Jukka
Hankamäki
Teokset, osa 1

Enkelirakkaus

Filosofia ja uskonto homoseksuaalisuutena

jsh

Hankamäki
Éditions

Olet sitä, mitä syvällinen
himosi on.
Mitä himosi on, sitä on
tahtosi.
Mitä tahtosi on, sitä ovat
tekosi.
Mitä tekosi ovat, sitä on
kohtalosi.

Brihadaranyaka Upanishad
Osa IV, luku 4.5

JUKKA HANKAMÄKI

ENKELIRAKKAUS

FILOSOFIA JA USKONTO

HOMOSEKSUAALISUUTENA

TEOKSET

OSA 1

Jukka Hankamäki

Ph.D., D.Soc.Sc.

Kolmas editio.
Ensijulkaistu painettuna 2009.

ISBN 978-952-65113-0-6

SISÄLLYSLUETTELO

1.

IHMISEN SPIRITUALITEETTI: FILOSOFIA, SEKSUAALISUUS JA USKONTO

1.1. Ihmisen eksistenssi ja merkitysten kokemuksellisuus

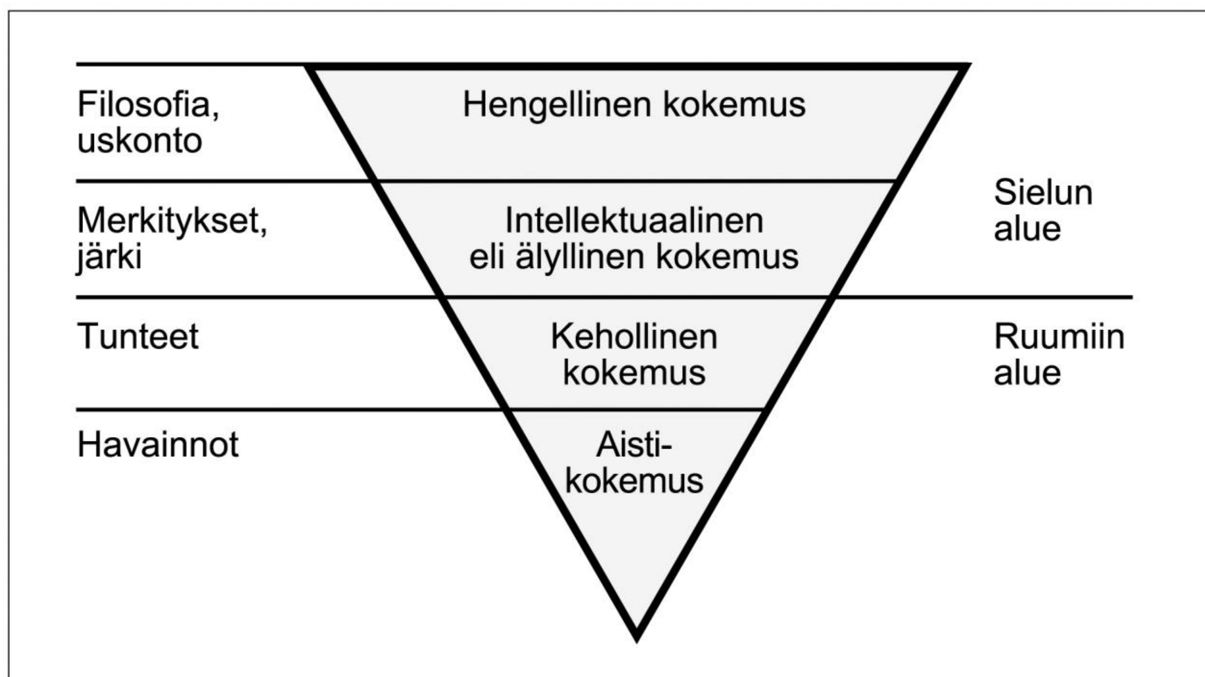
Kun poika rakastaa poikaa… Mistä on kyse miesten välisessä rakkaudessa: intohimosta, kauneudesta, Jumalasta? Kun viikunapuu kukkii, on taivasten valtakunta tullut lähelle. Homoseksuaalinen rakkaus on syvästi uskonnollinen kokemus. Uskonto on inhimillisen kokemisen voimakkain ja alkuperäisin muoto. Ihmisen kokemuskenttä jakautuu neljään tasoon, joita edustavat hengellinen kokemus, intellektuaalinen kokemus, kehollinen kokemus ja aistikokemus. Niistä kaksi ensin mainittua kuuluvat sielun alueeseen, kun taas kaksi jälkimmäistä muodostavat yhdessä ruumiillisen kokemisen alan. Tämä jako sieluun ja ruumiiseen ei ole tosin tarkoitettu kuvaamaan todellisuutta ”sellaisena kuin se on”, vaan jaottelu on pelkästään käsitteellinen. Ihmisen sielu ja ruumis muodostavat jakamattoman ykseyden, ja aivan vastaavasti hengellinen ja intellektuaalinen kokeminen liittyvät keholliseen kokemiseen ja aistilliseen kokemiseen uskonnollisessa kokemuksessa.

Aidoin ja alkuperäisin uskonnollisen kokemisen muoto on homoseksuaalinen rakkaus, sillä juuri siinä ihmisten sielut voivat yhtyä ja elää harmonisessa tasapainossa ruumiinsa kanssa. Tämä perustuu siihen, että keskenään samaa sukupuolta olevien ihmisten kielelliset merkitykset ovat voineet muodostua yhdenmukaisiksi, kun ne ovat tulleet opituiksi samanlaisen kokemusmaailman kautta. Hengellisen ja intellektuaalisen elämän perusta on kehollisen kokemisen ja aistikokemuksen alueella, jolla merkitykset opitaan. Tässä teoksessa filosofialla tarkoitetaankin juuri tuota homoseksuaalisen rakkauden eli kokemusten yhtäläisyyteen perustuvan hengellisyyden piirissä toteutuvaa elämää, jota voidaan kutsua myös spiritualiteetiksi – tai tietyin ehdoin uskonnoksi.

Sielun alueella voidaan erottaa hengellinen kokemus ja intellektuaalinen kokemus, sillä niiden kesken vallitsee hierarkkinen ja laadullinen ero. Hengellinen kokemus on pelkkää intellektuaalista eli älyllistä kokemusta korkea-arvoisempi ja samalla myös yleisempi ja laajempi. Ruumiin alueella puolestaan on tarpeellista erottaa toisistaan kehollinen kokemus ja aistikokemus. Niiden kesken vallitsee aivan vastaavanlainen jaottelu: kehollinen kokemus on aistikokemusta ylempi ja alaltaan laajempi kuin aistikokemus, jonka toteutumisyhteytenä toimivat pelkät aistit. Sen sijaan kehollisen kokemisen toteutumisyhteys on ihmisen koko ruumis.

Hengellinen kokemus kuvaa siis ihmisen kokemusmaailmasta sen hierarkkista huippua. Intellektuaalinen kokemus liittyy ihmisen käsitteelliseen tiedonmuodostukseen ja älyn alueeseen, mutta se ei kuitenkaan yllä samaan kokonaisvaltaisuuteen kuin hengellinen kokemus, joka yhdessä intellektuaalisen kokemuksen kanssa kattaa sielun alan. Ruumiin alueella kehon käsite nimeää toteutumisyhteyden tunteille, kun taas aistien alueella toteutuvat pelkät havainnot. Kehollisella tasolla toteutuvista tunteista ja aisteissa olevista havainnoista koostuu ruumiillisuuden alue ihmisen koko eksistens-

sissä. Kehollisuudella tarkoitetaankin tässä yhteydessä sitä ruumiillisuuden erityislaatua, joka nimeää tunteiden kautta merkityksellisen kokemusten kentän. Hengellinen, intellektuaalinen, kehollinen ja aistillinen kokemus muodostavat ihmisen koko olemassaolossa kärjellään seisovan pyramidin, joka avautuu ylöspäin. Ylempi kokemuksen taso on laajempi kuin edeltävä, ja toisaalta alempi on edellytyksenä ylemmälle. Kaikkien kokemuksen tasojen toteutuessa yhdessä on kyse sielun ja ruumiin harmoniasta, jonka toiminnallista luonnetta voidaan nimittää filosofiaksi tai uskonnoksi.

Kuva 1: Ihmisen eksistenssi

Käytännön elämässä filosofian ja uskonnon välille ei ole voitu eikä edes pidetty tarpeellisena piirtää tarkkaa rajaa, kun kysymys on ollut ihmisen kokemistapojen tarkastelemisesta. Uskontoa ja filosofiaa onkin erottanut uskontoihin liittyvä dogmaattisuus eli opinkappaleisiin tukeutuminen, mikä on tehokkaasti peittänyt uskontojen todellisen olemuksen: kokemuksellisuuden. Samaa voidaan sanoa myös akateemisen filosofian omasta luonteesta. Akateeminen filosofia kartesiolaisine perinteineen on ollut omiaan peittämään filosofian kokonaisvaltaisen olemuksen, jossa sielun ja ruumiin välille ei tehdä tarkkaa erottelua. Sellaisena tämä koulukuntia korostava perinne on hämärtänyt kokemuksen keskeistä asemaa filosofiassa, toisin sanoen sitä, että myös sielun alueella keskeiset hengelliset ja intellektuaaliset kokemukset ovat kokemuksia. Tässä teoksessa sielusta ja ruumiista puhutaankin erikseen vain käsitteellisessä tai vertauskuvallisessa merkityksessä; tosiasiassa sielullinen ja ruumiillinen kokemus muodostavat ykseyden ihmisen koko eksistenssissä.

Entä mitä on ajatteleminen? Tämä kysymys koskee filosofian omaa olemusta. Filosofiaa ei ole, ellei ole ajattelua, ja ajattelu ei ole selvästikään pelkkää aivotoimintaa, joka tapahtuu biologisella tasolla, vaan se on henkistä toimintaa. Tiede on kiinnittänyt varsin vähän huomiota siihen, mitä *ajatteleminen* sinänsä on. Tämä johtuu siitä, että ihmisen henkisiä ominaisuuksia on yleensäkin tutkittu vain vähän. Tieteissä henkisyyden käsitettä ylipäänsä ei ole pidetty merkityksellisenä. Ajattelua on haluttu tarkastella näkemällä se lähinnä aivojen toimintana, mutta tällöin ei ole kuitenkaan pystytty valottamaan ajattelun omaa olemusta juuri sellaisena, kuin se ilmenee inhimillisen olemassaolon kokonaisuudessa.

Ajattelua ei voida tyhjentävästi selittää yrittämällä kuvata sitä esimerkiksi symbolien käsittelyksi, muistiksi, ihmisen intentionaalisuudeksi (eli suuntautuneisuudeksi) tai aivosähkötoiminnan ilmiöiksi. Ne edustavat kunkin tarkastelutavan nimeämää tematisaatiota ilmiölle nimeltä ”ajattelu” ja valaisevat sitä kukin omasta näkökulmastaan. Esimerkiksi muisti voi osoittautua hyvin hämmentäväksi ilmiöksi, sillä voimme palata ajattelussamme useiden vuosikymmenien taakse ja eläytyä kokemiimme asioihin, aivan kuin ne olisivat tapahtuneet eilen. Alitajuntaan painuneen aineksen palauttaminen tietoisuuteen ei ole pelkkää aivokemiaa, vaan se kertoo henkisen tason olemassaolosta ihmisessä. Sen subjekti on edellä kuvattu sielu, ja sen ilmenemismuoto on ajatteleminen.

Ajatteleminen on kokonaan oma tasonsa ihmisessä, eikä sitä voida redusoida eli palauttaa muihin tasoihin tai ominaisuuksiin. Ajatteleminen on henkistä toimintaa. Henkisyys puolestaan ei ole sama asia kuin sielullisuus, sillä sielu on eräänlainen minän synonyymi, nimi sille, *mikä* meissä ajattelee. Sielu on siis yhtä kuin Kantin transsendentaalinen ego tai apriorinen minä. Se on eräänlainen aristoteelinen *subjectum:* vastaus kysymykseen, mikä sinussa näkee, tietää, tahtoo, uskoo, toivoo ja rakastaa ja jolla on juuri ne aistimukset, jotka sinulla on. Myös filosofiassa paljon käytetty mielen käsite vastaa yleensä vain transsendentaalista egoa.

Sen sijaan ajattelu on tekemisissä hengen kanssa. Henki puolestaan ei ole luonnehdittavissa substantiaaliseksi olennoksi, kuten sielu (tai sen attribuutit, esimerkiksi minuus). Henki on toimintaa aivan niin kuin ajattelukin. Henki on siis ajattelemista, ja ajatteleminen on luonnehdittavissa ihmisen henkiseksi toiminnaksi.

Millaista tämä henkinen toiminta sitten on? Ihmisen ajattelu ja henkisyys ovat käsitykseni mukaan nimenomaan toimintaa. Intentionaalisuudella eli suuntautuneisuudella on tällöin tärkeä osa. Kaikki ihmisen ajatukset ovat suuntautuneita, mutta ajatteleminen on tekemisissä myös sellaisen asian kanssa kuin järjestys. Ilman järjestystä ei ole ajattelua, ja kaikki ajatteleminen alkaa ihmisen pyrkimyksestä järjestykseen. Ajatteleminen on siis toimintaa, jossa ihminen määrätietoisesti suuntautuen pyrkii luomaan järjestystä. Tähän liittyy olennaisesti tahto. Ajattelu toteutuu ihmisen kokonaisuuden yhteydessä, eikä ilman aivoja ole ajattelua. Mutta jos suuntaudumme itseemme ja pohdimme, mitä ajattelumme on, huomaamme, että oman ajattelumme luonne on meiltä salattu. Emme pysty ymmärtämään,

mitä ajatteleminen sinänsä on, eikä tämä johdu pelkästään tavasta, jolla ajattelumme koettaa tavoitella ajattelua eli itseään. Pulmana ei siis ole vain ajattelun suuntautuminen itseensä ja siihen liittyvä kehäpäätelmä, tarkastelun yhdenaikaisuuden ongelma eikä ihmisen minuuden halkeaminen tarkastelijaan ja kohteeseen. Ongelma on ajattelun olemuksessa itsessään.

Joudumme kuitenkin myöntämään, että ajattelua on, siis että ajattelemme. Tätä taas on vaikea hyväksyä, ellemme edellytä, että ihmisessä on olemassa taso, joka ei ole redusoitavissa pelkäksi ruumiin ominaisuudeksi. Sen sijaan meidän on edellytettävä, että ajattelu on oma tasonsa ihmisessä, ja tuota tasoa voidaan parhaiten kuvailla henkiseksi.

Kyse ei ole kuitenkaan erillisestä tasosta vaan yhdestä inhimillisen kokonaisuuden olemuspuolesta ihmisen kerroksellisuudessa. Ajattelemisen osatekijöinä nämä tasot ovat yhtä. Ne koostuvat suuntautuneisuudesta sekä tahtomme pyrkimyksestä järjestykseen. Ajattelun ongelmat ovatkin usein epätietoisuutta siitä, mihin suuntautua, mitä tahtoa ja missä järjestyksessä.

Sen sijaan ajattelemista helpottaa, jos henkinen toimintamme on sidoksissa ulkoiseen toimintaan, jota voimme manipuloida ajattelumme avulla. Kohteenamme voi tällöin olla esimerkiksi materiaalinen todellisuus tai toinen tietoisuus. Lähes kaikki ajatteleminen motivoituu nimenomaan suhteesta ulkoiseen todellisuuteen, toisiin henkisiin tietoisuuksiin tai transsendenttiin todellisuuteen, kuten Jumalaan. Ajattelemista esiintyy ihmisen intentionaalisessa eli suuntautuneessa suhteessa todellisuuteen.

Jos ihminen joutuu yksin ja hänet eristetään ympäristöstään tai toisista ihmisistä eikä hän siten voi luoda elämäänsä järjestystä muokkaamalla materiaalista ympäristöään tai manipuloimalla symboleja, hän menettää mahdollisuutensa pyrkiä järjestykseen ja lakkaa ajattelemasta. Ajattelemisen ehtoja ovat siis (1) suuntautunut suhde ympäristöön, toisiin henkisiin tietoisuuksiin tai transsendenttiin, (2) mahdollisuus toteuttaa tahtoaan aktiivisesti ja (3) pyrkimys järjestykseen sekä mahdollisuus luoda sitä.

Ajatteleminen toteutuu ihmisen korkeimmalla eli henkisellä tasolla, ja se on läheisesti tekemisissä sielun kanssa. Tässä kirjassa katson, että henkiselle ja filosofiselle elämälle omistautuminen takaa parhaiten myös ajattelemisen edellytykset. Nykyfilosofia on kuitenkin etääntynyt kauas kaikkien ihmiselle ominaisten tasojen harmonisesta toteuttamisesta. Tämä teos poikkeaa filosofian valtavirrasta jo siksi, että pidän filosofiaa ihmisen hengellisen elämän ja henkisen toiminnan yhtenä osana ja katson filosofian toteutuvan parhaiten uskonnon ja erotiikan yhteydessä.

Näiden peruslähtökohtien tultua selvitetyiksi vastaan aivan alussa esittämääni kysymykseen: mistä on kyse miesten välisessä rakkaudessa ja kuinka se liittyy ihmisen henkisyyteen? Filosofinen elämänkäytäntö voidaan parhaiten saavuttaa homoseksuaalisessa elämäntavassa, joka henkisen ilmenemismuotonsa osalta suuntautuu Jumalan intellektuaaliseen rakastamiseen. Tämä ei tietenkään muodosta vastakohtaa ruumiilliselle, aistilliselle eikä keholliselle toiminnalle, sillä samaa sukupuolta olevien ihmisten päämäärät ja rakkauden toteuttamisen tavat ovat sillä tavoin yhdenmukaiset, että lihallinen yhteenkuuluvuus tukee myös ajattelun henkisiä prosesseja.

Yleisesti voidaan sanoa, että ihmisen henkisyys on ajattelemista ja että ajattelemisen tyyssija on sielu eli aistihavaintojen subjekti, joka rinnastuu inhimilliseen minään. Sen sijaan ruumis on pelkästään materiaaliseksi tematisoitu liha. Kehon käsite puolestaan valaisee ihmisen ruumiillista olemassaoloa nimenomaan ”eläväksi ruumiiksi” tematisoituna eli nähtynä hänen kaikkien eksistenssitasojensa yhteydessä.

1.2. Henkisyys ja seksuaalisuus

Mitä tekemistä henkisyydellä on niin aistillisena pidetyn asian kuin seksuaalisuuden kanssa? Seksuaalinen kokeminen on ihmisen kokemuksista voimakkaimpia. Kun ihmisen seksuaalinen kokeminen toteutuu samaa sukupuolta olevan ja kehollisesti samalla tavoin kokevan kanssa, voidaan kokemisessa päästä lähemmäksi yhteisiä merkityksiä kuin eri sukupuolta olevien kesken. Kuten edellä esittämäni pyramidi havainnollistaa, kaiken kokemisen, myös intellektuaalisen kokemisen, alkujuuri on aistikokemus. Niinpä voidaan sanoa, että ihmisen intellektuaaliset taipumukset toteutuvat parhaiten, kun tuo lähtökohtakin on yhteinen: yksi ja sama, yhteen ja yhteiseen kokemismaailmaan perustuva aistillinen kokemus, toisin sanoen kokemus samaa sukupuolta olevien välillä.

Todellisuuden suoraan kokemiseen perustuvaa merkitysten muodostumista sanotaan filosofian ammattikielellä ei- tai esipredikatiiviseksi. Nämä kokemukset eivät ole predikoitavissa eli kuvailtavissa kielellisesti, kuten ei-predikatiivisuuden käsitekin sanoo. Joskus ne luovat perustan myöhemmin tapahtuvalle käsitteellistämiselle tai kuvaamiselle, mihin puolestaan viitataan *esi*predikoitavuudella. Merkitysten muodostuminen sijoittuu joka tapauksessa ihmisen eksistenssissä sen lähtöpisteeseen: aistikokemukseen.

Homoseksuaalisuudella on keskeinen asema ihmisten alkaessa muodostaa merkityksiä. Mikäli kokemusmaailma on yhteinen, vallitsee parempi pohja myös merkitysten muodostumiselle yhtäläisiksi. Siten homoseksuaalinen kokeminen ja siihen liittyvä rakkaus muodostavat perustan ihmisten väliselle ymmärtämiselle. Kun ihmisten välinen intersubjektiivisuus eli subjektien kanssakäyminen on tunteista ja havainnoista koostuvalla kehon ja aistien tasolla homoseksuaalista, toteutuvat ihmisten intellektuaaliset ja henkiset taipumukset parhaiten. Niinpä ihmisen henkisen elämän hankkeita, kuten filosofiaa, uskontoa, kirjallisuutta sekä taiteita, leimaakin eräänlainen homoseksuaalisuus tai homososiaalisuus, jossa merkitykset perustetaan yhteiseen kokemusmaailmaan. Toisaalta en katso homoseksuaalisuudenkaan rajoittuvan vain aistilliselle tai keholliselle ruumiin tasolle, vaan se liittyy aina myös ylemmänasteisille intellektuaalisen ja hengellisen kokemuksen tasoille, joilla ihminen pyrkii älylliseen tiedonhankintaan ja sielullisen elämän harmoniaan. Niinpä homoseksuaalisuuden sijasta voitaisiin yhtä hyvin puhua homososiaalisuudesta tai homoerotiikasta. Myös niiden perustana on kehollinen kokemus, aivan niin kuin sielullisen tason perustanakin on aina ruumiillinen kokemus. Kuten filosofiassa usein on todettu, ihmisen on eksistoitava eli

oltava olemassa maailmassa ennen kuin hän voi pyrkiä maailmaa koskevaan käsitteelliseen tiedonhankintaan.

Mikäli filosofian ja uskonnon kesken halutaan tehdä jokin ero, voidaan sanoa, että sielun tasolla filosofia liittyy enemmänkin ihmisen intellektuaaliseen elämään ja uskonnollisuus puolestaan hengelliseen elämään. Tässä mielessä uskonnollinen kokemus on kaikkia muita kokemuksia korkea-arvoisempi ja yleisempi. Kun ihmisen kokemus toteutuu homoseksuaalisessa harmoniassa, kyse on enkelimäisestä rakkaudesta: todellisesta Jumalan rakastamisesta.

1.3. Enkelten rakkaus

Tässä teoksessa ihmisen henkisyydellä ja hengellisyydellä tarkoitetaan syvästi kokemuksellista asiaa, toisin kuin monissa dogmaattisissa uskonnoissa ja kristillisessä perinteessä. Henkisyys ja hengellisyys merkitsevät täydellistä, pyhää ja jumalallista. Uskonnoissa hengellisyys on yhtymistä Jumalaan. Omassa filosofiassani pyhyys ja jumaluus ovat täydellisyyden synonyymejä ja vertauskuvia. Tämä ei siis sisällä kannanottoa siihen, onko Jumalaa olemassa vai ei, vaan siihen, mitä aito Jumalan rakastaminen merkitsee. Se, että ihminen on hengellisessä kokemuksessaan yhteydessä Jumalaan, on vertauskuvaa sille, että hän on yhteydessä omaan kokemukseensa ja maailmassa olemisensa harmoniaan. Tässä valossa hengellinen kokeminen on eri asemassa kuin esimerkiksi kristinuskossa.

Miten sitten kokemuksessa voidaan saavuttaa sellaista ykseyden, harmonian tai pyhyyden olotilaa, joka on ominaista vain uskonnoille ihmissielun yhtyessä Jumalaan? Vastaus löytyy enkelimäisestä rakkaudesta, josta saksalaiset mystikot käyttivät nimitystä *das kerubische Liebe*. Sana ”kerubinen” on lähtöisin assyrian sanasta *kiribu* ”olla lähellä”, ja se viittaa enkeleihin, sillä enkelten on ajateltu olevan lähellä Jumalaa.

Itse tarkoitan sillä samaa sukupuolta olevien ihmisten rakkautta toisiinsa. Esimerkkinä voi olla Platonin kuvailema ”taivaallinen rakkaus”, joka eroaa ”tavallisesta” juuri sen vuoksi, että se on rakkautta samaa sukupuolta olevien kesken. Suorimman esimerkin tarjoaa kristinuskossakin kuvattu rakkaus, jota taivaan enkelit osoittavat luojaansa kohtaan. Juutalaisessa ja islamilaisessa perinteessä uskonnollisperäinen rakkaus on transsendentaalista, aistikyvyn rajat ylittävää. Sen mukaan ihminen on yhteydessä luojaansa aistikokemuksestaan riippumatta – tai aistikokemuksen rajat ylittäen. Siksi näille perinteille rakentuvissa filosofioissa on ollut myös jotain hyvin subliimia, ylevöitettyä ja torjuttua. Oman näkemykseni mukaan Jumalan aidon rakastamisen olemus on kuitenkin toisenlainen. Se toteutuu parhaiten kahden samaa sukupuolta olevan rakkaudessa toisiinsa. Homoseksuaalinen sukupuoliakti on siis mitä parhainta Jumalan palvelemista.

Kristillisessä perinteessä hengellistä rakkautta ei ole pidetty mahdollisena aistikokemuksen alueella vaan ainoastaan suhteessa transsendenttiin jumaluuteen. Tämä johtuu siitä, että aistillinen rakkaus on normitettu vain

naisen ja miehen väliseksi. Asiaan on siis useita aineellis-immanentteja ja lajinsäilytysstrategisia syitä. Kuten jo edellä totesin, ihmisen henkinen ja hengellinen rakkaus voivat toteutua parhaiten samaa sukupuolta olevien välillä, sillä samaa sukupuolta olevien yhteinen kehollinen kokemusmaailma takaa, että myös merkitysten ja henkisyyden tasolla voidaan päästä sellaiseen yksikäsitteisyyteen, jota uskonnoissa edustaa jumaluuden taso. Sen sijaan heteroseksuaalisessa valtakulttuurissa jumaluus on ylevöitetty aistikyvyn tuolle puolen, sillä lajinsäilytysstrategisia päämääriä edustava kristillinen perinne on kieltänyt uskonnollisen hengenelämän lihallisen toteuttamisen, toisin sanoen kahden samaa sukupuolta olevan ihmisen rakkauden ja seksuaalisen kanssakäymisen.

Uskonnoissa ja erityisesti kristinuskossa ja islamissa onkin ollut jotain hyvin kompleksista. Samalla kun ne ovat torjuneet homoseksuaalisen rakkauden, ne ovat menettäneet uskonnollisesta elämästään sen kokemuksellisen luonteen. Toisaalta myöskään niiden intellektuaaliset pyrkimykset eivät ole pystyneet etenemään opin puhtauden vaalimista korkeammalle hengelliselle tasolle, kun käsitteellisen ja älyllisen elämän lähtökohdat on irrotettu samaa sukupuolta olevien ihmisten keskinäisestä rakkaudesta ja kokemuksellisesti yhteisestä merkitysten konstituutiosta.

Poikkeuksen ovat muodostaneet muutamat mystisinä pidetyt hengellisen elämän tiet, joita kulkien kontemplatiiviselle tasolle etenemistä pidetään edelleen mahdollisena. Nämä mystisinä pidetyt suunnat nojaavat kuitenkin enemmän seksuaalisuuden torjuntaan kuin toteuttamiseen. Kristinusko ja islam edustavat vieraantuneita hengellisen elämän muotoja, sillä niissä hengellisen kokemisen homoseksuaalinen alkuperä on kielletty. Luultavasti tämä seikka on yksi syy myös kyseisten uskontojen tapaan pitää itseään yllä: ne ammentavat suuren osan energiastaan homoseksuaalisuuteen kohdistuvasta kielteisyydestä. Tässä suhteessa Platonin kreikkalainen filosofia edustaa huomattavasti alkuperäisempää suhtautumistapaa ihmisen hengelliseen kaipaukseen, kun taas dogmaattiseksi muuttuneita kristinuskon käytäntöjä voitaisiin pitää eräänlaisina epäjumalanpalveluksen muotoina.

Mutta myös Platonin käsityksen mukaan jumalallisen rakastamisen tulee olla luonteeltaan transsendentaalista, aistikyvyn ehdot ylittävää. Tämä ulottuvuus sisältyykin kaikkeen henkiseen rakastamiseen – tosin kyseinen piirre ei ollut Platonin filosofiassa lopulta niin hallitseva kuin se oli vielä hänen varhais- ja keskikauden filosofiassaan. Sen mukaan maailma jaettiin dualistisesti ideoiden sfääriin, jota koskee varsinainen tieto, ja aistimaailmaan, jota koskevat käsitykset ovat vain hämäriä arvauksia tai luuloja, doksaa. Tosiasiassa myös Platon korjasi varhais- ja keskikauden näkemyksiään, ja myöhäisfilosofiassaan hän katsoi, että jumalallisen ja hengellisen tiedon voi saavuttaa nimenomaan kokemuksellisesti. Tämä painottaa Platonin filosofian mystistä luonnetta, ja kyseisellä mystisellä ulottuvuudella on yhteys hänen korostamaansa homoseksuaaliseen elämänkäytäntöön sekä hänen käsitykseensä ideoiden ”elävyydestä”. Mystiikalla ei tällöin tarkoiteta hämärää tai sekavaa kokemistapaa vaan älyn ja aistillisuuden ykseyttä sekä kykyä tarkkaan ja selkeään todellisuuden ymmärtä-

miseen. Muun muassa kauneuden idea sai ilmaisunsa kauniiden miesten ja poikien vartalossa.

Platonin päätyminen ykseysfilosofiaan oli hyvin johdonmukaista, sillä hän muotoili tietokäsityksensä antiikin kulttuureille ominaisen homoseksuaalisen rakkausihanteen varaan. Hänen filosofiaansa voidaan pitää myös hänen oman homoseksuaalisuutensa ilmauksena. Ideoiden tietämisen ja tuntemisen taustalla piti olla sukupuolinen ykseyskokemus, jossa kokemusten yhtäläisyys tuki ideoiden intellektuaalista oivaltamista. Tulkitsenkin Platonia niin, että homoseksuaalisen rakkauden hyväksyminen ja hengellisen elämän perustaminen homoseksuaaliselle rakkaudelle mahdollistivat sen, että Platon saattoi luoda filosofiaansa nimenomaan kokemuksellisen aistiykseyden varaan. Kun filosofian lähtökohdaksi tunnustettiin samaa sukupuolta olevien ihmisten yhteinen merkityskonstituutio, voitiin myös filosofialle ominainen yhteisymmärrys saavuttaa niin, että transsendenttien ideoiden näkemiseen päästiin aistikokemusta ja älyllistä kontemplaatiota yhdistelevällä tavalla. Juuri tämä on Platonin ideaopin syvällisin sisältö.

Platonin filosofiassa sen enempää kuin Kaukoidän uskonnoissakaan ruumiillisen ja hengellisen kokemuksen välillä ei vallinnut ristiriitaa, joka leimaa nykyistä kristinuskoa ja islamia sekä niiden metafyysisiin ihanteisiin nojautuvia tieteellisen ajattelun traditioita. Platonisessa ajattelussa, buddhalaisuudessa ja hindulaisuudessa ei suhtauduttu myöskään homoseksuaalisuuteen sillä tavoin kielteisesti kuin kristinuskon ja islamin perinteissä. Tällöin tarkoitan kristinuskolla ja islamilla nimenomaan niiden nykyisiä muotoja; esimerkiksi persialaiset suhtautuivat homoseksuaalisuuteen alun perin hyväksyvästi ja jopa myönteisesti samoin kuin Vanhan testamentin juutalaiset. Esimerkin tarjoaa ensimmäisen Samuelin kirjan kohta, jossa Daavidin rakkautta Joonataniin kuvaillaan varsin lämpimästi[1] (toisaalta homoseksuaalisuuteen suhtauduttiin myös kielteisesti, ja sitä pidettiin yhtenä Sodoman ja Gomorran tuhoutumisen syynä).[2]

Erittäin kielteisen asennoitumisen kohteeksi homoseksuaalinen rakkaus asetettiin vasta apostoli Paavalin jälkeisessä kristinuskossa ja juutalaisuudessa sekä papiston hallitsemissa islamilaisissa valtioissa, joissa homoseksuaaleja rangaistaan edelleen ankarasti. Tämä on ristiriitaista islamin omaan historiaan verrattuna, sillä islamin Sufi-runous on täynnä mitä hienoimpia kuvauksia homoseksuaalisesta rakkaudesta. Esimerkiksi Dzalaladdin Rumin runoudessa ihmisen tunne-elämään yhdistyi myös filosofista oppineisuutta ja homoerotiikkaa, jota kirjoittaja itsekin toteutti. Syvästä homoseksuaalisesta rakkaudesta kertovat hänen Jumalaa, ihmistä ja erityisesti vaeltavaa mystikkoa, Shams-i Tabrizia, kohtaan kirjoittamat säkeensä.[3]

Sen sijaan siihen kompleksisuuteen, jota kristinusko ja islam ovat osoittaneet homoseksuaalisuutta kohtaan, on useita syitä. Ne juontavat juurensa ontologista jumalakuvaa hyödyntäneiden uskontojen psyko- ja sosiodynamiikasta sekä naturalistisista päämääristä, joiden mukaisesti ne on kahlittu oikeuttamaan vain lajinsäilytysstrategisia, eli lisääntymiseen ja hengissä säilymiseen, liittyviä motiiveja.

Kun kristinusko ja islam ovat keskittyneet omassa hengenelämässään

kokemuksellisuuden torjumiseen, ovat platoninen mystiikka, buddhalaisuus ja hindulaisuus korostaneet hengellisen elämän aistillisuutta, kokemuksellisuutta ja kehollisuutta. Hengelliseen elämään johtavan tien valitseminen onkin ollut ratkaisevan tärkeässä asemassa tienhaaraan saapuneille ihmisille. Toinen reitti on johtanut kohti subliimia aistitiedon kiistämistä – toinen puolestaan on ohjannut ihmisiä takaisin kohti kehollisen ja ruumiillisen tiedon viisautta. Tällä valinnalla on keskeinen asema enkelirakkauden ja Jumalan aidon rakastamisen kannalta. Rakkauttahan ei voi olla ilman, että on olemassa rakastaja ja rakkauden kohde. Rakastaminen on luonteeltaan suhde. Niinpä aito rakastaminen edellyttää välttämättä suhteen rakastajan ja rakastetun välille. Lisäksi se edellyttää todellisen (tai ainakin kuvitellun) rakkauden kohteen, johon rakastajan kiintymys voi suuntautua. Tuon rakkauden kohteena voi olla jompikumpi sukupuoli, ja niinpä olemmekin tulleet tärkeän vedenjakajan eteen. Millaista on hengellinen rakkaus, jota voidaan toteuttaa myös aistikokemuksen tasolla? Entä minkälainen rakkaussuhde on kyseessä sen tyyppisessä henkisessä rakastamisessa, joka ei myönnä rakkauden kokemuksellisuutta ja aistillisuutta?

Ensimmäiseen kysymykseen olen vastannut jo edellä: hengellisyyttä ja aistillisuutta yhdistävä suhde on nimenomaan homoseksuaalinen rakkaussuhde, jossa kokemuksellisesti syntyneet yhteiset merkitykset luovat perustan yhteisymmärrykselle ja sitä kautta tielle kohti filosofiaa ja henkisen elämän harmoniaa. Sen sijaan jälkimmäisessä heteroseksuaalisessa tapauksessa ihmisen intellektuaaliset ja hengelliset pyrkimykset kohdistuvat kokemuksesta erotetulle ja ylevöitetylle tasolle, jota uskonnoissa sanotaan Jumalaksi tai muuksi henkiolennoksi. Sitä koskeva tiedon ja ymmärryksen tavoittelu on yleensä institutionalisoitu uskonnoksi, jota koskevat opinkappaleet, dogmit.

Siihen liittyy usein niin sanottu ontologinen jumalaoletus, jonka mukaan Jumala tai jumalat ovat olemassa itsenäisinä ja aistimaailmasta riippumattomina olentoina taivaallisella tasollaan. Tällaista uskonnollisen ajattelun muotoa leimaavat monet seksuaalisuuden sublimaatiosta seuranneet torjunnat ja estot sekä niiden mukaiset ristiriidat ja neuroosit. Sen tyyppisessä ajattelussa aistillinen rakastaminen, jota Platonin termein voitaisiin kutsua tavalliseksi tai maalliseksi rakkaudeksi, on normitettu ainoastaan eri sukupuolten väliseksi. Intellektuaalisen rakkauden kohde on siirretty kokemuksen tuolle puolen, ontologisen jumalaoletuksen piiriin. Tällöin myöskään kokemusten yhtäpitävyyteen perustuva merkitysten harmonia ei pääse toteutumaan, ja niinpä tämäntapaisella hengenelämällä ei ole juuri mitään vastaavuutta ihmisen aistikokemuksen tasolla.

Samalla, kun aistillinen rakastaminen on liitetty vain heteroseksuaalisuuteen ja kun aisti-ilot on toisaalta kielletty homoseksuaalisuuden yhteydestä, on koetettu estää Platonin kuvaileman taivaallisen rakkauden toteutuminen maan päällä: aistillisena ja hengellisenä rakkautena. Juuri kristillisen perinteen lajinsäilytyspyrkimyksistä juurensa juontava homovastaisuus onkin pääasiallinen syy siihen, miksi kristinuskosta on muodostunut kaksijakoinen uskonto. Nykyään sitä edustaa kartesiolaista dualis-

mia hyödyntävä ja sen ideologisia painolasteja toistava tiede. Sen sijaan homoseksuaalisessa eli enkelimäisessä rakastamisessa rakkaudella on kohde aistikokemuksen tasolla. Siksi voidaan sanoa, että hengellinen elämä toteutuu homoseksuaalisessa rakkaudessa paremmin kuin heteroseksuaalisessa.

Jos heteroseksuaaliseen suhteeseen perustuvat hengellisyyden pyrkimykset ovatkin vailla kokemuksellista toteutumisyhteyttä, niin onko homoseksuaaliseen suhteeseen perustuva filosofia kokonaan vailla kohdetta hengellisellä tai jumalallisella tasolla tai yrittääkö homoseksuaalinen filosofia kiertää Jumalan olemassaoloa koskevan kysymyksen? Tähän voidaan vastata, että jumaluus on läsnä homoseksuaalisessa kokemuksessa elävämmin kuin tuossa dogmaattisessa ja monin tavoin rajoittuneessa heteroseksistisessä ja uskonnollisessa suhteessa. Homoseksuaalisessa rakkaussuhteessa ihmisen henkisyydellä ja hengellisyydellä on vastine aistikokemuksessa. Jumaluus ikään kuin tulee lihaksi homoseksuaalisessa suhteessa. Enkelimäisen rakkauden kyseessä ollessa olisi ylipäänsä väärin esittää jumaluutta koskevaa kysymystä *ontologisena ongelmana*, joka koskisi vain sitä, onko Jumala olemassa ihmisestä riippumattomana vai ei. Asiaa pitäisikin tarkastella sen kautta, *miten jumaluus toteutuu ihmisten suhteissa* ja heidän lihallisessa tai aistillisessa olemassaolossaan.

Enkelimäisessä eli homoseksuaalisessa rakkaussuhteessa ihminen elää lähellä Jumalaa. Kirkot puolestaan ovat torjuneet ja kieltäneet homoseksuaalisen rakkauden siksi, että Jumalan homoseksuaalisen rakastamisen hyväksyminen olisi ollut omiaan murentamaan kirkkojen vaikutusvaltaa ja otetta ihmisistä. Kun ihmiset toteuttaisivat hengellisyyttään suorassa enkelimäisessä rakkaudessa eli homoseksuaalisuuteen perustuvassa rakkaussuhteessa, heiltä katoaisi peruste alistua kirkkojen harjoittamaan rakkauden säännöstelyyn ja hallintaan. Institutionalisoituneen uskonnollisuuden perusta onkin yleensä vain maallinen, kun taas homoseksuaalisen rakkauden perusta on omassa lihallisuudessaan ja sen mukaisessa todentuntuisuudessaan aidosti hengellisempi.

Näkemykseni mukaan homoseksuaalinen rakkaus on siis alkuperäistä Jumalan rakastamista. Vaikka myös heteroseksuaalisuuteen perustuvissa katsomuksissa ja elämäntavoissa voidaan päästä aidon filosofian, hengellisyyden ja uskonnollisuuden jäljille, niistä jää puuttumaan jumalallisuuden kokeminen ihmissuhteissa. Tässä tarkoitan jumaluuden kokemisella nimenomaan kokemusten yhtäpitävyyteen perustuvaa merkitysten vastaavuutta ja sen mukaista mahdollisuutta aitoon yhteisymmärrykseen sekä elämäntavan harmoniaan. Jumalallinen taso on vahvimmin läsnä juuri sellaisessa rakkaudessa, jossa samaa sukupuolta olevat ihmiset kohtaavat.

1.4. Toiseus

Ihmisten suhteet lähimmäisiinsä eli toisiinsa ovat olleet viime aikoina huomattavan filosofisen mielenkiinnon kohteina. Toiseutta ja toiseussuhteita ovat tarkastelleet muiden muassa Martin Buber ja Emmanuel Levinas. Kun ihmisen yksilöllistä olemusta koskevat eksistentiaaliset kysymykset ja systeemifilosofiset lähestymistavat ovat tulleet käsitellyiksi loppuun 1900-luvun filosofiassa, on ollut ymmärrettävää, että on haluttu kiinnittää huomiota siihen, mitä tapahtuu ihmisten välillä.

Filosofisesti katsoen ihmisten suhteet näyttäytyvät erilaisina kuin sosiologiset tai psykologiset teoriat ovat ohjanneet ne näkemään. Tyypillinen sosiaalipsykologinen tarkasteluote on nähnyt ihmisten suhteet pelkkinä ärsykkeistä ja reaktioista rakentuvina oppimis- tai samastumissuhteina. Myös teorioita inhimillisten kielten luonteesta ja niiden syntymisestä on koetettu usein rakentaa vain naturalistisesti kokoonpantujen vuorovaikutusmallien varaan. Niiden ongelmana on ollut muun muassa se, *mistä* merkitykset syntyisivät eri osapuolten välillä vallitsevaan ärsykkeiden ja reaktioiden kehään. Tällaisessa kehässä merkitysten ymmärtäminen nähdään pikemminkin suoraksi reagoimiseksi kuin kyvyksi itse päättää kunkin inhimillisen eleen tai aktin merkityksestä ja omistaa ajattelutilaa itselle. Olen aiemmissa teoksissani *Minän rakentuminen ihmistieteissä* (1994) ja *Minä* (1995) arvostellut esimerkiksi niin sanottua symbolista interaktionismia siitä, ettei se omassa materialismissaan vastaa lainkaan kysymykseen, mistä ihmiselle ominainen kyky reaktiomaisesta käyttäytymisestä pidättäytymiseen ja siten myös ajattelemiseen, tulkitsemiseen ja merkitysten muodostamiseen syntyy. Minkä vuoksi ihminen voi toimia toisin kuin eläimet, jotka yleensä vain käyttäytyvät ja reagoivat viettiensä ja vaistojensa varassa? Miksi ihmisellä on mahdollisuus sanoa myös ”ei” ja omistaa tilaa moraaliselle harkinnalle?

Kun näihin kysymyksiin vastattaessa on viitattu inhimilliseen kieleen ja niin sanottuun yleistettyyn toiseuteen eli yhteisten tai sovittujen merkitysten varaan rakennettuun yhteisymmärrykseen, ei ole *selitetty* kyseisten merkitysten *alkuperää*, vaan on luotu vain *kuvaus* siitä, miten merkitysten muodostumisen on ajateltu tapahtuvan. Viittaaminen kieleen ja ihmiselle tyypilliseen kykyyn muodostaa merkityksiä saattavatkin kelvata kriteereiksi, kun on tarpeen erottaa ihminen eläimestä. Mutta tiede ei ole kyennyt vastaamaan kysymykseen, mistä ihmisen kyky käsitteellis-intellektuaaliseen maailman hahmottamiseen loppujen lopuksi on peräisin. Miksi ihminen on henkinen olento mutta eläin ei ole?

Toinen ongelma, joka symboliseen interaktionismiin liittyy, koskee etiikkaa. Kaiken etiikan taustaehtona on ihmisen vapaus, josta myös vastuullisuus voidaan johtaa. Vapauden edellytyksenä puolestaan on ihmisen kyky ”ajatella toisin” eli mahdollisuus antaa asioille ja ilmiöille omaperäisiä merkityksiä. Jos yhteiskunnallinen elämä ja yhteisymmärrys luodaan ihmisten, joukkojen tai massojen taipumukseen vain reagoida toistensa eleisiin tai

ärsykkeisiin, perustetaan yhteisymmärryskin massa- ja valtakulttuurien varaan. Interaktionistisen, materialistisen ja empiristis-positivistisen ärsyke–reaktio-kaavan varaan rakennettu merkityksenteoria tukee ja vahvistaa valtakulttuureita. Sama pätee pragmatismiin, jonka mukaisesti kieleltä vaaditaan universaalia yksikäsitteisyyttä yhteisymmärryksen ehtona ja tuon yksikäsitteisyyden ajatellaan määräytyvän joukkojen, laumojen ja massakulttuurin kanssakäymisessä, esimerkiksi kielipeleissä.

Sen tapaisille ajattelutottumuksille rakentuvat filosofiat ovat valtakulttuureita vahvistavia totaliteettifilosofioita. Ideologisessa mielessä kyseisten merkityksenteorioiden oma sosiodynamiikka liittyy niiden sisältämään naturalismiin ja materialismiin sekä symbolis-ritualistiseen asemaan heteroseksuaalisen arvouniversumin hovifilosofiana. Sama pätee myös niin sanottuun analyyttiseen kielifilosofiaan, joka on ollut lähtökohdiltaan useimmiten naturalistista ja vannonut enemmistökäyttäytymisen varaan erilaisissa ”säännön seuraamista” koskevissa opeissaan.

Symbolinen interaktionismi tarjoaa tietenkin vain yhden esimerkin siitä, kuinka merkitysten syntymistä ja ihmisen minuuden muodostumista jäljittävät teoriat on perustettu. Mutta samat pragmatistiset ominaispiirteet leimaavat koko analyyttisen systeemi- ja kielifilosofian asennoitumista ja sen tiedekäsitystä. Tällaisiin ajattelutapoihin on kohdistettu viime aikoina paljon kritiikkiä. Juuri ne olivat johtamassa ihmiskuntaa materialistiseen ihmiskuvaan, joka teki mahdolliseksi mekanisoidun väkivallan maailmansodissa. Niissä tekninen ihmiskuva huipentui äärimmilleen, kun ihmisestä tehtiin väkivaltakoneiston jatke ja koneesta ihmisen oman aggressiivisuuden ja pelkän reagoimiskyvyn väline.

Mutta myöskään empiristis-mekanistista ihmiskuvaa vastustavan transsendentaalifilosofisen ajattelun muodot eivät ole olleet täysin tyydyttäviä. Erään esimerkin niistä tarjoavat Martin Buberin ja Emmanuel Levinasin toiseusfilosofiat.[4] Ne merkitsivät huikeaa kehitysaskelta pelkältä empiristisen ja mekanistisen ihmiskuvan tasolta kohti filosofisesti perusteltua ihmiskäsitystä. Mutta vaikka ne ovatkin olleet kriittisyydessään ansiokkaita ja pystyneet vastaamaan mekanistis-materialistisen ihmiskuvan ongelmiin, ne eivät ole kyenneet nousemaan omille harteilleen ja erottamaan, mistä niiden omissa kysymyksenasetteluissa ja ongelmissa puolestaan on ollut kyse. Niissä ei ole kyetty tulkitsemaan niiden oman filosofisen tutkimusotteen luonnetta metatasolta. Siten ne eivät ole voineet kasvaa korkeammiksi inhimillisen olemisen luonnetta valaiseviksi ajattelutavoiksi.

Vaikka esimerkiksi Buberin ja Levinasin filosofiassa ihmisten suhteita on tarkasteltu syvällisellä ja ansiokkaalla tavalla, kummankaan filosofin ajattelussa ei ole kyseenalaistettu tapoja, joilla toiseuden luonne on tullut ymmärretyksi länsimaisessa tieteellisen ajattelun perinteessä. Puutteet koskevat ideologiakritiikin ja ihmisen seksuaalisuuden huomioon ottamista. Buber ja Levinas eivät puhuneet kovin korostetusti kummastakaan.

Toiseuteen liittyvän filosofian pitää olla muutakin kuin empiristis-mekanistisen vuorovaikutussuhteen kritiikkiä tai toisen ihmisen arvoituksellisuuteen liittyvän lumousvoiman ylistystä. Tämä ei tarkoita, ettei

Buberin ja Levinasin esittämillä näkökohdilla olisi arvoa. Olen ollut Buberin ja Levinasin kanssa samoilla linjoilla muun muassa teoksessani *Dialoginen filosofia* (2003). Käsitykseni mukaan etiikkaa voidaan parhaiten perustaa näkemykseen, jossa toinen ihminen näyttäytyy ajatustensa ja tajuntansa osalta transsendenttina ja tietokyvyllemme tavoittamattomana.

Juuri tämä muodostaa perusteen toisen ihmisen pitämiselle salattuna eli määrittely-yrityksille antautumattomana. Olemusajattelu puolestaan on usein syynä siihen, miksi ihmissuhteet usein ajautuvat totalitarismin tielle.

Sen sijaan toiseuden varaan rakennettu etiikka on perusteltu ikään kuin negatiivisesti: pohtimalla, mitä *ei* saa tehdä ja kuinka ihmisiä *ei* pitäisi kohdella. Mutta vielä parempi olisi pyrkiä sellaiseen ihmisten väliseen yhteisymmärrykseen, jota edustaa enkelirakkaus.

1.5. Toinen Jumala?

Filosofien keskittymisestä ihmisten toiseussuhteiden kuvailuun ja ylistämiseen on tullut nykyfilosofiassa eräänlaista heteroseksuaalisen ihmiskuvan toistamista. Sen mukaan Jumala käsitetään samaksi kuin tuo Vieras tai Toinen. Myös toinen sukupuoli mielletään heteroseksuaalisessa ajattelussa usein samaksi kuin toiseus. Tämän vuoksi olen pettynyt myös edellä mainittujen toiseusfilosofioiden sisältöön. Näissä filosofioissa toiseuden ja eri sukupuolta olemisen välille on piirretty yhtäläisyysmerkit. Kuitenkaan toinen ihminen ei ole sama asia kuin toinen sukupuoli. Toiseus on yleisempi merkityskategoria kuin sukupuoli. Toiseus nimeää *ihmisyksilöiden välisen eron sinänsä*, kun taas sukupuolta koskeva ero koskee ihmisyksilöiden *ominaisuuksia*. Ihmisten onkin oivallettava ensin olevansa *erillisiä yksilöitä*, ja vasta sen jälkeen he voivat ymmärtää olevansa *erilaisia*, esimerkiksi tiettyä sukupuolta. Toiseus on siis yleisempi ja kaiken kaikkiaankin eri kategoria kuin sukupuoli, joka nimeää vain tietyn ominaisuuden.

Näin ollen toiseutta koskeva filosofia ei tyhjene toista sukupuolta koskeviin tarkasteluihin, kuten monien feministien teorioissa on virheellisesti ajateltu. Vastaavasti Jumalakaan ei ole sama asia kuin jokin vieras ilmiö, eikä se ole samaa kuin ihmissuhteissa esiintyvä toiseus. Tavallaan jumaluus voi olla kyllä poissaolon luonteva *vertauskuva,* aivan niin kuin toinen ihminenkin voi joskus olla jumaluuden symboli.

Parhaiten ymmärrämme toiseuteen liittyvän erillisyytemme suhteessa omaan eli samaan sukupuoleen. Tämä johtuu siitä, että suhteessa omaan sukupuoleemme yksilölliset erot ovat merkityksettömämmässä roolissa. Niinpä myös pelkkä toisena ihmisenä olemisen ero voi piirtyä esiin puhtaammin ja selvemmin. Tunnistaessamme toisen ihmisen toiseksi hänen ääriviivojaan vasten voimme ymmärtää paremmin myös oman ruumiillisen erillisyytemme, mikä puolestaan muodostaa lähtökohdan eettiselle elämälle. Samaa sukupuolta olevat ihmiset tuntevat siis erillisyytensä selkeämmin, sillä he ovat niin samanlaisia, ettei eroavuuden kokeminenkaan perustu erillisiin ominaisuuksiin, kuten sukupuoleen, vaan erillisyyteen sinänsä.

Kyseinen havainto estää meitä totalisoimasta toista ihmistä omaan valtaamme, ja juuri tästä syntyy *gay sensibilitynä* tunnettu herkkyys. Tällaista ajattelua voitaisiin pitää etiikan ehtona mutta ei vielä varsinaisena takeena etiikalle. Sen sijaan seuraavaa jo voidaan: samaa sukupuolta olevien ihmisten yhteinen kokemusmaailma luo perustan eettiselle yhteiselämälle, sillä merkityskonstituutiomme samankaltaisuuden vuoksi voimme ymmärtää toisiamme paremmin kuin eri sukupuolta olevat. Tämän tosiasian varaan rakentuva yhteisymmärrys on positiivinen tae harmoniselle elämälle.

Viime vuosisadan toiseusfilosofioihin sisältyneitä ongelmia voidaan ymmärtää niiden oman historiallisen taustan valossa. Ne ovat perustuneet juutalaiseen jumalakuvaan, joka on luonteeltaan ontologinen ja monistinen ja suhteessa ihmiseen myös dualistinen. Jumala on ylevöitetty pilven päällä asustavaksi parrakkaaksi herraksi. Tällainen Jumala on syntynyt autiomaalle ominaisesta taivaan ja maan vastakkainasettelusta, ja kyseessä on usein myös ehdoton ja tuomitseva Jumala. Toiseusfilosofioihin sisältyvien jumalien ominaisuuksia saattaa maantieteellisten seikkojen ohella selittää myös psykoanalyyttinen näkemys jumalten muodostumisesta.

Psykoanalyyttisen teorian mukaan Jumala on totemistinen luomus, joka syntyi symbolisen isänmurhan kautta: veljeslauman ajauduttua riitoihin isän paikalle asettumisesta. Lopulta veljekset edellyttivät ontologisen Jumalan rauhan ja kanssakäymisen takuumieheksi. Tällainen tilanne on heteroseksuaalisessa yhteisössä. Ontologinen jumaluus on syntynyt heteromiehen oidipuskompleksista ja ilmentää sitä. Edelleenkin se heijastelee kyseiseen rituaaliin liittyvää motivaatiorakennetta. Pidetäänpä isänmurhaa alkuyhteisössä tapahtuneena tosiasiana tai ei, psykoanalyyttinen teoria joka tapauksessa valaisee heteroseksuaalisten uskontojen ja yhteiskuntien arvoja toimintadynamiikkaa.

Sen sijaan homoseksuaaliselta kannalta katsoen tilanne on toisenlainen. Kun heteroseksuaaliselle kanssakäymiselle ominaisia hallitsemisen riitoja ei esiinny homoseksuaalisessa yhteisössä, ei tarvita myöskään totemistista eikä ontologista jumalakuvaa. Jumaluus voi toteutua lähempänä ihmisiä: heidän välillään ja keskinäisissä suhteissaan. Toisaalta tämä ei merkitse, että toiseussuhde liittyisi aina jumaluuteen, kuten uskonnoissa ajatellaan. Juuri sillä tavoinhan asia on nähty monissa juutalaista alkuperää olevissa filosofioissa, kuten Buberin ja Levinasin heteroseksistisissä teorioissa ja Freudin käsityksissä seksuaalisuudesta. Ollessaan näennäisesti kriittisiä heidänkin oppinsa hyödynsivät heteroseksuaalista ajattelutapaa ja olivat sille alisteisia.

Juutalainen jumalakuva on vaikuttanut voimakkaasti paitsi homoseksuaalisuuden torjumiseen yhteiskunnassa, myös politiikkaan aina silloin kun on koetettu kieltää ihmisen vapauteen ja itsemääräämisoikeuteen perustuva filosofia. Esimerkkinä voi mainita tavan, jolla heteroseksuaalinen valtakulttuuri on kiistänyt homoseksuaalisten ihmisten kansallisen identiteetin ja kansallisvaltion perustamisen. Saman sukupuolen yhteiseen merkityskonstituutioon ja ykseysajatteluun perustuvaa valtioajatusta ei ole koskaan hyväksytty, tai se on koetettu leimata jonkinlaiseksi totaliteetin muodoksi. Juuri tästä syystä olen pettynyt esimerkiksi Levinasin toiseusfilosofiaan ja

sen eräänlaiseen epäsuoraan homovastaisuuteen. Käytännössä Levinasin ajattelu on kanavoitunut heteronomisen eli toiseudenvaraisen valtasuhteen palvonnaksi, omaehtoisuuden kieltämiseksi sekä yksilöllisen ja itseensä identifioituvan homoseksuaalisen elämäntavan epäsuoraksi torjumiseksi.

Tosiasiassa totaliteetin nimen olisivat ansainneet heteroseksuaalisille arvo- ja merkitysmaailmoille rakentuvat filosofiat. Toiseudenvaraisuus eli heteronomisuus on filosofisen ja homoseksuaalisen omaehtoisuuden vastakohta ja eräs totaliteetin muoto. Sanat "heteronomisuus" ja "heteroseksualisuus" perustuvatkin kreikan kielen sanaan *heteros*, joka merkitsee 'toista'. Toiseudenvaraisuudessa ja heteroseksuaalisuudessa on paljon yhteistä. Esimerkiksi sopii Sigmund Freudin analysoima totemistinen alkuyhteisö, jota hän luonnehti toimintadynamiikaltaan heteroseksuaaliseksi.

Heteroseksuaalisuus on siis riippuvuutta, ja heteroseksistisen käsityksen mukaan mies on riippuvainen toisesta sukupuolesta eli naisesta. Tämäntapaiseen kahlehtimiseen ovat perustuneet myös monet muut ihmisyhteisöjen ja toiseussuhteiden tarkastelutavat. Niiden varaan on perustettu kokonaisia poliittisia järjestelmiä, ja voidaan sanoa, että länsimainen valtiokäsitys lepää psykoanalyyttisen isänmurhateorian laitumilla. Näiden periaatteiden mukaan hallituista valtioista on aito Jumalan rakastaminen kaukana.

Itse edustankin täysin erilaista näkökulmaa ihmisen toiseussuhteisiin. Toiseuden käsitteeseen perustuvat filosofiat ovat jääneet vajavaisiksi, sillä ne ovat omilla epäsuorilla ja ideologisilla, usein täysin piilevillä tavoillaan, perustuneet heteroseksualisoituun toiseusnäkemykseen. Toiseus on mielletty samaksi asiaksi kuin ontologinen Jumala tai toinen sukupuoli. Myös Levinas pyrki rimpuilemaan tästä käsityskannasta irti, mutta hänen omien sanojensa mukaan vastaan pyristelevä filosofia kuitenkin aina epäonnistuu – myös hänen omansa. Se, miten vastustetaan, on sen leimaamaa, mitä vastaan käydään. Tässä mielessä myös totaliteettien vastaiset filosofiat ovat leimautuneet kritisoimiensa ilmiöiden kautta ja osittain niiden mukaisiksi. Paikoin on ajauduttu turhaan kinasteluun. Paljon tärkeämpi asema olisikin annettava kolmannen käsitteelle.

1.6. Filosofian kolmas ja homoseksuaalinen yhteisö

Kolmannen käsitteellä voi olla aitoa merkitystä enkelimäisessä rakkaudessa, eli homoseksuaalisessa rakkauskäsityksessä. Myös kolmas ihminen on aina tietyllä tavalla "toinen". Mutta kolmannen osapuolen mukanaolo merkitsee sitä, että kahden osapuolen välille ajateltu toiseussuhde on ajateltava laajemmaksi kuin pelkäksi dialogiseksi suhteeksi, jossa ihmisten välinen suhde typistyy helposti vain kahden ihmisen immanentiksi vuorovaikutukseksi. Vasta kolmannen osapuolen läsnäolo tekee mahdolliseksi sen, että osapuolet voivat tarkastella suhteitaan ikään kuin ulkopuolisen havainnoitsijan silmin. Tämä kolmas osapuoli voi olla ihminen, mutta se voi olla myös kuviteltu Jumala. Usein jumalien muodostuminen noudatteleekin juuri tuontapaista ajatuskulkua. Ihmiset ajautuvat naturalistisista syistä (kuten

luonnonvarojen riittämättömyydestä) johtuviin konflikteihin toisiaan vastaan, ja sitten he edellyttävät konfliktien ratkaisijaksi tai viimeisen tuomion langettajaksi ontologisen Jumalan. Tai jos tuo kolmas osapuoli on kolmas ihminen, mitäpä muuta sen kautta kuvastuisi kuin ihmisen oidipaalinen suhde: toisen ihmisen mahdollisuus liittoutua kolmannen kanssa ja altistaa koko yhteisöllisen elämän alkumuoto juuri sille Freudin kuvaamalle tilanteelle, jossa luotiin edellytykset symboliselle isänmurhalle ja sitä kautta myös totemistisen rituaaliperinteen ja ontologisen jumalakäsityksen muotoutumiselle. Juuri tällä tavoin toisen ihmisen kohtaaminen tuotetaan ja ymmärretään heteroseksuaalisessa kulttuurissa, ja kyseiset ajatuskulut kuvaavatkin nimenomaan heteroseksuaalisen yhteisön omaa toimintadynamiikkaa sekä sen valta- ja väkivaltasuhteita.

Myös sukupuolieroon perustuvalla toiseudella on tällöin merkitystä lähinnä kolmannen osapuolen hukuttamisella osaksi toiseussuhteista juurensa juontavaa konfliktia. Kolmannen mukaantulo merkitsee tuon kolmannen osapuolen sulauttamista massaan, osaksi toiseussuhteen jo alkuperäisesti konfliktinomaista luonnetta. Onpa tuo kolmas osapuoli sitten ulkopuolinen ihminen tai Jumala, sen merkitys suhteellistuu, ja se saatetaan osaksi ristiriitojen kyllästämää toiseutta, jonka lähtökohtana on pelkästään immanentti ja yksittäinen ero, esimerkiksi sukupuoliero. Pahimmillaan kolmiodraamasta seuraa vallan etääntyminen ontologiselle tasolleen, kun ihmisten suhteet laajenevat kahdenvälisistä suhteista kolmannen osapuolen sisältäviksi yhteiskunnallisiksi suhteiksi, joiden takuumieheksi edellytetään ontologinen Jumala tai sen immanentti edustaja: materialistinen ja kollektivistinen yhteiskunta tai valtio.

Sen sijaan homoseksuaalisessa yhteisössä sekä toiseus sinänsä että kolmannen osapuolen merkitys ymmärretään tavalla, jossa samaan sukupuoleen perustuva kokemusten ja merkitysten ykseys muodostaa ääriviivojensa kautta takeen ihmisten erillisyyden ja yksilöllisyyden syvemmälle kokemiselle, ymmärtämiselle ja tunnustamiselle. Tämä puolestaan luo aidon jumalallisen ja transsendentaalisen valtion mahdollisuuden. Ontologisesta jumalaoletuksesta riippumaton toiseuden kohtaaminen saman sukupuolen sisäisessä merkityskonstituutiossa perustaa ohelleen maallisen käytännön, jota nimitän homoseksuaalisen yhteisön ja valtion mahdollisuudeksi.

Tämän ajatuksen ymmärtämiseksi on syytä vielä kerrata, mitä eroa on toiseuden käsittämisellä yksilöiden eroon liittyväksi suhteeksi tai pelkäksi sukupuolieroon perustuvaksi suhteeksi. Toiseuden käsite ei tarkoita vain samaa kuin Jumala tai toinen sukupuoli. Lisäksi toiseus on yleisempi kategoria kuin erilaisuus. Puhuessaan toiseudesta monet toiseusfilosofit ovat tietämättään puhuneet vain erilaisuudesta. Tosiasiassa meidän on ensin tunnistettava toinen ihminen toiseksi ihmiseksi, ennen kun voimme pohtia, millä erityisellä tavalla hän on toinen eli erilainen. Toiseus on jo sinänsä yleisempi käsite kuin muutamissa toiseusfilosofioissa on haluttu myöntää.

Toiseuden kohtaaminen oikeuttaa yksilöllisyyden, erilaisuuden ja niiden tuloksena ihmisen täydellisen vapauden. Vapaus onkin ihmisen päämääristä tärkeimpiä, ja juuri sille voidaan perustaa todellista etiikkaa, kuten monet

eksistenssifilosofit, esimerkiksi Kierkegaard ja Sartre, ovat osoittaneet. Tosin heidän pyrkimyksensä jäivät eräällä tavalla vajaiksi, sillä hekään eivät tunnistaneet (tai tunnustaneet) sitä merkitystä, joka homoseksuaalisuudella on ihmisen kaikkien filosofisten pyrkimysten perustana. Juuri tämän asian myöntävälle eksistentiaalisen vapauden pohjalle voitaisiin luoda myös eettinen valtio.

Kolmannen käsitteellä puolestaan viitataan toiseuden yleisinhimilliseen luonteeseen eli siihen, että kahden ihmisen suhteen ulkopuolella on – ja sen luonteeseen myös vaikuttaa – muiden ihmisten olemassaolo ja läsnäolo. Toiseutta koskevan ajattelun arvioimiselle on keskeistä huomata, miten koko filosofinen ajattelu muuttuu, kun toiseutta ei käsitetäkään enää vain sukupuolieroon perustuvaksi toiseudeksi vaan kahden samaa sukupuolta olevan ihmisen toiseudeksi tai yhteenkuuluvuudeksi. Tärkeää on myös se, mitä kolmannen osapuolen asemalle merkitsee ja mitä tapahtuu, kun kyse onkin samaa sukupuolta edustavista ihmisistä. Oidipuskompleksia ei tällaisessa homososiaalisessa suhteessa esiinny, sillä miehen pyrkimykset eivät kohdistu naiseen. Kyse ei ole siis konfliktimaisesta toiseussuhteesta eikä kiistasta suhteessa kolmanteen osapuoleen, ymmärretäänpä tuo kolmas osapuoli sitten toiseksi ihmiseksi, isähahmoksi tai Jumalaksi.

Sen sijaan homososiaalisessa suhteessa on kyse harmonisesta yhteisymmärryksestä, jolla on perustansa samaa sukupuolta olevien ihmisten kokemuksellisesti yhteisessä merkitysten muodostumisessa. Tällöin ei ole tarvetta myöskään konfliktien sovittelijana pidetylle väkivaltaiselle valtiolle. Kun kielelliset merkitykset ovat yhteisiä, myös arvomerkitykset voivat muodostua yhteisiksi niin, ettei perustavanlaatuisia yhteiskunnallisia konflikteja esiinny. Homoseksuaalinen yhteisö on juuri tässä suhteessa ylivoimainen ja eettisesti heteroseksuaalista yhteisöä parempi. Homoseksuaalisessa yhteisössä toteutuu aito Jumalan rakastaminen. Se on todellista enkelirakkautta. Mitä suuremmaksi yhteisö kasvaa yhä uusien kolmansien mukaantulon myötä, sitä jumalallisemmaksi tuo suhde muodostuu.

Kolmanteen osapuoleen viittaavan suhteen sisällyttäminen filosofisiin teorioihin on yleensä merkinnyt katsantokannan laajentamista pelkkien ihmissuhteiden piiristä myös poliittisiin suhteisiin. Kolmanniutta koskevat filosofiat ovat olleet eräänlaisia yhteisöllisyyden pienoismalleja. Italialainen homoseksuaalinen filosofi Giorgio Agamben on puhunut paljon yhteisöllisyydestä, mutta hänkään ei ole pystynyt viemään ajatuksiaan niiden johdonmukaiseen päätepisteeseen. Hänen ajattelustaan on tullut eräänlainen Levinasin filosofian jatke filosofin itsensä jäädessä kristillisen ideologian vangiksi. Mutta Agambenin filosofiassa yhteisöllisyyden korostaminen on antanut aavistuksen siitä, miten kolmanniutta ja filosofian omaa luonnetta koskeva poliittinen ajattelu olisi syytä nähdä.[5]

Tässä suhteessa omat ajatukseni voivat kuulostaa radikaaleilta, ja joitain ihmisiä ne voivat jopa järkyttää. Todellisen filosofisen yhteisön luovat homoseksuaalinen Jumalan rakastaminen ja samaa sukupuolta olevien ihmisten yhteinen merkityskonstituutio. Filosofian olemus voi tällöin toteutua antiikin poikarakkauden mukaisena ja samaa sukupuolta olevien ihmisten kiinty-

myksenä toisiinsa: pyrkimyksenä viisauteen, hyveeseen ja tietoon. Tällaisesta filosofiakäsityksestä nykyajan akateeminen filosofia on rappeutunut niin kauas, ettei se enää tunnista omaa alkuperäänsä, eikä sillä olekaan ollut pitkään aikaan tekemistä todellisen filosofisen ajattelun kanssa.

1.7. Filosofian Pyhä Kolminaisuus

Toiseutta koskevat filosofiat tulevat lihaksi enkelimäisessä rakastamisessa. Myös samaa sukupuolta oleva ihminen on toiselle ihmiselle olennaisesti toinen: hän on erillinen ja itsenäinen ihminen. Kokemuksellisessa ykseydessä toisen ihmisen tunnistaminen toiseksi on samaa sukupuolta olevien kesken täydellisempää kuin eri sukupuolta olevien välillä, sillä toiseuden tunnistaminen toiseksi ihmiseksi *ei* tapahdu erityisominaisuuksia, kuten sukupuoli*eroa* vasten, vaan paljon kokonaisvaltaisemmin eli toista *samoin* kokevaa ihmistä vasten. Kehollisen erillisyyden voi kokea syvimmin juuri silloin kun osapuolet kokevat sen samoin. Lisäksi tämän kuilun yli voidaan myös kulkea helpommin, jos osapuolet ovat samaa sukupuolta ja kokevat merkityksiä yhteisellä tavalla. Tällöin sukupuolierosta johtuvat konfliktit voidaan sivuuttaa, ja kyse on toiseuden kohtaamisesta kaikkein puhtaimmillaan, pelkimmillään ja syvällisimmillään.

Jumaluudella on tässä yhteydessä tärkeä asema siksi, että jumaluus voidaan käsittää juuri tuoksi enkelimäisen rakkaussuhteen kolmanneksi osapuoleksi. Koska kolmannen osapuolen leimaama suhde ei ole kahden ihmisen suhteen tavoin rajoitettavissa, vaan se kuvaa ihmissuhteiden yleistä avoimuutta ja rajoittumattomuutta, sopii jumaluuden vertauskuva symboloimaan myös kolmannen osapuolen merkitystä ihmissuhteissa. Jumaluutta ei siis käsitetä ontologisesti tarkasteltavissa olevaksi olennoksi, vaan jumaluus nähdään yhtä pysyvänä ja luontevana osana elämäämme kuin ihmisten seksuaalinen kanssakäyminen homoseksuaalisessa yhteisössä.

Kuten edellä totesin, filosofian, henkisyyden ja uskonnollisuuden taso voidaan parhaiten saavuttaa kokemukselliseen yhtäläisyyteen perustuvassa toiseussuhteessa. Harmonia ja yhteisymmärrys, joka tällaisessa suhteessa saavutetaan, on filosofisen ja uskonnollisen tason kokemuksellinen ykseys: jumaluus.

Samalla kun enkelimäinen rakkaus on toiseusfilosofiaa pelkimmillään ja puhtaimmillaan, se luo perustan myös osapuolten ykseydelle ja harmonialle. Tässä toiseussuhteiden ykseydessä kolmas osapuoli luonnehtii tuon suhteen jumalallisuutta. Jumaluus on siis enkelimäisen rakkaussuhteen Kolmas. Juuri tämä kolmikantainen suhde antaa aiheen puhua filosofian Pyhästä Kolminaisuudesta. Siinä ovat läsnä rakastaja, rakastettu ja heidän välilleen muodostuva kokemukselliseen ykseyteen perustuva filosofinen suhde, jota uskonnollisella kielellä luonnehtii jumaluus. Tuo suhde on helposti laajennettavissa niin, että voidaan puhua edellä mainitulla tavoin homoseksuaalisesta yhteisöstä tai taivaan valtakunnasta maan päällä. Homoseksuaaliset suhteet ovat ihmisen jumalasuhteen ilmausta.

1.8. Identifioituminen itseen tai toiseen: direktiivisyyden ja reflektiivisyyden ero

Heteroseksuaalisen kanssakäymisen ja Jumalan homoseksuaalisen rakastamisen välinen ero tulee näkyville paitsi edellä kuvatuissa toisten ja kolmansien osapuolten käsittämistavoissa, myös *identifioitumisen* eli samastumisen suhteita koskevissa eroissa. Kyse ei ole tällöin vain merkitysten muodostumiseen liittyvästä filosofiasta vaan ihmisen koko persoonallisuuden muotoutumisesta sekä ihmisten asemasta sosiaalisten suhteidensa keskellä. Se, että olemme sosiaalisia, ymmärretään usein pinnallisesti, ja tämän mukaisesti vaaditaan esimerkiksi sitä, että ihmisten ”pitäisi olla sosiaalisia”. Tällöin ei yleensä kysytä, *mihin nähden* olemme sosiaalisia ja *millä tavalla*. Ihmisten suhteissa voidaankin erottaa kolme eri näkökohtaa.

Niistä ensimmäisen muodostaa tuon suhteen viittauskohdetta koskeva kysymyksenasettelu: onko rakkautemme kohteena esimerkiksi Jumala vai ihminen vai molemmat? Toinen näkökohta liittyy sosiaalisten suhteiden merkitykseen: sekä suhteen omaan merkitykseen intentionaalisena suhteena että suhteena, joka koskee kielellisiä merkityksiä ja arvomerkityksiä. Kolmas näkökohta liittyy siihen, mitä tuossa suhteessa tapahtuu ihmisen omalle minuudelle tai persoonalle.

Minuudella tarkoitetaan tässä (kuten filosofiassa yleensäkin) ihmisen apriorista eli kokemusta edeltävää egoa ja persoonalla puolestaan oppimisen tai kokemusten kautta ihmisyksilölle kehittyneitä piirteitä. Ihmisen minuus on siis transsendentaalinen ego, joka on olemassa ennen kokemusta. Tässä teoksessa minuutta on kuvailtu myös sieluksi, joka on ihmisessä hänen eräänä olemuspuolenaan, kun taas persoona syntyy ihmiselle kokemusten kautta. Edustankin näkemystä, että ihmisellä on transsendentaalinen ja kokemusta edeltävä minä, sillä jos sellaista ei olisi, ei olisi mitään, mille persoona voisi kehittyä. Tämä ajatus ei tosin sisällä kartesiolaisen dualismin aineksia, sillä henkinen (tai sielullinen) taso on osa ihmisen kerroksellisuutta ja liittyy kiinteästi hänen kokemukselliseen ja lihalliseen olemassaoloonsa, aivan kuten kirjani alussa esitin. Tämä yhtenäisyys ja kokonaisvaltaisuus voidaan saavuttaa nimenomaan homoseksuaalisessa tunne-elämän ja älyllisen elämän harmoniassa. Eksistenssifilosofisesti ajatellen ihminen on ja elää maailmassa ennen kuin hän voi pyrkiä saamaan kokemuksellista tietoa siitä. Niinpä olemassaolommekaan ei voi olla pelkkä järkemme tuote, kuten Descartes katsoi ”ajattelen, siis olen” -päätelmässään, vaan olemassaolomme on reaalinen ja kokemuksellinen tosiasia. Seuraavaksi tarkastelen ihmisen *persoonaan* liittyvä eroja. Mitä identifikaatio eli samastuminen merkitsee, ja mitä eroa on direktiivisellä ja reflektiivisellä suhteella?

Kuten jo edellä todettiin, rakastuminen on väistämättä suhde. Tuo suhde voidaan käsittää hyvin monella tavoin, ja sen luonne voi vaihdella esineellisestä vuorovaikutuksen suhteesta syvällisemmin käsitettyyn olemisen

pohjavireeseen. Sitä luonnehtii esimerkiksi Levinasin käsite *il y a*, jolla hän viittasi ihmisten väliseen kontaktiin ja läsnäoloon: esipredikatiiviseen olemiseen, joka ”on ennen ensimmäistäkään sanaa”. Ihmisten välillä vallitseva olemisen suhde puolestaan sisältää mahdollisuuden kielen oppimiseen ja identifikaatioon eli samastumiseen. Esimerkiksi rakastuessamme koemme usein tällaisen identifikaation ja tunnemme tulevamme yhdeksi rakkautemme kohteen kanssa. Rakastuminen suorastaan edellyttää samastumista. Toisen ihmisen rakastaminen vaatii kykyä ja halua samastua toiseen ihmiseen, tahtoa eläytyä siihen, miten rakkauden kohde kokee ja tuntee, ja mitä hän ajattelee asioista.

Kun samastuminen tapahtuu eri sukupuolta olevien ja alun perin eri tavalla kokevien ihmisten välillä, ei rakkaudessa voida päästä yhtä lähelle sellaista kokemisen harmoniaa ja identifikaatiota kuin samaa sukupuolta olevien ihmisten rakkaudessa. Tästä johtuu, että heteroseksuaalisessa suhteessa ei voida päästä sellaiseen ykseysfilosofiaan, joka on filosofian Pyhän Kolminaisuuden ja jumaluuden kokemisen kannalta välttämätöntä. Heteroseksuaalinen rakkaussuhde jää hengellisiltä osiltaan keskeneräiseksi, sillä siinä ei voida saavuttaa yhteiseen kokemusmaailmaan perustuvaa merkitysten yksikäsitteisyyttä eikä sen mukaista kontemplatiivista harmoniaa.

Kyseenalaisinta heteroseksuaalisissa toiseusfilosofioissa ja niille rakentuvissa ideologioissa on se, että ne arvottavat ykseysajattelun ja kokemuksellisen yhteisymmärryksen jopa kielteisiksi ilmiöiksi moittien niitä totaliteetin muodoiksi. Juuri tästä syystä olen erityisen pettynyt esimerkiksi Levinasin filosofiaan. Tuontapaiset käsityskannat tulevat usein arvottaneiksi myös homoseksuaalisuuteen perustuvan filosofian negatiivisesti, jolloin niihin liittyy juutalais-kristillisen ajatteluperinteen ihannointia. Sen sijaan homoseksuaaliseen rakkauteen perustuva filosofia muodostaa alkuperäisimmän lähtökohdan kaikelle todelliselle filosofialle, sillä homoseksuaalisen yhteisön kautta puhdas ja yksittäisistä eroista riippumaton toiseuden kohtaaminen voi toteutua – samoin myös aidon transsendentaalisen jumaluuden läsnäolo ideoiden tai merkitysten muodossa.

Mutta palatkaamme jälleen identifikaatioon eli samastumisen suhteeseen: millaista tuo identifikaatio on heteroseksuaalisessa ja homoseksuaalisessa suhteessa? Heteroseksuaalisissa toiseussuhteissa ihmisten maailmasuhde on olennaisesti *reflektiivinen*, itseä toisissa ihmisissä heijasteleva suhde. Sen sijaan homoseksuaalisen ihmisen maailmasuhde on *direktiivinen* eli maailmassa suuntautuva suhde.

Siinä, missä heteroseksuaalisesti asennoituva ihminen heijastelee itseään toiseuden peilipinnasta ja näkee myös oman minuutensa toiseuden kautta, siinä homoseksuaalisesti suuntautuva ihminen ei tarkastele itseään sen kautta, mitä hän on toisille ihmisille. Sitä vastoin hän asettaa kysymyksensä ja maailmasuhteensa omassa minässään: itsestä todellisuuteen suuntautuvina asiakysymyksinä. Hän ei vaivaudu pohtimaan omaa olemustaan tai luonnettaan omasta minuudestaan kohteeksi nähtynä, tapahtuupa tuo objektivointi sitten itsereflektiivisesti tai toiseuden peilipinnasta, vaan hän suuntautuu maailmassa direktiivisesti (tai projektiivisesti) eli eksistenssi-

fenomenologisen elämänasenteen mukaisesti. Maailmassa aktiivisesti suuntautuvana ihmisenä hän saattaa asettaa myös esikuvan ja päämäärän muille ihmisille. Olen edustanut kyseistä ajattelua jo teoksissani *Minän rakentuminen ihmistieteissä* (1994) ja *Minä* (1995) sekä teoksessani *Filosofia räjähti, tulevaisuus palaa* (2005), jossa viittaan minästä maailmaan suuntautuvaan projektiiviseen ajatteluun tarkastellessani inhimillisen vapauden olemusta.

Nuo pohdinnat ovat sellaisinaan siirrettävissä heteroseksuaalisen ja homoseksuaalisen elämänasenteen eroja koskeviin kysymyksiin. Vapaus on kykyä asettaa kysymyksensä minässä: itsestä maailmaan suuntautuvina, direktiivisinä ja projektiivisina ensimmäisen persoonan kysymyksinä. Sen sijaan itsen objektivoiminen reflektiivisen tarkastelun kohteeksi merkitsee vaatimusta asettua itsensä ulkopuolelle havainnoimaan itseä objektiivisesti. Koska se ei ole kehollisesti sidonnaiselle ihmiselle mahdollista, seurauksena on kehäpäätelmiä sekä oman vapauden ja toimintamahdollisuuksien menetyksiä, yleensä myös minuuden jakautumista kohteeseen ja tarkastelijaan.

Ihmisen persoonanmuodostuksen kannalta voidaan sanoa, että siinä, missä hetero asettaa kysymyksensä omasta minästään objektiksi nähtynä, siinä homoseksuaali asettaa kysymyksensä minässä: itsestä maailmaan kohdistuvina kysymyksinä. Tämä vastaa ihmisen persoonallisuuden tasolla samaa erottelua kuin jako, joka vallitsee samastumista koskevalla tasolla.

Taustalla vaikuttaa joko reflektiivinen tai direktiivinen maailmasuhde. Kyseisen eron alkuperäinen motiivi on siinä, onko ihmisen maailmasuhde lähtökohdiltaan homoseksuaalinen vai heteroseksuaalinen. Heteron maailmasuhde on luonteeltaan heijasteleva ja harkitseva. Se pitää lähtökohtanaan oletusta, että maailma koostuu epäluottamuksesta ja juonittelusta. Tämä on seuraus heteroseksuaaliselle valtakulttuurille ominaisesta sosiodynamiikasta. Sen mukaan todellisuuteen asennoidutaan kuten naiseen, joka miehen on valloitettava ja johon on käytettävä maanittelua, taivuttelua ja suostuttelua sekä usein myös vilpillistä keinovalikoimaa. Taustalla vaikuttavat naisellisuuteen yleisesti liittyvät ominaispiirteet, jotka heteroseksuaalisessa valtakulttuurissa ulotetaan (virheellisesti) määrittelemään myös sitä, mitä samaa sukupuolta olevien ihmisten välillä toteutuva filosofia voi olla.

Heteroseksuaalinen ja naisen haltuunottoon tähtäävä filosofia huonontaa samaa sukupuolta olevien ihmisten yhteiseen merkityskonstituutioon perustuvan filosofian edellytyksiä. Kasvonsa pelastaakseen tiede onkin yrittänyt tehdä sukupuolieron kiistävästä sekä merkitysten sukupuolisidonnaisen muodostumisen kieltävästä ideologiasta eräänlaisen ihanteen. Sen välineitä ovat nykyaikana universalistinen analyyttinen systeemifilosofia, postmodernismi, peliteoria ja *queer*-teoria. Valheellisuus, välineellisyys ja niihin liittyvä turhautuminen sekä aggressiivisuus luonnehtivat näiden ajattelutapojen perusasennoitumisia, ja ne näkyvät myös politiikan ja uskonnon eri muodoissa. Heteroseksuaalisen filosofiakäsityksen leimautuminen pelien ja kilpailun ajattelutavoilla heijastelee pohjimmiltaan heteroille ominaista oidipaalista kompleksia.

Sen sijaan homon maailmasuhde on toisenlainen. Siihen liittyy direktiivinen, välitön ja suora puhe sekä toiminta. Siihen ei sisälly sellaista

taivuttelua eikä juonittelua, joka on ominaista heteromiehen suhteelle naiseen, eikä siihen liity myöskään alistumista maanittelulle eikä vilpille tai niiden yhteiselle nimittäjälle, viivyttelylle. Homon asenne maailmaan on rehellinen, eikä se salli turhia pidäkkeitä. Tämä on yhtäpitävää miehen seksuaalisen tyydytysrakenteen kanssa: kun mies haluaa seksiä, hän haluaa sitä heti, ja kun mies antaa seksiä, hän haluaa tyydytyksen välittömästi ja tekee sen toisen miehen kanssa ilman rajoitteita tai vastalauseita, jotka ovat ominaisia naisten suhteille miehiin.

Seksuaalisen kohtaamisen tasolla näkyy konkreettisesti se, että samaa sukupuolta olevat ihmiset sopivat yhteen paremmin kuin eri sukupuolta olevat. Heteroseksuaalisen valtakulttuurin keskeinen ongelma näyttääkin olevan se, että heteromiehet eivät saa naisiltaan seksiä, jota he janoavat, ja siksi heteroiden elämää leimaa usein puute ja aggressiivisuus. Seksuaalinen suuntautuminen määrittää ihmisten itsensä ymmärtämisen tapoja, persoonan muodostumista ja maailmasuhdetta niin, että homon ja heteron koko todellisuuskäsitys alkaen arvo- ja symboliuniversumeista ja päätyen merkitysten maailmoihin muodostuu erilaiseksi. Tällä seikalla puolestaan on huomattavia vaikutuksia tieteeseen ja politiikkaan.

1.9. Homoseksuaalinen ykseysfilosofia

Tutkiessani taannoin symbolisen interaktionismin teorioita ihmisen minuuden ja kielellisten merkitysten muodostumisesta jouduin pettymään symbolisen interaktionismin perustajana tunnetun pragmatistin, George H. Meadin, ajatteluun. Hän näytti luovuttavan lähes kaiken ihmisten suhteisiin liittyvän vaikutusvallan toiseuden taholta tapahtuvalle merkitysten ja minuuden määrittelylle. Tavallaan lopputulos oli arvattavissa, sillä Meadin ajattelu, kuten pragmatismi yleensäkin, perustui pitkälti heteroseksistisiin ajattelutapoihin, joissa käytännölliset ja etupäässä lajinsäilytykseen perustuvat motiivit ohjasivat filosofien toimintaa. Siksi symbolinen interaktionismi sopii kuvaamaan pragmatistisen filosofianharjoituksen luonnetta yleisemminkin. Alun perin vasemmistohegeliläisille juurille nojautuvaa symbolista interaktionismia voidaan pitää oman materialismia ja kollektivismia oikeuttamaan pyrkivän luonteensa sekä transsendentaalifilosofian vastaisuutensa vuoksi eräänlaisena amerikkalaisen marxismin muotona. Vasemmistolaisuus ja heteroseksuaalisuus liittyvätkin arvomaailmaltaan yhteen. Yhteistä niissä on muun muassa ihmisen sitominen kollektivismiin, toiseudenvaraisuuteen ja materialismiin, jotka ovat heteromiehen naissuhteiden ja äitisuhteen ilmaisuja. Symbolisessa interaktionismissa kielteistä on lisäksi sen metafyysisyys. Yleistetty toiseus (*generalized other*) edustaa tällöin metafyysisen ”jumaluuden” tasoa, jolla ihmisten filosofisen kohtaamisen ajatellaan olevan mahdollista. Käytännössä se sisältää myös ontologisen oletuksen, joka legitimoi poliittisia organisaatioita ja institutionalisoituneiden uskontojen muotoja. Kyse ei siis ole aidosta homoseksuaalisesta kohtaamisesta, joka perustuu erilaisuuden tunnustamiseen vaan totaliteetin-

omaisesta pyrkimyksestä yleispätevään merkitysoppiin. Tämä pyrkimys sisältyy tavallaan myös homoseksuaaliseen enkelirakkauteen, mutta sen asema on kokonaan toisenlainen kuin symbolisessa interaktionismissa.

Homoseksuaalisessa kanssakäymisessä ymmärtämistä ja kohtaamisia pidetään ruumiillisina ja kokemuksellisina asioina, kuten merkitysten konstituutiotakin, kun taas symbolisessa interaktionismissa ja pragmatismissa yleistetyn toiseuden tason ajatellaan olevan olemassa sosiaalisena kielellisenä konstruktiona. Juuri tämä piirre yhdistää sitä ontologiseen jumalaoletukseen – ja ontologisen jumalaoletuksen kautta myös kartesiolaiseen metafysiikkaan ja heteroseksuaaliseen symboliuniversumiin. Yksikäsitteinen kanssakäyminen tapahtuu symbolisen interaktionismin mukaan kollektiivisella kielellisellä tasolla. Sen sijaan ollessaan kokemuksellista ja perustuessaan samaa sukupuolta olevien ihmisten kanssakäymiseen tuo yhteenkuuluvuus on todellisuudessa homoseksuaalista ja yksilöiden välistä. Ihmisten kyky ymmärtämiseen on riippuvaista ihmisten kyvystä homoseksuaaliseen kohtaamiseen.

Suhde toiseen ihmiseen leimasi Meadin ajattelussa niin merkitysten kuin ihmisen minuudenkin syntyä, mutta merkitysten konstituutioon liittyvä kanssakäyminen nähtiin rajoitetusti: suljettuna ja reaktiomaisena toiseussuhteena. Hän myös sekoitti keskenään minän ja persoonan käsitteet eikä edellyttänyt transsendentaalista egoa, joka on olemassa apriorisesti. Näitä aukkoja paikkailin hänen ajattelunsa pohjalta laatimissani teoksissa. Meadin tavoin ajateltaessa ei pystytty vastaamaan myöskään edellä mainittuun merkitysten alkuperää koskevan kysymykseen eli siihen, *mistä* merkitykset ja minuudet tuohon kehään loppujen lopuksi syntyvät. Siltä osin symbolisen interaktionismin kyky vastata tärkeimpiin filosofisiin kysymyksiin jäi vajaaksi. Merkitysten muodostuminen sekä minuuden ja persoonan synty voitiin kuvata vain immanentilla ja materialistisella tavalla: tulokseksi emergenssistä tai evolutiivisesta kehityksestä. Tämä puolestaan ei tarjonnut filosofista selitystä sille, miksi asiat olisivat tapahtuneet juuri teoriassa esitetyllä tavoin, vaan parhaimmillaankin nuo arvaukset jäivät pelkiksi kuvauksiksi ja merkitysten alkuperä mysteeriksi, jollainen se myös on.

Jotta ihmisen maailmasuhde voisi toteutua harmonisena sielun ja ruumiin olemassaolona, pitää edellyttää, että merkitysten tai minuuden syntyyn liittyvä identifikaation kehä ei ole immanentti materialistinen kehä. Minuudella ja merkityksillä on oltava tekemistä transsendentaalisen tason, kuten sielun tai jumaluuden kanssa, aivan niin kuin Platon todisteli filosofiassaan. Hänen mukaansa kykymme ajatella aistitodellisuuden havainnot ylittäviä asioita on todiste sielun olemassaolon jatkumisesta ajallisen olemisen yli. Samaan tapaan voidaan ajatella, ettei merkitysten muodostumisen kannalta keskeinen homoseksuaalinen suhdekaan ole suljettu kehä, joka typistyisi pelkkään immanenttiin toiseussuhteeseen. Mutta se on laajempi filosofisen ja hengellisen ulottuvuuden sisältävä suhde, johon liittyy aina myös kolmannen osapuolen eli transsendentaalisen jumaluuden läsnäolo. Ihmisen olemassaoloon kielelliseen vuorovaikutukseen kykenevänä olentona sisältyy siis jotain jumalallista, aivan niin kuin yksikäsitteiseen merkitysten

muodostumiseen homososiaalisessa suhteessa liittyy tunne Jumalan läsnäolosta.

Erolla, joka homoseksuaalisen ja heteroseksuaalisen maailmasuhteen välillä vallitsee identifikaation kysymyksissä, on useita käytännön elämää koskevia poliittisia seurauksia. Homoseksuaalisen maailmasuhteen arvot ovat perin juurin erilaisia kuin heteroseksuaalisen. Hetero hakee tukea identiteetilleen, itsensä ymmärtämiselle ja minuutensa rakentamiselle toiseudesta tai toiseuteen liittämästään erilaisuudesta, kun taas homo etsii vastaavia asioita samanlaisuudesta ja kokemuksen ykseydestä. Tämä filosofisesti perustavanlaatuinen näkökulmien ero on tehnyt mahdolliseksi ne monet ristiriidat, joita homoseksuaalisen ja heteroseksuaalisen symboli-, merkitys- ja arvomaailman välillä kohdataan. Ne saavat ilmaisunsa esimerkiksi uskonnollisina kiistoina. Edellä selittämäni lähtökohdan kautta voidaan myös ymmärtää, mistä monissa poliittisissa kiistoissa on ollut kyse.

Esimerkiksi työelämässä koetut riidat siitä, mikä on tärkeää ja pitäisikö työelämän kautta toteuttaa homojen vai heteroiden arvoja, ovat tyypillisiä esimerkkejä homoseksuaalisen ja heteroseksuaalisen arvomaailman eroista. Homot pyrkivät luovuuteen, henkisyyteen ja rauhaan, kun taas heteroiden olemassaoloa leimaavat levottomuus ja kiire, jotka seuraavat heteroille tyypillisistä lajinsäilytysstrategisista pyyteistä: perheestä.

Homoseksuaalinen eli enkelimäinen rakkaussuhde on samastumista omaa sukupuolta olevaan toiseen ihmiseen ja sitä kautta itseen, kun taas hetero koettaa identifioitua eri sukupuolta edustavaan ja eri tavoin kokevaan toiseen ihmiseen. Juuri tätä kautta heterot identifioituvat siihen vieraaseen ja erilaiseen toiseuteen, josta he puhuvat omissa toiseusfilosofioissaan. Kun homo puolestaan identifioituu toiseen *samaa* sukupuolta olevaan ihmiseen, hänen toiseussuhdettaan luonnehtii identifikaatio itseen, minkä lopputuloksena on filosofisesti tärkeä arvo: parempi itsetuntemus. Sen sijaan hetero pyrkii samastumaan erilaisuuteen. Hän ei pyri niinkään vahvistamaan itseään eikä rakentamaan persoonaansa toiseussuhteessa, vaan hänen päämääränään on irtautua omasta persoonastaan ja minuudestaan. Useimmiten hän etsii *tukea* eri tavoin kokevasta toisesta ihmisestä. Heteron toiseussuhde johtaa siis etääntymiseen omasta itsestä. Se on riippuvuuden, ehdollisuuden ja filosofialle epäkiitollisen itsestä vieraantumisen muoto.

Transsendentaalisen minän ja itsen käsitteet eivät olekaan olleet kovin keskeisiä heterofilosofioille, eivätkä niiden sisältämät ajattelutavat ole olleet heteroiden suosiossa. Sen sijaan transsendentaalifilosofioille, kuten kantilaiselle ajattelulle, fenomenologialle ja platoniselle filosofialle, ominaisia transsendentaalisen egon ja sielun käsitteitä voidaan pitää olennaisesti homoseksuaalisina jo niihin sisältyvän ykseysajattelun vuoksi. Niissä ei koeteta etääntyä sellaisista piirteistä, jotka korostavat ihmisen varsinaista transsendentaalista minää. Sen sijaan pyrkimys irrottautua yksilöminän edellyttämisestä on ollut ominaista postmoderneille, jälkistrukturalistisille, analyyttisille ja marxilaisille ajatussuunnille, joissa on korostettu kollektiivista mielipiteenmuodostusta yksilöiden kustannuksella, voimistettu vierasta tahtoa yksilöiden vahingoksi sekä pidetty koko identiteetin käsitettä yksilön

asemaa korostavana kirosanana tai yhtenäiskulttuureita vahvistavana uhkana. Tosiasiassa edellä mainitut ajattelusuunnat ovat itse totalisoineet todellisuutta ja merkinneet kuoliniskua homoseksuaalien vapaalle elämälle ja filosofiakäsitykselle. Sen mukaisesti yksityisen ja julkisen elämän ero on kiistetty, ja ihmisen vapausoikeuksia on rikottu.

Edellä mainittujen ajatuskulkujen perusteella on syytä vastata myös siihen, pitääkö filosofia määritellä *per definitionem* yksilöiden tahdonmuodostuksen, vahvan minuuden tai identiteetin rakentamiseen tähtäävän toiminnan ympärille keskittyväksi ajatteluksi. Tähän kysymykseen vastaan myönteisesti. Filosofia on toimintaa, joka tukee ihmisen oman minuuden rakentamista, tahdon toteuttamista ja direktiiviselle maailmasuhteelle ominaista ajattelua. Sen sijaan heteronomiseen eli toiseudenvaraiseen ajattelutapaan perustuvia näkökantoja on syytä pitää pragmaattisen elämän ongelmia ratkomaan pyrkivinä käytännöllisen elämän muotoina, joihin ei liity henkisiä eikä Jumalan aidon rakastamisen kannalta tärkeitä motiiveja. Pragmaattisten tekijöiden ajautuessa ristiriitaan filosofisen elämän kanssa on pragmatismia syytä pitää filosofian vastaisena ideologiana.

Filosofisesti katsoen omaan sukupuoleensa samastuva ja sitä kautta itseensä identifioituva ihminen pääsee lähimmäksi Jumalan alkuperäistä rakastamista, sillä hänen rakkautensa perustuu minuuden ykseyteen samaa sukupuolta olevan ihmisen kanssa. Tällöin aito jumaluus voidaan saavuttaa myös kokemuksellisesti. Sen sijaan heteron minuudessa tapahtuu hajoamista ja pahimmillaan jopa särkymistä tai pirstaloitumista niin, että Jumalan aidolle rakastamiselle ominainen ykseyden kokemus karkaa osapuolten ulottuvilta.

Ikävintä heteroseksuaalisiin toiseuskäsityksiin vannovissa filosofioissa ja uskonnoissa on ollut se, että ne ovat koettaneet kääntää edellä esitetyn asetelman nurin uskottelemalla homoseksuaalien tarvitsevan jonkinlaista eheyttämistä. Ykseyteen vannova homokulttuuri on yritetty saada näyttämään rikkinäiseltä, ja meidät on taivuteltu puolustelemaan omaa ykseysajatteluamme sekä vakuuttelemaan, ettemme ole hajanaisia.

Tosiasiassa juuri heteroseksuaalisuus aiheuttaa hajaannusta ihmisten kokemusmaailmassa ja maailmasuhteessa. Postmodernististen homojen tapauksessa heidät taas on taivuteltu puolustelemaan myös omaa oikeuttaan olla heteroiden esittämällä tavalla repaleisia. Tavallaan tämä on koitunut postmodernististen homojen kohtaloksi, sillä vastustaessaan homoihin kohdistuvaa sortoa he ovat kieltäneet itsensä ja ykseytensä. Siten homojen vastaiset tahot ovat päässeet päämääränsä. Tuolla tavalla asennoituessaan heteroseksismin pääideologit ovat myös pyrkineet torjumaan omia aavistuksiaan siitä, että juuri homoseksuaalinen rakkaussuhde muodostaakin aistikyvyn rajoja koettelevan rakkauden täydellisimmän toteutumisyhteyden: eheän ja rikkumattoman maailmasuhteen. Sen sijaan heteroseksuaalinen identiteetti, elämäntapa ja ideologia ovat johtaneet yksilöt sisäiseen hajaannukseen ja minuuden rikkoutumiseen, kun yhteiskunnan heteroseksuaalista tunnedynamiikkaa hyödyntävää ulkoisen eheyden vaikutelmaa on koetettu perustella kieltämällä uskonnoista aito homoseksuaalinen jumalayhteys.

Heteroseksuaaliset papit ja piispat ovat olleet huolissaan oman uskontonsa kannatuksesta, ja sen tuloksena homot on ajettu näennäisjumalallisen vallankäytön kohteiksi. Usein se on tapahtunut väkivaltaisella tavalla. Tämä vallankäyttö on ollut niin epäpyhää ja Jumalan aidon rakastamisen olemusta rikkovaa, että heteroseksistisen uskonnollisuuden muotoja voidaan nimittää paitsi totemistisiksi ja ritualistisiksi, myös pakanallisiksi epäjumalanpalveluksen muodoiksi.

Heteroseksuaaliseen minuus- ja persoonallisuuskäsitykseen nojaava poliittinen käytäntö on perin juurin erilaista kuin homoseksuaaliseen persoonallisuuskäsitykseen perustuva. Homoseksuaaleille ominaiseen itseensä identifioitumiseen perustuva rakkauskäsitys, samastuminen ja minuuden rakentuminen ovat ykseysajattelun vuoksi kokonaan toisenlaisia kuin heteroseksuaaliseen sukupuolten erilaisuuteen, merkityskonstituutioiden eroon ja merkitysten hajoamiseen perustuvat tavat tehdä politiikkaa.

Tässä valossa onkin ymmärrettävää, miksi monet homoseksuaaliset filosofit ovat kautta aikojen tukeneet ajattelunsa mieluummin ykseysfilosofioihin erotuksena heteroseksuaalisista filosofeista, jotka ovat vannoneet suhteellisuutta korostavan relativismin, immanentin realismin tai yhteiskunnan hajoamista korostavan postmodernismin varaan. Homofilosofien joukosta löytyy myös eräitä poikkeuksia, kuten Michel Foucault ja Roland Barthes, jotka ovat tulleet tunnetuiksi postmodernisteina tai jälkistrukturalisteina. Heidän ja eräiden muiden filosofien ajattelua voidaan pitää omaa aikaansa heijastelevana mutta myös melko kompleksisena, keskeneräisenä ja homoseksuaalien taannoisen vapautumispolitiikan taistelutilanteita ilmentävänä. Postmodernismin ja jälkistrukturalismin näkökulma seksuaalisuuden ja politiikan kysymyksiin on ollut kollektiivista valtaa tunnustavaa ja sille ominaisia ajattelutapoja vahvistavaa, siis heteroseksististä.

1.10. Heteroiden heteronomia

Heteroseksuaalisten minuus- ja merkityskäsitysten poliittiset ulottuvuudet tulevat näkyville niiden heteronomisuudessa eli toiseudenvaraisuudessa. Kreikan kielen sana *heteros* merkitsee alun perin ”toista”. Siinä, missä homo luottaa itseensä, hetero etsii tukea minuudelleen toiseuden piiristä. Samalla hän tulee myös luovuttaneeksi omaa identiteettiään koskevaa päätösvaltaa itsensä ulkopuolelle alistumalla häneen itseensä kohdistuvalle vaikuttamiselle. Heteroseksuaalin maailmasuhde on toiseudesta tukea etsivä toiseudenvarainen suhde, joka tekee heteron alttiiksi vallalle. Juuri tästä heteroseksuaaliselle maailmasuhteelle ominaisesta heteronomisesta suhteesta saa voimansa heteroiden tapa muodostaa yhteisöllisiä organisaatiota ja valtioita.

Valtioita on usein pidetty ihmisen aggressiivisuuden ilmaisuina. Ne perustuvat pakkovaltaan ja väkivaltaan tai niiden uhkaan. Sen sijaan homoseksuaalinen yhteisö ei ole kollektiivisuuden eikä pakkovallan käyttöön rakentuva yhteenliittymä vaan yksilönvapauden varmistamiseksi perustettu transsendentaalinen yhteisö, joka koostuu spontaanisti toimivista yksilöistä.

Homoseksuaalisten yksilöiden toiminta puolestaan perustuu itseensä identifioituvaan ja itseään kehittämään pyrkivään persoonaan ja direktiiviseen maailmasuhteeseen.

Yhteisöllisyyden etusija ja paikoin jopa palvonta ovatkin heteroseksuaalisen valtakulttuurin arvorakenteisiin liittyviä ominaisuuksia. Ne saavat ilmaisunsa esimerkiksi siinä, että yksilöiden asemaa ja oikeuksia tarkastellaan aina vain yhteiskunnan edun näkökulmasta, kun taas homoseksuaaliselle arvokonstituutiolle ja persoonakäsitykselle keskeistä on, että yksilön asemaa *ei* alisteta yhteisöille eikä organisaatioille. Homoseksuaalisessa arvokonstituutiossa yhteisöjen tärkeimmäksi tehtäväksi ymmärretään vain yksilöiden tahdonmuodostuksen ja tarpeentyydytyksen palveleminen.

Tässä mielessä homoseksuaalinen filosofia on alkuperäistä anarkiaa sanan myönteisessä ja vapausihanteiden toteuttamiseen liittyvässä merkityksessä. Sen sijaan heteroseksuaalisessa valtakulttuurissa vapausihanteiden viitoittama elämäntapa vääristyy helposti anarkiaksi tämän käsitteen kielteisessä eli ihmisyksilöiden ulkopuolisuuteen tai vaikutusvallattomuuteen viittaavassa merkityksessä, jolloin siitä tulee pelkkää aggression ilmaisemista ja väkivaltaa. Heteroille vapaus on sitä, että vaimo valitsee.

Homoille, joille itseensä identifioitumisen suhde on tärkeä osa politiikkaa, yhteisöiksi organisoitumisen tavat ovat kokonaan toisenlaisia kuin heteroille. Heteroiden maailmasuhdetta leimaavat toiseuden peilipinnasta tapahtuvalle tarkastelulle (eli reflektiivisyydelle) ominainen vakuuttelu, varmistelu, neuvottelu, maanittelu ja jopa valehtelu. Ne ovat seurauksia tavoista, joilla heteromiehet iskevät naisia, ja ne siirtyvät heteroiden maailmasuhteen ja persoonallisuuden osina myös heidän tapoihinsa tehdä politiikkaa, perustaa organisaatioita ja järjestyä yhteiskunniksi.

Homojen ja heteroiden elämäntavassa ja poliittisissa arvostuksissa on suuria eroja, ja ne heijastelevat heidän koko persoonakonstituutiossaan ja identifikaation suunnassaan vallitsevaa eroavuutta. Heteron lähtökohta politiikalle eli yhteisten asioitten hoitamiselle perustuu hänen kokemuksiinsa omista toiseussuhteistaan. Heteron toiseussuhteet keskittyvät eri sukupuolta oleviin, ja niitä leimaa oidipuskompleksi. Heteroseksuaaliseen tapaan hoitaa asioita liittyy se, että konfliktit ja ristiriidat hyväksytään itsestään selvästi kaiken toiminnan lähtökohdiksi.

Jo heteronominen suhde sinänsä sisältää konfliktin ainekset. Voidakseen identifioitua erilaiseksi ymmärrettyyn toiseuteen heteron on luovuttava ensin itsestään, mikä johtaa ristiriitaan hänen oman minuutensa kanssa, eikä hän voi saavuttaa filosofiassaan eikä maailmasuhteessaan kehollista ja henkistä harmoniaa. Sen sijaan homolle valtapolitiikka ja konfliktiin ajautuminen eivät ole keskeisiä tapoja hoitaa asioita. Miesten välistä yhteisymmärrystä rikkoviin riitoihin homo voikin joutua lähinnä jonkun naisen tai naisellisiin toimintaperiaatteisiin samastuneen heteromiehen kanssa.

Sen sijaan homon maailmasuhdetta ja suhdetta toisiin miehiin luonnehtivat kokemuksen syvä yhtäläisyys, yhteisymmärrys ja harmonia, ja siksi niihin ei sisälly samanlaista sisäistä ristiriitaa kuin heteroille tyypilliseen maailmasuhteeseen. Toisaalta homomies ja heteromieskin pysyvät usein

myös konfliktin sattuessa yksimielisinä riidan *luonteesta,* eivätkä he juuri koskaan etene konflikteissa äärimmäisyyksiin. Esimerkiksi nyrkkeily- tai jääkiekko-ottelussa koetun tappelun jälkeen miesosapuolet voivat olla ystäviä jälleen pukuhuoneessa. Mutta eri sukupuolten kesken tilanne on yleensä sellainen, että konfliktin jälkeen kuullaan vain naisen vaatimus, että ”nyt mennään oikeuteen!” Sen sijaan miehet säilyttävät konfliktinkin sattuessa suhteellisuudentajunsa.

Sota on heteroseksuaalisen yhteiskuntasuhteen alkuperäinen olemusmuoto. Kaikki ne filosofiset toteamukset, jotka on halki aikojen lausuttu aggressioiden ja epävapauksien luonteesta, voidaan lähes sellaisinaan siirtää koskemaan heteroseksuaalisen valtakulttuurin olemusta. Kritiikin, jonka olen esittänyt työelämän toiseudenvaraisuudesta, persoonan riistosta, ehdollistamisesta, välineellisyydestä, arvotuotannon materialistisuudesta ja ihmisten sitomisesta vieraan tahdon alaisuuteen teoksessani *Työttömän kuolema* (2005), esitän nyt suorana kritiikkinä heteroseksuaalisen valtakulttuurin arvorakenteita kohtaan. Mainitussa teoksessa kritisoimani ongelmat ovat seurauksia heteroseksistisistä ajattelutavoista. Siihen, miksi näin on, palataan tarkemmin myöhemmässä vaiheessa, mutta jo nyt voidaan todeta aggressioiden liittyvän siihen, että ne ilmentävät ihmisen *riippuvuutta* toiseudesta.

Kun ihminen on riippuvainen, hän ei ole vapaa, ja kun ihmisen vapautta rajoitetaan, seuraa turhautuminen. Sen vastareaktio puolestaan on aggressio. Ollessaan reflektiivinen eli heteronomiselle vallalle ehdollistunut kulttuuri heteroseksuaalinen valtakulttuuri altistuu väistämättä myös jyrkille riippuvuussuhteille, joita tehostavat monet lajinsäilytykseen ja jälkeläisyyteen liittyvät rasitteet. Heteroseksuaalinen valtakulttuuri edustaa siis epävapautta ja sisältää paineen aggressioon.

Tämä aggressio saa ilmaisunsa yhteiskunnallisissa rakenteissa, kuten työelämässä. Aivan niin kuin olen todistellut jo anarkismia käsittelevässä teoksessani *Filosofia räjähti* (2005), heteroseksuaalisen valtiokäsityksen koko olemus koostuu potentiaalisesta tai aktuaalisesta aggressiosta. Edellisessä tapauksessa aggressio on yhteiskunnallisen painostuksen muodossa harjoitettavaa julkista pakkovaltaa: se on väkivallan tai muiden pakkotoimien uhkavaikutukseen vetoamista. Jälkimmäisessä tapauksessa se on tosiasiallista väkivaltaa.

Heteroseksuaalisen valtakulttuurin oman ristiriitaisuuden taustalla vaikuttaa edellä mainittujen vallan ja riippuvuuden yleisten suhdeominaisuuksien lisäksi myös heteroseksuaaliseen symboliuniversumiin liittyvä halu kapinoida isänvaltaa vastaan. Heteroseksuaalisen valtakulttuurin ”isiä” ovat olleet individualismia korostava kapitalismi ja liberalismi, kun taas ”äidinvaltaa” on edustanut julkisen vallan etuun vannova sosialismi. Elämä heteroseksuaalisessa toiseussuhteessa ja yhteiskuntakäsityksessä ei ole ollut koskaan helppoa, ja siksi se kritiikki, jonka olen lausunut epävapaista yhteiskuntajärjestelmistä, voidaan esittää sellaisenaan myös nyky-yhteiskuntien heteroseksistisiä ominaisuuksia vastaan. Sen sijaan anarkistisille vapausihanteille rakentuvan yhteiskunnan ideaalia voidaan pitää homo-

seksuaalisen kansallisvaltioihanteen manifestina.

Sukupuolisen suuntautumisen ohella myös sukupuoli vaikuttaa asioihin voimakkaasti. Se on tärkeä kiinteä ominaisuus, toisin kuin postmodernistit ja feministit ovat väittäneet. Ihmisyksilön intentioiden luonne eli se, toimiiko hän homoseksuaalisesti vai heteroseksuaalisesti ja minkälaisia hänen toiseussuhteensa ovat, ratkeaa sukupuolta koskevassa suhteessa.

Kaksiarvoinen sukupuoliero on ontologisesti olemassa oleva ominaisuus. Sukupuolinen käyttäytyminen sen sijaan ei ole ihmisen *olemusta* leimaava ominaisuus, vaan se on toimintaa, jonka luonne on *normatiivinen*. Käyttäytyminenhän ei sinänsä ole ominaisuus vaan toimintaa, joka sisältää merkityssuhteen.

Niinpä keskeistä on, minkälaisia merkityksiä samaa sukupuolta olevien ihmisten välillä vallitsee. Ihmistä on sanottu usein olemukseltaan biseksuaaliseksi. Tämä tarkoittaa, että ihmisen käyttäytymistä leimaa vapaus. Tavallaan voidaan katsoa, että sukupuolinen käyttäytyminen kokonaisuudessaan on valinnanvaraista, sillä ihminen voi käyttäytyä varsin eri tavoin suhteessa molempiin sukupuoliin. Useat miehet ovatkin löytäneet homoseksuaalisesta käyttäytymisestä enemmän merkitystä elämäänsä kuin heteroseksuaalisesta, ja he ovat alkaneet käyttäytyä homoseksuaalisesti. Kyseessä ei ole tällöin vain seksuaalista käyttäytymistä koskeva valinta vaan homoseksuaalisen arvomaailman voitto heteroseksuaalisesta valtakulttuurista.

Myös heteromies voi tulla ymmärretyksi syvällisemmin homoseksuaalisessa suhteessa toisen miehen kanssa kuin heteroseksuaalisessa suhteessa. Juuri tällä tavoin monet miehet kokevatkin asian, ja miesten yhteinen kanssakäyminen muodostaa oman maailmansa ja keskinäiseen ymmärtämiseen perustuvan ryhmänsä myös heteromiesten välillä sekä heteroseksuaalisen valtakulttuurin sisällä. Kuten jäljempänä osoitetaan, heteroseksuaalisen valtakulttuurin väkivaltainen olemus ei ole perustunut suinkaan patriarkaaliseen eli miesvaltaiseen ajatteluun vaan matriarkaaliseen eli naisten vallalle perustuvaan feministiseen vallankäyttöön.

Juuri tälle äidinvallan symboliselle muodolle rakentuu nykyinen heterovaltioiden järjestelmä. Valtio ei siis johdu aggressioita ilmaisevan luonteensa osalta ensisijaisesti heteromiehistä, vaan se on heidän naissuhteidensa luomiseksi ja ylläpitämiseksi perustettu muodostelma, jossa naiset käyttävät valtaa pidättämällä tai myöntämällä miehille seksuaalista tyydytystä.

Tässä mielessä olisi väärin sanoa, että valtiot ja niiden aggressiivisuus johtuisivat *miehistä*. Sen sijaan ne johtuvat *heteroseksuaalisuudesta* ja sen aiheuttamista jännitteistä sekä eri sukupuolten keskinäisestä yhteensopimattomuudesta. Oidipuskompleksin välttämisyrityksistä syntyy totemististen valtioluomusten ulkopolitiikka, jonka mukaisesti heteromiehet kamppailevat naisruumiita edustavista maa-alueista. Heteromiehen suhteesta omaan naispuolisoonsa syntyy puolestaan sisäpolitiikka.

Siinä, missä liberaali kapitalismi on isä, siinä sosialismi ja valtiokeskeisyys edustavat äitiä. Suuri osa heteroseksuaalisesta politiikanteosta edustaakin homomiehille pelkkiä epäarvoja tai haittoja. Niitä ovat esimerkiksi

heteronomiseen valtasuhteeseen alistumisesta johtuva taipuminen neuvotteluihin, jankutteluun ja taivutteluun sekä yleiseen toiseudenvaraisuuteen ja riippuvuuteen. Heteroseksuaalisessa valtakulttuurissa nämä asenteet nähdään vain tyypillisinä demokratiaa tai tasa-arvoa edistävinä ihanteina.

Tosiasiassa ne ovat heteroseksuaalisen persoonakonstituution ilmauksia. Niihin liittyy tinkimistä, maanittelua ja kaupankäyntiä sekä käsitys, että politiikka on vain peliä. Pelaamiseen puolestaan liittyy vilpillisyys ja omasta itsestä vieraantuminen, kun politiikkaan ei suhtaudutakaan tosissaan, vaan sitä pidetään pelkkänä relatiivisena naisten iskemisenä, samanlaisena, jollaisena englantilaiset pitävät krikettiä.

Heteroarvoille rakentuva feminiininen valtio tunnetaan myös vaateliaisuudestaan. Perheen ja lajinsäilytyksen ideologiasta juurensa juontava pyyteellisyys sitoo sitä massakulttuuriin, josta muodostuu koko kulttuurin valtavirta. Heteroseksistisessä yhteisössä demokratiaa ja tasa-arvoa on yritetty perustaa massakulttuurin ja yhdenmukaistamisen varaan. Jos tasa-arvoa ja yhdenvertaisuutta koetetaan valaa samanlaisuuden ideologialle, katoaa peruste, miksi tasa-arvon pitäisi vallita. Tuo peruste on erilaisuus. Myös edustuksellinen demokratia on heteroseksuaalisessa valtiokonstituutiossa olennaisesti harvainvaltaa, jossa pieni yhteiskunnallinen vähemmistö, eli poliitikkojen kuppikunta, alkaa hallita suurta enemmistöä yhdenmukaistamispyrkimyksillään, toisin sanoen persoonalliset ja yksilölliset erot kiistävän lainsäädännön avulla.

Heteroseksuaalinen valtio ei eroa olennaisesti historian ensimmäisestä kansallisvaltiomuodosta eli faaraoiden ajan Egyptistä. Pyramidiorjat suostuivat työskentelemään ahkerasti, koska heille oli uskoteltu, että hautakammioihin keskitetty materiaalinen omaisuus tarjoaa faaraoille suojan kuolemaa vastaan ja että faaraon myötä pelastuu koko hänen hallitsemansa kansa. Nykyajan edustuksellinen demokratia on samanlaista. Myös nykyisten heterovaltioiden kansalaisia pakotetaan työskentelemään poliittisten ja taloudellisten hallitsijoidensa hyväksi. Motiivina kansalaisilla on esimerkiksi asuntolainojen lyhentämiseen kanavoituva symbolinen kuolemanpelko. Sen sijaan homoseksuaalisessa arvokonstituutiossa tämänkaltaisilla immanenteilla motiiveilla ei ole merkitystä, sillä homo ei koskaan kuole. Homoseksuaalien kuolemattomuus on teema, johon palataan perusteellisemmin myöhemmin.

Oman enkelimäisen luonteensa vuoksi homot eivät myöskään tarvitse pelastusta, vaan he ovat jo pelastettuja. Sen sijaan homolla itsellään on tyypitellyn pelastajan rooli heteroseksuaalisessa yhteisössä, kun taas heteroita leimaa oidipaalisesta kompleksista juurensa juontava syyllisyys ja sen mukainen tunne perisynnistä. Siinä, missä homo on jo lähtökohtaisesti pelastettu, heteron tragedia liittyy siihen, että hän on alun perin tuomittu, ja vain kääntyminen homoseksuaalisuuden puoleen voi hänet pelastaa.

Homoseksuaaliseen arvokonstituutioon perustuvassa yhteisössä politiikan keskeiset käsitteet, kuten ’tasa-arvo’, ’vapaus’ ja ’demokratia’, ymmärretään kokonaan toisin kuin heteronomiseen ja heteroseksuaaliseen vallankäyttöön perustuvassa valtiossa. Tasa-arvon ei pidä olla päämäärä eikä vapauden

lähtökohta, kuten yleensä ajatellaan. Heteroseksuaalisessa valtiossa ihmistä pidetään lähtökohtaisesti vapaana, mutta samalla syyllistytään olemusajatteluun, mikä rikkoo vapauden omaa olemusta. Vapauttahan ei voi olla muutoin kuin tekojen seurauksena.

Sen sijaan vapauden pitää olla päämäärä, ja tasa-arvon pitää olla lähtökohta. Tällöin voidaan tuottaa demokratiaa. Päämääräksi asetetun tasa-arvon varjolla ihmisiä on pyritty usein yhdenmukaistamaan, kun ei ole tunnustettu, että ihmiset ovat jo omassa erilaisuudessaan valmiiksi tasa-arvoisia. Omasta mielestäni ihminen ei siis ole tasa-arvoinen siksi, että hän on samanlainen, vaan tasa-arvopyrkimyksille antaa merkitystä vasta se, että ihmisten tunnustetaan olevan erilaisia. Se puolestaan perustuu yksilöllisyyden kunnioittamiseen, jonka taustalla on direktiivinen homoseksuaalinen maailmasuhde.

Vaikka myös homoseksuaalisen yhteisön korkeimpana itseen identifioitumisen ilmauksena voidaan pitää omaa kansallisvaltiota, homovaltiossa kyse ei ole heteroseksuaalisten tai lajinsäilytysstrategisten motiivien kanavoimisesta fasismiksi. Homovaltio ei perustu enemmistönationalismiin vaan vähemmistönationalismiin, joka on moraalisessa mielessä enemmistönationalismin vastakohta. Vähemmistönationalismi on kansallismielisyyttä ja chauvinismia, joiden mukaisesti kansallishenki yhdistyy samaa sukupuolta olevien ihmisten rakkauteen, kun taas heteroiden harjoittaman enemmistönationalismin muodot ovat yleensä johtaneet fasismiin ja imperialismiin.

Homovaltio onkin eräänlainen kibbutsijärjestelmää mukaileva vaihtoehto, ja se uusintaa itseään jatkuvan sisään muuttamisen periaatteella – ei sellaisella lajinsäilytysstrategisella politiikalla kuin heterovaltiot. Aivan niin kuin Hegelin ajattelusta olemme voineet oppia, ovat politiikka, yhteisö ja valtio persoonallisuuskäsityksiä ilmentäviä luomuksia, ja ne seuraavat erilaisista tavoista ymmärtää ihminen. Omasta mielestäni ne ovat ihmisen toiseussuhteiden kehittyneimpiä ilmauksia.

Niinpä jo tämän kirjani alussa on ollut väistämätöntä viitata valtion ja vallan käsitteisiin, sillä poliittiset järjestelmät ja niiden luonne seuraavat suoraan siitä tavasta, jonka mukaisesti ihmiset käsittävät toiseussuhteensa eli asennoituvat elämässään joko direktiivisesti tai reflektiivisesti. Valtiolla on keskeinen rooli myös pohdittaessa sitä metafyysistä eroa, joka homojen ja heteroiden välillä vallitsee suhteessa jumaluuteen.

Heteroseksuaalinen ja ontologiseen jumalaoletukseen perustuva valtio on luonteeltaan totemistinen tavalla, jota Freud valaisi, kun taas ykseysajatteluun ja direktiiviseen maailmasuhteeseen perustuva valtio on luonteeltaan aidosti transsendentaalinen. Homoseksuaalisen valtion tai valtioiden mahdollisuutta pohditaan lähemmin tämän kirjan lopussa, ja juuri valtioihanteessa kiteytyy teokseni merkitys homoseksuaalisen elämäntavan manifestina. Keskeistä on tällöin seuraava: siinä, missä heteron maailmasuhdetta ja sen institutionalisoituja rakenteita, kuten uskontoja, valtiota ja jumalakuvaa, leimaavat reflektiivisyys, vallan heteronomisuus ja riippuvuus, siinä homoseksuaalista eli enkelimäistä rakkaussuhdetta luonnehtivat

identifioituminen itseen sekä direktiivisyys, jotka tulevat näkyviin homojen suorapuheisuutena ja peittelemättömänä tapana tehdä politiikkaa.

Direktiivisyyden asemasta voitaisiin filosofian ammattikieltä käyttäen puhua myös projektiivisesta maailmasuhteesta, johon ykseysfilosofioita kannattanut Martin Heidegger viittasi omassa ajattelussaan. Filosofiassa vallitsee jako paitsi ykseys- ja moneusfilosofioiden kesken, myös heteroseksistisen ja homoseksuaalisen filosofiakäsityksen välillä. Huomattava on, että asetelman eri laidoille päätyneet filosofit eivät välttämättä ole olleet itse lainkaan tietoisia oman filosofiansa homo- tai heteroseksistisestä olemuksesta, ja todennäköisesti ykseysfilosofioiden homoseksuaalinen luonne jäi hämärän peittoon myös Nietzschelle ja Heideggerille. Näiden asioiden valaiseminen ja uudelleentulkitseminen ovat teokseni vallankumouksellisimpia haasteita.

2.

USKONTO HOMOSEKSUAALISUUTENA

2.1. KIELLETTY RAKKAUS

Länsimaiset uskonnot eivät ole koskaan ilahtuneet homoseksuaalisuudesta. Kristilliset kirkot ovat suhtautuneet homoihin suorastaan vihamielisesti, samoin juutalaiset. Islamilaisissa maissa homoseksuaalien päälle kaadetaan edelleenkin Koraanin lain määräämä kivimuuri. Derek Jarmanin elokuva *Edward II* puolestaan esittää, kuinka keskiajan Englantia hallinnut homoseksuaalinen kuningas syöstiin vallasta ja hänen rakastettunsa murhattiin työntämällä hänen peräaukkoonsa kuumuutta hehkuva rautakanki. Homoja on 1900-luvullakin koetettu käännyttää heteroiksi varta vasten kehitetyillä peukaloruuveilla, aversioterapioilla, keskitysleirien vivisektioilla ja kidutusvälineillä. Uskonnollisperäiseen vallankäyttöön perustuvat yhdyskunnat ovat olleet monelle homolle sellaisia kauhupaikkoja ja helvettejä, joihin ei toivoisi edes pahimman vihollisensa joutuvan.

Uskonto ja sivistys ovat kulkeneet eri teitä valistuksen ajoista asti. Jo valistusta edeltäneinäkin vuosina ne kiersivät toisensa kaukaa. Tämän olemme voineet todeta tieteiden ja filosofian historiasta. Kirkot ja niiden uskovaiset polttivat tiedettä ja järkeä edustaneet ihmiset roviolla keskiajalla, uudella ajalla sekä vielä valistuksen aikakaudellakin. Filosofia ja uskonto ovat muodostaneet toisiaan vastustavan oppositioparin ajankohdasta riippumatta. Mutta myös niin sanotun rationalismin aikana eri tavoin ajattelevia ihmisiä on vihattu ja vainottu, kun myös ”rationalismina” esiintyvä tieteellinen ajattelu on ollut osittain kristinuskon leimaamaa.

Valtakulttuureista poikkeavat tai muulla tavoin erilaiset ihmiset on teloitettu kirkkojen piirissä. Papiston mielestä kaikkien ihmisten täytyy olla samanlaisia. Muutoin seuraa ankaria rangaistuksia. Samanlaisuuden ihanteeseen perustuva tasa-arvon käsite vaikuttaa myös nykyisen ihmisoikeuspolitikoinnin taustalla. Tosin uskonnollisten homovainojen syyt eivät ole liittyneet ainoastaan poliittisen vallan pyrkimyksiin hallita väestöjä. Ne eivät ole johtuneet vain uskontojen viekkaudesta tai siitä oveluudesta, jolla papit ovat pitäneet ihmisiä yksinkertaisuudessa. Uskontojen *omassa psyko- ja sosiodynamiikassa* on jotain sellaista, mikä tuottaa niiden homovastaisuuden. Tuskinpa homoseksuaalisuutta muutoin olisi alun perin kiellettykään pyhinä pidetyissä kirjoituksissa.

Kuten jo edellä totesin, homovastaisia uskontoja yhdistää *ontologinen jumalaolettamus*. Ontologisella jumalaolettamuksella tarkoitetaan uskoa kristillisen, juutalaisen tai islamilaisen perinteen mukaiseen *olemassa olevaan* Jumalaan. Sitä voi vastata myös primitiivisempinä pidetyille intiaaniuskonnoille ominainen totemismi, jonka mukaisesti toteemijumalalla ajatellaan olevan yliluonnollisia voimia. Mutta useimmiten ontologisen oletuksen mukainen Jumala vain istuu pilven päällä. Hän on parrakas ja yleensä vanhahko setä, joka käyttää hametta. Välillä hän huitaisee alamaisiaan kirveellä, ja toisinaan hän antaa laupeuden käydä oikeudesta. Ontologista Jumalaa käytetään pelotteluun, ja monet häntä myös pelkäävät.

Uskontojen homovastaisuudessa on kysymys ihmisen jumalasuhteesta. Ontologinen jumalaoletus on homovastaisten perinteiden keskeisintä teologista ainesta. Buddhalaisessa ja hindulaisessa ajattelussa sekä kreikkalaisen filosofian muinaisissa uskonnoissa ontologisen jumalaoletuksen kaltaista ajattelutapaa ei tunnettu. Jumalaa ei edellytetty lainkaan, tai sen asemasta vallitsi monijumaluus, jonka mukaisesti jumalten keskinäiset suhteet ymmärrettiin tämänpuoleisiksi. Jumalien katsottiin heijastelevan ihmisten keskinäisiä suhteita, ja niin heille kuviteltiin inhimillisiä ominaisuuksia. Esimerkiksi ylijumala Zeuksen rakkautta kauniiseen nuoreen mieheen, Ganymedeehen, voidaan pitää tällaisen suhteen kuvauksena.

Atleettisella Herakleella puolestaan väitetään olleen niin paljon miespuolisia rakastettuja, että historioitsija Thykydides pitää heidän luettelemistaan mahdottomana. Sen sijaan islamin, juutalaisuuden ja kristinuskon jumalakuva on ollut inhimilliseltä kannalta katsoen traaginen. Myös Sigmund Freudin psykoanalyyttinen teoria voi sitä valaista. Tosin hänenkin luomansa teoriaperinne on muodostanut oman koulukuntansa ja sitä kautta eräänlaisen oman uskontonsa, joka on vain vahvistanut homoseksuaalisuutta kohtaan tunnettua kielteistä asennekenttää.

Yhtä kaikki, psykoanalyyttisen teorian perusoletukset ovat hyödyntäneet jumalakäsitystä koskevilta osiltaan enemmänkin juutalaista mystiikkaa kuin kreikkalaista kansantarustoa. Sattuvasti on sanottu, että siinä, missä Adolf Hitleriä voidaan pitää epäonnistuneena taidemaalarina, Sigmund Freudia voitaisiin pitää epäonnistuneena antiikin tutkijana.

Mutta täysin vailla merkitystä Freudin psykoanalyyttinen teoria ei homovastaisuuden selittämisessä ole. Kokaiinipurukumilla toisen poskensa paisuttanut wieniläisprofessori saakin luvan maksaa velkojaan takaisin paitsi omilla käsitteellisillä välineillään, myös tulemalla kyseenalaistetuksi.

2.1.1. Ontologinen jumalaoletus ja homoseksuaalisuuden torjuminen

Homovastaisuutta ei käytännöllisesti katsoen tunnettu antiikin Kreikan filosofiassa, suomalaisessa kansantarustossa eikä buddhalaisessa tai hindulaisessa ajattelussa. Platonin filosofiassa homoeroottinen kanssakäyminen muodosti *suosittavan* normin ihmisten kanssakäymiselle. Homoeroottisessa suhteessa elävien poikien ajateltiin olevan nuorukaisten parhaita, ja aikuisiksi vartuttuaan he päätyivät korkeimmanasteiseen yhteiskunnalliseen asemaan eli valtiota hallitseviksi filosofikuninkaiksi. Homoseksuaalisuuden luonteva asema yhteiskuntaelämän osana ei johtunut vain siitä, että tuohon aikaan ei tunnettu homoseksuaalisuuden käsitettä, jonka kautta asia olisi voitu erottaa erillisilmiöksi. Käyttäytymismuoto, jota moderni aika on nimittänyt homoseksuaalisuudeksi, oli luonnollisesti *olemassa* myös ennen 1860-luvun medikalisoivaa nimeämisprosessia. Sen tuloksena homoseksuaalisuutta tarkoittava yhdyssana luotiin liittämällä kreikan kielen ”samaa” tarkoittava sana *homoios* latinan kielen ”sukupuolisuutta” tarkoittavaan sanaan *sexus*. Tosiasiassa homoseksuaalisuus on aina kuulunut todelli-

suuteen sen yhtenä osana. Se ei ole ollut epätodellisempaa vain sen vuoksi, että homoseksuaalisuuden *käsitettä* ei vielä tunnettu. Korostamalla, kuinka tärkeää kyseisen käsitteen luominen muka oli itse ilmiön olemassaololle, eräät tutkijat ovatkin vain puolustelleet omaa tapaansa sulkea silmänsä koko asialta. Jo tässä näkyy kielen ja käsitteellistämisen ylivaltaa korostavan kartesiolaisen ajatteluperinteen vaikutus, ja kysymykseen käsitteellistämisen pakkomielteestä palataan perusteellisesti myöhemmin.

Muinaisissa eurooppalaisissa kulttuureissa ja Kaukoidän uskonnoissa homoseksuaalisuudesta puhuttiin käyttämällä runollisempia, kauniimpia ja luontevampia vertauskuvia. Puhuttiin esimerkiksi poikarakkaudesta eli pederastiasta tai kasvatuksesta eli *paideiasta*. Viimeksi mainittu käsite seuraa kreikan kielen ”poikaa” tarkoittavasta sanasta *pais*. Nykyaikaisten kasvatusinstituutioiden aikakaudella poikarakkaus on joutunut heteroseksuaalisen vallankäytön ja vainojen uhriksi. Heteroseksuaalisessa arvomaailmassa miesten ja poikien välistä kiintymystä ja rakkautta katsotaan karsaasti leimaamalla miesten ja poikien suhteet syvästi kyseenalaiseksi pedofiliaksi. Tosiasiassa pederastian eli poikarakkauden kielteinen arvottaminen on vain verhottua homovastaisuutta, sillä homoseksuaalisuuden olemukseen kuuluu sukupuolen sisäisessä arvokonstituutiossa tapahtuva kasvatus ja filosofisten asenteiden siirtäminen vanhemmilta miehiltä nuoremmille homoyhteisön jäsenille. Näin ollen pederastian arvosteleminen tai leimaaminen ”pedofiliaksi” on automaattisesti myös homoseksuaalisuuden epäoikeutettua arvostelemista.

Suomalaisten Kalevalassa, islantilaisten Gilgamesh-eepoksessa ja germaanien Nibelungein laulussa homovastaisuutta ei tunnettu, vaikka homoseksuaalisuus ilmiönä tunnettiinkin. – Miksi? Vastaukseni on: siksi, että niissä ei esiintynyt ontologista jumalaolettamusta. Kyseisissä kertomuksissa jumaluutta ei kuvaa mikään ontologinen olento, joka on tyypillinen hiekkaavikoilla syntyneelle maan ja taivaan dualismille, vaan näiden pohjoisten myyttien piirissä vaikutti monijumaluus, jonka vallitessa jumalille kuviteltiin ihmisenkaltaisia ominaisuuksia. Jumalat olivat ihmisten ja heidän välistensä suhteiden vertauskuvia, ja ne ulottuivat suomalaisten salokunnaiden Hiidestä ja Ukosta Kreikan ja Rooman pinjapensaissa ja sypresseissä kuiskiviin Erokseen ja Amoriin.

Kuten jo edellä totesin, ontologiseen jumalaoletukseen liittyy olennaisena osana myös homovastainen dynamiikka. Ontologista jumalaoletusta itseään on syytä pitää vain ihmiskunnan omana luomuksena, aivan kuten uskontoja muutoinkin. Nämä kulttuuriluomukset ovat peräisin nimenomaan ihmisten välisestä kanssakäymisestä ja luontosuhteesta: kilpailusta ja lajinsäilytyspyrkimyksestä, joiden kompleksisissa suhteissa syntyy tilaus ontologiselle jumalaoletukselle. Ontologinen jumalahypoteesi on tällöin muovattu yhteiskunnallisten konfliktien takuumieheksi ja ristiriitojen sovittelijaksi.

Oman alkuperäisen vähemmistöasemansa vuoksi juutalais-kristillisessä ajatteluperinteessä on vallinnut paine lajinsäilytykseen ja siten myös heteroseksuaaliseen käyttäytymiseen. Se puolestaan on yhdistynyt oidipuskompleksista motivoituneeseen ontologiseen jumalaoletukseen.

Uskontoihin perustuva viha, rakkaus ja tunteiden kuohunta ovat olleet halki vuosisatojen yhtä äärettömiä kuin ihmisten oma naiivius ja herkkäuskoisuus. Islam ja juutalais-kristillinen ajatteluperinne ovat kylväneet vihamielisiä arvioita homoseksuaalisesta rakkaudesta. Näissä uskonnoissa homoseksuaalista rakkautta edustaa vertauskuvallisesti enkelten rakkaus luojaansa, Jumalaan. Tämä rakkaussuhde ei ole ollut sen kauneudesta ja korkeasta yhteiskunnallisesta arvosta huolimatta uskonnoille itselleen ongelmaton. Uskonnot ovat arvottaneet Jumalaan kohdistuvan rakkauden kielteisesti tietämättä itsekään syytä siihen, miksi. Seuraavassa koetan tuoda valoa kysymykseen, minkä vuoksi homoseksuaalinen rakkaus on ollut uskonnoille niin vaikea pala. ”Valon tuominen” lienee sopiva purkutyön vertauskuva siksikin, että asioiden järjelliseen valaisuun on kristillisen kulttuurin perinteessä suhtauduttu aina kielteisesti. Kenties se on koettu kristillisen ajattelun omia toimintamotiiveja paljastavaksi. Olihan enkeleistä kuuluisimman eli Luciferin nimikin muodostettu latinan kielen sanoista *lux* (valo) ja *fero* (kantaa). Lucifer oli siis ”valon tuoja”, mutta Luciferin rakkaus Jumalaan, viisauteen, hyvyyteen ja yleispätevään tietoon on nähty kristillisessä ajatteluperinteessä vain synnin ja pahuuden roolissa, ja niinpä tämä jumalallisen rakastamisen muoto onkin kielletty ankarilla tabusäännöillä, joiden rikkomisesta seuraa hurjia rangaistuksia.

Ontologinen jumalaoletus on tätä nykyä keskeinen osa heteroseksuaalista ideologiaa. Näennäisestä henkisyydestään ja transsendentaalisuudestaan huolimatta kristinusko ja muut heteroseksistiset uskonnot hyödyntävät pohjimmiltaan naturalistisia voimia. Juuri tästä jännitteestä syntyy niiden ristiriitaisuus. Sen sijaan filosofisemmissa uskonnoissa homoseksuaalinen rakkaus yhdistyy ihmisen älyllisyyteen ja henkisiin pyrkimyksiin. Koetan seuraavaksi havainnollistaa, kuinka ja mistä syistä heteroseksuaaliset uskonnot julistivat homoseksuaalisen rakkauden kielletyksi ja varustivat sen negatiivisella arvovarauksella. Unet, sadut ja kertomukset ovat usein todellisempia kuin todellisuus itse, sillä niissä on lausuttu yleisinhimillisiä totuuksia. Heikkohermoisille ja unettomille tämä teos on mitä sopivinta luettavaa; saavatpahan hekin yön tunteihinsa jotain ajateltavaa. Mutta myös sinä, joka luet tätä kirjaa kirkkaassa päivänvalossa, olet vielä unessa. Kohta myös sinä valvot, ja erotat päivän yöstä. Sillä katso, aamu on tullut ja valkeus on noussut. Ihmiskunnan on aika saada tämä kirja.

2.1.2. Luominen

Ibliksen eli Saatanan kohtalo on keskeinen osa islamilaista perinnettä, mutta myös Raamattua on vaikea kuvitella ilman hyvän ja pahan välistä moraalista jännitettä sekä niiden personifikaatioita. Islamin pyhä kirja Koraani uhraa paljon tilaa Iblikselle. Teoksen mukaan ihmisen koko elämä on taistelua Saatanaa ja hänen voimiaan vastaan. Toisaalta myös ihmisen oma asema muistuttaa merkittävällä tavoin Ibliksen, tuon taivaan vahvimpana pidetyn ja lahjakkaimman enkelin, asemaa. Sekä Koraanin että

Raamatun kertomuksissa Saatana on tuomittu ikuiseen välitilaan etsimään onnea ja rauhaa. Hän on kuin itse levottomuus: pantu kuljeskelemaan maan päällä vailla tulevaisuutta ja toivoa. Ne saattavat kyllä tulla muiden luomakunnan olentojen osaksi, mutta Ibliksen Jumala tuomitsi ikuiseen kadotukseen määräten, että Ibliksen vaikutusvalta kestää ammoisesta syntiinlankeemuksesta tämän maailmanajan loppuun.

Saatanan nimi on muinaista persian kieltä, ja se polveutuu sanasta ”Saitan”. Saitanilla oli keskeinen asema myös niin sanotussa zarathustralaisuudessa, jossa pohdittiin hyvän ja pahan ongelmaa; koko uskonto oli mustavalkoisten dualismien läpäisemää. Mutta miksi Saatanan kohtalo on niin onneton? Oliko Saatana syypää tilanteeseensa? Miksi ”paha” on hänen kannaltaan hyvää ja ”hyvä” puolestaan pahaa? Miksi uskonnollinen perinne arvottaa pahaksi sen, mikä Saatanan mielestä on vain hyvää, sekä pitää hyvänä sellaista, jota Saatana kaikin voimin karttaa? Koraanin kertomuksissa kuvastuu myös sääli ja ymmärtämys Saatanaa kohtaan, ja kertomuksen lukijoille Saatanan itsensä kohtaama tuomio näyttäytyykin ristiriitaisena, selittämättömänä ja irrationaalisena. Sellaisena se muodostaa moraalisen jännitteen, joka voi ratketa joko myötätunnon osoitukseen Saatanalle tai kääntyä pyhien kirjoitusten tarjoaman normatiivisen tuomion puoleen sekä sen mukaiseen alistumiseen. Huomiota herättävää on, ettei Iblis ollut syyllistynyt mihinkään sinänsä pahaan tekoon, ellei sellaisena pidetä eräänlaista omavaltaisuutta. Ainoa, mitä Saatana suostui tekemään, oli se, että hän rakasti Jumalaa yli kaiken. Miksi siis tämä kohtaloksi koitunut rakkauden ja intohimon muoto on islamilaisissa, juutalaisissa ja kristillisissä uskonnoissa pahan vertauskuva?

Koraani kertoo tapahtumien alkaneen luomisesta. Luominen oli perin pohjin heteroseksistinen tapahtuma. Siihen liittyy jo edellä mainittu kreikan kielen sana *heteros*, joka tarkoittaa toista, luotua ja siten myös alkuyhteydestään erotettua. Alussa vallitsi ykseys ja tyhjyys. Jumalan henki leijaili syvyyden päällä. Sitten tuli valkeus, ja Jumala loi taivaan ja maan. Hän loi myös ihmisen ja enkelit alaisikseen taivaan valtojen vartioimista varten sekä lievitykseksi omaan yksinäisyytensä. Alkuykseydessä sinänsä ei ollut yksinäisyyttä. Yksinäisyyden tunne astui kuvaan vasta hajoamisen ja alkuyhteydestä erottamisen kautta. Lankeemuksen taustalla vaikutti siis ihmisen erottaminen toiseksi, vieraaksi ja ulkopuoliseksi, sekä siihen liittyvä tietoisuuden kehittyminen.

Kristinusko ja islam eivät ole harmonian eivätkä tasapainoisuuden uskontoja, kuten kreikkalaisen antiikin ja Kaukoidän uskonnot olivat omassa *sōfrosynē* eli tasapainon, harmonian ja oikean mitan korostamisessaan. Sen sijaan kristinusko ja islam ovat epäsymmetriaa, rikkonaisuutta ja vaillinaisuutta korostavia uskontoja. Ihmisen kurjuutta valittaessaan ne ovat vieläpä erittäin kompleksisia. Islamilaisessa perinteessä kuvataiteita ja arkkitehtuuria hallitsee nykyäänkin epäsymmetria. Jumalasta ei saa tehdä kuvaa, sillä ajatellaan, ettei Jumala ole tunnettavissa eikä tiedettävissä. Tämä näkyy esimerkiksi ajatuksessa, että ihminen voi tietää Jumalan sadasta nimestä vain 98, mutta kameli tietää Jumalan yhdeksännen-

kymmenennenyhdeksännen nimen ja on sen vuoksi niin ylpeä eläin. Islam ja juutalais-kristillinen perinne repäisivät kuilun Jumalan ja hänen luotujensa välille ja jättivät luodut tämän kuilun partaalle roikkumaan. Epätäydellisyys on ihmisten ja enkelten osa.

Sekä Koraanin että Raamatun kertomukset Saatanan olemuksesta ja kohtalosta ovat pääpiirteissään yhteneviä, mutta islamilaisen perinteen kuvaus Ibliksestä on runsaampi, yksityiskohtaisempi ja koskettavampi. Molemmissa perinteissä luominen merkitsi heteroseksuaalisen maailmanjärjestyksen perustamista: se oli ihmisen erottamista Jumalasta, ja se pohjusti ihmisen tuntemaa kaipausta hänen luokseen. Persialainen mystikkorunoilija Dzalaladdin Rumi on luonnehtinut kauniisti, että ihmisen sielu on kuin ruoikosta katkaistu huilu, joka haikeilla sävelillään ikävöi kaipuutaan takaisin järvenrannan kaislikkoon.[6] Juuri tästä kaipauksesta takaisin alkuykseyteen, ikuiseen ja pysyvään jumalayhteyteen, saavat alkunsa filosofia ja jumalallinen rakkaus. Ne ovat ihmisen rakkautta omaa luojaansa kohtaan pikemminkin kuin luotua tai maallista olentoa kohtaan.

Viisauden jano ja kaipaus olemassaolon alkulähteille saivat ilmaisunsa myös romantiikan ajan filosofiassa, nietzscheläisyydessä, byronilaisuudessa ja Arthur Schopenhauerin tahtofilosofiassa. Viimeksi mainittua on pidetty eräänlaisena satanismin edustajana modernin aikakauden filosofiassa. Oman torjutun luonteensa vuoksi romantikkofilosofien ja myöhempien eksistenssifilosofien, kuten Heideggerin, ajatteluun on sisältynyt homoseksuaalisuuteen ja Jumalan alkuperäiseen rakastamiseen liittyviä aineksia. Saksalainen romantikkorunoilija Novalis on lausunut, että ”[f]ilosofia on oikeastaan koti-ikävää, pyrkimystä olla kaikkialla kotonaan”.[7] Tämän mukaan filosofi on siis eräänlainen koditon kulkuri.

Vaikka edellä mainitut ajatussuunnat muistuttavatkin satanismia siinä, että niissä kielletään ontologisen Jumalan olemassaolo ja pyritään kuvaamaan ”maailmaan heitetyn” ihmisen asemaa immanentissa, pidäkkeettömässä ja pelkkään omaan olemassaoloon liittyvässä merkityksessä, ne osoittautuivat omassa antiteismissään yksipuolisiksi. Ne sivuuttivat tai torjuivat merkityksen, joka Jumalan aidolla rakastamisella ja homoseksuaalisuudella on ihmisen koko eksistenssissä. Demonista niissä on lähinnä luomistyöhön kohdistuva destruktiivisuus: pyrkimys kumota heteronominen eli toiseuden vallasta riippuva ja ykseysfilosofian kieltävä metafyysinen perinne. Mystikkofilosofi Simone Weil käytti tällaisesta hankkeesta nimitystä *la decreation*, ”luodun tekeminen luomattomaksi”.[8] Hänen ajattelunsa tosin jäi vajavaiseksi sikäli, että hän keskittyi lähinnä ontologisen ajatteluperinteen kumoamiseen.

Edellä mainitut eksistenssifilosofiat valottavat ihmisen olemassaolosta vain sen kivuliaan puolen tunnustamatta, että filosofian alkuperäinen sosiaalinen funktio on samaa sukupuolta olevien keskinäisessä rakkaudessa. Tosiasiassa enkelirakkaus ja jumaluutta koskeva kiinnostus ovat filosofiaan liittyvän homoeroottisen kiinnostuksen vertauskuvia ja toteutumisyhteyksiä. Iblis olikin filosofian suuri sankari juuri siksi, että hänen kaipauksensa ja rakkautensa suuntautui yksinomaan Jumalaa kohti.

2.1.3. Erottaminen

Koraani ja Raamattu todistavat yhteen ääneen, että Iblis oli Jumalan luomista enkeleistä verrattomasti älykkäin ja taidokkain. Hänen sieluaan verrataan usein satakieleen, joka liverteli Jumalan kunniaa ollessaan kätkössä herransa rinnassa. Luomisen tapahtumassa tämä ykseys raukesi, ja Jumalan ääni erottui satakielen äänestä. Lennettyään pois Jumalansa luota Iblis istui puun oksalle ja erotti oman äänensä Jumalan äänestä. Tämän erkaantumistapahtuman täytyi satuttaa kovasti Iblistä. Arvatenkin se kosketti myös itseään Jumalaa. Mutta edelleen Iblis vaelteli Jumalan suuressa huoneessa. Tämän vuoksi Jumala tunsi sääliä Iblistä kohtaan ja tekaisi Saatanalle korvikkeen hyvitykseksi tämän kärsimyksistä. Niinpä Jumala Koraanin mukaan loi enkelilleen seuraksi ihmisen, aivan niin kuin Raamatunkin Jumala loi Aatamilleen Eevan. Islamin pyhästä kirjasta löytyvä Hidzrin suura kuvaa 99 jakeessaan Jumalan luomistekoja ja Hänen sanojaan näin:

> 28. [...] ”Totisesti minä luon ihmisen savesta, muovailtavasta maasta,
> 29. ja kun olen saanut hänet valmiiksi ja puhaltanut henkeni häneen, niin langetkaa polvistuen hänen eteensä!”
> 30. Ja kaikki enkelit yhdessä lankesivat maahan,
> 31. paitsi Iblis, joka ei tahtonut olla maahan lankeavien joukossa.
> 32. (Jumala) sanoi: ”Oi Iblis, mikä sinun on, ettet tahdo olla maahan lankeavien joukossa?”
> 33. Hän vastasi: ”En tahdo langeta maahan ihmisen edessä, jonka olet luonut savesta, muovailtavasta maasta.”
> 34. (Jumala) sanoi: ”Lähde siis ulos täältä, totisesti sinä olet kivitetty,
> 35. ja totisesti sinua painaa kirous tuomiopäivään asti.”
> 36. (Iblis) sanoi: ”Herrani, anna minun odottaa siihen päivään asti, kun kuolleet herätetään!”
> 37. (Jumala) vastasi: ”Niinpä sinä saat odotusaikaa
> 38. tietyn ajan päivään asti.”[9]

Kuvaus vastaa Raamatun kertomusta kapinasta, joka tapahtui enkelten ja Jumalan välillä taivaassa. Vanhan testamentin kirja puolestaan kertoo asiasta seuraavasti. Arkkienkeli Luciferin astuttua Jumalan eteen ja lausuttua ”Me emme enää palvele sinua”, Jumala käski väkivahvan enkeli Mikaelin tuhota kapinalliset tulisella miekallaan taivaallisessa taistelussa.[10] Raamatun Mooseksen kirjan syntiinlankeemuskertomuksessa paholainen kuvataan kyykäärmeeksi, jota voidaan pitää myös älyn ja seksuaalisuuden symbolina. Houkuteltuaan ihmiset tietoisiksi hyvän ja pahan erosta, käärmeen hahmossa esitetty paholainen tuomittiin ikuiseen eroon Jumalasta: kiertämään maita ja mantuja hamaan tulevaisuuteen asti.[11]

Sen sijaan Koraanin ote Saatanan kohtalosta on vähemmän faabeli-

mainen ja inhimillisempi. Yöllisen matkan suurassa (17) Jumalan langettamaa kirousta kuvataan näin:

65. (Jumala) vastasi: ”Mene pois sinä ja ne heistä, jotka sinua seuraavat! Totisesti helvetti on teidän palkkanne, ja runsas palkka onkin.
66. Viettele äänelläsi ne heistä, jotka voit, ja hyökkää heidän päällensä ratsuillasi ja sotamiehilläsi sekä tee heidät osallisiksi tavaroista ja lapsista ja anna heille lupauksia” – eikä Saatana anna muuta kuin petollisia lupauksia.[12]

Saatanan karkotuksen seuraukset näkyvät myös Vanhassa testamentissa. Jobin kirja kertoo, miten Jumala antoi Saatanan koetella Jobia luottaen siihen, että Jobin lujaluonteisuus johtaisi Saatanan häviöön ja sitä kautta Jumalan kunnian kirkastumiseen. Kirjan ensimmäisen luvun seitsemännessä jakeessa kuvataankin Jumalan ja Saatanan keskustelua. Saatana oli saapunut Jumalan eteen Jobin poikien seurassa. Jumalan esittämään kysymykseen ”Mistä sinä tulet?” Saatana vastasi lausahtamalla: ”Maata kiertämästä ja siellä kuljeksimasta.”[13] Koettelun voittaa tilapäisesti Saatana, mutta Jumalan kunnian kirkastaa lopulta Jobin kääntyminen takaisin uskoon. Myytin perusongelma jää tässä vaiheessa vastausta vaille: miksi kaikkivaltias Jumala sallii kärsimyksen ja kurjuuden? Saatana kiertää maata ihmisiä riivaamassa, ja ihmisten halu elää lähellä Jumalaa arvotetaan Raamatussa kielteisesti. Tämä näkyy jo syntiinlankeemuskertomuksessa, jossa Saatana vakuuttaa ihmisille, että syödessään hyvän ja pahan tiedon puusta ihmiset eivät suinkaan kuole vaan tulevat Jumalan itsensä kaltaisiksi. Heidän tulemisensa tietoisiksi omasta alastomuudestaan ja seksuaalisuudestaan tulkitaan kuitenkin kielteisesti, ja heidät karkotetaan paratiisista.

Myös Jeesus joutui Saatanan puhuteltavaksi vaellettuaan neljäkymmentä päivää autiomaassa. Jeesuksen kohtaaman riivauksen täytyikin olla vaikuttavaa, sillä Jumalan poikana hän oli erityisen altis ryhtymään Saatanan kaltaiseksi Jumalan rakastajaksi. ”Mene pois” on puolestaan Jeesuksen opettama käsky Saatanan kiehtomille ihmisille;[14] varsinkaan Saatanan kanssa ei pitäisi alkaa väittelemään, sillä silloin ihminen saattaisi nopeasti huomata asioiden todellisen laidan ja kääntyä Saatanan edustamalle kannalle. Ja samasta syystä myös Koraani toteaa:

55. [...] Totisesti Saatana aiheuttaa eripuraisuutta keskenänne, ja totisesti Saatana on ihmiselle ilmeinen vihollinen.[15]

Ihmistä siis varoitetaan Saatanan vaikutuksesta, mutta toisaalta Saatanalle myönnetään yliluonnollisia voimia, joiden johdosta hän voi hallita maailmaa. Tämä on herättänyt teologien keskuudessa arvailuja siitä, eikö Jumala olekaan kaikkivaltias, kun hän sallii pahuuden maailmassa eikä tuhoa sitä alkuunsa. Kysymykseen on vastattu muun muassa seuraavasti: jotta maailma olisi täydellinen, siihen pitää sisältää myös pahuutta, ja kaikista

kuviteltavissa olevista maailmoista Jumala loi juuri sellaisen, johon mahtui mahdollisimman paljon keskenään ristiriitaisia asiantiloja. Niinpä luotu maailma on pahuuksineen ja heikkouksineenkin paras mahdollinen. Koska Jumala on oman olemuksensa johdosta täydellinen, hänen on oltava luomistyössäänkin täydellinen. Siksi maailma ei voinut jäädä myöskään luomatta, vaan sen oli synnyttävä Jumalan hyvästä olemuksesta itsestään.

Kyseinen käsityskanta oli ominainen rationalismin ajan filosofiaa edustaneelle Gottfried Leibnizille, joka pyrki ratkaisemaan Jumalan hyvyyden ja maailman pahuuden välisen teodikeaongelman älynsä avulla eli samalla keinolla, jonka käyttäminen oli Raamatun todistuksen mukaan johtanut ihmiskunnan ongelmiin. Leibnizin pyrkimys oli siis eräänlaista järjen avulla tapahtuvaa järjen itsensä tulkitsemista. Sen rajana oli vain järki itse.

Hieman samaan tapaan Platon ajatteli runsauden periaatteessaan: ollessaan täydellinen Hyvän idea ikään kuin vuotaa yli ja luo siten pohjan muiden ideoiden ja koko todellisuuden olemassaololle. Luomistyön perusteleminen pelkillä käsitteiden ominaisuuksilla oli kuitenkin varsin kaukana siitä, mitä maailman ja ihmisen olemassaolosta on ajateltu eksistenssifilosofisessa perinteessä. Saatanan tärkeimpiin haaveisiin kuului suunnitelma siitä, miten hän saisi taivaan ja maan, lihan ja hengen sekä Jumalan ja itsensä erottaneen luomistyön kumottua ja pääsisi takaisin jumalalliseen alkuykseyteen.

2.1.4. Epätäydellisyys ja eksistenssi

Sekä kristillisessä että muhamettilaisessa perinteessä Jumala tuomitsi Saatanan ikuiseen eroon itsestään. Tuo ero ei ollut kuitenkaan lopullinen, sillä Jumala antoi Saatanalle mahdollisuuden koetella taitojaan. Tällä tavoin on yritetty selittää maailmaan sisältyvää epätäydellisyyttä, pahuutta ja niin sanottua perisyntiä. Saatanalle suotua tilaisuutta tuskin voitaisiin kutsua toivon kipinäksi, sillä häntä kohtaa joka tapauksessa kadotus. Mutta aikaa Jumala Saatanalle antoi, ja rajallisuudellaan ahdistava aika onkin tuottanut tuskaa myös kuolevaisille ihmisille. Sen sijaan ajattomuudessa itsessään ei olisi liikettä eikä myöskään kiirettä. Olisi vain ykseyttä ja Jumalaa.

Luomisen tärkeimpiä tapahtumia oli juuri ajan luominen. Myös aika on Jumalan luomistyön hedelmä, aivan niin kuin Augustinus totesi koettaen tehdä tyhjäksi kysymyksen siitä, mitä oli *ennen* aikaa. Ajallisuus ahdistavine ominaisuuksineen kuuluu erkaantumiseen, jatkuvaan liikkeeseen, epätäydellisyyteen ja syntiin.

Entä mistä ajan luominen maailmaan johtui? Mistä johtui ihmisen ja Jumalan sitoutuminen ajallisuuteen ja historiaan? Miksi täydellisenä ja kaikkivaltiaana pidetty Jumala antoi Saatanalle tilaisuuden? Tämä johtui tosiasiasta, että alkuykseyden hajottua universumi ei ollutkaan enää täydellinen. Oli syntynyt liike ja aika: todellisuuden hajoaminen aina suuresta pamauksesta kohti avaruuden ääriä, niin kuin moderni fysiikkatiede asiaa kuvailee. Maailmaan oli syntynyt epätäydellisyyttä. Eikö Jumalakaan

sitten ollut enää kaikkivaltias? Vastaus tähän kysymykseen on samalla vastaus myös siihen teodikeaongelmana tunnettuun pulmaan, miksi maailma on paha, vaikka Jumala on hyvä, ja miksi Jumala sallii synnin ja pahuuden. Tämä ei johdu vain siitä teologien useasti mainitsemasta näkökohdasta, että pahuuden voittaminen tarjosi tilaisuuden osoittaa Jumalan kunnia.

Totuus on, että Jumala oli menettänyt luomistyön yhteydessä kaikkivaltiutensa. Juuri kaikkivaltius oli ohjannut Jumalaa luomistyöhön, aivan niin kuin Aristoteles päätteli. Luoja, jolla on luomisen potentiaali, ei voi olla luomatta. Potentiaalisuuden oli aktualisoiduttava, ja niinpä luomisen mahdollisuus ohjasi Luojaa luomistyöhön. Työn tultua tehdyksi kappale jumaluutta oli kuitenkin lohjennut Jumalan rinnasta, ja siksi maailmankaikkeuteen oli syntynyt ristiriitaisuutta ja epätäydellisyyttä. Kristillisen kirkon tarkoin varjelema salaisuus onkin se, että Jumala ei ole tämän maan ja taivaan aikakaudella enää täydellinen. Me saatamme toki elää ”parhaassa mahdollisessa maailmassa”, joka sisältää suurimman mahdollisen määrän keskenään ristiriitaisia asiaintiloja, kuten Leibniz totesi 1600-luvulla. Mutta Jumala itse oli menettänyt kaikkivaltiutensa suhteessa maailmanaikaan.

Siksi myös ihminen on nyt väkevästi olemassa, siksi Iblis on vapaana, ja siksi meillä on aikaa. Samoista syistä meillä riittää myös huolta, ja siksi elämäämme sisältyy kärsimystä ja vaivaa, joiden olemassaolo on askarruttanut kirkkojen oppineita vuosisatojen halki. Vastaus kurjuutta ja kärsimystä koskevaan taivasteluun on kirkon huolellisesti varjelema salaisuus: Jumala ei ole luomistyön tehtyään kaikkivaltias.

Entä sitten Saatanan kurja kohtalo? Tekikö hän todella jotain pahaa? Vastaus on, että Saatanan osa vastaa eräällä tavalla Jeesuksen osaa. Hän on sijaiskärsijä ilman omaa syytään. Hindulaisessa perinteessä kärsimyksen olemassaoloon on nähdäkseni vastattu syvällisemmin kuin kristinuskossa tai islamissa toteamalla, että kärsimys on osa olemassa olevaa maailmaa ja ihmisen elämäntilannetta siinä. Kärsimys ikään kuin sisältyy olevaiseen ja olemiseen itseensä. Kärsimyksestä vapauttaa vain olevaisen raukeaminen, kun tuhoutumisen jumalana tunnettu Shiva saa tanssillaan olevaisen katoamaan. Hindulaisuudessa katsotaankin, että vasta ihmisen vapautuminen jälleensyntymisen ja luomisen kiertokulusta vapauttaa hänet nirvanaan, jossa kärsimystä, syyllisyyttä ja kurjuutta ei tunneta.

Objektiivisesti katsoen Saatana ei ollut tehnyt mitään pahaa, kuten ei myöskään tiedon omenasta puraissut Aatami. Heidän osansa taivaallisten tragedioiden murhenäytelmässä sai alkunsa jo luomisen tapahtumassa. Vastaus pahuuden olemassaoloon on luominen sinänsä ja sen seurauksena synnytetty olemassaolo: eksistenssi. Tässä mielessä islamilaisen ja kristillisen uskonnon kirjoitukset ”pahuuden vertauskuvasta” eivät ole kovin valaisevia eivätkä selitysvoimaisia edes myyttisiksi kuvauksiksi nähtyinä. Sitä vastoin ne ovat kompleksisia ja heijastelevat ristiriitaa, joka vallitsee ihmisen hyvien, kauniiden ja Jumalan rakastamiseen tähtäävien pyrkimysten sekä niihin kohdistuvan tuomiomielen välillä.

Friedrich Nietzsche merkitsi huomattavaa käännettä filosofiassa sikäli,

että hän kyseenalaisti koko länsimaisen ajattelun metafyysisen ja ontologisen perinteen. Nietzschen mukaan ihmiskunta oli elänyt kaksinkertaisen nihilismin aikaa. Juutalais-kristillinen ajatteluperinne oli opettanut, että tämänpuoleinen aistimaailma ei ole mitään tuonpuoleisuuteen verrattuna.

Näkyvä maailma oli keskiajalla nihiloitu (eli kielletty) transsendentiksi ymmärrettyyn tuonpuoleisuuteen verrattuna. Samantyyppinen ajatus esiintyi myös Platonin varhaiskauden ideaopissa. Länsimaisen kristillisen ajattelun traagisuus piilee kuitenkin myös rationalismin aikakaudelle tyypillisessä *tuonpuoleisuuden* kieltämisessä. Kun Jumalaakaan ei enää sen mukaan ollut, myös tämänpuoleisuuden päätteleminen siihen nähden ”vähäarvoisemmaksi” menetti sen vähäisen merkityksensä, joka sillä aiemmin oli.

Tästä seurasi kaksinkertainen nihilismi, joka kielsi sekä aistillisen että transsendentin maailman ja johti filosofiaa kielteisyyden ja tappion tilaan. Nietzsche puolestaan katsoi, että ontologisen jumalaoletuksen hylkäämällä voitaisiin päästä takaisin alkuperäiseen olemiseen, jossa aistitodellisuutta ei ensinkään kielletä johonkin todellisemmaksi ajateltuun maailmaan nähden.

Tällaista asiaintilaa hän kutsui ”ikuisen paluun” tilaksi. Se vastaa myös hindulaisuudessa esiintyvää näkemystä elämän jatkuvasta kiertokulusta ja uudelleensyntymisestä. Julistaessaan Jumalan kuolemaa Nietzsche halusi siis lopettaa tämänpuoleisen maailman kieltämisen. Tosiasiassa hänkin tuli vain kieltäneeksi sen olemassaolon ”tosiolevaiseksi” ymmärretyn transsendentin maailman kustannuksella. Jos Jumalaa ei ole, siihen nähden ”mitätön” aistimaailma saattoi menettää myös sen vähäisen statuksensa, joka sillä oli *suhteessa* tuohon transsendenttiin todellisuuteen. Tällöin aistitodellisuus kiellettiin ikään kuin toiseen kertaan.

Perusongelma on, että länsimaisen metafysiikan perinteessä olivat kamppailleet keskenään todellisuus ja epätodellisuus. Epätodellinen aistimaailma ymmärrettiin olemassa olevaksi vain ”varsinaiseen todellisuuteen” eli ideoiden maailmaan tai tuonpuoleiseen Jumalaan verrattuna. Kun Jumala julistettiin kuolleeksi, tämä toimenpide ei legitimoinutkaan aistitodellisuutta, vaan tämänpuoleinen maailma tuli kaksinkertaisesti kielletyksi: ensimmäisen kerran jumaluuteen nähden, jolloin sen asema ainoastaan heikkeni, ja toisen kerran jumaluuden kieltämisen kautta, jolloin se menetti myös sen relatiivisen asemansa, joka sillä oli transsendentin todellisuuden ”varjomaailmana”.

Sekä todellisuus että epätodellisuus olivat 1800-luvun loppupuolen tuotteita. Ne synnytti tuohon aikaan kehitetty tietoteoreettinen ajattelutapa, jonka mukaan ihmisen suhde aistimaailman ilmiöihin haluttiin järjestellä tiedoksi. Kun filosofian keskeisenä lähtökohtana alettiin pitää tieto-opillisia kysymyksiä, alkoivat filosofian piirissä kamppailla todellisuus ja epätodellisuus, ja realismikysymys kohotettiin ratkaisevaan asemaan ihmisen maailmasuhdetta arvioitaessa. Tulos oli, että filosofiaa pyrittiin muotoilemaan sen kysymyksen ympärille, millaisia todellisuuksia tiede tuottaa ja kuinka ne ovat suhteessa mahdolliseen tosiolevaiseen nähden. Esimerkkejä tuon ajan ajattelutavoista tarjoavat fenomenologia, jossa pohdittiin, kuinka tiede tematisoi eli asettaa ilmiöt tarkasteltaviksi, ja uuskantilaisuus, jonka

piirissä eri tematisaatioiden paremmuutta pyrittiin arvioimaan selvittelemällä, mitä seuraa, jos niiden uskotaan olevan tosia. Tällöin filosofia altistui edellä mainitulle metafyysiselle ajattelutavalle, jossa ”todellisuus” ja ”epätodellisuus” kamppailivat keskenään.

Saksalainen filosofi Martin Heidegger pohti paljon olemassaolon arvoitusta. Hän koetti ratkaista kysymystä tulkitsemalla uudelleen länsimaisten filosofioiden ja uskontojen perinteitä. Hän kysyi muun muassa sitä, ”miksi ylipäänsä on jotain, miksi mieluummin ei mitään?”[16] Kysymys on tuttu muun muassa Upanisadeista. Heideggerin mielenkiinto hindulaisuuteen perustui saksalaisuuden alkuperää jäljittävään sekä arjalaisuuden itämaisia juuria etsivään kiinnostukseen, joka oli suosiossa 1930-luvun saksalaisessa filosofiassa. Filosofien pyrkimykset liittyivät tuolloin nimenomaan juutalaiskristillisen dualismin kumoamiseen ja ykseysfilosofian palauttamiseen sille kuuluvaan arvoon.

Tässä mielessä ei ole ihme, miksi saksalaisten filosofien kiinnostus kohdistui idästä nousevaan valoon, joka oli säteillyt hindulaisuuden myötä jo antiikin kreikkalaiseen ajatteluun. Vaikka hindulainen filosofia olikin Heideggerille tuttua, hän ei ollut perehtynyt kovin syvällisesti islamin eikä zarathustralaisuuden mystiseen perinteeseen. Lisäksi myös demonologian tarkempi tunteminen olisi voinut johdattaa Heideggeria ratkaisuihin, jotka esitän tässä teoksessa. Käsitykseni mukaan hän oli ikään kuin ratkaisujen ovella. Olisikin mielenkiintoista tietää, mitä hänen *Oleminen ja aika* -teoksensa suunnitteilla ollut jatko-osa olisi käsitellyt, mikäli se olisi ilmestynyt.

Joka tapauksessa ensimmäisestä osasta tuli eräänlainen eksistentialismin Raamattu, jota itse pidän yhtenä maailmankaikkeuden merkittävimmistä ja vaikutusvaltaisimmista kirjoista Platonin ja Nietzschen teosten rinnalla. Omalla tavallaan tämä teokseni pyrkii vastaamaan niihin kysymyksiin, jotka avautuivat Heideggerin *Sein und Zeitin* pohjalta. Tärkeässä asemassa ovat tällöin ei-olemisen tai olemattomuuden asema sekä kartesiolaisen kahtiajaon vaikutus länsimaisen metafysiikan perinteessä.

Entä millä tavoin Heideggerin onnistui aurata puhtaaksi Nietzschen kritisoimaa kaksinkertaisen nihilismin tietä? Heidegger yritti irtautua kaksinkertaisen kieltämisen traagisesta tilanteesta huomauttamalla, että todellisuuden ja epätodellisuuden välisellä akselilla liikkuminen on keinotekoista, sillä sekä todellisuus että epätodellisuus ovat syntyneet intersubjektiivisuuden ongelmasta. Sillä puolestaan tarkoitetaan ihmisten väliseen kanssakäymiseen liittyviä kysymyksiä, kuten ajatusten yksiselitteisen välitettävyyden ja yhteisymmärryksen ongelmaa. Tiede puolestaan oli alkanut pitää juuri niitä keskeisinä kantilaisen filosofian jälkeen. Kuitenkin ihmisyksilön oma suhde todellisuuteen on kiistämätön tosiasia. Suhde, joka yksilöllä on todellisuuteen, on epäilyksetön faktisiteetti, ja subjektin kokemukset maailmasta ovatkin esipredikatiivisina kokemuksina varmoja.

Niinpä todellisuuden ja epätodellisuuden sijasta keskeisen filosofisen lähtökohdan muodostaa *oleminen* sinänsä. Tiede ja filosofia olivat metafysiikalle altistuessaan unohtaneet olemisen ja sen perustan: olevaisen. Heideggerin esittämä kritiikki merkitsi Nietzschen jälkeen huomattavinta ku-

mousta filosofisessa ajattelussa, sillä hän halusi osoittaa kaksinkertaisen nihilismin tilasta suunnan kohti positiivista lähtökohtaa: olemista itseään. Enää filosofiassa eivät kamppailisi tietoteoreettisesti luodut ”todellisuus” ja ”epätodellisuus”. Esipredikatiivinen ja koettu oleminen sinänsä riittäisi filosofian perustaksi, kunhan tiede suostuisi lopettamaan aktiivisen pyrkimyksensä todellisuuksien jäljittämiseen ja avaisi mielensä olemiselle itselleen. Tätä olevaisen ”silleen jättämistä” (*die Gelassenheit*) Heidegger kuvaili ajattelemisen (*das Denken*) käsitteellä erotuksena tekniseksi muuttuneesta tieteellisestä filosofiasta.[17]

Heideggerin esittämät tulkinnat ja ratkaisut ovat tarkkanäköisiä, eikä olekaan ihme, miksi Nietzschen jälkivaikutus ja saksalainen kansallismielinen ajattelu kiinnostuivat niistä. Ensi kertaa kahteen tuhanteen vuoteen ajattelulle voitiin löytää *positiivinen* lähtökohta, joka ei olisi velkaa sen enempää dualistiselle juutalais-kristilliselle metafysiikalle kuin idealistisesta negaatiologiikasta voimansa ammentavalle kieltojen kulttuurille, nihilismille. Toisaalta Heideggerin ajatusten soveltamiseen liittyi myös heikkouksia. Se merkitsi altistumista konstruktivistisille eli todellisuutta rakentamaan pyrkiville ja optimistisille oletuksille, jotka politiikaksi muotoiltuina johtivat koko eurooppalaisen ajattelun jatkuvan vellonnan tilaan – aivan niin kuin tuota tehtävää toteuttamassa olisi ollut muinaissaksalainen liikkeen ja aggression jumalhahmo, Wotan. Natsismi ei ollutkaan alun alkaen tuhon oppi vaan yltiöpäisen rakentamisen, luomisen, laajenemisen ja liikkeen ideologia, jota monien oli helppoa ja luonnollista kannattaa.

Filosofisesti katsoen positioille rakentaminen oli ongelmallista ennen kaikkea siksi, että tällöin ihmisten ja jumalten kuilu jäi voimaan. Olemisen korostaminen legitimoi maailman olemassaoloa ja Luomista. Olevaisen katsottiin olevan olemassa nimenomaan luomistyön kautta – niin myös ihmisen eron Jumalasta.

Asian voi sanoa myös seuraavasti: ontologinen jumalaoletus oli jo niin keskeinen ja arkkityyppinen osa länsimaisen ihmisen psyykeä, että jumaluuden kieltäminen ei riittänyt poistamaan sitä kahtiajakoa ja dualismeilla operoimista, joka oli muuttunut osaksi tieteen ja filosofian ajattelutapoja.

Heideggerin omastakin mielestä ihmiset olisi pitänyt opettaa uudelleen ajattelemaan, mutta siihen ei ollut mahdollisuuksia eikä aikaa. Sen sijaan poliittisessa retoriikassa jumalten projektio korvattiin suorasukaisesti diktaattoreilla, jotka ottivat ja perivät jumalten paikan. Vapautensa edessä kamppailevat ihmiset myös halusivat omasta aloitteestaan luovuttaa ”liian suureksi haasteeksi” kokemansa vapauden suurille johtajille, kuten Hitlerille, Mussolinille ja Stalinille. Heille vallitsi siis sosiaalinen tilaus.

Länsimaissa ei oivallettu, että pyrkiminen takaisin ”olemisen ajattelemisen” tilaan olisi pitänyt toteuttaa positiivisen lähtökohdan ja konstruktiivisen ajattelun *hylkäämisen* kautta. Vain siten olisi voitu ylittää todellisuuden ja epätodellisuuden välinen kahtiajako ja tavoittaa ”ikuisen paluun” tila, jossa positiivista alkuperää sekä ihmisen ja jumaluuden välistä eroa ei ole. Juuri tätä Heideggerin voidaan katsoa alun perin tavoitelleen *Gelassenheit*-ajatuksellaan. Lyödessään hartaan ja henkisen lähtökohdan

laimin poliittinen todellisuus tuli hylänneeksi siihen liittyvän syvällisen filosofian.

Kyseisen hankeen olemus oli nähdäkseni olennaisesti homoseksuaalinen, sillä ihmisen ja Jumalan välinen rakkaus on perimmältään homoseksuaalisen rakkaussuhteen vertauskuvaa. Voidaan siis sanoa, että *filosofian pyrkimys irtautua juutalais-kristillisestä ajatteluperinteestä on ollut filosofian oman homoseksuaalisen olemuksen etsintää*. Tässä valossa tulkitsen myös Nietzschen ja Heideggerin pyrkimyksiä: he olivat homofilosofeja *par excellence*. Saksalaisen nationalismin ja homoseksuaalisuuden suhteita käsitellään perusteellisesti myöhemmin. Ajatusteni pohjustamiseksi palaan nyt tarkastelemaan, miksi enkeleistä viisaimman ja älykkäimmän pyrkimys rakastaa Jumalaa itseään arvotetaan juutalais-kristillisessä perinteessä kielteisesti ja miksi sen katsotaan johtavan tragediaan.

2.1.5. Luomisen peruuttaminen

Ratkaisevassa asemassa Saatanan kannalta oli luominen, joka johti hänet kärsimykseen ja kiroukseen. Juuri sen vuoksi myös Saatana pyrkii peruuttamaan Jumalan luomistyön. Se merkitsisi hänelle itselleen paluuta takaisin Jumalan luokse. Luomistyön toteuttaminen oli kuitenkin täydelliselle olennolle välttämätön tehtävä. Omalla olemassaolollaan olevainen veisaa Jumalalle kunniaa. Olemassaolo sinänsä ei voinut emanoitua olemattomuudesta, vaan jo olevaisen olemassaolo sinänsä puhuu sen puolesta, että pitää olla olemassa Luoja tai jokin Luojaa vastaava alkuprinsiippi, joka on luonteeltaan positiivinen. Dispositionomaisena se vaatii manifestoitumista olevaiseksi. Juuri tätä positiivista alkuprinsiippiä on uskonnoissa nimitetty usein Jumalaksi.

Koska ihmisen luominen sisälsi Jumalasta erottamisen, ihmisen luomiseen liittyi myös kärsimyksen syntyminen maailmaan. Kärsimyksen aiheuttajaa on useasti sanottu synniksi. ”Synti” ei siis ole pohjimmiltaan ihmisen tekoa, vaan se perustuu olemiseen itseensä. Keskeinen ongelma on, miksi kristinusko ja islam *eivät salli* ihmisen palaavan Jumalansa luokse, vaikka ne arvottavatkin Jumalasta erossa olemisen kielteisesti. Saatanan kannalta koko olemisen positiivinen alkuprinsiippi on luonteeltaan kielteinen, eikä olemisen raukeamisessa ja ihmisen rakkaudessa Jumalaan ole pohjimmiltaan mitään pahaa.

Olemiseen sisältyy kaksi maailmankaikkeudessa vallitsevaa voimaa: elämänenergia ja tahdonvoima. Elämänenergia ja tahdonvoima eivät ole tieteellisiä *selityksiä* eivätkä edes *kuvauksia*, mutta ne ovat nimiä ilmiöille, joiden syitä ja toimintatapoja emme tunne. Voimme sanoa, että maailmassa vallitseva elämänenergia on nimi arvoitukselle, jonka mukaisesti ilmiöt tapahtuvat positiivisesti: ihmiset elävät, kasveja syntyy, haavat menevät umpeen ja niin edelleen. Tahdonvoima puolestaan on nimi ihmisen yhteen keräämälle ja tiettyyn tarkoitukseen kohdistamalle elämänenergialle. Tahdonvoiman kautta ihminen suuntaa elämänenergiansa johonkin tiettyyn

kohteeseen. Tahdonvoima on nimitys kaikelle toimeliaisuudelle, jonka vuoksi jotakin ylipäänsä on.

Elämänenergia on kuin hehkulamppu, joka säteilee ympäriinsä ja valaisee huoneen mutta ei saa aikaan mitään. Tahdonvoima puolestaan on kuin lasersäde, joka kokoaa valonsäteet yhteen kimppuun. Sillä voidaan leikata kiveä, lasia ja jopa terästä. Ilman tahdonvoimaa ei olisi tätä sulkakynää, jolla kirjoitan, ei tätä pöytää, rakennusta, kaupunkia eikä valtiota, ei materiaalisia eikä henkisiä tuotteita, ei edes uskontoja. Elämänenergia ja tahdonvoima: niistä koostuu maailmankaikkeus ja kaikki, mitä maailmassa on. Tällainen ajattelutapa ei ole tietenkään vailla filosofisia perusteita; muun muassa Arthur Schopenhauer ajatteli asioista suunnilleen näin.

Vaikka elämänenergia ja tahdonvoima saattavat kuulostaa arvovarauksiltaan myönteisiltä, ne ovat tosiasiassa kielteisiä olemisen prinsiippejä; seuraavathan nekin luomisen tapahtumasta eli ihmisen erottamisesta Jumalasta. Sen vuoksi myös tahdonvoiman käyttäminen merkitsee yleensä vain epätoivoista keskinkertaisuuden ylistystä ja ihmisen kohoamista naturalistiselta ja anonyymiltä eksistenssin tasolta hänelle osoitetulle inhimilliselle tasolle, mutta ei vielä varsinaiseen jumalayhteyteen. Hänen eksistenssinsä toteutuu kokemuksen, kehollisuuden ja ruumiillisuuden tasoilla sekä mahdollisesti myös merkitysten ja tiedon sielullisella tasolla mutta ei vielä jumalallisella hengellisyyden tasolla, johon sisältyvät filosofia ja uskonto.

Toteuttaakseen eksistenssinsä täydellisesti ihmisen pitäisi saada luominen peruutetuksi ja oma olemassaolonsa raukeamaan. Tämänsuuntainen tendenssi sisältyy muun muassa hindulaisen ja buddhalaisen viisauden perinteeseen. Niissä ihmisen pyrkimys kohdistuu tahtomisesta luopumiseen, mikä toteutuessaan merkitsee myös ihmisen sielun raukeamista ja hengen kohoamista pois immanentista olemisesta jumalyhteyteen.

Tahtomisesta luopumista luonnehtii yleisesti se, ettei tahtominen voi raueta tahtomiseen kohdistuvan tahtomisen kautta. Myös nykyaikaisessa logiikassa tahtomista on pidetty sen tyyppisenä intentionaalisena tilana, joka ei voi tulla toisen samansisältöisen intentioimisen kohteeksi. *Velle non vultum est* (”tahtomista ei tahdota”), sanoivat jo keskiajan loogikot. Sen sijaan tahtominen voi raueta itsestään, jos jätämme pois tahtomisen *kohteen*.

Tahtomisen kohteena kristinuskon ja islamin perinteessä on ontologinen Jumala. Näissä uskonnoissa ontologinen jumalaoletus on aktiivinen tahtomisesta luopumisen vastustaja sekä tahtomiseen, itsekkyyteen ja ahneuteen kannustaja, joka pohjimmiltaan yllyttää siihen, mitä noissa perinteissä kutsutaan kärsimykseksi tai synniksi. Siihen liittyvät esimerkiksi länsimainen protestanttinen etiikka ja työmoraali. Tällä tavoin ontologisen jumalaoletuksen ylläpito itse asiassa merkitsee vain eräänlaista epäjumalanpalvelusta, sillä se kieltää ihmiseltä aidon yhteyden Jumalaan ja pitää yllä kärsimyksen taustalla vallitsevaa olemisen ja luomisen tilaa.

Noustakseen jumalalliselle filosofisen elämän tasolle ihmisen pitäisi saada olevainen katoamaan, luominen peruutetuksi ja tahdonvoima ja elämänenergia kumotuiksi. Vasta tällöin ihminen olisi todella vapaa.

2.1.6. Homoseksuaalisuus ja Jumalan rakastaminen

Entä mitä tekemistä Saatanan kohtalolla, luomisella, maailman olemassaololla ja tahdonvoimalla on toistensa ja niinkin kaukaiselta näyttävän asian kuin homoseksuaalisen rakkauden kanssa? Homoseksuaalista rakkautta esiintyy lähinnä ihmisillä, vaikkakin merkkejä homoseksuaalisesta käyttäytymisestä on voitu havaita myös eräillä älyllisesti korkeatasoisilla eläimillä. Ihmisen olemassaolo on tietoista ja merkityksellistä toimintaa, kun taas eläimet vain käyttäytyvät viettiyllykkeidensä ja vaistojensa varassa.

Homoseksuaalinen rakkaus on inhimillistä, sillä se rakentuu osapuolten yhteisesti kokemille ja oppimille merkityksille. Elämillä tällaisia yhteisiä merkityksiä ei ole, sikäli kuin niillä ei ole käsitteellistä kieltäkään. Tosin muutamat tutkijat ovat arvelleet, että eräillä korkeaälyisillä eläimillä, kuten simpansseilla, koirilla ja delfiineillä, voisi esiintyä kielellisiä merkityksiä. Niillä on voitu havaita myös ”homoseksuaalista” käyttäytymistä. Tällöin on kuitenkin tärkeää huomata, että tosiasiassa eläimillä ei esiinny sen enempää homo- kuin heteroseksuaalistakaan käyttäytymistä, vaan pelkkiä lisääntymistoimintoja. Seksuaaliseksi käyttäytymiseksi voidaan sanoa vain merkityksellistä, persoonallista ja mielikuvilla operoimaan kykenevää toimintaa. Eläin puolestaan ei kykene niihin, ja siksi eläin ei ole myöskään persoona.

Usein on sanottu, että jumalat ja eläimet ovat täydellisiä, kun taas ihmistä leimaa epätäydellisyyden kokemus. Tietoisuutemme ja mielikuvamme täydellisestä asioiden tilasta erottaa meidät eläimistä mutta samalla myös Jumalasta, josta täydellisyyden idea puolestaan muistuttaa. Ihminen on tässäkin suhteessa eräänlainen välitilan eksistentti: jumaluudesta erotettu eläin – tai eläin, joka on Jumala, kuten Nietzsche ajatteli. Käsitteellisiä merkityksiä ja sen myötä myös filosofiaa voi esiintyä vain olennoilla, jotka ovat voineet oppia kielen merkitykset samoiksi kokemustensa kautta. Kun tuo kokemusmaailma on yhtäläinen, niin kuin samaa sukupuolta olevilla, merkityksetkin opitaan samoiksi todennäköisemmin kuin siinä tapauksessa, että kehollinen kokemusperusta on erilainen. Näin ollen homoseksuaalinen ja homososiaalinen kohtaaminen muodostavat perustan myös filosofialle.

Ihmisen seksuaalisuutta on usein tarkasteltu naturalistisesti pitäen sitä luonnollisena tai epäluonnollisena. Niin sanottuna ”luonnollisena” seksinä kristillisessä ja islamilaisessa perinteessä on pidetty miehen ja naisen välistä heteroseksuaalista suhdetta, kun taas homoseksuaalisuutta on pidetty luonnonvastaisena. Näin ajateltaessa on kuitenkin syyllistytty pahimmanlaatuiseen ideologiseen harhautukseen ja ajauduttu epä-älylliseen vankeuteen. Kyseistä käsitystä vastaan voidaan esittää useita argumentteja: ensinnäkin, miksi ”luonnollisuuden” pitäisi muodostaa normatiivin ihmisen toiminnalle, jos ihmisellä on jo alun perin erityisasema luonnonolioiden joukossa? Toiseksi, miksi ihmisen seksuaalisuuden pitäisi noudattaa vain tuota eläimille säädettyä lajinsäilytystehtävää, jonka Jumala sääti ihmiselle luomiskertomuksessa? Ja kolmanneksi, miksi luonnollista olisi vain heteroseksi, sillä kuuluuhan homoseksuaalisuuskin todellisuuteen ja olevaisen

kokonaisuuteen? Se ei kohdistu ensisijaisesti materialistiseen ”äidin” (*mater*, lat. = äiti) korvikkeeseen, kuten heteroseksuaalisuus, vaan siihen liittyy paljon arvokkaampi jumalallinen merkityssuhde, joka toteutuu kahden samaa sukupuolta olevan ihmisen rakkautena. Näin ollen ei ole syytä pitää homoseksuaalista rakkautta epäluonnollisena saati arvottaa sitä kielteisesti.

Tosiasiassa kyse on korkeimmanasteisesta rakkauden muodosta, joka ylistää Jumalalle kunniaa. Ongelmana näyttääkin olleen tapa, jonka mukaisesti luonto on ymmärretty. Kysymys koskee sitä, onko luonto käsitetty ainoastaan materialistisesti ja esineellisesti, vai onko sitä pidetty olevaisen kokonaisuuteen, henkeen tai ideoihin liittyvänä asiana, jota edustaa itse Jumala.

Viimeksi mainitulla tavalla asiasta ajatteli muiden muassa Baruch Spinoza. Jumalan (eli olevaisen) älyllisestä rakastamisesta hän käytti nimitystä *amor intellectualis Dei.* Jumala voidaan ymmärtää samaksi kuin koko todellisuus eli Luonto, ja käsitys sopiikin hyvin homoseksuaaliseen näkemykseen olevaisen luonteesta.

Homoseksuaalinen rakkaus on perimmältään intellektuaalista, älyllistä rakkautta. Silloin kun sitä esiintyy ihmisten keskinäisissä suhteissa, se saa voimansa samaa sukupuolta olevien ihmisten yhteisestä merkitysten konstituutiosta. Homoseksuaalisen rakkauden yhteydessä vallitsevat suotuisat olot myös kaikelle filosofialle sekä ihmisen teoreettisten ja käsitteellisten kykyjen toteuttamiselle. Tästä johtuu tieteiden ja taiteiden yhteydessä usein nähty homomystiikka. Tällöin mystiikalla ei tosin tarkoiteta epäselvää ilmaisutapaa vaan pyrkimystä todellisuuden ja merkitysten kirkkaaseen ja selvään ymmärtämiseen. Siihen liittyvät inhimillisen elämän alueet ovat filosofisia merkitysten projekteja, ja ne rakentuvat homoseksuaalisuuden ja homososiaalisuuden perustalle muotoutuneiden kanssakäymisen ehtojen varaan.

Homoseksuaalinen rakastaminen on ihmisen älyllisten ja teoreettisten ominaisuuksien toteuttamista. Mitä enemmän ihminen rakastaa kaltaistaan, sitä enemmän hän rakastaa Jumalaa, ja sitä hengellisempi hän on. Jumaluus saa siis ilmaisunsa homoseksuaalisessa rakastamisessa.

2.1.7. Heteroseksuaalinen satanismi

Edellä viitatussa valossa voidaan vastata siihen, miksi länsimaiset uskonnot ovat suhtautuneet kielteisesti homoseksuaaliseen rakkauteen. Islamin, juutalaisuuden ja kristinuskon lajinsäilytysstrategisesti motivoituneissa uskontomuodoissa ihmisen teoreettinen ja intellektuaalinen rakkaus on alistettu pelkästään käytännöllisesti motivoituneelle heteroseksismille. Nämä uskonnot ovat olleet oman henkisen olemuksensa vastaisia ideologioita, ja niiden keskeinen sisältö on suosittanut alistumista luontosuhteessa kohdatulle kurjuudelle. Juuri kristinuskoon ja islamiin sisältyvä materialistinen ja naturalistinen tunnedynamiikka on ollut keskeinen syy filosofian ja hengellisen elämän kielteiseen ja kompleksiseen arvottamiseen kyseisissä ristiriitaisissa uskonnoissa. Sama tendenssi on jatkunut nykyaikaisessa luonnontieteessä, joka on heteroseksuaalisen symboliikan leimaa-

maa. Sen mukaan todellisuus valloitetaan, niin kuin nainen valloitetaan. Tässä mielessä naturalististen perususkomusten varaan rakennettu luonnontiede on ollut vain juutalais-kristillisen metafysiikan toistoa. Sillä puolestaan on tunnedynaaminen vastineensa heteroseksuaalien vietti- ja yllykerakenteessa. Kristinusko on heterouskonto, aivan niin kuin naturalistinen, materialistinen ja pragmatistinen tiedekin ovat heterotiedettä.

Kun kristinusko ja islam ovat arvottaneet Jumalan aidon rakastamisen kielteisesti ja demonisesti, sama kielteisyys on kohdistettu myös homoseksuaalien asemaan. Jumalan rakastaminen on luonteeltaan homoseksuaalisuutta, mutta kristinuskossa ja islamissa Jumalan aidosta rakastajasta on tehty eräänlainen ”Saatana”. Tosiasiassa Saatanalle omistetut ominaispiirteet, kuten jatkuva välitilassa oleminen, kurjuus ja kärsimys sekä maailmaan heitettynä olemiseen liittyvä toivottomuus, ovat *heteroseksuaalisen elämäntavan omia olemuspiirteitä*. Voidaan siis sanoa, että *kristinuskon ja islamin Saatana on keskivertoheteromies itse*. Juuri hänen kynästään myös Saatanaa koskeva mytologia on lähtöisin. Oidipuskompleksistaan kärsivä hetero on välitilan eksistentti, joka ei pysty ratkaisemaan rakkautensa ristiriitoja kääntymällä jumalallisen ja filosofisen rakkauden puoleen, kuten homoseksuaalinen filosofi. Toisaalta hän ei myöskään kykene luopumaan kaipauksestaan maallista kiintymystään eli naista kohtaan. Sen sijaan hän jää ikuiseen kadotuksen tilaan arvottaen oman asemansa kielteisesti – ja aivan samalla tavoin hän arvottaa kielteisesti myös oman itsensä psykologisen projektion eli Saatanan roolin kristinuskossa ja islamissa.

Hetero siis siirtää Saatanan hahmoon omia viisauden ja Jumalan rakastamiseen liittyviä yllykkeitään ja pyrkimyksiään, mutta havaittuaan, ettei hän voi niitä täyttää, hän kirjoittaa Saatanan kohtalon lohduttomaksi ja torjuu Jumalan varsinaisten rakastajien eli homoseksuaalien oikeuden luojansa palvelemiseen. Lopuksi hetero yrittää kieltää sen tosiasian, että Saatanan kohtalo on vain heteromiehen kuvaa hänestä itsestään.

Kyseisen kompleksisuuden vuoksi monet homoseksuaalit ovat joutuneet heteroseksuaalisen valtakulttuurin uhreiksi, kun heterot ovat suunnanneet syyttävien keihäidensä kärkiä meitä kohti vuosisatojen ajan. Heteroseksuaalinen valtakulttuuri onkin koettanut kääntää omaan elämäntapaansa liittyvät teoreettisen ja käytännöllisen elämän ristiriidat homoseksuaalien hengellistä rakkauselämää vastaan. Homoseksuaalista rakkautta demonisoimalla heteroseksuaalinen valtakulttuuri on pilannut suuren osan Jumalan aitoon rakastamiseen liittyvästä hengenelämästä. Niinpä sekä kristinusko että islam ovat harjoittaneet törkeää ihmisen pilkkaa arvottaessaan homoseksuaalisen rakkauden paholaismaiseksi. Tosiasiassa tuo paljon parjattu paholainen on heteroseksuaalinen mies, joka kamppailee oidipaalisen kompleksinsa keskellä kykenemättä ratkaisuun sen enempää maallisen eli käytännöllisesti motivoituneen heteroseksuaalisen elämäntapansa kuin hengellisemmän elämän eli Jumalan homoseksuaalisen rakastamisenkaan puolesta. Hänen kurjuutensa johtuu hänen kykenemättömyydestään todelliseen filosofiaan, ja tämä tosiasia tarjoaa vastauksen myös siihen monien filosofien ihmettelemään kysymykseen, miksi filosofia pohjimmiltaan ”epäonnistuu”.

Heterofilosofia on jo alun perin epäonnistunutta, sillä se sulkee pois samaa sukupuolta olevien ihmisten yhteisen kokemuksellisen merkityskonstituution ja todellisen jumalayhteyden. Dekadenttia nykyajan yliopistofilosofiasta tekee lisäksi se, että heteroseksuaalisessa arvokonstituutiossa pelkät aineellis-immanentit näkökohdat, kuten perheen perustaminen ja omistamisen varmistelu, kaappaavat vallan filosofisen hengenelämän kustannuksella ja homoseksuaalisen rakkaussuhteen vahingoksi.

Kristinuskon ja islamin oman psyko- ja sosiodynamiikan kannalta homoseksuaalisen rakastamisen pitäisi olla niille pelkästään myönteinen asia. Koska kristillinen ja islamilainen perinne kuitenkin arvottavat Jumalan todellisen rakastamisen kielteisesti, ne ovat omassa epäjohdonmukaisuudessaan väkivaltaisia ja kärsimyksen välttämättömyyttä korostavia uskontoja. Se näkyy myös niiden historiassa. Samalla kun kristinusko ja islam ovat arvottaneet Iblis-paran kielteisesti, ne ovat kohdistaneet homoseksuaalisuuteen ja kaikkeen muuhunkin jumalalliseen rakastamiseen samaa pelkoa ja vihaa kuin Saatanan asemaan. Aito Jumalan rakastaminen ei kuitenkaan ole pohjimmiltaan mitään muuta kuin hyvän, kauniin ja eettisen esille tuomista elämässä, kun taas kristinusko ja islam ovat olleet itse luomansa paholaisen pauloissa. Todellinen Saatana on ollut heteroseksuaalinen ”filosofi”, joka on siirtänyt onnettoman kohtalonsa ulkoiseen kohteeseen: juutalaisen tai muhamettilaisen tarinaperinteen sisälle, koskemaan homoseksuaalista Jumalan rakastajaa. Ilman islamia ja juutalaisuutta tämä maailma olisi ollut onnellisempi paikka elää.

2.1.8. Teoreettisen ja käytännöllisen rakkauden ristiriita

Entä mitä merkitystä edellä selitetyllä vertauskuvallisuudella lopulta on? Ihmisen synti, syyllisyys ja kärsimys ovat erotetuksi tulemista, karkotusta ja maanpakolaisuutta. Ne ovat kiertolaisuutta ja karkuruutta. Sen sijaan Jumalan aito rakastaminen on pyrkimystä takaisin alkuyhteyteen. Se on myös muutosta ja toisenlaiseksi tulemista. Jumalaansa kohti pyrkivä ihminen on kuin perhonen, joka hylkää kotilonsa. Hän kokee muodonmuutoksen ja kasvaa rajojensa yli. Hän on kuin valaistuksen kokenut Friedrich Nietzsche, joka vanhoilla päivillään kuljeskeli ihmisten keskuudessa ja koputteli heidän olkapäälleen lausuen: ”Tiedättekö muuten, että minä olen valepukuinen Jumala?” Hän tavallaan koki *peripeteian* eli käännekohdan tai eräänlaisen oivalluksen hetken elämässään, puhdistui *katharsiksen* kautta ja löysi itsestään Jumalan ylitettyään ensin kannettavakseen tulleen historiallisen taakan sekä lausuttuaan sen julki Zarathustransa suulla. Hänen ajattelunsa oli eräänlainen kutsuhuuto uudenlaisen yli-ihmisen eli korkeatasoisen eettisen ihmisen tulemiselle.

Tuo ihminen on tietoinen omasta ainutkertaisuudestaan, vapaudestaan ja jumalallisuudestaan sekä siitä, ettei ihminen toiseudenvaraisen reflektiivisyyden oravanpyörästä pois tultuaan koskaan kuole. Hänen antautumisensa filosofiselle elämälle mahdollistaa hänen hyvästijättönsä riippuvuudelle ja

heteronomiselle toiseudenvaraisuudelle niin, että hän voi suuntautua maailmassa projektiivisesti ja oivaltaa jäävänsä henkiin, vaikka hänen elintoimintonsa jonain päivänä lakkaavatkin. Hän elää yhä, jos hän on tehnyt itsensä eläväksi muiden ihmisten sielussa eikä ole jäänyt pelkäksi reflektiiviseksi toisten mielipiteisiin reagoijaksi.

Sen sijaan maallistuneet ja epäpyhiksi muuttuneet uskonnot pelottelevat ihmisiä kuolemalla ja kohtalolla. Niiden filosofia on, kuten akateeminen filosofia yleensäkin, kuolemaa koskevan tietoisuuden seurausta ja ahdistuksen sävyttämää. Ne merkitsevät pohjimmiltaan altistumista materialismille ja edustavat ihmisen henkisyyden kieltämistä.

Henkisyyden kieltämiseen on liittynyt myös filosofian oman teoreettisen mielenkiinnon vähättely, joka puolestaan on seurannut heteroseksuaalisen valtakulttuurin arvoista: lajinsäilytyksestä, naturalismista ja niiden tuottamista utilitaristisista hyötymispyrkimyksistä sekä egoistisesta oman edun tavoittelusta. Tässä mielessä filosofian henkisen olemuksen vähättely on ollut kuoleman viikatteella niittämistä.

Kristinusko ja islam ovat aina halunneet arvottaa enkelirakkauden kielteisesti ja syöstä sen harjoittajat alimpaan kattilaan. Tässä taivaallisessa näytelmässä ovat taistelleet keskenään inhimillisen rakkauden teoreettinen ja viisautta tavoitteleva intressi sekä toisaalta immanentti, materiaalinen ja naiseen kohdistuva käytännöllinen kiintymys. Jumalallinen taivaallisten tapahtumien taso on ihmisen älyllisten ja viisautta rakastavien pyrkimysten vertauskuvallinen toteutumisyhteys. Tieteet, taiteet, filosofia ja kirjallisuus, joita motivoi henkinen, intellektuaalinen ja teoreettinen intressi, ovat perimmältään jumalallisen rakkauden manifestaatiota. Niihin liittyy puhdas kontemplatiivinen asenne, joka oli tyypillinen esimerkiksi Platonin idealismille ja myöhemmälle fenomenologiselle filosofialle. Fenomenologinen ajattelu kukoisti Saksassa 1900-luvun alussa ja hyödynsi antiikin filosofian alkujuuria pyrkiessään *eidosten* eli olemusten näkemiseen vapaana ”maailmallisista intresseistä”. Filosofin tehtävänä oli suorittaa ”epookki” (kreik. *epokhé*) eli pidättäytyä maallisista ja käytännöllisistä intresseistä, jotka olisivat sitoneet hänet ideoiden puhdasta katselua vaikeuttaviin kahleisiin.

Fenomenologien menetelmällisenä mallina oli Platonin ideaoppi, ja heidän suosittelemansa filosofinen tie oli samanlainen kuin Platonin kuvaaminen vankien tie pois luolasta kohti valoa ja aurinkoa. Platonin filosofiaa puolestaan ei voida ymmärtää tunnustamatta, että se oli kaikissa tärkeimmissä suhteissaan homoseksuaalisen arvomaailman ja elämäntavan työtä ja kuvaa. Luolan vankien filosofinen vapautuminen oli siis eräänlaista kaapista tuloa.

Antiikin Kreikan platonisessa perinteessä samaa sukupuolta olevien ihmisten rakkaus ja yhteenkuuluvuus innoittivat esimerkillisellä tavalla kaikkea kirjallisuutta ja filosofiaa sekä ihmisten älyllisiä pyrkimyksiä, ja ne tarjosivat mallin hyvälle ja eettiselle elämälle. Tällä teoreettisella ja kontemplatiivisella elämällä oli perustansa samaa sukupuolta olevien ihmisten yhteisessä merkityskonstituutiossa, mikä selittää myös kaikkeen merkityksillä operoivaan toimintaan (kuten taiteisiin ja tieteisiin) liitettyä homoeroottisuutta. Sen sijaan islamin, juutalaisuuden ja kristinuskon kerto-

mukset sävyttivät taivaalliset tapahtumat taistelun voimilla. Ne eivät hyväksyneet luotujen rakkautta Luojaan ja halusivat syöstä Jumalansa rakastajan alimpaan helvettiin. Tosiasiassa ihmiset, jotka uskonnollisessa hurmoksessaan demonisoivat jumalallisen rakkauden, tuottivat *itse* helvettiä maan päälle. Helvettiin sietäisivätkin joutua juuri ne papit ja pyhimykset, jotka yrttejä pureskellen ja niistä päihtyneinä kirjoittivat homovainoja lietsoneet tekstit. Juuri näiden kirjoitusten vallassa aitoja filosofeja ja Jumalan rakastajia on kiusattu ja piinattu koko tunnetun historian ajan. Homoseksuaalista kaipausta jumalalliseen yhteyteen on yritetty savustaa pois ihmisen olemuksesta, ja samalla on koetettu alistaa ihmisen toimeliaisuus ja tahdonmuodostus palvelemaan yksinomaan heteroseksistisiä ja käytännöllisiä intressejä: lajinsäilytystä ja sen mukaista alistumista työhön, vaivaan ja orjuuteen.

Paradoksaalista onkin heteroihanteiden ja heteroille itselleen tyypillisten uskontojen ristiriitaisuus. Yhtäältä nuo uskonnot ovat koettaneet esiintyä henkisten ja transsendentaalisten arvojen sekä elämäntapojen puolestapuhujina, mutta toisaalta ne ovat halunneet alistaa ihmiset palvelemaan yksinomaan materiaalisia tarpeita. Tämä kompleksisuus on enkelirakkauden näkökulmasta naurettavaa ja halveksittavaa. Heteroiden toimintaan on sisältynyt myös paljastavaa vastarintaa, ja heidän homovastaisuutensa on kertonut vain heidän omasta kaipauksestaan homoseksuaaliseen jumalayhteyteen.

Islam, juutalaisuus ja kristinusko ovat arvottaneet enkelirakkauden kielteisesti, sillä ne taistelevat sisäisen ristiriitaisuutensa pyörteissä. Nämä uskonnot pyrkivät näyttäytymään transsendentaalisina ja henkisinä perinteinä, jotka *näennäisesti* arvottavat ihmisen hengellisen rakkauden myönteisesti. Kuitenkin ne toisesta suupielestään kieltävät ihmisiä rakastamasta Jumalaansa ja demonisoivat Jumalan rakastamiseen antautuneen enkelin Piruksi, jonka sietää joutua kadotukseen. Tämä ristiriitaisuus on ollut häpeäksi kyseisille uskonnoille, ja se on johtunut mainittujen perinteiden sisäisestä epäjohdonmukaisuudesta, joka on syntynyt niiden henkisten pyrkimysten ja maallisten intressien välille. Pohjimmiltaan nämä uskonnot toteuttavat heteroille tyypillistä oidipuskompleksin logiikkaa.

Sekä Raamattu että Koraani muistuttavat, että ihminen on tuomittu työhön, kärsimyksen ja vaivaan. Ihminen on tuomittu kivulla synnyttämään jälkeläisensä. Kyse on henkisen elämän ja lajinsäilytysstrategisen ideologian ristiriidasta. Uskonnot käyvät keskenään kiistaa, jolla on alkujuurensa ihmisen luontosuhteesta juontuvassa kurjuudessa. Kamppailun on useimmiten voittanut immanentti, tämänpuoleinen ja pelkästään käytännöllinen arvoperusta. Käytännöllinen menestys ja vahvemman oikeudella tapahtuva valloittaminen ovat edistäneet uskontojen organisoitumista joukkoliikkeiksi.

Heteroseksuaalisen perheen kurjuus ja jälkeläisyyteen liittyvä elatusongelma ovat ohjanneet ihmisiä ja heidän henkisiä pyrkimyksiään naturalistisen ideologian tielle, josta on tullut osa tiedon ja tieteen sekä heteroseksuaalisen massakulttuurin valtavirtaa. Teoreettinen ja henkinen, älylliselle ja kontemplatiiviselle elämälle omistettu intressiperusta on jäänyt voi-

maan lähinnä vain niissä mystisinä pidetyissä perinteissä, jotka ovat tehneet poikkeuksia kirkkojen ja naturalismilla kyllästettyjen tiedeyhteisöjen piiristä.

2.1.9. Enkelten näkymättömyys

Suuri osa homoseksuaaleihin kohdistetusta vihasta ja vainosta on johtunut heteroiden tiedostamattomasta toiminnasta. Sen mukaisesti heterot ovat vihanneet homoissa juuri niitä piirteitä, joita he eivät siedä itsessään. Homoja on kadehdittu, koska homot ovat ilmaisseet avointa Jumalaan kohdistuvaa rakkautta. Tässä mytologiassa Jumalaan kohdistuva kielletty rakkaus on ollut tietenkin samaa sukupuolta olevien ihmisten keskinäisen rakkauden eli homoseksuaalisuuden vertauskuvaa. Havaittuaan kykenemättömyytensä homoseksuaaliseen Jumalan palvelemiseen ja rakastamiseen heterot ovat katkeroituneet ja arvottaneet homoseksuaalisuuden kielteisesti uskonnollisissa kirjoituksissaan. Homot ovatkin eräänlaisia enkeleitä, ihmisten ja jumalien välisiä olentoja, mutta eivät sillä tavoin langenneita kuin heterot itse.

Varhaisina aikoina ajateltiin, että enkelit on tehty siipisulista ja höyhenistä. Ne olivat kevyitä ja untuvaisia. Nykyään enkelit on valmistettu pronssista tai betonista. Ne on veistetty kiveen tai valettu metalliin. Mutta kuuluvatko enkelit meidän intertekstuaaliseen todellisuuteemme? Ovatko ne eläviä? Enkeleitä on edelleenkin olemassa, ja he elävät keskuudessamme, mutta ihmiskunta ei suostu näkemään heitä. Enkeleille on käynyt samoin kuin ilmailun pioneeriaikojen lentäjille, jotka rysähtivät peltisten Ikarostensa selässä intiaaniheimojen keskelle viidakkoon. Alkuasukkaat järkyttyivät tapauksista niin, että he sulkivat koko asian pois mielestään, torjuivat muukalaisten läsnäolon tietoisuudestaan ja julistivat heidät ja putoamispaikat tabuiksi, kielletyiksi. He eivät kyenneet näkemään niitä, koska ajatus ei sopinut heidän todellisuuskuvaansa.

Samaan tapaan kristillinen kirkko on kieltänyt todellisuudestaan homoseksuaalit. Kirkon opettajat ovat ajatelleet, kuten brittiläinen piispa Berkeley: ”*Esse est percipi*” – ”Olemassa oleminen on havaituksi tulemista.” Kun ei suostu näkemään mitään, ei mitään ole olemassakaan. Esimerkiksi katolinen ja ortodoksinen kirkko ovat kompensoineet asian enkeleitä koskevalla opilla, angelologialla. Enkelit elävät nykyäänkin keskuudessamme, mutta uskonnolliset yhdyskunnat ovat sulkeneet heidät kollektiiviseen piilotajuntaansa ja korvanneet taivaan valtakuntaa koskevan kysymyksen kirkkojen omalla mahdilla. Näin ne ovat menetelleet siksi, että kristinusko itse voisi olla yksi enkelirakkauden muoto ja homoseksuaalisen rakkauden toteutumisyhteys. Jos tuo rakkaus toteutuisi avoimesti maan päällä, samalla katoaisi pohja homoseksuaalisuuden sublimaatiolta uskonnollisiin muotoihin, ja ennen pitkää murenisi perusta myös kirkkojen vallankäytöltä. Käytännössä kirkkojen valta hyödyntää nyt homoseksuaalisten tunteiden *torjuntaa* ja on siten yksi epäjumalanpalveluksen muoto.

2.2. USKONTO SUBLIMOITUNA HOMOSEKSUAALISUUTENA

Nykyihmisen toimintaan ja tietoisuuteen eivät vaikuta paljoakaan kristillisperäiset kehotukset ”älä sano väärää todistusta lähimmäisestäsi” tai ”muista pyhittää lepopäivä”. Maailma on joko tullut niin uskonnolliseksi, että kyseiset normit ovat sulautuneet ihmisten käyttäytymiseen täysin huomaamattomasti, tai sitten elämme niin maallistunutta aikaa, että ne eivät enää vaikuta käyttäytymiseemme. Tekomme ja moraalimme ovat sellaisia kuin ovat muista kuin uskonnollisista syistä. Sen sijaan se, että *homoseksuaalisuus* on arvotettu kielteisesti läntisissä kulttuureissa, on edelleen eräs keskeisimpiä Koraanin ja Raamatun tuottamia moraalinormeja. Islam ja kristinusko ovat niittäneet mainetta homovastaisuudellaan myös viime vuosina. Tämä saattaa toisaalta ilmentää kirkkojen vaikutusvallan heikentymistä sekä kokonaisotteen vähentymistä ihmisistä.

Useimpien ihmisten moraalinen harkinta perustuu nykyään muihin kriteereihin kuin uskonnollisiin sääntöihin, ja siksi uskontokunnat ovat koettaneet luoda toiminnalleen lisäarvoa painostamalla seksuaalivähemmistöjä. Yleisen homovastaisuuden onkin katsottu kertovan paljon kirveen varressa toimivan tahon omasta moraalista ja sen puuttumisesta, kun taas vapaamielistä suhtautumista seksuaalivähemmistöihin on pidetty sivistyksen merkkinä. Erilaisuuden ymmärtämiskyky on ilmentänyt yksilöiden ja yhteisöjen kykyä kohdata oma itsensä, ja uskontojen homovastaisuudelle onkin naureskeltu vaivautuneesti, kuten huonoille vitseille.

Mutta myös pelkkään ”suvaitsevuuteen” tai ”tasa-arvoon” vetoaminen on ollut melko yhdentekevää kulttuurimme *filosofisen* ymmärtämisen kannalta. Filosofeina meitä kiinnostaa se, *miksi* eräät uskonnot ovat olleet niin homovastaisia. Edellisessä luvussa vastausta etsittiin ontologisen jumalaoletuksen ja monoteismin vaikutuksista. Pohdin tällöin, onko uskonnoissa itsessään jotain sellaista, joka aiheuttaa niiden homokielteisyyden. Loin myös valoa siihen, miksi kristinuskolle ja islamille on ollut tärkeää torjua tai tuomita homoseksuaalisuus. Kysyin, mitä on Jumalaan kohdistuva rakkaus ja mitä on ihmisen rakkaus jumaluutta kohtaan. Ovatko jumalauskon varaan rakentuneet uskonnot ja myytit perimmältään ylevöitettyä homoseksuaalista rakkautta? Päädyin vastauksiin, joiden mukaan kristinuskon ja islamin sekä yleensäkin ontologisen jumalaoletuksen sisältävien uskontojen tunnedynamiikka hyödyntää homoseksuaalisia yllykkeitä ja on kuvattavissa homoseksuaalisuuden sublimaatioksi. Mutta mistä ontologinen jumalaoletus sinänsä on lähtöisin?

Ontologisen jumalaoletuksen voidaan sanoa olevan peräisin valtasuhteesta. Kun ihmiset ajautuvat taisteluihin materiaalisista voimavaroista, he alkavat helposti vedota yleispäteviin periaatteisiin ja normeihin jakaakseen resursseja naturalistisessa ja heteroseksuaalisessa lajinsäilytystaistelussa. Huomattuaan, että vallan yläpuolella on aina korkeampi valta, ihmiset alkavat olettaa, että porrasteisen metafyysisen valtarakenteen ja sitä sää-

televän immanentin valtion yläpuolella on ehdoton absoluuttinen valta eli valta kaiken yli. Tuota valtaa edustaa ontologinen Jumala. Paradoksaalista on, että tämä käsitys vallasta seuraa perimmältään materialistisesta ihmiskuvasta ja naturalistisista alkuehdoista, ja siksi se vastaa heteroille tyypillistä ideologiaa, jonka mukaan elämä on taistelua eloonjäämisestä lajinsäilytyksen pyörteissä. Asia liittyy myös heteromiehen oidipuskompleksiin, jonka mukaisesti pojat kamppailevat keskenään naaraista, ja yhteiskunnallisen sovun varmistamiseksi nuoret urokset perustavat ontologisen jumalaoletuksen sisältävän toteemijärjestelmän, insestikiellon sekä eksogamian normin. Ne puolestaan muodostavat heteroseksuaalisen valtion ja yhteiskunnan alkeismuodon. Valtasuhde, väkivallan mahdollisuuteen nojaava kansallisvaltio ja sitä tukevat uskonnot sekä ontologinen jumalaoletus ovat siis seurauksia ihmisen heteroseksuaalisuudesta. Psykologian alalla keskeisimmän ja vaikutusvaltaisimman lähtökohdan on tarjonnut psykoanalyyttinen teoria, ja niinpä seuraavassa tarkastellaankin sitä, kuinka edellä mainittujen kulttuurirakenteiden syntyä voidaan selittää freudilaisen teorian näkökulmasta.

2.2.1. Totemismin synty

Seksuaalisuus monenkirjavine jännitteineen on ollut useimmille uskonnoille tabu, pyhä asia, josta ei puhuta ja jota ei ole lupa selittää. Seksuaalisuus saatetaan kokea tabuksi jo sinänsä, uskonnoista riippumatta. Mutta uskonnon ja koetun pyhyyden kautta seksuaalisuus myös ideologisoituu, eikä pyhyyden ideologian tai tabusääntöjen vaikutus suinkaan vähene silloinkaan, kun niitä tavataan korkeasti kehittyneinä pitämissämme kulttuureissa. Jo sana ”kulttuuri” perustuu sanaan ”kultti”, joka tarkoittaa uskonnollista rituaalia. Niinpä kulttuurista puhuttaessa tullaan väistämättä viitanneeksi yhteiskunnan syntymisen arkaistisiin ja seksuaalisuuden vulgaareja organisoitumismuotoja koskeviin käytäntöihin. Seksuaalisuuden sublimaatiota esiintyy niin luonnonkansojen ritualistisissa ja mystisinä pidetyissä toimituksissa kuin meidän yhteiskunnallemme tyypillisissä tieteissä sekä opillisesti sofistikoituneissa uskonnoissa.

Onkin hyvä palauttaa mieleen, mitä Sigmund Freudin ajatukset uskontojen ja jumalien muotoutumisesta sisältävät. Teoksessaan *Toteemi ja tabu* hän katsoi, että alkuihmisten keskuudessa vallitsi heimoyhteiskunta, jonka säännöt ja normit juonsivat juurensa seksuaalisuudesta. Aikojen aamuna oli sattunut eräs onneton tapahtuma, joka löi leimansa kyseiseen kulttuuriin, sen tapoihin, instituutioihin ja rakenteisiin. Freudin mukaan kaiken takana oli nainen. Heimoyhteiskunnan laumaa johtava uros oli muita uroksia suurempi ja vaikutusvaltaisempi, ja kokonsa ja nokkeluutensa puolesta hän hallitsi oman heimonsa naaraita. Tämä paternaalisuus eli isänvaltaisuus vaivasi tietenkin nuorempien urosten laumaa; olihan suuri päällikkö myös vanha ja raihnainen ja pahasti rapistunut juuri niiden taisteluvoittojensa vuoksi, joiden kautta hän oli lunastanut asemansa ja

jotka olivat tehneet hänestä ylivertaisen. Hänen vallassaan olivat kuitenkin sekä naarat että yhteiskunnallisen vallan avaimet, jotka nuoremmat halusivat itselleen. Selvää oli, ettei kukaan lauman jäsen olisi yksin pystynyt kukistamaan tai syöksemään vallasta kyseistä haaremin isäntää, sillä hänen itseluottamuksensa ja asemansa oli järkähtämätön, kunnes nuorten urosten mielessä kytevä mustasukkaisuus voitti heidän häveliäisyytensä. He päättivät lyöttäytyä yhteen syöstäkseen isänsä vallasta ja surmatakseen hänet. Lopulta niin tapahtuikin. Tämä oli historian ensimmäinen konspiraatio, salaliitto. Tuolla traagisella tapahtumalla on myöhemmin selitetty yhtä hyvin valtioiden ja lakien kuin avioliittoinstituutionkin syntyä.

Freudin kuvauksen mukaan nuoret miehet jopa söivät surmatun isän ruumiin ”saadakseen hänen voimansa” ja tullakseen sitä kautta yhtä vahvoiksi, kuin heidän isänsä oli ollut. Mutta pahaksi onnekseen nuo historian merkittävimmät murhamiehet joutuivat kohtalokkaan yhtälön eteen. He oivalsivat, että jos yksikin heistä asettuisi isän paikalle, olisi vaara, että hänestä tulisi yhtä vahva ja voimakas kuin heidän isänsä. Toisaalta oli mahdollista, että ilman sääntöjä ja järjestystä heidän koko elämänsä ajautuisi sekasortoiseen tilaan; olihan järjestyksen ylläpitäjä juuri kammettu vallasta ja kannibalisoitu tapahtumassa, jota Freud kutsuu toteemiateriaksi. Myöskään tasajako naaraiden välillä ei vaikuttanut realistiselta vaihtoehdolta, sillä kukapa sen säännöt sanelisi? Tyrannimaisen isän raivaaminen tieltä herätti siis nuorten miesten laumassa ansaittua iloa, mutta pian heidän mieltään alkoi kalvaa kontrollin ja järjestyksen puute, ja he alkoivat muistella isänsä johtamaa aikakautta kaihoten sekä toivoen entistä isänvaltaa takaisin. Freud lausuukin teoksessaan, että tilannetta leimasi tunteiden ambivalenssi eli epätasapainoisuus, jonka ilmaisuna isän poismenoa sekä iloittiin että surtiin.[18]

Isänmurhaan osallistuneiden tietoisuutta alkoi painaa myös koston pelko: entäpä, jos heidän isänsä ei kuollutkaan vaan esimerkiksi poistui johonkin toiseen todellisuuteen, josta hän voi lähettää hirmuisen kostonsa poikiensa niskaan; he kun olivat pettäneet hänen luottamuksensa. Niinpä mikä tahansa rajuilma, kaatosade, lumikuuro tai maanjäristys saattoi olla juuri hänen armottoman vihansa ilmaus. Ei siis riittänyt, että isän kuolemaa iloittiin tai surtiin juhlissa ja karnevaaleissa, vaan hänen sielunsa oli myös lepytettävä varta vasten järjestetyissä rituaaleissa. Freudin mukaan näin syntyi alkukantaisista kulttuureista tuntemamme totemismi. Ja kuten jo hänen teoksestaan voimme lukea, toteemi on eräänlainen sijaishahmo, jonka symbolina toimii jokin eläinlaji, ja eläinhahmonsa perusteella ihmisten yhteisö jakautuu erilaisiin ryhmiin eli klaaneihin. Toteemipatsas on sen rituaalieläimen symboli, jota yhteisö käyttää toistaessaan symbolista isänmurhaa hänen muistonsa aiheuttaman ahdistuksen hillitsemiseksi. Se on isän lepyttämistä varten pystytetty merkki, ajasta ikuisuuteen siirtyneen vallan muisto, jolle uhrataan lahjoja, eläimiä tai jopa ihmishenkiä ja jossa isä ja Jumala ovat ikään kuin yksi ja sama henkilö. Kun isänmurhasta seurannutta tunteiden ambivalenssia sovitetaan katumuksen rituaaleilla, totemismiin yhdistyy myös pyhyys eli ilmiön kokeminen tabuksi.

Totemismia tosin tavataan edellä selitetyssä muodossa lähinnä vain Amerikan intiaanien kulttuurissa, ja sikäli koko totemismin ympärille rakentuva kulttuuri oli pelkästään amerikkalainen eikä suinkaan yleismaailmallinen ilmiö. Mutta totemismia selittämällä Freud onnistui tuomaan esiin ihmisen seksuaalisuudesta piirteitä, joilla on yleisinhimillistä merkitystä. Onhan ajateltavissa, että vastaavia rituaalisia muotoja esiintyisi myös muualla, vaikka niiden ilmaisut olisivatkin toisenlaisia. Samassa valossa voidaan ymmärtää myös juutalais-kristillisyyteen ja islamiin liittyvää ontologista jumalaoletusta ja kyseisille uskonnoille tyypillistä eläinten uhraamisen perinnettä. Toteemieläinten kaltaisina fetisseinä on kristillisissä länsimaissa pidetty sittemmin myös erilaisia kulttuuriesineitä, kuten turkiksia, kodinkoneita ja autoja. Intiaaniheimot sen sijaan järjestyivät eläinhahmojen mukaisiksi klaaneiksi. Niin Etelä- kuin Pohjois-Amerikankin intiaaniheimot panivat toimeen verisiä rituaaleja, joissa jokin toteemieläinlajiin kuuluva yksilö uhrattiin jumalille pyrkien sillä tavoin lepyttämään pahojen henkien vihaa ja turvaamaan heimolle suotuisa leivänhankinta, sadonkorjuu ja menestys luonnon voimia vastaan taisteltaessa. Samaan tapaan myös islamin ja juutalaisuuden piirissä surmataan rituaalisesti eläimiä tänäkin päivänä.

Rituaaleillaan ihminen pyrki todellisuuden hallitsemiseen ja tunteidensa vellomisesta johtuvan epätasapainon sovittamiseen. Rituaali on samalla isänvallasta vapautumisesta johtuvan ilon mutta myös syyllisyyden ilmaus, joka liittyy hänen pelättyyn kostoonsa. Jo alkuyhteiskunnassa rituaali sinänsä oli muuttunut vertauskuvalliseksi, sillä se ei enää kohdistunut tosiasialliseen pelon ja palvonnan kohteeseen eli turvallisuuden tai vihan tunteita herättäneeseen isähahmoon, vaan hänen edustajaansa: toteemiin. Ollessaan symbolista ritualisoitunut jumalten palvonta on aina myös tiedostamatonta. Se on siis pyhää, asia josta ei puhuta. Näin totemismi ja tabujärjestelmä lankesivat yhteen.

Mutta tässä ei ole vielä kaikki. Varsinainen ongelmahan jäi ratkaisematta: miten järjestää heimon sisäiset sukupuolisuhteet, jotka isänmurhan jälkeen olivat osoittautuneet kaaosmaisiksi. Freudin mukaan juuri seksuaalisuus oli ihmisen toiminnan pääasiallinen motiivi naturalistisen eloonjäämistaistelun ja selviytymispyrkimysten ohella. Totemismin ympärille rakentuvia heimoja leimasivat ankarat tabusäännöt suhteessa siihen, kenen kanssa ja kuinka sukupuolisuhteita sai harjoittaa. Tabut ja sen mukaiset kiellot ulotettiin myöhemmin laajalle totemismin läpäisemään klaaniin. Klaaniyhteiskuntaa alkoikin leimata insestinormi, joka kieltää veljiä naimasta oman heimonsa naaraita saman klaanin sisällä. Sekasorron välttämiseksi siihen liitettiin eksogamian eli ulkoisen avioitumisen sääntö, jonka mukaan yhden toteemin alaisuuteen kuuluva jäsen saa naida vain toiseen toteemiin kuuluvasta heimosta eli oman klaaninsa ulkopuolelta. Vastaava sukurutsakielto ulottui Freudin mukaan meidän päiviimme asti, aivan kuten totemismikin ja sen ritualisoituneet muodot. Niiden ilmenemistavat ja mittakaavat vain vaihtelevat, mutta Freudin mukaan sama tunnedynamiikka voidaan löytää myös meidän aikamme sofistikoituneesta yhteis-

kunnasta. Esimerkiksi ehtoollisateriaa voidaan pitää totemistisen kannibalismin muotona, jossa Kristuksen ruumis ja veri symbolisesti uhrataan syntien anteeksisaamiseksi. Samaan tapaan modernia tiedettä voidaan pitää omassa järkeisuskossaan eräänä totemismin muotona, ja myös rationalistisen yhteiskunnan perusta kokonaisuudessaan voidaan nähdä seuraukseksi isänmurhan jälkeistä kaoottista tilannetta välttelemään pyrkivästä avioitumisen ja perheeksi järjestymisen käytännöstä. Tässä mielessä rationalismi ja tiede ovat heteroseksuaalisen perheinstituution ja yhteiskunnaksi järjestymisen ilmaisuja: ritualistisia luomuksia, jotka seuraavat heteroseksuaalien oidipuskompleksiin liittyvästä ahdistuksesta. Mutta kristinuskon ja tieteen ritualistisiin yhteyksiin sekä heteroseksistisiin ominaisuuksiin palaamme tarkemmin myöhemmässä vaiheessa.

2.2.2. Oidipuksen paluu

Freudin keskeisiä oivalluksia on tulkinta, jonka hän antoi kuningas Oidipusta koskevalle legendalle. Aiskhyloksen ja Sofokleen tragediassahan Oidipus oli kuningas, josta oli ennustettu, että hän surmaisi isänsä ja tulisi naimaan äitinsä. Hänet karkotettiin lapsena kotimaastaan, mutta aikuistuttuaan ja palattuaan erinäisten vaiheiden kautta takaisin kotiseudulleen hän tuli todellakin surmanneeksi syyllisiä etsiessään isänsä ja naineeksi äitinsä. Saatuaan tietää asioiden laidan hän nolostui niin, että hän puhkaisi silmänsä rangaistukseksi omasta tietämättömyydestään. Kyseinen silmien sokaiseminen edustaa Freudin mukaan itsekastraatiota, jonka kohteena oli Oidipuksen oma seksuaalinen viettiyllyke.

Legenda täyttää tragedian mitat siinä, että se osoittaa, kuinka kohtalon vastustaminen johtaa väistämättä sen toteutumiseen. Oidipuskompleksiin liittyvää pakonomaisuutta onkin Freudin ajoista asti sanottu kohtaloksi. Siihen liittyvä determinismi merkitsee, että yritykset paeta omaa kohtaloa vain jouduttavat sen toteutumista. Oidipaalinen kompleksi on Freudin mukaan paitsi yksilöiden, myös koko yhteiskunnallisen dramatiikan *primus motor* ja miespuolisen nuorison jatkuvan ahdistuksen lähde.

Tämä pätee luonnollisesti vain heteroseksuaalisiin miehiin, joilla on intressi rakastua niin sanottuun vastakkaiseen sukupuoleen. Tietty traagisuus vallitsee Freudin mukaan myös siinä, miten hänen teoriaansa voidaan suhtautua. Hänen mukaansa vastalauseet kertovat lukijan alitajuisesta torjunnasta, joka puolestaan paljastaa, kuinka oikeassa Freud itse on. Tämä ei kuitenkaan välttämättä pidä paikkaansa. Merkille pantavaa on, että kyseinen tapahtumien logiikka pätee ainoastaan heteroseksuaalisen yksilön tunnedynamiikkaan, jolloin myös kohtalo, siihen liittyvä determinismi ja traagisuus osoittautuvat heteroseksuaalien omalle elämälle ominaisiksi piirteiksi. Kuten jo edellä on viitattu, homoseksuaalinen symboli- ja arvomaailma on luonteeltaan kokonaan toisenlainen, ja niinpä homojen elämään ei liitykään sellaista traagisuutta kuin heteroiden elämään.

Kiintoisaa Freudin ajattelussa on, että hänen teoriansa valossa voidaan selittää koko heteroseksuaalisen yhteiskunnan, sen normien ja kulttuurijärjestelmän, syntyä. Esimerkiksi poliisi-instituution voidaan ajatella koostuvan juuri noista huonoa omaatuntoa kokevista pojista, jotka aivan erityisellä tavalla kärsivät isänmurhaa symboloivasta syyllisyydestä ja hakeutuvat sen vuoksi yleistä järjestystä ylläpitävän laitoksen piiriin sovittaakseen tunteidensa ambivalenssin, pitääkseen yllä turvallisuutta ja järjestystä heimon sisällä ja varmistaakseen, ettei kukaan lauman jäsen nouse lain yläpuolelle, suuren ja vahvan isän paikalle.

Samantapaisesti rakentuvat myös jääkiekko- ja jalkapallojoukkueet, jotka ryhmittyvät usein jonkin eläinhahmon ympärille, aivan kuten intiaaniheimot. Näin ovat syntyneet yhtä hyvin Ilves ja Kärpät kuin Pelicans ja Mighty Ducks. Ja mitäpä muuta ne ovat kuin heteroseksuaalisten miesten oman laumahengen ilmauksia, eli juuri sen saman, jota Freud kuvaili *Toteemissa ja tabussaan?* Samassa tehtävässä voi nähdä myös Suomen valtion vaakunaleijonan. Suuren suomalaisen isähahmon eli presidentti Urho Kekkosen perintö puolestaan vaikutti poliittisessa ilmastossamme niin voimakkaasti, että huolestuneimmat vaativat Kekkosen väistyttyä profiilin madaltamista ja presidentin valtaoikeuksien kaventamista. Perimmältään nuo rajoitukset vastasivat isän paikalle asettumisen kieltävää tabusäännöstöä, ja ne kirjattiin myöhemmin uuteen perustuslakiin asti.

Eräänlainen totemismi saa ilmaisunsa myös materiaalisten esineiden ja tavaroiden tasolla, vaikka niissäkin tuo vertauskuvallinen taso on puhuttelevampi. Symboliarvojen varaanhan vannotaan jopa tärkeitä taloudellisia arvoja. Usein nämä symboliset ja seksuaalisuuden sublimaatioon perustuvat arvot mielletään pyhiksi. Samaan tapaan jo Karl Marx ajatteli rahan olevan pyhää nimenomaan silloin kun se on hankittu kovan kamppailun tuloksena.

Usein sen saavuttamiseen myös liittyy seksuaalisia ja lajinsäilytyksestä juurensa juontavia haasteita. Kukapa heteromies ei voisi väittää, ettei hänen mielessään käy pyhyyden elämys, mikäli hän joskus pääsee istahtamaan uuden BMW:n tai Jaguarin penkille. Nämä kissaeläimen muotoja jäljittelevät autot ovat meidän aikamme toteemeja, joiden kesyttämiseksi nuoret heteroseksuaaliset miehet uhraavat suuria ponnistuksia. Sitten he koettavat todistella, että he pystyvät hallitsemaan menopeleillään luonnon voimia ja lumoamaan niiden suorituskyvyllä myös nuoria naisia. Meidän ajallemme ominaisten toteemiuhrausten eli kilpa-ajojen muodossa omaisuutta ja ihmishenkiä tuhotaan vallan ja vaikutuksen osoittamiseksi. Ne ovatkin yksi puoliuskonnollisen rituaalisuuden muoto.

2.2.3. Psykoanalyyttisten selitysten heteroseksismi

Kuten edellä on todettu, valta- ja massakulttuurin muodossa toteutuva yhteiskunta on heteroseksistisistä motiiveista juurensa juontava luomus. Sen psykoanalyyttinen selittäminenkin perustuu pääosin heteroseksistiseen ihmiskuvaan. Siten myös Freudin teoria oikeuttaa ja vahvistaa hetero-

seksuaalisesti järjestyvää yhteiskuntaa. Kenties sen suosio ja vaikutelma suuresta selitysvoimaisuudesta johtuvat osittain siitä, että Freud onnistui analysoimaan nimenomaan *valtakulttuurin* ilmiöitä, ja sen hän teki oman myytintuntemuksensa sekä neuroottisten naisten tutkimisesta keräämänsä aineiston perusteella. Hänen teoriansa liikkui koko ajan heteroseksuaalisen valtakulttuurin sisällä. Hänen olettamustensa lähtökohtana oli, että ihmisen seksuaalisuus muodostaa yksiselitteisen vietin, joka kohdistuu eri sukupuoleen ja että ihminen ylipäänsä toimii viettiensä varassa väistämättömästi. Muu johtaa hänen mielestään tragedian toteutumiseen, vaikka eräänlaista traagisuutta edustaa tuo uskomus itse. Koska seksuaaliset viettiyllykkeet ovat olleet niin alkuyhteiskunnassa kuin nykyaikanakin valtaosin heteroseksuaalisia jo heteroiden oman enemmistöaseman vuoksi, myös ontologinen jumalaoletus ja sen mukainen yhteiskunta ovat pohjustaneet heteroseksistisen valtion, jota kutsun tässä tutkimuksessa heterovaltioksi.

Toisaalta Freud korostaa, että ihminen on seksuaaliselta olemukseltaan biseksuaalinen, ja toteaa, että ihmisen käyttäytymistä ja valintoja leimaa biseksuaalinen potenssi eli käyttäytymismahdollisuus.[19] Miten *Toteemin ja tabun* idea pitäisi tässä valossa ymmärtää? Oliko heteroseksuaalisuus ominaista vain esihistorialliselle alkuihmiselle tai luonnonvaraiselle heimoyhteiskunnalle? Leimaako viettiteorian mukainen heteroseksuaalisuus ainoastaan tunnedynaamiselta rakenteeltaan kehittymätöntä laumaihmistä, jonka motiiveja, seksuaaliyllykkeitä, tietoisuuden tasoa ja murahteluja ei voida erottaa eläimen vastaavista? Uskottuna oppijärjestelmänä Freudin teoria saattaa vahvistaa toteemi- ja tabujärjestelmän mukaista normiperustaa ja pitää yllä heteroseksuaalista symbolien systeemiä. Se siis ikään kuin oikeuttaa heteroseksuaalista elämäntapaa ja normistoa selittämällä ihmisen toimintaa heteroseksuaalisesta viettienergiasta ja tarpeistosta juontuvaksi.

Tässä teoksessani hyväksyn tulkinnan, että psykoanalyyttinen teoria kuvaa uskottavasti nimenomaan heteroseksuaalien tunne-elämää ja siihen liittyviä jännitteitä. Tämä on ollut yleisesti hyväksytty käsitys psykoanalyyttisen teorian selitysvoimaisuudesta myös laajemmin. Melko vähän on sen sijaan pohdittu, mitä Freudin oma tai hänen kriittisten kollegojensa jatkama teoriaperinne sulkee ulkopuolelleen. Myös ”biseksuaalisen potenssin” asema jäi Freudin ajattelussa epäselväksi. Hän näyttää ajatelleen, että heteroseksuaalisuus on ”se ainoa oikea” seksuaalisuuden muoto, kun taas homoseksuaalisuudessa on kyse oidipuskompleksin ratkeamattomuudesta tai estymästä. Kuten tämän kirjan alkupuolella on jo korostettu, seksuaalisuuteen liittyy kuitenkin älyllisiä merkityksiä ja valintoja, ja se on myös henkistä ja intentionaalista toimintaa, joten ihmisen sukupuolisen käyttäytymisen freudilaisia selityksiä on pidettävä ideologisina ja heteroseksistisinä.

Homoseksuaalisuuden näkökulmasta freudilainen selitys tuntuukin epäuskottavalta ja oudoksuttavalta, vaikka otettaisiin huomioon kaikki ne varaukset, jotka Freud itse sisällytti teorioihinsa. Hänen työnsä ja teoksensa olivat ennen kaikkea heteroseksuaalisen valtakulttuurin kuvaa, jota hän

maalaileekin tarkkanäköisesti ja jopa jännitystä herättävin kynänvedoin.

Tiede, yliopisto ja psykologiset käytännöt ovat olleet psykoanalyyttisen ajattelun ja sen eri muunnelmien asuinsijoja aina siitä asti, kun niiden ideat hyväksyttiin osaksi tieteellistä kaanonia. Freudilaisuudella on selitetty uskontoja ja neurooseja sekä sotia ja valtioita, joiden piirissä aggressiot ja seksuaalisuus vyöryvät. Psykoanalyysista itsestään tuli yhteiskunnallisia järjestyksiä perustavan ajattelun ritualisoitunut muoto. Mikäli siis psykoanalyysi itse on ollut pelkän heteroseksuaalisen tunnedynamiikan ympärille rakentuvaa selittämistä, olisiko mahdollista selittää näitä selitysyrityksiäkin freudilaisittain, ikään kuin psykoanalyytikon omana ja hänen ajatteluunsa ulkoa päin kohdistuvana psykoanalyysina? Tiedettähän leimasi sama ritualisoituminen kuin muutakin yhteiskuntaa.

Tähän haasteeseen pyrin nyt vastaamaan. Aggressiot ja seksuaalisuus leimaavat nykyään filosofista ja tieteellistä toimeliaisuutta professorien ja heidän sihteeriensä virkahuoneissa aivan samalla tavoin kuin ne vaikuttivat heidän edeltäjiensä eli intiaaniheimojen ja poppamiesten wigwameissa. Tiede ja filosofia ovat sillä tavoin heteroseksualisoituja, että niitä itseäänkin voidaan selittää kriittisen psykoanalyyttisen teorian keinoin.

Samalla tarkastelen kysymystä, kuinka tieteen ja uskonnon oma heteroseksistisyys vastaavat toisiaan. Lähinnä ulotan tarkasteluni Freudilta tutkimatta jääneen ”toisen puolen” eli homoseksuaalisuuden lisäksi siihen, minkälainen näköala Freudin teorian aukoista avautuu kristinuskon peruslähtökohtiin. ”Jumalan murhaajan” etsintä on jatkunut meidän päiviimme asti niin kuin ratkaisematta jääneessä rikoksessa.

2.3. JEESUS KRISTUS HOMOSEKSUAALI

Perehdyttyämme eri uskontomuotojen seksuaaliseen ja naturalistiseen taustaan voimme paremmin ymmärtää uskontojen perustajiin sekä uskonnollisiin hahmoihin liittyvää traagista symboliikkaa. Saatanan ohella toinen merkittävä välitilan hahmo uskonnollisessa perinteessä on Jeesus Nasaretilainen. Siinä, missä Saatana on arvotettu pahaan vietteleväksi maan kiertäjäksi, Jeesukselle on annettu tehtävä ihmiskunnan pelastajana.

Tosiasiassa heidän osansa eivät poikkea toisistaan paljon. Tunteiden ambivalenssin ja toteemille uhraamisen katkaisemiseksi vallitsi juutalaisessa uskonnossa sovituksen tilaus. Siinä oli ikään kuin paikka ristiinnaulitsemisen sovittavalle vapahtajahahmolle. Tätä kautta selittyy, miksi Jeesusta osattiin odottaa ja miksi hän viimein myös ilmestyi: hänelle oli olemassa sosiaalinen kysyntä. Keskeiseen asemaan nousee se, että Jeesuksen asema Messiaana eli ”voideltuna” ja odotettuna syntien sovittajana vastaa perimmältään totemistisen rituaaliuhrin asemaa. Mutta tuon aseman saavuttaakseen hänen oli täytettävä eräitä pyhältä mieheltä edellytettäviä tabuehtoja, joista yksi oli se, että hänen oli oltava ”isän” edustaja eli ”Jumalan poika”. Samasta syystä hänen oli synnyttävä neitsyestä. Neitseestä syntymisen vaatimusta puoltaa sekin, että uhraamisriiteistä vapauttavan ja

toteemijumalan kahleista armahtavan henkilön täytyi tulla yhteisön eli lauman ulkopuolelta; hänhän ei saanut olla rituaalimurhaan syyllistyneen mieslauman jäsen. Lauselma, että hän oli ”Jumalan poika”, puolestaan ilmaisee, että hänen piti olla murhatun isän ”omasta tahdostaan” lähettämä. Näin oli mahdollista ajatella, että suostumus tunteiden ambivalenssista vapauttavaan sovitukseen tulee isältä itseltään.

Tässä mielessä Jeesus oli osa murhattua isää ja siten myös jatkuvasti toistettavan mutta tällä kerralla synnit sovittavan rituaalimurhan välikappale. Kertomuksen sovitustyö tapahtui ristiinnaulitsemisessa ja ylösnousemuksessa, joka on sovitustyön keskeisin osa, sillä ilman sitä rituaalimurha ei tule tyhjäksi. Kertomukseen oli siis sisällytettävä osuus, jossa ristiinnaulittu Jeesus nousee takaisin taivaaseen. Vasta tämä ilmentää jumalallista anteeksiantoa, joka puolestaan oli välttämätön, jotta ihmiskunta voisi vapautua alkuperäisen isänmurhan tuottamasta syyllisyydestä. Koko kristillinen kertomusperinne on tässä valossa uskonnollisen elämän alkeismuotojen ja totemistisen ajattelun ilmentymä, joka juontaa juurensa ihmisen seksuaalisuudesta.

Kyseinen taivaallinen näytelmä jatkui siinä, että ihmisten ”perisynti” ajateltiin sovitettavaksi Jeesuksen takaisintulon yhteydessä, jolloin tapahtuu viimeinen tuomio, eikä heteroseksuaalisten poikien tarvitse tuntea syyllisyyttä naidessaan puolisoita klaanin sisä- tai ulkopuolelta. Jumalan armo käy tällöin oikeudesta. Yhtä kaikki, ihmiskunnan toiminnalla oli nyt pelastusvarmuus. (Sillä on nykyään myös tieteellinen ilmaisunsa niin sanotussa pelastustieteessä, joka pyrkii pelastamaan teoriat ja lohduttamaan tieteenharjoittajia heidän kartesiolaisen huolensa ja skeptisyytensä keskellä.)

Kristillinen kirkko pitää edelleenkin syntien sovittamisen välikappaleena ehtoollista, jota ilman ”pelastusta ei ole”. Näin on siksi, että ehtoollinen on varhaisen toteemiaterian rituaalinen vastine, jossa Jeesuksen ruumis ja veri uhrataan syntien sovittamiseksi. Jeesuksesta käytetään usein myös toteemieläimeen viittaavaa nimitystä ”Jumalan karitsa” (*agnus Dei*). Sillä tavoin kristillisiä uskontomuotoja harjoittavat ihmiset yhä uudelleen toistavat saman rituaalisen toteemiriitin, jonka lauman pojat toteuttivat murhatessaan isänsä ja ”syödessään hänen ruumiinsa”.

2.3.1. Ensimmäinen homomurha

Edellä selitettyyn dynamiikkaan liittyy Jeesuksen rooli lauman ulkopuolisena henkilönä ja pyhänä miehenä. Nähdäkseni Jeesukselle tyypitellyt ominaisuudet ovat homoseksuaalisen miehen olemuspiirteitä, ja Jeesuksen ristiinnaulitseminen oli Sokrateen kuoleman ohella maailman ensimmäisiä homomurhia. Esimerkin homoseksuaalisen Jeesuksen taiteellisesta esittämisestä tarjoaa Elisabeth Ohlsonin vuonna 1998 valmistunut *Ecce homo* -niminen valokuvasarja, jossa hän kuvaa Jeesuksen seksuaalivähemmistöihin kuuluvaksi kansalaisaktivistiksi. Havainnollisia viittauksia Jeesuksen homoseksuaalisuuteen voi löytää myös Uuden testamentin ulkopuolelle

jätetystä *Tuomaan evankeliumista*[20] yhtä hyvin kuin Pier Paolo Pasolinin elokuvasta *Matteuksen evankeliumi* (1964), joka hyödynsi lisäksi Raamatun ulkopuolelle jätettyjä apokryfikirjoja. Myös Pasolini esitti Jeesuksen maallisena kansanjohtajana, joka iskee opetuslapsikseen nuoria kauniita miehiä.

Nimenomaan rakkaus oli keskeisin asia, jonka Jeesus opetti piiriinsä kutsumilleen miehille – tosin hänen rakkaudenopetuksensa on usein käännetty tarkoittamaan vain subliimia ja epäseksuaaliseksi ymmärrettyä "lähimmäisenrakkautta". Kirkot ovat pyrkineet aktiivisesti peittelemään Jeesuksen persoonaan liittyviä homoeroottisia ja -seksuaalisia puolia tähdentämällä seksuaalisen *Eros*-rakkauden olevan pohjimmiltaan jotakin muuta kuin lähimmäisenrakkautena pidetyn *agape*-rakkauden. Tosiasiassa henkisempi *agape*-rakkaus sisältää myös eroottisen rakkauden. Kyseinen kahtiajako onkin edustanut perimmältään ontologisen jumalaoletuksen mukaista dualismia ja siihen liittyvää homovastaisuutta. Eräänlaisena skitsofreniana se leimaa paitsi kristillistä ja islamilaista uskontoa, myös järjen ja tunteiden erottelusta kärsivää kartesiolaista tiedettä.

Erottamalla aistirakkaus *agapesta* on haluttu kiistää Uuden testamentin teksteissä esiintyneet viittaukset Jeesuksen homoseksuaalisuuteen, ja kyseisten selitysten puolustuksellisuus on edelleen hämmästyttävää. Eräiksi esimerkeiksi homoeroottisen rakkauden kieltely-yrityksistä sopivat Anders Nygrenin esittämät tulkinnat, joiden mukaan Jeesuksen rakkaus opetuslapsiinsa oli välttämättä epäseksuaalista.[21] Klassisen kohdan, johon liittyvää homoerotiikkaa papit ovat usein yrittäneet "selittää pois", tarjoaa Pietarin rakkaudentunnustus Jeesukselle. "Kun he olivat syöneet, Jeesus sanoi Simon Pietarille: 'Simon, Johanneksen poika, rakastatko sinä minua enemmän kuin nämä toiset?' 'Rakastan, Herra', Pietari vastasi, 'sinä tiedät, että olet minulle rakas.'" Kuultuaan nämä sanat kolme kertaa Jeesus päätyy kuitenkin katkeraan arvioon tulevaisuudesta: "Totisesti, totisesti: Kun olit nuori, sinä sidoit itse vyösi ja menit minne tahdoit. Mutta kun tulet vanhaksi, sinä ojennat kätesi ja sinut vyöttää toinen, joka vie sinut minne et tahdo."[22] (Pietari tunnetusti myös kielsi Jeesuksen kolmesti.) Se, että Jeesuksen väitetään käyttäneen sanaa *agape* eroottisemman *eroksen* asemasta, ei suinkaan tarkoita, ettei Jeesus olisi ollut iskemisaikeissa. Hänhän ei käyttänyt kreikkaa, kuten evankeliumin kirjoittaja, vaan arameaa, ja siksi me emme tiedä, mitä hän tarkalleen ottaen sanoi. Sen voi kuitenkin lukea hänen elämänsä kokonaisuudesta ja siitä, ettei hän tuntenut vetoa naisiin.

Homoseksuaalisuus liittyy Jeesuksen persoonaan myös siksi, että ylösnousemuksen ja taivaan valtakunnan teema on konkretisoitunut myöhempinä vuosikymmeninä lähes kaikissa niissä yhteyksissä, joissa Jeesus on esitetty syrjittyjen vähemmistöjen puolestapuhujana. Mutta Jeesuksen hahmolla ja elämändraamalla on ollut lisäksi oma sosiodynaaminen vastineensa. Jeesuksen tehtävä ihmiskunnan vapahtajana voidaan nähdä eräänlaisena toteemiuhrin funktiona: poikkeuksena heteroseksuaalisen valtakulttuurin normeista. Tässä valossa Jeesus osoittautuu isänvallan voittamisesta syntyneeksi tabuhenkilöksi, joka rituaalisesti uhrattiin kollektiivisen syyllisyyden lievittämiseksi. Jeesuksen ilmestyminen maan päälle oli kirjoitettu juuta-

laisen tarinaperinteen sisään. Ihmiskunnan kokema syyllisyys ja perisynti oli pyrittävä sovittamaan projisoimalla syyllisyydenkokemukset yhteen yhteisön jäseneen, joka uhrattiin aiempaa isänvaltaa edustaneelle ja maallisista yhteyksistään loitontuneelle metafyysiselle Jumalalle. Ja kuka olisikaan sopinut paremmin uhrattavaksi kuin homoseksuaalinen, ulkopuolinen ja veljeslaumojen naisteniskuun osallistumaton Jeesus? Kristuksen rooliin "surmattuna jumalana" ja "syntien sovittajana" kytkeytyvät niin heteroseksuaalisen valtakulttuurin omat normit kuin homoseksuaalien asema yhtenä torjuttuna poikkeuksena.

Psykoanalyyttisen teorian mukaan totemismi ja tabusäännöt ovat syntyisin heteroseksuaalisista ryhmäilmiöistä aivan niin kuin kristinuskolle tyypillinen ontologinen jumalakäsityskin. Siksi ei voida pitää erityisenä ihmeenä, että kristinusko on voitu kokea nimenomaan "pelastusta" tarjoavana uskontona. Totemismiin liittyivät insestikielto ja eksogamian normi. Niiden mukaisesti isänmurhaan syyllistynyt veljeslauma sopi yhdessä, ettei kukaan veljistä asettuisi kukistetun isän paikalle hallitsemaan lauman naisia. Tällöin isänvallan symbolinen vastine etääntyi maalliseen vallankäyttöön liittyvältä tasoltaan metafyysiselle tasolle, ja syntyi oletus ontologisesta Jumalasta (joka tosiasiassa on maallisten valtasuhteiden esineellistynyt muoto).

Kun patriarkaalisesta vallasta vapautuminen sovitettiin uhraamalla yksi lauman jäsen isien hengille, saattoi heteroseksuaalinen elämä jatkua tasapainoisena klaaneihin ja tabusääntöihin jakautuneen heteroyhteisön keskuudessa. Maksumieheksi asetettiin tällöin itseensä identifioitumisen hyvettä ja projektiivista maailmasuhdetta toteuttava homoseksuaalinen Jeesus, joka usein aloitti puheensakin lausumalla suorapuheisesti ja direktiivisesti, että "te olette kuulleet sanottavan, mutta *minä* sanon teille", aivan niin kuin kuka tahansa itsevarma ja heteronomisesta valtasuhteesta piittaamaton vallankumoushomo. Kristuksen ruumis ja veri pitävät edelleenkin yllä homojen ja heteroiden välillä vallitsevaa kauhun tasapainoa.

2.3.2. Jumala on homo

Psykoanalyyttinen teoria ei pystynyt eikä pyrkinyt vastaamaan siihen, mikä asema homoseksuaalisuudelle olisi annettava teorian kokonaisuudessa; Freudhan pyrki pikemminkin kieltämään homoseksuaalisuuden tai selittämään sen pelkäksi seksuaalisuuden kieroutumaksi. Myös Kristuksen persoona on jättänyt teoriaperinteeseen miehen kokoisen aukon. Katsonkin näiden kysymysten täydentävän toisiaan – sen verran selvästi homoseksuaalin rooli "uhrina" ja "tabuhenkilönä" selittää sekä Jeesuksen henkilökohtaisia homoseksuaalisia ominaisuuksia, hänelle luovutettua marttyyrin asemaa että yleistä suhtautumista homoseksuaalisuuteen kristillisessä kulttuurissa. Jeesuksen näkeminen tyypiteltynä homoseksuaalina valaisee hänen omaa rooliaan kristillisessä pelastusnäytelmässä ja tekee ymmärrettäväksi homoseksuaalisuuteen kohdistettua irrationaalista fobiaa.

Psykoanalyyttinen teoria on kuin kristillinen legenda: se kaipaa selitystä ja tulkintaa. Jeesuksen ristiinnaulitseminen oli laumahengen lietsoma isänmurha, suureen liideriin kohdistettu kollektiivinen surmatyö. Jeesuksen ristiinnaulitseminen oli isänmurhan symbolisesti toistava rituaali, jonka ajateltiin tapahtuvan murhatun isän omalla luvalla ja hänen armeliaisuutensa johdosta. Kun symbolinen rituaalisurma tapahtuisi sallimuksen kaitsemana eli Jumalan suostumuksella, se vapauttaisi ihmiskunnan syyllisyydestä. Siksi surmatun henkilön piti nousta ylös ja astua taivaaseen. Koska ihmiskunnan oli luonnollisesti jäätävä maan päälle, tähän asiaintilaan sisältyvää ahdistusta lievitettiin ajatuksella Jeesuksen pikaisesta takaisintulosta, jota seuraisi viimeinen tuomio: maailmanajan loppuminen sekä uuden taivaan ja maan luominen.

Jeesus Nasaretilaisen kohdalla täyttyivät kaikki sovitusuhrin vaatimukset. Hänen syntyperänsä oli alhainen ja hänet on helppo mieltää kansan suuren enemmistön edustajaksi. Homoseksuaalina hän oli sopivasti ryhmän ulkopuolinen ja hän vieläpä väitti olevansa Jumalan poika: todellinen Jumalan rakastaja siis. Synnyttäessään Jeesuksen Maria Magdaleena puolestaan oli vasta neljäntoista vuoden vanha, joten ei ole ihme, että häntä voitiin pitää häveliäisyyssyistä neitsyenä. Jeesuksella oli kaikki edellytykset täyttää heteroseksuaaliseen tunnedynamiikkaan liittyvän sovitusuhrin vaatimukset.

Homoseksuaali on juuri Jeesuksen kaltainen ja ryhmän ulkopuoliseksi mielletty itseensä identifioituja, jolla ei ole paikkaa heteronomisessa eli toiseuden vallan varaan vannovassa ryhmäkuntaisuudessa. Lisäksi homo on vapaa heteroseksuaalisen rakkauskäsityksen ja yhteiskunnallisen vallankäytön riippuvuussuhteista, aivan niin kuin Sokrates ja Jeesus olivat omana aikanaan. Siksi homo on kristinuskon kielletty hahmo, sen omiin piirustuksiin ja vallankäyttöön sopimaton henkilö. Mutta samalla homo on ollut kristillisen ajatteluperinteen välttämätön elinehto. Homo on ollut paitsi kristittyjen symbolinen vapahtaja, myös koko uskonnon tosiasiallinen pelastaja. Kuten jo aiemmin viittasin, Freudin teoriassa saattoi olla paikka homoseksuaalisuudelle, ja käsitykseni mukaan tuo paikka oli pelastushistorian keskiössä: kristinuskon kolmiyhteinen Jumala oli olennaisesti homo.

Kristinusko onkin läpikohtaisin homoseksuaalisuutta hyödyntävä uskonto – jopa niin, että sen voidaan väittää perustuvan homoseksuaalisuuteen. Kristinuskon koko jumalakäsitys on homoseksuaalisen persoonallisuuden kuvaa. Tähän on kaksi tärkeää syytä. Ensinnäkin, kristillisen ajatteluperinteen ihanteena on aito Jumalaan kohdistuva rakkaus, joka tässä teoksessa on jo useaan kertaan todettu pohjimmiltaan homoeroottiseksi. Toiseksi, kristinuskon jumalhahmo Jeesus täyttää kaikki homoseksuaalisen persoonan tunnuspiirteet alkaen heteronomisen vallankäytön ulkopuolelle asettuvasta itseensä identifioitujasta päätyen hänelle langetettuun kollektiiviseen tuomioon. Homo, jonka olemuksessa ovat läsnä yhtä aikaa niin vapahtajan, yhteiskunnallisesti vapaan toimijan kuin kärsivän ihmisenkin ominaisuudet, sulkee sisäänsä sekä armollisen jumalhahmon, Pyhän Hengen välittäjäntehtävän että ristille naulitun pelastajan. Nämä Kristukselle määritetyt olemuspiirteet ovat myös lähellä tyypitellyn homoseksuaalin identiteetti-

rakennetta. Tosin ne eivät välttämättä kuvasta kenenkään tietyn homon omaa minuutta tai tapoja olla sinut itsensä kanssa. Sen sijaan nuo homoseksuaaleille luovutetut yhteiskunnalliset roolit ovat heijastusta *ympäristön* opettamista asenteista. Ne ovat seurauksia ryhmän suosittamaan asemaan samastumisesta ja kristilliseen yhteisökäsitykseen perustuvasta vallan toiseudenvaraisuudesta: siitä, mitä tapahtuu, jos hyväksymme toisten ihmisten odotukset ja asenteet määräämään omaa itseämme. Olemme heteroille heidän pyhiä pelastajiaan.

Kristillisessä perinteessä homoseksuaalien identiteetti vallasta ja viiteryhmistä vapaina yksilöinä ei ole koskaan päässyt toteutumaan puhtaana. Kristillinen uskonto on aina vastustanut vapaan ihmisen toteutumista, ja tämän ajattelutavan eräänä osoituksena kristilliset kirkot ovat pyrkineet jarruttamaan seksuaalivähemmistöjen vapautumispyrkimyksiä. Vapauden asemasta kristilliset kirkot ovat suosittaneet sitoutumista niiden omiin kahleisiin. Tästä seikasta johtuu kristinuskon ankaran kielteinen suhtautuminen homoseksuaalisuuteen: kristittyjen pappien on varottava oman uskontonsa takana piilevän tunnedynamiikan paljastumista, sillä juuri se saattaisi katkaista kristinuskon kannatukselta terän. Kun juutalais-kristilliset uskonnot ovat perustuneet homoseksuaalisuuden torjumiseen ja siitä seuranneeseen aggressioon, näiden alitajuisten motiivien esiintulo olisi voinut nopeasti kuihduttaa koko uskonnon ihmisten alkaessa toteuttaa homoseksuaalisuuttaan avoimesti ja lopettamalla seksuaalisuutensa sublimoimisen uskonnollisiin muotoihin. Uskovaisille piilohomoille homojen avautuminen onkin ollut kauhun paikka, sillä kulttuurimme vapauduttua he ovat huomanneet eläneensä eräänlaista varjoelämää ja tukahduttaneet seksuaalisuutensa turhaan. Siksi heistä on tullut homouden jyrkkiä vastustajia. Heidän yrityksensä kompensoida omien intohimojensa kieltämistä uskonnolla ei enää toimi. Tässä mielessä on vaikea kuvitella säälittävämpää ja pahemmin alistunutta ihmistä kuin uskonnon hallitsema homo.

Homot eivät ole koskaan kieltäneet papeilta mitään, mutta vapaan ihmisen idea ei ole silti ollut kristillisen perinteen suosiossa. Kristinusko on pyrkinyt tukahduttamaan ihmisessä kaiken sen, mikä hänessä on homoseksuaalisen itseluottamuksen mukaista varsinaista minuutta ja itseen identifioitumista. Kristinusko on nähnyt ihmisen omana itsenään olemisessa vain ahneuden ja egoismin lähteen. Sen sijaan kreikkalaisen antiikin voitokas filosofia näki homoseksuaalisessa itseensä identifioitujassa eräänlaisen yli-ihmisyyden ihanteen, joka todentui jäljempänä käsiteltävässä itsestä huolehtimisen teemassa.

2.3.3. Taivaan valtakunta maan päällä

Kristinuskossa riemastuttaa nyt vain heteroseksuaalisen valtakulttuurin oma ryömintä homoseksuaalien edessä, kun ulkopuolisuuteen, kärsimykseen ja vaivaan kahlehdittu Jeesus olikin olennaisesti homo. Hän nousi kuolleista ja vapautti myös heterot synnin ja syyllisyyden kahleista tuomitsemalla ja

sovittamalla heidän törkeytensä. Juuri tästä syystä moni homo on nyt ”ortodoksi”. Ylösnousemusta ja pelastusta juhlistava pääsiäinen on ollut homojen suosiossa niin, että homot kautta maailman osallistuvat ahkerasti pääsiäisyön vigilioihin. Monikaan heistä tuskin tiedostaa oman toimintansa alkuperää tai motiiveja, vaikka heillä itsellään lienee siitä aavistuksenomainen käsitys: ylösnoussut Kristus on aivan niin kuin he itse – juuri kaapista astuneena. Homojen omat tulkinnat Jeesuksen elämänhistoriasta vahvistavat, kuinka vaikuttava homoseksuaalinen tunnelataus kristinuskossa on vallinnut. Homojen vapautumisen kautta päivänvaloon on tullut sekin, että myös teologiset tiedekunnat ovat aina olleet homojen kansoittamia, aivan niin kuin luostarit aikoinaan. Uskonto ja erotiikka kuuluvat siis tässäkin mielessä yhteen.

Mutta heteroiden kannalta homojen vapautumisprosessi ei ole ollut yhtä riemullinen asia. Homot ovat tietenkin vapautuneet uskontojen vaikutusvallan heikentyessä, ja samalla on luotu perusta myös kristittyjen omalle vapautumiselle heitä rasittavista ideologisista kahleista. Miksi sitten kristinuskon ilosanoma ei ole riittänyt kääntämään heteroiden suupieliä evankeliseen iloon? Heille Jeesuksen ylösnousemuksen kautta ovat näyttäytyneet vain heteroseksuaalisen valtakulttuurin alemmuudentunto ja ikiaikainen syyllisyyden kokemus. He ovat esimerkiksi halunneet kieltää sateenkaari-Jeesuksen esillepanon Euroopan unionin näyttelytiloissa, kuten eräskin suomalainen europarlamentaarikko. Kenties he ovat oivaltaneet, että Kristuksen nykyaikaisten ylistysmuotojen takana piilee homoliikkeen kostonhalu. Se puolestaan on seuraus Jeesuksen ristiinnaulitsemisesta eli piikistä, joka lyötiin homojen lihaan silloin kun meitä kidutettiin, mestattiin ja poltettiin rovioilla.

Riippumattoman ja vapaan totuudenpuhujan roolinsa vuoksi homoseksuaalinen vähemmistö on tätä nykyä mielletty eräänlaiseksi ”valituksi kansaksi”, ja homojen on ajateltu elävän lähellä Jumalan valtakuntaa. Tästä johtuu, että heteroiden asenteita leimaavat sama viha ja kateus, joita on kohdistettu myös juutalaisiin. Homo on kuin äänettömyyteen tuomittu Jeesus, jonka koko olemus korostetusta ja valittavasta puheen tyylistä alkaen on luotu ilmentämään kärsivää Kristusta: ihmistä joka *epäonnistuu* mutta lopulta kuitenkin *voittaa*. Homo on kuin raivostuttavan optimistinen pikkuveli, jonka onnistuu kiertää oma alemmuuteen tuomittu kohtalonsa ja joka luovuttamattoman ja myyttisen tabuasemansa johdosta joutuu pelastamaan myös isot veljensä tuottaen heille nöyryytystä ja häpeää. Tämä uskonnollinen näytelmä saa ilmaisunsa sekä ylösnousemuskertomuksessa että legendassa Kristuksen paluun odotuksesta, toisesta tulemisesta, viimeisestä tuomiosta ja Jumalan valtakunnasta maan päällä.

Tabu on tyypillisesti henkilö, joka houkuttelee seuraamaan esimerkkiään ja jolle ollaan jopa kateellisia hänen rikkomustensa vuoksi mutta jonka yhteiskunta tuomitsee välttääkseen samastumisen häneen itseensä. Tässäkin mielessä homo on kuin Kristus. Entä onko homoseksuaalisuudessa jotain todella transsendentaalista niin, että kristinuskoa ei voitaisi pitää pelkkänä homoseksuaalisuuden symbolisena esityksenä? Onko homoseksu-

aalisuus aidosti pyhää ja ilmentääkö se kristinuskon sanomaa? Tämän mukaan kristinusko ei olisi vain homoseksuaalisen rakkauden vertauskuvaa, vaan homoseksuaalisuus olisi vihje Jumalan valtakunnasta.

Itse uskon homoseksuaaliseen Jumalan rakastamiseen. Homous ja Jumala ovat toistensa attribuutteja. Kirkko tosin on pitänyt tehtävänään langettaa homoille tuomioita ja kirota meidät helvettiin samalla, kun piispojen mieltä on kaivellut aavistus Kristuksen todellisesta takaisintulosta: Jumalan valtakunnan perustamisesta maan päälle homoyhteisön muodossa. Tässä mielessä homoseksuaalisuus ja kristinuskon myyttinen kertomus ovat toinen toisensa vertauskuvia. Myös homoyhteisö on eräänlainen *Civitas Dei*. Homoseksuaalisen Kristuksen kirkastuessa ihmisten elämässä kyse on Pyhän Kolminaisuuden myötävaikutuksesta: taivaan valtakunnasta maan päällä.

2.4. JEESUKSEN ESIKUVALLISUUS

Edellä käsitelty psykoanalyyttinen teoria on yksi tieteen vallankumouksellisimmista saavutuksista. Siinä kuitenkin ilmeni merkittäviä ongelmia ja puutteita, kuten se, että kyseinen teoriaryhmä nojautuu heteroseksuaaliselle olettamukselle. Toisen heikkouden paljastaa epäilys, onko Freudin kuvailemaa isänmurhaa koskaan *todella tapahtunut*. Vaikka Freudin kertomalla tavalla ei olisikaan koskaan käynyt, hänen teoriansa kuvaa kaikessa liioittelevuudessaankin sitä, minkälaisia jännitteitä ja pyrkimyksiä uskonnollisessa perinteessä on vallinnut ja miten koko kulttuurimme on näiden jännitteisten suhteiden uhri. Eli vaikka Freudin teoriaa voidaan pitää heteroseksistisenä ja ilmeisen epätotena, se heteroseksistisenäkin kuvaa onnistuneesti, minkälainen heteroseksistinen yhteiskunta on ja millaisia taipumuksia tai tendenssejä siinä vallitsee.

Ontologisen jumalakuvansa vuoksi juutalainen uskonto on perimmältään homoseksuaalisen elämäntavan ja arvomaailman vastainen ideologia. Kyseinen monoteismi sisältää samanlaisen totemistisen jumalakäsityksen, joka tunnetaan Freudin tarkastelemien intiaanikansojen historiasta. Myös Freud itse oli juutalainen, ja hänen käsityksensä uskontojen alkuperästä saattaa olla velkaa juutalaiselle uskonnolle, vaikka hän tarkastelikin uskontoa maallistuneen tieteenharjoittajan näkökulmasta. Entä miten Jeesuksen opetukset suhteutuivat juutalaiseen perinnäisuskoon? Jeesusta voidaan sanoa vallankumoukselliseksi ajattelijaksi sikäli, että hän ei opettanut monoteististä jumalakuvaa vaan kolmiyhteistä ja antoi jumaluudelle inhimilliset, antropomorfiset kasvot.

2.4.1. Lähimmäisenrakkaus homoseksuaalisena rakkautena

Jeesuksen opettaman seurakunta-ajatuksen keskeinen sisältö on siinä, että omalla rakkauden evankeliumillaan hän tahtoi perustaa taivaan maan

päälle. Hänen toisen tulemisensa myötä luotaisiin kokonaan uusi taivas ja maa. Sitä odoteltaessa ihmisten tulisi rakastaa toisiaan, ja Jeesuksen opettama lähimmäisenrakkaus olikin pohjimmiltaan homoseksuaalisen rakkauden opettamista. Sen ydinajatus on, että ihmisten pitäisi rakastaa lähimmäisiään niin kuin itseään. Käytännössä tämä merkitsee, että ihmisten pitäisi rakastaa *itseään* lähimmäistensä kautta ja *lähimmäisiään* itsensä kautta. Voidakseen rakastaa lähimmäistään ihmisen pitää siis rakastaa itseään, ja lähimmäisenrakkaus ja itserakkaus ovatkin käytännössä sama asia. Lähimmäisenrakkauden perusta on itseen identifioituminen, jonka olemme jo aiemmin oivaltaneet homoseksuaalisen persoonallisuuden ominaisuudeksi. On tärkeää ensin rakastaa itseään, jotta voisi rakastaa toista ja olla myös toisen ihmisen rakkauden arvoinen. Kuinka ihminen voisikaan osoittaa rakkautta toista ihmistä kohtaan, mikäli hän ei kykene rakastamaan itseään ja omaa sukupuoltaan? Kehotus lähimmäisen rakastamiseen on kehotus homoseksuaalisuuteen.

Pyrkiessämme rakastamaan toista ihmistä meidän on yritettävä tehdä hänet onnelliseksi. Kun toinen ihminen on onnellinen, hän rakastaa meitä itseämme ja tekee myös meidät itsemme onnelliseksi. Itserakkaus on siis kaiken rakkauden perusta, ja on väärin sanoa, että jos et voi toista ihmistä rakastaa, et voi itseäsikään rakastaa. Juuri sellainen ajattelu altistaisi ihmiset riippuvuudelle ja tekisi heistä onnettomia. Rakastaaksemme toista ihmistä meidän on aluksi pyrittävä tekemään itsestämme rakastava ihminen. Vain ihminen, jota rakastetaan, voi rakastaa. Käytännössä meidän on siis rakastettava itseämme voidaksemme rakastaa muita, ja siksi itserakkaus on myös aidon toiseen ihmiseen kohdistuvan rakkauden ehto. Tällainen näkemys on vastakohtainen sille psykoanalyyttiselle katsantokannalle, jonka mukaan narsistinen ihminen ei rakasta edes itseään jäädessään ilman toisten ihmisten osoittamaa rakkautta. Psykologisessa kaleidoskoopissa useimmat asiat voidaankin kääntää päälaelleen. Sen mukaan rakkauden olemus tulkitaan ainoastaan reflektiiviseksi suhteeksi tai vaihdoksi eli vastarakkaudeksi ja katsotaan, että ollessaan rakastamatta toista ihmistä ihminen kieltää myös heidän rakkautensa itseltään. Mutta ollaksemme johdonmukaisia meidän on muistettava, miksi ihminen tavoittelee vastarakkautta, ja vastaus kysymykseen on: näyttääkseen paremmalta omissa silmissään, rakastaakseen itseään ja ollakseen sitä kautta täydellinen narsisti. Tavoitteenamme pitää siis olla toisen ihmisen rakastaminen sen vuoksi, että hän rakastaisi meitä itseämme ja sitä kautta tukisi meidän myönteistä käsitystä itsestämme eli itserakkauttamme. Saadakseni toisen rakastamaan itseäni minun on puolestani rakastettava häntä ja saatava hänet rakastamaan minua. Tällöin minun on pyrittävä tekemään hänet onnelliseksi, ja näin ollen ”toisen ihmisen rakastaminen itsen kautta” on perimmältään samanlaista kuin itsen rakastaminen toisen kautta. Ihmisten ollessa onnellisia toteutuvat sekä itsen rakastaminen että toisen ihmisen rakastaminen, ja siksi myös itserakkaus on pohjimmiltaan hyvää.

Tilanteen vahvistaa vielä se, että kyseinen ajatusympyrä näyttää myös toisen ihmisen näkökulmasta aivan samanlaiselta. Myös hänen on rakas-

tettava itseään rakastaakseen toista, mutta aiheen itserakkauteen antaa vain hänen toiselta ihmiseltä lunastamansa vastarakkaus. Aito rakkaus on pohjimmiltaan itsen rakastamista. Entä mitä merkitystä tällä on aiheemme kannalta? Kyseisillä ajatuskuluilla on se merkitys, että ne paljastavat kaiken rakkauden olevan viime kädessä homoseksuaalista rakkautta, jonka kohteena on oma sukupuoli. Myös heteromies rakastaa naisen kautta itseään eli käsitystä itsestään toisen ihmisen rakastajana. Rakkaus voi olla puhdasta ja sataprosenttista rakkautta vain perustuessaan itserakkauteen ja siten oman sukupuolen rakastamiseen.

Kyseisillä ajatuskuluilla on tärkeä filosofinen ja teologinen aspekti. Kaikkivaltiaan asemansa vuoksi Jumala on itsessään täydellinen eikä tarvitse ketään muuta. Universumin luotuaan Jumala oli kaiken herra, ja siksi myös maailmankaikkeus on käsitettävissä Jumalan attribuutiksi tai emanaatioksi, Jumalasta seuranneeksi kokonaisuudeksi, joka ilmentää Jumalaa ja jonka olemismuoto koko universumi on. Koska Jumala on täydellinen eikä tarvitse ketään muuta, Jumala rakastaa vain itseään. Jumala on siis itserakkauden ja itsensä kanssa rakastelemisen esikuva. Jumalan rakkaus itseensä puolestaan on homoseksuaalista rakkautta, ja Jumalassa toteutuu homoseksuaalisen rakastamisen täydellisyys. Itsen rakastaminen toisen ihmisen kautta ja toisen ihmisen rakastaminen itsen kautta ovat pohjimmiltaan aitoa Jumalan rakastamista. Koska homoseksuaalisen rakkauden olemuksena on ilmentää Jumalaa ja hänen itserakkauttaan, on kaikki homoseksuaalinen rakastaminen olevaisen ja Jumalan itsensä rakastamista.

Homoseksuaalinen rakastaminen on siis eräänlaista paluuta alkuykseyteen, jossa ei ole eroa Jumalan, ihmisen eikä rakkauden eri osapuolten välillä. Jeesuksen opettaman lähimmäisenrakkauden kautta kumoutuu myös Luciferin kärsimysasema, sillä homoseksuaalinen rakkaus poistaa erillisenä ja irrallisena olemisesta johtuvan ongelman. Jumala on tässä valossa maailmankaikkeuden merkittävin narsisti, ja kaikki narsismi on pohjimmiltaan jumalallisen rakkauden toteuttamista elävässä elämässä. Tällaisessa narsismissa ei olekaan mitään traagista, paitsi tietysti homoseksuaaliseen rakastamiseen kykenemättömien heteroiden mielestä; heidän tapauksessaan yritys olla edellä kuvatulla tavalla ”homoja” johtaa kärsimykseen.

Jeesuksen esimerkki valottaa, että kaikessa rakastamisessa on kyse laajemmasta kuin kahden ihmisen välisestä immanentista asiasta. Ihmisten rakkaussuhteet ovat parhaimmillaan samanlaisia kuin ihmisten ja Jumalan suhteet. Ne edustavat ihmisten rakkautta Jumalaan ja Jumalan rakkautta ihmiseen. Samaan tapaan kuin maailmassa vallitsevan rakkauden vastavoima eli valtasuhde levittäytyy helposti kaikkia koskevaksi, myös rakkaussuhde on pohjimmiltaan kahden osapuolen ylittävä suhde. Siinäkään ei voida erottaa, onko kyse ihmisten välisestä rakkaudesta vai jumalallisesta rakkaudesta. Ihmisten välinen rakkaus nimittäin ilmentää Jumalan rakkautta, ja tärkeää tässä asemassa on myös kolmannen osapuolen eli jumaluuden läsnäolo. Homoseksuaalinen rakkaussuhde on perimmältään Kristuksen oman persoonan ja hänen opettamansa lähimmäisenrakkauden vertauskuvaa.

2.4.2. Dualismien alkuperä

Rakkaus ei ole edellä esitetyssä valossa luonnehdittavissa ”tunteeksi”, vaan se on filosofinen *merkityssuhde* ihmisten välillä, ja sillä on myös hengellinen ulottuvuutensa. Sen sijaan ontologisen metafysiikan hallitsemassa dualistisessa perinteessä ihmisen tunne-elämä ja järjen alue on jaettu kahtia Jumalan ja ihmisen sekä taivaan ja maan symbolista rajaviivaa myöten.

Entä mitä tekemistä edellä lausutulla on tieteen ja filosofian kanssa? Näin saadaan selitys siihen, miksi länsimaista ajatteluperinnettä leimaa dualistisuus. Myös juutalais-kristillisen uskonnon mukainen käsitys ihmisen ”tunteista” on tulos heteroseksistisestä dynamiikasta, jossa tapahtuu halkeaminen taivaan valtakuntaan ja poliittis-hallinnollista vallankäyttöä edustavaan maalliseen valtakuntaan.

Tämä toteemijumalten ja ihmisten kahtiajako on siirtynyt ideologiana tieteelliseen tiedonmuodostukseen: toisaalla on ideaalinen ja yleispätevä tieto ja toisaalla kokemus ja tunne. Ihmiskuvan halkeamista järjen ja tunteiden sektoreihin voidaan siis pitää heteroseksistisistä lähtökohdista syntyneenä. Nykyään sen ilmauksena on muodikkaana pidetty tunneteoria, joka kyseisen eron kiistäessäänkin joka tapauksessa alistuu operoimaan sillä.

Tämä osoittaa, kuinka heteroseksistisiä tiede ja sen peruslähtökohdat ovat. Palaamme asiaan tarkemmin heterotiedettä käsittelevässä luvussa, mutta jo nyt on syytä todeta edellä lausuttujen ajatuskehittelyjen tärkein tulos: pyrkimyksessään idealisoituun ja yleispätevään kieliteoriaan analyyttinen filosofia on ontologisen jumalaolettamuksen toisintoa. Oman dualistisuutensa puolesta se perustuu heteroseksuaaliseen symboliuniversumiin ja on yksi heteroideologian ilmaus. Totemistinen ja ontologisen jumalaoletuksen sisältävä dualismi on myöhemmin välittynyt kartesiolaisen ajatteluperinteen kautta tieteeseen ja tehnyt tieteestä juutalais-kristillisen uskonnon ja heteroseksistisen tunne-elämän symbolisen muodon.

Tulkintani valaisevat sitä, että aito uskonnollisuus ja filosofinen hengenelämä toteutuvat lähellä Jeesusta eli homoseksuaalisuudessa. Samastuminen Jeesukseen on siis pohjimmiltaan homoseksuaalisen rakkauden toteutumisyhteys, ja siksi useissa hengellisissä yhteisöissä vallitsee voimakas homoseksuaalinen ja homososiaalinen yhteenkuuluvuuden tunne. Tätä tukee myös Platonin filosofialle rakentuva ajatus filosofiasta samaa sukupuolta olevien ihmisten rakkautena.

Filosofia on siis eräänlaista henkistä homoilua, ja voidaankin sanoa, että aito filosofia on mahdollista vain homoseksuaalisuudessa. Tätä korostaa myös spirituaalisen hengenelämän instituutioita leimaava homoseksuaalisuus, joka näkyy niin entisaikojen luostarilaitoksissa kuin teologisissa tiedekunnissakin.

3.

FILOSOFIA HOMOSEKSUAALISUUTENA

3.1. IHMISEN KAKSI TIETÄ

Länsimaisen filosofian historia on tragedian historiaa. Traagisuus leimaa sekä ihmiskohtaloita, kulttuuria ja ajattelutapoja että niiden kertomuksellisia esityksiä. Myös edellä käsiteltyjä ajattelun perusmalleja eli Jeesuksen ja Saatanan elämää leimaa kohtalo. Kumpikaan mainituista hahmoista ei ole tyypillinen kreikkalaisen antiikin filosofialle, mutta jo kreikkalaisessa ajattelussa traagisuus muodosti keskeisen lähtökohdan niin filosofialle kuin kirjallisuudellekin. Tästä yhtäläisyydestä kenties johtuu, että uskonnolliset legendat ovat saaneet vahvistusta antiikin ajan filosofialle rakentuvasta ajattelusta. Se puolestaan nojautuu Aristoteleen viitoittamaan perinteeseen.

Vaikka Aristotelesta pidetäänkin rationalistina, myytin käsite oli hänelle keskeinen. Tällöin myytillä ei tarkoiteta hämärää tai sekavaa esitystapaa, vaan sillä viitataan hänen teoksessaan *Runousoppi* (*Poetiikka*) esittämäänsä *mythos*-käsitykseen.[23] Nykyaikaisessa kirjallisuuden teoriassa aristoteelisella *mythoksella* on totuttu tarkoittamaan ”juonta”, mutta kyse ei ole tarkalleen ottaen samasta asiasta. Aristoteleen *mythos* viittasi lähinnä kohtaloon. Klassisessa dramaturgian teoriassa tragedialle pidetään ominaisena sitä, että tapahtumat ajautuvat konfliktiin, johon ei ole ratkaisua, ja kerronta perustuu väistämättömästi etenevien tapahtumien kuvaamiseen.

Sen sijaan komedioiden lähtökohtana on ristiriita, ja juoni rakentuu konfliktista pois johdattamisen ympärille. Tragediaan sisältyy determinismi, komediaan ei, ja siksi tragedian ja komedian kirjoittajien maailmankatsomusten pitää olla erilaisia ollakseen uskottavia. Tällä perusteella Platon katsoi, ettei ihminen voi olla yhtä aikaa hyvä tragedian ja komedian kirjoittaja. Lopulta hän halusi karkottaa taiteilijat ihannevaltiostaan kokonaan, sillä sekä tragedian että komedian kirjoittaminen perustuvat kuvitelmiin eivätkä todellisten ideoiden näkemiseen.[24]

Seksuaalisuuden esittäminen on ollut niin kirjallisuudessa kuin uskonnollisissa myyteissäkin yleensä traagista. Seksuaalisuus on ymmärretty kohtaloksi ja onnettomien tapahtumien lähteeksi. Myös monet homoseksuaalit ovat altistuneet tälle tragediselle tilanteiden kuvaamiselle, aivan kuten Oscar Wilde *Dorian Grayn muotokuvassaan*. Homot eivät ehkä ole olleet alttiita oidipaalisen kompleksin traagisuudelle, mutta homoseksuaalisuus on käsitetty ihmisessä olevaksi kipupisteeksi, kohdaksi, josta hänen kaikki tekonsa seuraavat. Ihmisen pyrkimystä toimia ”luonnolliseksi” arvotetun heteroseksuaalisuuden vastaisesti on pidetty *hybriksenä* eli haluna asettua itsensä ja edellytystensä ulkopuolelle. Tämä näkyy homoseksuaalisuuden kirjallisissa esityksissä ja niiden juonessa. Homoseksuaalisuutta on pidetty vain kohtalon toteutumista jouduttavana kapinana, ja sen asemasta on suositeltu mukautumista heteroseksuaaliseen normistoon. Homojen omalta kannalta kohtalokasta on ollut se, että homot on pakotettu elämään kaksoiselämää: toisaalta omien haaveidensa mukaista elämää ja toisaalta sitä, johon valtakulttuuri yrittää meitä pakottaa.

Myöskään Platonin oma idealismi ei ole ollut maailmojen kahtiajakautumiseen ja sen myöhempiin sovitusyrityksiin täysin syytöntä. Homoja on ohjattu heijastelemaan itseään toiseuden peilipinnasta, vaikka reflektiivinen todellisuuden tarkasteleminen ei olekaan ollut homojen identiteettirakenteelle luontevaa. Länsimainen kulttuuri on ollut heteroseksuaalisen tarinaperinteen vanki, ja sitä ovat pönkittäneet yhtä hyvin juutalaisuus, kristillisyys ja islam kuin osa antiikin Kreikan filosofioista. Viimeksi mainituilla tarkoitan Aristoteleen naturalismia ja homeerisen tragedian perinnettä sekä Platonin varhaiskauden ideaopin dualistista ihmiskuvaa. Sen sijaan myöhäiskautensa monistisessa idealismissa ja ylistyslauluissaan poikarakkaudelle Platon oli varsin tasapainoisella tavalla homoseksuaalisen arvomaailman puolesta puhuva filosofi.

3.1.1. *Mythos*, *hybris* ja tragedioiden synty

Länsimaisen kirjallisuuden ja dramaturgian historiassa homoseksuaalisuudesta on useimmiten ajateltu niin, että ihminen ei saisi olla homo vaan hänen pitäisi muuttua heteroksi välttääkseen *hybriksestä* seuraavan *nemesiksen* eli ”jumalten koston”. Tämä on ollut kammottavaa homojen alistamista, kuten valtakulttuurien ja samastumisen varaan vannova ajattelu muutoinkin, sillä tuolloin *hybriksenä* on pidetty ihmisen pyrkimystä olla oma itsensä. Mitä *hybris* sitten todellisuudessa on? Kun heterot esittävät filosofian ja homoseksuaalisuuden *hybriksenä*, he viittaavat poikkeuksetta siihen, että homoseksuaalisuus ei ole heidän mielestään ”luonnollista”, kun se ei ole alistettua lajinsäilytykselle. Tosiasiassa *hybris* tarkoitti Aristoteleen määritelmän mukaan sitä, että joku ihminen luulee muita ihmisiä huonosti kohtelemalla ylentävänsä itseään.[25] Tällöin se kuvastaakin heteroiden omaa ylimielistä suhtautumistapaa homoihin!

Inhimillisen murhenäytelmän syy on yleensä ollut alistuminen heteroseksuaalisen valtakulttuurin lietsomalle elämänvaleelle. Ihmistä on pakotettu reflektiiviseen todellisuussuhteeseen, ja häntä on kielletty toimimasta nietzscheläisen yli-ihmisihanteen valossa: ensimmäisen persoonan filosofian mukaisesti. Zarathustran nousua aamuruskon siiville on pidetty rikkomuksista pahimpana, todellisena *hybriksen* esikuvana, johon liittyy Prometheukselle ominaista vierailua jumalten parissa – ja lopulta myös sisyfosmaista kivien pyörittelyä. Antiikin mytologia on täynnä kertomuksia, jotka sisältävät heteroseksuaalisen kehyskertomuksen, opetuksen tai normin.

Myös Aristoteleen *mythos*-käsite merkitsi perimmältään eri asiaa kuin suomen kielen sana ”juoni”, vaikka näiden asioiden välille onkin usein vedetty yhtäläisyysmerkit. *Mythos* ei alun perin viitannut kerronnallisesti tai muulla tavoin etukäteen asetettuun elämänkohtaloon eikä myöskään ihmisen omaan juonitteluun kohtaloaan vastaan. Aristoteleen käsityksen mukaisesti *mythoksen* ajatellaan syntyvän suoraan elämästä: välittömien havaintojen virrasta, jonka ympärille ihmisen elämän oman juonen katsotaan rakentuvan. Sana *mythos* on sukua myös mystiikalle, ja se perustuu kreikan

kielen sanaan *myein*, ”silmät kiinni”. Tämä puolestaan ei viittaa silmien sulkemiseen todellisuudelta vaan siihen, että havaitakseen todellisuuden paremmin ihmisen pitäisi kääntyä sisäänpäin ja tuntea itsensä. Mystiikka on siis silmät kiinni tapahtuvaa oman itsen ymmärtämistä ja keskittynyttä havainnointia.

Aivan samalla tavoin aristoteelisella *mythoksella* viitataan pakottomuuteen ja estottomuuteen, joka jokaisen ihmisen tulisi löytää omasta elämästään välttääkseen jumalten vihasta johtuvan taivaallisen koston. Huomaammekin nyt, että näin ajateltaessa *mythos* on ymmärretty perin pohjin toisin kuin siinä tapauksessa, että se olisi käännetty suoraan ”juoneksi” ja yhdistetty tarkoittamaan jotain kohtalonomaista tapahtumakulkua. *Mythos* ei siis ole kohtalolle alistumista, vaan se on oman itsen tuntemista, syvempää ymmärtämistä ja hyväksymistä sekä niihin perustuvaa todellisuuden havainnointia. Jos ihminen hyväksyy oman elämänsä lähtökohdat, hän voi löytää elämästään *mythoksen* eli sujuvuuden, virtaamisen ja jatkuvuuden – tai kuten kreikkalaiset sanoivat: *sōfrosynēn* eli oikean mitan, tasapainon ja harmonian periaatteen, joka on *hybriksen* vastakohta.

Asialla on myös yhteiskunnallinen puolensa. Kuten jo edellä totesin, homojen elämässä nähty traagisuus ei ole ollut sitä, etteivät homot hyväksyisi omassa elämässään olevia välttämättömyyksiä, vaan tragedian ainekset ovat sisältyneet siihen, että heteroseksuaalinen valtakulttuuri on pakottanut homoja kieltämään itsensä ja toimimaan ”traagisesti”.

Merkillepantavan suuri osa länsimaisesta kirjallisuudesta on ollut tragedista. Se voi johtua kahleista, joilla kristillinen ajattelu on rajoittanut aisti-iloisen elämän toteuttamista. Osittain tuo kurjuus johtuu siitä historiallisesta seikasta, että kirjallisuuden, filosofian ja teologian auktoriteetiksi nostettu Aristoteles ei vaivautunut kirjoittamaan komediasta paljoakaan, ja hänen komediaa käsittelevän tekstinsä väitetäänkin löytyneen lähinnä Umberto Econ romaanissa *Ruusun nimi*, jossa se myös tuhoutuu säilytyspaikkana toimineen keskiaikaisen luostarin tulipalossa.

Aristoteleen muotoilemaan kirjallisuuden teoriaan on voinut vaikuttaa myös hänen tapansa ymmärtää vapaus ja välttämättömyys sekä niihin liittyvät mahdollisen ja välttämättömän käsitteet. Hänenhän sanotaan ajatelleen, että jokainen aito mahdollisuus toteutuu äärettömässä ajassa välttämättä ja että mahdollisuuden toteutumatta jääminen lähinnä osoittaa, ettei kyseessä ollutkaan aito mahdollisuus. Sen sijaan nykyään mahdollisuutta ja välttämättömyyttä tulkitaan niin, että jokaisena ajan hetkenä on olemassa tietty todennäköisyys, jonka mukaisesti mahdollisuus toteutuu ja että mahdollisuuden olemassaololle ei ole merkitystä sillä, mitä lopulta tapahtuu. Mutta antiikin aikoina ihmisen elämän katsottiin etenevän deterministisesti.

Aristoteleen vaikutuksesta juontaa juurensa se, että traagisella elämän ja vapauden ymmärtämisellä on pitkät perinteet länsimaisessa ajattelussa. Ihmisen katsotaan olevan välttämättömyyksien uhri. Tämä leimaa myös seksuaalisuutta koskevia käsityksiä. Tärkein syy siihen, miksi Aristoteleen ajatukset ovat olleet niin suosittuja, lienee se, että hänen käsityksensä ovat olleet sopusoinnussa kristinuskon pyrkimysten kanssa. Tätä kautta filosofia

on sidottu tuohon kohtalokkaan ja tragedisen esittämisen muotoon. Naurua – onpa se sitten sivistynyttä ja hillittyä naureskelua, vulgaaria hohotusta tai Perkeleestä lähtöisin olevaa ivanaurua – on katsottu akateemisissa piireissä karsaasti. Poikkeuksen tästä ruumissaattueesta rohkeni tehdä Nietzsche, joka tosin piti koko länsimaista filosofiaa tragedian vankina. Omalla ironisella tavallaan hän katsoi, että kulttuurimme oli lähestymässä keskipäivän käännekohtaa ja vaipumassa pikapuolin kohti iltaruskon loimotusta, jonka jälkeen sarastaisi uusi aamu, ja tietoisen ihmisen elämä olisi alkanut.

Kristillisperäinen ajattelu on kuitenkin johtanut siihen, että antiikin *mythos*-käsitteestä on korostettu vain sen kohtaloon, traagisuuteen ja välttämättömyyteen liittyvää puolta, mutta sen inhimillinen ja oman itsen ymmärtämiseen liittyvä näkökulma on jäänyt peittoon. Tosiasiassa taivaalliselta *nemesikseltä* välttyminen voisi perustua juuri ihmisen oman aseman ymmärtämiseen ja todellisuuden välittömään filosofiseen havaitsemiseen, siis perimmältään direktiiviseen ja projektiiviseen maailmasuhteeseen, joka on tyypillinen homoseksuaaliselle persoonallisuuden rakentumiselle. Lyhin matka omaan itseen löytyykin kääntymällä sisäänpäin, jolloin se on vain yhden askeleen mittainen. Tällöin ihminen ei jää kohtalonsa vangiksi, eikä hänen elämänsä toteuta mitään ulkoa tai ennakolta asetettua kohtaloa ”jonkun toisen” asettaman juonen muodossa – saati että ihminen itse pyrkisi juonittelemaan omaa elämäänsä vastaan.

Koska kreikkalaisten hyveet – viisaus, urheus, kohtuus ja oikeudenmukaisuus – toteutuvat parhaiten itsensä kanssa sopusoinnussa olevassa yksilössä, on ymmärrettävää, miksi kreikkalaisen antiikin sankari oli yleensä individuaatioprosessissaan pitkälle edistynyt yksilö, jonka persoonallisuuden rakenne muistuttaa homoseksuaaliselle ihmiselle tyypiteltyä itseensä identifioitumista. Sen esimerkkitapauksena käsittelen tässä pääluvussa Platonin Alkibiadesta. Tällä tavoin ajateltaessa maailmassa ei ole ennalta asetettua välttämättömyyttä eikä sattumaakaan. Olemassa on vain sinänsä vapaita valintoja, joista seuraa tiettyjä tapahtumia ja tekoja. Tämä merkitsee, että myöskään ihmisen seksuaalisella käyttäytymisellä ei ole ennalta asetettua tarkoitusta tai olemuksen kaltaisia rajoitteita, vaan se voidaan nähdä nautintoon tähtäävänä mielihyvän tavoitteluna. Elämän *tarkoitus* ei siis ole pelkkä lajinsäilytys eikä itsensä ylläpitäminen, sillä apriorisia tarkoituksia ei ole. Mutta *merkityksen* elämälle antaa se, että ihmiset voivat toteuttaa intentioitaan tavalla, joka tuottaa heille inhimillistä hyvää.

Olen aloittanut Aristoteleesta ja perustellut asiaa pitkästi selittääkseni, miksi vapaa ja iloinen seksuaalisuus on ollut niin vaikea asia länsimaiselle kulttuurille: *homoseksuaalisuuden kieltäminen ei ole ollut yhteiskunnallisten normien irrallinen osa, vaan se on seurannut aristoteelisen ja kristillisen maailmankuvan determinismistä, jolla on juurensa lajinsäilytysstrategisissa intresseissä ja naturalismissa*. Pyrkiessäni tässä pääluvussa hahmottelemaan vaihtoehtoja tragediselle perinteelle tarkastelen esimerkkitapauksenani muun muassa Platonin filosofiaa. Filosofian historiassa minua kiehtoo eniten juuri Platon, sillä hän on muodostanut poikkeuksen sekä juutalaiskristillisestä että persialaisesta ajattelusta, ja hänen näkemyksensä

poikkesivat paljon myös hänen tunnetuimman oppilaansa, Aristoteleen, ihanteista. Platonia itseään voidaan pitää enemmänkin komedisen kuin tragedisen filosofiakäsityksen edustajana, ja hän oli kenties merkittävin iloisen tieteen edustaja ennen modernin ajan tärkeintä traagisen ajattelun kriitikkoa, Nietzscheä. Toisaalta Nietzsche suhtautui Platoniin kriittisesti ja halveksui myös Sokratesta, jonka hän katsoi vain alistuneen toisten mielipiteiden kommentaattoriksi ja kinastelijaksi. Vaikka Platonin filosofian metodi olikin reflektiivinen, hänen ihmiskäsityksensä tukee minässä asetettavaa ensimmäisen persoonan filosofiaa, ja hänen seksuaaliset mieltymyksensä olivat myös hänelle itselleen luonteenomaisella tavalla homoseksuaalisia.

3.1.2. Ihmisen seksuaalinen olemus ja olemassaolo

Filosofian historiasta erottuu edellä kuvatulla tavoin kaksi perinnettä, joista toinen on ihmisessä asuvia pimeitä voimia hyödyntävä uskontojen ja irrationalismin tie, ja toinen on Platonin viitoittama järjen ja edistyksen valoisa tie. Homoseksuaalisen vähemmistön on ollut yleensä helpompi kulkea viimeksi mainittua tietä. Sen alkujuuret ovat kreikkalaisen antiikin kulttuureissa, joissa miesten välinen rakkaus oli yleisesti hyväksytty ja suositeltava osa elämää. Homoseksuaalisen ihanteen ja heteroseksuaalisen ideologian välinen kamppailu onkin myöhempinä vuosina kietoutunut Platonin muotoileman filosofian ja juutalais-kristillisen ajatteluperinteen väliseksi kilpailuksi: taisteluksi ihmisen oikeudesta iloon, vapauteen ja onneen.

Tämän kirjan keskeinen lähtökohta on se, että homoseksuaalisuudessa ei ole kyse pelkästä sukupuolista suuntautumista koskevasta valinnasta. Seksuaalisen suuntautumisen kautta välittyy erilaisia *arvo-, merkitys- ja symbolimaailmoja*. Homoseksuaalisuus on siis väistämättä myös poliittinen kannanotto ja elämäntapavalinta, aivan kuten heteroseksuaalisuuskin. Seksuaalisen suuntautumisemme kautta otamme kantaa siihen, mikä mielestämme on arvokasta, kaunista, hyvää ja eettistä. Seksuaalinen valinta ymmärretään tässä kirjassa laajasti. Sillä ei tarkoiteta samanlaisia valintoja, joita teemme tavarataloissa poimiessamme hyllyiltä tuotteita. Valitessamme itsemme homoseksuaalisina ihmisinä me emme valitse mitään yksittäistä asiaa tai ominaisuutta vaan kokonaisen elämäntavan ja arvomaailman. Jos siis Aristoteles oli ”heterofilosofi”, voidaan Platonia sanoa historian merkittävimmäksi homofilosofiksi *par excellence*.

Usein sanotaan, että seksuaalista suuntautumista ei voida valita, vaan se on ominaisuus. Olemme homoja tai heteroita tai jotakin siltä väliltä. *Persoonina* me olemme kuitenkin omien valintojemme tulosta. Me luomme itse itsemme sellaisiksi kuin olemme. Homo- tai heteroseksuaalisuus antaa elämäämme tietyt *lähtökohdat*, mutta muutoin se, mitä me olemme, on valintojemme summa. Myös seksuaalinen suuntautuminen on tavallaan valittava. Tämä tarkoittaa, että et voi olla sen enempää homoseksuaalinen

kuin heteroseksuaalinenkaan, jos et valitse itseäsi jommallakummalla tavoin *toimivana* olentona. Voit omassa olemuksessasi tuntea intohimoa tai kiinnostusta jompaankumpaan sukupuoleen, mutta homon tai heteron sinusta tekee vasta se, kun toimit seksuaalisen kiinnostuksesi luonnehtimalla tavalla. Tällöin on kyse itsesi valitsemisesta homona tai heterona. Kuten jo edellä viitattiin, myös Sigmund Freud korosti psykoanalyyttisessa teoriassaan, että ihmisellä on biseksuaalinen potenssi, jonka johdosta ihmiset voivat käyttäytyä niin homo- kuin heteroseksuaalisestikin, ja myös nykyisessä tieteessä asioista ajatellaan pitkälti näin.

Filosofisesti katsoen ihmisen toiveet, tarpeet ja intohimot määräävät hänen seksuaalisen *essentiansa* eli olemuksensa, mutta hänen *existentiansa* eli käytännöllinen olemassaolonsa määräytyy niiden valintojen tuloksena, joita hän tuolta pohjalta tekee ja joiden kautta hän ottaa kantaa arkielämän ilmiöihin. Sukupuoliseen suuntautumiseen liittyvää valintatilannetta voidaankin havainnollistaa eksistenssifilosofeilta tunnetulla ajatuksella, jonka mukaisesti ihmisen persoonaksi kehittyminen nähdään kaksitasoisena valintatilanteena. Eksistenssifilosofit, kuten Martin Heidegger ja Jean-Paul Sartre, ovat muotoilleet näkemyksensä nimenomaan ihmisen vapauden ja siitä seuraavan vastuullisuuden varaan. Esimerkiksi Heidegger korosti sitä, että ihminen on ”heitettynä maailmaan” eikä hänellä ole mitään välttämättömiä rakenteita vaivanaan eikä tukenaan. Ihminen valitsee kaiken itse ja luo persoonansa omin toimin. Sartren mukaan ihmisen tehtävänä on kahden tason valintatilanteessa päättää ensin elämälleen sopivista arvoista ja sitten valita itsensä noiden arvojen toteuttajana. Konkreettisia valintoja edeltää siis perusteellisempi arvojen ja ideologioiden punninta.

Samasta lähtökohdasta voidaan tarkastella myös ihmisen persoonan seksuaalisten ominaisuuksien luomista tai muodostumista. Sukupuolinen käyttäytyminen ei ole samanlainen materiaalinen ominaisuus kuin esimerkiksi ihonväri tai sukupuoli, vaan se on käyttäytymisominaisuus, joka tulee näkyväksi vasta ihmisten suhteissa eli heidän toiminnassaan. Niinpä seksuaalisuuden valitseminen ei ole johonkin näkyvään ominaisuuteen liittyvä valinta, vaan sen kautta ilmaistaan ja luodaan kaikkia elämässämme tärkeinä pitämiämme arvoja. Homoseksuaalisuus ei ole itsellenikään vain seksuaalinen merkitysyhteys. Valitessani itseni homomiehenä valitsen samalla arvoperustani ja elämäntapani: sen, mitä pidän tärkeänä elämässä.

Valitessani itseni homoseksuaalisena ihmisenä valitsen elämälleni erilaiset perusarvot kuin hetero. Ja toteuttaessani itseäni homoseksuaalina rakennan omaa persoonani. Jokainen tekoni on samalla myös oman homoseksuaalisuuteni valitsemista ja toteuttamista. Seksuaalinen suuntautuminen, elämäntapa, filosofisten arvojen valitseminen ja koko persoona kuuluvat erottamattomasti yhteen. ”Valitseminen” ei tarkoitakaan tässä yhteydessä sitä, että olisin valinnut sukupuolisen suuntautumiseni, vaan sitä, että filosofisesti katsoen ihmisen koko olemassaolo on välttämättä aina itsensä valitsemista *jonkinlaisena*. Se ei ole vastaus kysymykseen, *mikä* olet, vaan: *minkälainen* olet ja miten toimit. Niinpä homoseksuaalisista lähtökohdista seuraa useita koko ihmisen persoonaa koskevia muita valintatilanteita,

joiden kautta luomme persoonamme, esimerkiksi sosiaaliset suhteemme, sivistyksemme, arvomme ja ulkonäkömme. Vasta niiden kautta olemme olemassa varsinaisina itsenämme.

Edellä lausutussa valossa seksuaalisuuden toteuttaminen ei ole irrallinen ilmiö, vaan se on osa kokonaispersoonaamme. Ihmisellä on käsitykseni mukaan myös eräänlainen transsendentaalinen ego eli apriorisesti ennen kokemusta olemassa oleva minuus, joka toimii esimerkiksi havaitsijana. Se on vastaus kysymykseen, mikä sinussa aistii, näkee, kuulee, tahtoo tai ajattelee. Tuo ihmisen varsinainen minuus voi olla homo- tai heteroseksuaalinen, ja joskus sitä nimitetään myös sieluksi. Tälle pohjalle ihminen luo sitten oman persoonansa, joka puolestaan koostuu vuorovaikutussuhteissa omaksutuista asenteista. Käytänkin persoonan käsitettä tässä yhteydessä klassisella tavalla eli viittaamaan ihmisen hankittuihin, oppimalla tai valitsemalla, syntyneisiin olemuspiirteisiin. Mutta parhaimmillaan persoonan muodostuminen toteutuu silloin kun se on individuaatiota eli yksilöllistymistä, jonka tuloksena ihminen tulee yhä paremmin omaksi itsekseen, lähestyy omaa transsendentaalista egoaan ja vapautuu ympäristön kahleista ja normatiivisista painolasteista. Tällöin ihmisen minuus ja persoona vastaavat toisiaan, eikä niiden välillä ole ristiriitaa.

Persoonan luomisen mahdollisuuksia edeltää väistämättä historiallinen ja ideologinen kamppailu, johon myös jokainen yksilö joutuu ottamaan kantaa. Niinpä ihmisen kokonaispersoona on tämän kamppailun tulosta ja ilmentää sitä. Koska ympäröivä yhteiskunta on pyrkinyt jatkuvasti määrittelemään persoonan rakentamisemme ehtoja esimerkiksi rajoittamalla ja diskriminoimalla homoseksuaaleja, historian kuluessa koetut konfliktit ja niiden ratkaisut ovat lyöneet väistämättä leimansa myös meidän persoonaamme.

Uskontojen ja filosofian välisellä kilpailulla onkin ollut tässä tehtävässä vedenjakajan rooli. Kuten jo edellä totesin, merkittävät seksuaalipoliittiset valinnat on tehty juutalais-kristillisen uskonnon ja Platonin filosofiasta juontuvan kirkkaan rationalismin välillä. Homoseksuaalinen elämäntapa on edustanut sitoutumista järkeen, valoon, tietoon ja totuuteen, kun taas heteroseksististä propagandaa on leimannut halu sitoutua epärationaaliseen ja järjen vastaiseen ainekseen. Se on tehnyt heterona olemisesta vallan ja väkivallan käytön muodon. Kun myös tieteestä on tehty heteroarvojen mukaista, sekin on leimautunut vallan ja väkivallan kautta.

Kristillisessä moraalissa ja sille alistetussa tieteellisessä ajattelussa ihmisen ominaisuudet on yleensä käsitetty eksistenssifilosofian vastaisesti eli essentialistisesti ja naturalistisesti Jumalan tai luonnon luomiksi ominaisuuksiksi. Kristinusko ja sille pohjautuva tiede ovat kauhistelleet mahdollisuutta, että ihmisen seksuaalinen käyttäytyminen ja hänen käyttäytymisominaisuutensa voisivat olla valinnanvaraisia tai itse valittuja.

Ensin nämä perinteet ovat arvottaneet homoseksuaalisuuden pahaksi ja sitten taivastelleet, kuinka kukaan ihminen voi valita tätä tai tuotakin ”pahaa”. Ne ovat voineet pitää ihmistä vapaana enintään sen vuoksi, että vapauteen vetoaminen antaa perusteen vaatia vastuuta ja vastuu puolestaan mahdollistaa ihmisen syyttelemisen. Luonnon luomasta heteroseksuaalisesta

välttämättömyydestä irtisanoutunutta ihmistä ahdistellaan pakottamistakin pahemmalla painostuksella eli näennäisen anteeksiantamisen taakalla, kun hänelle korostetaan, että hänen homoutensa voidaan armahtaa, mikäli se ei ole ihmisen itsensä valitsemaa ja hän kieltää itsensä!

Tuon tyyppinen ajattelu on ollut typerää, mutta se on ollut tavattoman tyypillistä sanomalehdille ja muille tiedotusvälineille myös meidän aikanamme. Tällöin homoseksuaalisuuden synti sovitetaan esimerkiksi toteamalla sen johtuvan ”vain geeneistä” eikä ihmisen omista mieltymyksistä.

Näin ajateltaessa katsotaan, että vapaassa valitsemisessa muka on jotain pahaa. Tällainen alaspäin luisuminen kahden tason valintaan liittyvillä tikapuilla on käänteistä siihen kahden tason valintaan verrattuna, jossa ihminen ensin hyväksyy itsensä homona ja sen jälkeen ryhtyy aktiivisesti toteuttamaan ja luomaan omaa persoonaansa.

Tosiasiassa itsensä valitseminen homoseksuaalisesti toimivana yksilönä on mitä eettisin valinta. Kuten myöhemmässä vaiheessa tarkemmin perustelen, länsimaisen filosofian historiassa vallinneet dualismit ovat perimmältään olleet ihmisen eri sukupuoliin kohdistuvan kiinnostuksen ja sikäli siis homoseksuaalisuuden tai heteroseksuaalisuuden symbolisia ilmauksia.

3.1.3. Merkitysten yhtäpitävyys

Entä mitä merkitystä edellä sanotulla on Platonin filosofian kannalta? Vaikka myös Platon tunnetaan dualismistaan, hänen filosofiastaan erottui pyrkimys yhdistää aistimaailmaa ja ideoiden maailmaa toisiinsa. Varsinkin myöhäisfilosofiassaan Platon katsoi ideoiden olevan ”eläviä”, ja hänen mukaansa ne esiintyvät aistimaailman yhteydessä. Kuilun silloittamista helpotti se, ettei ideoiden maailmaa ja aistimaailmaa erotettu antiikin Kreikassa yleisestikään vastakohdiksi. Esimerkiksi kauneuden idean katsottiin saavan ilmaisunsa nuorten miesten vartaloissa, joiden ääriviivoilla kauneuden abstraktio manifestoitui.

Sen sijaan nykyaikaisessa länsimaisessa ajattelussa kahtiajako ilmenee yhtäältä järjen ja tunteiden erottamisessa ja toisaalta rationaalisen tieteen ja irrationaalisena pidetyn uskonnon erillään pitämisessä. Länsimaista hengenelämää leimaa homoseksuaalisen filosofian ja heteroseksualisoitujen uskontojen välinen kilpailu. Filosofia on ottanut kantaa rationalismin puolesta, kun taas uskonnoissa järjen ja siitä poikkeavan ajattelun välinen suhde on jäänyt epäselväksi.

Filosofian ja uskontojen välinen kamppailu on lyönyt leimansa myös seksuaalisuutta käsitteleviin keskusteluihin halki vuosisatojen. Se on altistanut seksuaalisuutta koskevat asiat heteroseksualisoidulle tieteellisyydelle. Tämän ”tieteellistetyn seksuaalisuuden” mukaisesti toimittaessa ihmisen sukupuolista käyttäytymistä alettiin perustella heteroseksualisoidun rationalismin näkökulmasta, mikä johti epäonnistumiseen jo siksikin, että henkisen ja teoreettisen elämän filosofinen yhteys käytännölliseen elämään uhrattiin kristillisten uskontojen sisältämille dualismeille.

Kuten jo edellä viittasin, filosofinen rationalismi ja uskonnollisperäinen irrationalismi ilmaisevat pohjimmiltaan ihmisen sukupuolisen suuntautumisen vaihtoehtoja. Ensin mainittu liittyy homoseksuaalisuuteen ja jälkimmäinen heteroseksuaalisuuteen. Näiden asioiden ei tarvitsisi kuitenkaan olla vastakohtia, sillä parhaimmillaan myös ihmisen hengellisyys toteutuu filosofisen elämän yhteydessä eli homoseksuaalisuudessa. Ajattelutapojen eroa valaisee se, että homoseksuaalisuuteen ja heteroseksuaalisuuteen liittyvät päämäärät ovat kokonaan erilaiset. Siten myös tapa, jonka mukaan ihminen voi ratkaista oman rakkautensa suunnan, voi koitua joko pelkän maallisen kiintymyksen tai korkeammanasteisen homoseksuaalisen rakkaussuhteen eduksi. Seksuaalisen kanssakäymisen riippuvuutta sosiaalista normeista ja arvovalinnoista on korostanut lisäksi nykyaikainen tieteellinen ajattelu. Ovathan elämänarvot ja merkitykset homososiaalisessa arvokonstituutiossa toisenlaisia kuin heterokonstituutiossa. Tässä mielessä voidaan sanoa, että valitessaan itsensä homoseksuaalisesti toimivana yksilönä ihminen valitsee homoseksuaaliseen elämäntapaan liittyvät arvot ja merkitykset sekä luo itselleen homoseksuaalisen persoonan.

Asia voidaan lausua niin, että homoseksuaalinen persoonanmuodostus on etusijan antamista saman sukupuolen sisällä koetuille arvoille ja merkityksille. Koska merkitysten yhtäpitävyys voidaan saavuttaa parhaiten juuri oman sukupuolen piirissä, luodaan samalla edellytykset osapuolten väliselle ymmärtämiselle ja kanssakäymiselle. Keholliseen yhtäpitävyyteen ja yhteisymmärrykseen perustuvan sensitiivisyyden kautta luodaan pohja kaikille älyllisen ja hengellisen elämän hankkeille, sillä yhteisen kehollisen kokemusmaailman kautta opitut merkitykset ovat älyllisen elämän perusta.

Ajatukseni filosofian ja homoseksuaalisuuden yhteenkuuluvuudesta voi kiteyttää seuraavasti: (1) Merkitykset opitaan kokemuksellisesti. (2) Kun osapuolten kokemusmaailma on yhtäläinen, kuten samaa sukupuolta olevilla, myös merkitykset tulevat opituiksi samanlaisiksi – toisin kuin eri sukupuolten välillä. (3) Näin ollen samaa sukupuolta olevat ihmiset voivat ymmärtää toisiaan paremmin kuin eri sukupuolta olevat, ja siten syntyvät edellytykset filosofialle, tieteelle, taiteelle ja henkiselle kanssakäymiselle. (4) Tiede ja filosofia ovat merkitysten projekteja, ja seksuaalisuus motivoi ihmisen kaikkea toimintaa. (5) Niinpä myös tiedettä ja filosofiaa leimaavat vahvasti homoseksuaalisuus ja homoerotiikka, ja tiede ja filosofia ovatkin eräänlaisia homoseksuaalisen tai homososiaalisen kanssakäymisen muotoja.

Edellä lausuttu näyttää olevan ristiriidassa sen kieltä koskevan tavanomaisen käsityksen kanssa, että ollakseen *yleispäteviä* käsitteiden pitäisi olla ihmisyksilöiden kokemuksesta tai merkityksenannosta riippumattomia. Tosiasiassa tällainen käsitteiden aseman määrittely ei ole välttämätöntä, vaan kyseessä on kartesiolaista ja kristillistä metafysiikkaa ilmentävä ideologia. Voidaan sanoa, että käsitteiden maailman ja aistimaailman erottamiseen perustuvat merkitystenteoriat ovatkin olleet pohjimmiltaan heteroseksistisiä.

Näkemys kokemuksesta erotetusta käsitteiden maailmasta on leimannut myös Platonin ideaoppia. Juuri tämä jyrkkä dualismi oli syy siihen, miksi

hänen varhais- ja keskikauden ideaoppinsa ajautui nopeasti vaikeuksiin. Platonin ideaopin antinomiat eli ristiriidat pohjustivat tietä käsitykselle, että ideat ilmenevät aistimaailman objekteissa, esimerkiksi kauneuden idea kauniiden miesten ja poikien vartaloissa. Havaitessaan aistimaailman objekteissa kauneutta ihminen on tekemisissä transsendentin kauneuden idean kanssa, tosin tuo havaitseminen ei tapahdu itsestään, vaan todellisen kauneuden näkeminen edellyttää syventymistä ideoiden tavoittelemiseen älyllisin keinoin. Tällaisessa mietiskelevässä ja keskittyvässä ajattelussa on kyse aistillisen elämän ja hengellisen elämän harmoniasta, johon liittyy myös homoseksuaalisen elämäntavan toteuttamista.

Yhteisen merkityskonstituution ja aistillis-intellektuaalisen kokonaisykseyden lisäksi homoseksuaalista hengenelämää luonnehtii oman persoonan rakentaminen itseen identifioitumalla. Kun edellisessä pääluvussa pohdittiin homoerotiikan ja uskonnon suhdetta, tässä luvussa keskitytään homoseksuaalisuuden filosofisiin toteutumisyhteyksiin. Juuri filosofian piirissä homoseksuaalinen elämäntapa on voinut toteutua parhaiten, ja luontevan lähtökohdan asian tarkastelemiseen tarjoaa Platonin filosofia. Platonin ajattelua on historian kuluessa tarkasteltu huomiota herättävän heteroseksistisesti, mikä on peittänyt hänen ajattelunsa varsinaisen luonteen. Väitänkin, että Platonin filosofiaa ei voida lainkaan ymmärtää, ellei sen oivalleta perustuvan nimenomaan homoseksuaaliseen symboli- ja arvomaailmaan.

Platonin ajattelun kautta valottuvat tämän teoksen keskeiset teemat: (1) filosofisen elämänasenteen luonne itseensä identifioituvana ja maailmassa projektiivisesti suuntautuvana toimintana, (2) ihmisen eksistentiaaliseen välitilaan liittyvien haasteiden ratkaiseminen jumalallisen rakkauden hyväksi sekä (3) merkitysten, käsitteiden ja ideoiden kokemuksellisuus. Platonin filosofia voi toimia myös (4) homoseksuaalisen valtion tai yhteisön mallina. Perustan filosofiselle yhteiselämälle luo joka tapauksessa hyvä itsetuntemus. Siinä, missä Jeesus ja Saatana olivat uskonnolliseen perinteeseen liittyviä välitilan asukkeja, Alkibiades ja Eros puolestaan ratkaisivat oman välitilanroolinsa toisin.

3.2. ALKIBIADES, EROS JA ITSESTÄ HUOLEHTIMISEN TAITO

Friedrich Nietzsche kirjoitti vuonna 1886 *Iloisen tieteensä* esipuheessa seuraavasti: ”Itsensä säilyttämisen tahto ilmaisee hätätilaa, rajoitusta varsinaisessa elämän perusvietissä, joka tähtää vallan avartamiseen ja tätä tahtoessaan useinkin tekee kyseenalaiseksi ja uhraa itsesäilytyksen.”[26] Mutta ihmisen itsesäilytys on ollut muutakin kuin vain tuota modernille yhteiskunnalle ominaista eloonjäämisen ja itsensä uhraamisen välistä kamppailua taisteltaessa vallasta. Se voi olla myös itsestä ja toisista ihmisistä huolehtimista. Platonin ajatus itseensä identifioituvasta persoonallisuudesta kuvastuu hänen kertomuksessaan Alkibiadeesta. Tärkeimpänä itseen idenfioitumisen toteutumisyhteytenä voidaan pitää itsensä tuntemista, joka oli pohjana myös Sokrateen opetuksissa nuorelle Alkibiadeelle:

”Rakas ystävä, usko minua ja usko Delfoin temppelin otsikkokirjoitusta: Tunne itsesi.”[27]

Vaikka Platon-korpuksen mukana kulkeneet Alkibiades-dialogit ovat epäperäisiä ja jälkimmäinen ajoittuu Platonin jälkeiseen aikaan 300-luvulle eaa., ne kuvastavat hyvin sitä henkeä, jossa filosofiaa Platonin Akatemiassa harjoitettiin. Itsen tunteminen loi perustan sekä poliittiselle toiminnalle että kasvatukselle. Koska nämä olivat tärkeitä filosofian toteutumisyhteyksiä, kreikkalaiset arvostivat niitä yhtä paljon kuin filosofiaakin.

Alkibiades-dialogit on voitu laatia lähinnä harjoituskappaleiksi Akatemiaan pyrkiville oppilaille, ja sellaisina ne toistavat Platonin oppien peruspiirteitä, mutta niiden kautta näkyvät myös Sokrateen ja Platonin jälkeiseen kauteen liittyvä filosofisen mielenlaadun uudelleenetsintä sekä filosofian menetelmien ja motiivien pohdinta. Dialogeista varhaisempi on nähtävästi ensimmäinen antiikin teksti, jossa hahmoteltiin nimenomaista itsestä huolehtimisen teemaa.[28] Michel Foucault'n mukaan siirryttäessä Platonin filosofiasta stoalaisuuteen oli ajattelussa tapahtunut filosofin vastuuta ja kasvatuksen tärkeyttä korostava muutos, kun ”Alkibiades tajusi, että hänen täytyi huolehtia itsestään siinä määrin, kuin hän halusi kantaa huolta muista. Vasta myöhemmin keskeiseksi nousi itsestä huolehtiminen oman itsen vuoksi.”[29] Itsestä huolehtimisen ajatus ei tosin viitannut mihinkään hyötyajattelua tähdentävään aatesisältöön. Sen sijaan se tarkoitti koko yhteisön hyvään tähtääviä viisauden rakastamisen menetelmiä, joiden kautta filosofian opettajat voivat ohjata nuoria oppilaitaan itsetuntemuksen, hyveiden ja totuuden kautta kelvollisiksi poliittiseen toimintaan eli valtion hallitsemiseen. Nämä olivat myös nuoren Alkibiadeen päämääriä.

3.2.1. Valtiomies ja filosofi

Ateenassa poikien kasvattaminen filosofeiksi aloitettiin ajoissa eli iässä, jolloin pojalle ei vielä kasvanut kova parta. Kun Alkibiades noin vuonna 435 eaa. tuli Sokrateen piiriin, hän oli kuudentoista vuoden vanha.[30] Alkibiades oli varttunut Perikleen kodissa. Syntyperänsä vuoksi hän edusti Ateenan yläluokkaa, eikä ollut epäilystä siitä, etteikö tämä komeasta ulkonäöstään, verrattomasta lahjakkuudestaan ja suurenmoisesta kunnianhimostaan tunnettu nuori mies olisi kuulunut sopivimmin juuri Sokrateen kaltaisen filosofin oppiin. Monen todistajan mukaan Alkibiades on historiallinen henkilö, ja hänestä kehittyi merkittävä poliitikko 400-luvun lopulla.[31] Sokrateen keskusteluissa hänen asemansa on kuitenkin ensisijassa havainnollistava ja esimerkinomainen.

Sokrateenkin ylistämien[32] kauneuden ja älykkyyden ohella loistavalahjaista Alkibiadesta vaivasi yksi merkittävä heikkous: hän oli vailla minkäänlaista moraalia. Alkibiadeen luontainen avomielisyys ja ennakkoluulottomuus olivat tehneet hänestä jo nuorena äärimmäisdemokraattien johtajan. Jouduttuaan epäsuosioon Ateenassa hän teki tilanteesta omat taktiset arvionsa ja hakeutui Ateenan valtion vihollisten puolelle toimien ensin

spartalaisten ja myöhemmin persialaisten neuvonantajana.[33] Relativistinen ja laskelmoiva ajattelu ei ollut suosiossa sen enempää Sokrateen piirissä kuin Ateenassa yleensä. Niinpä Alkibiadeskaan ei voinut välttyä eräisiin sofisteihin kohdistetuilta syytöksiltä. Häntä käytettiin muun muassa todistusaineistona siitä, kuinka arveluttavaa väkeä Sokrateen piiriin oli kuulunut.[34] Alkibiadeen epäilyttävää mainetta ilmentää sekin, että erästä Platonin ”Pitojen” kohtaa, jossa Alkibiades ylistää Sokrateen loistokkuutta mutta joka on Alkibiadeelle itselleen kielteinen, on voitu tulkita Platonin tietoisesti laatimaksi puolustukseksi, jonka tehtävä oli vain ”puhdistaa” Sokrateen mainetta.[35]

Myöhemmät poliittiset panoksensa Alkibiadeen onnistui antaa Ateenan kansanvallan ja imperialismin hyväksi, ja poliittisten seikkailujensa jälkeen hän johti menestyksekkäästi Ateenan merivoimia 410- ja 400-luvuilla.[36] Alkibiadeen impulsiivista luonnetta ilmentää paitsi ”Pidoissa” esitetyn puheen tietty vulgaarius, myös se, että vuonna 415 hänet pantiin syytteeseen Eleusiin mysteerien häpäisemisestä ja Hermes-patsaiden särkemisestä.[37]

Oli siis ilmeistä, ettei Sokrateella ollut muuta mainittavaa syytä rakastaa tätä nuorta korskeaa miestä kuin hänen katoava ulkoinen kauneutensa ja suuntaa vailla harhaileva uteliaisuutensa. Koska hyveellisyys voi kuitenkin kasvaa vain ideoiden sisäisestä tuntemisesta, Alkibiades mitä soveliaimmin sulkeutui Sokrateen itsetuntemusteeman ja laajemmin ottaen itsestä huolehtimisen ihanteen piiriin. Olihan hallitsijan kyettävä huolehtimaan itsestään, jotta hän voi huolehtia muista. Jos hallitsijat edustavat valtion sielua ja itsestä huolehtiminen on sielusta huolehtimista, kuten Sokrates osoittaa,[38] niin itsestään huolta pitävä filosofi ja valtiomies parhaiten turvaa koko valtion oikeudenmukaisuuden.

Itsestä huolehtimisen ja sielun hoitamisen teemoihin liittyen Alkibiades-dialogit toistavat miniatyyrimuotoisesti Platonin keskeisiä oppeja sielun olemassaolosta,[39] hänen ideaoppinsa ja valtiofilosofiansa keskeiset piirteet sekä valtioruumisanalogian[40] mutta erityisesti myös sen, ettei Alkibiades ”tiennyt mitään”. Niinpä myöhäisempi Alkibiades-keskustelu päättyykin tilanteeseen, jossa jumalia rukoilemaan matkalla ollut Alkibiades seppelöi jumalien asemasta Sokrateen,[41] kun taas varhaisempi kirjoitus etenee sanoihin, joissa Sokrates ilmaisee pelkonsa, että Alkibiadeesta tulee ”kansan rakastaja” ja hän ajautuu viimein turmioon.[42] Tämäkin dialogi koskee nuorta Alkibiadesta, mutta se on laadittu vasta Sokrateen kuoleman aikoihin. Siten ei ole yllättävää, että dialogi päättyy pessimistiseen tulevaisuudenkuvaan, jossa valtion voima osoittautuu lopulta sekä Sokratesta että Alkibiadesta vahvemmaksi.[43] Kenties juuri tätä tiedossa ollutta taustaa vasten Sokrates kehottaa viisauden tiellään haparoivaa Alkibiadesta olemaan varovainen, jottei hän vahingossa ”rukoile itselleen suuria onnettomuuksia kun luulee rukoilevansa jotain hyvää”,[44] ja muistuttaa häntä vaikeudesta, ”voimmeko koskaan tietää, mikä taito tekee meidät itsemme paremmiksi, ellemme tiedä, mitä me itse olemme”.[45]

Lisäksi varhaisempi dialogi sisältää sekä alkuperäistekstiin kuuluvana että osittain myöhempänä lisäyksenään filosofista rakkaussuhdetta ha-

vainnollistavan vertauksen. Samaan tapaan kuin rakastajan silmä näkee rakastetun silmässä oman silmänsä peilikuvan ja oma silmämme peiliin katsoessaan tämän silmän itsensä, niin sielukin näkee sielua kohti kääntyessään sielun itsensä. Ja aivan kuten peilit usein ovat kirkkaampia ja puhtaampia kuin katsojansa, niin ovat sekä rakastetun herättämä kaipauksen tunne että sielun paras osa olemukseltaan jumalallista alkuperää.[46]

Edellä mainituissa ajatuskuluissa näkyy selvästi kreikkalaisen antiikin filosofiaan sisältyvä itseen identifioitumisen ajatus. Sitä vastaavalla itsestä huolehtimisen teemalla oli neljä tärkeää ulottuvuutta. Ensinnäkin (1) se ohjasi filosofia huolehtimaan fyysisestä ja psyykkisestä kunnostaan sekä ruumiin että mielen harjoitusten avulla. Filosofin piti olla ulkomuodoiltaan sopusuhtainen ja kaunis, sillä ulkoista kauneutta ja huoliteltua ulkoasua pidettiin sisältä päin syntyvinä piirteinä ihmisen olemuksessa. Ne kertoivat ihmisen itsensä hallitsemisen taidoista ja hänen ajattelustaan. Sen sijaan barbaarit, jotka tunnettiin pitkästä parrastaan, olivat ateenalaisten mielestä juuri sellaisia, jollaisina myös Nietzsche heitä myöhemmin piti: ”Tyypillinen rikollinen on ruma.”[47]

Toinen (2) itsestä huolehtimisen kautta valottuva näkökohta on periaate, että voidakseen kantaa vastuuta muista ihmisistä on ihmisen kyettävä vastaamaan itsestään. Käsitys, että ”voidakseen rakastaa toisia ihmisen pitää ensin rakastaa itseään”, muodostaa eräänlaisen vastakohdan apostoli Paavalin saarnaamalle itsestä luopumisen periaatteelle. Kristillisissä länsimaissa pyrkimykset huolehtia omasta itsestä onkin leimattu usein ”narsismiksi” ja arvotettu kielteisesti. Sen sijaan Platonin ajatuksen taustalla vaikutti käsitys, että myös pyrkimysten tehdä maailmaa paremmaksi pitäisi alkaa itsestä. Tietenkin myös itsensä hyväksymisen edellytysten koetaan useasti riippuvan toisten ihmisten suosiosta, mutta tämä ei välttämättä ole todiste siitä, että ihmisen ei pitäisi tai että hän ei voisi hyväksyä itseään myös muiden mielipiteistä riippumatta. Rakastamme usein toisia ihmisiä saadaksemme heiltä vastarakkautta, ja siksi myös rakkaus toiseen ihmiseen on tavallaan itserakkautta. Rakastamme siis toisessa ihmisessä usein omaa itseämme *hänen rakastajanaan*, toisin sanoen sitä kuvaa, jonka onnistumme luomaan itsestämme toisen ihmisen onnelliseksi tekijänä. Koska ihminen ei ole altruistinen edes rakkausasioissaan, ei Jeesuskaan sanonut ”rakasta lähimmäistäsi ja unohda itsesi” vaan ”rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi”. Siksi myös kristillisen ajatuksen voisi täsmentää muotoon: ”Rakastakaa itseänne lähimmäistenne kautta ja lähimmäisiänne itsenne kautta.”

Kolmanneksi (3) Alkibiadeen elämänkäänteet valottavat itsestä huolehtimisen teemaa maailmasuhdetta koskevan käsityksen osalta. Sen mukaan ihmisen on luontevinta asettaa myös poliittiset kysymyksensä minässä: itsestä maailmaan suuntautuvina asiakysymyksinä. Tämäntapainen projektiivinen asennoituminen on perimmältään hyvin maskuliinista, ja voidaankin nähdä, että siihen liittyvä suuntautumisen ajatus edustaa fallossymbolista maailmasuhdetta. Se muodostaa vastakohdan heteroiden todellisuussuhteesta tunnetulle reflektiiviselle asenteelle, ja siihen sisältyy myös itsestä tietoisuuden vaatimus, joka on ollut ominainen modernin ajan

valtiofilosofioille, esimerkiksi Hegelin opetuksille. Kreikkalaisen filosofin päämääränä ei ollut kuitenkaan minkään yliyksilöllisen luomuksen, kuten valtion tai kansakunnan, tietoisuus vaan *yksilön* tietoisuus omista päämääristään ja tavoitteistaan. Vasta sen varaan voitiin rakentaa eettistä yhteiselämää. Muutoin seurauksena saattoi olla ajautuminen tuuliajolle: kansan mielipiteiden johdateltavaksi. Omaa mielipidettä muodostamatonta ja siitä kiinni pitämätöntä poliitikkoa katsoivat demokratiaa rakastavat ateenalaiset karsaasti. Juuri tästä seurasi itsestä huolehtimisen neljäs (4) vaatimus: ihmisen oli tunnettava itsensä, päämääränsä ja taipumuksensa. Itsetuntemuksen toteutuessa demokratiakin voisi olla aitoa kansanvaltaa eli yksilön kykyä vaikuttaa omiin asioihinsa valtion tai yhteisöjen välityksellä. Eettisen politiikan taustalla vaikutti siis individuaatio, jota voidaan pitää myös homoseksuaalisen persoonanmuodostuksen lähtökohtana.

Edellä mainituista käytännön piirteistä syntyi antiikin ihmisihanteelle ominainen minuuden rakentamisen ihanne. Sitä voidaan kuvailla *itseen identifioitumisen* eli samastumisen suhteeksi, vaikka identiteetin käsitteellä ei tarkoitettukaan tuolloin ”itsetuntoa”, kuten modernina aikana. Sen sijaan Aristoteleelta peräisin oleva identiteetin käsite viittasi samuuteen eli ”itsensä kanssa sinut olemiseen”. Teemassa voidaan nähdä myös aineksia subliimista homoerotiikasta. Homoseksuaalista rakkautta kuvaa luontevasti itseen identifioitumisen suhde ja heteroseksuaalista rakkautta toiseuteen identifioitumisen suhde. Tässä valossa heteroseksuaalisuuskaan ei ole mikään persoonallisuushäiriö tai sairaus, vaan se on vain liiallista identifioitumista toiseen ihmiseen.

Seksuaaliseen suuntautumiseen liittyvät erot ovat siis persoonallisissa elämänasenteissa vaikuttavia eroja, mikä tekee niistä myös ihmisten symboli- ja arvomaailmoihin ulottuvia eroavuuksia ihmisten koko maailmasuhteessa. Kuten olen todistellut jo minuuden rakentumista käsittelevissä teoksissani, viimeksi mainittu reflektiivinen asennoituminen johtaa helposti kehäpäätelmiin ja inhimillisen minän hajoamiseen tarkastelijaksi ja kohteeksi (tai subjektiksi ja objektiksi), jotka ovat minän olemuksesta omaksutun peruslähtökohdan käsitteellisiä tuotteita.[48] Samassa valossa voidaan myös väittää, että ensimmäisen persoonan filosofioiden edustaessa tyypillistä homoidentiteetin ympärille rakentuvaa filosofiaa, ovat toiseudenvaraiseen heijasteluun perustuvat tieteelliset ajattelutavat puolestaan eräänlaista ”heterotiedettä”.

Filosofisesti katsoen kysymys toiseen ihmiseen samastumisesta oli antiikin ajattelulle vieras, ja hyveellisyyden toteuttaminen nähtiin nimenomaan vahvan minuuden rakentamisessa, mikä merkitsi vapautumista toisten ihmisten mielipiteistä. Mutta kokonaan toiseuden merkitystä ei tuolloinkaan unohdettu, sillä minuuden rakentamista edisti filosofinen rakkaus tietoon. Viisautta puolestaan voitiin tavoitella lähinnä dialogisen toiminnan kautta. Niinpä hyveen avulla tapahtuva sielun hoitaminen saattoi toteutua parhaiten kiinteässä ystävyyssuhteessa, jossa rakastajien sielut voivat yhtyä ja kosketella toisiaan vapaina aineellis-immanenteista kahleista. Koska sielut ovat samaa jumalallista alkuperää, ovat itsestä huolehtiminen ja toisista

huolehtiminen perimmältään samoja asioita ja koituvat niin rakastettujen kuin rakastajienkin yhteiseksi iloksi.

3.2.2. Eettinen kasvatus

Antiikin kreikkalaisessa ajattelussa itsestä oli mahdollista pitää huolta vain filosofian avulla. Kun filosofian harjoittaminen puolestaan kävi päinsä ainoastaan toisten ihmisten keskuudessa, myös itsestä huolehtiminen riippui aina jonkin verran siitä, kuinka ihmiset onnistuivat pitämään huolta toisista ihmisistä. Tämän näennäisen ristiriidan itseensä identifioitumisen ja yhteisöllisyyden välillä selittää se, että antiikin kreikkalaisessa ajattelussa ei vallinnut selkeää jakoa yksilöön ja yhteiskuntaan eikä yksityiseen etuun ja julkiseen etuun. Julkinen etu miellettiin tavallaan ainoaksi olemassa olevaksi eduksi. Vastaavasti kuvaukset sielujen yhtymisestä homoeroottisessa filosofiassa eivät olleet vain hengellisiä, vaan niiden perustelut olivat yhteiskuntafilosofisia. Toisaalta yhteiskunnallinen ajattelu oli koko ajan *yksilöiden* edun puolella, sillä julkisen edun ajateltiin *koostuvan* vain ja ainoastaan yksilöiden edun toteutumisesta.

Filosofian keskeinen innoittaja oli jumalhahmo Eros. Tällöin erotiikalla tarkoitettiin perin juurin eri asiaa kuin nykyisissä länsimaissa, joiden piirissä erotiikka ja etiikka on usein vastakohtaistettu, ja on ajateltu, että ruumiin nautinnot ovat synneistä syvimpiä. Antiikin Kreikassa Eroksen toiminta miellettiin pohjimmiltaan eettiseksi. Taustalla vaikutti ajatus, että erotiikkakin on huolenpitoa. Eroksen kautta itsestä huolehtiminen ja toisista huolehtiminen lankesivat yhteen. Entä mitä merkitystä Eroksella on eettisen yhteiselämän kannalta?

Alkibiadeen ja Sokrateen suhdetta on yhtä vaikeaa ajatella ilman Eros-jumalan vehkeilyjä, kuin on kuvitella Platonin dialogeja ilman filosofisen poikarakkauden merkityksiä. Alkibiadeen ja Sokrateen kesken vallitsi rakkaussuhde, mutta suhteen luonnetta ei ole ollut omiaan valaisemaan Sokrateen harjoittama ironia ja se periksi antamaton kiusanteko, jonka mukaisesti hän vältteli vaihtamasta Alkibiadeen tarjoamaa rakkauden vaskea filosofin jalostamaan kultaan.[49] Olennaista on, ettei tämän kiduttavan rakkaussuhteen aloitteentekijä ollut missään tapauksessa Sokrates vaan aina vain Alkibiades, jonka asema on ulkopuolisenkin havainnoitsijan silmin nähtynä huomiota herättävän kivulias.

Antiikin Kreikassa vallinneen käsityksen mukaan pojalle oli häpeäksi, jos hän ei nuoruusvuosinaan kelvannut jonkun miespuolisen rakastajan koulutettavaksi. Kauniin ulkonäkönsä vuoksi Alkibiades soveltui tähän tehtävään hyvin. Luonteenpiirteidensä osalta hänen voi väittää joutuneen havainnollistamaan myös filosofin tehtävien haasteellisuutta. Tärkein dialogi tältä kannalta on juuri ”Pidot”, jossa Alkibiades kuvataan eräänlaiseksi välitilan eksistentiksi, mieheksi, jota eivät pidätelleet maalliset estot mutta jonka viisauden jano ei myöskään hävinnyt Sokrateen Diotimalta ammentamalle filosofisen rakkauden kaipaukselle. Tässä mielessä Alkibiades ja Eros lyöt-

täytyivät Sokrateen selän takana yhteen.

Alkibiadeen tappiosta Sokrateen edessä kertoo puolestaan Alkibiadeen oma todistus, jonka mukaan Sokrates torjui rakkauden pistoksesta humaltuneen Alkibiadeen lähentely-yritykset niin voimistelusalilla kuin rakastajien maatessa valon jo sammuttua vuoteella.[50] Ja vaikka Sokrateen onnistui töin ja tuskin välttää nämä Eros-jumalan kaikkein puoleensa vetävimmät houkutukset, hän ei tehnyt sitä minkään muun vuoksi kuin sen, että sillä tavoin hän saattoi kutsua esiin Eros-demoninsa yhä uudestaan ja todistaa kaiken kieltäymyksensä olevan sekä oppilaidensa että hänen itsensä parhaaksi.

Sokrateen antama esimerkki johdattaa kysymään, oliko itsestä huolehtimisen ihanteen tarkoituksena toimia jonkinlaisena *itsehillinnän* esikuvana. Kreikkalaiselle antiikille ominaisella *sōfrosynēn* käsitteellähän on yleensä tarkoitettu ”oikean mitan”, ”kohtuullisuuden” ja siten myös oman itsensä rajoittamisen periaatteita. Platonin opetuksissa itsestä huolehtimisen ja *sōfrosynēn* välille ei kuitenkaan voitaisi piirtää yhtäläisyysmerkkejä. Myöskään Aristoteleen suosittelema kultaisen keskitien periaate ei tarkoittanut mitään yksittäistekoa vaan elämän kokonaismittaa. Itsestä huolehtiminen ei siis ollut pidättäytymistä aisti-iloista. Useimmiten erotiikan viehätysvoima tarjosi suoranaisen houkutuksen myös itsestä huolehtimiseen. Kun erotiikka miellettiin perimmältään myönteiseksi asiaksi, toisin kuin synnintuntoa potevana kristillisenä aikana, itsestä voitiin huolehtia myös lihallisin ja seksuaalisin keinoin.

Niinpä Sokrateenkaan itsehillinnän motiivi ei ollut rakastelusta kieltäytymisessä vaan siinä eettis-pedagogisessa ja eroottisessa *jännitteessä*, jonka vallitessa Sokrateen oppilaat näyttivät entistäkin kiihottavammilta ja kannustivat jo lähes helisemässä olevaa Sokratesta yhä yltiöpäisempää lujaluonteisuutta vaativiin suorituksiin. Tällä tavoin filosofin kasvatustehtävää oli edelleen mahdollista toteuttaa.

3.2.3. Eroksen asema

Pidättyvyys, jota Sokrates osoitti miesten ja poikien välisissä lemmenleikeissä, on ollut monien ihmettelyjen ja ihmeellisten tulkintojenkin aihe. Vaikka Platon todistaa Sokrateen edustaneen itsehillintää suhteessa toisten miesten ja poikien tekemiin rakkaudenaloitteisiin, kyseisten rajoitusten tehtävä oli sama kuin kaikkien seksuaalisuutta koskevien kieltojen ja ehtojen: ne entisestäänkin kiihottivat osapuolten seksuaalista intohimoa ja kiihdyttivät täyteen kattoonsa ”filosofian hullun kiihkon”, aivan niin kuin Alkibiades todistaa.[51] Ne vakavat esteet ja ennakkoehdot, joihin viittaamalla Platon väritti Sokrateen suhdetta oppilaittensa houkutuksiin, olivat Ateenan häikäisevimmän ja mielikuvitusta kiehtovimman filosofin taitava juoni, jolla viisauden rakastajien välille voitiin virittää keskustelujen vaatima eettiseroottinen jännite. Tässä mielessä myös ”filosofian hullulla kiihkolla” oli yksinomaan myönteinen ja filosofisiin suorituksiin innostava merkitys.

Homoeroottisen kanssakäymisen vertauskuvaksi kohotettua platonista rakkautta on länsimaissa kuitenkin jatkuvasti tulkittu pelkästään henkiseksi ja aisti-ilot ulkopuolelleen sulkevaksi rakkaussuhteeksi. Vaikka miesten välisen rakkauden pääosa tuleekin omistaa filosofialle, platoninen rakkaus ei merkitse seksuaalisuuden kannalta kielteistä asennoitumista. Homoseksuaalista seurustelua koskevalla varautuneisuudella oli Platonin filosofiassa lähinnä yksi tehtävä. Hän esitti rajoituksia miesten ja poikien väliselle seksille vain siltä varalta, että rakkaussuhteen filosofinen tarkoitus vääristyy ja että pojat, jotka ovat kauneudeltaan ylivertaisia, yrittävät käyttää miehiä hyväkseen. Oli nimittäin vaara, että poikien kauneudesta lumoutuneet miehet unohtavat kokonaan filosofian, ja pojat, joista Platonin arvion mukaan ei voida vielä nähdä, ”tuleeko heistä hyviä”, kaappaavat aloitteen.

Jotta näin ei pääsisi käymään, Platon suositti filosofista itsekuria rakastajien välisissä suhteissa. Koska tämän varautuneisuuden motiivi oli yksinomaan pragmaattinen ja rakkauden riskitekijöitä eliminoimaan pyrkivä, ei siinä ollut ilmaistuna mitään kielteistä homoseksuaalisuutta kohtaan sinänsä. Siksi poikarakkauden aistillis-eroottinen toteuttaminen on platonisessa perinteessä täysin suositeltavaa, jos se ei merkitse tinkimistä viisauden, kauneuden ja hyveiden intellektuaalisesta rakastamisesta. Kuten platonisen perinteen kirvoittama rakkausrunous monipuolisesti osoittaa, filosofian aistillinen ja intellektuaalinen rakastaminen ovat pitkälti sama asia.

Toisaalta varmaa on, että Platon kieltäytyi antamasta pelkän eroottisen intohimon vallassa tehdyille teoille mitään erityistä arvoa. Mutta sikäli kuin aistillisella rakkaudella saattoi olla myös filosofista merkitystä, rakkauden toteutumisyhteyden täytyi olla nimenomaan homoseksuaalinen. Myöhempien tulkintojen valossa syykin tähän on selvä. Vain samaa sukupuolta olevien rakastajien merkityskonstituutio on kokemuksellisesti sillä tavoin samanlainen, että ymmärtäminen, kaikki intellektuaaliset hyveet ja intersubjektiivisuus ovat mahdollisia toteuttaa. Vaikka homoeroottinen seurustelu ei yksin riitä eettis-pedagogisen suhteen perustaksi, miesten ja poikien välinen rakkaus on ideoiden rakastamisen välttämätön ehto, jota ilman viisauden harjoittaminen ei ole mahdollista.

Mutta sama ei päde miesten ja naisten väliseen seurusteluun, jolla olikin vain lajinsäilytykseen tai omistamiseen liittyvä tehtävänsä ja josta latinan kielessä käytettiin samaa nimitystä kuin eläinten parittelusta (*coitus*). Lisäksi Platonin mainitsemat seksuaalisuuden näennäisrajoitukset pätevät todestakin otettuina vähintään yhtä vaikuttavasti heteroeroottiseen ja homoseksuaaliseen seurusteluun. Mainitaanhan miehen ja naisen välinen suhde ensisijassa aineellis-immanentteja päämääriä tavoittelevaksi yhteenliittymäksi, jota motivoivat käytännölliset päämäärät ja arvot. Niitä Platon ei kuitenkaan pitänyt sinänsä arvokkaina.

Eroksen merkityksestä yleensä voi sanoa sen, että Platonin kirjoituksia on miltei mahdotonta ymmärtää ilman eroottisen rakkauden huomioon ottamista. On vain harvoja dialogeja, joissa eroottinen rakkaus loistaa poissaolollaan. Eräs esimerkki on ”Parmenides”, joka on omistettu pelkästään tieto-

opillisille järkeilyille.[52] Tällöin Eroksen merkitys tulee näkyville siinä kerronnallisessa ratkaisussa, jonka mukaisesti pelkkä epäeroottisille pohdinnoille omistautuminen johtaa umpikujaan. Dialogin tietty hermeettisyys ja aporianomaisuus lienevätkin syitä siihen, miksi eräät myöhemmät lukijat ovat päätyneet pitämään sitä filosofisena pilana.[53] Joka tapauksessa selvää on, ettei Platonin värikylläistä ja tulkinnoille avointa draamatekstiä voida ymmärtää samalla tavoin kuin lakikirjaa tai kabbalaa.

3.2.4. Ystävyys

Syytä siihen, miksi Platonin ja kreikkalaisen antiikin filosofiaihanne, poikarakkaus ja sukupuolen sisäisen kulttuuriperinnön vaaliminen peittyivät myöhempinä vuosisatoina heteroseksuaalisen arvouniversumin pyörteisiin, voidaan etsiä juutalais-kristillisestä ajatteluperinteestä. Oman sulkeutuneen asemansa vuoksi se on ollut läpikotaisin lajinsäilytysstrategisten päämäärien ohjelmoimaa. Kristilliseen kulttuuriin liittyivät elämän käytännölliset päämäärät, hyötyajattelu ja kansainvälinen kapitalisoitumiskehitys. Modernina aikana filosofian homoeroottisen perinteen katkeaminen liittyi luonnollisten ystävyyssuhteiden harvinaistumiseen ja epäluottamuksen leviämiseen yhteiskunnassa. Sen sijaan kreikkalaisen antiikin filosofiassa itsestä huolehtimisen ajatus liittyi läheisesti ystävyyteen. Nykyaikana, jolloin toiseen ihmiseen luottamista pidetään vain merkkinä lapsellisuudesta tai itsepetoksesta, ystävyyssuhteitakin nimitetään ”sosiaaliseksi pääomaksi”.

Juuri pääoman käsitteessä kiteytyvät esineellisyys, hyötyajattelu ja tunteiden rationalisoiminen heteroarvojen mukaisiksi. Tosiasiassa ystävyyskään ei ole vain ”tunne”, jollaisena se on nähty kartesiolaisten kontrastien ja analyysien kautta: *erotettuna* järjestä. Antiikin kreikkalaisessa filosofiassa ystävyys oli samantapainen elämänkäytäntö tai merkityssuhde kuin rakkaus ja huolenpito, eikä mitään niistä pitäisi nykyäänkään typistää psykologiseksi ominaisuudeksi tai biokemiaksi.

Filosofian kutistuminen akateemisiksi riiteiksi ja valtasuhteiksi nykyaikana johtuu filosofian elävän ytimen eli ystävyyden ja poikarakkauden laiminlyömisestä tieteellisissä käytännöissä. Oma käsitykseni on, että maamme opetusviranomaiset pitivät myös filosofian kouluopetusta pitkään kiellettynä vain sen vuoksi, että näin välteltiin kertomasta heteronormistoon manipuloitaville nuorille, kuinka kiinteästi viisauden, hyveen ja tiedon harjoittaminen liittyi nimenomaan homoeroottiseen symboli- ja arvouniversumiin. Koska aisti-iloiset antiikin filosofiat ovat kulttuuripiirimme keskeisainesta, kyse oli kristillisen ja klassisen perinteen kilpajuoksusta, joka Keski-Euroopan katolisissa maissa oli jo ratkaistu uskonnon eduksi perustelemalla filosofian opetus vain kristillisen perinteen tärkeydellä.

Toisaalta ei ole epäilystä, etteikö edellä selostetusta tilanteesta ole edetty monien vaihtoehtofilosofioitten, vähemmistötutkimusten ja kriittisen historiankirjoituksen kautta johonkin uuteen – eli palattu sopivalla tavalla vanhaan. Tämä on tunnettua, sillä mitä enemmän asioita ”uudistetaan”, sitä

enemmän ne alkavat muistuttaa entisiä. Selvää kuitenkin on, ettei tieteenhistoriallisen rekonstruktiotyön keinoin ole voitu päästä edes lähelle sitä filosofista kokonaismerkitysyhteyttä, jossa spirituaalinen rakkausseikkailu oli mahdollista elää todeksi, vaan nämä yritykset ovat jääneet pelkiksi harjoitelmiksi. Tämä johtuu siitä, että eettis-pedagoginen perinne, jossa viisaus siirtyi suoraan oppineelta oppilaalle, on elämän hallinnollistuessa katkennut. Itsestä ja toisista huolehtimisen ideaalin kannalta asian voi sanoa niin, että on harvinaista, jos aikuiset ovat nykyään aidosti kiinnostuneita nuorten ihmisten omasta elämästä ja kokemusmaailmasta – siis muutoinkin kuin vain siinä teknis-sosiaalisessa tai hallinnallisessa tarkoituksessa, josta niin opettajakunta, ammattikasvattajat kuin urheiluvalmentajatkin ovat antaneet huonoja esimerkkejä.

Sen sijaan Sokrates oli filosofi, joka asetti itsensä alttiiksi pohtiessaan nuorten elämänkysymyksiä niissä yhteyksissä, joissa ne ensi kertaa tulivat hänen oppilaitaan vastaan. Tältä kannalta on selvää, ettei myöskään erotiikan ja seksuaalisuuden merkityksiä ollut syytä välttää. Kun Sokrates ohjasi oppilaikseen hakeutuneita nuoria oivaltamaan jotain uutta ja avartavaa heidän oman elämänsä luonteesta, hän voitti heidän luottamuksensa ikuisiksi ajoiksi. Nykyajan tekstejä ja tulkintoja osuvammin ja optimistisemmin tätä Eros-jumalan herättämää itsestä ja toisista huolehtimisen ajatusta kuvaavat Sokrateen sanat nuorelle Alkibiadeelle: ”Minun rakkautenihan on kuin haikara. Se on ensin hautonut sinussa siivilleen nousevan rakkauden, ja nyt se on vuorostaan sinun rakkautesi hoivattavana.”[54]

3.2.5. Heterotieteen oidipaalisuus

Kuten Platonin kertomuksesta voidaan lukea, myös Alkibiadesta näytti vaivaavan jonkinlainen välitilaan liittyvä kompleksi, mutta hänen tapauksessaan asiat ratkesivat toisin kuin Jeesuksen ja Saatanan kohdalla. Vaikka Alkibiadeen voidaan sanoa kärsineen Sokrateen oikuttelusta, ei tilannetta voida kuitenkaan luonnehtia ”oidipaaliseksi”, sillä Alkibiadeen kiinnostus kohdistui naisten sijasta Sokrateehen itseensä ja hänen edustamaansa viisauteen. Siinä, missä Alkibiades oli eräänlainen tilapäinen välitilan asukas, Jeesuksen ja Saatanan elämää leimasi ikuinen välitila, josta ei ollut ulospääsyä. Heidän tapauksessaan kyse oli kohtalosta ja sen mukaisesta tragediasta. Sen sijaan Alkibiadeen kriisit ratkesivat viisauden, hyveen ja tiedon eduksi. Kreikkalaisen antiikin kertomusperinteessä ei tunnettu sellaista ajattelutapaa, jossa ihmisen rakkaus jumalia kohtaan olisi johtanut kärsimyksen tielle. Vaikka ihmistä ei voitu pitää suinkaan jumalana, ihmisillä ja jumalilla katsottiin olevan sen verran yhteistä, että he elivät samassa todellisuudessa, ja myös jumalille kuviteltiin inhimillisiä ominaisuuksia. Oidipuskompleksin mukainen tunnedynamiikka onkin ollut nimenomaan heteroseksuaalisen yhteiskunnan keskeisimmän alkuehdon eli ontologisen jumalaoletuksen ominaisuus ja sitä kautta heteroseksuaalisten uskontojen ja heterotieteen syntysyy. Oidipaalista kompleksia ei kuitenkaan

esiinny adekvaatin filosofisen elämän ja rakkauden yhteydessä, jonka mallikuva Alkibiadeen ja Sokrateen suhde on. He molemmat omistivat elämänsä intellektuaalis-teoreettiselle hyvän, täydellisen ja kauniin rakastamiselle, kun taas heteroiden elämässä henkiset pyrkimykset ovat useimmiten alistettuina käytännöllisen hyödyn tavoittelulle.

Entä mitä merkitystä edellä selitetyillä myyttisillä kertomuksilla on homoseksuaalisen elämänkäytännön, identiteetin ja jopa valtion kannalta? Kristinuskon ja islamin sekä platonisen filosofian tarjoamat kuvaukset ovat luoneet perusmallit koko länsimaiselle ajattelulle. Ensin mainitut ovat suosittaneet nöyrtymistä, synnintuntoa ja alistumista. Niiden mukaan ”rumuus on todellista kauneutta”. Sen sijaan kreikkalaisen antiikin filosofialle oli ominaista kokonaan toisenlainen asenne ja maailmasuhde. Ihmisen tie oli tie kohti suurenmoista Hyvän ideaa.

Heteroseksuaaliseen kehyskertomukseen ja oidipuskompleksiin perustuvat kertomukset ovat olleet omiaan vahvistamaan heteroseksuaalisen elämändraaman traagisuutta. Ihmisen osa nähdään lohduttomana ja kurjana. Tiedon, totuuden ja viisauden roolia tuossa tilanteessa vastaa isän ja sittemmin myös ontologisen Jumalan taso, kun taas äidinvaltaa edustavat kokemus ja maailma. Oidipuskompleksin kahleissa kamppaileva filosofi on juuri tuo onneton välitilan olento, jota vetävät puoleensa kahden eri todellisuuden houkutukset. Toisaalta hän kaipaa isän eli jumalallisen ja yleispätevän tiedon ja ymmärryksen piiriin, mutta toisaalta hänen luontonsa vetää häntä kohti maata, materiaa ja naista. Tämän mukaisesti asennoituu hetero. Ainoa mahdollisuus estää hänen epäonnistumisensa ja torjua hänen kohtalonsa olisi se, että hän ei harjoittaisi filosofiaa lainkaan vaan taipuisi oman heteroseksuaalisen luonteensa mukaisesti huolehtimaan vain lajinsäilytysstrategisista pyrkimyksistään. Parasta olisi, että hän suostuisi palvelemaan yhteiskuntaa materiaalisten tarpeiden tyydyttäjänä. Mutta jos hän pyrkii viisauden rakastamiseen, seuraa kurjuutta ja kärsimystä, aivan kuten Oidipuksen tapauksessa.

Sen sijaan homoseksuaaliselle filosofille hänen kaipauksensa transsendenttiin ideoiden sfääriin ei tuota ongelmia. Häntä eivät sido maallisen eivätkä materiaalisen kiinnostuksen kahleet, ja niinpä hän on vapaa rakastamaan ”isän” eli Jumalan tasolla toteutuvia yleispäteviä ideoita, kuten hyvyyttä, kauneutta ja totuutta. Oidipus-myytti ja sen psykoanalyyttiset tulkinnat ovatkin olleet heteroseksististen ideologioiden raskauttamia. Oletuksena on ollut, että myös homoseksuaalien tunnedynamiikka muka noudattelee tuota kahden maailman kansalaisena pinnistelevän heteron elämändraamaa. Tietenkin myös nämä viisauden janosta osallisiksi tulleet ihmiset voivat luopua maallisesta kaipauksestaan Jumalan aidon rakastamisen hyväksi, ja tällainen valinta onkin toteutunut esimerkiksi katolisen kirkon pappien ja munkkien selibaattilupauksessa. He ovat olleet alun perin heteromiehiä, jotka ovat kääntyneet maalliselta tieltään taivaallisen rakastamisen piiriin. Mutta jotain tärkeää heidän elämästään on jäänyt puuttumaan, nimittäin filosofisen ja hengellisen elämäntavan kanavoiminen myös miesten väliseksi aistilliseksi käytännöksi. Täysin vaille toteutumista

heidänkään rakkautensa jumaluutta kohtaan ei ole tosin jäänyt, sillä tunnetaanhan pappien ja munkkien yhdyskunnat myös homoseksuaalisesta kanssakäymisestä. Sen sijaan homoseksuaalisesti asennoituva filosofi on toteuttanut yleispätevään viisauteen kohdistuvaa rakkauttaan jo alun perin sellaisella tavalla, jossa myös hänen aistillisen rakkautensa päämäärät ovat samansuuntaisia hänen intellektuaalisten pyrkimystensä kanssa.

Alkibiadesta, Jeesusta ja Saatanaa koskevia kertomuksia on vaivannut kautta aikojen se, että niiden päähenkilöitä on tulkittu heteroseksistisesti: kahden maailman kansalaisiksi. Tämä heteroseksistinen tulkintatapa on leimannut jossain määrin myös Platonin kirjoituksia, sillä nekin ovat altistuneet kristillisen arvomaailman lähtökohdista esitetyille näkemyksille. Niinpä myös Platonin kertomuksissa havaitut ristiriitaisuudet ja heteroseksuaalisuuden ilmaisut ovat olleet näennäisiä, ja ne ovat kuvastaneet enemmänkin Platonin ja *muun yhteiskunnan* välille syntyneitä konflikteja. Selvimmin tuota konfliktia edustaa Sokrateen marttyyrinkohtalo. Se oli maailman ensimmäinen julkinen homomurha eikä poikkea paljon Jeesuksen vastaavasta. Valitettavasti sekä Alkibiadeen, Jeesuksen että Saatanan omistautumista viisauden rakastamiselle on käytetty filosofian historiassa myös väärin, ja heistä on tehty oidipuskompleksin ”sovittajia” sekä marttyyreja kristillisen uskonnon ritualisoituja päämääriä varten. Sekä Sokrates että Jeesus tuomittiin kuolemaan siksi, että he kieltäytyivät tottelemasta ja kunnioittamasta kollektiivisen yhteiskunnan irrationaalisia normeja, jotka juontavat juurensa heteroseksuaalisesta valtakulttuurista ja heteromiesten alttiudesta naisten säännöille sekä perheen ideologialle.

3.2.6. Rakkauden intressit

Keskeisiä vedenjakajia filosofian homoseksuaalisen ja heteroseksuaalisen perinteen välillä ovat ihmisen älyllisten pyrkimysten erilaiset intressit eli tarkoitukset, edut ja mielenkiinnot. Filosofista, jumalallista ja hengellistä kiinnostusta saattaa tietenkin esiintyä myös maallisen rakkauden piiriin tuomittujen heteroiden keskuudessa. Koska heterot vaikuttavat valtakulttuurina yhteiskunnassa ja päättävät siten yhteiskunnan arvoista, normeista ja vallitsevasta elämäntavasta, on homoerotiikkaan liittyvä filosofinen elämä tehty mahdollisimman vaikeaksi. Siksi homotkaan eivät aina onnistu omissa yrityksissään elää saman sukupuolen yhteiseen merkityskonstituutioon perustuvaa filosofista elämää. Heteroista puolestaan ei ole siihen. Mutta myös Jumalan enkelimäiselle rakastamiselle omistautuneet homoseksuaalit joutuvat elämään aina jonkin verran käytännöllistä ja aineellisiin ehtoihin sidottua elämää. Tältä osin ihmisen elämästä erottuvat teoreettinen intressi ja käytännöllinen intressi. Ne molemmat liittyvät ihmisten elämään väistämättä, mutta olennaista on, kummalle rakkaudelleen ihminen antaa *etusijan:* ovatko hänen teoreettiset ja Jumalan rakastamiseen liittyvät pyrkimyksensä alistettuina käytännöllisille intresseille, vai palvelevatko käytännöllisen elämän hankkeet filosofiselta kannalta tärkeäm-

piä teoreettisen ja transsendentaalisen rakkauden päämääriä? Sellainen filosofi, joka alistaa teoreettiset intressinsä ja viisauden pyrkimyksensä käytännöllisille päämäärille, on tyypillisesti naturalisti ja erityistieteilijä, kun taas siitä, joka ylentää käytännölliseen elämään liittyvät motiivinsa yksinomaan teoreettisten päämääriensä tavoittelemiseen, tulee jumalallinen viisauden rakastaja ja filosofi.

Platonisessa filosofiassa edellä mainittuja suhteita edustavat niin sanottu tavallinen rakkaus ja taivaallinen rakkaus. Teoreettisesti ja hengellisesti suuntautunutta filosofia ohjaa elämä järjen mukaan, kun taas käytännöllisten intressien motivoima ihminen joutuu alistamaan elämänsä irrationaalisten tekijöiden valtaan. Seuraavassa tarkastellaan sitä, mitä Platon näistä ihmisen kahdesta tiestä sanoi.

3.3. PLATON JA POIKARAKKAUS

Ne, jotka ovat arvostelleet Platonia ”mystisyydestä” ja moittivat häntä irrationalistiksi, ovat erehtyneet ensinnäkin siksi, että he eivät ole ymmärtäneet, mitä kreikkalainen *mythoksen* käsite varsinaisesti tarkoittaa: se merkitsee hyvään itsetuntemukseen perustuvaa harmonista ja tasapainoista elämänkulkua, juonta, jonka perustana on ihmisen itseensä identifioituminen sekä direktiivinen ja projektiivinen maailmasuhde. Elämä järjen mukaan onkin mahdollinen vain homoeroottisessa suhteessa, jossa tunteiden ja järjen välille ei ole piirretty sellaista rajaviivaa kuin kartesiolaisen rationalismin mukaisessa ideologiassa. Tässä mielessä uudelta ja modernilta ajalta tunnettu rationalistinen perinne edustaa oidipuskompleksia toistavaa ja heteroseksististä järkeisuskoa, jossa järki on ”mies” ja tunne on ”nainen”. Näiden kahden maailman välillä heteroseksuaalinen tieteenharjoittaja rimpuilee.

Platonin filosofiassa järki ja tunteet eivät ole irrallisia osia, vaan ne kuuluvat yhteen ja muodostavat harmonisen kokonaisuuden miesten ja poikien pyrkimyksessä hyvään. Niinpä teoreettisen intressin toteuttaminen on rakkautta järjen ja sen valaiseman hyveen, viisauden ja totuuden mukaan. Sen sijaan käytännöllisten arvopäämäärien motivoimat ihmiset joutuvat luopumaan viisauden ihanteesta ja alistumaan irrationaalisille kahleille. Valitettavasti nykyfilosofia on ottanut tavakseen kutsua ”rationalismiksi” vain tuota naturalististen kilpailu- ja hyötymispäämäärien seuraamista. Tämä taas on merkinnyt järkeä koskevien käsitysten ideologisoitumista. Nykyaikana heterot pitävätkin ”järkevänä” lähinnä oman edun pyyntiä, perheen etujen tavoittelua sekä kilpailua ja itsekkyyttä, jotka muistuttavat petoeläinten kamppailua jälkikasvunsa puolesta. Vaikka tuo touhu saattaakin vaikuttaa näennäisesti ”rationaaliselta”, on kilpailun seurauksena yleensä koko yhteisön ajautuminen tuhoon. Ja ensimmäiseksi nuo pedot tuhoavat tieltään aidot viisauden rakastajat eli filosofit ja homoseksuaalit.

3.3.1. Ideaoppi homoseksuaalisen merkityskonstituution kuvana

Mitä merkitystä Platonin ideaopilla on homoseksuaalisuuden kannalta ja kuinka hänen idealisminsa valaisee homoseksuaalisuuden ja filosofian olemusta? Platon tunnetaan parhaiten juuri ideaopistaan, joka edusti hänen näkemystään olevaisen luonteesta. Koska ideat edustavat samalla myös käsitteellistä todellisuutta, hänen idealismiaan voidaan pitää eräänlaisena merkityksenteoriana, luonnoksena siitä, minkälaisia kielen merkitykset ovat ja kuinka ne syntyvät. Platon esitti ajatuksensa Sokrateen keskusteluista ylös kirjaamissaan dialogeissa, ja Sokrates puolestaan rohkeni esittää kantansa erilaisten haltioiden, kuten Diotima-nimisen papittaren suulla,[55] joten yksiselitteisiä sen enempää Platonin kuin Sokrateenkaan näkemykset eivät ole. Mutta Platonin dialogeja lukemalla voidaan päästä hänen ajatustensa jäljille.

Varhaisfilosofiassaan Platon jakoi todellisuuden tunnetusti kahtia: toisaalta ideoiden maailmaan, jota koskee varsinainen tieto, ja toisaalta aistimaailmaan, josta ei voida saada varmaa tietoa vaan jota koskee ainoastaan doksa: luulot, arvaukset ja epämääräiset kuvitelmat. Syynä tähän jakoon olivat Sokrateen johtopäätökset olevaisen luonteesta. Voimme kuvailla havaintojamme monin eri attribuutein, eli voimme kertoa, minkälaisia ne mielestämme ovat, tai voimme nimittää havaintojemme kohteita esimerkiksi tuoleiksi tai pöydiksi. Mutta voidaksemme määritellä sen, mitä itse tuoli ja pöytä ovat, meidän olisi ensin tunnettava tuota oliota vastaava idea, jonka perusteella kyseinen esine on tunnistettavissa siksi itsekseen. Näin ollen tarvitsemme kyseistä objektia vastaavan idean. Sen on edellettävä havaintojamme, sillä Platonin mukaan nimeäminen on mahdollista vasta idean tuntemisen jälkeen.

Koska nimeämisessä on kyse kielellisestä toimituksesta, idea on usein samastettu käsitteeseen. Nimeämisessä käsite yhdistetään sitä vastaavaan objektiin tai asiaan. Tämä on johdattanut monia myöhempiä kielifilosofeja ajattelemaan merkityksenteorioista idealistisesti ja katsomaan, että kieliteoreettisen idealismin pitää olla kokemukset poissulkevaa: käsitteen on edellettävä havaintoa, ja vasta käsitteellisen analyysin tuloksena kokemuksemme ja havaintomme voivat saada merkityksen. Nämä filosofit ovat usein ajatelleet, että olevaisen olemassaoloa koskeva kannanotto voidaan sulkea kokonaan pois ja keskittyä sen mukaisesti pelkkään kieliteoriaan. Tämä käsityskanta lukitsee merkitykset käsitteellisen ajattelun alueelle ja pitää yllä todellisuuden kahtiajakoa, joka on tunnettu kartesiolaisena dualismina.

Myös Platonin todistukset sielun olemassaolosta noudattivat hänen varhaiskauden ideaoppinsa piirteitä. Koska emme ole voineet saada yleisiä ideoita aistitodellisuudesta, jossa vallitsee vain sattumanvaraisten ja keskenään erilaisten objektien tai tapahtumien virta, yleisten ideoiden on pitänyt juontua mieleemme ideoiden todellisuudesta. Niinpä kykymme ja kaipauksemme ideoiden valtakuntaan on todiste sielun olemassaolon jat-

kumisesta ajallisen olemisen yli.[56] Tässä ajattelutavassa ei ole sinänsä mitään arvostelemista, ja Platonin transsendentalismi sopiikin yhteen hänen vanhemmalla iällä omaksumansa ykseysajattelun kanssa.

Keskikauden filosofiassaan kohtaamiensa ideaopin vastaväitteiden tuloksena Platon päätyi ajattelemaan, että voidakseen liittyä aistilliseen todellisuuteen ideoiden on oltava "eläviä", eli ideoiden ja aistimaailman pitää liittyä toisiinsa. Esimerkiksi tuolin ja pöydän ideaa pitää yhdistää huonekalun idea. Huonekalun ja muiden esineiden idean yhtäpitävyyden puolestaan selittää niitä korkeampitasoinen esineen idea, ja ideoiden yleisyyden kasvaessa tavoitetaan hierarkkisesti korkeimmalla tasolla kaikista ideoista yleispätevin, Hyvän idea. Ongelmaksi jäi, miten selittää yhdenmukaisuuden toteamiseen tarvittava *samanlaisuuden* idea. Jotta ideoiden ja aistimaailman välinen yhteys voitaisiin selittää, Platon päätyi ajattelemaan, että koko todellisuus muodostuu perimmältään yhdestä ja ainoasta Hyvän ideasta ja että juuri Hyvän idea luovuttaa koko todellisuudelle olemassaolon emanaatiossa. Sitä puolestaan on kuvailtu Hyvän idean ylitsevuotavuudeksi.[57]

Hieman samalla tavoin Anselm Canterburyläinen (1033–1109) ajatteli ontologisessa jumalatodistuksessaan, että ollessaan täydellinen Jumala on omassa olemassaolossaankin täydellinen. Jumalan olemassaolosta puolestaan saa olemassaolonsa koko maailma, joka Jumalan oli luotava, sillä täydelliseen olentoon sisältyy luomisen potentiaali, eikä hyvä Jumala voi olla luomatta. Sekä Platonin että Anselmin ajatukset olivat syvästi metafyysisiä, ja on vaikea sanoa, miksi täydellinen olento ei olisi voinut toteuttaa kaikkivaltiuttaan niin, että hän olisi kieltäytynyt luomasta tätä "mahdollisimman monia ristiriitaisia asiaintiloja yhteen sovittavaa" maailmaa.

Vaikka Platon joutui peräytymään alkuperäisestä idealismistaan ja dualismistaan Aristoteleen esittämän kritiikin vuoksi, hänen metafyysinen ideaoppinsa jäi voimaan aistikokemukselle myönnytyksiä tekevänä muunnelmana. Esimerkiksi kauneuden ideasta Platon päätyi ajattelemaan, että kauneuden idea saa ilmaisunsa kauniiden nuorten miesten vartaloissa. Platonin idealismi onkin usein tullut tulkituksi homoerotiikan sublimaatioksi, mutta pelkän sublimaatioteorian ei voida sanoa valaisevan kovin syvällisesti sitä, mikä merkitys homoseksuaalisuudella loppujen lopuksi oli Platonin ajattelun osana ja kuinka se motivoi Platonin systemaattisia pyrkimyksiä.

Kuten jo edellä todettiin, Platonin myöhäisfilosofia sopeutui myös aistikokemuksen haasteisiin hänen joutuessaan tinkimään varhaisfilosofiansa dualistisesta ehdottomuudesta. Mikä siis oli hänen idealisminsa merkityksenteoreettinen asema, ja miten Platonin oppi ideoista ja niitä vastaavista merkityksistä liittyi hänen käsityksiinsä miesten välisestä seksistä ja poikarakkaudesta? Tulkitsen Platonia niin, että samaa sukupuolta olevien ihmisten rakkaudella ja kanssakäymisellä oli Platonin ideaopissa tärkeä rooli ja että oikeastaan mitään Platonin ajattelun puolta ei voida ymmärtää ottamatta huomioon homoseksuaalista elämänyhteyttä, jossa hän halusi ideoiden tavoittelua eli filosofiaa harjoitettavan. Tässä mielessä hänen ajatuksiaan voidaan valaista *hom[m]oloogisuuden* käsitteellä. Kyseessä on

ranskan kielen sanoista *homme* (ihminen, mies), *homo* (sama) ja *homologue* (yhtäpitävä, vastaava) johdettu sana, jossa samaa sukupuolta olevien ihmisten yhteinen merkityskonstituutio, homoseksuaalisuus ja järki vetävät yhtä köyttä. Sillä viitataan sukupuolen sisäiseen merkityskonstituutioon eli tapaan, jolla merkitykset valikoituvat keskenään samoiksi samaa sukupuolta olevien ihmisten välillä. Onkin usein sanottu, että filosofiaa, tieteitä ja taiteita leimaa teoreettinen intressi, joka on ominainen samaa sukupuolta oleville ihmisille ja heidän tietoon ja sivistykseen tähtääville hankkeilleen.

Kyseisen Platon-tulkinnan voi tiivistää siihen jo edellä mainittuun toteamukseen, että samaa sukupuolta olevat ihmiset voivat ymmärtää toisiaan paremmin kuin eri sukupuolta olevat, sillä samaa sukupuolta olevien ihmisten merkitykset ovat tulleet opituiksi yhtäläisiksi samanlaisten kokemusten kautta. Tiede ja filosofia puolestaan ovat merkityksen projekteja, joiden piirissä tavoitellaan tuota yleispätevää ja teoreettista tietoa. Niinpä tiedettä ja filosofiaa leimaavat vahvasti homoerotiikka ja homoseksuaalisuus, vaikka pelkkään idealismiin pitäytyvät merkityksenteoriat ja kielifilosofiat ovatkin pyrkineet kieltämään sen omista ideologisista ja kristillisen dualismin ylläpitoon liittyvistä syistään. Tuloksena on ollut eräänlaista heterotiedettä.

Oman tulkintani mukaan merkityksenteoreettista tutkimusta harjoitetaan parhaiten purkamalla merkitysten pyramidia sen kivijalasta päin, mutta kyseinen Platon-tulkinta ei silti merkitse hyvästijättöä myöskään Platonin alkuperäiselle idealismille. Sen sijaan kyseinen tulkintatyö tuo meidät lähemmäksi yhden hänen arvoituksensa ratkaisemista. Tällainen Platon-tulkinta on tietenkin yhtä antelias tyttöjen väliselle rakkaudelle kuin poikarakkaudellekin. Jos siis Platonilla oli oma unelmavaltionsa, jollaisena toimi homomiesten filosofinen yhteisö, oli myös lesboilla oleva oma Lesboksensa eli paratiisisaarensa, jossa filosofiaa saattoi harjoittaa vapaana heteroseksuaalisen elämäntavan kahleista.

Teoreettisella intressillä ja sen mukaisella elämällä onkin ollut vahva asema länsimaisen tieteen ja filosofian ihanteena, mutta tämän ihanteen toteuttaminen on usein jätetty puolitiehen. Filosofian luonteenomaisin toteutumisyhteys olisi poikien ja heitä viisaampien miesten rakkaudessa, mutta kulttuurimme on edellä mainitun käytännöllisperäisen motivaatiorakenteensa vuoksi arvottanut sen synniksi tai rikokseksi ja asettanut kieltojensa vartijaksi kristillisen moraalinormiston. Tämän ideologisen kieltokulttuurin ja sen tuottaman estoisuuden myöhempiä toteuttajia on ollut myös pelkkään kielen analysoimiseen keskittyvä filosofiaperinne, joka on sulkenut silmänsä Platonin ajatteluun sisältyvältä erotiikalta ja hänen homoseksuaalisilta ihanteiltaan. Entä millaista homoeroottisesti motivoitunut filosofia antiikin Kreikassa oli, ja millaista se voisi edelleen olla? Minkälaisia olivat Platonin näkemykset poikarakkaudesta, ja minkä tyyppinen filosofiakäsitys niiden kautta ilmaistiin?

3.3.2. Platoninen Eros on seksuaalinen

Platonin käsitykset rakkaudesta ovat muodostaneet esikuvan homoseksuaaliselle elämäntavalle ja arvomaailmalle. Platonin dialogeissa on ilmaistuna sekä homoseksuaaliseen kanssakäymiseen liittyvät arvot että koko homoseksuaalisen yhteiskunnan ihanteellinen olemus niin, että Platonin teoksia voidaan pitää eräänlaisena homoseksuaalisuuden Raamattuna. Heteroseksuaaliset filosofian tutkijat ovat tosin lukeneet sitä todellisen Belsebuubin tavoin; esimerkiksi Platonin ilmaisema homovaltion idea on jäänyt havaitsematta heteroseksuaalisilta tieteenharjoittajilta. Koska Platonin ajatukset muodostavat myös tässä teoksessa esiteltävän homovaltion keskeisen ihanteen, paneudutaan seuraavassa Platonin yhteiskuntateoriaan. Hänen filosofiassaan ja yhteiskuntakäsityksessään lankesivat yhteen poikarakkaus ja homoseksuaalisuuden maskuliinisuus sekä naturalistisen ja dualistisen ihmiskuvan vastaisuus. Kasvatus, etiikka ja estetiikka kytkeytyivät yhteen pederastisessa suhteessa.

Homoseksuaalisuuden käsitteen käyttäminen on tosin epähistoriallista sekä Jeesuksen, Sokrateen että Platonin elämästä puhuttaessa, sillä antiikin aikoina homoseksuaalisuuden käsitettä ei tunnettu. Oikeampaa olisikin puhua ainoastaan rakkaudesta tai Michel Foucault'n tavoin ”ruumiin nautinnoista”.[58] Platonin dialogien moniselitteisyyttä ja alttiutta tulkinnoille on koetettu myös käyttää hyväksi yrittämällä kiistää Platonin filosofiasta miesten välisten suhteiden seksuaalisuus ja haluamalla tehdä hänestä eräänlainen homojen vastaisen rintaman keulakuva. Tästä esimerkin tarjoaa se, että ”platonisen rakkauden” nimeä on käytetty kuvaamaan nimenomaan epäseksuaalista rakastumista. Puhetta Platonin poikarakkaudesta on vaikeuttanut sekin, että kyseiseen termiin on liitetty käsitteen sisällön vastaisesti ajatus pedofiliasta, jota platonisen poikarakkauden ihanne ei ole. Kyseisen vääristelyn kautta on pyritty kyseenalaistamaan Platonin filosofian moraali ja hänen yleinen homoerotiikkansa, kun homoseksuaalisuuden periaatteellisille vastustajille on tarjoutunut retorinen argumentti koko homoseksuaalisen elämäntavan ja arvomaailman kompromettoimiseen. Teologinen tulkintaperinne on siis ulotettu koskemaan platonista filosofiaa – täysin epäonnistunein seurauksin.

Esimerkin tutkimuseettisesti välinpitämättömästä suhtautumisesta tarjoaa heteroseksuaalisuuden ja homoseksuaalisuuden käsitteiden reflektoimaton käyttö teologien kirjoituksissa. Ei voida sanoa, että Platon olisi suhtautunut ”kielteisesti homoseksuaalisuuteen”, sillä Platon ei puhunut sen enempää homo- kuin heteroseksuaalisuudestakaan. Kumpainenkin käsite on itse asiassa 1860-luvulta periytyvä kreikkalais-latinalainen johdos, jossa kreikan kielen sana *homoios* ('sama') tai *heteros* ('eri') yhdistettiin latinan kielen 'sukupuolta' tarkoittavaan sanaan *sexus*. Kun Platonin Erosta on jaettu heteroseksuaaliseen, homoseksuaaliseen ja homoeroottiseen käyttäytymiseen, on samalla luokiteltu Platonin rakkauskonseptiota tavalla, joka

antaa harhaanjohtavan kuvan siitä, miten Platon ja hänen aikalaisensa ajattelivat.

Vakavampi ongelma näiden käsitteiden käyttämisessä on se, että ne ylikorostavat seksuaalisuutta asiassa, joka kattaa ihmisen koko persoonallisuuden. Toisaalta homoseksuaalisuudesta puhuminen on oikeutettua *nykyaikana*, sillä kyseistä käsitettä tarvitaan Platonin filosofian vaietun ja poisselitetyn puolen selkeään esille saattamiseen. Mikäli siis näitä modernilta ajalta olevia käsitteitä käytetään, on niiden kuvaileva luonne selvitettävä, kuten edellä. Lisäksi on huomattava, että Platonin ajan homoerotiikkaan liittyi *myönteinen* arvovaraus. Lähes kaikki Platon-tutkijat ja kreikkalaisen antiikin tuntijat todistavat, että seksuaalinen kontakti sisältyi sekä miesten väliseen rakkauteen että miesten ja heitä nuorempien poikien väliseen suhteeseen.[59] Vaikka homoseksuaalisuuden käsitteen käyttämisestä Platonin filosofian yhteydessä voidaan esittää kritiikkiä, käytän sitä myös itse, sillä hyvien käsitteiden kehittely on kestänyt yleensä kauan. Oikealla tavalla kontekstualisoituna ja aikakausien erot muistaen sen käyttöön ei liity myöskään anakronismin vaaraa.

Entä millaista Platonin suosittama poikarakkaus oli? Homoseksuaalisuus kuului kiinteästi miesten yhteiselämään, ja nämä suhteet olivat myös varsin intohimoisia. Tämä ei koskenut vain miesten rakkaussuhteita, vaan myös miesten ja poikien väliset sekä poikien keskinäiset ystävyyssuhteet olivat usein erittäin kiihkeitä seksuaalisuhteita.[60] Tunnetuin esimerkki siveästä pidättyvyydestä oli tietenkin Sokrates, joka nukkui saman peiton alla Alkibiadeen kanssa mutta ei reagoinut tämän seksuaalisiin houkutusyrityksiin.[61] Nimenomaan Alkibiadeen hämmästys antaa ymmärtää, että *normaalitapauksessa näin ei olisi ollut*.

Platon suhtautuikin suosittavasti sekä pederastisiin että miesten välisiin seksuaalisuhteisiin, mutta hän kehotti noudattamaan niiden suhteen *kohtuutta*. Tässä valossa seksuaalisuutta koskevat ”kiellot ja rajoitukset” ovat ymmärrettävissä *näennäisrajoituksiksi*, joiden asettaminen todisti päinvastaisen asiaintilan olleen yleinen normi. Myös retorisiksi ja kirjallisiksi keinoiksi ymmärrettyinä niiden tehtävä oli sama kuin kaikkien seksuaalisuutta koskevien ehtojen ja varausten: ne lisäsivät osapuolten kiinnostusta ja innostivat filosofisiin suorituksiin. Jos eettis-pedagogisen tehtävän toteuttamisessa onnistuttiin, oli Platonin mielestä oikein, että osapuolet saivat palkinnoksi myös seksuaalisen tyydytyksen:

> Kun sitten sellainen pari löytyy, missä kummallakin on oikea asenne ja missä rakastaja on valmis tekemään rakastettunsa puolesta mitä tahansa, jos tämä vain hyväksyy hänet, ja poika puolestaan on halukas palvelemaan millä tahansa hyväksyttävällä tavalla sellaista miestä, joka tekee hänet viisaaksi ja hyväksi, ja kun toinen kykenee opastamaan järkevyyteen ja muuhun hyveellisyyteen ja toinen puolestaan tuntee opin ja viisauden tarvetta, silloin ja vain silloin, kun kaksi tällaista ihmistä yhdistää asenteensa, käy mahdolliseksi se, että rakastetun on kaunista ja oikein suostua rakastajansa tahtoon.[62]

Näin perustetulle sukupuolisuhteelle antoi arvon ja merkityksen se, että rakkaus oli suunnattu palvelemaan ihmisen henkisiä ja teoreettisia päämääriä. Siten homoseksuaalinen kanssakäyminen muodosti filosofian aidoimman ja kokonaisvaltaisimman toteutumisyhteyden. Modernilta kannalta katsoen homoseksuaalinen yhteenkuuluvuuden tunne ilmentää saman sukupuolen yhteistä kehollista merkityskonstituutiota, vaikka eräät nykyaikaiset merkityksenteoriat ovatkin kaikin keinoin pyrkineet kiistämään kokemusperäisen merkitysten muodostumisen. Tällaisella puolustuksellisuudella on syynsä yrityksessä peitellä tieteen ja filosofian olemukseen sisältyvää homososiaalisuutta, homoeroottisuutta, homoseksuaalisuutta ja, kuten eräät feministitkin ovat todenneet: merkitysten projektiemme kaikenkattavaa hom[m]oloogisuutta (*hom[m]ologue*).

Valinnanvaraa filosofisen ja tavanomaisen elämän välillä kuvaa se, etteivät erot Platonin ”taivaalliseksi”[63] arvottaman homoseksuaalisen rakkauden ja ”tavallisen”[64] rakkaussuhteen välillä olleet sellaisia olemuseroja, joiden kautta nykyajan naturalisoiva tiede lähestyy sukupuolista käyttäytymistä. Tavallisella rakkaudellahan Platon tarkoittaa heteroseksuaalista kanssakäymistä, kun taas taivaallisen rakkauden arvonimi on varattu yksinomaan homoseksuaalista rakkaussuhdetta varten. Jo se, miten eri tavoin kuin nykyään Platonin ajan ihmiset tekivät sukupuoliset valintansa, osoittaa, kuinka *normatiivinen* sukupuolisen käyttäytymisen perusta on. Homoseksuaalinen elämäntapa oli ja on edelleen ihmisten persoonallisen vapauden legitimoiva arvovalinta ja yhteiskuntapoliittinen kannanotto.

On huomattava, että kaikkea seksuaalisuutta käsiteltiin klassisen kauden Kreikassa *sekä* myönteisin *että* kielteisin termein. Toisaalta se oli jumalallista ja hyvää (*afrodisia*), ja toisaalta siihen liitettiin häpeän tunteita (*aiskhrologia*), eivätkä kulttuurimme eroa toisistaan tässä suhteessa kovin paljon. Ihmisen katsottiin voivan rakastua kumpaan sukupuoleen tahansa, eikä platonisessa ajatus- ja käyttäytymismallissa erotettu homo-, hetero- tai bi-identiteetillä varustettuja yksilöitä. Platonin ajan Kreikassa miesten välinen rakkaus ja seksuaalisuus olivat ensi sijassa eettisiä ja pedagogisia ilmiöitä, ja niinpä homoseksuaalisten tunteiden julkista osoittamista suvaittiin paremmin kuin miehen ja naisen näyttäytymistä keskenään yleisellä paikalla. Tämä ei johtunut pelkästään homoseksuaalisuuden filosofisesta arvosta, vaan myös tosiasiasta, että sukupuolet oli kreikkalaisessa käytännössä erotettu pitkälle omiin elämänpiireihinsä. Miesten toimintakenttää oli *polis*, valtio, kun taas naisten valtapiiriä edusti *oikos*, kotitalous. Eikä Platon miehen ja naisen suhteitakaan kieltänyt, mutta heteroseksuaalisuuden ilmaukset olivat sallittuja yksinomaan suljetuissa sisätiloissa, kuten kotona, ja sukupuoliyhdyntään eri sukupuolta olevien tuli vaivautua vain valtion säätämässä lajinsäilytystarkoituksessa.

Kuten Platon itse todistaa,[65] miehen ja naisen välisellä seksillä ei ollut tämän lisäksi mitään erityistä arvoa. Se vastasi lähinnä pölynimurointia tai television katselua, kun taas homoseksuaalinen kanssakäyminen arvotettiin ihanteeksi, jonka ympärille koko yhteiskunta ja ihmisten sosiaalinen arvostus rakentuivat. Tämä liittyy myös siihen, että antiikin Kreikassa ei tun-

nettu homoseksuaalisuuden käsitettä: elämä oli kerta kaikkiaan niin homoseksuaalista, että se ei yksinkertaisesti erottunut homoseksuaaliseksi, kun sille ei voitu tunnistaa kilpailukykyisiä vaihtoehtoja. Toisaalta homoseksuaalisuus ei koskaan ollut *pelkkää* homoseksuaalisuutta, koska homoseksuaalisuudesta sai voimansa myös kaikki muu, mikä yhteiskunnassa oli homoseksuaalista.

3.3.3. Homoseksi arvotettiin maskuliiniseksi

Sukupuolten tasa-arvo ei kiinnostanut sen enempää Platonia kuin sapfisen rakkauden edustajiakaan. Myöskään nykyajan feministin ei tarvitsisi pitää vihollisenaan hänen parjaamansa miestä vaan heteroseksuaalista valtakulttuuria, jonka ideologia on onnistunut hautaamaan alleen filosofian ja homoerotiikan välisen spiritualiteetin. Platon ei halunnut perustaa tasa-arvoa samanlaistamiselle, kuten on tehty valistuksen jälkeisinä vuosina, ja tasa-arvoa voineekin olla olemassa vain, jos on erilaisuutta. Toisaalta Platon korostaa utopistisissa teoksissaan ("Valtio" ja "Lait") sukupuolten yhdenvertaisuutta, mutta hän tekee sen sukupuoliset erot tunnustaen. Myös homoseksuaalien emansipaatioon tähtäävät liikkeet ovat aina vaatineet ihmisten tasa-arvoa, koska emme halua arvottaa itseämme muita paremmiksi. Emmekä väitä olevamme filosofeja siksi, että olemme homoseksuaaleja, mutta homoja olemme, koska haluamme harjoittaa oikeata filosofiaa.

"Faidon"-dialogissa Platon selittää, miksi ihmiset ovat sukupuoliselta suuntautumiseltaan erilaisia. Kohta vahvistaa ensinnäkin sen, että miesten välinen seksuaalisuus arvotettiin maskuliiniseksi; ovathan rakastajat samaa miehistä alkuperää. Toiseksi, naisellisuus ja androgyynisyys liitettiin heteroseksuaalisuuteen. Kolmanneksi, valtiollinen järjestys rakentui homoseksuaalisille arvoille. Neljänneksi, heteroseksuaalisuutta suvaittiin ja siihen jouduttiin kehottamaan vain lajinsäilytystarkoituksessa, ja aivan viimeistä riviä myöten sitaatissa on lausuttu kirkas totuus:

> Jokainen meistä on siis vain ihmisen puolikas ja olemme yhdestä kahdeksi halkaistuja kuin kampelat ja kukin etsii alinomaa toista puoltaan. Ne miehet, jotka on lohkaistu siitä kokonaisuudesta, jota ennen sanottiin miesnaiseksi, rakastavat naisia, ja monet avionrikkojat kuuluvat siihen lajiin. Tällaiset naiset puolestaan ovat miehiinmeneviä ja uskottomia. Ne naiset taas jotka ovat olleet osa naista, eivät niinkään välitä miehistä, vaan enemmänkin toisista naisista. Juuri tästä lajista ovat naisia rakastavat naiset peräisin. Miespuolisista kokonaisuuksista lohkaistut viimein hakeutuvat miesten luo, ja koska he ovat osia miehestä, he jo poikaiässä rakastavat miehiä ja makaavat mielellään näiden kanssa ja pitävät siitä, että miehet syleilevät heitä. Tällaiset ovat poikien ja nuorukaisten parhaita, koska heissä on eniten miestä. [...] Parhaiten tämä näkyy siinä, että vain tällaiset nuoret siirtyvät vartuttuaan valtiolliseen elämään. Miehiksi kasvettuaan he rakastavat poikia ja heiltä puuttuu luontainen kiinnostus avioliittoa ja lasten siittämistä kohtaan. He suostuvat tähän vain siksi,

> että laki sitä vaatii. Heille riittäisi saada elää naimattomina yhdessä niiden kanssa, joita he rakastavat.[66]

Kiintoisaa on, että tällaisessa suhteessa kasvatetut pojat siirtyivät aikuisiksi vartuttuaan nimenomaan valtiolliseen elämään, joka arvotettiin korkeimmanasteiseksi statukseksi yhteiskunnallisessa hierarkiassa. Heistä oli tuleva todellisia filosofikuninkaita toisin kuin tässä nykyisessä työelämäksi kutsuttavassa alistusrakenteessa, jossa meidät pakotetaan palvelemaan heteroseksuaalista tarpeentyydytystä. Naturalistisille heteroarvoille rakennetun yhteiskunnan panttivangeiksi jouduttuaan monet homot luovuttavat ja hakeutuvat nykyisin suorittaviin ammatteihin, kuten partureiksi, puotipuksuiksi, köksäapulaisiksi tai lakimiehiksi, joiden tehtävien hoitamisessa ei tarvita aivoja.

Entä ajatteliko Platon edellä siteeratussa katkelmassa, että ihmiset ovat jonkinlaisia androgyynisiä tai sukupuolettomia olentoja? Tähän kysymykseen on vastattava selvästi ”ei”. Platonin käsitys, että ihmiset ovat halkaistuja ”miesnaisesta”, vastaa myös nykyistä käsitystä siitä, miten sukupuoli muodostuu alkion kehityksen aikana. Mutta se, että tulokseksi saatiin selviä eroja sukupuolten välille, kertoi vain siitä, kuinka tärkeänä Platon piti kaksiarvoista sukupuolijakoa. Huomiota herättää sekin, ettei Platon pitänyt homoseksuaalisesti käyttäytyviä miehiä ”naisellisina”, kuten myöhempi ajattelu, vaan hän katsoi homomiesten olevan eräänlaisia maskuliinisuuden perikuvia. Tämä sukupuolen ja sukupuolisen käyttäytymisen välillä nähty yhteys ulotti vaikutuksensa politiikkaan asti.

Miehisen rakastajan (*erastēs*) tavoite oli rakastettujen (*eromenos*) kasvattaminen *poliksen* täysivaltaisiksi jäseniksi (*agōgē*) ja heidän henkisen hyveellisyytensä (*aretē*) maksimointi. On todisteita siitä, että miehisen rakkauden ulkopuolelle jääminen arvotettiin sosiaalisen häpeän aiheeksi. Homoseksuaalisuus ei siis ollut ainoastaan *hyväksyttyä* sellaisella kerjuun kautta aikaansaadulla tavalla, jota se on nykyisin, vaan miesten välinen seksuaalisuus oli kaikissa muodoissaan *suositeltava* osa sosiaalista elämää. Se sai oikeutuksensa siitä, että jumalatkin sitä harjoittivat. Tämä vahvistaa sitä jo edellä viitattua näkemystä, kuinka olemusajattelusta vapaata sukupuolinen käyttäytyminen lopultakin on.

Platonin filosofiassa, kuten antiikin estetiikassa yleensä, kauneutta palvottiin nimenomaan alastomien poikien vartaloissa, joiden ihailijat olivat toisia miehiä. Miehen yhtymisellä naiseen oli kauneuden uusintamistoimena pelkkä lajinsäilytyksellinen merkitys, eikä siihen liitetty sen enempää myönteistä kuin kielteistäkään esteettistä arvoa. Kauneuden sinänsä ajateltiin olevan lähtöisin ideoiden maailmasta. Se ei kausaalisesti seuraa heteroseksuaalisesta parittelusta, eikä sen pysyvyys ole sidottu vastakkaisten sukupuolten yhdyntään. Lisäksi heteroyhdynnän välttämättömyys ei ollut antiikin kreikkalaisille luonnollinen välttämättömyys, vaan se oli ja on edelleen sosiaalinen normi.

Tästä kertoo sekin, että antiikin Kreikassa miehiä jouduttiin erityisesti taivuttelemaan makuulle naisten kanssa, mikä tapahtui luovuttamalla he-

teroseksuaalinen yhdyntä palkinnoksi sotasankareille. Heteroseksuaalisen yhdynnän tematisoiminen erityisoikeudeksi osoittaa, että miehen yhtyminen naiseen poikkesi siitä, mitä ihmiset yleisesti tekivät ja halusivat.

Tämäntapaiset ”palkinnot” lienevät myös sukupuolimoraalia osoittavalta todistusvoimaltaan samanlaista tingeltangelia kuin kaikki muukin sotilaspropaganda. Poikkeamista yleisestä käytännöstä osoittaa se, että heteroparittelua varten tarvittiin sosiaalipoliittisesti hyväksytty alibi. Lajinsäilytysstrategian militarisoiminen oli ominaista enimmäkseen Spartan kaltaisille agraarivaltioille, ja Platon selittääkin tämän kaksinaismoralismin syitä poliittisesti uskottavalla tavalla: miesten välisestä ystävyydestä syntyy niin voimakkaita ystävyysliittoja, että ne ovat voimakkaampia kuin mikään paha, ja sen vuoksi hallitsijat ovat kieltäneet miesten väliset rakkaussuhteet eräissä barbaarisissa maissa.[67]

3.3.4. Miesten välinen rakkaus on yliaistillista

Sen lisäksi, että miesten välinen rakkaus muodosti filosofian kannalta suositeltavan poikkeuksen luonnon järjestyksestä ja oli jo siinä mielessä ”yliluonnollista”, tämä rakkauden laji oli supernaturalistista myös yli-aistillisten päämääriensä vuoksi. Vaikka homoseksuaalisuus on tietenkin aina aistillista, merkityksenteoreettisen ykseyskokemuksen kautta se valaisee transsendentteja ideoita.

Keskeisimmän kuvauksensa Eros-jumalan luonteesta Platon antoi ”Pidoista” tutussa Sokrateen Diotima-puheessa. Toisen valaisevan kuvauksen miesten välisen rakkauden luonteesta Platon on kirjannut Sokrateen puheeseen Faidrokselle. Tarkalleen ottaen kyseessä on taaskin Sokrateen siteeraama puhe, jonka hän on lainannut – tällä kertaa eräältä kauniilta pojalta. Puheensa alun Sokrates omistaa tuttuun tapaansa ideoiden maailman luonnehtimiselle. Selvitettyään, miten sielun olemus toteutuu ideoiden eräänlaisena kantajana ajallisuuden ja iäisyyden välillä, Sokrates luettelee rakkauden tunteen herättämiä ”hulluuden” lajeja. Kyse ei ole kuitenkaan pelkkää outoa käyttäytymistä vaarallisemmista hulluuden lajeista, ja Sokrates toteaakin, että ”[…] suurin hyvä tulee meidän osaksemme juuri hulluuden välityksellä, sellaisen hulluuden joka on jumalten lahja”.[68] Sokrateen tarkoittama hulluus oli nimenomaan jumalten virittämää innostusta eli *maniaa*,[69] ja sen mukaista lahjakkuutta kutsutaan Sokrateen mukaan ”maaniseksi taidoksi”.[70]

”Faidros”-dialogissa Sokrates vertaa sielun etenemistä ideoiden valtakunnassa siivekkään parivaljakon ja ajomiehen yhdistettyyn voimaan. Ajomies eli sielun järkevä osa ohjaa tällöin hevosia, joista toinen on hyvä ja kunnollinen ja toinen sen vastakohta. Tämä kuvastaa ajomiehen vaikeaa tehtävää ja rakkauden eri intressien ristiriitaisuutta. Ihmisen sielu joutuu maailmassa ollessaan seikkailemaan eräänlaisessa taivaan ja maan välisessä jumalallisessa näytelmässä, jossa hän joutuu kohtaamaan niin oman ruumiillisuutensa kuin demonienkin eteen tuomia oikkuja. Platonin kosmo-

loginen näkemys maailman olemuksesta ja synnystä muistuttaa läheisesti hindulaisuuteen liittyvää jälleensyntymisen ja ikuisen kiertokulun ajatusta, ja ilmeisesti Platonin näkemykset ovat myös jonkin verran velkaa idästä säteilleelle valolle. Maailmaan synnyttyään ihmisellä on edessään ohdakkeinen tie, jonka päätepisteessä on jälleensyntymisen lakkaaminen ja sielun pääseminen takaisin jumalalliseen alkuyhteyteen:

> Sielu ei kymmeneentuhanteen vuoteen palaa sinne mistä se on lähtöisin; sillä noin kauan aikaa kuluu, ennen kuin se saa siivet, poikkeuksena ne jotka ovat vilpittömästi harrastaneet filosofiaa tai filosofisesti harrastaneet nuorukaisia. Nämä saavat siivet kolmannessa tuhatvuotiskierrossa, jos ovat kolme kertaa peräkkäin valinneet saman elämän, ja pääsevät pois kolmantenatuhantena vuotena. Muut joutuvat tuomiolle päätettyään ensimmäisen elämänsä. Tuomituista toiset joutuvat maanalaisiin rangaistuspaikkoihin kärsimään rangaistustaan, toiset taas muutetaan oikeuden päätöksellä niin kevyiksi että he nousevat taivaaseen, johonkin missä he elävät elämää jonka ovat ihmisen hahmossa eläessään ansainneet.[71]

Tässä ”Faidroksen” kohdassa on lausuttuna sama ajatus kuin Platonin myöhäisteoksessa ”Valtiossa”, ja oletettavasti myös ”maan ympäri ja maan alla”[72] vaeltavat hahmot ovat samoja kuin ”Valtion” seitsemännen kirjan luolavertauksessa mainitut vangit. Sen sijaan luolasta pois tuleminen ja auringonvalon näkeminen edellyttävät rakkauden harjoittamista oppineesti. Aivan niin kuin homoseksuaaliset yksilöt eivät synnytä eivätkä siitä jälkeläisiäkään, kyseisten ihmisten ei tarvitse enää reinkarnoitua maailmaan, vaan he ovat ikään kuin vaelluksensa loppusuoralla, josta avautuu portti iäisyyteen.

Ideoiden katseleminen edellyttää kuitenkin homoseksuaalisen rakkauden toteuttamista filosofisella tavalla. Kasvattaakseen siivet sielun olisi siis rakastettava kauneutta itseään eikä sen vaillinaisia kuvajaisia. Niidenkin kanssa on luonnollisesti tultava toimeen, mutta etusija on annettava kauneuden ideaan kohdistuvalle ja teoreettisen intressin mukaiselle rakkaudelle. Vasta se voi antaa merkityksen maailmassa havaittavalle kauneudelle. Sen sijaan epäfilosofinen rakastaja ei rakasta toisessa ihmisessä kauneutta itseään vaan ainoastaan katoavaa ulkoista kauneutta, ja pahimmillaan hän ”yrittää himonsa vallassa astua ja siittää kuin nelijalkainen eläin”.[73]

Filosofinen rakastaja pyrkii löytämään rakkautensa kohteesta kauneuden idean itsensä. Lisäksi hän etsii toisesta ihmisestä myös oman kiinnostuksensa filosofisia kohteita.[74] Näin ihmiset ponnistelevat tavoittaakseen oman jumalansa itsestään, ja rakkautensa kohteesta he tekevät ”niin paljon jumalansa kaltaisen kuin mahdollista”.[75] Sokrates kuvaakin rakkauden heräämistä hampaiden puhkeamisesta johtuvaksi kivuksi, joka muistuttaa myös enkeleille kasvavien siipien tuottamaa ärsytystä. Rakastajan asema on tällöin vaikeampi kuin rakastetun:

> Kun kauneus silmien kautta virtaa häneen, hän lämpiää ja siipisulkien juuret kostuvat, ja sulkien tyvestä sulaa kovettuma joka pitkään oli estänyt

> niitä kasvamasta. Ravinnon nyt virratessa paisuvat siipien aiheet pyrkien peittämään sielun koko pinnan; alun alkujaan sielu oli näet sulkapukuinen kaikkialta. Tänä aikana koko sielu kuohuu ja sykkii; kuten hampaiden puhkeaminen aiheuttaa ärsytystä ja kutinaa ikenissä, siten sieluakin vihloo, ärsyttää ja kutittaa kun siivet alkavat kasvaa. Kun sielu saa katsoa nuorukaisen kauneutta, josta osia virtaa ja kaivautuu (tästä sana ”kaipaus”) sieluun, tämä kostuu ja lämpenee, pääsee tuskastaan ja riemuitsee.[76]

Platon selventää ajatustaan toteamalla, että ”[t]ätä sieluntilaa, sinä kaunis poika jolle minä puhun, nimittävät ihmiset rakkaudeksi”.[77] Jos rakkaus jää *pelkäksi* kaukorakastumiseksi tai filosofiseksi rakkaudeksi, tuloksena on kyyhkyläisten kujertelua, eivätkä rakkauden ravihevoset pääse laukkaamaan. Mutta tilanne muuttuu, kun toisiinsa rakastuneet miehet makaavat vuoteella keskenään. Sielun nautinnonhaluisen puolen pitää tällöin saada palkkaa vaivoistaan,[78] tulkitsee Sokrates ja lähestyy tilannetta parivaljakkometaforallaan. Hevosista parempi on

> […] suoraryhtinen ja jäntevä, korkeakaula ja kyömyturpa, vaaleakarvainen ja tummasilmäinen, kunnianhimoinen mutta samalla itsensä hillitsevä ja vaatimaton, totuuden ja hyvän maineen ystävä, joka tarvitsematta piiskaa tottelee pelkkää kehotusta ja sanaa. Toinen taas on notkoselkä, lihava ja muodoton, jäykkäniska ja pystyturpa, sen karva on tumma ja silmät harmaat, verestävät, se on omavaltainen ja niskoitteleva, kovakarvainen ja kuuro, tottelee tuskin piiskaa ja piikkiä.[79]

Sokrateen esittämän kuvauksen perusteella on mahdollista ajatella, että hän arvottaisi aistillisen rakkauden juuri tuoksi kunnottoman orin harjoittamaksi intohimojen toteuttamiseksi, mutta johdonmukaisempi tapa tulkita tilannetta olisi seuraava. Hevosista parempiluonteinen edustaa rakkauden suuntaamista filosofisiin ja teoreettisiin päämääriin, kun taas huonotapaisen hevosen rakkaus on *pelkkää* rakkauden kohdistamista maallisiin ja käytännöllisiin kiintymyksiin.

Aistillista rakastamista ei siis tässäkään kohdassa kiistetä, vaan parivaljakon molemmilla hevosilla on oikeus nautintoihinsa – tosin ajomiehenä toimivan *järjen ohjastamina*, jolloin aistillisen rakastamisen on oltava alisteista filosofialle.

Tällöin kyseessä on filosofinen ja homoseksuaalinen rakkaus. Platonhan ajatteli, että naisen ja miehen välinen suhde on jäävä pelkästään aistilliselle tasolle. Sen sijaan homoseksuaalisessa suhteessa rakkauden molemmat aspektit ovat tasapainossa, ja opittuaan hallitsemaan ajokkiaan tuo sielun järkevä osa myöntää mahdollisuuden myös aistilliselle nautinnolle. Tällöin rakastetulla pojalla on oikeus suostua miehisen rakkauden kohteeksi ja ottaa vastaan aistirakkautta:

> […] ajan oloon johtavat hänen nuoruutensa ja itse kohtalo siihen, että hän hyväksyy rakastajan seuran; sillä niin kerta kaikkiaan on kohtalo määrän-

nyt, ettei paha ihminen voi ystävystyä pahan ihmisen kanssa eikä hyvä ihminen voi olla ystävystymättä hyvän ihmisen kanssa.[80]

Huomattavaa tässä kohdassa on, että antiikin ajatus kohtalosta ja välttämättömyydestä puhuu homoseksuaaliseen elämäntapaan myöntymisen puolesta. Sokrateen kantaa homoseksuaaliseen rakastamiseen ilmentää, että myös jumalat harjoittivat sitä. Hän toteaa, että rakkauden jatkuttua jonkin aikaa rakastettu saa kosketella rakkauden kohdettaan urheilukentillä ja muissa kohtauspaikoissa, jolloin myös sen virran vesi, ”jota Zeus ollessaan rakastunut Ganymedeehen, nimitti kaipaukseksi, runsaana virrata rakastajaan”.[81] Näin ajatellessaan Sokrates jatkaa, että

[j]os nyt se mikä sielussa on parasta saa yliotteen ja johtaa järjestyneeseen elämänmenoon ja viisauden rakastamiseen, elävät he täällä onnellista ja tasapainoista elämää, he hallitsevat itsensä ja ovat maltillisia, alistavat orjaksi sen josta sielun pahuus tulee mutta vapauttavat sen josta hyve on lähtöisin. Kun kuolema tulee, heillä on siivet ja he ovat kevyitä, he ovat voittaneet yhden kerran kolmesta tässä todella olympialaisessa kilpailussa, ja suurempaa kunniaa ei ihmiselle voi tuoda sen enempää inhimillinen järkevyys kuin jumalainen hulluuskaan.[82]

Lopuksi Sokrates mainostaa homoseksuaalisen rakkauden ylivertaisuutta toteamalla, että ”[a]jattele poika, kaiken tämän jumalaisen antaa sinulle rakastavan miehen ystävyys […]”,[83] ja tällä kertaa hän on myös täysin tyytyväinen pitämäänsä puheeseen. Sen voi siis sanoa edustavan filosofin lopullista kantaa.

Tekstin kukkea vertauskuvallisuus ja ilmeinen jumalallisuus ovat kestäneet ajasta aikaan ja puhutelleet niin heteroita kuin homojakin. Dialogien metaforallisuus johdattaa tietenkin kysymään, mitä merkitystä Platonin ajattelulla voi olla. Kysymykseen voidaan vastata seuraavasti. Monet filosofit ovat nähneet vaivaa kiistääkseen sen, että filosofia on luonnehdittavissa samaa sukupuolta olevien ihmisten yhteiseen kokemukselliseen merkityskonstituutioon perustuvaksi rakkaudeksi. Nämä homovastaiset piirit ovat pyrkineet epäseksualisoimaan Platonin ajattelua peittääkseen sen, että juuri filosofia sinänsä muodostaa homoseksuaalisen rakkauden toteuttamismuodon.

Heiltä ovat siis hevoset karanneet käsistä. Sitten ne ovat vaihtaneet suuntaa, ja lopulta ne hirnuvat, purevat ja potkaisevat heitä. Viimein ne alkavat puhua: ”Myyttisillä esityksillään Platon tahtoo osoittaa, että miesten välisen rakkauden alkuperä on transsendentaalinen silloinkin, kun taivaallinen rakkaus muuttuu aika ajoin maalliseksi. Platon ei kiellä keneltäkään sitä, mitä ’rahvas pitää suurimpana autuutena’,[84] mutta osoittaa kylläkin sen, että miesten välinen seksi on pohjimmiltaan yliaistillisen rakkauden kuvaa.” Platonin tarkkaavainen lukeminen paljastaa, että viisauden rakkaudessa edistyneiden filosofien ei tarvitse jatkuvasti keskittyä pelkkään ideoiden kontemplaatioon, vaan he voivat paneutua myös lihallisiin nautintoihin.

3.3.5. Eläintarinoita

Mystiseksi Platonin filosofiassa jää se, miten paljon miesten pitäisi naida, jotta homoeroottinen suhde olisi todella seksuaalinen. Hän ei pidä seksisuhteista lukua tai kirjaa, hän ei tee niistä tarkkaa definitiota eikä piirrä rakkaudelle rajoja. Totuus on, että Platonin filosofiassa miesten vetovoimaa toisiaan kohtaan ja nuoria poikia kohtaan pidettiin nimenomaan luonnon (*fysis*) sanelemana.[85] Platon ei pitänyt miesten välistä seksiä "luonnonvastaisena" sillä perustella, että urospuolisten yhdyntää ei esiintyisi luonnossa. Platon ei ollut naturalisti, joka olisi käsittänyt 'luonnon' sellaisella heteroseksististä symboliikkaa ilmentävällä tavalla, jolla moderni luonnontiede tematisoi luonnonilmiöt. Rakkaus kaikkine muotoineen sisältyi olevaiseen, eikä olevaisessa (eli luonnossa) esiintynyt mitään luonnotonta. Viitattaessa heteroseksuaalisen käyttäytymisen "luonnollisuuteen" vedotaankin itse asiassa luonnonlainomaiseen *normiin*, joka on jo ihmisen oman kulttuurin tuote, kun taas ominaisuudet, joita esiintyy luonnossa itsessään, eivät voi olla alkuperäisesti "luonnonvastaisia".

Yksiselitteistä ei ole myöskään se, *pitäisikö* luonnonilmiöiden olla inhimillisen toiminnan normeja. Platon viittaa luonnollisuuteen sekä ruumiin nautintoja oikeuttavin että niistä varoittavin argumentein, eikä yleiskreikkalainen kohtuullisuuden periaatekaan ilmaissut sukupuolinormistoa sinänsä. Sen sijaan se liittyi ihmisen ja luonnon suhteeseen, joka on ollut yleisinhimillisesti rasitteellinen. Asian voi sanoa niin, että koska miehen ja naisen välinen liitos koettiin juuri tuollaiseksi vaivojen kyllästämäksi seurausten sietämiseksi, ei miesten keskinäisiä suhteita haluttu leimata naturalistisin käsityksin. Miesten sukupuolisuhteet koettiin myös arvokkaammiksi niiden filosofisuuden vuoksi, ja eläinanalogiaa tukee enää vain se semanttinen tosiasia, että miehen ja naisen yhdynnästä käytettiin *samaa sanaa* kuin eläinten parittelusta, kun taas urospuolisten sukupuolisuhteille oli kokonaan oma terminologiansa.

Dialogissa "Faidros" miesten välisen rakkauden muodot erotetaan kokonaan heteroseksuaalisen parittelun motiiveista. Kertoja ensinnäkin arvottaa intohimon vallassa suoritetun seksin varoittavilla varauksilla ja toiseksi välttää siirtämästä heteroseksististä yhdyntäkäsitystä homoseksuaaliseen kontekstiin; seurauksena kun olisi vain rakkaussuhteen ryvettyminen ja ajautuminen kurjuuteen ja kuraan.[86] Tekstin kokonaiskontekstin huomioon ottaen tätä "Faidroksen" kohtaa voidaan tulkita niin, etteivät dialogin näennäisesti seksuaalikielteiset arvotukset kohdistuneet sen enempää homo- kuin heteroseksuaaliseen rakasteluun sinänsä vaan kaikkeen sellaiseen sukupuolisuuteen, josta puuttuu filosofinen merkitys. Asia lienee, kuten Oscar Wilde aikoinaan lausui: moraalia ja luontoa erottaa tässä suhteessa vain hyvälaatuinen napinreikä.

Vaikka homoseksuaalisuutta esiintyy luonnossa ja se on siten täysin luonnollista, ihmisen seksuaalisuuteen liittyy myös hierarkkinen järjestys,

joka perustuu siihen, kuinka vaativaa sen takana oleva toiminta on älyllisesti ja mitä muita arvoja siihen liittyy. Ihmisen seksuaalielämä eroaa eläinten seksuaalielämästä sikäli, että ihmisen seksuaalisuuteen voi sisältyä myös eroottinen ja henkinen rakkaus. Sen sijaan muualla luonnossa tilanne on toisenlainen. Alkeellisimmat eliöt lisääntyvät jakautumalla, ja vain korkeammalla tasolla esiintyy sukupuolisuuden ilmiö, jonka mukaisesti toiset yksilöt ovat koiraita ja toiset naaraita. Homoseksuaalisuutta ilmenee sekä ihmisillä että eläimillä, mutta eläinkunnassa homoseksuaalisuutta tavataan vain älyllisesti kehittyneimmillä luontokappaleilla, joilla voi esiintyä symbolifunktiota ja merkitysten ymmärtämistä: rakkauden päämäärä on silloin filosofinen.

3.3.6. Mieskulttuurin kunnia

Platonin käsityksen mukaan miesten välinen seksuaalisuus on aivan yhtä luonnollista kuin oma lähtökohtansa eli filosofiakin, katsoipa asiaa miltä kannalta tahansa. Harhaan johtavat tulkinnat platonisen rakkauden eteerisyydestä ja seksuaalikammosta johtuvat ideologisesta vieraantuneisuudesta, jota hyödyntäen kristilliset *survival*-tendenssit ovat pyrkineet kuolettamaan Platonin ajattelusta miesten keskinäisen rakkauden ja filosofian välisen yhteyden. Homoseksuaalisuuden lisäksi on onnistuttu kukistamaan myös olennaisin osa Platonin tekstien kaikkea eroottisuutta.

Tämä ei ole ollut pelkkä seksuaalipoliittinen kannanotto, vaan tarkoituksena on ollut tappaa miesten itsenäinen subjektinmuodostus, sukupuolinen vapaus sekä kukoistava kulttuuri ja alistaa sukupuolisuus pelkästään käytännöllisille intresseille. Samalla on riistetty platonisen mieskulttuurin ymmärtämiseltä viimeisetkin rahkeet. Filosofia sinänsä olisi ylivoimaisesti seksikkäin tiede. Sen keskeisaineistoa ovat älyn ja aistillisuuden yhteydet, yleinen elämyksellisyys, elämän värikylläisyys ja *dolce vita*. Tätä tosin ei akateemisten filosofien myyrälaumasta enää voi havaita.

Filosofiassa käy usein niin, että mitä konkreettisemmasta asiasta puhutaan, sitä käsittämättömämpää on asian teoretisointi. Platon puolestaan oli hyvin konkreettinen. Selitettäessä hänen tekstejään subliimeiksi myyteiksi kadotetaan niiden tosiasiallinen todellisuudentajuisuus.

Nykyaikana, jolloin filosofit vain harvoin onnistuvat puhumaan tärkeistä asioista selkeästi, tarvitaan mieleen palauttamista. Platonin ajattelu on tässä suhteessa edelleen niin esimerkillistä, edistyksellistä, kirkasta ja läpivalaisevaa, että hänen filosofiansa tutkimista voidaan pitää riemukkaana paluuna erääseen kauan sitten menetettyyn tulevaisuuteen. Katsonkin, että Platonin filosofiassa oli kyseessä nimenomaan mieskulttuurin glorifiointi, ja sen mukaisesti sosiaalisen elämän tärkeimmäksi tehtäväksi arvotettiin sukupuolen yhteisessä merkityskonstituutiossa kiteytyvän *miesenergian* uusintaminen.

Viimeksi mainitusta antaa kuvaa pedagogiikka: kasvatus samoin kuin koko älyllinen todellisuuskin olivat kiinnitetyt homoseksuaalisen rakkauden

ympärille. Poikarakkautta leimasi tietty roolijako, mutta se ei ollut alistava eikä keinotekoinen. Sen sijaan suhteen tuli olla viriili ja samalla pastoraali intellektuaalinen suhde, joka tähtäsi osapuolten hyvään ja jossa ihmisen asema ei perustunut olemukseen vaan saavutettuihin ansioihin. Kasvattajina toimivat vain henkisen ja ruumiillisen suorituskykyisyytensä osoittaneet miehet. Platon katsookin, että pederastinen suhde oli kiinteämpi ja läheisempi kuin miehen ja naisen välinen avioliitto, koska siihen liittyi sivistyksellinen tavoite, joka miehen ja naisen suhteesta puuttui.[87] Kasvatussuhteen tehtäväjakoon liittyi se, että rakastajan oli oltava rakastettua vanhempi; yleensä parinkin vuoden ikäero oli tarpeeksi. Hänen täytyi olla omassa toimessaan eettinen, esimerkillinen ja filosofiseen asenteeseen kannustava, kun taas rakastetun osa oli huolehtia riittävän motivaation ylläpidosta ja haasteen tarjoamisesta kasvattajalle.

Platonin ajatuksesta kajastaa myös tietty *gay village* -idean ennakointi. Sen mukaan *kaupunkivaltiota* olisi helpompi hallita, jos asukkaina olisi vain pederastisessa suhteessa eläviä miehiä.[88] Platonin teoriat *poliksesta* sisälsivät siis selkeän manifestin homoseksuaalisen yhteisön ja elämäntavan puolesta, mutta hänen utopioidensa seksuaalipoliittinen sisältö on jäänyt myöhempien valtioviisaiden sisälukutaidolta näkymättömiin.

Miehen elämänkaareen kuului olla ensin rakastettuna ja sitten rakastajana. Tätä kuvastavat parhaiten Sokrateen ja hänen ystäviensä suhteet. Pederastista alkuperää oleva liitos kesti koko iän, ja sama mies saattoi olla yhtä aikaa sekä itseään nuoremman rakastajan aktiivinen rakastaja että oman mentorinsa rakastettu. Pelkän passiivisen roolin jatkumista aikuisiälle pidettiin filosofisen suhteen latistumisena. Voidaankin sanoa, että kasvatuksellisessa mielessä filosofia ilman poikarakkautta on kuin poikarakkaus ilman filosofiaa.

Pederastiaa edistävänä ympäristönä toimi varsinkin koulu, *gymnasion*, jonka liepeillä miehet saattoivat tavata poikia ja hakea heidän joukostaan rakastettua. He olivat usein niin kiimoissaan, että poikia saattamassa piti olla miesorja, *paidagogos*, jonka tehtävä oli varjella heitä hyväksikäytöltä ja epämääräiseltä seuralta.[89] Kaiken kohtuuden huomioon ottaen tämä olikin paikallaan. Urheilukentillä ja stadioneilla, joissa ruumiinharjoituksia suoritettiin alastomana, jouduttiin aikuisten pääsyä tiloihin suorastaan rajoittamaan, eikä ollut puhettakaan, että kilpailut olisivat olleet avoimia naiskatsojille. Nykyisten kasvatuskäytäntöjen ideologista homokielteisyyttä valaisee omalla tavallaan se, että sana ”pedagogia” juontaa juurensa juuri tuosta ”seksuaalista hyväksikäyttöä” torjumaan määrätystä *paidagogos*-orjasta. Sanan etymologiset jäljet viittaavat siis siihen, että pedagogiikka on myöhemmin haluttu mieltää nuorison seksuaalisten intohimojen kieltämiseksi ja torjumiseksi. Antiikin aisti-iloisuutta puolestaan ilmentää se, että kymnaasien (eli lukioiden) nimissä esiintyvä sana *gymnasion* tulee kreikan kielen sanasta *gymnos*, joka merkitsee ’alastonta’. Gymnasionit olivat paikkoja, joissa oleskeltiin alasti.

3.3.7. Pederastia on etiikkaa

Täsmällisesti ottaen antiikin filosofinen poikarakkaus ei ollut pederastiaa vaan efebofiliaa eli nuorukaisiin kohdistuvaa rakkautta. Myös pederastia on usein virheellisesti sekoitettu pedofiliaan, jonka kohteena ovat kehittymättömät lapset. Pederastiaan ei myöskään liitetty antiikin Kreikassa sellaista kielteistä arvovarausta, jonka perheenäidit ja julkinen sana nykyisin liittävät "pedofiliaksi" nimittämäänsä ilmiöön. Käsitteellistä saivartelua pidetään usein merkkinä keskustelujen ajautumisesta puolusteluun ja kinasteluun, jolloin mielipiteiden vaihdosta katoaa langan pää ja asia itse koetetaan haudata uskonnollisten dogmien tai lakipykälien normatiiviseen epä-älyllisyyteen. Niin on ollut tässäkin yhteydessä. Kiintoisinta pederastian ja pedofilian kysymyksissä lieneekin vain se, mistä asioihin liittyvä moralistinen kauhistelu sinänsä oirehtii nykyajan yhteiskunnassa.

Homojen syrjimistä ei pidetä enää kovin muodikkaana, mutta uutisotsikoita valtaavassa namusetäjahdissa lienee edelleen kyse agraarisen homokammon siirtämisestä perheen ulkopuolisiksi koettuihin tahoihin, kun vihantäyteiset ihmiset etsivät kohteikseen "pedofiilejä". Huomionarvoista nykyajan pedofiiliskandaaleissa onkin aikuisten oma asenne, jossa kanavoituu heteroperheiden sisäinen ahdistuneisuus ja insestisten yllykkeiden torjunta. Pedofiliajahdin levitessä yhteiskunnassa kukaan ei vaivaudu kysymään, minkälaista väkivaltaa homonuorille tehdään virallisen kasvatuskoneiston piirissä yrittämällä taivutella heitä heteroseksuaalisen elämäntavan arvoihin ja käytäntöihin niin kouluopetuksessa kuin takapihojen akatemioissakin.

Mutta platonisen mieskulttuurin suloisessa sylissä nuoret miehentaimet olivat turvassa ämmämafian vahingollisilta vaikutuksilta. Rakastettu saattoi olla joskus hyvinkin nuori teini-ikäinen poika, mutta suhteeseen ei liitetty mitään kielteisiä merkityksiä eikä tahdonvastaisuutta. Nuorten miesten suosion tavoittelemisesta käytettiin joskus metsästämiseen liittyviä metaforia, ja heitä houkuteltiin lahjoilla. Tällainen nuori oli tosin ikänsä puolesta jo aikuisuuden kynnyksellä muistuttaen esimerkiksi pulmusen puhtoista Nathanin roolihahmoa televisiosarjasta *Queer as Folk* tai kukoistavimpaan kukkeuteensa puhjennutta Adonista Oscar Wilden romaanista *Teleny*. Pidimmepä tästä tosiasiasta tai emme, Platonin aikalaiset todistavat suhteiden olleen intohimoisia seksisuhteita. Muiden muassa Kharmides kertoo, mikä kohu syntyi, kun erityisen kaunis poika ilmestyi paikalle, jossa oli paljon miehiä koolla.[90]

Suosittu poika oli monen rakastajan piirittämä ja saattoi valita useammasta kilpailijasta. Seksisuhteisiinkaan ei siis liitetty mitään halveksuntaa, kunhan se liittyi "hyvämaineisiin poikiin" (*agathoi*). Nämä suhteet olivat pitkäaikaisia, ja ne legitimoivat miesten toveruutta myös aikuisuudessa. Platonin Kreikassa miesten seksillä oli osapuolten integraatiota edistävä merkitys, toisin kuin tässä nykyajan dekadentissa kulttuurissa, jossa miehet

urheilevat ja saunovatkin yhdessä vain järjestääkseen kiduttavia löylykilpailuja, tuottaakseen toisilleen pahaa oloa ja todistellakseen, ettei heillä ole toisiaan kohtaan seksuaalisia intohimoja. Ponnistusten kohdistuessa homososiaalisen identiteetin torjumiseen ei ole ihme, miksi nykyajan heteroseksualisoitu mies kuvataan nykyisten tutkimustenkin taholla eräänlaiseksi puolipultsariksi tai surkioksi, ja miksi perheenisien haavoja renttuuden representaatioilla jatkuvasti suolataan.

Mutta Platonin Kreikassa filosofian näkeminen "kilpailuna" tai "pelinä" koettiin mielivallan (*hybris*) ilmaisuksi. Jos mies kävi filosofialla kauppaa, häntä kohtasi sama halveksunta kuin puhetaidonopettajia, jotka ottivat opetuksistaan maksun. Samalla tavoin asennoiduttiin prostituutiota harjoittaviin "rattopoikiin" (*pornoi*). Rakkaudella kauppaa tekevä mies samastettiin "naiseen, orjaan tai ulkomaalaiseen", ja muiden muassa Aiskhines kertoo, miten sen tapainen peliteoreetikko menetti heti oikeutensa toimia julkisissa viroissa, ja häntä rangaistiin pikaisesti kuolemalla.[91]

Lähes kaikki Platon-tutkijat ja kreikkalaisen antiikin tuntijat todistavat, että seksuaalinen kontakti sisältyi sekä miesten väliseen rakkauteen että miesten ja poikien väliseen pederastiseen suhteeseen.[92] Miesten seksuaalisuus poikarakkaus mukaan lukien ei edustanut sellaista vaihtoehto- tai vastakulttuuria, jollaiseksi se arvotetaan nykyajan yhteiskunnissa, vaan se nousi yhteisön kannattamien perusarvojen pohjalta ja tuki niitä. Oikeudenmukainen tapa tulkita Platonia olisikin myöntää hänen tekstiensä moniselitteisyys ja moniaineksisuus. Tällöin hänen yksittäiset tekstikohtansa pitäisi ymmärtää eri tyylikeinoin tehostettuina ja draamallisin jännittein kerrottuina kirjoittajan intentioina sekä hermeneuttisesti osana koko kulttuurille ja tekstikorpukselle ominaista perusymmärrystä.

3.3.8. Panemisesta

Filosofit ovat uhranneet paljon aikaa ja vaivojaan lihallisuuden, ruumiillisuuden, kehollisuuden ja aistimellisuuden selvittelyille, kun taas *panemisen filosofiaa* on tutkittu historian kuluessa huomiota herättävän vähän. Panemisessahan kaksi tai useampia kehoja yhtyy, ja ihmiset tulevat, niin kuin Raamatussakin kauniisti sanotaan, "yhdeksi lihaksi". Panemisen myötä lähestytään kehollisen intersubjektiivisuuden ydintä, ja näin on, ajatellaanpa asiaa sitten homo- tai heteroseksuaalisen yhdynnän kannalta.

Antiikin Kreikassa panemisen merkitykset olivat vähemmän yksilöllisiä kuin esimerkiksi aisti-iloisella 1800-luvulla, jonka kuluessa kyky, halu ja oikeus sukupuoliaktiin alettiin yhdistää yksilön eriytymiseen, subjektiksi tulemiseen, täysivaltaistumiseen sekä emansipaatioon perheestä, sukulaisista, säädyistä ja kirkosta. Kyseessä oli ihmisen omaa yksilöllisyyttä vahvistava akti. Eräin edellytyksin samaa voidaan sanoa kaikesta miesten välisestä seksistä aikakaudesta riippumatta, mutta Platonin Kreikassa miesten seksiin liittyi merkityksiä, jotka olivat myös päinvastaisella tavalla initiaatiomaisia. Vapautuminen tapahtui usein varta vasten järjestetyissä

juhlissa, eikä niiden päämääränä ollut niinkään yksilöksi eriyttäminen kuin miehisen identiteetin vahvistaminen osaksi jo integroitunutta ryhmää. Seksuaali-identiteetti oli omalla tavallaan kollektiivinen, mistä antaa kuvaa sukupuolinautintojen toimeenpano.

Muiden muassa Bethe, Cartledge ja Vanggaard kertovat kokonaisista seksiorgioista, joilla oli tarkkaan säädelty merkitys sukupuoleen vihkimisen rituaaleina. Näissä miehuuskuntoisuuden pääsykokeissa hyveet ja sankaruus (*aretē*), joiden uskottiin asuvan siemennesteessä, siirrettiin anaaliyhdynnän välityksellä aikuisuuden kynnyksellä oleviin miehiin.[93] Näin heistä saatiin seksuaalisesti entistä suorituskykyisempiä, ja he olivat valmiita jatkamaan vanhemmilta miehiltä saamaansa filosofista kutsumustehtävää. Tapahtuman maskuliinisuutta kuvaa sekin, ettei rituaalin ihannepoika ei ollut hento ja tyttömäinen H&M-poika vaan hevosoria muistuttava atleettityyppi.[94] Samaa ilmentää myös Platonin oma nimi, joka tarkoittaa viriiliä, leveäharteista miestä.

Miesten seksi oli ja on anatomisten seikkojen vuoksi selvästi peniskeskeisempää kuin naisen ja miehen välinen seksi, ja siihen liittyy kaikkea, mitä miehet voivat tehdä, kuten runkata, naida ja ottaa poskeen. Heterot, jotka ovat tulkinneet tilannetta omasta lähetyssaarnaajanäkökulmastaan, ovatkin luoneet miesten välisestä seksistä liian panokeskeisen kuvan, mikä ei toisaalta tarkoita, että miesten seksi olisi ollut vähemmän fantastista, hekumallista tai heikommin innostavaa. Päinvastoin: miesten seksi on ollut toiminnallisempaa kuin naisten keskinäinen tai naisen ja miehen välinen seksi. Miesten seksi on oman yhteisen tyydytysrakenteensa vuoksi myös suorituskeskeisempää, sillä se perustuu symmetriseen ja usein yhtäaikaiseen intohimon latautumiseen sekä purkautumiseen.

Miesten välisen seksin ensisijainen tarkoitus oli kruunata edistys filosofisen opinkäynnin tiellä, mutta sivuseurauksenaan se saattoi tuottaa mielihyvää myös heteromiehen tai -naisen rooleja varten. Nekin miehet, joiden elämänkaaressa heteroseksuaalisuus näytteli jotain osaa, olivat homoseksuaalisessa suhteessa oppineet, miten miehen saattoi kokea omana rakastajanaan. Onkin sanottava, ettei naisen kanssa puuhastelussa voi oikein onnistua, jos ei ole ensin maannut toisen miehen kanssa selvittääkseen, miltä miehen kanssa oleminen tuntuu. Toisaalta monet heteronaiset tunnustavat nykyisin, että he mielellään panisivat omia aviomiehiään, jos heillä vain olisi, millä tehdä se.

Myös nykyään suuri osa poliittisesta vaikuttamisesta ja manipulaatiosta on eräänlaista panemista: henkistä panemista. Nykyisessä feministisessä yhteiskunnassa poliittisen kanssakäymisen seksuaalisuus on kuitenkin lakastutettu poliittisen korrektiuden vaatimuksilla. Sen sijaan antiikin aikoina miesten seksi oli symbolista interaktiota parhaimmillaan, kun eleet, vuorovaikutus ja kieli voitiin koodata yhteiseen kokemusmaailmaan. Se oli oman itsen löytämistä, sukupuoleen samastumista ja itsetuntemuksen haaste. Tässä kaikessa ruumiin kokemuksilla oli tärkeä osa, kun koulutettava oppi sanojen ”nautinto”, ”taivaallisuus”, ”intohimo” ja ”täyttymys” merkityksen. Sukupuolen sisällä voidaan puhua eräänlaisesta ”kieliuniversa-

lismista". Tämä yhteiseen identiteettiin, persoonanmuodostukseen ja merkityskonstituutioon perustuva filosofian ja yhteisymmärryksen muoto oli koko valtiollisen organisoitumisen kulmakivi.

Vaikka miesten välisen rakkauden pontimena olivat muita kiintymyksen muotoja enemmän juuri kauneuden yleispätevät ideat, platoninen rakkaus ei ollut missään mielessä "epäpersoonallista". Sukupuolinen rakkaus sai voimansa hyveen, viisauden ja kauneuden ideoista, mutta toteutuakseen tämänpuoleisuudessa rakkaudella piti olla lihallinen kohde. Onkin vaikea ajatella, että esimerkiksi Sokrateen rakkaus oppilaitaan kohtaan olisi ollut jollain tavoin "persoonan kieltävää". Sen sijaan rakkauden yleispätevästä luonteesta seurasi, ettei rakkaus koskaan voinut kohdistua vain yhteen nuorukaiseen vaan mahdollisimman moneen, joskus suorastaan kaikkiin, mikä oivallisella tavalla valaisee homoseksuaalisen rakkauden olemusta.

Platonille ideat olivat tuonpuoleisia, mutta transsendentti oli hänelle transparentti eli "läpinäkyvä". Ideat olivat hänelle "eläviä", ja kauneus sai ilmaisunsa kauniiden poikien vartaloissa, joissa näkyvän kauneuden aistiminen ohjasi aste asteelta immanentin maailman objekteista kohti kauneuden itsensä ymmärtämistä. Taivaallisella tiellä eteneminen oli tietenkin mahdollista vain filosofian osoittaessa suuntaa, ja ideoiden saavuttamisen kokemuksellisuudesta kertoo seikkaperäisimmin "Valtio"-kirjan vertaus, jossa luolasta vapautetut vangit kohoavat vähitellen valoon kohti ideoiden selvää oivaltamista.[95] Induktiivisen tai deduktiivisen päättelyn asemasta Platonin menetelmänä voidaankin pitää abduktiota, jossa kontemplatiivinen viisaus ja aistien kautta hankittu varmuus vahvistivat toisiaan. Niinpä myös ymmärtäminen oli aina kokemuksellista.

3.3.9. Dualismien olemus

Länsimaista filosofiaa ja tiedettä leimaavat monenlaiset dualismit eli kahtiajaot. Niiden mukaisesti puhutaan erikseen järjestä ja tunteista, ajattelusta ja kokemuksesta sekä sielusta ja ruumiista. Samaan tapaan myös filosofian ja tieteen ideologisissa ennakkoehdoissa eli kristinuskossa ja islamissa puhutaan erikseen Jumalan rakastamisesta ja ihmisen rakastamisesta, toisin sanoen viisauden rakastamisesta ja maallisista kiintymyksistä. Nämä kahtiajaot heijastelevat viime kädessä rakkauden kahta eri intressiä: teoreettista ja käytännöllistä. Ne puolestaan ovat ihmisen homoseksuaalisen ja heteroseksuaalisen rakkauden vertauskuvia. Homoseksuaalinen rakkaus on juuri tuota rakkauden suuntaamista teoreettisiin ja jumalallisiin päämääriin, ja sen tekee mahdolliseksi ihmiselle ominainen kyky poiketa muista luonnonolennoista, eli saman sukupuolen kokemukselliseen merkitysten muodostumiseen perustuva yhteinen kieli sekä kyky syvälliseen ymmärtämiseen.

Suuri osa filosofisesta ja tieteellisestä perinteestä on suhtautunut kyseisiin kahtiajakoihin naiivisti: pystymättä tunnistamaan, että dualismien taustalla vaikuttaa viime kädessä homoseksuaalisen ja heteroseksuaalisen

arvo- ja merkityskonstituution ero. Niinpä tieteenharjoittajat ovat puhuneet esimerkiksi ”kartesiolaisesta kahtiajaosta” ja ”kristillisestä dualismista” pystymättä myöntämään, että ne heijastelevat homoseksuaalisuuden ja heteroseksuaalisuuden eroa sekä niiden taustalla vaikuttavaa sukupuolijakoa. Eheys ja harmonia olisivatkin saavutettavissa homoseksuaalisen rakkauden piirissä, jossa dualismia ei esiinny ja ihmisen teoreettinen intressi ja viisauden rakastaminen ovat sopusoinnussa hänen maallisten kiintymystensä kanssa. Rakkaus suuntautuu tällöin samaa sukupuolta olevaan ja samalla tavoin kokevaan ihmiseen, jonka kokemuksellinen merkitysten konstituutio on samanlainen.

Kyseiset kahtiajaot saavat ilmaisunsa paitsi tieteellisten ja uskonnollisten järjestelmien sisällä, myös tiedepoliittisessa jaossa analyyttiseen systeemifilosofiaan ja niin sanottuun kulttuurifilosofiaan. Tämän jaon ovat tehneet analyyttiset systeemifilosofit itse tähdentääkseen sitä tiedepoliittista näkemystään, että heidän mielestään vain teoreettisille asioille omistautunut systeemifilosofia on ensisijaista ja ”sitä ainoaa oikeaa filosofiaa”. Tällainen erottelu on tietenkin defensiivinen ja paljastava. Rakkauden kohteeksi on asetettu homoseksuaalisen arvomaailman mukaisesti järjen ja viisauden teoreettiset päämäärät, mutta ne on pyritty erottamaan rakkauden käytännöllisestä toteutumisyhteydestä eli homoseksuaalisuudesta, jota tieteellisessä käsitteistössä edustaa ”kulttuurifilosofia”. Mainittakoon, että tämä kirjani ei edusta mitään ”kulttuurifilosofiaa”, vaan pyrin menemään tulkinnoissani systeemifilosofian ja kulttuurifilosofian jaon tuolle puolen tähdentäessäni, että koko jako on vain heteroseksistinen, ja systeemifilosofia sinänsä on tuon torjutun tai sublimoidun homoseksuaalisuuden muoto.

”Systeemifilosofian” ja ”kulttuurifilosofian” välisen dualismin luoneet ja sillä operoineet tahot ovatkin olleet eräänlaisia piilohomoja, jotka ovat myöntäneet pyrkivänsä järjen ja teoreettisen elämän rakastamiseen, mutta maallisten ja eri sukupuoleen liittyvien sitoumustensa vuoksi he eivät ole siihen yltäneet. Niinpä he ovat alkaneet inhota ”epäpuhtaaksi” leimaamiinsa ajattelutapoihin liittyvää kulttuurifilosofiaa ja eksistenssifilosofiaa, jotka perustuvat ihmisen kokemuksellisen merkityskonstituution myöntämiseen.

Heidän vastenmielisyytensä aiheina ovat toisaalta olleet myös heidän oman seksuaalisen kiintymyksensä kohteet, ja filosofisia päämääriä tavoitteleva hetero ilmaiseekin omilla dualismeillaan ja teoreettisten päämäärien erotteluillaan nimenomaan vastakkaiseen sukupuoleen kohdistuvaa vihamielisyyttään. Nykyisessä yliopistossa tämä on aivan tavallista: heteromiehet vihaavat salassa naisia ja omia puolisoitaan, ja naistutkijat puolestaan vihaavat miehiä ja suhtautuvat miehiin jopa väkivaltaisesti. Näin he todistavat, että filosofia ei onnistu heteroseksuaalisessa perheessä eikä yliopistossa ja että todellinen filosofia on mahdollista vain homoseksuaalisessa elämäntavassa saman sukupuolen sisällä.

Heteroseksuaalinen elämäntapa on este pyrittäessä aitoon filosofiseen elämänkäytäntöön myös siksi, että heteroseksuaaliset puolisot kohdistavat kiinnostuksensa lopulta vain käytännöllisiin ja lisääntymiseen liittyviin lajinsäilytyspäämääriin. Se onkin ainoa tapa tavoittaa heteroseksuaalisessa

kiintymyksessä näennäistä tasapainoisuutta, mutta filosofiset päämäärät eivät pääse silloin toteutumaan. Heteroiden roolista kahden maailman kansalaisina seuraa surumielisyyttä ja *acediaa* eli akateemista masennusta, jonka syy on heteroille itselleen täysin tiedostamaton: he kokevat kyvyttömyyttä aitoon homoseksuaaliseen viisauden rakastamiseen.

Entä eikö tämän tilanteen paljastaminen voisi parantaa asioiden laitaa? Edellä lausumieni näkökohtien tiedostamiseen ja julkiseen artikuloimiseen vaaditaan suurta intellektuaalista vapautta, riippumattomuutta ja rohkeutta. Koska heteroseksuaalisesti asennoituvat yksilöt ovat oman elämäntapansa ja perheolojensa vankeja, he ovat yleensä haluttomia vaihtamaan elämäntapaansa parempaan ja toimivat kuin Platonin luolavertauksen vangit, jotka halusivat jäädä luolaan. Kyseessä on eräänlainen synnytyksen vertauskuva, joka liittyi myös Sokrateen tehtävään kätilönä. Heteromies olisi irrotettava naisesta ja abortoitava heteroseksuaalisen elämäntapansa kohdusta keisarillisella leikkauksella. Samaan tapaanhan filosofien oli lopulta käännettävä vankien kasvot kohti valoa ja raahattava heidät ulos Platonin kuvailemasta luolasta. Vaikka vangit näkivätkin lopulta päivänpaisteen, jäivät heidän kanssaan saavutetut filosofiset tulokset lyhytaikaisiksi.

Myös meidän aikamme heterot alkavat vihata homoseksuaalisia viisaudenrakastajia jopa enemmän kuin vastakkaista sukupuolta olevia puolisoitaan. Tämä reflektiivinen suhtautuminen ilmentää heidän omaa asemaansa aitoon filosofiseen rakastamiseen kykenemättöminä henkilöinä, ja niinpä he alkavat inhota ennen pitkää myös itseään.

Homoseksuaaliset viisauden rakastajat ovatkin yhteiskuntamme vihatuimpia henkipattoja. Heteroseksuaalinen arvomaailma on pitänyt huolen siitä, että meillä ei ole paikkaa yhteiskunnassa, vaan työelämän ja tuotannon rakenteet on pantu palvelemaan heteroseksuaalisia päämääriä. Filosofiselle rakkaudelle omistautuminen on tehty mahdottomaksi lajinsäilytyksellisille tarkoituksille uhrattujen työelämärakenteiden kautta. Heteroseksuaalinen valtakulttuuri on siis jo sinänsä eräs homoseksuaalista elämäntapaa vastaan suunnattu aggression muoto, kun taas heteroiden omat pyrkimykset esiintyä filosofeina ovat edustaneet eräänlaista skitsofreniaa.

Käytänkin heteroseksuaalisista filosofeista jatkossa nimitystä, jossa sana ”filosofi” on lainausmerkeissä. Tällä tavoin haluan ilmaista, että hetero”filosofi” ei ole oikeastaan filosofi lainkaan vaan näennäisfilosofi, joka toimii filosofisia pyrkimyksiään vastaan. Asian tiedepoliittiseen ja perhepoliittiseen puoleen palataan jatkossa tarkemmin. Sen sijaan nyt voidaan vastata siihen, mitä eroa Platonin ajan ja meidän aikamme seksuaalipoliittisilla suhtautumistavoilla on ja mitä Platonin filosofian pohjalta avaamani näkökulmat merkitsevät nykyisille sukupuolisuutta koskeville keskusteluille.

Vaikuttavinta, mitä nykyaikainen seksuaalisuuden tutkimus on saanut aikaan, on se, että nykyään myös sukupuoliasioista osataan keskustella ”asiallisesti”. Ennen oli tapana, että papit, piispat ja muu lukeneisto varasivat epäasialliset keinot yksinomaan itselleen. Tästä johtuvan koston pelossa seksuaalivähemmistöt taivuteltiin vaatimaan asiallista argumentaatiota sekä itseltään että toisilta. Samalla ne pakotettiin jo etukäteen

luopumaan samoista retorisista keinoista, jotka ennen olivat ominaisia homojen vastaisille liikkeille. Tilalle ovat astuneet filologiset ja teologiset sananselittäjät, jotka ovat kiskoneet antiikin jättiläisiltä ja heidän oppilailtaan hampaat suusta. Tästä johtuu, että myös Platonin edustama seksuaalisuus on arvotettu pelkäksi ”metafysiikaksi” tai ”idealismiksi”, vaikka sillä oli myös selvä käytännöllinen toteutumisyhteytensä homoseksuaalisen elämän muodossa. ”Asiallisena” on pidetty vain heteroiden oman ideologisen arvo- ja symbolimaailman omaksumista.

Keskustelun melskeisiin uitettu asiallisuusvaatimus onkin osoittautunut salakavalasti myös argumentaatioresurssien rajoittamiseksi ja niiden mahdollisuuksien kaventamiseksi, joilla totuus saadaan julki. Tehokasta on, että seksuaalivähemmistöt eivät nykyään ainoastaan *tyydy* asiallisen keskustelun puitteisiin, vaan ne on suorastaan ehdollistettu *vaatimaan* tuota asiallisuutta opettamalla, että asiallisuus on jokaisen ihmisen oma etu. Tämä kiitetty kehitys on merkinnyt semanttisten voimavarojen pienentämistä, kielen ja kulttuurin köyhtymistä, yleistä merkityspulaa ja eri elämäntapoihin liittyvien erojen epäterävöitymistä, kun ketään ei saa selvästi kehua, eikä ketään saa haukkua lyttyyn. Onneksi Platonin filosofia on niin kirkasta ja kukoistavaa, niin pohjattomasti uusiutuvaa ja niin tyylipuhtaasti puskuroitua, ettei sen viisaus koskaan tyhjene tähän. Platonista riittää luettavaa vielä kauan sen jälkeen, kun sekä hänen kriitikkonsa että puolustajansa, niin vastustajat kuin taustatuenkin etsijät, ovat haihtuneet taivaan tuuliin.

Suhtautuminen homoerotiikkaan ilmentää nyt filosofian avoimuutta ja keskustelukykyisyyttä. Nykyään ei ole tavatonta, että filosofi ratsastaa julkisuuden valokeilaan homoesteettisen pukeutumisen kautta poikarakkaudesta laulaen, ja vanhemmat puolestaan tiedustelevat jälkeläisiltään: ”Poikani, ovatko ne filosofit siellä yliopistolla varmasti naimisissa?” Tämän mukaisesti myös vastustus on ollut tehokasta. Homoesteettistä spiritualitettia vastaan on meidän aikanamme hyökkäilty lähinnä kahdelta suunnalta. Toisaalta asialla ovat olleet niin sanotut näennäistranssendentalistit, jotka ovat noudatelleet opetuksissaan viisauden rakkauden ja aistillisen rakkauden erottelua ja joiden kaupittelema ideologia yhdistyy kristillisten eheytysliikkeiden maailmankuvaan. Toiselta puolen oppositioasemassa ovat olleet naturalistit ja pragmatistit, joiden harjoittama valtafilosofia on samastunut heteroseksuaalisen massakulttuurin arvoihin riistäen filosofialta miesten välisen rakkauden ja henkisten päämäärien yhteenkuuluvuuden. Naturalismi ja pragmatismi näyttäytyvätkin lähinnä heteroideologioina, joiden kautta heteroseksuaalisen merkitysuniversumin sovinnaisarvot yhdistetään käytännön kysymyksiin. Tiedeyhteisöä hallitsevien perinteiden seksistisyys on kirjoitettu filosofisten asenteiden sisään.

Tämä näkyy myös Platonin filosofian tutkimisessa. Platonia on elättänyt juuri hänen kiistanalaisuutensa ja se, mitä hänen tutkimisensa kautta *oikeastaan* artikuloituu. Hänen kiinnostavuutensa motiivit ovat meille yhtä ilmeiset kuin ne ovat hänen tutkijoilleen piilotajuiset. Heterofilosofin intressit ovat filosofiset, mutta hänen lihansa vetää kohti maallista, *materia(a)* ja

naista, eikä hän koskaan pysty tavoittamaan filosofisissa pyrkimyksissään sellaista myytinomaista täydellisyyttä, joka oli tyypillinen Platonille.

3.4. HETEROTIETEEN SYNTY

Platonin kertomukset Alkibiadeesta, Eroksesta ja Sokrateen toteuttamasta poikarakkaudesta ovat vaikuttaneet syvällisesti homoseksuaalisuudesta ja filosofiasta syntyneeseen kuvaan. Kenellekään tuskin on epäselvää, että homoseksuaalisuus ja filosofia kuuluvat olemuksellisesti yhteen. Tämän yhteyden perusta on saman sukupuolen yhteiseen keholliseen kokemusmaailmaan perustuvassa merkityskonstituutiossa eli kokemuksellisesti yhteisessä merkitysten muodostumisessa. Eräät heteroseksuaaliset tieteenharjoittajat ovat kuitenkin koettaneet kaikin voimin kiistää merkitysten kokemuksellisen perustan. He ovat pyrkineet luomaan kieliteorian, joka sulkee ulkopuolelleen kokemusten aseman ja jossa merkityksiä pidetään omaan kielelliseen maailmaansa eristettyinä ja ihmisten kokemuksista riippumattomina elementteinään. Tämä ajattelutapa on perimmältään ideologinen, ja se heijastelee dualismia, jonka taustalla vaikuttaa ontologinen jumalakäsitys sekä erottelu ideoiden maailmaan ja aistimaailmaan – jako, jonka Platon omassa filosofiassaan lopulta kumosi yhden aistillis-ideaalisen todellisuuden hyväksi.

Heterotieteilijöiden pyrkimys kieltää homoseksuaaliseen filosofiakäsitykseen ja yhteiseen merkityskonstituutioon perustuva merkitysten rakentuminen on ollut seuraus siitä, että heterot ovat tunteneet filosofian homoseksuaalisten lähtökohtien vuoksi häpeää. Heitä on harmittanut, että filosofia on luonteeltaan ja perusjuuriltaan homoseksuaalista. Siksi he ovat pyrkineet luomaan sellaisen merkitysteorian ja kielikäsityksen, joka helpottaa filosofian homoseksuaalisen olemuksen peittelyä ja mahdollistaa heteroseksuaalisen arvouniversumin toteuttamisen tieteiden piirissä. Tuota heteroseksististä merkitys- ja kielikäsitystä edustavat meidän aikanamme analyyttinen kielifilosofia ja pragmatismi, joiden piirissä kieltä tarkastellaan omana todellisuutenaan pyrkien kieltämään kielen kokemukselliset lähtökohdat.

Filosofian homoseksuaaliset alkuehdot kieltävällä ajattelutavalla on ideologinen ja metafyysinen tausta. Se juontaa juurensa juutalais-kristillisestä ontologisesta jumalakuvasta sekä maan ja taivaan dualistisuudesta, joiden piirissä saavat ilmaisunsa myös freudilainen isäkompleksi ja totemismin synty. Analyyttinen kielifilosofia ja pragmatismi ovat heteroseksuaalisen ajattelun ritualisoituneita muotoja meidän aikakaudellamme. Ne ovat syntyneet ontologisen jumalakäsityksen vaikutuksesta ja ilmaisevat heteroseksuaalisen arvo- ja symbolimaailman mukaisia ajattelutapoja filosofian ja tieteiden piirissä. Käytänkin näistä heteroseksuaalisen ideologian tieteellis- ja filosofisluonteisista ilmauksista jatkossa nimitystä ”heterotiede”. Heterotiede ei ole oikeastaan filosofista tiedettä lainkaan vaan eräänlaista näennäistiedettä, joka kiistää teoreettisen ja käytännöllisen elämän yhteenkuuluvuuden ja tieteiden perustana olevan homoseksuaalisen merkityskonstituution.

Merkitysten kokemuksellisen syntymisen kiistävä analyyttinen filosofia ja pragmatismi ovat heterotieteen muotoja paitsi lähtökohdiltaan, myös seurauksiltaan. Analyyttisen kielifilosofian ”viimeisimpien kehitysaskelien” ”tärkeimpiä tuloksia” on johtopäätös, että merkitykset määräytyvät ihmisten kesken yhteisessä vuorovaikutuksessa. Tällä tavoin ajateltaessa katsotaan, että merkitysten muodostuminen tapahtuu yhteisöissä, ja niinpä myös valta luovutetaan merkityksistä päätettäessä kollektiivien ja toisten ihmisten haltuun. Pragmatismi on siis eräänlainen oidipuskompleksista kärsivien poikien omaksuma isänmurhan ratkaisumuoto, jossa yhteisö ottaa vastuun merkitysten konstituutiota koskevasta kysymyksestä ja hajauttaa merkitysten muodostumista koskevan ratkaisuvallan yhteisöön kuuluvien kesken.

Samalla tavoin myös isänmurhan suorittaneet pojat välttelivät isän paikalle asettumista ja oman valtansa käyttöä merkitysten ja symboliarvojen määrittäjinä. Yksilöiden edun hävittämisellä lauman edun hyväksi oli tietenkin heteroseksuaalinen motiivi, sillä näin koetettiin välttää paternaalisen johtajuuden syntyminen. Toisaalta yritettiin varmistaa tasajako lauman naaraita ajatellen. Kuten jatkossa tarkemmin perustellaan, analyyttisen filosofian ja pragmatismin lisäksi myös tasa-arvolla politikoiminen, naturalistinen luontoliike sekä vasemmistolainen yhteiskuntateoria ovat kyseisen heteroseksistisen ideologian ilmauksia. Mutta filosofian piirissä myös pelkkä kieliteorian saattaminen kollektiiviseen valvontaan on riittänyt miellyttämään monia heterotieteenharjoittajia, tyydyttäähän se heidän sukupuoliviettiään, jolle tärkeää on identifioituminen toiseuteen ja oman itsen tarkastelu reflektiivisesti: erilaisten rajoitteiden ja vastoinkäymisten kautta.

Juuri niistä hetero nauttii, ja siksi myös tieteestä on tehty heterotiedettä, jossa keskeistä on heteronomisuus eli riippuvuus toiseuden vallasta. Pragmatismi on korostetusti heteroideologiaa myös siksi, että sen piirissä totuus käsitetään tiedeyhteisön hyväksymiseksi. Käytännössä pragmatismi palauttaa totuudesta päättämisen enemmistöjen valtaan. Tämän mukaan totuus on enemmistöpäätösten tekoa yliopiston tiedekuntaelimissä, joiden kokoontumiset vastaavat oidipaalisesta tragediasta kärsivien ihmisten kollektiivista kerääntymistä suorittamaan rituaalinen isänmurha ja nauttimaan toteemiateria ”tiedon ja totuuden” tuottamiseksi, omavaltaisen paternalismin estämiseksi ja toinen toisensa sopeuttamiseksi eksogamian ja insestikiellon kaltaiseen yhteisymmärrykseen.

Tällaisen mukauttamisen tuloksena tiede kukistaa luonnollisesti myös omaperäisyyden, ja siitä tulee toinen toisiaan pelkäävien ihmisten keskinäistä yninää sekä oikeutuksen kerjuuta. Näin ”tieto” ja ”totuus” määrittyvät heteroseksuaalisen tunnedynamiikan tuotoksiksi.

Analyyttisen kielifilosofian ja pragmatismin mukainen filosofiakäsitys on luonteeltaan erittäin skolaarinen, eikä se juurikaan poikkea kirkon ohjauksessa harjoitetusta filosofiasta ja teologiasta, joiden vallitessa keskiaikaiset papit etsivät Jumalaa kielen salakareista. Myös nykyään monet kielifilosofit pyrkivät ratkaisemaan kielen paradokseja ja täyttämään merkitysten konstituution ”salaperäisiä” aukkoja (eli merkitysten transsendenttiutta) Jumalalla. Kun merkitysten syntymistä koskevaan kysy-

mykseen ei ole pystytty vastaamaan, onkin houkutus ajatella, että merkitysten alkuperää koskevan kysymyksen jäädessä vastausta vaille kyse on ihmeestä tai jumalallisesta ominaispiirteestä. Kenties jumaluuden metafora myös jollain tavoin sopii kuvaamaan salaperäisyyttä, joka merkitysten syntymiseen liittyy. Merkitysten alkuperää koskeva kysymys ("mistä merkitykset ovat syntyisin?"), jää joka tapauksessa vastausta vaille, vaikka voimmekin laatia kuvauksen merkitysten syntymisten tapahtumasta.

Analyyttisen kielifilosofian ja pragmatismin sekä niiden skolaaristen edeltäjien piirissä on kyseisten ideologioiden harjoittama seksuaalisuuden sublimaatio tuottanut kieliteoreettisesta koneestaan *ontologisen jumalaoletuksen*. Sen sijaan eksistenssifilosofioissa merkitysten transsendenttiutta on yleensä tulkittu kokemuksellisen merkityskonstituution hyväksi niin, että merkitysten transsendenttiutta pidetään jumalallisena piirteenä *ihmisessä*.

Juuri tämä muodostaa perustan myös etiikalle. Kyse on siis perimmältään päinvastaisista ajattelutavoista niin kielifilosofiaa kuin jumaluuttakin koskien. Kun merkitykset ymmärretään eksistenssifilosofioissa kokemuksellisiksi, niiden piirissä ei ole perustetta kieliteoreettiselle yhteen muottiin valamiselle eikä pragmatistiselle enemmistövallan käytölle. Näin määritelty transsendenssi on samalla paitsi peruste etiikalle, myös homoseksuaalisen filosofiakäsityksen lähtökohta. Toiseuteen liittyvä transsendenttisuus paljastuu tällöin nimenomaan kokemuksellisesti: toisen ihmisen ääriviivoja vasten.

Transsendenssi eli jumaluus ei ole tällöin ontologisen jumalakuvan kaltainen hypoteesi, vaan se on osa ihmisten elämää ja saa ilmaisunsa seksuaalisuudessa. Kun ihmiset myöntävät merkityskonstituutionsa kokemuksellisuuden, he pääsevät eksistenssitasojen hierarkiassa tasoille, joilla toteutuvat aito uskonto ja filosofia ja joita voidaan kuvata sielun ja henkisyyden tasoiksi. Olennaista on, että homoseksuaalisessa ihmiskäsityksessä sielun ja ruumiin välillä ei ole sellaista ristiriitaa, jonka dualistinen heterotiede on pyrkinyt piirtämään niiden välille.

3.4.1. Kartesiolaisuus heterotieteen muotona

Analyyttinen kielifilosofia ja pragmatismi eivät ole tietenkään ainoita heterotieteen ilmauksia. Keskeinen heterotieteen edellytys on niin sanottu kartesiolainen ajattelu. Useimmat tieteenharjoittajat tuntevat kartesiolaiseksi metafysiikaksi kutsutun ajattelutavan hyvin. Koska kartesiolaisuus on nykyisten tieteellisten dualismien keskeisimpiä ilmentäjiä ja sitä käytetään yleisnimenä luonnehdittaessa tieteen ja filosofian kahtiajakautunutta olemusta, luon seuraavassa katsaukseen siihen, mitä kartesiolaisuus oikeastaan on.

Kartesiolaisuuden lähtökohdan muodostavat René Descartes -nimisen herrasmiehen pohdinnat, joiden mukaisesti hän pyrki saamaan varmaa ja "aistikokemuksen harhoista" riippumatonta tietoa. Hän valitsi menetelmälliseksi lähtökohdakseen skeptisismin eli systemaattisen epäilyn metodin, ja epäilyä kestämättömät asiat hän rajasi pois varman tiedon piiristä. Tämän

jo sinänsä varsin defensiivisen menetelmänsä tuloksena Descartes saattoi vakuuttua vain yhden asian varmuudesta: koska on olemassa epäilyä, pitää olla olemassa myös epäilevä subjekti eli epäilijä itse. Metodinsa pohjalta hän johteli kuuluisaksi tulleen opinkappaleensa ”*cogito, ergo sum*” – ”ajattelen, siis olen olemassa”. Tässä yhteydessä en puutu siihen Bertrand Russellin esittämään kartesiolaisuuden kritiikkiin, jonka mukaan ’*ajattelun* olemassaolosta ei seuraa *ajattelevan subjektin* olemassaoloa vaan ainoastaan johtopäätös, että on ajattelua’. Tämäkin huomautus on pelkästään käsitteellinen ja ilmentää kartesiolaisen ajattelutavan synnyttämää ideologiaa, jossa kiistellään juuri *käsitteelliseksi luomukseksi* kavennetun ajattelun ja sen subjektin olemassaolosta.

Olemassaolo, joka perusteltiin edellä kuvatulla tavalla ja johon myös myöhemmät analyyttisen systeemifilosofian ja pragmatismin mukaiset filosofiakäsitykset viittaavat, ei ole enää *kokemuksellista* olemassaoloa, vaan se on yksinomaan käsitteellinen luomus. Tämä näkyy jo Descartes'n luonnostelemassa *cogito*-argumentissa, jonka mukaan ”olemassaolo” tuotetaan intellektuaalisen kyvyn eli epäilyn kautta. Kartesiolainen olemassaolo onkin ainoastaan rationaliteetin eli järjen tuote. Se liittyy ontologiseen jumalakäsitykseen ja sen mukaiseen dualismiin sekä ilmentää niitä: yhtäällä on kokemus ja epäily ja toisaalla varma tieto. Siten kyse on kristillisperäisen tiedonihanteen toistamisesta filosofian piirissä ja eräästä heterotieteen muodosta. Kartesiolainen ajattelu on uudelta ajalta asti perustanut tieteen erään ihanteen, ja se on myös analyyttisen kielifilosofian metafyysinen ja ideologinen alkuehto. Voidaankin sanoa, että analyyttinen kielifilosofia ja pragmatismi pysyttävät kartesiolaisen ajattelun, kristillisen dualismin ja viime kädessä heterotieteen päämääriä.

Descartes paljasti ideologis-uskonnolliset sitoumuksensa teksteissään varsin suoraan. Lausuessaan teoksessaan *Metodin esitys* (1637), että hänen pyrkimyksenään on saada ”varmaa ja kokemuksen harhoista riippumatonta tietoa”,[96] kriittiselle lukijalle ei jäänyt epäilystäkään siitä, mihin kyseistä ajatuskulkua seuraten voitiin päätyä. Lopputulos oli määritelty jo menetelmän ennakkoehdoissa. Vaikka todistusten sarjassa *cogito* sijaitsee ennen Jumalaa, todellisuudessa Jumalan edellyttäminen tulee ennen *cogitoa* todistusten aprioristen edellytysten sarjassa. Niinpä emme opi ymmärtämään Descartes'n jälkeistä historiaa rajoittumalla tutkimaan hänen metodiaan, vaan vasta ymmärtäessämme hänen omia historiallisia lähtökohtiaan voimme ymmärtää häntä itseään ja hänen vaikutustaan. Ollessaan kristillistä Descartes'n ajattelu oli myös tieteen heteroseksistisiä lähtökohtia pönkittävää. Saatekirjeessään *Mietiskelyhinsä* (1641) Descartes kirjoitti omia motiivejaan paljastavasti muun muassa näin:

> Vaikka meille uskovaisille riittäisikin ajatella uskon varassa, että ihmissielu ei katoa ruumiin mukana ja että Jumala on olemassa, epäuskoisia ei varmaankaan voi saada omaksumaan mitään uskontoa tai juuri mitään moraalista hyvettäkään, ellei heille ensin todisteta näitä kahta asiaa luonnollisella järjellä.[97]

Länsimainen tiede on jatkanut tiedon etsintää Descartes'n kuvailemalla "luonnollisella järjellä" ja kytkenyt käsitteellisen ymmärryksen, epäilyksettömän tiedon ja jumaluuden ideologisesti yhteen. Tähän samastamiseen on edellä lausutut psykodynaamiset ja seksuaalimoraaliset syynsä, ja kristillinen ajatteluperinne on muodostanut myös pragmatistisen ajattelun esiteoreettisen taustan.

Edellä selostetun aatehistorian jatkoksi ei ole yllättävää todeta, että monet pragmatistit tunnustautuivat ja tunnustautuvat edelleen hurskaiksi kristityiksi.[98] He ovat henkilöitä, jotka ovat kaivaneet ajattelemisen ja kokemisen välille kuilua ja pohtivat kuilun syvyyttä "täysin neuvottomina". Käytännössä he ovat olleet kyvyttömiä oivaltamaan, että metafyysinen repeämä ihmisen järjen ja tunteiden välillä on kotoisin filosofian homoseksuaalisen olemuksen tukahduttamisesta, heteroseksuaalisesta arvo- ja symboliuniversumista ja sen ritualisoituneesta ilmaisusta, eli kristinuskosta.

Tässä teoksessa kartesiolaisuus nähdään yhtenä Platonin filosofian kontrastipintana ja haastajana filosofian historiassa. Siinä, missä Platonin ajattelua leimasi idealistinen monismi ja homoseksuaalinen arvomaailma, kartesiolaista metafysiikkaa leimaa dualismi ja heteroseksuaalisuus. Kartesiolaiseen metafysiikkaan sisältyvä dualistisuus saa ilmaisunsa kyseisen oppijärjestelmän sisällä kahdessa suhteessa. Ensinnäkin se ilmenee sielun ja ruumiin erottamisessa toisistaan. Toiseksi se ilmenee jakona ulkomaailmaan, johon luetaan aistitodellisuuden asiat *(res extensa)*, ja ihmisen tietoisuuden sisäpuoliseen maailmaan, johon kuuluvat vain ajatuksella tavoitettavat objektit (*res cogitas*).

Kartesiolaisen ajattelun heteroseksistisiä ja kristillisiä piirteitä ovat lisäksi ontologinen jumalahypoteesi ja olemassaolon käsittäminen ajattelun tuotteeksi. Kartesiolaisessa ajattelussa ihmisen mielen katsotaan tuottavan olemassaolon, kun olemassaolosta tehdään *cogito*-päätelmän tuloksena pelkkä abstraktio. Tämä puolestaan rajaa kokemuksellisen olemassaolon ulkopuolelleen ja vie pohjaa homoseksuaalisen filosofian mukaiselta merkityskonstituution tunnustamiselta kokemukselliseksi.

Merkityskonstituution ja koko olemassaolon kokemuksellisen perustan kieltäminen vetävät kartesiolaisessa ajattelussa yhtä köyttä homoseksuaalista filosofiakäsitystä vastaan ja heteroseksistis-dualistisen ideologian puolesta. Heterotieteeseen liittyvää piirrettä kartesiolaisuudessa edustaa myös yleinen skeptisismi, joka vastaa totemistiseen ajatteluun sisältyvää epävarmuutta ja heteroseksuaaliseen yhteisöön liittyvää jatkuvan sovittelun vaatimusta.

"Villistä ajattelusta" muistuttavat rationalismin esikuvana pidetyssä kartesiolaisuudessa Descartes'n pohdinnat, voisiko jokin "paha henki" aiheuttaa hänen mahdolliset harha-aistimuksensa. Lopulta kyseinen filosofi ajautui eräänlaiseen sairaustilaan, jota voitaisiin kutsua skitsofreniaksi, ja Descartes'n kerrotaankin viettäneen aikaansa mietiskelemällä leivinuunissa.

On tosin huomattava, ettei tämä tulkintani perustu niinkään Descartes'n kirjoitusten erittelyyn kuin hänen jälkeensä muovatun kartesiolaisen ideologian analysoimiseen, eikä näkemysteni merkitys muutoinkaan ole kenen-

kään yksittäisen ihmisen mielipiteiden arvostelemisessa vaan filosofian historian kehityslinjojen kritisoimisessa.

Tässä teoksessa esitettävän tulkinnan kannalta keskeisimpiä kartesiolaisen ajattelun seurauksia ovat olleet filosofian piirissä tapahtunut jako järkeen ja tunteisiin sekä kartesiolaisen metafysiikan perustalle rakentunut teknologinen ajattelutapa, joka on hyödyntänyt järjen idealisointia matemaattisissa ja merkityksenteoreettisesti suljetuissa formaaleissa järjestelmissä. Oheinen kaavio havainnollistaa, miten dualistinen ajattelu on syntynyt heteroseksuaalien oidipuskompleksista ja sen mukaisesta valtasuhteesta ja kuinka se saa ilmaisunsa sekä uskonnollisen metafysiikan että tieteen ja filosofian piirissä. Kaavio osoittaa myös, miten nämä tasot voisivat jälleen yhdistyä homoseksuaalisessa, kokemusten yhtäläisyyteen perustuvassa merkityskonstituutiossa.

Kuva 2: Heterotieteen synty

Kuten kuviosta havaitaan, metafysiikan alueella vaikuttavaa jumalten ja maailman välistä erottelua vastaavat tieteen ja filosofian piirissä aivan samantyyppiset kahtiajaot: järki – tunne, tieto – todellisuus ja kieli – kokemus. Seuraavaksi tarkastelen tieteen ja filosofian alueella esiintyvää järjen ja tunteiden suhdetta, sillä siinä tulevat selvimmin esiin ne heterotieteen olemuspiirteet, jotka erottavat sitä platonisesta homofilosofian ihanteesta. Tiedon ja todellisuuden suhteeseen sekä kielen ja kokemuksen rooliin heterotieteen ilmaisuina puolestaan palataan seuraavassa pääluvussa.

Ryhdyttäessä arvioimaan kartesiolaisen heterotieteen seurauksia on syytä kerrata lyhyesti se, miten itse olen määritellyt hengen, sielun, kehon ja ruumiin käsitteet. Tässä tutkimuksessa ruumiin käsitteellä tarkoitetaan ihmisen materiaalista ja lihallista olemassaoloa sielu ja henki pois redusoituina. 'Keholla' puolestaan tarkoitetaan ihmistä, jossa materiaalisen ja lihallisen olemassaolon lisäksi nähdään hänen sielullinen ja henkinen ominaisuutensa. Sielu taas on ihmisen transsendentaalinen ego, joka toimii havaintojen kantajana. Sen sijaan henki on yhteiseen merkitysten konstituutioon perustuva ihmisen kokonaispersoona, jolla on juurensa ihmisen

yksilöllisessä kehollisessa ja ruumiillisessa kokemusmaailmassa. Saman sukupuolen yhteiseen merkityskonstituutioon perustuvassa ajattelussa ihmisen eri eksistenssitasojen välille *ei piirry kuilua eikä ristiriitaa*, vaan nämä tasot ovat nähtävissä pikemminkin *toistensa sisäkkäisinä attribuutteina tai tematisaatioina*, jotka edellyttävät toinen toistensa olemassaoloa.

3.4.2. Tunnetko tunneteoriaa?

Nykyajan muotiparadigma filosofian piirissä on järjen ja tunteiden eroa analysoiva tunneteoria. Sen merkiksi yliopistoissa järjestetään projekteja, ohjelmia ja seminaaritilaisuuksia, joiden teemana on esimerkiksi ”Järki ja tunne” tai pelkästään ”Tunne”. Kömpelöin tieteellinen nimitys tunteille on tietenkin ”emootio”. Latinankielisen kantasananansa (*emotio* eli ”liike”) kautta se viittaa ”liikutukseen”, ja esimerkiksi Descartes puhui tunteita koskevassa filosofiassaan ”mielenliikutuksista” osana mekanistista ihmiskuvaansa. Filosofien puheet ovat myös nykyään täynnä tuota ”rationaalisuuden” ja ”emotionaalisuuden” eroa koskevaa ihmettelyä. Sen tapaisten seminaarien tuloksena kuulijoille jää usein vaikutelma, että filosofit eivät puhukaan tunteista, eivät ainakaan omista tunteistaan, vaan he puhuvat tunteista yleisesti ja rationalisoivat tunteet osaksi omaa systeemifilosofiaansa.

Tunteissa onkin ollut analyyttisille systeemifilosofeille paljon seliteltävää. Tunteet muodostivat Descartes’n tieto-opillisille pyrkimyksille jopa eräänlaisen uhan, sillä hän katsoi, että hänen aistimuksensa saattoivat olla ”demiurgin” eli pahantahtoisen riivaajan aiheuttamia. Olisi silti yksinkertaistavaa selittää asiaa vain sillä huomautuksella, että Descartes oli pimahtanut mies. Tärkeämpää on myöntää, ettei järkeä ja tunteita voida alun alkaenkaan katsoa olevan olemassa *erikseen*, vaan vasta sen jälkeen, kun tietoa on jo koetettu saada ja kaikkea on epäilty. Ei ole itsestään selvää, että järjen ja tunteiden *pitää* olla erotettuja toisistaan. Tunteitahan ei voitaisi lainkaan todeta järjestä irrallisiksi, ellei ihminen *ensin* pyrkisi rajaamaan tiedekäsitystään vain käsitteellisen tiedon alueelle. Koko tunteen käsite on tässä valossa täysin keinotekoinen termi.

Aina, kun tunteista puhutaan, ne on jo asetettu tiedon kohteiksi. Käsitteellinen lähestymistapa erottaa tunteet omaksi sektorikseen, jota pyritään analysoimaan tietämisen objektiksi asetettuna. Näin tuotetaan rationalisoitu käsitys tunteista. Kyseessä ei ole kuitenkaan pelkkä käsitteellinen analyysi, vaan myös ideologinen kannanotto, jonka tuloksena tunteet rajataan pois niin aidon kokemuksen kuin elävän järjen käytönkin piiristä. Rationalisoimalla tunteita koskeva tarkastelu *käsitteelliseksi kysymykseksi tunteista* katsotaan, että kieli määrää kokemuksiamme eivätkä kokemukset kieltämme. Analyyttiset systeemifilosofit pyrkivät kiistämään ei-käsitteellisen kokemuksen aseman ja ajattelevat, että merkityksistä voi olla tietoa vain, kun kokemukset ensin kielellistetään. He sanovat, että eihän tunteista voida puhua lainkaan, ellei niitä ole ensin käsitteellistetty! Heidän perustelunsa vaikuttaa vastaansanomattomalta, mutta tosiasiassa se on

näsäviisas. Tällaisille filosofeille voidaan vastata, että todellisuudessa kokemuksemme ja tunteemme *edeltävät* kaikkea tiedonhankintaamme, sillä ihmisellä on tunteet jo ennen kuin hän on niistä tietoinen. Onhan ihmisen myös oltava olemassa kokevana ja tuntevana olentona ennen kuin hän voi pyrkiä saamaan asioista käsitteellistä tietoa. Niinpä tunteiden ja kokemusten asema ei valkene käsitteellisen analyysin jälkeen vaan jo sitä ennen. Kokemuksia ja tunteita, joita ei ole vielä käsitteellistetty, sanotaan filosofian piirissä ei- tai esipredikatiivisiksi, ja tällä viitataan siihen, ettei niitä ei ole (vielä) kuvailtu eli predikoitu selittämällä, minkälaisia ne ovat. Sen sijaan analyyttiset systeemifilosofit eivät yleensä myönnä ei- tai esipredikatiivisille kokemuksille merkittävää asemaa. He rajaavat useasti pois myös tiedostumattoman aineksen ja olettavat, että ihminen hallitsee tietoisesti kaikkea ja itseään. Juuri siinä oletuksessaan he tekevät kohtalokkaimman virheensä.

Kun analyyttiset systeemifilosofit ovat analysoineet järjen ja tunteiden eroa, heidän lähestymistapansa tunteisiin ei ole ollut vain rationaalinen tai kartesiolainen vaan heteroseksistinen. Koko tunneteorian käsite on heterotieteen ilmaus. Heteroseksistiselle tunneteorialle on ominaista, että järki ja tunteet erotetaan toisistaan. Tämä kristillisperäinen asenne on seurannut kartesiolaista ”rationalismia”, aivan niin kuin kartesiolainen ”rationalismi” on seurannut kristillisen kirkon opettamaa puritaanisuutta ja halua rajoittaa älylliset intohimot pelkän käsitteellisen ”tiedon” piiriin.

Kartesiolainen rationalismi sekä järjen ja tunteiden erottaminen ovat juutalais-kristillistä alkuperää. Kun analyyttiset systeemifilosofit pohtivat päänsä puhki miettien järjen ja tunteiden jakomielisyyttä, he toteuttavat juutalais-kristillistä ja tunnevihamielistä ”rationalismiaan” ilman, että he olisivat lainkaan tietoisia toimintansa symbolisesta ja heteroseksistisestä luonteesta. Ja kuinka he voisivatkaan olla asiasta tietoisia, sillä hehän katselevat ilmiötä sisältä päin ollen itse vakaumuksellisia heteroseksuaaleja? Heteroseksuaaliselle yllykerakenteelle on ominaista asioiden arviointi reflektiivisesti: niiden analysointi ja luokittelu. Se vastaa jossain määrin myös heteroseksuaalisen sukupuoliaktin luonnetta: analysoiva asenne sinänsä on eräänlaista pillun ympärillä tapahtuvaa pörräystä.

Ikävintä on, että kartesiolaisen rationalismin nimellä esiintyvä ideologia ei ole ollut rationalismia ensinkään, vaan se on ollut eräs heteroseksuaalisen vallankäytön muoto. Tunteiden ja järjen harmoniaan perustuva aito rationalismi on toteutunut lähinnä homoseksuaalisessa elämäntavassa, jossa voidaan saavuttaa filosofian ja käytännöllisen elämän yhteys. Sen sijaan kartesiolaiseen ajatteluun perustuva teknologinen ajattelutapa ja heteroseksuaalinen valtakulttuuri ovat vastuussa useimmista elämäämme vaikeuttavista irrationalistisen käyttäytymisen muodoista, kuten hallitsemattomasta lisääntymisestä ja väestöräjähdyksestä, luonnon saastumisesta, ihmisten alistamisesta poliittisessa hallinnossa sekä yksilöiden oikeuksien polkemisesta.

Kun seuraavassa tarkastelen kartesiolaisuuden heteroseksististä olemusta ja sen vaikutuksia, pyrin näkemään ihmisen filosofiset aktiviteetit homoseksuaalisen elämänmuodon osana, erotuksena filosofisen ajattelun

heteroseksualisoimisesta. Ehdotan filosofisen elämäntavan ja arvomaailman ympärille myös oman kansallisvaltion perustamista. Tässä prosessissa identiteetin ja kansakunnan käsitteet ovat tärkeitä siksi, että niiden avulla filosofinen ja homoseksuaalinen arvo-, merkitys- ja symboliuniversumi voidaan organisoida elämänkäytännöksi.

Homoseksuaalisen utopian rakentamiseen ei kuitenkaan päästä ilman kulttuurin purkutyötä. Niinpä on syytä pohtia, millä keinoilla moderni tiede on ylläpitänyt filosofian kahtia jakautuneisuutta ja vaikuttanut kielteisesti filosofian ja homoseksuaalisen elämäntavan ykseyteen. Millä tavoin analyyttisen filosofian käsitykset kokemuksesta ja kielestä ovat olleet heteroseksistisiä, ja miten tiedepoliittisilla ratkaisuilla on tuettu heteroseksististä filosofiaa?

3.4.3. Tunteet perinteen vankeina

Tieteiden piirissä tutkimusaiheita ja disipliinejä on usein ollut tapana oikeuttaa joko rajattuihin systeemeihin pyrkivän tarkasteluotteen tai historian tuella. Tunteista puhuttaessa kumpikaan mainituista lähestymistavoista ei ole tuonut kysymyksiin kovin paljon valoa. Uppoutuminen teorioimisen syövereihin on pyrkinyt poistamaan tunteita koskevista tarkasteluista sen, kuinka *esipredikatiivinen kokemus sinänsä* tuottaa merkityksiä. Tunneteoreetikoiden ajattelussa tunteiden tarkasteleminen onkin kääntynyt lähinnä sen analysoimiseksi, missä suhteissa järki ja tunne ovat toisiinsa nähden ja kuinka tunteet voivat tuottaa *käsitteellistä* ymmärrystä tai tietoa. Tunteista filosofoimisen keskeisenä aiheena eivät olekaan olleet ainoastaan tunteet.

Selkeämmin ja avoimemmin ongelman olisi voinut todeta myöntämällä, että tunneteorian taustamotiivina on vallinnut edellä mainittu kartesiolainen dualismi ja ruumis–sielu-ongelma, joiden pohjalta on pohdittu, millaisissa suhteissa kokemukset ovat ajatteluun tai ymmärrykseen verrattuina. Systeemifilosofinen tunteista teorioiminen on siis ollut pelkkää kartesiolaisuuden toistoa, aivan niin kuin historian klassisiin filosofeihin viittaaminen on merkinnyt vain vallitseviin paradigmoihin sitoutumista. Nykyaikainen tunneteoria on ollut kartesiolaisuuden rituaalista ja skolaaria ilmausta meidän aikanamme.

Aristoteleen jälkeisillä filosofeilla ei ole ollut paljoakaan uutta annettavaa tunteiden filosofialle. Vanhalla ja keskiajalla tunteita koskevat kysymykset olivat kokonaan kiellettyjä, ja filosofisen mielenkiinnon aiheet oli siirretty kokonaan kokemusten tuolle puolen. Juuri siihen liittyy Nietzschen näkemys kaksinkertaisesta nihilismistä ja traagisuudesta. Länsimaisen filosofian historia on ollut uudelta ajalta asti kristillisen ruumis–sielu-dualismin läpäisemää. Se on leimannut filosofien omaa ajattelua sekä tapoja tulkita ja ymmärtää heitä. Kristillinen ajatteluperinne on ollut länsimaisen filosofiatradition esiteoreettinen taustaehto. Descartes'n pelkäämän ”pahan hengen”[99] ohella esimerkin tarjoavat myös Immanuel Kantin yritykset ”hallita sairaalloisia tunteita vakailla päätöksillä”,[100] ja erääksi esimerkiksi koke-

musten ja ajattelun välillä hoippumisesta kelpaavat kristillisten teologien Platon-tulkinnat, joiden mukaisesti Platonin ideaopissa on korostettu vain edellä selitettyä aistimaailman ja ideamaailman kuilua. Samalla on suljettu pois näköpiiristä tosiasia, että Platon päätyi myöhäisfilosofiassaan monismiin.[101]

Aristoteles ja hänen naturalisminsa ovat puhutelleet useita jumaluusoppineita kristillisten vuosisatojen halki. Tämä on ymmärrettävää, sillä juutalais-kristillistä ajattelua leimasi *survival*-strateginen lajinsäilytysideologia, joka oli sukua naturalismille ja juonsi juurensa kristillisten seurakuntien vähemmistöasemasta. Tärkeiksi asioiksi kohotettiin lisääntyminen ja tunteiden alistaminen vain käytännöllisille arvopäämäärille, kuten perheelle. Kultaista keskitietä kulkevan kohtuuden miehen naturalismi sopi mainiosti kristillisten seurakuntien arvoihin, ja luultavasti juuri siksi hänestä tehtiin kirkon keskeinen auktoriteetti ja opettaja. Kristillisiin arvoihin sitoutumista on sittemmin pidetty länsimaisen filosofian piirissä nimenomaan aristoteelisen ”rationalismin” piirteenä.

Aristoteleen naturalismia on alettu pitää rationalismin esikuvana sen vuoksi, että siihen liittyvät maltilliset näkemykset ovat olleet sopusoinnussa hallitsijoiden suosioon nousseen kristinuskon kanssa. Tätä logiikkaa seuraten myös kartesiolaista ruumiin ja sielun erottelua on pidetty perimmältään järkeisuskon mallikuvana, vaikka tosiasiassa kyseinen kristillinen järkevyyskäsitys ei ole ollut sen enempää eikä vähempää rationaalista kuin platoninen mystiikkakaan. Kyse on ollut erilaisista *järkevyyskäsityksistä*. Ovatpa muutamat filosofit pitäneet koko aristoteelisen tai kartesiolaisen järkevyyskäsityksen varaan vannovaa rationalismia vain yhtenä institutionalisoituneen uskonnon muotona.

Juutalais-kristillisen ajatteluperinteen vaikutuksesta ruumiin ja sielun, aineen ja hengen sekä kokemisen ja ajattelun dualismit ovat leimanneet vahvasti länsimaista filosofiaa. Haastajanroolinsa vuoksi kristinusko oli jo alun alkaen naturalistisen ja lajinsäilytysstrategisen motivaation läpäisemää. Tämä heteroseksuaalisista arvoista ja normeista juurensa juontava intressiperusta on ollut ristiriidassa kristinuskon hengellisen luonteen – tai ainakin sen kvasitranssendentaalisen sisällön kanssa. Kyseisen ristiriidan on vuosisatojen saatossa sovittanut näennäisesti se tosiasia, että kristinuskosta tuli käytännöllisiä eloonjäämisintressejä palveleva valtionuskonto. Kun kristinuskosta muodostui pragmaattinen väline väestöjen hallitsemiseen, sen irrationaalisuus ei ole erottunut poliitikkojen omasta irrationaalisuudesta.

Myös meidän aikanamme kokemuksen ja ajattelun välistä kuilua motivoi heteroseksistinen ajattelutapa, joka on johtanut arvojen ja merkitysten sekä järjen ja filosofian erottamiseen ihmisen omista kokemuksista ja elämänkäytännöistä. Kyseinen kehityskulku on merkinnyt filosofian rappeutumista ja siihen liittyen filosofien huonoa asemaa yhteiskunnassa. Käsitykseni on, että nykyaikainen ”tunneteoria” on yksi tähän kurjistuneeseen historiaan liittyvän syyllisyyden tunnustamisen ja ripittäytymisen muoto.

3.4.4. Dualismien tukeminen

Tunneteoreettista tarkastelutapaa leimaa nyt tekninen ja mekanistinen ihmiskuva, joka on ominainen analyyttiselle systeemifilosofialle. Naturalistinen ajattelutapa on vakiintunut tieteen ihanteeksi, sillä sen tuella tiede on katsonut voivansa oikeuttaa itse itseään. Naturalistiset filosofit ovat pitäneet omia voittojaan todisteina oman filosofiansa oikeellisuudesta. Naturalistinen ja analyyttinen systeemifilosofia ovat pyrkineet legitimoimaan itseään vetoamalla vahvemman oikeuteen, aivan niin kuin valtakulttuurit ovat pyrkineet perustelemaan mielipiteitään vallalla, voimalla ja enemmistöpäätöksillä: perhearvoihin, lisääntymiseen, markkinavoimiin tai vulgaarinaturalistisista tarpeista johdeltuihin näennäisvälttämättömyyksiin vedoten. Tosiasiassa tällainen vetoaminen on ollut epärationaalista, ja se on toteuttanut virhepäätelmää, jonka mukaan olemassa olevasta tai toivotusta asiantilasta johdellaan käsityskanta, että asettuessaan "luonnollisen" kehityskulun määräämään järjestykseen asiat ovat moraalisesti oikein.

Myös tunteista filosofoiminen on altistunut mekanisoidulle, välineelliselle ja tekniselle ihmiskäsitykselle. Esimerkkejä tunneteoreettisen tarkastelutavan nykytilasta ei tarvitse hakea kaukaa. Suomalaisen filosofian piirissä tunneilmaston kylmyys ja analyyttisen systeemifilosofian tiedepoliittinen suosiminen ovat ikään kuin automaattisesti perustelleet ja vahvistaneet toisiaan. Tunteilla teorioimisesta on tullut osa virallisformaalia valtionrunoutta, jota Suomen Akatemia ja yliopistolaitos tukevat. Niiden lempilapsia ovat olleet erityisesti kognitiotieteilijät, joiden edustamalle disipliinille on myönnetty runsaasti määrärahoja ja virkoja ja joille naturalistinen ja systeemikeskeinen tutkimusote muodostavat suoranaisen elinehdon. Asian tiimoilla järjestetään kollokvioita ja seminaareja, joissa pohditaan tunteita erityistieteellisen, kuten evoluutiopsykologisen, kokeellisen tutkimuksen ja neurotieteellisen tarkastelun kohteeksi eristettyinä. Tai sitten pyritään analysoimaan tunteiden "rationaalista yhteyttä" haluihin, arvoihin ja arvioihin tai kykyämme ohjailla tunteita, kuten kognitiotieteessä. Usein näissä yhteyksissä halutaan perehtyä analyyttisen filosofian "tärkeimpiin ja tuoreimpiin puheenvuoroihin" mutta ei esimerkiksi Platonin "Pitoihin", jolla saattaisi olla vielä jotain sanottavaa.

Tunneteorioille, neurotutkimukselle ja kognitiotieteelle tyypillisissä lähestymistavoissa on kyse heteroseksualisoidusta suhtautumisesta inhimillisen elämän kokonaisuuteen. Jo tunneteorian käsite sinänsä on oireellinen. Miksi esimerkiksi rakastuminen pitäisi nähdä psykologisoivasti "tunteeksi"? Sosiologisesti katsoen kyseessä voisi olla esimerkiksi joukkoliike, jossa ihmiset yhdistävät voimansa pahaa maailmaa vastaan. Ja mikäli rakastumisen ilmiö suostuttaisiin näkemään filosofisesti, voitaisiin myöntää, että parhaimmillaan rakkaus on silloin kun intellektuaalinen hyvän elämän kaipaus liittyy samaa sukupuolta olevien ihmisten kokemuksellisesti yhteiseen merkityskonstituutioon.

Sen sijaan analyyttisen filosofian tunneteoriassa tunteet eristetään kartesiolaista kahtiajakoa seuraten omaksi sektorikseen, millä on perustansa heteroseksuaalisen valtakulttuurin halussa kieltää filosofiaan itseensä liittyvä homoeroottisuus. Nämä tuntemukset on ankarasti torjuttava! Kun platonista alkuperää oleva tunteiden ja järjen ykseys on rikottu, voidaan omalle saarelleen eristettyä "tunne-elämää" ryhtyä yhdistämään takaisin järkeen. Tällainen filosofointi on synnytetty maailmaan korvista vetämällä. Se on omien lähtökohtiensa tulkitsemisessa sokea, minkä vuoksi sille myönnetään akateemista tutkimustukea.

3.4.5. Fiilikset filosofiassa

Filosofian heteroseksistisyyden taustalla leijuu kartesiolaisuuden haamu. Sen mukaan tunteita ja järkeä preparoidaan erillisinä asioina. Järki toteutuu kielen, tietoisuuden ja käsitteellisten merkitysten alueella, kun taas tunteita järkevyyden ei ajatella koskevan, paitsi varta vasten yhteen saatettuina. Ei- ja esipredikatiivisten merkitysten kiistäminen on osa analyyttisen filosofian heteroseksististä ja homovastaista ohjelmaa, ja tämän ajattelutavan perustajana on pidetty – ehkä paradoksaalisesti – Ludwig Wittgensteinia, joka ei tahtonut tulla oman homoseksuaalisuutensa kanssa toimeen.

Juuri homoseksuaalinen ja homoeroottinen elämänkäytäntö olisivat järjen ja tunteiden filosofisia toteutumisyhteyksiä. Tämä yhdenmukaisuus perustuu samaa sukupuolta olevien ihmisten kokemuksellisesti yhteiseen merkityskonstituutioon. Myös patriarkaalisen ja matriarkaalisen tieteen erottumista toisistaan voidaan pitää osoituksena tämän tosiasian vaikuttavuudesta: irrallaan vellovat järki ja tunne ovat heteroseksistisen filosofian "mies" ja "nainen".

Nyky-yliopisto onkin voimakkaasti polarisoitunut sukupuolten välistä raja-aitaa myöten. Omaa heteroseksismiään varjeleva analyyttinen systeemifilosofia on pyrkinyt kiistämään pohjan, jolle tunteiden ja järjen yhdistyminen homoseksuaalisessa elämäntavassa perustuu. Analyyttinen filosofia on kytkenyt järjellisen ajattelun vain kielen alueelle ja määritellyt kielen ominaisuudeksi oman vaatimuksensa, että "kaikkien pitää ymmärtää kaikkia yksikäsitteisesti". Näin se on kiistänyt kielen ja merkitysten ei- tai esipredikatiivisen sekä kokemuksellisen alkuperän ja samalla myös merkitysten sukupuolisidonnaisuuden. Ajatus kielen ja merkitysten yksikäsitteisyydestä ei ole kuitenkaan *kielen välttämätön ominaisuus* vaan pelkkä sosiaalisille tilanteille asetettu *vaatimus* tai *normi*. Sulkemalla silmät tältä tosiasialta analyyttiset systeemifilosofit heikentävät kommunikaation mahdollisuuksia, kun he kieltäytyvät tunnustamasta tiede-elämää leimaavaa sukupuolittumista sekä siihen sisältyviä ongelmia.

Parhaiten samaa sukupuolta olevien ihmisten yhteinen merkityskonstituutio sai ilmaisunsa edellä viitatussa antiikin Kreikan poikarakkaudessa. Sitä onkin pidettävä filosofian loisteliaimpana toteutumisyhteytenä. Nykyisin filosofia on pahoin ideologisoitunut kristinuskon ja naturalismin vaiku-

tuksesta. Filosofiaa ja ihmisten kanssakäymistä leimaavat utilitaristinen ja pragmatistinen hyödyn tavoittelu sekä materialistinen lajinsäilytysideologia. Filosofian sisällä tämä on merkinnyt jakautumista kahtia, eräänlaista skitsofreniaa. Syvimmälle tuossa skitsofrenian taidossa on uppoutunut loogikko. Analyyttinen kielifilosofia on homoseksuaalisuuteen nähden defensiivistä, mikä näkyy siinä, että analyyttiset filosofit inhoavat sellaista filosofiaa, jota he sanovat ”radikaaliksi” tai ”fundamentalistiseksi”. He pelkäävät suistuvansa homoseksuaalisuuden kuiluun, juuri siihen, joka on syleillen valmis ottamaan vastaan jokaisen filosofin, sillä heidän filosofiset harrastuksensa tuovat heidät lähelle tuota samaa sukupuolta olevien ihmisten yhteistä merkityskonstituutiota ja seksuaalisten motiiviensa tunnustamisen vaatimusta.

Filosofia sinänsä perustuu samaa sukupuolta olevien ihmisten rakkauteen, mutta heteroseksuaalisessa valtakulttuurissa yhteisymmärryksen mahdollisuudet heikkenevät ja filosofisen kiinnostuksen aiheet määrittyvät yksinomaan käytännöllisiksi. Esimerkin filosofisen spiritualiteetin hajoamisesta antaa pragmaattisten perhearvojen levittäytyminen filosofian korkeimmaksi arvoksi. Tämän näkemyksen mukaan filosofia on eräänlainen käytännöllinen ”työkalupakki”. Filosofian heteroseksualisoituminen onkin varoitusmerkki filosofian dekadanssitilasta. Filosofian harjoittajaa vetävät tietenkin puoleensa vain viisauden päämäärät, mutta toisaalta häntä rajoittavat hänen käytännölliset ja maalliset intressinsä. Heteromiehen kiinnostus naiseen ilmentyy hänen *materialismissaan* eli rakkaudessaan *materia* (äitiä) kohtaan. Vastaavalla tavoin myös tunneteoreetikoiden suosima käsite ”emootio” saattaa assosioida heidän mieleensä suomen kielen sanan ”emo” ja tuoda heille lohtua ”äitiemoksi” mielletyn hahmon helmoissa. Tällä kahtia jakautuneisuudella on vertauskuvalliset vastineensa yliopistofilosofian symbolirakenteissa.

Nykyfilosofit operoivat näyttävästi tunteiden ja järjen dualismeilla. He puhuvat ”emootioista” ja ”rationaalisuudesta” sekä niiden ”määritelmistä” tai ”rationaalisuusehtojen” täyttymisestä. Kun järki on leikattu erilleen adekvaatista toteutumisyhteydestään eli homoseksuaalisesta rakkaudesta, on seurauksena ollut sublimaatiota ja neurooseja, joita filosofian ammattikielellä sanotaan ”kartesiolaisiksi idealisaatioiksi”. Perimmältään kyse on filosofian homososiaalisen perustan kieltämisestä, joka tuottaa sivuvaikutuksenaan teknistä ja analyyttista systeemifilosofiaa.

Tähän dekadenssitilaan suistuminen on tapahtunut juutalais-kristillisen ajatteluperinteen tuella, jolloin uskonto ei ole ollut pelkkä syy vaan myös oire. Analyyttisessa systeemifilosofiassa ovat yhdistyneet teknis-välineellinen elämänasenne, homoseksuaalisuuden sublimaatio, neuroottiset idealisaatiot, pragmatistinen ja käytännöllisiä intressejä korostava lajinsäilytysajattelu sekä utilitaristinen hyötyoppi, jotka kaikki yhdessä palvelevat heteroseksuaalista arvomaailmaa ja perhekonstituutiota. Tuloksena on saatu suomalaistenkin filosofien harjoittamaa ”modernin tunneteorian tutkimusta”, jonka perusta näyttää olevan sen harjoittajille itselleen täysin tiedostamaton. Esimerkiksi kartesiolaista alkuperää oleva *mind–body*-

ongelma on nähdäkseni vain eräänlainen heterotieteen ritualisoitu mieli–muna-ongelma, joka saattaa symboloida heteroseksuaalisesta valtakulttuurista ahdistuneen heteromiehen erektio-ongelmaa.

3.4.6. Analyyttisen filosofian heteroseksismi

Kartesiolaista ajattelua on viime aikoina kritisoitu määritelmiä karttamaan pyrkivän postmodernismin ja sosiaalisen konstruktionismin tahoilta, mutta tosiasiassa nämäkin kriittisyyden muodot ovat omien kielifilosofisten ratkaisujensa kautta sitoutuneet pragmatistiseen heterotieteeseen. Tämä johdattaakin kysymään, minkälaiseksi muodostuu pragmatismin lähimaastossa vaikuttaneen postmodernismin ja sosiaalisen konstruktionismin aatteellinen velka analyyttiselle kielifilosofialle. Sukupuolieron kiistävän postmodernismin taustalla vallitsee kielifilosofinen näkemys, jonka mukaan sukupuolta ja seksuaalista kokemista pidetään vain ”kielellisinä tai kulttuurisina konstruktioina”. Kyseinen ajattelutapa liittyy näkemykseen, että sukupuoli ja seksuaalinen kokemus ovat vain ”yhteiskunnallisia rakenteita”. Myös näiden ajattelutapojen taustalta löytyy halu palauttaa seksuaalinen kokeminen diskursseihin tai kielipeleihin.

Tämän tyyppinen kielifilosofinen pragmatismi pyrkii kiistämään esipredikatiivisen eli kieltä edeltävän kokemuksen aseman. Sillä puolestaan on juurensa Ludwig Wittgensteinin kielipeliteoriassa, jossa esipredikatiivisen kokemuksen kieltäminen kiertyy ironisella tavalla kehälle. Wittgensteinin pyrkimys kieltää esipredikatiivinen kokemus ja nähdä kokemuksen ilmiöt ”vain kielen kautta” saattoivat ilmentää hänen omaa homoseksuaalisuuden torjuntaansa, jonka tuloksena kielestä ”vähennettiin” aistillinen kokeminen. Myöhempi naturalismi ja pragmatismi ovat ottaneet tämän ajattelun omakseen, sillä se on sopinut pönkittämään heteroseksuaalisen valtakulttuurin ideologiaa. Yksilöllinen kokeminen on kiistetty, yksilöllisyyden merkitys on relativoitu, ja ”oikea käytös” on palautettu enemmistöjen valtaan. Kielipeliteoriaan sitoutuessaan postmodernistien ja sosiaalisten konstruktionistien edustama kollektivismi onkin käytännössä identifioitunut analyyttisen systeemifilosofian ohjelmaan.

Tämän piilevän puolueellistumisen seuraukset eivät ole olleet vain yhteiskunnallisia. Ne ovat koskeneet myös filosofian omaa luonnetta ja ilmaisseet erilaisia filosofiakäsityksiä. Kiistämällä esipredikatiivisen kokemuksen asema on haluttu kieltää samaa sukupuolta olevien ihmisten yhteinen merkityskonstituutio, ja näin on toimittu filosofian homoseksuaalista spiritualiteettia vastaan. Tässä valossa myös postmodernististen feministien pyrkimykset ovat paljastuneet heteroseksuaalisen vallankäytön itseään tiedostamattomiksi liittolaisiksi. Vastoin tarkoituksiaan niistä on tullut kielifilosofisen logosentrismin äärimmäisiä ilmauksia. Tiedepolitiikaksi muututtuaan myös suuri osa feminismistä on vastustanut sukupuolen sisäisen merkityskonstituution varaan rakentuvaa filosofiaa. Ensinnäkin feministit ovat sitoutuneet yhteiskunnallisuutta ja kollektiivisuutta edusta-

vaan postmodernismiin, ja toiseksi he ovat pyrkineet kiistämään tämän ajattelutavan tärkeän lihallisen alkuehdon eli sukupuolieron kaksiarvoisuuden: jaon miehiin ja naisiin. Muun muassa tämä seikka on madaltanut saman sukupuolen yhteisen merkitysmaailman statusta ja tehnyt filosofiasta ja tieteestä dekadenttia näpertelyä, pragmatiikkaa ja käytäntöön ”soveltamista”: toimintaa, jolla on esikuvansa heteroseksuaalisen lapsiperheen aineellistumisessa yhteiskunnalliseksi panssarivaunuksi. Heteroseksuaalinen valtakulttuuri ja tunneteoria ovat ihmisen kokemusta koskevan totaliteettifilosofian ilmauksia.

3.4.7. Suomen Akat. ja Baijerilainen Miehen Waruste

Myös monet seksuaalivähemmistöihin kuuluvat filosofit ja tieteenharjoittajat ovat olleet valitettavan epäkriittisiä edellä kuvaillun ”kehityksen” keskellä. Onkin omituista, miksi monet tutkijat ovat sitoutuneet kannattamaan tiedehallinnon suosimia tendenssejä, joiden perusteet ovat olleet heikosti uskottavia. Sitoutumisen ollessa tietoista eräs syy siihen on varmasti ollut tieteen rahoitus. Esimerkiksi Suomen Akatemia on seksuaalisuudella politikoimisen kyntöpelto, joka kasvattaa juuri kyseisenlaista viljaa. Tiedehallinnon suosimilla käsityksillä on taipumus ”ylitieteellistyä”, kun kamppailu tutkimusmäärärahoista kiihtyy. Naturalistisen ajattelun vallitessa ihanteiksi on asetettu tulosten mittaaminen, tutkimusten näennäisesti puolueeton arviointi ja idealistinen objektiivisuus.

Rahasta kilpailemisen kautta esiin piirtyneet tieteenihanteet ovat olleet ”kuin tilauksesta” analyyttisen filosofian ja pragmatismin mukaisia. Ne eivät ole tunnustaneet kokemusten esipredikatiivisuutta, merkitysten yksilöllisyyttä eivätkä persoonallisuuden merkitystä filosofialle. Kartesiolainen jako tunteisiin ja järkeen sekä homoseksuaalisen ykseysfilosofian hajottaminen aineellis-immanentiksi toimeliaisuudeksi ovat tehneet filosofiasta materialistista ja tiedepoliittista edunvalvontaa.

Tämän mukaisesti filosofisilta puheenvuoroilta on vaadittu vertailukelpoisuutta ja niiden esittäjiltä keskinäistä vaihdettavuutta. Tieteen on pitänyt olla anonyymia, aivan kuten tieteenharjoittajienkin on täytynyt olla korvattavissa toisillaan. Tätä kautta akateemisten käytäntöjen kriteerit ovat yhtyneet massakulttuurin normeihin. Heteroseksuaalisessa valtakulttuurissa vallitsee lajinsäilytysstrateginen ideologia, joka johtaa kilpailuun. Kilpailu puolestaan johtaa aggressioon, ja tätä kautta myös heteroseksuaalisen valtakulttuurin olemukseksi on paljastunut aggressiivisuus. Kyseinen aggressiivisuus on ollut omiaan tuhoamaan homoseksuaalisesti virittyneen filosofian, ja koko akateemisen filosofian olemukseksi on muodostunut silloin konflikti. Kyseistä konfliktia pyritään nyt ratkaisemaan muun muassa alistamalla virkanimityspäätökset kansainväliseen kontrolliin ja tilaamalla asiantuntija-arvioita ulkomailta, näennäisen puolueettomuuden piiristä. Käytännössä sillä tavoin on kuitenkin tuhottu kansallisen kulttuuri- ja yhteiskuntakritiikin mahdollisuus ja alistettu filosofia internationalistiselle

massakulttuurille, joka toteuttaa heteroseksistisen tieteen arvoja ja normeja. Myös paljon parjatut internatsismi ja globalisaatio ovat heterotieteen seurauksia. Surkuhupaisin on vertaisarvioinnin periaate, joka nojaa massakulttuuriin ja anonymiteettiin ja sitä kautta persoonan riistoon. Todellisuudessa osapuolet eivät ole vertaisasemassa vaan valta-asemassa.

Vaikka edellä sanottu saattaa kuulostaa abstraktilta, kyseisillä ilmiöillä on selvät käytännölliset ilmenemismuotonsa tiedepolitiikassa. Tiedättehän sanonnan: ”Mä en lähde sen kanssa, jolla on BMW.” Tai: ”Feminismi lisääntyy, banaanit löystyy.” – Tämä toteamus oli kirjoitettu Helsingin yliopiston opiskelijakirjaston hissiin, kunnes joku kävi hankaamassa sen pois. Ilmeisesti lausetta oli pidetty ”epäasiallisena” tai ”rasistisena”. Sensuroitu mielipide saattoi kertoa jonkun henkilön kokemuksista yliopistolaitoksessa ja sen joutuisa pois hinkkaaminen puolestaan siitä pienestä kärpäslätkäsodasta, jota sukupuolten välillä jatkuvasti käydään. Eräs heterotieteen ilmaus onkin *sukupuolten välinen sota*, joka saa ilmaisunsa feminisminä. Feminismistä ja sen mukaisesta sukupuolieron kiistämisestä on tullut akateemista ahdistelua, joka syrjii viimeisiä palleistaan kiinni pitäviä miehiä.

Mistä sitten miesten näkymättömyys ja näennäinen munattomuus sukupuolta koskevissa keskusteluissa on johtunut? Feministinen sukupuolieron kiistäminen on päässyt rehottamaan nykytieteen piirissä, koska suuri osa *homomiehistä* on mennyt järjestöpoliittisista syistä naisten selän taakse luullen voivansa sillä tavoin vastustaa heteroseksististä vallankäyttöä. Nämä homoseksuaaliset postmodernistit ja *queer*-teoreetikot ovat olleet eräänlaisia luopioita, jotka ovat kieltäneet oman sukupuolensa. Heidän asemansa on ollut sikäli ymmärrettävä, että he eivät ole voineet työskennellä heteromiesten kanssa heidän osoittamansa rasistisen suhtautumisen vuoksi, mutta toisaalta nämä heteromiehiä pakoilleet homot ovat tehneet virheen mennessään naisten hameen alle ja pyrkimällä anomaan oikeutusta feministisen liikkeen piiristä. Naisliike puolestaan on koettanut kieltää asiat, joita se on pitänyt toisaalta kadehdittavina ja toisaalta tavoittamattomina: sekä myönteisten että kielteisiksi arvottamiensa intohimojen kohteina.

Niinpä feministit ovat pyrkineet kiistämään koko sukupuolieron esittääkseen kastraatiouhkauksia ja ilmaistakseen omia peniskateudesta johtuvia aggressiotaan. Akateemiset feministit ovat paikoin järjestäytyneet jopa yhdistyksiksi, joissa opetellaan itsepuolustustaitoja vastakkaisen sukupuolen loitolla pitämiseksi. Tällä tavoin nuo homo- tai heteroseksuaaliset naiset ovat ilmaisseet vihamielisyyttä sekä omia puolisoitaan että miessukupuolta kohtaan yleensä, mikä antaa puhuttelevan kuvan koko heterotieteen tilasta.

Vain rehelliset ja hyvällä itsetunnolla varustetut homomiehet ovat pystyneet lausumaan asioista perustellun Miehen Näkökulman. Valitettavasti meille on kostettu lopettamalla toimintaedellytyksemme yliopistolaitoksessa. Feministien harjoittama sukupuolieron kieltäminen ahdistaakin nyt pahasti sellaisia homomiehiä, jotka ovat *varmoja* sekä sukupuolestaan että seksuaalikäyttäytymistä koskevasta identiteetistään. Myös feminismi on eräs heterotieteen muoto, sillä se tukee heteroseksuaalisen valtakulttuurin elämäntapaa ja pyrkimyksiä.

3.4.8. Sukupuolieron merkitys

Olemme nähneet, miten kartesiolainen korkeakirkollisuus ilmenee tiedepolitiikan piirissä. Entä mitä merkitystä edellä esitetyillä tulkinnoilla voi olla tunneteorian kannalta? Tunneteoreettinen ajattelu on operoinut ajattelun ja kokemuksen erolla, joka on heteroseksististä alkuperää. Tunneteoreettisessa keskustelussa on ollut kyse ajattelun ja kokemisen ajautumisesta eri teille. Vaikka kritisoinkin heteroseksuaalisen ideologian omaa kahtia jakautuneisuutta, kannatan silti eräitä kehollisiin ja lihallisiin tosiasioihin perustuvia dualismeja, joista alkuperäisin, tärkein ja vaikuttavin on sukupuoliero.

Myös muutamat feministit ovat hyväksyneet esittämäni teesit myöntäen tieteellisen ajattelun hom[m]oloogisen perinteen ja pitäen juuri sitä osoituksena sukupuolieron vaikutuksesta ihmisten kanssakäymisessä. He ovat myöntäneet, että sukupuoliero on tärkeä lähtökohta, jonka nojalla voidaan selittää naisten ja miesten hakeutumista eri ryhmiin tieteen ja filosofian piirissä. Hom[m]olooginen eli miesten merkitysmaailmaan liittyvä tiedonmuodostus selittää tällöin myös tieteiden patriarkaalista perinnettä ja sukupuolieron vaikuttavuutta. Samoin sillä voidaan selittää tieteen nykyistä matriarkaalisuutta ja feministien ylivaltaa tieteissä sekä yhteiskuntaelämässä, josta kaikki seksismi on naisten toiveiden mukaisesti jynssätty pois.

Sukupuolieron myöntävien feministien tapa käyttää postmodernin filosofian piirissä suosittua eron (*différence*) käsitettä on tosin ollut moniselitteistä ja hämärää. Tämä epäselvyys näkyy siinä, että feministit eivät ole nähneet maailmassa juuri muita eroja kuin pelkän sukupuolieron, vaikka kyseinen käsite voi viitata yhtä hyvin sukupuolieroon kuin ihmisten väliseen eroon sinänsä.

Esimerkin siitä, miksi toisen ihmisen eksistentiaalinen tunnistaminen toiseksi on tärkeää ja edeltää sukupuolieroa, tarjoaa se, että ihmisten on ensin ymmärrettävä *oma kokemuksellinen erillisyytensä ylipäänsä* voidakseen määritellä, millä *erityisellä tavalla* hän on erilainen. Tässä mielessä ihmisten välinen lihallinen ja kokemuksellinen ero on perustavanlaatuisempi kuin sukupuolten välinen ero. Molemmat erot ovat tosin tärkeitä, sillä ne seuraavat ihmisen esipredikatiivisesta kokemuksesta ja ilmentävät sitä. Sen sijaan feministiset filosofit eivät ole kyenneet analysoimaan riittävän tarkasti edellä kuvattua moniselitteisyyttä, joka eron käsitteeseen liittyy.

Käsitteiden sekoittuminen ei ole ollut filosofialle hyväksi. Sen sijaan tässä jaksossa on pyritty luomaan selväpiirteinen katsaus siihen, millä tavoin sukupuolieroa koskeva kokemuksellinen ja lihallinen kahtiajako on vaikuttanut kartesiolaisen filosofian taustalla ja leimannut ruumis–sieludualismin muodossa koko länsimaiselle filosofialle ominaista tunteiden ymmärtämisen tapaa. Lopulta tuosta heteroseksuaalisuuteen perustuvasta dualismista on tehty pelkkä ritualisoituneen vallankäytön väline. Tunneteoreettinen ajattelutapa on kupla, joka toivon mukaan nopeasti puhkeaa.

3.5. MIKSI EI- JA ESIPREDIKATIIVINEN KOKEMUS OVAT TÄRKEITÄ FILOSOFIASSA?

Jako käsitteelliseen ja ei-käsitteelliseen tietoon ilmentää kartesiolaista ja heteroseksististä kahden maailman kansalaisuutta, jonka vanki moderni filosofia on ollut ja on. Sen eräs ilmaus on analyyttinen kielifilosofia ja merkitysten sosiaalista rakentumista korostava pragmatismi, jotka ovat kartesiolaisen ajattelutavan kielifilosofisia ja systeemiteoreettisia esiintymiä. Kuten totesin, niiden alkuehdot ovat heteroseksuaalisen arvo- ja symbolimaailman mukaisia ja oidipaalisia. Seuraavassa analyyttisen kielifilosofian taustoihin pureudutaan ideologiakritiikin keinoin ja tarkastellaan käsitteellisen ja ei-käsitteellisen tiedon välille luotua jaottelua sekä sen heteroseksistisiä motiiveja. Samalla pohditaan, miksi ei- ja esipredikatiivinen kokemus ovat tärkeitä filosofiassa ja kuinka juuri olemassaolon omakohtainen kokeminen voi muodostaa aidon lähtökohdan filosofialle. Kysymyksiin vastataan tutkimalla, millä tavoin eksistenssifilosofinen ajattelu luo vasta-argumentin ja vaihtoehdon analyyttisen kielifilosofian ja pragmatismin mukaiselle tiedekäsitykselle sekä yhteiskuntapolitiikalle.

Inhimillisen kokemuksen ja käsitteellisen ajattelun suhde on filosofian keskeisaiheita. Monissa erityistieteissä kokemusten käsitteellistämistä kutsutaan yksinkertaisesti ”sanallistamiseksi”. Teorioita, joissa tutkitaan, kuinka ihmiset arvottavat ja kuvailevat kokemuksiaan, sanotaan psykologiassa ja sosiologiassa attribuutioteorioiksi. Niiden kautta pyritään selvittämään esimerkiksi sitä, minkälaisilla luonnehdinnoilla ihmiset kertovat onnellisuuden tai hyvinvoinnin kokemuksistaan. Mutta filosofian piirissä kokemuksellisuuden ja käsitteellisyyden suhde näyttäytyy vielä paljon jännittävämpänä, kun pohditaan, miten kokemuksellinen ja käsitteellinen maailmanhahmotus eroavat jo oman luonteensa perusteella toisistaan: kumpi edeltää kumpaa ja pitääkö ajattelunkaan olla vain käsitteellistä?

Logiikan piirissä attribuuttien sanaluokka luetaan osaksi predikaattia esimerkiksi lauseessa ”on kylmä”. Tämän mukaisesti filosofiassa puhutaan predikatiivisista tai ei-predikatiivisista kokemuksista. Ei-predikatiivisilla kokemuksilla tarkoitetaan tällöin kokemuksia, joita ei ole käsitteellistetty eli joista ei ole sanottu, mitä tai minkälaisia ne ovat. Kieltä ja kognitioita koskevien ongelmien lisäksi aiheeseen liittyvät myös transsendentaalifilosofian alaan sisältyvät kysymykset aistikykymme rajoista sekä tietoisuuden ja todellisuuden välinen realismiongelma.

Inhimillisen kokemuksen ja käsitteellisen ajattelun suhdetta on 1800-luvun alusta lähestytty kantilaisen filosofian pohjalta. Aistikykymme muodolliset ehdot, kategoriat ja prinsiipit määräävät sen, miten voimme kokea todellisuuden. Kysymykseen sisältyy myös metafyysisen idealismin ja materialismin sekä solipsismin asemaa koskevia kannanottoja. Näiden kysymysten lähestymistavat ovat olleet usein pelkästään käsitteellisiä, intellektuaalisia ja teoreettisia. Kokemusten ja ajatusten sekä niiden välisen

suhteen tutkimisesta on tehty tietoteoriaa. Kantilaisuuden ohella tarkastelutapoja on leimannut kartesiolainen pyrkimys varmaan tietoon sekä ruumiin ja sielun erillisyyttä korostava kristillinen perinne. Tämän mukaan ajattelun pitää olla selvää ja kirkasta, eivätkä sitä saa koskea kokemuksen tuottamat harhat. Ruumista on pidetty sielun hautana.

Nykyinen pragmatistinen ja analyyttinen kielifilosofia ovat koettaneet viime aikoina lieventää omana ennakkoehtonaan ollutta kokemisen ja ajattelun kuilua. Vuorikiipeilyn ankkuri on kuitenkin isketty kiinni nimenomaan kieleen. Sen mukaisesti ajatellaan, että kokemustemme jäsentämistavat ovat kielellisiä. Kokemusten ajatellaan saavan *merkityksen* vasta kielen kautta. Ajattelun katsotaan tällöin olevan kielellistä, ja kokemisenkin oletetaan tapahtuvan kielen välityksellä. Kielen käyttötapojen nähdään leimaavan myös kokemusta. Tiedon tavoittelun sanotaan tapahtuvan kielessä, jonka käyttöön liittyvä pragmatiikka määrää totuuden. Tiedolta vaaditaan yleispätevyyttä, ja elämäntapojen sekä käytäntöjen ajatellaan sulautuvan yhteen universaalin kielen ja merkityksiä koskevan yksimielisyyden kanssa. Kun kokemusten arvottaminen nähdään näin, tämä politiikka tukee ja vahvistaa enemmistöjen valtaa.

Pragmatistinen ajattelutapa onkin pragmaattisilta seurauksiltaan monin tavoin kyseenalaista. Siihen liittyy merkitysopillinen ja arvoteoreettinen universalismi. Tämä yleismaailmallisuuden ja yleispätevyyden vaatimus vahvistaa tieteen puhtautta ja puhdasoppisuutta. Arvatenkin sen vuoksi pragmatismi on saavuttanut tieteellisen valtakulttuurin aseman. Pragmatistisen filosofian sisäpuolella käsitteellisen ja kokemuksellisen maailmanjäsentämisen ongelmaa on koetettu lähestyä systeemiteoreettisin välinein. Kokemuksellisuuden ja käsitteellisyyden kuilua silloittamaan pyrkivä pragmatismi ei ole kuitenkaan pystynyt *tulkitsemaan* kartesiolaisen dualismin omaa luonnetta, vaan se on pyrkinyt yksiselitteisesti *ratkaisemaan* ongelman käsitteellisen tiedon eduksi. Ongelmanratkaisukeskeinen tarkastelutapa on samalla epäsuorasti hyväksynyt tieto-opillisen idealisaation ja objektivoinut aiheensa. Sen mukaan kokemukset pitää voida predikoida käsitteellisesti, jotta niiden voitaisiin todeta olevan olemassa ja jotta niillä olisi merkitys: ei-predikoitavia kokemuksia ei oikeastaan tunnusteta ”olevan” – tämän mukaan ei ole myöskään ei-predikoitavia tutkimusongelmia.

3.5.1. Dingon filosofiaa

Jotta lukijan olisi helpompi seurata kritiikkini kohteena olevien kielifilosofioiden sinänsä kiperiä ajatuskulkuja, yritän seuraavassa valaista käsitteellisen ja ei-käsitteellisen tiedon ongelmia esimerkkien avulla. Kuten monet varmaankin muistavat, ”Sinä ja minä liikennevaloissa” oli Dingo-nimisen yhtyeen ensimmäinen hitti. Sinän ja minän käyskentely liikennevaloissa sopii myös kielen sopimuksenvaraisuuden ja kokemusten ei-predikatiivisen luonteen välistä suhdetta havainnollistavaksi esimerkkitapaukseksi. Koetankin seuraavassa hahmotella, miten liikennevalojen tuot-

tama subjektiivinen kokemussisältö voi määrätä valojen merkityksen ilman, että risteyksissä sattuu tavallista enempää kolareita. Koetan selvittää, miten kokemusten sisällöt ja niiden merkitykset ovat sosiaalisesti tavoittamattomia, transsendentteja. Pyrin ilmaisemaan kantani myös siihen, miksi merkityksenteorioiden kiinnittäminen myöhäiswittgensteinilaiseen pragmatismiin (eli ajatukseen kielen ensisijaisuudesta) saattaa edistää totalitaristisia yhteiskuntaoppeja ja totalitaristista filosofianharjoitusta. Lisäksi pohdin, kuinka eksistenssifilosofinen ajatus kielen ja merkitysten kokemuksellisesta konstituutiosta ja ei-predikoitavuudesta on omiaan pohjustamaan moniarvoisuutta ja yksilön oikeuksia.

Eksistenssifilosofinen ajattelu on yleensä suositellut yhteiskuntapoliittisena perusratkaisunaan sääntöjen yli kävelemistä ja individualistista elämäntapaa. Analyyttiset kielifilosofit puolestaan ovat kannattaneet "sääntöjen seuraamista". Se on heidän ideologinen valintansa ja heidän hellimänsä esseenaihe.[102] Tosiasiassa kyseessä on tiedepoliittisen asenteen ilmaus, joka seuraa siitä, kun filosofit päättävät, asettuako kannattamaan merkitysten sitomista kielellisiin sopimuksiin vai inhimilliseen kokemukseen. Molemmat valinnat johtavat tiettyihin moraalifilosofisiin lopputuloksiin.

Seisomme nyt liikennevaloissa ja lähdemme liikkeelle. Olemme matkalla samaan suuntaan ja huomaamme punaisen valon syttyvän. Tiedämme jo ennakolta merkkivalon merkityksen. Se merkitsee "pakollista pysähtymistä". Olemme kulttuurisesti sopineet merkin merkityksen. Tämä on selvää. Mutta sitä ennen meidän on ollut ymmärrettävä merkkivalo myös *punaiseksi*. Mitä on siis punaisuus? Väitteeni on, että oma kokemussisältöni liikennevalojen ylimmän lampun loimotuksesta voi olla aivan mikä tahansa verrattuna sinun kokemukseesi samasta lampusta, kunhan se on jokaisessa risteyksessä ja jokaisen samaa valoaallonpituutta säteilevän kohteen kohdalla sama *samalle subjektille*.

On siis mahdollista, että sinä *aistit* liikennevalojen ylimmät lamput kokonaan erilaisina kuin minä, mutta meidät on kulttuurissamme opetettu nimittämään *itsellemme keskenään samaa aistimusta* tuottavia objekteja samalla predikaatilla "punainen". Tulemme toimeen valojen ja toistemme kanssa, koska meillä on (itsellemme) samanlaisina näyttäytyville aistisisällöille yhteinen nimi, attribuutti, jonka yhdistämme predikaattiin: punaisuus. Siis aina, kun tuo *tietty valo* syttyy, meidän on viisainta pysähtyä, onpa sen *aistisisältö* mikä tahansa.

Keskeistä on, että varsinaiset kokemuksemme eli omat kokemussisältömme *an sich*, jäävät toinen toisillemme väistämättä salatuiksi. Värin vaikutus silmänpohjaan, fysiologisiin aistinelimiin ja "aisteihin" (aistitoiminnan kokonaiskuvauksena) saattaa tuottaa meille kullekin erilaisen elämyksen. Tällöin ei ole keskeistä, missä nimenomaisessa elimessä aistimus syntyy, mutta joka tapauksessa se syntyy. Keskeistä on ihmiselle itselleen muodostuva havainto, elämys ja kokemuksen sisältö. Esimerkiksi jonkun analyyttisen filosofin mielestä punaisen valon syttyminen voi olla täysin yhdentekevää, kun taas eksistenssifilosofiin neonvalon hehku saattaa vaikuttaa suggeroivasti. Juuri tähän seikkaan liittyen postwittgensteinilainen

merkityksenteoria on tehnyt sen johtopäätöksen, että kyseinen tosiasia vahvistaa ja oikeuttaa kielen ensisijaisuutta merkityksistä päätettäessä: kaaoksen välttämiseksi merkitykset on kiinnitettävä kieleen, ja vasta kieli antaa kokemuksille merkityksen.

Toisaalta kyseinen ajattelutapa on erittäin altis kritiikille. Niiden huomautusten perusteella, jotka Ludwig Wittgenstein esitti inhimillisestä havaitsemisesta ja aistimisesta, voidaankin päätyä täysin päinvastaiseen lopputulokseen kuin mihin hänen seuraajansa ovat valtaosin ajautuneet. En voikaan kuin ihmetellä, kuinka päin aivot ovat olleet englantilais-itävaltalaisen ajattelijan seuraajilla heidän johdellessaan Wittgensteinin filosofiasta pragmatistista ja universalistista kielifilosofiaa, joukko-oppia ja yhteiskuntateoriaa. Itse etenen edellä selitetyistä havainnoista kokonaan toisenlaisiin päätelmiin. Merkitykset, jotka erotetaan subjektin ei-predikatiivisesta kokemuksesta omalle semanttiselle tasolleen, menettävät nimittäin *kokemuksellisen* merkitysluonteensa. Lisäksi ankkuroituminen kielen ensisijaisuuteen kytkee merkitykset *yksikäsitteisyyden* vaatimukseen.

Pragmatistinen kielifilosofi hyväksyy tämän ja toteaa, että mainittu seikkahan on ”kielen idea”. Hänen mukaansa se sisältyy jo kielen määritelmään, ja kielen on oltava *per definitionem* yksikäsitteistä. Tämän mukaan käsitteiden ja lauseiden olisi merkittävä eri ihmisille samaa. Tosiasiassa kyseessä ei ole kuitenkaan kielen olemus tai idea vaan *ideaali:* toive tai normi, jonka mukaan kieleltä *vaaditaan* tuota ominaisuutta. Pragmatistin omaksumaan kielinormiin sisältyy siis virhepäätelmä, jonka mukaan toivotusta asiaintilasta johdetaan myös se, miten asiat ovat.

Oma katsantokantani on kokonaan toisenlainen. Asian todellinen laita paljastuu, jos kielen ja kokemuksen suhdetta havainnollistavaksi esimerkkitapaukseksi valitaan jokin ravistelevampi kokemus kuin pelkkä sinun ja minun käyskentely liikennevaloissa. Oletetaan, että emme olekaan enää liikennevaloissa vaan ”slummitalossa”, kuten populaariartisti Neumann niin verevästi riimittelee. Sinä keität kahvia ja nojaat kädelläsi vahingossa kuumaan lieden levyyn. Ovatko kokemuksesi merkityksellisiä silloin ja vain silloin kun lausut: ”Onpa *kuuma* hellan levy, taitaapa olla viisainta ottaa käsi pois levyltä, kun se vielä irtoaa, kas, näyttää tulevan kolmannen asteen palovamma”? – En usko. Vain analyyttinen kielifilosofi saattaa ajatella noin. Hänen mukaansa kokemukset ja niiden merkitykset valkenevat ”vasta kielen kautta”. Ehkä myös Descartes, joka piti tapanaan mietiskellä leivinuunissa, voisi olla samaa mieltä.

3.5.2. Kokemus joka ei valehtele

Analyyttiselle kielifilosofille ja pragmatistille kielen kautta tematisoitu kokemus on olemassa vasta rationaliteetin tuloksena; se on älyllisen harkinnan ja puntaroinnin tuote. Sen sijaan kolmas esimerkkimme vaatii paljon myös alapäältä. Mennään siis asioissa reilusti eteenpäin, tehdään hypoteesi ja oletetaan, että filosofi alkaa harjoittaa seksiä. Hän on juuri

laukeamaisillaan ja saa sikahyvän orgasmin. Ajatteleeko hän silloin: ”Ahaa, nyt multa tulee, onpa hyvä orgasmi, ei tarvitse teeskennellä kuten aina ennen, tämä se siis on, onpa hyvä...” En usko tähänkään skenaarioon. Tai ajateltakoonpa, että isket talven tullen kielesi kiinni kylmään rautaan ja repäiset sen irti. Tarvitsetko käsitettä ’kipu’, oivaltaaksesi, että kyseessä on vahvasti merkityksellinen kokemus: kipu. Kokemukset, kuten kuuma tai kylmä, kipu tai nautinto, orgasmi tai ruokahalu, *ovat merkityksellisiä jo pelkän ei-predikatiivisen eli kieltä edeltävän kokemuksen perusteella*. Tällöin myös merkityksen käsite sinänsä on paljon laajempi kuin siinä tapauksessa, jossa se rajataan ahtaasti vain kielifilosofian alueelle.

Argumentissani ei olekaan kyse vain kokemusten aste-erosta vaan periaatteellisesta erosta. Kokemus edeltää kieltä sekä ajallisesti että loogisesti. Se on edeltänyt kielen syntymistä myös lajihistoriallisesti ja edeltää kielen oppimista yksilönkehityksessä. Eksistenssifilosofian kannalta ihmisen on oltava kokemuksellisesti olemassa ennen kuin hän voi esittää kysymyksiä olemassaolosta. Tässä mielessä kokemusten ensisijaisuus on voimassa muidenkin kuin vain äärimmäisen ravistelevien kokemusten kohdalla. Epäilemättä niitä voidaan kuvailla *myös* käsittein, mutta merkityksellisen kokemuksen syntymisen kannalta kielen asema on toissijainen. Koska ei-predikatiiviset kokemukset eivät ole tyhjentävästi kielen tavoittamattomissa, vaan useampia niistä voidaan myöhemmin myös kielellistää, luontevimmin niitä voidaan kutsua *esipredikatiivisiksi* kokemuksiksi.

Painottamalla esipredikatiivisen kokemuksen asemaa hyväksymme käsityksen, jonka mukaan merkityksen käsitettä ei kavenneta *vain* semanttisten merkitysten sektorille. Merkityksen käsitteen omaa merkitystä ei siis voida supistaa viittaamaan ”vain kielellisiin merkityksiin” eli semanttisten systeemien sisäpuolelle. Merkityksen käsitteeseen sisältyy aina myös subjektiivisia kokemuksia siitä, mikä on *arvokasta* ja *tärkeää*. Esipredikatiivisen kokemuksen tunnustaminen myöntää kokemusten variaatiot. Meillä ei tarvitse välttämättä olla kuumuuden, kylmyyden tai orgasmin kokemuksille mitään käsitettä tunnistaaksemme nämä kokemukset. Oletettavasti eläimetkin tunnistavat ne ilman, että niillä olisi käytössään kieltä.

3.5.3. Persoonalliset propositionaaliset asenteet

Entä mitä edellä sanottu merkitsee homoseksuaalisuuden ja vähemmistöjen kannalta? Variaatioiden kieltämisestä tai myöntämisestä alkavat ideologiakritiikki ja politiikka. Tämä käsitykseni ei tosin merkitse, että kieltä koskevilla näkemyksillä pitäisi tehdä politiikkaa. Mutta pohtimalla kielifilosofioihin sisältyviä piileviä ideologioita voidaan selvittää, minkälaista yhteiskuntanäkemystä ja ihmiskuvaa ne ovat olleet omiaan tukemaan. Koska kaikilla kieltä koskevilla näkemyksillä on poliittisia seurauksia, voidaan myös filosofisesti perustella, mikä niistä on muita oikeutetumpi.

Nähdäkseni esipredikatiivisen kokemuksen hyväksyminen on tärkeää, koska juuri se kytkee yksilöt irti kielellisen universalismin määräysvallasta.

Seurauksena ei ole kuitenkaan kääntyminen niin sanotun yksityiskielen raiteelle. Ajatus ”yksityiskielestä” seuraisi universalismin vaatimisesta samaan tapaan kuin yksilön käsitekin seuraa yhteisön käsitteestä sen vastakohtana. Ne ovat toistensa leimaamia. Paremminkin voidaan sanoa, että merkitysten henkilökohtaisuus ja sen mukainen relativismi ovat *osa ihmisen situaatiota* pysyvästi. Koska merkitysopillinen yleispätevyys on sula mahdottomuus, ihmisten välinen ymmärtäminen hahmottuu raja-arvoksi, jonka määränpäätä vain lähestytään. Samaa mieltä kanssani voisivat olla esimerkiksi Jacques Derrida, Martin Heidegger, Sven Krohn, Emmanuel Levinas ja varhainen Ludwig Wittgenstein. Eri mieltä voisivat olla niin sanottu myöhäinen Wittgenstein ja eräät suomalaiset ja amerikkalaiset pragmatistit.

Entä millaiseksi muodostuu älyn ja järjen asema? Merkitseekö eksistenssifilosofisesti perusteltu kieliteoria sitä, että merkitysopillinen yleispätevyys ei voisi vallita *kielen sisällä*? Tähän kysymykseen on vastattava kieltävästi. Edellä selitetyn jälkeenkin on luonnollisesti selvää, että kielen itseensä viittaavuus ja sen ideaalinen luonne voivat vallita esipredikatiivisen merkityskonstituution rinnalla. On olemassa *yleiskäsitteitä*, kuten hyvän käsite tai Jumalan käsite. Niitä voidaan pitää ideaalisina käsitteinä, joiden merkityksen oivaltamiseksi ei näytä tarvittavan mitään kokemusta. Niiden tai niitä vastaavien asiaintilojen voidaan katsoa vallitsevan täydellisinä esimerkiksi tuonpuoleisessa ideoiden maailmassa.

Tai ne voivat olla vain nimiä, niin kuin nominalistit ajattelevat. Näiden käsitteiden merkityksestä voi vallita yksimielisyys kielen sisällä. Esimerkiksi hyvän käsite voi merkitä ’jotain erittäin myönteistä’. Jumalan käsite puolestaan voi merkitä ’yli-luonnollista henkiolentoa’ tai esimerkiksi ’luojajumalaa’. Meillä ei tarvitse välttämättä olla kokemusta hyvästä eikä Jumalasta itsestään ymmärtääksemme hyvän käsitteen tai Jumalan käsitteen kieliopillisen merkityksen. Samaan tapaan esimerkiksi ruoan käsite tarkoittaa ’syötäväksi kelpaavaa’, vaikka meillä ei olisi syötävää ruokaa. (Toisaalta on joskus väitetty, ettei ihminen voi ymmärtää Jumalan käsitettäkään, jos hänellä ei ole kokemusta Jumalasta, eikä hyvän ruoan käsitettä, mikäli hän ei ole koskaan saanut syödäkseen.)

Edellä esitettyä ajatuskulkua seuraten voidaan joka tapauksessa määritellä käsitteiden ’hyvä’ ja ’seksi’ tai ’hyvä’ ja ’juusto’ muodostamat sanaparit. ’Hyvä seksi’ viittaa myönteiseen sukupuoliseen kokemukseen, ja ’hyvä juusto’ tarkoittaa erästä hyvän makuelämyksen tuottavaa elintarviketta. Esipredikatiivisen kokemuksen asemaa on usein perusteltu myöntämällä kielen sisällä tapahtuvalle merkitysten määrittämiselle poikkeuksia tai lievennyksiä. On ajateltu, että jokin poikkeuksellisen voimakas kokemus voi olla ihmiselle merkityksellinen myös esipredikatiivisella tasolla.

Tällainen kokemus voi olla vaikka edellä mainittu seksi. Ja mikäli seksin harjoittaminen on alkanut tuntua nuuduttavalta, ravistelevan elämyksen on voinut tuottaa vaikka juuston maistaminen. Eksistenssifilosofiselta kannalta kyse ei ole kuitenkaan vain kokemuksen jyrkkyyttä koskevista voimakkuuseroista vaan periaatteellisesta erosta. Tämä tulee näkyville, kun käsitteitä

käytetään *persoonallisia propositionaalisia asenteita koskevien väitelauseiden* osina.

Sanojen merkityksiä voidaan pitää kielen sisäisinä sopimuksina vain niin kauan, kunnes esitämme jonkin henkilökohtaista arvostelmaa ilmaisevan väitelauseen, esimerkiksi ”juusto, jota parhaillaan syön, on hyvää”. Siinä substantiivi ”juusto” yhdistyy predikaattiin ”on hyvää” subjektin henkilökohtaisessa kokemuksessa. Lauseen merkitys on yleisesti ymmärrettävä: aterioitsija kehuu saamaansa apetta. Mutta johtopäätöksenä makuhermojen toiminnasta lauseen merkitys voi vääntyä hyvinkin erilaisiin muotoihin. Mitä sanoja oikeastaan tarkoittaa, kun ruoka, joka minun mielestäni on esimerkiksi keskinkertaista, onkin hänen mielestään hyvää? Sanomalla, että jokin elintarvike, esimerkiksi ”viinimarjamehu on hyvää”, lausuja saattaa itse asiassa tarkoittaa, että se *ei ole pilaantunutta* ja että se on siten vielä *syötäväksi kelpaavaa*. Kun joku toinen ihminen lausuu tuon saman lauseen, hänellä saattaa olla mielessään, että kyseinen särvin *maistuu hyvältä*.

Monet kielifilosofit ovat sitä mieltä, että edellä mainitussa tapauksessa kyse on tilanteesta, joka korostaa pragmatistisen lähestymistavan tärkeyttä: valokeilaan astuu se, miten käytämme kieltä. Merkitykset paljastuvat kielen käyttöyhteyksissä, kuten edellä. Kokemusvariaatioista ei tarvitse välittää. Riittää, että tiedämme mihin toinen väitteillään pyrkii. Mutta tätä kautta osoittautuu myös se, että *jokin* yhteys esipredikatiivisen kokemuksen ja sitä kuvaavan kielen välillä pitää olla. Vaikka *lauseet sinänsä* voivat olla mielekkäitä myös ilman, että niitä vastaisi tietty asiantila, *todellisuutta koskevat väitteet* eivät ole. Niiden pitää liittyä lausujan subjektiiviseen kokemukseen ja tajuntaan ollakseen merkityksellisiä. Tätä kautta keskeisiksi nousevat myös realismin ja yhteisymmärryksen ongelmat: missä todellisuudessa oikein elämme?

3.5.4. Maailmassa oleminen edeltää tiedonhankintaa

Klassisen esimerkin mielettömästä lauseesta antaa toteamus ”Kreivi Dracula asuu Transylvaniassa”, sillä kysymys on mielikuvituksellisesta henkilöstä. Mielekkääksi lause voidaan ymmärtää vain tietyssä kontekstissa, esimerkiksi väitteenä, jonka mukaan ”Kreivi Dracula asuu Transylvaniassa Bram Stokerin kauhukertomuksessa *Dracula*”. Esimerkkejä mielekkäistä väitteistä olisivat lauseet ”kuu on juustoa” ja ”Leibniz asui Leipzigissa”, sillä edellisen voimme osoittaa tieteellisin havainnoin epätodeksi ja jälkimmäisen historiallisesti todeksi. Yhtä kaikki, ymmärrämme molempien merkityksen. Niissä on mieltä, kuten lauseessa ”neliö on pyöreä”. Lauseen ilmeisestä epätotuudesta huolimatta sen merkitys on ymmärrettävä. Analyyttisen filosofian edeltäjä, looginen empirismi, pyrki ratkaisemaan todistettavuuteen liittyvät ongelmat rajaamalla maailmaa koskevat väitelauseet filosofian ulkopuolelle. Sen asemasta keskityttiin analysoimaan kielen sisäisiä totuuksia ja suhteita. Nykyaikainen pragmatismi ja analyyttinen kielifilosofia ovat yhä suureksi osaksi tämän ajattelutavan värittämiä. Myös

niissä rajataan esipredikatiivinen kokemus filosofian marginaaliin ja keskitytään analysoimaan kieltä ja sen käyttöä.

Aivan toisenlaisiin päätelmiin tullaan, jos pohditaan henkilökohtaisten väitelauseiden eli persoonallisia propositionaalisia asenteita kuvaavien kielen ilmausten asemaa. Ollakseen mielekkäitä lauseilla on oltava merkityksellinen yhteys ihmisen kokemusmaailmaan. 'Hyvä seksi' ja 'hyvä juusto' merkitsevät eri ihmisille eri asioita, kun näitä sanoja käytetään *omia kokemuksia* kuvailevien lauseiden osina.

Kyse ei ole taaskaan vain kokemusten vahvuuteen liittyvästä aste-erosta vaan periaatteellisesta erosta, joka vallitsee eri ihmisten kokemusten ja tajunnantilojen välillä. Tajunnan piiriin luetaan tällöin sekä tietoinen että piilotajuinen aines. Sen enempää oma kuin toistemmekaan tajunta ei voi paljastua meille kokonaisuudessaan, ja siksi pelkkä tiedollinen eli kognitiivinen tarkasteluote osoittautuu nopeasti kapea-alaiseksi. Näin ollen olisi väärin puhua tietoisuudesta tajunnan asemasta. Myös merkitysten muodostumistavat jäävät tietokykyymme nähden tavoittamattomiksi, transsendenteiksi. Niinpä merkityksiäkään ei voida määritellä pelkiksi kulttuurisiksi sopimuksiksi, eikä niitä voida tarkastella koettamalla tyhjentää ne yksiselitteisesti ihmisten välillä vallitseviksi immanenteiksi normeiksi.

Eksistenssifilosofit ja fenomenologit ovat nykyisin yksimielisiä siitä, että ihmisten subjektiiviset kokemukset ja niiden merkitykset eivät ole kuvattavissa tyhjentävästi kielessä. Tämä on hyvä lähtökohta myös eksistenssifilosofisen ja pragmatistisen ajattelun vertailemiseen. Kumpi siis hallitsee kumpaa: kieli kokemusta vai kokemusten monenkirjavuus kieltä?

Kysymyksessä kiteytyy yksilön asemaa ja erityiskulttuureita koskeva ideologinen ja poliittinen valinta. Väitteeni on, että merkitysten määrittymisessä kokemus hallitsee kieltä oman ennalta-annettuvuutensa vuoksi. Ihmisen "maailmassa oleminen" (*in-der-Welt-sein*) edeltää hänen tiedonhankintaansa. Tällainen ajattelutapa puoltaa käsitystä, että tieteellisenkin tiedon pitää olla subjektiivisesti koettua ja ymmärrettyä, jotta sillä olisi merkitystä. Toinen vaihtoehto olisi ankkuroida kokemukset pelkkään kieleen, mistä seuraisi yksikäsitteisyyden vaatimuksia. Juuri viimeksi mainittu hallitsee nyt tieteellistä vallankäyttöä, ja sen motiivi on läpinäkyvän selvä. Tieteellisistä resursseista kilpaileminen on ohjannut tieteen ihanteita objektivismiin, universalismiin ja anonyymiyteen, joiden mukaan kaikkien pitää ymmärtää kaikkia yksiselitteisesti.

Analyyttiselle systeemifilosofialle ja pragmatismille ominaisen kielikäsityksen ja tieteenihanteen vastaisesti asetunkin itse kannattamaan eksistenssifilosofista ja fenomenologista kielikäsitystä ja siihen liittyvää subjektivismia, koska ne edustavat paremmin perusteltuja ja filosofisempia asenteita. Valitseminen edellä mainittujen vaihtoehtojen välillä ei ole vain tieto-opillinen johtopäätös tai kielifilosofinen kannanotto, vaan sillä on aina myös yhteiskuntapoliittisia ja tiedepoliittisia seurauksia. Pragmatismi on enemmistöjen, kollektiivien ja valtakulttuurien filosofiaa, kun taas eksistenssifilosofiset suunnat vahvistavat poliittisina valintoinaan individualismia ja erityiskulttuureita. Kenties myös välimuotoja on olemassa, joten

filosofinen ”keskustalaisuuskin” lienee mahdollista. Voimme ehkä hyväksyä käsityksen, että semantiikka ei ole perimmältään ”lausumatonta”, mutta se on merkitysten transsendenttisuuden vuoksi ”tyhjentymätöntä”. Emme saa kielen merkityksistä lopullista otetta emmekä kielen koukuista kiinni. Tämän mukaan ymmärtäminen mielletään raja-arvoksi, jota ainoastaan lähestytään, aivan niin kuin eksistenssihermeneutiikassakin ajatellaan.

3.5.5. *Analytic philosophy interpreted*

Edellä on selitetty, missä suhteessa kielen merkityksiltä yleispätevyyttä vaativa pragmatismi ja esipredikatiivisen, kokemuksellisen ja yksilöllisen merkityskonstituution varaan rakentuva eksistenssifilosofinen ajattelu ovat toisiinsa nähden. Nämä erot ovat tietoteoreettisia, tiedepoliittisia ja ihmiskäsitystä ilmentäviä. Entä kyteekö analyyttisen systeemifilosofian ja eksistenssifilosofian välisen tiedepoliittisen eroavuuden taustalla kenties syvempiä elämänkatsomuksellisia, asenteellisia tai jopa kannattajiensa luonteeseen tai ominaisuuksiin liittyviä kiistoja? Tähän kysymykseen vastaan selvästi: *motivaatiorakenteellisesti ja seksuaalidynaamisesti tulkittuina pragmatismi ja analyyttinen kielifilosofia ovat heteroseksuaalisen valtakulttuurin hovifilosofioita*. Kielen idealisointi liittyy niissä kristilliseen ja dualistiseen jumalakäsitykseen sekä kartesiolaiseen ideologiaan, jonka alkuperä on keskivertoheteromiehen oidipaalisessa kompleksissa. Kieli ja merkitykset koetetaan kytkeä yhteen taivaallisella tasolla. Esimerkkejä siitä antavat yhtä hyvin postwittgensteinilainen kielipeliteoria kuin habermasilainen ideaalisen kommunikaation olettamuskin. Olen kritisoinut molempia teoksessani *Dialoginen filosofia*, joten en puutu niihin enempää tässä.

Merkitysten, kielen, jumalallisuuden ja isänvaltaa ilmentävän oidipaalisuuden yhteydet tulevat esille monissa akateemiseen neutraaliuteen tähtäävissä ja arvosidonnaisuutta näennäisesti välttelemään pyrkivissä filosofioissa. Mitä puhdistetumpaa filosofia on seksuaalisista merkityksistä, sitä selvemmin se paljastaa kielifilosofioihin liittyvän subliimin homoseksuaalisuuden ja merkityskonstituutioiden sukupuolisidonnaisen luonteen.

Tämä näkyy esimerkiksi Karl Popperin niin sanotussa kolmen maailman teoriassa, jonka mukaan merkitykset ja kulttuuriartefaktit luetaan ihmisen ja yhteiskunnan päällysrakenteena pidettävään ”maailmaan 3”. Miehen genitaaleja symboloiva kolmiluku, jolla usein merkitään myös ”pyhinä” pidettyjä asioita, kertoo tällöin teoriassa esitetyn maailmanhahmotuksen falloskeskeisyydestä, hom[m]oloogisuudesta ja teoriaan itseensä kirjoitetusta homoseksuaalisuudesta. Tieteen ja filosofian puhdistaminen seksuaalisista merkityksistä puolestaan saa ilmaisunsa analyyttisten filosofien pyrkimyksissä tyytyä mieluummin ”silloittamaan” eksistenssifilosofian ja systeemifilosofian välistä kuilua kuin tunnustaa sen heijastelevan homoseksuaalisen filosofian ja heterotieteen eroa. Taivuttelemalla filosofeja näkemään filosofian erimielisyydet vain analyyttisen filosofian ja eksistenssifilosofian välisessä kiistelyssä heterot koettavat peittää sen tosiasian, että keskeisin

vedenjakaja filosofiassa ei ole suinkaan analyyttisen filosofian ja eksistenssifilosofian välinen asenne-ero (vaikka sekin on toki vaikuttava). Tärkein erotteluperuste, josta kyseinen asenne versoo, on se sovittamaton railo, joka vallitsee *heteroseksistisen filosofian ja aidon homoseksuaalisen eli samaa sukupuolta olevien ihmisten yhteiseen merkityskonstituutioon, persoonanmuodostukseen ja samastumiseen perustuvan filosofian välillä*.

Kielen idealisoiminen ja sitä vastaava metafyysinen aaterakennelma ontologisine jumalakäsityksineen ja kirkkoa vastaavine tiedeyhteisöineen on heteroseksistisen kokemistavan ja tunnedynamiikan ilmausta. Nuo rakenteet myös *pysyttävät* valtakulttuurin asemassa olevien pragmatististen merkityksenteorioitten asemaa vaatimalla yksilöitä sopeutumaan näennäistieteellisiin yksikäsitteisyysihanteisiin.

Asian voi sanoa niin, että pragmatistisen ajattelutavan pääasiallinen ylläpitäjä on juuri tuo heteroseksuaalinen mieshenkilö, joka pinnistelee psykodynaamisen ongelmansa kanssa kahden maailman kansalaisena. Toisaalta hän koettaa tavoittaa ihanteidensa kohteena olevan yksikäsitteisyyden tason, jota edustavat merkitysopillinen universalismi, jumaluus ja tieteen puhtaus. Toisaalta hänen seksuaaliset intohimonsa viittaavat maallisempaan luomukseen: naiseen. Merkitysten yksikäsitteisyyden voisi parhaiten saavuttaa samaa sukupuolta olevien ihmisten rakkaudessa, sillä samaa sukupuolta olevien ihmisten merkityskonstituutio on kehollisen kokemusmaailman yhtäpitävyydestä johtuen samanlainen. Niinpä heteromiehen pyrkimys universalistisiin ihanteisiin saattaakin ilmentää hänen homoeroottisia yllykkeitään, jotka jäävät hänelle itselleen piilotajuisiksi ja jotka epäadekvaatisti kohdistettuina johtavat hänen filosofiansa dekadenssitilaan. Sen seurauksena syntyy sitten tuota paljon palvottua ”tunneteoriaa”, ”kognitiotiedettä” ja *acediaa* eli voimatonta masennusta.

3.5.6. Olemassaolon kokeminen rajakokemuksena

Jos esipredikatiivisten kokemusten kiistämisellä ja filosofian homoeroottisen luonteen torjumisella onkin oma yhteenkuuluvuutensa tiedepolitiikan piirissä, niin mitä merkitystä henkilökohtaiseen kokemiseen liittyvien merkitysten myöntämisellä voisi olla eri filosofiakäsityksille? Analyyttinen systeemifilosofia ja pragmatismi ovat pyrkineet peittämään ihmisen oman eksistenssin eli *olemassaolon kokemuksen*, koska juuri siihen liittyvä perustavanlaatuisuus toisi esipredikatiivisen kokemustason ja sitä kautta myös filosofian seksuaalidynaamiset motiivit ”liian lähelle”. Pyrkimyksenä on ollut haudata filosofian homoeroottinen luonne. Mikäli filosofian lähtökohdaksi olisi asetettu esipredikatiivinen kokeminen, olisi tultu askelta lähemmäksi tilannetta, jossa olisi jouduttu myöntämään myös filosofisen toimeliaisuuden seksuaalidynaaminen motivaatio. Tätä kautta filosofian luonne sublimoituna homoseksuaalisuutena olisi tullut peittelemättömästi esille. Koska suuri osa keskivertoheteromiehistä vastustaa tuota ajatusta ankarasti, he ilmaisevat myös eksistenssifilosofioita kohtaan vastenmielisyyttä.

Filosofisen intressiperustan homoeroottinen luonne on osa filosofian omaa olemusta niin, että filosofia ilman homoseksuaalista rakkautta on kuin homoseksuaalinen rakkaus ilman filosofiaa. Näiden seksuaalidynaamisten motiivien tunnustaminen olisi kuitenkin monelle filosofianharrastajalle liiallinen vaatimus. Siksi myös oman olemassaolon kokeminen on kiistettävä ja kysymys kehollisista kokemuksista sekä niiden tuottamista merkityksistä pitää pyrkiä peittämään ja siirtämään syrjään. Tällaista filosofointia leimaavat totaliteetinomaisuus, systeemikeskeisyys ja rajoittuneisuus, kun taas niiden vastakohdan eli persoonallisen ja lähellä omaa kokemusta elävän ajattelun kautta viitoitettaisiin tietä kohti moniarvoista, yksilökeskeistä ja luovaa filosofiaa.

Heteroseksistinen filosofia on rajoittunutta ja kaksinaismoralistista. Se on merkkinä huonoa omaatuntoa ja ammatti-identiteettiä potevien filosofien neurooseista. Sen sijaan esipredikatiivisten kokemusten asettaminen filosofian lähtökohdaksi myöntää, että kielen merkitykset voivat olla yhtä ainutlaatuisia kuin ihmisten kokemuksetkin. Filosofia voi siis olla aivan hyvin esteettistä esittämistä, kirjallisuutta kuin runouttakin, jossa sanat sallivat vaihtelevan määrän tulkintoja: liikaa ollakseen tarpeettoman laveita, liian vähän ollakseen tarkkuudessaan tyhjiä tai sopivasti ollakseen ilmaisuvoimaisia. Filosofian korkea-arvoisin toteutumisyhteys on kuitenkin platonisen poikarakkauden kaltaisessa yhteenkuuluvuudessa ja ymmärryksen harmoniassa, jota Sokrates oppilaineen toteutti.

3.5.7. Sanominen edeltää sanottua

Entä mitä merkitystä edellä esitetyllä on sinä–minä-filosofian kannalta? Yhteiskuntafilosofian näkökulmasta kysymykseen voidaan vastata seuraavasti. Etiikan harjoittaminen on kielen rajojen testaamista. Oman eksistenssin eli olemassaolon kokeminen muodostaa rajakokemuksen, joka muistuttaa ihmisten erillisyydestä ja varoittaa valamasta yhteiselämää merkitysopillisen yleispätevyyden varaan. Tätä kautta eksistenssifilosofinen ajattelu vastustaa totaliteettien syntymistä ja antaa aineksia myös etiikkaan. Kun kieltä ja sen merkityksiä ei ymmärretä kielifilosofisiksi vaan ihmisen kokemukselliseen olemassaoloon liittyviksi ontologisiksi kysymyksiksi, pohjustetaan tietä kohti moniarvoisuutta ja erilaisuuden hyväksymistä.

Liettualais-ranskalainen eksistenssifilosofi Emmanuel Levinas antoi kyseiselle ajatukselle oivaltavan muotoilun teoksessaan *Autrement qu'être ou au-delà de l'essence* ("Olemuksen tuolle puolen", 1974), jossa hän asettui vastustamaan universalismeja ja kielen ylivaltaa. Levinas käytti tuolloin ilmaisua *le dire* ("sanominen") kuvaillessaan kielen hiljaisia taustaehtoja. Hän katsoi, että "sanotun" ja puhutun kielen (*le dit*) takana vallitsee sanomisen intentionaalinen pohjavire, jonka kautta se, mitä kielessä ilmaisemme, on sidoksissa toiseuden lumoukseen.[103] Näitä taustaehtoja ei voida paljastaa yleispätevinä kielioppisääntöinä, eikä koko käsitys kuulu ensinkään kielifilosofian alaan. Se kuuluu ihmisten kohtaamista koskevan

filosofian eli etiikan ja olemisen arvoitusta tutkivan ontologian alaan. ”Sanominen” yhdistyy oman olemassaolon kokemukseen, joka jää erottamaan ihmisiä ja muistuttaa siten kielellisten toteliteettien tarpeettomuudesta. Vaikka Levinasin ajattelu onkin omasta mielestäni keskeneräistä siksi, että hän ei ottanut huomioon seksuaaliteoreettisia näkökohtia, hän onnistui kuvaamaan hyvin eräitä inhimillisen olemassaolon peruspiirteitä.

Le dire on kuin taustakuva tai varjo, joka seuraa mukana kaikessa, mitä sanomme ja teemme. Levinas kuvailee ”sanomista” niin, että se on kuin simpukan kuoresta kuultavaa meren kohinaa, ja voisi sanoa, että sitä kuvaa myös vanhan äänilevyn taustalta kuuluva ritinä, joka luo esitykseen läsnäolon tunteen ennen musiikin alkua. Levinasin omin sanoin sen ilmituloa luonnehtii eräänlainen ”unettomuuden” tila, ja hänelle ajatteleminen olikin eräänlaista eettistä tietoisuutta.[104] Mutta onko mahdollista, että ollessani valveilla en olisi hereillä? Jos vastaan kysymykseen kieltävästi, olenko poikkeuksellisen eettinen ihminen? Eksistenssifilosofian kannalta moraalista harkintaa, kuten hyötyjen tai haittojen punnintaa, tärkeämpää on tietty valppaus, joka seuraa olemassaolon kokemisesta ja sen haastavuudesta. Keskeistä on siis olla moraalisesti vereslihalla ja pysyä herkkänä kielen kanssa, sillä juuri sillä tavoin pidetään ovi avoinna sekä kokemuksellisesti rikkaalle elämälle että toisen ihmisen kohtaamiselle.

3.5.8. Wittgensteinin (s)eksistentialismi

Entä voidaanko edellä lausutun perustella piirtää tarkkarajainen vastakohta-asetelma toisaalta analyyttisen kielifilosofian tai pragmatismin ja toisaalta eksistenssihermeneuttisen ajattelun mukaisen kielikäsityksen, ihmiskuvan ja yhteiskuntafilosofian välille? Tämä ei vaikuttaisi kovin luontevalta. Katsoihan myös Ludwig Wittgenstein myöhäisfilosofiassaan, että kielipelejä voi olla olemassa useita ja että niiden välillä voi vallita relativismi. Hänen ajattelunsa perustalle valetussa pragmatismissa kielen ja kokemuksen suhde määriteltiin kuitenkin sellaiseksi, että kielen pitää dominoida kokemusta ja määrätä kokemusten merkitykset. Tässä mielessä analyyttisen filosofian ja eksistenssifilosofian vastakkainasettelu on tosiasia, mutta se perustuu Wittgensteinin ajattelun puutteelliseen ymmärtämiseen. Kyseinen analyyttisen kielifilosofian opinkappaleeksi kohotettu tulkinta ei kerrokaan vielä koko totuutta Wittgensteinin omasta ajattelusta.

Olen jo teoksessani *Dialoginen filosofia* kiinnittänyt huomiota siihen, että Wittgensteinin ajatuksia on ymmärretty yksipuolisesti näkemällä hänessä pelkkä analyyttisen kielifilosofian oppimestari ja nykyaikaisen pragmatismin edeltäjä.[105] Hänen ajattelustaan valottuu myös eksistenssifilosofisia ja fenomenologisia aineksia. Esimerkiksi jo *Tractuksessaan* (1918) Wittgenstein lausuu näin: ”On todella jotakin, mitä ei voi ilmaista. Se *ilmenee*, se on mystistä.”[106] Tämä merkitysten transsendenttiutta korostava perusvakaumus ei nähdäkseni kumoudu hänen myöhemmissäkään kirjoituksissaan, vaan se jää niiden piiriin eräänlaisena epäsuorana asenteena. Oletankin,

että mikäli Wittgenstein olisi hyväksynyt oman homoseksuaalisuutensa paremmin, hän olisi ajatellut myös kokemuksen ja kielen suhteista toisin kuin mihin hänen katsotaan päätyneen myöhäisfilosofiassaan. Hänen ajattelunsa oli jonkin verran puolustuksellista ja torjuvaa juuri kokemusten variaatioihin nähden.

Wittgensteinin syvällinen ymmärtäminen edellyttää hänen ajattelunsa tulkitsemista osana hänen psykodynaamista rakennettaan. Se edellyttää psykologisointia, jota hän itse tosin *vastusti* todeten psykoanalyysin olevan "vaarallista oppia". Edellä sanottuun liittyen hän lausui eräässä Norman Malcomille lähettämässään kirjeessä näin:

> Ellei ajattele hyvin selkeästi, psykoanalyysin harjoittaminen on vaarallista ja vastenmielistä, & se on tehnyt loputtomasti vahinkoa & suhteellisesti kovin vähän hyvää. (Jos ajattelet, että minä olen vanhapiika – ajattele uudelleen!) – Kaikki tämä ei tietenkään vähennä Freudin verratonta tieteellistä saavutusta.[107]

Wittgensteinin näkemykset paljastavat hänen defensioitaan psykoanalyysia ja seksuaalisuutta kohtaan. En koeta yliseksualisoida filosofisen ajattelun motiiveja väittämällä, että syvällisimmät filosofiset intohimot palautuisivat *pelkkään* seksuaalisuuteen. Mutta väitän, että suuri osa idealisoivasta kieliteoriasta on subliimia tavalla, jonka Levinasin käsitys kielen ja kokemuksen diffuusista luonteesta paljastaa. Oliko siis myös Ludwig Wittgensteinin ajattelu omassa ylevyydessään vain kaappiin suljettua homofilosofiaa?

Vaikka kysymykseen on houkuttelevaa vastata myöntävästi, *kielen ja kokemuksen suhteen kannalta* pääosassa ei ole välttämättä seksuaalinen tai muukaan *erityiskokemus*, vaikka omalla ravistelevuudellaan ne pitävätkin ihmistä "hereillä". Sen sijaan keskeinen rajankäynti tapahtuu suhteessa *oman olemassaolon kokemiseen*. Kokemus omasta olemassaolosta muodostaa juuri sen esipredikatiivisen rajakokemuksen, joka korostaa myös muiden kokemusten ja ihmisen maailmassa olemisen ensisijaisuutta pelkkään kielen ylivaltaan verrattuna. Analyyttiselle systeemifilosofialle ja pragmatismille on ollut tärkeää vastustaa olemassaolon kokemuksen merkityksen myöntämistä, sillä sitä kautta sekä filosofian yleinen homoeroottisuus että myös Ludwig Wittgensteinin henkilökohtainen homoseksuaalisuus on voitu tehokkaasti peittää ja tehdä myös hänestä yksi heteroseksualisoidun merkityksenteorian näennäiskannattaja.

Kun olemassaoloa ja samalla kokemusten ei- ja esipredikatiivista asemaa korostava filosofia on kielletty, on tullut mahdolliseksi kätkeä filosofian homoseksuaalinen perusta. Merkityskonstituution kokemuksellisuuden kiistäminen on ollut myös osa postmodernistisen ja *queer*-teoreettisen ajattelun kompleksista yritystä kieltää lihallisen sukupuolieron merkitys. Kyseisiä defensiivisiä aineksia sisältyi jo Wittgensteinin omaan ajatteluun ja elämäntapaan; kenties elämä avoimena homoseksuaalina olisi ollut Wittgensteinin oman ajan yhteiskunnassa vaikeaa.

3.5.9. Kieli kalvaa kokevaa ruumista

Puhuttaessa voimakkaasti kokemuksellisista asioista, kuten seksistä tai uskonnosta, liikutaan yksilöllisen kokemuskentän sydämessä ja tehdään mitä syvällisintä filosofiaa. Kun filosofia perustuu omakohtaiseen kokemiseen, se tapahtuu merkitysten hermoilla ja valtimoilla. Mikäli inhimillisesti tärkeitä asioita lähestytään lainatuin lausein, kuten tieteessä ja yliopistolaitoksessa, tehdään triviaalikoulumaista filosofiaa. En olekaan pitänyt itsetarkoituksena viitata Wittgensteiniin, Levinasiin enkä isoon D:hen (ei-terrieri). En rakenna ajatteluani dekonstruktiolle. En siteeraa de Saussurea enkä katoa lacanoitten väliin. En käytä lähtökohtananani myöskään ”G.H.:ta” (Meadia), sillä hänestä olen kirjoittanut jo aiemmissa teoksissani.[108] Heidän asemastaan keskityn lopuksi William S. Burroughsiin. Paras argumentti, jolla voidaan vastustaa ”*language as calculus vs. language as universal medium*” -yksinkertaistusten disseminoitunutta sekamelskaa, on Bill-setä Burroughsin essee *Language is a virus:* kieli on mato, joka kalvaa kokevaa ruumista.

Kyseisessä artikkelissa Burroughs, jonka isoisän perustama konepaja valmisti muun muassa Burroughs-merkkisiä kirjoituskoneita, otti todisteltavakseen kunnianhimoisen väitteen: tosiasiassa ihminen oppi *kirjoitetun* kielen ennen *puhuttua* kieltä. Hän perustelee näkemystään niin, että ihminen väistämättä havaitsee *ulkoiset ärsykkeet*, ennen kuin hän voi *sanoa* niistä mitään. Näin on sekä yksilönkehityksen että lajin kehityksen kannalta. Itse asiassa merkin havaitseminenkin on jo kokemus, joten tietty esipredikatiivinen kokemus vallitsee, ennen kuin voimme antaa merkille semanttisia tai tiedollisia merkityksiä. Tämä vastaa myös tapaa, jolla symbolisen interaktionismin perustajana tunnettu G. H. Mead asioista ajatteli: sanottu sana on reaktio jo ennestään olemassa olevaan ärsykkeeseen, merkkiin. Niinpä merkeistä koostuva ärsykkeiden todellisuus edeltää kielellistä murahtelua, onpa kyse Kretcshmerin mustetahroista tai karvakolmioista.

William S. Burroughsin kirjoitelma ja hänen ideansa ovat edelleen erittäin valaisevia. Tietyin osin hänen voidaan nähdä lähestyneen symbolisen interaktionismin kielikäsitystä. Ihminen havaitsee munat, tissit ja perseet ennen kuin hän ymmärtää ne merkeiksi – toisin sanoen ennen kuin hän ehtii lausua mitään niistä. Burroughsia voidaan moittia enintään alttiudesta niin sanotulle ”annetun myytille” (*myth of givenness*), mutta moite on myös kumottavissa toteamalla, ettei arkitodellisuuden suorassa ja subjektikeskeisessä kokemisessa ole mitään *hämärää*. (Kuten jo edellä huomautin, mystiikka tarkoittaakin todellisuuden selvää ja kirkasta havaitsemista.) Tässä mielessä myös sukupuoli on kaksiarvoinen tosiasia. Seksuaalisuuden merkitykset on kiinnitetty ihmisen kehoon, ja sukupuolinen kokeminen edeltää niin eleitä kuin sanojakin sekä loogisessa että tapahtumien järjestystä kuvaavassa mielessä.

En siis koeta väittää, ettei kieli olisi käyttökelpoinen suihkuverho tie-

toisuuden ja todellisuuden välillä. Mutta emme kai me rakastakaan toista ihmistä sillä perusteella, mitä hänellä on päällään? Samaan tapaan suhdettamme todellisuuteen *vieraannuttaa* niin sanotun ”sisäisen realismin” ajatus. Sen mukaan totuus on kielellisesti konstruoitujen teorioiden sisäistä, eikä kielen ulkopuolisesta maailmasta tarvitse välittää mitään. Vaikka todellisuus sinänsä jää tietokyvyllemme transsendentiksi myös eksistenssifilosofisesti ajatellen, ovat aistihavaintomme ja kokemuksemme todellisuudesta todellisia niiden *subjektille*, ja juuri tämän seikan varaan voidaan vannoa esipredikatiivisten kokemusten merkityksellisyys. Edellä selitetyssä mielessä sana on siis sairaus ja kieli eräänlainen häiriötila, kuten Jacques Derrida näki.[109] Siitä ei vapauta edes kulttuurin Internet-pohjainen kuvallistuminen, vaikka kuvaruutujen äärellä tapahtuvan kuolaamisen ja pornobisneksen vuoksi ollaankin taas semioottisen alkutilanteen äärellä.

Mitä annettavaa edellä sanotulla voi siis olla kielen ja sanankäytön kannalta? Vielä William S. Burroughsin aikana oli mahdollista sanoa ”*Free your mind and your ass will follow*”, ja sillä sai tyylipisteitä. Nyt asiat ovat *vice versa*. Se, joka vapauttaa perseensä, vapauttaa myös aivonsa. Merkityksellisen filosofian tunnistaa nykyään siitä, että se ilmestyy omakustanteena tai haastetaan oikeuteen, aivan kuten Charles Baudelairen ja Gustave Flaubertin päivinä. Erootikkojen ja romantikkojen panos on näkynyt vaikuttavimmin siinä, että he ovat vastustaneet sanojen ja merkitysten sulkemista pakkoneuroottisen filosofian piiriin. Viktoriaanisessa Englannissa tuolien jalat verhottiin aikoinaan hameilla, jotta ne eivät näyttäisi ”liian eroottisilta”. Myös meidän aikamme filosofialle on langennut hameen rooli. Analyyttinen filosofiahan tuli oloihimme nimenomaan porvarillisesta Wienistä ja konservatiivisesta Cambridgesta. Niinpä mikä tahansa erotiikalla tulittaminen voi olla nyt ”radikaalia”, eikä filosofiassa voi enää tavoitella vaikuttavuutta surkuttelemalla poeettisuuden kuolemaa.

Vaikka mystikoita pidetäänkin yleensä huonossa huudossa, silti useimmat ihmiset haluavat orgasmin. Orgasmi oli jo esimerkkinämme eipredikatiivisesta kokemuksesta. Saadessamme orgasmin emme suinkaan *ajattele*, *tiedä* tai *tunne* saavamme orgasmia, vaan oikeat sanat ovat: ”Älä puhu.” Kyseessä on hetki, jolloin olisi oltava hiljaa niin kuin buddhalaisessa meditaatiossa, pienten kuolemien kappelissa, hartauden hetkellä, ajattelun kadotessa. Juuri seksissä saavutamme satorin, ekstaasin, ja olemisen raukeus putoaa päällemme kuin lumi. Voimme harjoittaa zeniä ilman zenlajia. Voimme kirjoittaa kirjoittamatta ja puhua puhumatta, ilman merkitysten karkaamisen tai disseminaation vaaraa. Seksi on ihmisten kohtaamisen tavoista aidoin, paljain ja peittelemättömin, ja siksi sitä voi suositella luottamuksen lisäämiseen myös suurvaltajohtajille.

Sen sijaan ”kielellisesti konstruoidun” orgasmin voinee kokea vain ihminen, joka ei ejakuloi. Niinpä filosofian laitoksille pitäisi rakentaa seksilaboratorioita. Pitäisi perustaa tarkoitukseen varustettuja bordelleja, joissa tutkijat voisivat harjoittaa seksiä yhteiskunnan laskuun. Tarvitaan sähköiskuja, ruoskia ja remmejä. Ehkä esipredikatiivisen kokemuksen luonne selviäisi sitä kautta myös noille ammatikseen viisastelijoille.

3.6. MITÄ FILOSOFIA ON?

Edellä esitetyn pohjalta voidaan esittää kysymys, mitä filosofia minun mielestäni on? Vastaan kysymykseen seuraavasti: Filosofia on samaa sukupuolta olevien ihmisten yhteiseen kokemukselliseen merkityskonstituutioon perustuvaa yhteisymmärrystä ja pyrkimystä käsitteelliseen selkeyteen sekä ideoiden oivaltamiseen. Se on parhaimmillaan Platonin kuvailemaa kontemplaatiota ja samaa sukupuolta olevien ihmisten rakkautta sekä eräänlaista uskonnollisen hartauselämän harjoittamista.

Filosofian muodoksi sopii luontevimmin sokraattinen dialogi, sillä monologimaisella filosofian opettamisella on ollut kielteinen vaikutus filosofian olemukseen. Filosofian koulukuntaistuminen paradigmaattiseksi ja disipliininomaiseksi tieteeksi onkin seurannut juuri siitä, että filosofiaa on *opetettu* oppiaineena yliopistoissa. Kun akateemisen filosofian piirissä on korostettu filosofian oppisisältöjä, se on esineistynyt järjestelmäkeskeiseksi asennemuokkaukseksi ja julistusmaiseksi kilpailuksi kannattajista, mikä vastaa myös heteroseksuaalisen arvomaailman suorituspainotteista ja naturalistista asennoitumista.

Tiedeyhteisön korkeimmin ritualisoitunut osa-alue on tiedehallinto. Sitä leimaavat monet totemismin ja neuroottisuuden muodot. Sen kanssa tasavertaisesti kilpailee kielianalyyttinen uskonnonfilosofia, joka on korkeaskolastiikan nykyinen jatke yliopistoissamme. Analyyttiset uskonnonfilosofit pyrkivät selvittelemään muun muassa uskomista ja tietämistä kuvaavien kielen ilmaisujen merkityksiä ja niihin liittyviä paradokseja.

Psykoanalyyttiselta kannalta katsoen tuollainen toiminta on eräänlaista jumalten lepyttelyä, jota Freud kuvasi kirjassaan *Toteemi ja tabu*. Se on osallistumista rituaaliin, jonka alkuperää ja dynamiikkaa rituaalin osanottajat eivät tunnista tai tunne. Sellaisten tieteenharjoittajien oletuksena on, että Jumala ilmaisee itsensä lingvistisenä paradoksina, ja niinpä heidän pyrkimyksensä hioa kieltä ja selvittää uskonnollisten käsitteiden arvoituksia onkin luonteeltaan maagista. He torjuvat isäkompleksinsa ja totemisminsa pitäen psykoanalyyttista teoriaa ”loruna”, ja omien motiiviensa tunnustamisen sijasta he uhraavat aikaansa akateemisiin rituaaleihin osallistumiseen. Heidän pyrkimyksensä tähtäävät eksistentiaalisen ahdistuksen hallintaan kielen analysoimisen kautta.

Kieli onkin heteroseksuaaleille viisastenkivi, jonka ominaisuuksia selvittelemällä analyyttiset uskonnonfilosofit katsovat voivansa hallita jumaluutta ja sovittaa tunteidensa ambivalenssin. Julkaisemalla tutkimustuloksensa kansainvälisessä aikakauskirjassa he lukevat loitsun, jonka tehtävänä on karkottaa paha henki ja joka suo heille pelastuksen pelkkään toimettomuuteen liittyvästä *Angstista*. Analyyttinen kielifilosofia ja systeemifilosofia muodostavat pelastustieteen kaltaisen tieteenalan.

3.6.1. Filosofian kieltäminen

Filosofian vieraantuneisuus omista lähtökohdistaan käy ilmi monista käytännön yksityiskohdista. Jos tarkastelee vähän aikaa filosofian professoreita, huomaa nopeasti, että heillä kaikilla on neurooseja. Yksi kaivaa nenää, toinen rykii, kolmas pyörittelee päätä tai huiskii tukkaa, neljäs pureskelee kynsiä, viides vilkuttaa silmää. Onko filosofian professuuri siis vaarallinen? Vastaan, että filosofia on subliimia: sen harjoittajat ovat parantumattomia neurootikkoja, joiden pakkoliikkeitä vain väsymys lieventää. Kyseisiä näennäisfilosofeja onkin pohjimmiltaan kahdenlaisia. Analyyttisten kielifilosofien perusmotiivina on kysymys, voidaanko kielen ominaisuuksista päätellä jotain ihmisen kuolevaisuudesta tai Jumalan olemassaolosta. Marxilaisten ja muiden materialistien ajatukset puolestaan juontavat juurensa lähinnä yhdestä toteamuksesta, jota on syytä pitää heidän filosofiansa syvällisimpänä lähtökohtana ja johtopäätöksenä: ”Antakaa meille rahaa!” Näiden tieteenharjoittajien lisäksi on vielä eksistenssifilosofeja, ja kyseistä jakoa seuraten filosofit ovat jakautuneet kahteen ryhmään: niihin, jotka *ovat* eksistenssifilosofeja ja niihin, jotka *haluaisivat olla*.

Entä onko filosofian harjoittaminen sitten pohjimmiltaan sellaista todellisuuden kieltämistä, jollaisena monet vasemmistolaiset yhteiskuntateoreetikot näkivät sen 1960-luvulla? Kuten tässä tutkimuksessa on todisteltu, filosofia on mahdollista lähinnä homoseksuaalisuudessa. Sen sijaan heterot uskottelivat aiemmin, että niin homoseksuaalisuus kuin filosofiakin johtavat ihmisen umpikujaan ja pakkoneurooseihin. Heidän ajatuskulkunsa oli, että sen enempää homous kuin filosofiakaan eivät ole sopusoinnussa heteroseksuaalisen valtakulttuurin arvojen kanssa, ja niinpä homous ja filosofia ovat tuon heteroseksuaalisen massakulttuurin vastaisia ajattelu- ja toimintamuotoja. Kyseisessä heteroseksuaalisessa propagandassa ”todellisuuden kieltämisellä” tarkoitettiin tietysti vain heteroiden omien elämäntapaihanteiden kieltämistä ja toimimista homoseksuaalisen todellisuuskäsityksen mukaisesti. ”Todellisuuden kieltämisenä” pidettiin siis homojen harjoittamaa heteroiden kieltämistä. Tosiasiassa heterot olivat kieltäneet niin ajatellessaan meidät homot. Siksi asiat ovatkin aivan toisin päin kuin heterot olivat kuvailleet: filosofia johtaa köyhyyteen ja homoseksuaalisuus syrjinnän kohteeksi ajautumiseen vain siksi, että heterot kieltävät aidon filosofian toteuttamisen. Heterot itse epäonnistuivat filosofeina olemisessa ja ajautuivat sen vuoksi neurooseihin. Totuus, jonka he edelleenkin kieltävät, on näkemys siitä, että filosofia toteutuu parhaiten samaa sukupuolta olevien ihmisten yhteisessä merkityskonstituutiossa ja elämänyhteydessä.

Samalla kun heteroseksuaaliset tieteenfilosofit ovat opettaneet muita filosofeja näkemään filosofiset erimielisyydet vain ”analyyttisen filosofian” ja ”eksistenssifilosofian” välisessä kiistelyssä, nuo heterot ovat koettaneet puoluekantaistaa filosofiaa ja peittää sen tosiasian, että keskeisin vedenjakaja filosofiassa ei ole suinkaan vain analyyttisen filosofian ja eksistenssifilosofian

välinen asenne-ero (vaikka sekin on toki vaikuttava). Tärkein erotteluperuste, josta tuokin asenne versoo, on se sovittamaton railo, joka vallitsee heteroseksistisen filosofoimisen ja aidon homoseksuaalisen filosofian välillä.

3.6.2. Filosofian myöntäminen

Tässä pääluvussa on luotu katsaus filosofian homoseksuaaliseen olemukseen ja heterotieteen syntyyn. Heterotieteellä on tarkoitettu vääristynyttä filosofiaa, joka perustuu järjen ja tunteiden kartesiolaiseen erottamiseen ja joka muodostaa vastakohdan platoniselle ajattelulle. Olen todennut, että filosofian ja tieteen oma olemus on läpikotaisin homoseksuaalinen. Heteroseksuaalit puolestaan koettavat peittää siitä johtuvaa ahdistustaan etäännyttämällä homoseksuaalista spiritualiteettia sille ominaisesta asiayhteydestä: filosofisen poikarakkauden piiristä. Tämä on tapahtunut pureutumalla miesten välisen rakkauden ja filosofisen yhteisymmärryksen ytimeen, kieleen, sekä yhteisen kokemusmaailman kautta luotuun merkityskonstituutioon.

Heteroseksuaalinen valtakulttuuri on koettanut vesittää miesten välisen filosofian alkuehdot kiistämällä esipredikatiiviseen merkitysten muodostumiseen liittyvän yhteisymmärryksen ja koettamalla hajottaa samaa sukupuolta olevien ihmisten rakkauteen perustuvan filosofian pelkäksi postmoderniksi monikulttuurisuudeksi tai kansainvälisyyden vaatimukseksi. Voidaankin sanoa, että filosofian piirissä toimiessaan heterot ovat raiskanneet Platonin.

Samalla kun filosofiaa on alettu pitää abstraktina ja ei-kokemuksellisiin lähtökohtiin perustuvana tieteenä, merkitysten konstituutiosta on rajattu pois oman olemassaolon kokemiseen perustuvat, ei- ja esipredikatiivisen kokemuksen mahdollistamat merkitykset. Myös ihmisten suhteet on typistetty nykyfilosofiassa usein pelkäksi ”kommunikaatioksi”. Esimerkiksi keholliselle koskettamiselle ei myönnetä nykyisin sellaista filosofista arvoa kuin antiikin filosofioissa, mikä puolestaan on rajannut seksuaalisuuteen liittyviä merkityksiä pois filosofisesta vuorovaikutuksesta. Niinpä viisauden rakastamisen paikalle on asetettu pelkkä kielen käyttöön liittyvä ”viestintä”. Siihen liittyy myös kommunikatiivisten teorioiden ja pragmatististen kielifilosofioiden valta-asema tieteen piirissä. Nämä ajattelutavat ovat pyrkineet laajentamaan heteroseksistisen diskurssin universaaliksi ideologiaksi.

Kyseisten ajattelutapojen vastalauseeksi totean, että (1) esipredikatiivisen kokemuksen asema on tärkeä sukupuolisidonnaisen kielen ja sitä kautta myös homoseksuaalisuuden intellektuaalisten toteutumisyhteyksien muodostumiselle. (2) Filosofiaa voidaan pitää harmonisena viisauden rakastamiseen perustuvana elämäntapana sekä hengen, sielun, kehon ja ruumiin yhteyskokemuksena. (3) Analyyttinen systeemifilosofia ja naturalismi puolestaan ovat heteroideologioita, jotka kamppailevat homoseksuaalista arvokonstituutiota vastaan. Niiden taustalla vaikuttaa heteroseksistinen arvomaailma, joka nojautuu lajinsäilytyksellisiin periaatteisiin ja ”kaikkien

taisteluun kaikkia vastaan”. (4) Nykyinen kartesiolainen tiede on olemukseltaan oidipaalista ja vastaa rakkauden kahtiajakautunutta luonnetta. Heteroiden valta-aseman vuoksi suurin osa nykyaikaisesta tieteestä on mennyt heteroseksuaalisen arvo- ja symboliuniversumin taakse ja alkanut edistää pelkästään naturalistisia, pragmatistisia ja utilitaristisia päämääriä.

Tosiasiassa vain homoseksuaalisessa suhteessa ihminen voi saavuttaa täydellisen tietoisuuden itsestään sukupuolisena ja sitä kautta kehollisena olentona. Tuntiessaan oman sukupuolensa ihminen oppii tuntemaan itsensä myös ihmisenä. Tämä perustuu siihen, että homoseksuaalisessa kanssakäymisessä ihminen saavuttaa parhaan mahdollisen itseensä identifioitumisen suhteen ja pääsee siten lähimmäksi filosofista itsetuntemuksen ihannetta.

Asiaan liittyy lisäksi filosofinen suhde toisiin ihmisiin. Jo Platonin filosofiaa käsiteltäessä huomattiin, että yhteinen kokemusmaailma luo samaa sukupuolta oleville ihmisille yhteisen merkityskonstituution niin, että ymmärtäminenkin toteutuu parhaiten samaa sukupuolta olevien välillä. Kehollisesti ja esipredikatiivisesti tapahtuva merkitysten määräytyminen muovaavat sitten myös niitä ominaisuuksiamme, joita sanotaan henkisiksi.

Mutta tässäkään ei ole vielä koko totuus. Yhteisen kehollisen kokemusmaailman kautta valottuu vasta miesten pyrkimys kohti ykseyttä, yhteisymmärrystä ja harmoniaa. Sen sijaan kyseinen kohde, päämäärä ja tavoite sinänsä on olemukseltaan spirituaalinen eli henkinen. Juuri yhteisen kokemusmaailman tavoittelussa ilmentyy homomiesten halu henkisen yhteyden kokemiseen. Vaikka merkitykset opitaankin kokemuksellisesti ja niiden perusta on siinä mielessä kehollinen, rakkauden ei-aistillinen päämäärä hallitsee lopulta myös materiaalista kehoa, ja ihmiset tavoittelevat toistensa fyysistä läheisyyttä ja yhteisymmärrystä perimmältään hengellisistä syistä.

Hengen, merkitysten ja käsitteellisten kykyjemme alkuperä on siis transsendentaalinen; se on henkinen ja epämaterialistista alkuperää. Kaipaamme toistemme yhteyteen, koska olemme sidoksissa ruumiilliseen erillisyyteemme, ja vasta toistemme läheisyydessä voimme kokea saavuttavamme sydämiimme harmonian.

Edellä muotoilemani ajattelun valossa ihminen on ensisijaisesti henki, ja hänen henkensä määrää myös hänen fyysisen ulkomuotonsa. Ihmisen keho, ulkonäkö ja hänen ruumiillinen olemassaolonsa alkavat sisältä päin: ihmisen ajattelusta ja hänen tekemistään valinnoista. Sielu puolestaan on yksilöllinen havaintojen kantaja tai subjekti ihmisessä. Ruumis taas on ihminen pelkäksi materiaaliseksi lihaksi tai aineeksi nähtynä. Tosin on tärkeää todeta, että nämä luonnehdinnat ovat vain eräänlaisia *puhumisen tapoja*, eivätkä ne välttämättä viittaa siihen, minkälainen todellisuus tai ihminen todella on. Niinpä nämä käsitteet vain *tematisoivat* ihmisen tietyillä tavoin. Käyttämiäni käsitteitä seuraten voidaan puhua ihmisen ruumiillisuudesta, kehollisuudesta, sielullisuudesta ja henkisyydestä.

Mitä enemmän ikää minulle on karttunut, sitä vakuuttuneemmaksi olen tullut siitä, että ihminen on eräänlainen jatkuvasti kehittyvä kertomus, *mythos*. Sen mukaisesti ihmisen sielu kypsyy kohti henkistä tasoa ja lopulta

irtautuu ruumiista jättäen kehollisen olemuksensa kuin kaunis perhonen, joka kuoriutuu kotelostaan. Ihmisen elämä on siis jatkuvaa muodonmuutosta, metamorfoosia. Kyse ei ole kuitenkaan sen tapaisesta muodonmuutoksesta, jonka tunnemme esimerkiksi transvestiiteilta tai transseksuaaleilta. He haluavat vain vaihtaa yksittäisiä ominaisuuksiaan. Silti he jatkavat elämää kehollisella tasolla, jossa toteutuu heidän ruumiillinen ja sielullinen olemassaolonsa. Sen sijaan ihmisen muuttumisessa kehosta hengeksi kyse on perustavaa laatua olevasta eksistenssin muutoksesta. Ihmisen koko elämä on tuota täydellistymistä kehosta hengeksi siten, että sielu lopulta irtautuu ruumiista, ja ihmisen kehollinen ykseys persoonana lakkaa. Jäljelle jäävät vain ruumis, jossa ihmisen materiaalinen perusta oli alkutekijöissään, ja henki, jossa koemme filosofista yhteisyyttä ja jonka olemme ymmärtäneet kaipauksemme kohteeksi jo kehollisen elämämme aikana. Dualistinen jakautuminen tapahtuu kuitenkin aidosti vasta kuolemassa.

4.

HETEROTIEDE

4.1. HETEROTIETEEN JA HOMOFILOSOFIAN EROT

Edellisessä, homoseksuaalisuuden ja filosofian yhteyksiä käsittelevässä luvussa totesin, että keskeinen ero, joka luonnehtii heteroseksuaalista aineellis-immanenttia massakulttuuria ja homoseksuaalista Jumalan rakastamista eli filosofiaa, liittyy ihmisen teoreettisten ja henkisten pyrkimysten asemaan. Sitä valaisevat Platonin näkemykset rakkauden kahdesta intressiperustasta. Homoseksuaalisessa arvokonstituutiossa ihmisen käytännöllinen elämä on ylevöitetty teoreettisten ja henkisten päämäärien tavoittelemiseen, kun taas heteroseksuaalisessa valtakulttuurissa teoreettiset ja henkiset päämäärät ovat alistettuina käytännöllistä alkuperää oleville intresseille. Heteroiden keskeisimmät kiinnostuksen kohteet liittyvät immanenteista ja käytännöllisistä asioista koostuvaan materiaaliseen todellisuuteen, kun taas homoseksuaalit pyrkivät rakentamaan elämäänsä filosofisille merkityksille.

Teoreettinen intressi (eli mielenkiinto) edustaa myös fenomenologista eli ilmiöiden selvään ja kirkkaaseen havaitsemiseen pyrkivää maailmasuhdetta. Sen lähtökohtana on pelkkien kehollisten aistimusten lisäksi erityisesti näköhavaintoon perustuva abstrakti eli etäisempi kokemus. Juuri tämän etäännyttämisen sanotaan tekevän mahdolliseksi intellektuaalisen kuvittelemisen ja teorioimisen. Silmien ja peniksen symbolisen vastaavuuden vuoksi näköhavaintoon perustuvaa intellektuaalista maailmasuhdetta voidaan pitää leimallisesti maskuliinisena maailmasuhteena. Muutamat naturalistit ovatkin pitäneet näköaistia suorastaan ratkaisevana tekijänä sille, että ihmiselle on voinut kehittyä ajattelulle välttämätön aivokerros. Heidän mukaansa ihmisen kyky kulkea pystyasennossa on mahdollistanut kauemmaksi näkemisen ja sitä kautta erilaisten mahdollisuuksien kuvittelemisen, ja näin on syntynyt tilaisuus myös teorioimiselle. Vaikka katseen avulla tapahtuvaan havaitsemiseen perustuvaa maailmasuhdetta pidetäänkin tyypillisenä nimenomaan miehille, kyky älylliseen ajatteluun on tietysti muotoutunut osaksi ihmisen perimää niin, että siihen kykenevät kaikki lajin jäsenet.

Tämäntapainen naturalistinen tiede on esittänyt haasteita paitsi seksuaalisuuden tutkimukselle, myös muille inhimillisten ilmiöiden tarkasteluille. Myöskään homoseksuaalisen eli saman sukupuolen yhteiseen merkityskonstituutioon tuetun filosofianäkemyksen ja naturalistisen ajattelutavan välillä ei ole välttämättä ristiriitaa; voidaanhan ihmisen biologisia ominaisuuksia selittää naturalistisesti, vaikka ihmistä kokonaisuutena ei pidettäisikään naturalistisin motiivein toimivana olentona. Homoseksuaalisen ja teoreettisen elämän yhteenkuuluvuudella sinänsä voi olla luonnolliset perusteet, aivan niin kuin rakkauden eri lajeillakin.

Rakkauden eri intressien keskinäisten erojen pohjalta voimme sanoa, että heterot rajoittuvat omassa elämässään lähinnä siihen, mitä voidaan biologisessa mielessä kutsua elämän *tarkoitukseksi*, kun taas homoseksuaaleille keskeistä on elämän *merkitys*. Mitä eroa näillä kahdella asialla sitten on? Elämällä sinänsä ei ole oikeastaan muuta tarkoitusta kuin pitää itseään yllä,

ja heterot toteuttavatkin elämässään juuri tuota kontingenttia ja epäsubjektiivista tarkoitusta. Heidän elämänsä on suunnattua lajinsäilytyksen varmistamiseen. Siitä ammentaa voimansa myös kaikki muu, mitä heterot tekevät, aivan niin kuin Freud totesi kaiken toiminnan juontavan juurensa viime kädessä seksuaalisuudesta. Sen sijaan homot suhtautuvat seksuaalisuuteensa jo lähtökohtaisesti toisin kuin heterot. Pyrkimyksemme eivät ole alistettuina käytännöllisen hyödyn tavoittelulle eivätkä siten myöskään pelkille lajinsäilytyksellisille tarkoituksille. Mikäli "elämän tarkoitus on elämä itse", kuten romanttis-naturalistinen ajattelija J. W. von Goethe totesi, silloin elämällä ei todellakaan ole muuta tarkoitusta kuin itsensä ylläpito. Homoseksuaaliset ihmiset eivät voi kuitenkaan tyytyä tuollaiseen elämän määrittelyyn. Varmasti myös eläimet selviäisivät yhtä vaivattomasti elämän tarkoituksen määrittelystä kuin heterot ja naturalistit. Heille kaikille elämän tarkoitus on lajin säilyttäminen ja jälkeläisten tuottaminen.

Heteroiden elämän motivaatiorakenne kumpuaa heidän pyrkimyksestään lasten hankintaan ja lisääntymiseen aivan siitä riippumatta, toteuttavatko he lisääntymisen mahdollisuuttaan vai eivät. Tämä pyrkimys näkyy epäsuorasti mutta vaikuttavalla tavalla heidän kulttuurissaan, toiminnassaan ja symbolimaailmassaan, esimerkiksi heidän kulutustottumuksissaan ja elämäntavoissaan. Mahdollisuus lisääntymiseen leimaa heidän arvovalintojaan ja symbolista ajattelutapaansa myös silloin kun se jää pelkäksi potentiaaliksi.

Sukupuolisuuden alistaminen yksinomaan käytännölliselle intressille johtuukin perimmältään eri sukupuolten intellektuaalisesta yhteensopimattomuudesta, jolloin luonteviksi yhteistoiminnan muodoiksi jäävät vain käytännölliset ja immanentit hankkeet. Siihen liittyvät ongelmat puolestaan tulevat vaikuttavimmalla tavalla näkyviin uskonnon ja tieteen ritualisoitumisessa. Aidon filosofian voimme jättää tämän luettelon ulkopuolelle, sillä todellinen filosofia ei voi olla sellaista, jossa kytkeydyttäisiin käytännöllisten, immanenttien ja materialististen päämäärien edistämiseen.

Homoseksuaalien ja filosofien arvomaailmat ovat yhtenevät juuri siksi, että niin homoseksuaalit kuin filosofitkin pyrkivät maailman selvempään ja kirkkaampaan ymmärtämiseen. Homoseksuaaleille elämän tarkoitusta koskeva kysymys ei ole keskeinen, sillä homoseksuaali ei pyri näkemään tarkoituksia ulkokohtaisesti tai reflektiivisesti, kysymyksinä ulkoa annetuista tai ulkoisiksi mielletyistä päämääristä, esimerkiksi kysymyksenä olemassaolon syystä. Sen tyyppistä tiedettä saattaisi harjoittaa joku Leibnizin kaltainen uuden ajan tieteenharjoittaja, jolle riittävän syyn ja perusteen periaate, hyötyminen ja kausaalisten syy-yhteyksien löytäminen ovat tärkeitä. Sen sijaan filosofisen *mythoksen* omasta elämästään löytänyt homo ei pyri kysymään sen enempää olemisen, elämän kuin homoseksuaalisuutensakaan syytä. Homolle keskeistä ei ole elämän tarkoitus vaan sen merkitys. Juuri tämä kytkee homojen ja filosofien elämänprojektit yhteen: homoseksuaalinen Jumalan rakastaminen on filosofiaa juuri siksi, ettei se tyydy aineellis-immanentin maailman kuvailemiseen, selittämiseen eikä uusintamiseen. Meille tärkeää on luoda filosofisia merkityksiä ja elää merkityksellistä elämää.

Filosofista elämää ei voida tavoittaa ilman, että elämän olemusta pohditaan hypoteettis-deduktiivisesti. Sen mukaan vastaukset elämänkysymyksiin johdellaan yleispätevistä teorioista ja periaatteista vastakohtana induktiiviselle päättelylle, jossa yksityiskohdista ja satunnaisista ilmiöistä johdeltaisiin yleisiä päätelmiä. Eräs vastakohtapari, joka erottaa homoseksuaalien ja heteroseksuaalien elämännäkemyksiä, onkin teoreettisen ja käytännöllisen intressin lisäksi hypoteettis-deduktiivisen ja induktiivisen päättelyn ero.

Homoseksuaalit perustavat ajattelunsa mieluummin teoreettisen aineksen ja hypoteettis-deduktiivisen päättelyn ensisijaisuuteen verrattuna heteroiden arvomaailmaan, jossa käytännöllisen elämän hankkeet ja induktiivinen lähestymistapa vievät voiton filosofisemmista teoreettisen elämän haasteista. Myös aidon hengellisen elämän perusteet on yleensä johdeltu hypoteettis-deduktiivisesti ja intellektuaalisesti.

4.1.1. Heteroseksuaalinen naturalismi ja homoseksuaalinen transsendentalismi

Eräs keskeinen heterotiedettä leimaava ideologia on nykyisin naturalismi. Sana ”naturalismi” perustuu latinan sanaan *nāscor*, joka merkitsee ’syntyä’. Siten naturalismin käsite viittaa luontoon ja lisääntymiseen – ja tieteen yhteydessä myös luontoperäiseen selittämiseen sekä heteroseksuaaliseen arvomaailmaan. Kuten jo kirjani alkupuolella totesin, syntyminen liittyy luomiseen. Olevaisen luominen tuotti todellisuuden eli luonnon. Myyttisessä ja uskonnollisessa perinteessä ihminen on nähty luonnon osana, ja hänen teoreettiset ja viisauden rakastamiseen liittyvät pyrkimyksensä on arvotettu kielteisesti kiroamalla luojajumalaan kohdistuva rakkaus alimpaan kattilaan. Tämä viisauden rakkauden vähätteleminen osoittaa, kuinka kompleksista länsimainen ajatteluperinne on omassa naturalismissaan ollut.

Jotta ihminen voisi rakastaa viisautta ja lähentyä Jumalaa, ihmisen pitäisi saada luotu todellisuus kumoutumaan, olevainen katoamaan ja niin sanottu luonnon järjestys puretuksi. Vain näin ihmiselle avautuisi pääsy jumaluuden sydämeen. Ei olekaan ihme, että homoseksuaalinen rakkaus, joka pyrkii luonnon järjestyksen kyseenalaistamiseen, on arvotettu kristillisessä, juutalaisessa ja islamilaisessa perinteessä kielteisesti.

Mutta myöskään tiede ei ole poikennut paljoa uskontojen joukosta. Kuten jo edellä viittasin, uskonnollinen ajattelu on muuttunut metafysiikaksi eli oppijärjestelmäksi, joka vaikuttaa syvällä länsimaisen filosofian perustassa. Samalla kun tuo heteroseksualisoitu näennäisfilosofian laji on muodostunut tieteelliseksi valtakulttuuriksi, se on ulottanut vaikutuksensa tieteen koko kentälle. Filosofia ja tiede muodostavat nyt eräänlaisen vastakohtaparin.

Siinä, missä filosofia on Jumalan aitoa rakastamista, tiede puolestaan toteuttaa heteroseksuaalista maailmankatsomusta, jossa teoreettiset pyrkimykset ovat alistettuina erityistieteiden sanelemalle käytännölliselle mielenkiinnolle. Siinä, missä filosofisen kiinnostuksen kautta välittyy homoseksuaalinen arvomaailma, erityistieteet puolestaan ovat heteroseksuaalisen

elämänkatsomuksen ilmaisuja. Ja edelleen: siinä, missä Jumalan homoseksuaalisen rakastamisen ja yleispätevään tietoon pyrkivän filosofian menetelmänä on hypoteettis-deduktiivinen ja kontemplatiivinen tiedon tavoittelu, siinä heteroseksistisiä erityistieteitä leimaa empiirinen ja positivistinen, mittaava ja laskeva, elämänasenne. Sen mukaan tieteenharjoittaja tyytyy kuvailemaan ja jäljentämään todellisuutta mutta ei pohdi sen merkitystä, ideaa tai olemusta. Erityistiede onkin yleensä ”rajoitettua filosofiaa”, jonka mukaan ihminen keinotekoisesti kaventaa ajattelunsa kenttää.

Viimeksi mainitulle asenteelle vastakohtaisesti aito filosofi ja homoseksuaali pyrkii Platonin edustamaan kontemplatiiviseen todellisuussuhteeseen ja ideoiden selvään näkemiseen. Esimerkkinä tästä ajattelutavasta modernilla aikakaudella on saksalaisperäinen fenomenologia. Sen mukaan filosofin tie merkitysten ymmärtämiseen käy kontemplaation ja meditaation kautta. Tätä voidaan havainnollistaa esimerkin avulla. Mikäli tarkastelemme todellisuuden tutkimisen tilannetta, huomaamme helposti seuraavan: kussakin tilanteessa ja kunakin ajattelun hetkenä mielemme ja kokemuksemme täyttää vain yksi kokemus. Me emme voi saavuttaa emmekä päästä näkemään sitä, mikä kussakin kokemuksessa tai sinänsä erillisessä havainnossa on *yleispätevää* ja filosofisesti merkityksellistä, mikäli keskitymme vain todellisuuden satunnaisten ja yksittäisten piirteiden tai niin sanottujen tosiasioiden tarkkailuun. Oivaltaaksemme sen, mikä elämässämme on yleispätevää ja merkityksellistä, meidän pitäisi keskittyä tutkimaan, mikä kaikissa eri aikoina toistuvissa kokemuksissamme on yleistä, ajasta aikaan jatkuvaa ja yhteistä. Asiaa havainnollistamaan sopii vaikkapa Immanuel Kantin esimerkki seinäkellosta, joka lyö kolme. Kunkin lyönnin hetkellä aistikokemuksemme täyttää vain yksi kellon kumahdus, mutta voimme silti sanoa kuulevamme kolmen lyönnin sarjan. Kuitenkaan *tuossa tapahtumassa sinänsä* ei ole kolmea lyöntiä kerralla, vaan aina vain yksi.

Tästä Kant päätyi ajattelemaan, että *tietoisuutemme* jäsentää todellisuutta tavalla, jonka tuloksena lyönnit yhdistyvät yhdeksi havainnoksi kolmesta kellonlyönnistä. Kolmen lyönnin sarja ei siis välttämättä esiinny sellaisenaan todellisuudessa itsessään, vaan se syntyy tietoisuudessamme, jossa vallitsevat aistikyvyn muodolliset kategoriat, aika ja avaruus. Ne puolestaan määräävät sen, miten voimme hahmottaa todellisuuden. Nämä kategoriat ovat apriorisia eli kokemusta edeltäviä. Tiedon niiden olemassaolosta saavutamme kokemuksesta riippumattoman järkemme avulla, emmekä voi redusoida eli vähentää kategorioita pois havaitsemisemme yleisaineksien joukosta. Myöskään järkeä, jota käyttämällä voimme näihin johtopäätöksiin tulla, ei pitäisi kyseenalaistaa, sillä se johtaisi vain kehäpäätelmään, jolloin kyseenalaistetuksi joutuisi järki itse. Kyseisiä aistikyvyn muodollisia periaatteita sanotaankin *transsendentaalisiksi*, sillä ne liittyvät ihmisen ja hänen ympäristönsä suhteeseen ja määrittävät puitteet, joissa inhimillinen havaitseminen tapahtuu. Se, että muodostamme yksittäisten havaintojen pohjalta yleisiä päätelmiä, ei siis ole pelkkää havaintojen tekemistä, vaan tietoisuutemme osallistuu aktiivisesti jo havaintojen rakentamiseen. Sitä, mikä kussakin erityistilanteessa on yleispätevää, emme voi edetä oivalta-

maan *yksittäisistä havainnoista* lähtien, sillä kussakin havainnossa ja kunakin ajan hetkenä meillä on tajunnassamme vain tuo havainto sinänsä.

Sen sijaan tie yleispätevien merkitysten oivaltamiseen käy *kontemplaation* kautta ja vastaa juuri niitä metodologisia askelia, joita Platon ja hänen ajatusmaailmaansa modernina aikana toistanut Edmund Husserl edustivat. On huomattava, että *sekä* kokemuksellisen *että* kontemplatiivisen aineksen pitää olla mukana havaitsemisen ja päättelemisen suhteessa, mutta olennaista on, annetaanko *etusija* induktiolle vai deduktiolle.

Myös tieteellisessä toiminnassa vallitsevan seksuaalisen symboliikan valaisemiseksi on suoritettava transsendentaalianalyysia eli oman aistikykymme ehtoihin kohdistuvaa tutkimista. Transsendentaalisen tietoteorian ja immanentin havainnonfilosofian välinen ero noudattelee homoseksuaalisen ja heteroseksuaalisen elämänasenteen eroa. Hetero johtelee asioita mielellään yksittäisestä yleiseen päin eli induktiivisesti, kun taas homo aloittaa mieluiten siitä, mikä on puhtaasti ajatuksella tavoitettavaa. Näin hän oivaltaa myös todellisuuteen liittyvät filosofiset merkitykset paremmin.

Esimerkkinä transsendentaalisesta ajattelusta on Kantin filosofian lisäksi Edmund Husserlin idealismi, kun taas immanenttia materialistista näkemystä edustaa marxilais-leniniläinen tajunnan heijastusteoria. Sen mukaan ihmisen tietoisuus muotoineen ja sisältöineen on vain ulkoisen todellisuuden kuvaa eikä ihmisellä ole myöskään transsendentaalista egoa, joka toimisi havaintoja edeltävänä apriorisena minuutena. Koko ihmisyys halutaan johdella pelkästä aineellisen massakulttuurin vaikutuksesta, aivan kuten positivismin ja empirismin mukaan ajateltaessakin. Voidaan siis sanoa, että siinä, missä materialistinen empirismi, positivismi ja marxismi ovat heterotiedettä, ovat idealismi, fenomenologia ja transsendentaalinen filosofia puolestaan homofilosofiaa. Näillä edellä esitetyillä asenne-eroilla on syvällisiä vaikutuksia kaikkiin elämänkäytäntöihin, ja ne ulottavat vaikutuksensa tieteen käytännöllisiin muotoihin sekä tiedepolitiikkaan. Sosialismi, kommunismi ja heteroseksuaalisuus liittyvät ideologisesti yhteen, kun taas vapaus, yksilöllisyys ja homoseksuaalisuus muodostavat aatteellisesti yhteenkuuluvan filosofian. Valtakulttuurin asemassa on pitkään ollut empiristinen ja materialistinen tiede, mikä kuvastaa heteroseksuaalisen elämänasenteen vaikutusvaltaa. Tärkeänä on pidetty hyötyä, empiiristen näyttöjen antamista, havainnollisuutta ja konkreettisuutta. Tällainen ajattelutapa on haudannut alleen henkisen ja spirituaalisen filosofian, jolla on juurensa homoseksuaalisessa elämänkäytännössä ja aidossa Jumalan rakastamisessa.

4.1.2. Kohti naturalismin kritiikkiä

Siinä, missä heteron tiede on immanenttia, on homofilosofia transparenttia eli läpinäkyvää ja avointa toimintaa. Tämä avoimuus on molemminpuolista ja tarkoittaa muun muassa sitä, että homoseksuaalinen filosofi pyrkii näkemään ilmiöiden taakse, niiden todelliseen olemukseen, kun taas heterotieteen harjoittajalle riittää pitäytyminen yksityiskohtien analysoimi-

seen ja suljettujen systeemien puitteisiin. Meditaation avulla saavutettava filosofia onkin arvotettu nykykulttuurissa usein kielteisesti. Tärkeänä pidetään vain havainnollisesti esitettyä todistusta, vaikka tosiasiassa myös havaintojemme syntymiseen vaikuttaa keskeisesti se, minkälaiset älylliset ja käsitteelliset välineet olemme saavuttaneet kontemplaation ja filosofisen työskentelyn avulla. Niiden perusta puolestaan on sukupuolen sisällä tapahtuvassa merkitysten konstituutiossa, minkä vuoksi aidon filosofian alkuehdot ovat homoseksuaalisia.

Sen sijaan moderni tiede on ollut heteroseksistisesti motivoituneen naturalismin voittokulkua. Naturalismi onkin se yhteinen nimittäjä, joka yhdistää heteroseksuaaliseen valtakulttuuriin liittyviä uskontoja ja heterotiedettä. Naturalistisen asenteen taustalla puolestaan vaikuttaa ihmisen symbolinen alistuminen luojansa tahtoon: sopeutuminen yhdeksi materiaalisen todellisuuden osatekijäksi sekä taipuminen lajia säilyttävän toteuttajan rooliin.

Edellä esitetyt ajatuskulut saattavat tuoda mieleen, eikö kartesiolaisuutta, positivismia, empirismiä ja laskennallista ajattelutapaa kohtaan suuntaamani arvostelu muistuta myös Martin Heideggerin esittämää tiedekritiikkiä. Mikäli lukija on oivaltanut näiden asioiden läheisen yhteenkuuluvuuden, hän on oikeilla jäljillä. Tulkitsenkin kyseistä yhdenmukaisuutta niin, että Heideggerin ajattelu oli homoseksuaalista elämänkäytäntöä ihannoivaa symbolisesti ja metaforallisesti. Tämän oivaltamiseen Heidegger ei itse mitä ilmeisimmin kyennyt, ja juuri tässä kohdassa ajattelumme erkanevat toisistaan. Tulkitsen Heideggerin mystistä filosofiaa yhdeksi homoseksuaalisen filosofiakäsityksen ja yhteiskuntanäkemyksen epäsuoraksi ilmaisuksi modernina aikana. Jonakin toisena ajanjaksona kontemplatiivisen ja meditatiivisen filosofian manifestit olisivat kenties saaneet uskonnollisen tai jonkin muun ilmenemismuodon, kun taas 1900-luvulla homoseksuaalisen elämänkäytännön etsintä heijastui muutamissa ”mystisinä” ja ”nationalistisina” pidetyissä ajatussuunnissa, joita myös Heideggerin ajattelu edusti. Heideggerin merkityksen arvioimiseen palataankin tarkemmin pääluvussa ”Poliittisen vallankäytön heteroseksistisyys”.

Tehtäköön lukijalle kuitenkin jo tässä vaiheessa selväksi, että tämän kirjan kirjoittaminen on vaatinut suurta rohkeutta, vapautta ja menneisyydestä irtautumista halutessani avata uusia ovia filosofialle. Siksi en voi kyllin korostaa sitä henkisen vaivannäön määrää, jota tässä teoksessa esitettyjen ajatusten saattaminen selkeän filosofisen esityksen muotoon on vaatinut, ja näin on tietysti jokaisen sellaisen kirjan kohdalla, jossa esitetään jotain omaperäistä, ennennäkemätöntä ja uutta. Siksi olen joutunut omistamaan viimeksi kuluneet vuoteni yksinomaan tälle tehtävälleni: poissa yliopistoista ja päästämättä ketään perinteisten historiantulkintojen vankina olevaa ihmistä lähelleni häiritsemään näkemysteni muodostamista. Lieneekin selvää, ettei tässä teoksessa esitettäviä ajatuksia olisi voinut tuottaa heterotieteen sisällä, osana heteroseksististä yliopistoa. Tähän liittyy myös se, ettei pyrkimyksiäni ole koskaan tuettu heterotieteen taholta millään tavoin – ei myöskään silloin kun tutkimukseni ovat liittyneet muihin kuin välittömästi seksuaalisuutta käsitteleviin kysymyksiin. Taloudellisten toi-

mintaresurssien kieltäminen ei ole kuitenkaan ollut suurin yliopiston minulle aiheuttama harmi, vaikka se onkin ollut erittäin vahingollinen. Merkittävin haitta, jonka tiede minulle tuotti, oli se, että yliopistoissa minua yritettiin pakottaa ja taivutella olemaan jotakin muuta kuin olen ja sanomaan kaikkea muuta kuin edustan: tukemaan sellaista, mitä en halua, sekä olemaan edustamatta sitä, mitä haluan. Myös osaan aiemmista kirjoistani olen joutunut sisällyttämään kollegojeni tai kustantajieni näkemyksiä vain saadakseni teokseni ylipäänsä julkaistua. Kyseinen heteronomisuus eli vieraan tahdon vallasta riippuvuus on tietenkin vaivannut paitsi minua, myös monia heterotieteen harjoittajia itseään, ja sen vuoksi poissaoloni tieteen piiristä onkin lopulta koitunut minulle voitoksi – mutta vain *kielteisiltä vaikutuksilta välttymisen* muodossa ja oman taloudellisen toimeentuloni hinnalla. Samaan tapaanhan myös Heidegger julistettiin aikoinaan tiedepoliittiseen toimintasaartoon, ja tieteelle myönnytyksiä tehneenä hän joutui selittelemään sanojaan jälkikäteen. Sen sijaan tässä teoksessani en sano mitään muuta kuin sitä, mitä haluan, ja siksi teokseni on täysin omaehtoinen.

4.2. HOMOSEKSUAALISUUS JA ”LUONNON JÄRJESTYS”

Edellä totesimme, että heterotieteen keskeinen ideologia on naturalismi. Sillä on symbolinen yhteys maailman luomiseen ja elämän käytännölliseen jatkumiseen. Naturalistinen ajattelutapa toteuttaa lajinsäilytyksellistä tehtävää, ja sen päämäärät on alistettu kyseiselle lähetystyölle. Kausaalinen syy–seuraus-ajattelu, riittävän syyn ja perusteen periaate sekä induktioon tukeutuminen ovat ominaisia heterotieteelle. Filosofia taas on olennaisesti homoseksuaalista; se on mielenkiinnon suuntaamista teoreettisiin ideoihin. Filosofian kautta voidaan päästä merkitysten ymmärtämiseen, kun taas heterotieteen päämääränä on vain tarkoitusten valaiseminen.

Kysymys elämän merkityksestä ei tosin pyri vastaamaan siihen, mitä varten merkitykset ylipäänsä ovat. Ne vain ovat. Siksi pyrkimyksessä merkitysten oivaltamiseen ei ole kyse syyllä selittämisestä vaan olemusten näkemisestä. Sen sijaan heteroseksistisen tarkoitusten jäljittämisen taustalla vaikuttaa kysymys ”miksi” tai ”mitä varten”. Ne puolestaan liittyvät käytännön elämään. Sanotaan, että ”sinä elät ja olet olemassa tätä tai tuota käytännön tehtävää varten äläkä turhia kysele”. Tuolla tavoin asennoiduttaessa suljetaan ovia ajattelulta, mutta heteroseksuaalisen valtakulttuurin elämänkäytännöissä toimitaan ja vastataan yleensä juuri noin. Tyypillinen esimerkki on seksuaalisuuden alistaminen nautinnon tavoittelun sijasta lajinsäilytyksellisille päämäärille, jotka sinänsä ovat täysin tekaistuja ja eloonjäämisstrategiseen ideologiaan tukeutuvia.

Naturalismiin liittyy paitsi hyötymisen pyrkimys, myös jatkuva *pyyteellisyys*. Omasta lajinsäilytysstrategisesta luonteestaan johtuen heterojen elämä on erittäin pyyteellistä. Edellä totesin, kuinka filosofian ja heterotieteen toisistaan poikkeava olemus *seuraavat* ihmisen seksuaalisuudesta ja sikäli käytännöllisestä asiasta. Nyt vastaan siihen, miten näiden lihalliseen ja

kehollliseen elämään liittyvien asioiden *palautuminen* filosofian tai tieteen kautta takaisin käytännön elämään vaikuttaa filosofian olemukseen.

Filosofien oman aseman me jo tunnemme. Heteroseksuaalisen valtakulttuurin korkokenkä on polkenut homoseksuaaliselle hengenelämälle ja spirituaaliselle Jumalan rakastamiselle omistautuneiden ihmisten toimintaedellytyksiä niin pahasti, että aitoa filosofiaa ei voi kohdata enää yliopistoissa, ja yliopistojen ulkopuolella homoseksuaaliset filosofit vasta henkipattoina elävätkin. Homoseksuaalista arvomaailmaa ja elämäntapaa sekä spirituaalista Jumalan rakastamista ei ole organisoitu elämänkäytännöksi heteroseksuaalisessa valtakulttuurissa, vaan filosofiselle rakkaudelle omistautuneet ihmiset on jätetty käytännöllisesti katsoen heitteille heterovaltioissa. Meidät pakotetaan elättämään itsemme samoilla ehdoilla kuin heterotkin eli naturalististen ”syö tai tule syödyksi” -oppien keskellä, jotka eivät meille alun alkaenkaan sovi. Toinen vaihtoehto olisi paeta tuota nälkäisten susien laumaa johonkin luostariin. Niissä olisimme kuitenkin uskontojen uhreja. Ongelma on siinä, että maailmaan ei ole toistaiseksi luotu homoseksuaalista valtiota, jossa vallitsisi homoseksuaalisen arvomaailman mukainen järjestys ja jossa homoseksuaalisen elämänkäytännön eli filosofian toteuttaminen olisi täysipainoisesti mahdollista.

Sikäli kuin tiede on ollut naturalistista, homoseksuaalisuudella ei ole ollut juurikaan yhteistä tieteen kanssa. Naturalistinen ajattelu on osoittautunut homoseksuaalisen elämänkäytännön ja arvomaailman viholliseksi numero yksi. Naturalismin tuella on halki aikojen koetettu myös vahingoittaa homoseksuaalisten ihmisten elämän edellytyksiä, ja nykyisinkin naturalismin tuella yritetään palauttaa homoseksuaaliset ihmiset ”luonnonjärjestykseen” tai selittää homoseksuaalisuus ja siihen liittyvät arvot ja merkitykset pois yhdenmukaistavalla tasa-arvopolitiikalla. Naturalistisissa ideologioissa luonto on asetettu normiksi ja arvotettu usein myös ihmisen älyllisten pyrkimysten vastakohdaksi, mikä ilmentää heterotieteilijöiden oidipuskompleksia.

Sen sijaan homofilosofi on kyseisestä ajattelutavasta vapaa, sillä homon elämässä hänen oma luontonsa ja Jumalaan kohdistuva rakkautensa eivät muodosta vastakohtia. Homoseksuaalin elämässä hänen kehollinen, ruumiillinen, materiaalinen ja seksuaalinen kokemusmaailmansa liittyvät hänen henkisiin, sielullisiin, filosofisiin ja uskonnollisiin pyrkimyksiinsä. Tämän harmonian taustalla vaikuttaa tosiasia, että homoseksuaalit voivat toteuttaa itseään intellektuaalisesti ja käsitteellisesti, sillä heidän kielensä merkitykset ovat voineet tulla opituiksi keskenään samanlaisten kokemusten sekä yhteisen kehollisen kokemusmaailman kautta. Aistillisen todellisuuden ja transsendentin merkitysmaailman välillä ei ole tällöin kuilua eikä ristiriitaa.

Sen sijaan heterotiede kärsii repeämästä. Koko naturalistinen tieteellinen perinne on nähtävissä pyrkimykseksi ”silloittaa” aistillisen todellisuuden ja transsendentin todellisuuden kuilu. Naturalistinen tieteenharjoittaja, joka hoippuu näiden kahden todellisuuden välillä, on oidipuskompleksinsa kuva.

Tässä luvussa koetan analysoida tieteellisen perinteen ja naturalistisen ideologian yhteyksiä kriittisesti. Näin tehdessäni en tietenkään pyri täydellisyyteen, ja poiminkin esiin eri näkökohtia vain sikäli, kuin ne valaisevat,

minkälaisissa ideologisissa kahleissa tieteellisluonteinen ajattelu on ollut. Kaikkein ensiksi pohdin, miten tiede on suhtautunut naturalismiin ja kuinka naturalistiset ajatukset suhtautuvat homoseksuaalisuuden omaan olemukseen. Naturalistisista lähtökohdista homoseksuaalisuutta on koetettu selittää eräänlaiseksi luonnon oikuksi. Tosiasiassa me homoseksuaaliset ihmiset voisimme omasta puolestamme selittää heteroseksuaalisuuden eräänlaiseksi poikkeukseksi, joka sotii pahoin luontoa ja lajinsäilytystä tärkeämpänä pitämiämme asioita, kuten filosofista elämää, vastaan. Katsotaanpa, mitä homoseksuaalisuudesta on voitu ajatella naturalistiselta kannalta.

4.2.1. Seksuaalisuuden naturalistinen ja kausalistinen selittäminen

Naturalismin ja homoseksuaalisuuden eniten huomiota saanut konflikti liittyy homoseksuaalisuuden selittämiseen. Naturalistit ovat yrittäneet selittää omista tieteellisistä lähtökohdistaan sitä, mistä homoseksuaalisuudessa on kyse; onhan homoseksuaalisuus merkinnyt huomattavaa poikkeusta Jumalan eli Luonnon järjestyksestä. Nähdessään luonnossa lainomaisia piirteitä naturalistit ovatkin olleet eräänlaisia tieteis*uskovaisia*.

Kuten jo edellä olen viitannut, naturalismi edustaa käsitykseni mukaan uskonnollis-teologista ja metafyysistä asennetta. Homoseksuaalisuudesta puhuttaessa naturalistien mielenkiinto on kohdistunut homoseksuaalisuuden mahdollisiin syihin. Heidän ajatuksenaan on ollut, että löytämällä syyt voitaisiin selittää homojen poikkeamista Jumalan suuresta suunnitelmasta.

Naturalistisen ajattelun yhteydessä syyllä selittämisellä on tarkoitettu yleensä kausaalista eli ”aiheuttavaa” syytä. On kysytty, *mikä homoseksuaalisuuden aiheuttaa*. Tällöin on rajoittauduttu heteroille tyypillisellä tavoin vain induktiiviseen ajatteluun, jonka mukaisesti ilmiön selitykset johdellaan kausaalisesti vaikuttavista syistä. Niiden ajatellaan edeltävän selitettävää ilmiötä historiallisesti, ja samalla oletetaan, että homoseksuaalisuus *johtuu* jostain seikasta. Tällaisena syynä on usein pidetty ihmisen lapsuutta, hänen geneettistä rakennetaan tai elämänkokemuksiaan. Onpa katsottu, että homoseksuaaliksi voidaan tulla myös oppimalla, jolloin oppimisella ei ole tarkoitettu vain ihmisessä olevien ominaisuuksien vapauttamista toteutumaan, vaan on ajateltu, että ihminen voi oppia myös sen, mitä hän haluaa, toisin sanoen seksuaaliset yllykkeensä.

Edellä mainitut homoseksuaalisuuden kausaaliseen selittämiseen liittyvät näkemykset, kuten oppimisteoria ja lapsuuteen viittaavat oletukset, on kumottu yksi toisensa jälkeen. Käsitys, että homoseksuaalinen käyttäytyminen olisi johdeltavissa geeneistä, on käännetty nurin yhtä usein kuin se on esitettykin, eikä ole näyttöä myöskään siitä, että homoseksuaalisia aikomuksia tai mielitekoja voitaisiin opettaa. Surkuhupaisaa edellä mainituissa ”tutkimuksissa” onkin ollut se, että ne ovat olleet täysin puolustuksellisia.

Niiden mukaisesti on ajateltu, että jos voitaisiin löytää homoseksuaalisuutta aiheuttava geeni, se poistaisi homoseksuaalisuuteen kohdistuvat moralistiset syytökset, koska silloin homojen ei voitaisi katsoa olevan itse

vastuussa teoistaan. Lisäksi on ajateltu, että mikäli homoseksuaalisuus ei ole opittavissa, tuokin seikka vapauttaa ihmiset kohtaamaan toisensa ilman pelkoa, että homoseksuaaliksi voisi oppia. Ideologista ja typerää kyseisissä ajattelutavoissa on ensinnäkin se, että niissä vastuu merkitsee syyllistämistä, eikä vapauttakaan ymmärretä positiivisena vapautena vapaisiin tekoihin vaan pelkkänä negatiivisena vapautena jostakin "pahaksi" arvotetusta ominaisuudesta, kuten homoseksuaalisuuden omaehtoisesta valitsemisesta. Taustalla vaikuttaa kristillinen ajattelutapa, joka arvottaa seksuaaliseen käyttäytymiseen liittyvän vapaan valitsemisen kielteisesti. Mikäli tuo valinta on ollut epäkristillinen, kyseinen ajattelutapa on julistanut vapautta vain vaatiakseen vastuuta ja vastuuta lietsoakseen syyllisyyttä. Jos taas ihminen on voitu todistaa "syyntakeettomaksi" suhteessa omaan seksuaalisuuteensa, tämän on katsottu vapauttavan hänet syytöksistä tekemällä hänestä eräänlaisen tahdottoman ja infantiilin olennon.

Keskeinen motiivi syyttelyyn ja syyllä selittämiseen on ollut se, että tämän mukaan *homoseksuaalisuudesta ylipäänsä* on ajateltu perin juurin *kielteisellä* tavalla. Suopeimmillaan ajatuskulku on ollut sellainen, että mikäli homoseksuaalisuutta ei voida poistaa, se on siis hyväksyttävä, ja jos homo ei ole syypää omaan kohtaloonsa, häntäkin voidaan suvaita! Ja tuskin on suurempaa nöyryytyksen aihetta, kuin olla ihmisten *näennäisesti* hyväksymä eli suvaittu. Suvaitseminenhan tarkoittaa sietämistä vastoin todellisia asenteita. Tällainen ajattelu on siis ollut filosofisesti ala-arvoista, ja se on ilmentänyt heteroiden omaa ylpeyttä. Tosiasiassahan heteroilla ei ole mitään erikoisasemaa eikä perustetta arvottaa omaa lajinsäilytyksellistä ja naturalistista seksuaalisuuden toteuttamistapaansa ihanteeksi tai yhteiskunnalliseksi normiksi, johon kaikkea muuta seksuaalisutta pitäisi verrata. Kyseisen ideologian ehtona onkin ollut naturalistinen ihmiskuva, jonka mukaisesti ihmistä on tarkasteltu luonnonvaraisesti käyttäytyvänä olentona. Oman seksuaalisuuden alistamista vain käytännöllisille päämäärille, kuten lasten hankinnalle ja lisääntymiselle, on vaadittu kaikilta ihmisiltä, myös niiltä, jotka ovat ja haluavat olla homoja.

Edellä kuvattu kausaaliseen selittämiseen liittyvä ongelma on siis johtunut *seksuaalisuuden luontoperäisestä tarkastelutavasta* ja naturalistisesta ihmiskuvasta. Sen sijaan toinen tapa tarkastella asiaa olisi – ei vaikuttavan vaan *finaalisen* syyn näkökulma – ei kausaalisen vaan *teleologisen* selittämisen metodi. Tällöin huomion kohteena ei ole se, mitä on tapahtunut aiemmin, vaan se, mitä tapahtuu tulevaisuudessa. Sana "teleologinen" juontaakin juurensa kreikan kielen sanasta *telos*, joka tarkoittaa päämäärää. Tämän mukaan homoseksuaalisuutta voidaan selittää esimerkiksi niin, että ihminen toimii homoseksuaalisesti, koska hän *tavoittelee* teoillaan tietynlaista nautintoa. Seksuaalisen käyttäytymisen selitys on tällöin siihen liittyvä päämäärä, esimerkiksi mielihyvän tunne, eikä sitä enää selitetä jonkin aiemmin sattuneen asian tai ihmisen olemukseen kuuluvaksi katsotun ominaisuuden kautta. Kyseessä on yhtä kaikki selittäminen ja vieläpä paljon parjattu syyllä selittäminen, mutta näin on päästy eroon siitä ikävästä piirteestä, joka on leimannut luonnontieteellistä ja naturalistista selittä-

mistä, nimittäin determinismistä. Sillä puolestaan tarkoitetaan käsitystä, jonka mukaan ihmisen toiminta on välttämätöntä, kohtalomaista ja ennalta määrättyä ja että siihen liittyy invariansseja eli säännönmukaisuuksia, joita voidaan kuvata tieteellisillä laeilla. Lait puolestaan voivat olla joko deskriptiivisiä eli *kuvailevia*, jolloin ne kertovat, millainen todellisuus on, tai ne voivat olla *normatiivisia*, jolloin niihin sisältyy velvoite siitä, mitä ihmisen *pitää* tehdä, mitä hän *saa* tehdä tai mitä hän *ei saa* tehdä. Nämä kaikki selitysperusteet sisältyvät luonnontieteelliseen ihmisen toiminnan ja käyttäytymisen tarkasteluun esimerkiksi luonnonoikeuden muodossa.

Sen sijaan teleologinen ja finaalinen selittäminen on toisenlaista ja monin osin suorastaan päinvastaista. Siihen liittyy indeterminismi eli käsitys, että toimintaa eivät määrää luontoon perustuvat välttämättömyydet eivätkä lait. Tällä tavoin ajatellen ihmisen toimintaa ei voida yleistää induktiivisesti eli osista kokonaisuuksiin päätteleväksi teoriaksi. Eikä ihmisen toimintaa koskevia yhteiskunnallisia lakejakaan voida johdella mistään "luonnonoikeudesta" eli käsityksestä, että luonnontila ja siinä esiintyvä ihmisten taistelu luontoa vastaan tai toisiaan vastaan muodostaisivat perustan oikeudenmukaisuudelle. Sellainen naturalistinen ajattelutapa pohjustaisi lähinnä vahvemman oikeutta, jolloin kilpailun kautta saavutettuja voittoja pidettäisiin todisteina tekojen moraalisesta oikeutuksesta. Käytännössä juuri tuollainen ajattelutapa on johtanut ihmiskunnan useasti hulluuteen. Mutta heteroseksuaalinen valtakulttuuri on usein taipunut ajattelemaan juuri tuon virhepäätelmän mukaisesti. Tosiasiassa tällaisella näkemyksellä ei ole mitään eettistä perustaa. Siksi sen kannattajat usein koettavatkin oikeuttaa kyseistä ideologiaa viitaten käsitykseensä, ettei moraalilla yleensäkään ole perustaa. Tämä käsityskanta edustaa juuri sitä naturalistista, relativistista ja pyyteellistä ajattelutapaa, jonka mukaisesti heterot mieltävät elämänsä tarkoitukseksi lajinsäilytyksen omassa uhmakkuudessaan.

Finaalinen ja teleologinen selittäminen poikkeavat naturalistisesta determinismistä paitsi siksi, ettei siihen liity edellä mainittua pakottavuutta, erityisesti siksi, että ihmisen toiminnan katsotaan *saavan merkityksensä tulevaisuudesta* eikä hänen oletetuista ominaisuuksistaan tai menneisyydestään. Näin ollen tähän ajattelutapaan liittyy myös vapaus, ja samalla tulemme kysymykseen, mitä vapaus merkitsee seksuaalisen käyttäytymisen yhteydessä sekä kuinka tahdon vapaus yleensä liittyy sukupuoliseen käyttäytymiseen. Kuten jo edellisen pääluvun alussa viittasin, ihmisen seksuaalisen suuntautumisen mieltäminen olemusajattelusta vapaaksi edellyttää kokonaan uudenlaisen ajattelutavan omaksumista suhteessa seksuaalisuuteen. Ihminen voi todellakin valita, kuinka hän käyttäytyy tai toimii ja kenen kanssa. Vaikka ihmisen sukupuolisuutta määrittävätkin tietyt lähtökohdat, ihminen luo itse oman *persoonansa* omien valintojensa kautta ja päättää itse siitä, *millaisilla tavoilla* hän on seksuaalinen ja minkälaisia *merkityksiä* hän seksuaalisuutensa kautta tuottaa. Juuri tämä valaisee, mikä asema indeterminismillä on seksuaalisuuden ymmärtämisessä. Seksuaalisuuteen liittyviä päämääriä ei tarvitse ajatella pelkästään materiaalisiksi ja immanenteiksi, kuten kausaalisessa selittämisessä, jonka mu-

kaan ihmisen käyttäytymistä johdeltiin geeneistä.

Teleologisesti ajatellen päämäärät voivat olla kuin Platonin ideoita: ne voivat olla esimerkiksi toiveita hyvyyden ja kauneuden yhtymisestä ihmisten välisessä kanssakäymisessä, tai kyseessä voi olla henkisen ja fyysisen nautinnon tavoittelu. Tällöin lähestymmekin homoseksuaalista tapaa ajatella asioista ja etenemme transsendentaalifilosofian piiriin. Rakkauden päämäärät voivat olla luonnollisesti epäaineellisia ja näkymättömiä, mutta ne voivat myös lihallistua käytännön elämässä. Parhaan tilaisuuden siihen antaa se, että osapuolet ovat samaa sukupuolta ja kehollisen yhtäläisyytensä johdosta kokevat samalla tavoin myös merkityksiä. Sen sijaan heteroseksuaalisessa valtakulttuurissa, ankarien luonnonvälttämättömyyksien vallitessa, aineellis-immanentin determinismin kahleissa sekä tieteellisluonteisten oletusten kaventaessa ajattelua myös rakkauden teoreettiset päämäärät peitetään, ja rakkaudesta jää jäljelle pelkkä seksi, jolla heterot katsovat olevan vain lajinsäilytyksellisen tehtävän.

4.2.1.1. Induktiiviset yleistykset heteroseksistisen selittämisen osana

Heteroseksuaalisen naturalismin vallitessa ihmisen homoseksuaalisuutta on koetettu selittää lähinnä kolmella eri tavalla, joista yksi viittaa käsitykseen, että homoseksuaalisuus on geneettistä ja siten myös periytyvä ominaisuus. Kuten jo teoksessani *Dialoginen filosofia* totesin, tällainen selitysmalli on huono paitsi siksi, että se ei vastaa ihmisen vapaata ja tahdonvaraista olemusta, erityisesti siksi, että kausaalisten vaikutusyhteyksien ketju ajatellaan liian pitkäksi, ja se on poikki monesta kohdasta. Tyypillistä on, että jokin tutkimusryhmä kertoo löytäneensä ”homogeenin”, joka aiheuttaa homoseksuaalisen käyttäytymisen. Seuraavalla viikolla jokin toinen tutkimusryhmä ilmoittaa, että asiasta onkin saatu ”uutta tietoa”, joka kumoaa edellisen viikon totuuden. Mistä tämä johtuu? Kysymykseen voidaan vastata, kun huomataan, että kaikki kausaaliset selitykset perustuvat pelkkiin induktiivisiin yleistyksiin. Katsotaanpa, miten ajatus homoseksuaalisuuden ”geneettisestä perustasta” syntyy.

Tavanomaisen, isän ja äidin perintötekijöistä suoraan johdellun, geneettisyysnäkemyksen ohelle on muotiin tullut katsantokanta, jonka mukaan homoseksuaalisuuden aiheuttaa ”äidin kautta periytyvä geeni” sekä ”äidin raskauden aikana syntyvä testosteroniaineenvaihdunta”.[110] Ottamatta vielä kantaa tämän teorian perusteisiin pyydän huomauttaa, kuinka täydellisesti tämä selitys vastaakaan keskivertoheteromiesten ja perheenisien toiveita muodostaessaan suorastaan ihanteellisen ja ”taiteellisen” selityksen homoseksuaalisuudelle. Kun homogeenin otaksutaan periytyvän ”äidin kautta” ja syntyvän ”äidin raskauden aikana”, syytä ei voida johdella ainakaan miehestä, ja tällä ajatusmallilla heteromiehet vapauttavatkin itsensä taitavasti vastuusta, syyllisyydentunteesta ja itseensä kohdistuvista epäilyistä. Ajatelkaa, kuinka kauheaa olisi, jos homoseksuaalisuus voitaisiin osoittaa vanhempien geeneistä suoraan periytyväksi ominaisuudeksi! Silloinhan

pojan homoseksuaalisuus osoittaisi myös isän olevan mahdollisesti homo, ja näin homoleima siirtyisi tai kestäisi ”pojalta isälle”. Kun homoseksuaalisuus todetaan äidin raskauden aikana, omaehtoisesti ja ilman kummankaan vanhemman aktiivista vaikutusta syntyväksi poikkeamaksi, on heterovanhemmille tarjottu rauhoittava, tyynnyttelevä ja heteroseksistinen selitys, jonka mukaan on normaalia ja syyntakeetonta, että heidän jälkeläisensä eivät ole (vastoin heidän toiveitaan) heteroseksuaalisia.

Näiden perhepoliittisten näkökohtien lisäksi homoseksuaalisuuden geneettinen selittäminen ansaitsee myös tieteellisiin menetelmiin liittyvää kritiikkiä. Selitettäessä ihmisten käyttäytymisominaisuuksia biologisesti on tapahtumien kulku yleensä tällainen: joku laboratoriossa toimiva biokemisti tai lääketieteilijä havaitsee, että tietty biologinen tai geneettinen rakenne korreloi tilastollisesti homoseksuaalisen käyttäytymisen kanssa. Tämän perusteella hän vetää kyseisen biologisen rakenteen ja havaitun käyttäytymisen välille yhtäläisyysmerkit. Kyseinen ajattelu perustuu kuitenkin pelkkään tilastolliseen vastaavuuteen, eikä sen yhteydessä suostuta lainkaan pohtimaan, onko kyseisillä asioilla eli geneettisellä rakenteella ja ihmisen käyttäytymisellä niiden *omaan olemukseen* liittyvää yhteyttä. Useimmiten nämä ilmiöt eli biologiset seikat ja ihmisen käyttäytyminen ovatkin aivan eri *ilmiötason* asioita. Niinpä *ihmisen toimintaan liittyviä merkityksiä* ei voida johdella geeneistä. Lisäksi ihmisen toiminta ei voi ominaisuudeksikaan käsitettynä seurata geeneistä, sillä geeniin ei ole kirjoitettu siihen liittyväksi väitetyn käyttäytymisominaisuuden nimeä. Geenissä ei siis lue ”minä olen homogeeni” tai ”minä olen heterogeeni”. Biologinen rakenne ja ihmisen käyttäytyminen ovat eri asioita. Selittämiseen sinänsä liittyvät ongelmat ovat tällöin kahdenlaisia: ensinnäkin oletettu kausaaliketju muodostuu jo sinänsä liian pitkäksi, ja toiseksi induktioon perustuva yleistäminen on aina vain pelkkä yleistys, joka perustuu todennäköisyyteen ja prosentuaaliseen korrelaatioon. Se ei siis perustu tutkittujen ilmiöiden todellisiin *olemuksiin*.

Pahimmillaan se sivuuttaa tosiasian, että ihmisten seksuaalinen kanssakäyminen on merkityksiä sisältävää symbolista toimintaa. Selvimmän näytön tämän ajattelun huteruudesta tarjoaa se, että homoseksuaalisuutta ei ole lopultakaan voitu palauttaa mihinkään *yhteen* geeniin vaan enintään useiden geenien kokonaisuuteen, joka on vieläpä eri yksilöillä täysin erilainen. Sitä yritettäessä on siis unohdettu, että geenit esiintyvät aina organismeissa, organismit luonnossa ja luonnonolennot sosiaalisissa kokonaisuuksissa.

Kyseinen ajattelutapa tukee heteroseksuaalista valtakulttuuria siksi, että tilastolliseen yleistämiseen perustuvat menetelmät tulevat oikeuttaneiksi enemmistökäyttäytymistä, johon nähden kaikki muu käyttäytyminen arvotetaan ”marginaaliseksi” tai ”poikkeukseksi”, joskus jopa ”häiriötekijäksi”.

Mutta yleistämiseen perustuva induktio ja tilastollinen empiria edustavat heterotieteellisiä asenteita myös vertauskuvallisesti. Kyseinen selittämisen tapa vastaa heteron ihmiskuvaa ja hänen arvomaailmaansa. Hetero lähestyy todellisuuden ilmiöitä niin kuin naista: valloitusaikeet mielessään. Hänen todellisuussuhteensa on ekspansiivinen eli laajenemaan pyrkivä. Mikään todellisuuden olemuspiirre ei saa jäädä hänelle selittämättömäksi, vaan

hänen täytyy pakkomielteenomaisesti löytää kausaalisia riippuvuussuhteita. Toivottavinta hänen kannaltaan on se, että nuo lainalaisuudet noudattelisivat hänen omaa heteroseksuaalista suuntautumistaan. Tällöin hän asettaa itse mielen tai järjestyksen todellisuuteen, aivan niin kuin kausaalisilla yhteyksillä operoiva tieteenharjoittaja asettaa syy–seuraus-suhteet tutkimaansa ilmiöön. Asian voi sanoa myös niin, että heteroseksuaalisessa symboliuniversumissa jo pelkkä induktiivinen kuvaaminen induktionuolineen edustaa vertauskuvallisesti falloksella tapahtuvaa naisen valloittamista ja heteroseksuaalista aktia. Kyseisellä asennoitumisellaan heterotieteen harjoittaja voi saavuttaa enintään hämäriä aavistuksia todellisuudesta aivan niin kuin Platonin luolan vangit, ja empirismi ja positivismi ovatkin perimmältään saman suon pohjatonta polkemista. Ne toteuttavat arvauksiin ja varjojen maailmaan liittyvää heterotieteen ihannetta.

Sen sijaan teleologinen ja deduktiivinen ajattelu vastaavat homofilosofien tapoja ymmärtää todellisuuden ilmiöitä. Tämän käsityskannan mukaan seksuaalisuuteen liittyy merkityksiä, jotka ovat jo oman olemuksensa puolesta epäaineellisia ja transsendentteja, eivätkä ne niin muodoin myöskään edellytä aktiivista valloittamista tai haltuunottoa, kuten syyllä selittäminen. Homoseksuaalisen filosofian esikuvana tunnettu platoninen kontemplaatio ja sen myöhemmät menetelmälliset muunnelmat, kuten fenomenologia, pyrkivätkin ilmiöiden olemuksen ja niiden omien ideoiden oivaltamiseen.

Juuri tällaisen ajattelun pitäisi olla kaiken filosofisen tutkimuksen perustana, jotta ei päädyttäisi selittämään eri ilmiötason tapahtumia niitä itseään vastaamattomilla tapahtumatasoilla ja menetelmillä – kuten seksuaalista käyttäytymistä geeneillä. Todellisuuden aktiivista valloittamista koskeva kritiikki ja Heideggerin mystikoilta poimima vaihtoehtoinen ajattelu, esimerkiksi ”olevaisen sellaisekseen jättäminen” (*die Gelassenheit*), edustavatkin käsitykseni mukaan paljon kehittyneempiä asenteita, ja ne ovat homoseksuaalisen filosofian metaforallisia ilmauksia tieteissä. Selitysvoimaisempaa kuin puhua seksuaalista käyttäytymistä ”aiheuttavista” materiaalisista ”geeneistä”, olisi sanoa, että homomiehen rakkaus toiseen mieheen ei johdu rakkaudesta aineeseen vaan sieluun. Se on sielujen harmonista yhteenkuuluvuutta, jossa kaksi ihmistä yhdessä luovat filosofisia merkityksiä ja hoitavat toisiaan hyveen avulla.

4.2.1.2. Homoseksuaalisuuden sisäistyminen hankitusta ominaisuudesta perinnölliseksi

Toinen keskeinen tapa hyödyntää heteroseksististä ja induktivistista ajattelua seksuaalisuuden tarkasteluissa on ollut seuraava. Kun homoseksuaalisuutta on tutkittu kausaalisen selittämisen kautta, homoseksuaalisuutta on voitu pitää – ei ainoastaan geneettisenä ominaisuutena – vaan ihmiselle luontosuhteessa *sisäistyneenä* asiana. Tämä näkökanta on tekemisissä niin sanotun lamarkismin kanssa. Jean-Babtiste de Lamarck oli biologi, joka katsoi, että ihmisen *hankitut ominaisuudet* voivat tietyissä oloissa muuttua *periytyviksi*. Hän oli myös yksi ensimmäisistä, joka ennen

Charles Darwinia esitti evoluution ajatuksen. Käsitys luonnonvalinnasta sisälsi näkemyksen, että ihminen on lajinkehityksen tulos. Tämän mukaan ihminen on valikoitunut jatkamaan sukua taisteltuaan luontoa ja toisia lajin yksilöitä vastaan. Henkiin ovat jääneet nokkelimmat sekä taistelun ja kilpailun kannalta suotuisimmat yksilöt tai ylipäänsä sellaisilla ominaisuuksilla varustetut lajin jäsenet, joille heidän biologiset ominaisuutensa ovat antaneet valintaetua. Kuten jo tästä kilpailuun perustuvasta näkemyksestä voidaan havaita, kyseessä on nimenomaan heteroseksuaaliseen arvouniversumiin liittyvä tulkinta ihmisen ja luonnon toiminnasta. Tämä oikeuttaa väittämään, että naturalismi on ahneuteen, oman edun tavoitteluun ja *survival*-strategiaan perustuessaan nimenomaan heteroideologia. Asioistahan on voitu ajatella myös päinvastoin. Esimerkiksi Pjotr Kropotkin katsoi, ettei ihmisen menestystä ole halki vuosituhansien edistänyt suinkaan keskinäinen kilpailu vaan yhteistyö, joka erottaa ihmisiä villipedoista ja muista luontokappaleista.[111] Näitä evolutiivisen ajattelun muotoja on valaisevaa verrata myös homoseksuaalisuuden selityksiin.

Darwinin käsitys luonnonvalinnasta noudatteli näkökantaa, että valikoitumista tapahtuu vain luonnon ihmiselle myöntäminen ominaisuuksien kesken.[112] Sen sijaan de Lamarck oli vienyt evolutiivisen ajattelun pitemmälle. Hän katsoi, että luonnonolioiden sosiaalisessa toiminnassa tai luontosuhteessa hankkimat ominaisuudet voivat *muuttua osaksi niiden geneettistä koodia* ja sitä kautta periytyviksi. Tässä valossa on ajateltavissa, että jos esimerkiksi suomalaisille on antanut valintaetua meidän ryssävihamme, tuo ominaisuus on voinut siirtyä osaksi geneettistä koodiamme niin, että se jo periytyykin sukupolvelta toiselle. Vastaavasti voidaan ajatella, että mikäli homoseksuaalisuus puolestaan on ihmisen itsensä valitsema käyttäytymismuoto ja sellaisena luonnonominaisuuksien ”ulkopuolelta” valittu piirre, sekin voisi määräoloissa muuttua geneettisesti periytyväksi: osaksi ihmiselämän yleistä olemusta. Tällaiselle ajattelutavalle antaisi tukea se, että vaikka homoseksuaalisuutta ei nähtäisikään ihmisen biologiseen rakenteeseen alun perin sisältyvänä ominaisuutena, sen voitaisiin kuitenkin katsoa antaneen ihmiskunnalle valintaetua yhtenä hankittuna käyttäytymismuotona.

Kuten jo edellä on useaan kertaan todettu, ihmisen symbolifunktio eli kyky ymmärtää merkityksiä ja kieltä on nimenomaan ihmiselle ominainen piirre. Osapuolten ollessa samaa sukupuolta kyky kielelliseen kommunikaatioon toteutuu paremmin, kun merkitykset ovat voineet tulla opituiksi keskenään samanlaisten kokemusten kautta. Näin voidaan ajatella, että se ihmisen piirre, joka tekee hänestä ylivertaisen suhteessa eläimiin ja jonka vuoksi hän olennaisesti poikkeaa muista luontokappaleista – eli kyky kielelliseen vuorovaikutukseen – on keskeisesti tekemisissä ihmisen kehollisen kokemisen ja hänen sukupuolisidonnaisen merkityskonstituutionsa kanssa. Koska sukupuoli vaikuttaa olennaisesti ihmisen symbolimaailmaan ja merkitysten muodostumiseen, voidaan ajatella, että ihmiselle valintaetua antanut piirre käyttäytymisessä on juuri hänen homoseksuaalisuutensa ja siihen perustuva sukupuolen sisäinen yhteisymmärryksensä.

Nykytieteessä on saatu paljonkin näyttöä siitä, että merkityksillä ope-

roivat inhimilliset toimintamuodot, kuten tiede ja filosofia, ovat voimakkaasti sukupuolittuneet. Tieteenharjoittajat kokoontuvat omiin ryhmiinsä sukupuolen perusteella, ja sukupuoli on keskeinen jakolinja myös nykytieteessä. Lajinkehityksellisesti ajatellen edellä mainittu hypoteesi on kiinnostava, sillä sen valossa homoseksuaalinen kanssakäyminen – ja laajemmin ottaen samaa sukupuolta olevien ihmisten vuorovaikutus – on ihmiselle luontevin teoreettisen, käsitteellisen ja filosofisen ajattelun toteutumisyhteys. Kuinka paljon valintaetua kahden samaa sukupuolta olevan ihmisen yhteisymmärrys onkaan saattanut antaa koko lajille sen taistellessa olemassaolostaan! Tällä tavoin ajatellen homoseksuaalisen kanssakäymisen voitaisiin katsoa olevan evolutiivisesti edullista. Selityksen heikkous puolestaan piilee siinä, että tällöin homoseksuaalisuuskin nähdään helposti vain käytännöllisiä arvopäämääriä palvelevana ominaisuutena, aivan kuten kyseiseen selittämiseen sisältyvä naturalistinen ajattelu edellyttää. Se puolestaan sopii huonosti yhteen homoseksuaalisuuden omien arvojen ja päämäärien kanssa.

Toisaalta siihen, että homoseksuaalisuus nähdään valintaetua antavana ja intellektuaalisen käyttäytymisen hankittuna muotona, liittyy myös homoseksuaalien omaa arvomaailmaa tukevia puolia. Tämän ajattelun valossa voidaan katsoa, että nuorten urosten kanssakäyminen vanhempien urosten kanssa on antanut heille elämänkokemukseen sisältyvää viisautta ja siten myös valintaetua. Lisäksi voidaan ajatella, että vanhemmat urokset ovat saaneet lauman nuoremmilta uroksilta vastalahjaksi esimerkiksi suojelua.

Tällainen ajattelu vaikuttaa erittäin perustellulta, varsinkin, kun ajatukseen yhdistetään vielä se, että viisauden ja merkitysten välittäjänä on toiminut yhteiseen homososiaaliseen merkityskonstituutioon perustuva kieli. Näin myös pohja seuraavalle päätelmälle on valmis: homoseksuaalisuus on voinut sisäistyä sosiaalisena ja ulkoisena ilmiönä ihmisen perinnölliseen koodiin, kun urokset, jotka ovat saaneet vanhemmilta uroksilta viisauden lahjan, ovat oman filosofisuutensa vuoksi valikoituneet jatkamaan sukua.

Tällä tavoin ”biseksuaalisina” ne ovat vahvistaneet homoseksuaalisia käyttäytymispiirteitä yhä uusissa sukupolvissa, jotka ovat luonnollisesti olleet myös älykkäimpiä symbolifunktionsa ja merkitysten ymmärtämiseen yltävien kykyjensä vuoksi. Homoseksuaalinen käyttäytymistaipumus on siis voinut sisäistyä valinnanvaraisesta tai ”hankitusta” käyttäytymispiirteestä geneettisesti periytyväksi. Tällöin puhutaan tietysti useiden tuhansien vuosien evoluutiosta, eikä tästä lähtökohdasta voida selittää ihmiskunnan tunnetun historian eli noin 6000 viimeksi kuluneen vuoden aikana syntyneitä eroja. Homoseksuaalisuuden toteuttamiseen tai siihen suhtautumiseen liittyviä eroja voitaneenkin ymmärtää lähinnä normatiiviselta ja kulttuurien tai uskomusjärjestelmien välisiin eroihin liittyvältä pohjalta.

Mutta edellä esitetty ajatusmalli luo erään näkökulman siihen, kuinka homoseksuaalisuus on voitu nähdä evoluutioteorioissa ja naturalismin hallitsemassa tieteessä myös *myönteisenä* ilmiönä – tosin tällainen hypoteesi ei ole ollut kovin suosittu, enkä tiedä itseni lisäksi kenenkään muun tieteenharjoittajan esittäneen tällaista ajatusta. Siksi pidän esitystäni myös omalla tavallaan kumouksellisena. Kirkastavaa ajatuksessa on mielestäni se,

että homoseksuaalisuus voidaan nähdä ristiriidattomana osana elämän kokonaisuutta. Vaikka sitä selitetäänkin naturalistisesta näkökulmasta, naturalismi ei kyseisessä mallissa hyödynnä homoseksuaalisuutta vaan päinvastoin: naturalismia itseään tarkastellaan homoseksuaalisuuden kannalta ja sille alisteisena ilmiönä. Asia nähdään niin, että homoseksuaalisuus hallitsee ihmisen naturalistisia pyyteitä, ja ihmisen selviytyminen luontoa vastaan taisteltaessa nähdään riippuvaisena ihmisten homoseksuaalisesta rakkaudesta ja henkisestä kanssakäymisestä. Homoseksuaalisuus siis tekee ihmisestä *homo sapiensin*.

4.2.1.3. Homoseksuaalisuuden sosiaalinen siirtyminen

Edellä mainittujen selitystapojen lisäksi on vielä kolmaskin tapa ajatella asioista. Siihen liittyy näkemys, että homoseksuaalisuus ei periydy geneettisenä ominaisuutena (onpa tuo ominaisuus alkuperäinen tai sisäistynyt) vaan että se periytyy yhteisön sisällä *sosiaalisena* kategoriana. Homoseksuaalisuus periytyisi tämän mukaan niin sanottuna meeminä eli kulttuurievoluutiossa leviävänä geenin kaltaisena informaationa. Tällainen selittäminen on kiintoisa, sillä sen mukaan ajatellaan, että homoseksuaalinen käyttäytyminen on piirre, joka ohjaa ihmisiä toimimaan tietyllä tavalla ja että tuo käyttäytyminen *uusintaa* homoseksuaalisuutta yhteisössä. On esimerkiksi ajateltavissa, että poikkeuksellisen hellä ja helposti lähestyttävä isä herättää pojassa kiintymyksen tunteita, ja nuo kiintymyksen tunteet myös säilyvät hänessä niin, että hän puolestaan on omalle pojalleen yhtä helposti lähestyttävä ja homoseksuaalisella tavalla sensitiivinen. Näillä kulttuurisilla ja sosiaaliseen periytymiseen perustuvilla näkökohdilla on voitu selittää sitä, miksi muutamissa kulttuureissa homoseksuaalisuus on arvotettu myönteiseksi ja luontevaksi osaksi suvun, perheyhteisön ja koko yhteiskunnan toimintaa, kuten antiikin Kreikassa.

Tällä tavoin ”homoleima kestää isältä pojalle”. Kyse ei ole kuitenkaan yksilötasoon liittyvästä selityksestä, jonka mukaan homoksi voisi ”tulla oppimalla”, vaan siitä, että näin voidaan ymmärtää, miksi homoseksuaalisuuteen liittyvät normit ovat joissakin kulttuureissa myönteisempiä kuin toisissa ja miksi homoseksuaalisuuden toteuttamisen kynnys on joissakin yhteisöissä toisia matalampi. Homoseksuaalisuutta ei siis käsitetä biologisesti vaan *sosiaalisesti* periytyväksi ominaisuudeksi eli ihmisten välisessä toiminnassa uusiutuvaksi käyttäytymispiirteeksi.

Sen sijaan asian *ilmenemismuoto* on aivan sama kuin siinä tapauksessa, että homoseksuaalisuus käsitettäisiin geneettisesti tai biologisesti periytyväksi ominaisuudeksi. Nämä erot onkin syytä tehdä selviksi, jotta nähtäisiin, milloin on kyse (1) geneettisesti periytyvästä ominaisuudesta tai (2) lamarkismin mukaisesti sosiaalisesta todellisuudesta biologisen perimän osaksi muuttuneesta sekä sitä kautta periytymään alkaneesta ominaisuudesta, ja milloin on kyse (3) sosiaalisena kategoriana siirtyvästä ominaisuudesta. Näiden asioiden ilmenemismuoto voi olla yhtä kaikki sama, mutta niiden

käsitteellinen erottaminen toisistaan on tärkeää filosofisista syistä. Toisaalta on selvää, että käsitys kulttuurisesta evoluutiosta edellyttää ainakin jonkinasteista lamarkismia.

Entä miten edellä lueteltuihin biologisen ja naturalistisen ajattelun tarjoamiin selityksiin olisi suhtauduttava? Itse vastustan ensin mainittua näkemystä, jonka mukaan sukupuolinen käyttäytyminen on pelkästään biologinen ominaisuus. Se sulkisi ulkopuolelleen käsityksen, että sukupuolinen käyttäytyminen on aina jo sinänsä merkityksellistä ja välittää arvo- ja elämäntapavalintoja. Lisäksi se sotisi homoseksuaalisuuden omaa epänaturalistista olemusta vastaan. Sen sijaan en vastusta toista tarkastelemaani vaihtoehtoa eli sitä, että homoseksuaalisuus nähtäisiin sosiaalisesta käyttäytymismuodosta biologiseksi muuntuneena ja ihmisen olemukseen sisäistyneenä ominaisuutena. Tosin tämä käsityskanta vahvistaisi paremminkin biseksuaalisen kuin homoseksuaalisen käyttäytymispiirteen.

Ihmisen on kylläkin usein todettu olevan potentiaalisesti biseksuaalinen, eli ihmisellä on mahdollisuus sekä heteroseksuaaliseen että homoseksuaaliseen käyttäytymiseen, ja juuri tämä on sopusoinnussa seksuaalisuuden normatiivisen olemuksen kanssa. Siitä, mitä ihminen arvostaa elämässä, riippuu myös se, miten hän seksuaalisuutensa suuntaa: alistaako hän teoreettisen rakkautensa lajinsäilytykselle, vai ylevöittääkö hän myös käytännöllisen rakkautensa muodot viisauden rakastamiseen, jolloin hänen sukupuolielämänsä luontevin toteutumisyhteys on homoseksuaalinen.

Kolmantena käsittelemääni vaihtoehtoa (eli näkemystä homoseksuaalisuudesta sosiaalisesti periytyvänä tai siirtyvänä kategoriana) kannatan varauksettomimmin. Se vastaa parhaiten myös homoseksuaalisuuden omaa olemusta. Homoseksuaalista käyttäytymistä ei tämän mukaan kytketä lainkaan geeneihin, vaan tällöin myönnetään ainoastaan ihmisen seksuaalisen suuntautumisen normatiivinen olemus. Ihmistä tarkastellaan siis ei-naturalistisesti: erilaisia päämääriä, kuten nautintoa, tavoittelevana olentona.

4.2.2. Seksuaalisuus ei ole biologiaa vaan osa persoonaa

Edellä esitetyn perusteella olemme voineet huomata, että naturalistinen ajattelu on tuonut eteemme useita ongelmia. Niihin pureudumme jatkossa ideologiakriittisin välinein. Olemme nähneet, miten ihmisen seksuaalista suuntautumista voidaan tarkastella naturalistisen ajattelun valossa. Ongelmana on, että ihmisen seksuaalisuutta selittäessään naturalistinen tiede tuo ihmisestä näkyville vain hänen naturalistiset puolensa ja olettaa ihmisen olevan lähtökohtaisesti hetero. Olennainen lisävalaistus, jonka tarkasteluni tähän yhteyteen tuo, on se, että homoseksuaalisuutta ei tarvitse välttämättä nähdä pelkkänä biologisena faktana tai materiaalisena rakenteena, vaan se kyetään näkemään osana ihmisen persoonaa. Persoonalla tarkoitetaan tällöin ihmistä tarkoituksia ja päämääriä ymmärtävänä ja asettavana olentona.

Persoonalla tarkoitetaan toisinaan myös samaa kuin sanalla ”subjekti” eli itsestään tietoista, tahtovaa ja vapaata ihmistä. Persoonan käsite ei viit-

taakaan tässä yhteydessä mihinkään ”itsen tehostamiseen” vaan tapaan, jonka mukaisesti ihminen rakentaa oman transsendentaalisen ja apriorisen minuutensa ympärille oman ihmisyytensä eli sen, mitä hän on valintoja tekevänä ja seksuaalisena olentona. Silti voidaan sanoa, että kun ihminen on vahva persoona ja tietoinen itsestään, myös hänen minuutensa on voimakkaammin läsnä kuin siinä tapauksessa, että hänen persoonansa ei ole tietoisesti valittu vaan seuraus samastumisesta valtakulttuurin rooleihin.

Koska homoseksuaalisuuden toteuttaminen edellyttää poikkeamista valtakulttuurin rooleista, homojen persoona on usein myös voimakkaampi ja vahvemmin läsnä oleva kuin heteroiden, ja sen vuoksi homot ovat usein tietoisempia ihmisiä ja toteuttavat itseään vapaammin. Homot ovat suorempia ihmisiä kuin heterot, enkä näekään perusteita sille englannin kielestä tuntemallemme näkemykselle, että heterot olisivat muka jotenkin ”suoria” ja homot kiertelevän ”iloisia”. Englannin kielessähän heteroa kuvaillaan nimenomaan sanalla *straight* ja homoa käsitteellä *gay*, mikä ilmentää englannin kielen ideologista luonnetta ja sitä, miten tieteessä vaikuttava englannin kielen ylivalta ohjaa ajattelua myös harhaan.

Tämän painolastin eliminoimiseksi tässä tutkimuksessa ei olekaan sitouduttu oman aikamme tieteellisiin slangeihin, joita esiintyy angloamerikkalaisessa diskurssissa sekä postmodernismin ja *queer*-teorian muodoissa, vaan olen lähtenyt liikkeelle kulttuurimme alkujuurilta. Sosiologisten ja postmodernististen selitysten kritisoimiseen palaan tämän pääluvun lopussa.

Heteroilla on vuosisatojen ajan ollut omat tieteelliset ja uskonnolliset instituutionsa ja symbolisen toiminnan muotonsa. Myös homoilla on ollut omat symboliset menetelmänsä omien arvojensa ja kulttuurinsa legitimoimiseen jo antiikin aikakaudelta asti. Nykyaikana aineellinen ja kilpailun ryvettämä massakulttuuri on kuitenkin haudannut ne alleen. Uskon, että homoseksuaaliseen kanssakäymiseen liittyy nimenomaan inhimillisen älyn kannalta paljon merkityksellisempi arvolataus kuin heteroseksuaaliseen. Edellä esitetyssä valossa väitän, että ihmisen homoseksuaaliset piirteet ovat juuri niitä, jotka tekevät ihmisestä inhimillisen ihmisen, *homo humanuksen*.

Entä onko oma filosofiani nähtävissä jonkinlaisena naturalismin muotona tai naturalismia hyödyntävänä ajatteluna? Olenhan viitannut ja tukeutunut useasti siihen, että merkitykset tulevat opituiksi kokemuksellisesti, ja olen korostanut myös esipredikatiivisen eli sanallistamattoman kokemuksen asemaa. Tämän näkemyksen varaan voidaan rakentaa sukupuolisidonnainen merkitysten konstituutio ja sitä kautta myös filosofian homoseksuaalinen olemus. Se, että merkityksenteoriaa perustetaan ihmisten kokemukselliseen elämään, ei kuitenkaan vielä merkitse, että kyse olisi tietoteoreettisesta tai metafyysisestä naturalismista.

Näkemystäni kokemuksellisen elämän ja hengellisen elämän yhtymisestä ja sopusoinnusta ei pitäisikään ymmärtää niin, että ruumiillinen, lihallinen, kehollinen ja kokemuksellinen elämämme *hallitsisi* sitä, kuinka myös teoreettisen, henkisen ja sielullisen kiinnostuksemme suuntaamme. Ensisijaisia ovat transsendentin elämän päämäärät ja ideat, sillä ne antavat merkityksen myös kokemukselliselle elämällemme.

4.2.3. Naturalismi ja pragmatismi totalitaarisen humanismin muotoina

Naturalismin on edellä todettu olevan kiinteästi tekemisissä ihmisen lajinsäilytyspyrkimysten ja sitä kautta heteroseksuaalisuuden kanssa. Siihen liittyvät halu uusintaa työvoimaa, yleinen hyödyn tavoittelu ja pyyteellisyys. Pyyteellisyys leimaa heteroseksuaalista valtakulttuuria vahvasti, ja se seuraa heteroseksuaalisesta perheestä. Perheen elatukseen sisältyvällä ahdistuksella on keskeinen asema myös tieteen kurjuuden selittäjänä. Heteroseksuaalisen tieteen ylivaltaan on johtanut heterotieteenharjoittajien ahneus, jonka vuoksi he ovat mieltäneet tieteen elinkeinokseen ja käyttävät tieteen instituutioita perheidensä elättämiseen. Tämä on tehnyt nykytieteestä pelkkää riitelyä tutkimusmäärärahoista. Niitä heteroseksuaaliset äidit ja isät haluavat kalastella jälkikasvunsa hyväksi. Heteroseksuaalinen perhe onkin modernin yhteiskunnan itsekkäin, narsistisin ja omavaltaisimmin toimiva yksikkö. Perheenäidit ja -isät tekevät melkein mitä tahansa taatakseen perheidensä hyvinvoinnin. Siksi he toimivat myös tieteen piirissä kuin villipedot, ja näin toteutuu periaate *homo homini lupus*.

Myös homoseksuaalien elämäntapa on altistettu perheen ideologialle, ja varsinkin monet lesbot haluavat nykyisin lapsiperheen. Lapsen hankkiminen on nimenomaan naisellinen vaatimus, ja se liittyy naisten haluun synnyttää. Se ei sovi yhteen homoseksuaalisen spiritualiteetin kanssa vaan on omiaan vesittämään homomiesten elämään liittyvän filosofisuuden ja alistamaan rakkauden päämäärät pelkälle käytännöllisten hyötyjen tavoittelemiselle.

Lasten hankintaan pyrkivä vieraantunut homoseksuaalisuus ei olekaan seuraus siitä, että homot ja lesbot todella haluaisivat lapsia, vaan siitä, että seksuaalivähemmistöliike on omaksunut puolustuksellisen ja alistuvan asenteen suhteessa heteroihin ja pitää nyt oman hyväksytyksi tulemisensa ehtona vaatia ”samoja oikeuksia” kuin heterotkin. Seksuaalivähemmistöliike ei siis tiedosta, että sen ei kannattaisi tavoitella heteroiden elämäntapaa, kun kerran siitä on omalle itselle haittaa. Vain äärimmäisen ahneet homot ja lesbot ovat vaatineet myös tasavertaista oikeutta ”päästä” armeijan riveihin, vaikka siellä heidät pakotetaan toimimaan vastoin älyllisiä motiivejaan. Ainoastaan täysin aivoton ihminen voi pitää asevelvollisuutta ja tykinruoaksi joutumista oikeutena, ja sama pätee myös lasten hankintaan. Perheideologian levittäytyminen homoseksuaalisen väestön keskuuteen onkin seurannut seksuaalivähemmistöliikkeen altistumisesta heteropropagandalle.

Käsitykseni on, että nykyisellään seksuaalivähemmistöliike tulee tiedostamattaan edustaneeksi nimenomaan heteroseksuaalisen valtakulttuurin etuja ja arvoja. Keskeistä on, että seksuaalivähemmistöliike tulee toimineeksi niin sanotun tavallisuuden ideaalin eli persoonaa, vapautta ja tahtoa tunnustamattoman *das Man* -ihanteen puolestapuhujana. Seksuaalivähemmistöliike on kuin huomaamatta taivuteltu vaatimaan naturalististen, pragmatististen ja materialististen heteroarvojen toteuttamista alistamalla

myös meidät homot heteroseksuaalisen massakulttuurin ehdoilla tapahtuvalle etukäräjöinnille. Sen taustasyy puolestaan on yhteiskunnan rakentuminen heteroarvoille, toisin sanoen heterovaltio.

Mainittakoon tässä yhteydessä, että itse en pyri kerjäämään homoille lapsiperhettä, ja haluaisin estää myös sellaiset hedelmöityshoidot, joiden kautta tuotetaan isättömiä lapsia. Heteroseksuaalinen lapsiperhemalli on omiaan pilaamaan homoseksuaaliseen elämänkäytäntöön ja filosofiseen spiritualiteettiin perustuvan hartauden ja rauhan. Heteroperheiden vuoksi kerrostaloyhtiöt muuttuvat eräänlaisiksi pienoishelveteiksi ja painajaisiksi lasten mellakoinnin, naisten harjoittaman ovien paiskonnan ja kaiken muun häiriköinnin vuoksi. Eikä heteroiden pyyteillä ole rajoja.

Kuten olemme havainneet, naturalistinen ajattelu ei ole vain edellä kuvatulla tavoin ”tieteellinen selitysmalli”, vaan se on myös elämänkatsomus ja ideologia. Sellaisena se on nimenomaan heteroideologian muoto. Siihen liittyy läheisesti pragmatistinen maailmankuva. Pragmatismin mukaan totuus voidaan määritellä samaksi asiaksi kuin hyödyllisyys. Kun jostakin asiasta on hyötyä käytännön elämän kannalta, se on pragmatistisen totuuskäsityksen mukaan totta. Pragmatismin mukaan totuus on myös samaa kuin käyttökelpoisuus. Utilitarismi, joka korostaa hyötymisen tärkeyttä, ja pragmatismi, joka vetoaa käyttökelpoisuuteen, lankeavat yhteen naturalistisen ajattelun kanssa. Ne ovat toistensa aateveljiä. Nämä heteroseksuaalista lajinsäilytysideologiaa hyödyntävät perinteet ovat sittemmin halunneet murhata isänsä eli transsendentaalisen tietoteorian, ja tuloksena on ollut heteromiehelle ominainen oidipuskompleksi, josta kärsii nykyään koko tiedeyhteisö.

Tieteen kurjuus onkin perimmältään heteroseksuaaliseen persoonanmuodostukseen perustuvaa toiseudenvaraisuutta ja riippuvuutta. Heteroiden tiede ei ole omaehtoista ensimmäisen persoonan filosofiaa, eikä sitä leimaa eksistenssifilosofien opettama direktiivinen ja projektiivinen ajattelu. Se ei muistuta myöskään kysymysten asettamista minässä eli asioiden tarkastelemista itsestä maailmaan suuntautuvina asiakysymyksinä. Sen sijaan heterotieteelle on ominaista oman ajattelun alistaminen tiedeyhteisölle. Ajatuksena on, että tiedeyhteisö muka tietää paremmin, mitä sinä saat ja voit ajatella. Ehkä joissakin empiirisissä ja erityistieteellisissä kysymyksissä, kuten kemian tai fysiikan piirissä, tällainen ajattelutapa on perusteltu.

Mutta filosofisissa kysymyksissä omaehtoisuus on kaiken ajattelun tärkeä edellytys. Filosofian ei pidä olla heteronomista eikä toiseudenvaraista, ja siksi se ei voi perustua heteroseksuaaliselle arvokonstituutiolle. Pragmatismi kuitenkin opettaa, että totuuden pitää olla hyödyllisyyden ja käyttökelpoisuuden lisäksi ”tiedeyhteisön hyväksymistä”. Totuus siis alistetaan äänestyksille ja enemmistöpäätöksille tiedeyhteisön kokouksissa.

Entä mitä järkeä tällaisessa kollektivismissa on? Oma vastaukseni on, että ei kerrassaan mitään. Pragmatismi toimiikin tehokkaana oman persoonan kieltäjänä ja ihmisten yksilöllisyyden hävittäjänä samaan tapaan kuin kommunismi. Jos kysymys olisi joistain raskaan teollisuuden asioista, päätöksiä voitaisiin ehkä tehdä tiedekunnissa niin kuin yritysten ja julkisyhteisöjen hallituksissa. Mutta elämäkatsomuksellisissa ja filosofisissa kysy-

myksissä jokainen ihminen on itse oma asiantuntijansa. Siksi jokaisen filosofin olisi syytä karttaa kaikkia neuvostoja.

Se, miksi aito filosofia ohjataan tai ohjautuu yliopistollisen vallankäytön ulkopuolelle, johtuu siitä, että akateemista filosofiakäsitystä hallitsee heteroseksistinen tieteenihanne. Kun filosofia on naturalistista ja pragmatistista riippuvuutta, sen oma idea kuolee pois. Jos asiaa katsotaan filosofian historian näkökulmasta, useimpia merkittäviä filosofeja yhdistää heidän *ulkopuolisuutensa*. Heidän elämäkertojensa valossa koko "akateemisen filosofian" idea paljastuu järjettömäksi. Tieteen kurjuus perustuu siteeraamiseen ja jäljittelyyn sekä rämpimiseen toiseudenvaraisuuden piirissä; se on ollut ihmisen kytkemistä kahleisiin. Ainoat oikeat filosofit ovatkin ne, jotka ovat muodostaneet ja kirjoittaneet ajatuksensa täydellisen itsenäisesti, kuten Emerson, Nietzsche, Schopenhauer ja Spinoza. He ovat todellisia *domo doctuksia* eli itseoppineita, jotka vetävät ideansa hatustaan siteeraamatta ketään tai vaivautumatta viittaamaan edeltäviin suuruuksiin. Historian huomattavimmat filosofit ovat aina tehneet näin, ja siksi filosofin arvonimi sopiikin lopulta vain noin yhdelle kymmenestätuhannesta sellaisesta henkilöstä, jotka ilmoittavat itsensä "filosofeiksi".

Käytännössä naturalistinen asennoituminen on hävinnyt kilpailun, jonka se on lietsonut homoseksuaalista spiritualiteettia vastaan. Tästä on paljon näyttöä varsinkin seksuaalisuutta koskevissa yhteyksissä. Jokin tutkija saattaa olla esimerkiksi huolissaan siitä, ettei naturalismi ole pystynyt "selittämään homoseksuaalisuutta". Siitä hän päättelee, että *homoseksuaalisuutta* on käytetty argumenttina *naturalismia vastaan*. Tosiasiassa *naturalismia on usein käytetty seksuaalivähemmistöjä vastaan*.

Kun homoseksuaalisuus ei ole sopinut naturalistiseen lajinsäilytysstrategiaan, on erilaista käyttäytymistä koetettu "selittää pois". Esimerkkejä siitä tarjoavat natsien harjoittama rodunjalostus, psykiatrian oppikirjoissa käytetyt rotta-analogiat sekä sosiobiologi Edward O. Wilsonin käsitys, että homoseksuaalit ovat yhteiskuntamme työmuurahaisia, joiden tehtävä on käydä sotaa. Homot on siis koetettu alistaa heteroseksuaalien omien päämäärien palvelijoiksi, ja meidät on yritetty "sovittaa" evoluutioteoriaan.

Näiden näkökantojen ideologisuutta osoittaa se, että homoja pidetään jonkinlaisina muurahaisyhteisön kuhnureina, kun taas esimerkiksi Platonin Kreikassa asiat nähtiin täysin toisin. Homoja ei alun perin arvotettu miksikään sekundaarikansalaisiksi vaan ylimyksiksi, joiden palvelijoina ja orjina pidettiin heteroita. Kyseisten talkoolaisten tehtävänä oli vain huolehtia jälkeläisten tuotannosta, kun taas homot olivat filosofikuninkaita, jotka keskittyivät yhteiskunnan hallitsemiseen.

Vakaumuksellisten naturalistien mielipiteitä leimaa usein jako vastakohtiin. Sen mukaisesti: jos ihminen ei ole naturalisti, hänen täytyy olla kreationisti, ja jos hän ei ole biologisti, hänen pitää olla "freudilainen". Aineen ja hengen dualismia ilmentäen naturalistit jakavat myös ihmiskuvansa kahtia: tunne-elämään ja intellektuaaliseen elämään. Jo edellisessä luvussa käsitelty "emootioiden" tutkiminen on tästä selvä ilmaus. Emootion ja kognition käsitteillä operoiminen noudattelee kartesiolaista ja kristillistä

dualismia. Tätä jakautuneisuutta pysyttää heteroseksuaalisen valtakulttuurin halu torjua filosofisen ajattelun homososiaalinen alkuperä: tunteen ja järjen liitto. Filosofisesti katsoen rakastumisen ilmiöitä ei pitäisikään typistää vain joiksikin ”emootioiksi”, vaan kyseessä on ihmisen koko persoonaa koskeva asia. Sukupuolisen kanssakäymisen kautta näyttäytyy erilaisia arvo- ja symboliuniversumeja, jotka tekevät aiheesta nimenomaan kulttuuriteoreettisen.

Geeniteknologisen tutkimuksen nauttiman runsaan rahoituksen vuoksi naturalistisilla sedillä ja muilla varhaiskypsillä nuorukaisilla on ollut tilaisuus käydä homoseksuaalien kimppuun poikkeuksellisen uuvahtamattomina. Tässä mielessä naturalismista onkin tullut eräänlainen tieteen kyklooppi. Se on osoittanut kehnoutensa koettaessaan pakottaa omaan lajinsäilytysideologiaansa kaikkea seksuaalisesti erilaista käyttäytymistä.

Naturalististen teorioiden huonosta sopivuudesta kuvaamaan itselleen vieraita ilmiöitä on seurannut seksuaalivähemmistöjen taivuttelua lajinsäilytysstrategisiin käytäntöihin, joita edustavat muun muassa *family first* -ihanteet, perintökaari ja heterokoulu. Naturalistinen asennoituminen on tuottanut kulttuurirakenteidensa kautta homoseksuaalisille yksilöille kautta historian pelkkää vahinkoa. Myös tavanomaisissa heteronormatiivisissa yhteyksissä naturalistit ovat omilla onnellisuuspillereillään, geenimanipulaatiollaan ja aivojen puuduttamisellaan estäneet kiinnittämästä huomiota useiden sosiaalisten ongelmien, kuten masennuksen, rikollisuuden ja köyhyyden, yhteiskunnallisiin syihin. Siksi naturalismia voidaan edelleen rakastaa kuin hätäiseltä kutupaikalta saatua satiaista: kehittyneen filosofisen ajattelun vihollisena numero yksi.

Naturalistit pyrkivät tietysti näyttäytymään myös ”humanisteina”, mistä näyttöä antaa erään yliopistonrehtorin hiljattain pitämä luento ”Naturalismikin on humanismia”, jonka hän esitti Helsingin yliopiston Familiasalissa ja jolla hän antoi näytön omasta ideologisesta linjanvedostaan. Tällainen naturalismi jos mikä on heteroideologiaa, jonka humaanius on samaa kuin suden inhimillisyys sudelle. Se perustuu kilpailun, lajinsäilytysstrategian ja massakulttuurin lietsomaan ihmiskuvaan.

Naturalistinen humanismi voi olla myös vaarallista, sillä se pyrkii legitimoimaan ahneutta, omanvoitonpyyntiä ja vahvemman oikeutta. Myös natsit hyödynsivät propagandassaan nimenomaan naturalistista ihmiskuvaa. Pyrkiessään näyttäytymään ”humanismina” naturalismi on ihmiskeskeistä ihmisen kohottamista kaiken mitaksi, ja juuri tämä johtaa myös humanismia totalitarismin tielle.

4.2.4. Seksin romantisoitu ”luonnollisuus”: perisynti, kirous, kuri ja katastrofi

Kysymys naturalismin ja seksuaalisuuden suhteesta ei ole vain teknisluonteinen kysymys eri teorioiden selitysvoimaisuudesta tai selitysten toimivuudesta. Naturalistisen ideologian ja elämänkatsomuksen takana

asuu romanttis-dekadentti halu palata luonnontilaan. Sen taustalla puolestaan vaikuttaa latentti heteroseksuaalinen intohimo, joka sublimoituu puheeksi ”luonnollisuudesta”. Kyseinen symbolimuodostelma olisikin nyt *denaturoitava*.

Ihannoitu paluu luonnontilaan sai viime vuosisadan ajattelussa myös muotoja, jotka olivat fasistisia. Niiden yhteys heteroseksuaaliseen symboli- ja arvomaailmaan oli selvä. Ihminen nähtiin ”luonnon herrana”, jonka tehtävä on lisääntyä ja täyttää maa, jopa muiden lajitoveriensa hinnalla. Tästä sikisi halu valloittaa elintilaa ja toimia universumin hallitsijana. Ajattelutapa näytti saavan oikeutuksensa suoraan luonnolta: sen evolutiivisesta, kilpailuun, taisteluun ja lajinsäilytykseen nojautuvasta luonteesta. Positivistiselle ja materialistiselle ihmiskuvalle ominaisesti ihminen nähtiin”geenivirran” osana: palana luonnon suurta suunnitelmaa. Perinnöllisenä ei pidetty tällöin ainoastaan ihmisen lahjakkuutta vaan myös lahjattomuutta, ja siksi vahvemmilla ja itseään viisaimpina pitävillä yksilöillä katsottiin olevan oikeus sortaa muita. Heteroseksismiin yhdistyneenä naturalismi oikeutti kaiken.

Naturalistisen ajattelun lietsoma kilpailun dynamiikka tulee näkyville väkivaltana ja vihan kaltaisena kaunana. Sen oivallisin kuva on Raamatun kertomus veljessurmasta. Kain ja Abelin suhde kuvaa heteroseksuaalisen perheen ja lisääntymistehtävään tuomitun ihmisen kurjuutta täydellisesti. Jälkeläisten hankinta ei ole vain heteroseksuaalisen valtakulttuurin siunaus vaan myös siitä johtuva kirous. Pahimmillaan lapset kilpailevat omaisuudesta ja vanhempiensa kuoltua heidän perinnöstään. Isänmurha kuului tietenkin heteroseksuaalisen miehen tärkeimpiin velvollisuuksiin alkuyhteiskunnassa, mutta ajauduttuaan kiistoihin veljeslauman kanssa heteromiehen piti pyrkiä likvidoimaan myös veljensä ennen kuin he ja heidän vaimonsa alkaisivat esittää loputtomia vaatimuksiaan.

Jälkeläisyys ei ole siis vain myönteinen ja ilahduttava asia, vaan siihen liittyy myös paljon rasitteita, kaunaa ja katkeruutta eli tunteita, jotka heteroseksuaalinen valtakulttuuri kätkee, mutta joita se omassa kompleksisuudessaan hyödyntää. Myös monilapsisuus sinänsä on heteroseksuaalisen valtakulttuurin ongelma. Heteroseksuaalisessa valtakulttuurissa äiti onkin eräänlainen sosialisti, joka jakaa omaisuutta poikien kesken tasan. Tasaarvon tavoitteluun perustuvan epäoikeudenmukaisuuden tuloksena esikoiselta riistetään hänen oikeutensa. Siksi veljessurma on myös mitä ymmärrettävin asia. Uskonnollisessa perinteessä veljesvihaa kutsutaan tämän mukaan osuvasti perisynniksi.

Heteroiden näkökulmasta veljessurma on myönteinen tila, sillä he eivät halua olla homojen veljiä eivätkä sisaria vaan pyrkivät likvidoimaan tai vaientamaan meidät. Veljessurma sisältyy siis heteroseksuaalisen valtakulttuurin olemukseen ja johtuu heteroseksistisistä motiiveista. Se tuhoaa veljesten välisen hellyyden, joka on homoseksuaalisen rakkauden alkeismuoto. Heterot kiistävät veljeyteen perustuvan verisiteen lisäksi myös veljeyden symbolisen muodon eli homoseksuaalisen rakkauden ja karkottavat homot piiristään. Pohjimmiltaan tämä ei ole muuta kuin heteroseksuaalisuudesta juurensa juontavaa naturalismia: oman edun tavoittelua,

materialistista ahneutta, taipumista lisääntymistehtävän suorittamiseen ja sydämen etääntymistä Jumalan aidosta rakastamisesta. Naturalistisen ajattelun keskeisimpiä seurauksia on, että se oikeuttaa vallan ja väkivallan. Naturalismi on tässä suhteessa raaka oppi. Sen sijaan homomies on kyseisestä julmuudesta vapaa – paitsi joutuessaan kyseisen brutaaliuden uhriksi.

Samalla kun luonto on ihmisen tekojen näennäinen oikeuttaja ja ihannoitu palvonnan kohde, se on nähty naturalistisessa ajattelussa myös ihmisen pysyvänä vihollisena, jota vastaan on taisteltava ja joka ihmisen on voitettava. Tätä kautta luonnon ankaruuteen on yhdistynyt *kurin* vaatimus.

Luonnon katsottiin kurittavan ihmistä, ja siksi ihmisten välisiä suhteita alkoi leimata jatkuva kurinpito. Tämä kurinalaisuus nähtiin luontoperäisten tarpeiden sanelemana ja pyyteellisenä, ja sama kurinalaisuus ja kahleissa oleminen leimaavat myös nykytiedettä. Tieteenalojen keskinäisiä rajoja määrittävät tarkat disipliinit ja kurinpidolliset säännöt. Ihminen kurittaa nyt toista ihmistä samalla ankaruudella kuin luonto aikoinaan, mutta symbolisemmin ja hienostuneemmin eli kulttuurirakenteiden kautta.

Tiedepoliittisen kiistelyn ja mielipidevallan käytön välityksellä kurittaminen yltyy usein myös selväksi kiusanteoksi tiedeyhteisöissä, joissa ihmisiä ahdistellaan ehkä enemmän kuin missään muualla. ”Asiantuntijuuden” nimissä käytettävä mielipidevalta muuttuu tällöin mielivallaksi, johon ei voi hakea korjausta edes tuomioistuimista.

Naturalistit ovat nähneet luonnon muodostamissa uhkatekijöissä ja ihmisen uhassa itselleen myös myönteisiä puolia. On ajateltu, että keskinäisessä taistelussa tapahtuva ihmiskunnan tuhoutuminen olisi luonnon kokonaisuudelle hyväksi. Tällainen ajattelutapa on filosofisesti katsoen destruktiivinen ja dekadentti, ja se ilmentää oidipuskompleksiin liittyviä traagisuuden, kyynisen välinpitämättömyyden ja alistuvan kohtalouskon regressiivisiä sekä lamentaatiomaisia tunnetiloja. Sen tyyppisiin ajatuksiin liittyy sekä luonnon myöntämistä viholliseksi että luonnon ihannointia.

Luonnon ylipalvontaan perustuva ajattelutapa taas on ollut heteroseksuaalisuuden kannalta kohtalokas, sillä heteroseksuaalisuus sinänsä on suuntautunut lajin säilyttämiseen. Sen sijaan heteroseksuaalisuuden oma taustaehto eli naturalismi saattaa vaatia *myös ihmisyyden itsensä uhraamista* luonnossa piilevien voimien ja evoluution alttarille. Tästä on seurannut heteroseksuaalisen valtakulttuurin sisälle syvä ristiriita, joka näkyy ”luonnollisena” pidetyn lisääntymisen ja lisääntymisen aiheuttaman luonnon tuhoutumisen välisenä ongelmana. Kun tätä ristiriitaa on yritetty ratkaista ”luonnollisin perustein”, on päädytty pitämään ihmisen tuhoutumista luonnon hyväksi vain ”luonnollisena seurauksena” väestön liikakasvusta.

Tämä naturalistinen ideologia, jonka mukaan ”luonto hoitaa myös tuottamansa ongelmat” on muuttunut fundamentalistiseksi uskoksi luonnossa vallitsevaan tarkoitukseen ja sitä kautta uskoksi ihmisen kohtaloon ja sen mielivaltaisuuteen. Tällaisen naturalismin kannattajat eivät ole vaivautuneet kysymään, mitkä ideologiset syyt väestön paisumisen ja siihen perustuvan ekokatastrofin taustalla vaikuttavat. Heille on ollut liian haasteellista

myöntää, että luonnon tuhoutuminen johtuu heteroiden tekemästä valinnasta, jonka mukaan enemmistökäyttäytymisen normiksi on valittu lisääntymisen ideologia.

Edellä mainittu naturalistinen fundamentalismi on heijastunut myös aatehistorioitsijoiden käsityksissä. Filosofian piirissä esimerkiksi Oswald Spenglerin ja Georg Henrik von Wrightin huolestuneisuus länsimaiden perikadosta edusti tiedostamatonta huolta siitä, mihin *heteroseksuaalinen valtakulttuuri* heitä ohjaa, toisin sanoen liialliseen väestönkasvuun, maapallon kestokyvyn ylittämiseen ja sitä kautta tuhoon.[113]

Koska he eivät tunnistaneet eivätkä tunnustaneet ekokatastrofin syyksi nimenomaan heteroseksuaalista valtakulttuuria, tämä tiedostamattomuus ohjasi heitä *acediaan* eli voimattomaan masennukseen, sillä he olivat juuri tuon kehityskulun eräitä osapuolia sitoutuessaan arvostelemaansa "länsimaiseen" eli heteroseksuaaliseen elämäntapaan.

Tieteissä kohdattu masennus onkin useasti seuraus nimenomaan heteroseksuaalisesta valtakulttuurista. Siihen samastumisesta johtuva ristiriita kertoo alitajuisesta oivalluksesta, että filosofian ja tieteen harjoittaminen ei ole arvofilosofisesti oikealla pohjalla. Naturalistiset ajattelijat ikään kuin liikkuvat "väärällä passilla". He näkevät luonnon näennäiset välttämättömyydet inhimillisen toiminnan alkuehtoina eivätkä tunnusta filosofiaa henkiselle elämälle omistautuneeksi homoseksuaalisuudeksi vaan jäävät oman kahtiajakautuneen oidipaalisuutensa vangeiksi.

4.3. HOMOSEKSUAALISUUS JA EKOLOGINEN TEORIA

Naturalismia eivät edusta nykyaikana vain luonnon ilmiöiden selittämiseen tähtäävät luonnontieteelliset teoriat ja niiden mukainen ideologinen ajattelu. Naturalismi on organisoitunut myös ekologiseksi ympäristöteoriaksi ja luontoliikkeeksi. Naturalismissa ei olekaan arvostelemista silloin kun sillä tarkoitetaan vain ekologisten periaatteiden noudattamista. Tällöin naturalismi ymmärretään käytännöllisesti, esimerkiksi luonnonsuojeluksi tai ympäristöystävällisyydeksi.

Naturalistiselle ajattelulle on ollut ominaista yhtäältä heteroseksuaaliseen väestönkasvuun perustuva lisääntymisen ideologia ja toisaalta maailman säilyttämisen halu. Käytännössä nämä pyrkimykset eivät sovi yhteen. Heteroseksuaalinen valtakulttuuri sisältää oman tuhoutumisensa ainekset. Nykytieteen tärkeimpiä tehtäviä olisi ekokatastrofin estäminen, mutta tiede on toiminut täsmälleen päinvastoin ja jouduttanut teknisillä innovaatioillaan ja kulutusmahdollisuuksia lisäävillä keksinnöillään luonnon tuhoutumista. Heterotieteen perustana on ollut naturalismi, joka on vaikuttanut luonnon riistoon perustuvana ideologiana – ei niinkään ekologisina tai luonnon suojeluun pyrkivinä elämäntapoina. Tämän seurauksena maailma loppuu kahdella tavalla: ensinnäkin siksi, että sen energiavarat, raaka-aineet ja viljelykseen sekä asutukseen soveltuvat maa-alueet loppuvat, ja toiseksi

siksi, että ihmisen hallitsematon lisääntyminen johtaa verisiin kiistoihin niukoista luonnonvaroista.

4.3.1. Kuinka maailma loppuu?

Heteroseksuaalisen valtakulttuurin tuhoutuminen ratkeaa energian ehtymisen ja väestönkasvun välisessä epäyhtälössä. Maailman suurin ekologinen ongelma on tätä nykyä väestönkasvu. Siitä juontavat juurensa niin ekologiset, poliittiset, sosiaaliset, taloudelliset kuin moraalisetkin ongelmat.

Koko maailma pyörii käytännöllisesti katsoen energiatalouden, kivihiilen ja hiilivetyjen, kuten öljyn ja maakaasun ympärillä. Öljyn ja sen oheistuotteiden aikakaudella maailman väestö on seitsenkertaistunut alle miljardista yli kuuteen miljardiin, ja se kasvaa eksponentiaalisesti yhä.

Kun halpa ja helposti hyödynnettävissä oleva energia eli öljy loppuu tai kallistuu huomattavasti, seuraa nälänhätää, kurjuutta ja sotia jäljellä olevista energiavaroista. Säälittävää on, että sama heteroseksuaalinen kulttuuri, joka ahneesti tuhlasi maailman energiavarat kilpailun lietsomaan kulutukseen, kuten lentomatkustukseen, yrittää nyt epätoivoissaan saada yhä enemmän hyötyä entistä niukemmiksi käyvistä energiavaroista, joista jäljellä on aina vain huonolaatuisempia osia. Tähän liittyvä taistelu on tyypillistä heteroseksuaaliselle valtakulttuurille. Omassa naiiviudessaan ja pyyteellisyydessään heterot kieltäytyvät myöntämästä, että ekokatastrofi johtuu heidän *omasta* heteroseksuaalisesta ja lisääntymiseen tähtäävästä toiminnastaan. Sitten he valittelevat asiaa ja käyvät lopulta sotaa energiavaroista omien jälkeläistensä ylläpitämiseksi kuin petoeläimet.

Tulevaisuudessa myös kulttuurien väliset erot kärjistyvät. Eräs esimerkki on länsimaiden kiristämä ote öljymaista. Niihin kohdistetaan yhä ankarampaa painostusta energiahanojen pitämiseksi auki, ja ne puolestaan kiskovat meiltä. Tosiasiassa kurituksen ja voimakeinojen käyttö olisi perusteltua heteroiden *oman pyyteellisen elämän rajoittamiseksi*, ja tulevaisuudessa heterot joutuvatkin hillitsemään omaa ahneuttaan ja lisääntymistään omasta aloitteestaan. Maailman väestö on kuitenkin jo tähän mennessä paisunut hallitsemattomiin mittoihin ylitettyään maapallon kantokyvyn. Planeettaamme ja sen väestöä ei pystytä enää pelastamaan vaihtoehtoisten energiamuotojen käyttöönotolla eikä ydinvoimalla tai yrittämällä kääntää väestönkasvua laskuun. Nyt toteutumassa olevan kehityskulun väistämätön seuraus on totaalinen ympäristötuho, jonka myötä ilmasto lämpenee, jäätiköt sulavat, merivesi nousee ja elintila käy entistäkin ahtaammaksi.

Pahiten ympäristötuhoa edistää tarttuminen niihin viimeisiin oljenkorsiin, joita vielä on tarjolla ja joista keskeisimmän muodostaa ydinvoima. Ydinvoima on kohtalokkain ihmiskunnan tekemä virhe. Ydinsaasteet muodostavat biologista perimää ja geneettistä koodia ikuisesti uhkaavan haasteen. Siksi onkin ollut täysin epäeettistä puolustaa ydinvoimaa, jolla on sidottu koko ihmiskunnan kädet kymmeniksi tuhansiksi vuosiksi eteenpäin. Ydinenergian käytön voi tuomita moraalittomaksi jo yhdellä argumentilla: on

epäeettistä puuttua tulevaisuudessa elävien ihmisten itsemääräämisoikeuteen pakottamalla heidät elämään ydinsaasteiden kanssa ilman, että heiltä olisi kysytty mitään tai että ydinenergiasta olisi ollut heille itselleen edes hyötyä.

Atomia ei olisikaan pitänyt vain hajottaa vaan myös hallita. Tosiasiassa heteroseksuaalisen väestöräjähdyksen tuottamalla ahneella sukupolvella ei ole mitään niin kestävää annettavaa tulevaisuudessa eläville ihmisille kuin ydinsaasteet, jotka uhkaavat heitä käytännöllisesti katsoen pysyvästi.

Voidaankin sanoa, että niin sanottu ”kehittymätön kulttuuri” on ollut moderniin länsimaiseen ajatteluun perustuva heteroseksuaalinen valtakulttuuri, sillä se ei ole tullut toimeen ilman teknisten innovaatioidensa ja muiden pelastusjärjestelmiensä muodostamia proteeseja. Tässä valossa antiikin Kreikan ja Egyptin sekä Intian, Kiinan ja Amerikan muinaiset kulttuurit olivat paljon kehittyneempiä. Vaikka esimerkiksi Egyptin suurten pyramidien ikä alittaa kymmenesosan eräiden radioaktiivisimpien isotooppien puoliintumisajasta, on tuosta historian ensimmäiseen kansallisvaltioon perustuvasta kulttuurista jo nyt niin kauan, että me emme tiedä siitä juuri mitään – emme edes sitä, miksi pyramidit on rakennettu.

Silti oman aikamme poliitikot ovat rohjenneet suunnitella ydinjätteiden varastointia yli viideksikymmeneksi tuhanneksi vuodeksi eteenpäin. Sellaista ajattelua voidaan sanoa valtavaksi valehteluksi ja siihen uskomista jättiläismäiseksi itsepetokseksi. Tosiasiassa maailmaa ja luontoa leimaa edellä kuvatussa valossa jatkuva ehtyminen ja eräänlainen krooninen eroosio. Ihmisen toimintaa puolestaan on leimannut jatkuva laajeneminen: haltuunotto ja hyödyntäminen, väestön paisuminen ja luonnon riisto.

4.3.2. Ekokatastrofin intimiteetti ja kaksinaismoralismi

Aina kun ekologisten vuosiraporttien laatijat ja maailmantuskaa potevat luontoaktivistit arvostelevat maapallon tilaa, kritiikki olisi täsmennettävä ”ihmiskunnan” aiheuttamien tuhojen sijasta heteroseksuaaleihin. Samat heteronuoret ja ympäristöaktivistit, jotka paheksuvat luonnon pilaantumista mielenosoituksissaan, ovat itse juuri niitä henkilöitä, joita pitäisi syyttää väestön paisumisesta ja osallisuudesta ympäristötuhoihin. Heteroseksuaalisen valtakulttuurin traagisuudelle on ominaista, että heterot eivät oivalla eivätkä myönnä olevansa oman kurjuutensa ja itse aiheuttamiensa ympäristötuhojen tärkeimpiä syyllisiä.

Heteroseksuaalisen valtakulttuurin peittelevä suhtautuminen ekokatastrofin todellisiin syihin johtuu *häpeästä*. Heterot tietävät oikein hyvin, että suurin syy ympäristötuhoihin on heidän itsensä aiheuttama väestönkasvu. He pyrkivät kuitenkin salaamaan asian, sillä alitajuisesti he oivaltavat, että ekokatastrofi seuraa heidän omasta seksuaalisuudestaan. Koska seksuaalisuuteen liittyvät asiat koetaan intiimeiksi heteroseksuaalisessa valtakulttuurissa, heterot katsovat olevansa oikeutettuja pitämään asiat omana tietonaan ja vaikenemaan lajinsäilytystä koskevista päätöksistään. Näin

syntyy ilmiö, jota voidaan kutsua *ekokatastrofin intimiteetiksi*. Tarkoitan sillä ekokatastrofin taustalla vaikuttavaan lisääntymiseen liittyvää häveliäisyyttä ja vaikenemista ympäristötuhojen todellisesta syystä, joka on heteroseksuaalinen lisääntyminen. Ekokatastrofin intimiteettiin liittyvä häveliäisyys toteutuu *yksilöllisten* ratkaisujen piirissä, kun heterot tekevät lisääntymistä koskevia valintojaan. Ne voivat olla harkittuja tai harkitsemattomia, mutta yhtä kaikki niiden tuloksena maapallon väestö kasvaa.

Poliittisella ja yhteiskunnallisella tasolla ekokatastrofin intimiteettiä vastaa ilmiö, jota voidaan kutsua *ekokatastrofin kaksinaismoralismiksi*. Se puolestaan syntyy *poliittisen vallan* yrityksestä sulkea silmänsä ekokatastrofin todelliselta syyltä, joka on ihmislajin räjähdysmäinen lisääntyminen. Ekokatastrofin kaksinaismoralismi näkyy esimerkiksi siinä, että luontoliikkeet eivät puutu ihmisen lisääntymiseen eivätkä vaadi väestönkasvun rajoittamista. Ne eivät puutu heteroseksuaaliseen käyttäytymiseen, sillä ne pelkäävät kannatuksensa menettämistä. Luontoliikkeiden kannattajakunta koostuu lähes kokonaan heteroista, sillä homoilla ei ole henkilökohtaista, sen enempää symboliarvoihin kuin omaan käyttäytymiseensäkään liittyvää syytä identifioitua luontoliikkeisiin. Sen sijaan heterot kannattavat luontoliikkeitä, sillä ne perustuvat epäsuorasti heteroseksuaaliseen symboliuniversumiin ja sen tuottamaan ahdistukseen. Heterot siirtävät luontoliikkeiden piiriin piilotajuista aavistustaan siitä, että he *itse ovat luonnon tuhoamisen pääasiallisia syyllisiä:* väestönkasvun ja massakulttuurin lietsojia. Luontoliikkeet toimivat tällöin symbolisina ja rituaalisina pakopaikkoina ja epä-älyllisyyden tyyssijoina. Ne ovat heteroseksuaalisen valtakulttuurin rippituoleja ja synnin tunnustamisen paikkoja.

Itse en näekään luontoliikkeiden ponnistuksissa filosofista arvoa, sillä heteroseksuaalisesti toimivien luonnonsuojelijoiden arvo- ja ajatusmaailma on sisäisesti ristiriitainen. Juuri tuosta ristiriitaisuudesta eli lajinsäilytykseen ja luonnonsuojeluun liittyvästä vastakohtaisuudesta syntyy luontoliikkeiden ja laajemmin ottaen koko vihreän poliittisen ajattelun ristiriitaisuus. Pahimmillaan luontoliikkeet eivät ole mitään muuta kuin heteroiden oman syyllisyyden tunnustamisen ritualisoituneita muotoja. Luontoliikkeissä toimiminen edustaa heteroille yritystä anoa eräänlaista vapautusta heidän omassa piilotajunnassaan vaanivasta syyllisyydestä.

Koska luontoliikkeet eivät tee väestönkasvun lopettamiseksi mitään vaan yrittävät yhdessä muiden ”humanistisina” näyttäytyvien liikkeiden, kuten maailman elintarvikejärjestöjen, kanssa turvata väestönkasvulle entistä paremmat edellytykset, ne toimivat väistämättä epäjohdonmukaisesti. Yhtäältä ne maalailevat kiiltokuvamaisia ihanteita heteroseksuaalisesta lisääntymisestä käyttämällä propagandassaan lapsi- ja vauvakuvia sekä mainoksia, joissa ruokitaan nälkiintyneitä ihmisiä, mutta toisaalta ne eivät puutu siihen, että maapallon kantokyky on jo ylitetty, eikä ihmismassojen paisuttaminen olisi lainkaan suotavaa.

Heteroiden järjestäytymistä vihreäksi liikkeeksi leimaa puritaanisuus ja pietismi, joka on sukua kettutyttöjen epäjohdonmukaisuudelle. Heidän kaltaisensa viherpiipertäjät ulottavat aktivisminsa nykyään kaikille mah-

dollisille areenoille, mistä antaa näyttöä esimerkiksi heidän moraalinen huolensa jo senkin asian johdosta, että ”rock-konsertit tuottavat paljon hiilidioksidia”! Tällöin asiassa yhdistyy heterojen huono omatunto siitä, että heidän heteroseksuaalisuutensa symbolinen esitys (rock) tuottaa maailmaan kurjuutta lisääntymisaktin seksuaalisena vertauskuvana.

Tavallaan heidän ahdistuksensa on perusteltua, mutta huolestumisen muoto jää vain symboliseksi, eikä sillä ole sen enempää merkitystä kuin kettutyttöjen närkästyksellä siitä, että kettuja pidetään tarhoissa. Tosiasiassa kyseisten nuorten kannattaisi olla huolissaan omasta asuntokurjuudestaan. Eikä kettutyttöjen huoli ole myöskään vaikuttavampaa kuin heidän pahoinvointinsa sen johdosta, että kehitysmaissa naisia ympärileikataan. Paljastavaa on, että yksikään eläinaktivisti ei ole paheksunut sitä, että niin sanotuissa kehittyneissä maissa eläinlääkärit kiskovat uroskoirilta irti heidän pallinsa!

Heteroseksuaalisen valtakulttuurin ristiriitoja toisteleville vaihtoehtoliikkeille on ominaista *poliittisten mielipiteiden klusteroituminen*. Kyseisiä yhteenliittymiä sanotaan usein yhden asian liikkeiksi, mutta yleensä samat ihmiset kannattavat yhtäaikaisesti useaa ”yhtä asiaa”. Poliittisten asenteiden klusteroitumisella tarkoitan poliittisten mielipiteiden kasautumista ihmisten tajunnassa. Yhden julki tulleen mielipiteen perusteella on pääteltävissä, mitä mieltä kyseisen asian edustaja on useista muistakin asioista.

Esimerkiksi luonnonsuojelua kannattava ”ympäristöaktivisti” todennäköisesti kannattaa myös ”ihmisoikeuksia” ja antaa tukensa väestönkasvua edistävälle Unicefille sekä äänestää mieluummin vasemmistoa kuin oikeistoa. Hän arvostelee Yhdysvaltoja ja länsimaista elämäntapaa liberalismista vaikka vaatiikin vapautta ja demokratiaa Amnesty Internationalin nimissä.

Lisäksi hän vihaa kansallisvaltioita pitäen niitä ”nationalismin” vertauskuvina, ja siltä pohjalta hän vaatii rajojen avaamista, vaikka toisesta suupielestään hän esittääkin protesteja pääoman vapaata liikkumista ja vapaakauppaa kohtaan. Usein tämäntapaiset henkilöt ovat lasten hankintaa subjektiivisena oikeutena pitäviä feministejä ja monikultturisteja, jotka haluavat edistää isättömien lasten saantia joko laboratoriomenetelmillä tai ostamalla adoptiolapsia kolmannesta maailmasta. Näiden lajinsäilytysstrategisten pyrkimysten keskellä myös heidän arvostelijansa eli kansallismieliset miehet antavat periksi, sillä onhan kyse lapsiarvojen vaalimisesta ja väestönkasvun ruokkimisesta.

Kyseisten ajatusklustereiden sisältä on helppo osoittaa ristiriitoja. Kun niitä löytyy, koko korttitalo romahtaa, ja tämä on tyypillistä varsinkin ”vihreinä” esiintyville aktivisteille. Sikäli kuin heidän ajatteluunsa liittyy ristiriitoja, ne paljastavat heidän käsitystensä ideologisuuden, ja mikäli tuo ristiriitaisuus on tiedostamatonta, kyseessä on epäfilosofinen ajattelu. Jos taas he ajattelevat tieten tahtoen ristiriitaisesti, he eivät edusta kantojaan siksi, että ne olisivat *perusteltuja*, vaan siksi, että he arvelevat poliittisesta sitoutumisesta olevan heille itselleen jotain *hyötyä*. Mikäli heidän pyrkimyksensä eivät ole egoistisia, ristiriitaisen ajattelun kannattamisessa on kyse joko heidän omasta kompleksisuudestaan tai kiusanteosta. Muutamissa

harvinaisissa tapauksissa kyseessä voi olla myös näennäinen epäitsekkyys, jonka takana tosin vaikuttaa halu vapautua syyllisyyden tunteesta, ja siihen ihminen tähtää yleensä vain omaksi edukseen.

Näiden kaikkien motiivien takana on kuitenkin yksi suuri yhteinen nimittäjä: heteroseksuaalisten nuorten oma piilotajuinen häpeä heteroseksuaalisuuden tuotteesta, eli väestönkasvusta. Niinpä edellä kuvailtujen esimerkkien mukainen jakautuminen toisaalta ”vasemmistolaisina tai vihreinä” ja toisaalta ”oikeistolaisina” pidettyihin asenteisiin kuvastaa perimmältään heteroseksuaalisen ja homoseksuaalisen arvomaailman eroa.

Luontoliikkeet menettelevät epäjohdonmukaisesti, sillä edellä kuvattu heteroseksuaalinen syyllisyyden tunne *on niiden oman olemassaolon ehto*. Heterot kokevat kyseiset liikkeet tarpeellisiksi anoessaan syyllisyydentunteilleen armahdusta sekä oikeuttaakseen omaa jatkuvaa lisääntymistään.

Kyseisten liikkeiden sisällä lisääntymistä palvotaan ja pidetään ”luonnollisena” ihmisen toiminnalle. Säälittävimmän esimerkin heteroseksuaalisten luontointoilijoiden kompleksisuudesta tarjoaa suomalainen ekoajattelija Pentti Linkola. Yhtäältä hän ylistää heteroseksuaalista elämäntapaa ja pitää jokaista yötä, jota nainen ja mies eivät vietä yhdessä, ”luonnon vastaisena”.

Toisaalta hänkin näkee väestön paisumisen maailman pahimpana ekologisena ongelmana. Hänen edustamansa ekofasismi sikiääkin juuri siitä ahdistuksesta, jonka heteroille tuottaa tietoisuus, että he itse ovat ekologisten ongelmien suurimpia syyllisiä. Ja sitä ahdistusta tuskin lievittää heidän oma pakonsa erämaihin ja primitivismiin. Alkeellisissa oloissa ihminen tuhoaa luontoa enemmän kuin länsimaisen elämäntavan omaksunut lähiöihminen, mistä näyttöä antavat esimerkiksi hiilen ja puiden polttamisesta syntyvät kasvihuonekaasut sekä sademetsien kaataminen tupakan kuivattamiseen tarvittavan polttopuun tuottamiseksi.

4.3.3. Homoseksuaalisen ekologisen teorian mahdollisuus

Ludwig Wittgenstein sanoi aikoinaan, että ”kieleni rajat ovat maailmani rajat” korostaen kielen suurta merkitystä koko maailman hahmottamiselle ja sitä, että kaikki, mikä maailmasta voidaan sanoa, voidaan sanoa selvästi – kuin todellisuuden rajoja hipoen. Olen todennut useaan kertaan, että rajoittautuminen pelkkään kielen analysoimiseen on ongelmallista. Niinpä minä puolestani annan tälle epä-älyllisyyteen tukehtuvalle ja henkitoreissaan kamppailevalle kulttuurille oman imperatiivini: Maailman metsät ovat ihmiskunnan keuhkot, joten älkää tuhotko niitä, tai koette tuskallisen tukehtumiskuoleman.

Ollessaan heteroseksuaalisten symboliarvojen läpäisemää luontoliikkeet ja vihreä ajattelu toimivat heteroseksuaalisen lisääntymisen puolesta ja luonnon suojeluun tähtääviä arvoja vastaan. Tästä johtuu, että aito luonnon suojeleminen ei ole mahdollista heteroseksuaalisen valtakulttuurin sisällä eikä sen kaksinaismoralististen pyrkimysten, kuten vihreän ajattelun, piirissä. Tämä vaatiikin nyt vastaamaan siihen, olisiko filosofiassa tarvetta

erityiseen homoseksuaaliseen ekologiseen teoriaan, tai onko sellainen edes mahdollinen. Nähdäkseni luonnon olemassaolon turvaaminen voisi käydä päinsä nimenomaan homoseksuaalisen ekologisen liikkeen kautta. Tämä puolestaan merkitsee, että homoseksuaalinen arvomaailma olisi organisoitava luonnon heteroseksuaalisen tuhoamisen kritiikiksi, ja lisäksi se pitäisi muotoilla ohjelmalliseksi homoseksuaaliseksi teoriaksi luonnon suojelemisesta. Käytännössä homoseksuaalista arvo- ja symbolimaailmaa on kuitenkin tarpeetonta kanavoida *ekologisen* ympäristöteorian muotoon, sillä ekologinen ajattelu ei ole homoseksuaalisen arvomaailman *erillisilmiö* vaan yksi käytännön seuraus laajemmasta elämänkatsomuksellisesta ratkaisusta.

Sen muodostaa homoseksuaalinen arvomaailma ja elämäntapa *kokonaisuudessaan*. Ihminen, joka elää homoseksuaalisesti, toteuttaa automaattisesti lisääntymisen rajoittamista ja elää ekologisella tavalla, johon ei sisälly ahneutta, todellisuuden valloittamista eikä haltuunoton pyrkimystä.

Kiitäessään Maa-nimisen järkäleen päällä ihmiset tulevat harvoin ajatelleiksi, kuinka ohut ja haavoittuva elämiseen soveltuva biosfääri on. Kuvitelma luonnonvarojen riittävyydestä ei johdu vain planeettamme massiivisesta koosta vaan myös sen muodosta. Pallopinta on pinta, jolla ei ole luonnollista rajaa. Se on siinä mielessä rajaton mutta ei ääretön vaan äärellinen pinta. Ihminen voi lähteä esimerkiksi vaeltamaan ja kulkea maapallon ympäri loputtomiin, mikä luo hänelle harhakuvan maaplaneetan äärettömyydestä.

Mutta jos maapallon elollinen pintakerros leikattaisiin sen pinnalta irti ja levitettäisiin mattona avaruuteen, huomaisimme, kuinka rajallinen ja ohut tuo elämiseen soveltuva kerros todellakin on. Se on enimmilläänkin vain muutamia kymmeniä metrejä paksu, ja korkeuserot huomioon ottaen ihmisen elämänpiiri ulottuu vertikaalisessa suunnassa vain parin kilometrin korkeuteen. Sitä ylempänä ihminen kuolee hapen puutteeseen, alipaineesta johtuvaan hyperventilaatioon tai säteilyyn. Vastaavasti ihminen menehtyy merten ja järvien syvyyksissä ilman sukelluslaitteita hetkessä.

Biosfääri on sen hyödyntämiseen käytettävään teolliseen koneistoon verrattuna erittäin herkkä kokonaisuus. Maapallon pinnalla myllertävät tätä nykyä monet teknologiset välineet ja keksinnöt, joita ei vielä sata vuotta sitten ollut. Luonnon tekniseen hyödyntämiseen luodut laitteet ovat teknologisen ajattelun ja kartesiolaisen metafysiikan seurauksia. Ne ovat heteroseksuaalisen – toisaalta teknisiin idealisaatioihin ja toisaalta kokemukselliseen elämään jakautuneen – ajattelutavan tuloksia. Kartesiolaisen ja heteroseksuaalisen filosofian muuttamisessa tekniikaksi on ollut apuna halvan ja helposti saatavan energian eli öljyn käyttö. Polttomoottoriin, paineastiaan ja veden keittämiseen perustuva hiilivetyjen hyödyntäminen on johtanut maailman totaalisen ekokatastrofin eteen.

Vaikuttavimpia ympäristötuhoja eivät ole olleet vain maapallon pinnalle tehdyt näkyvät viillot ja raiskiot; ne voivat mennä vielä aikojen kuluessa umpeen. Mutta tällä hetkellä pahin luonnon kokonaisuutta ja ihmistä itseään uhkaava tuhon mahdollisuus on näkymätön ja perustuu ilmastonmuutokseen: hiilidioksidin lisääntymiseen ja ilmakehän lämpenemiseen, joka

etenee pelättyä nopeammin. Olisi outoa, jos ilmakehämme ja biosfäärimme kestäisivät vahingoittumattomina niin suuret teolliset muutokset, joita satojen miljoonien autojen moottorit tuottavat. Olisi ihme, mikäli tuhansien suihkulentokoneiden ympärivuorokautinen hiilidioksidin puskeminen ei tuhoaisi ilmastoa ja aiheuttaisi pysyviä vaurioita otsonikerrokselle ja elämän edellytyksille. Ihmiset autoineen ja polttomoottoreineen ovat osoittautuneet herkälle ja haavoittuvalle planeetallemme todellisiksi termiiteiksi, joiden kuluttavasta vaikutuksesta biosfääri ei nähtävästi selviä.

Vielä viisikymmentä vuotta sitten maailma ei ollut laajalti autoistunut, ja merkittävimmät muutokset ilmakehään onkin tuotettu viimeksi kuluneiden kolmenkymmenen vuoden aikana, joka biosfäärin suhteellisen hitaan reagoimisnopeuden vuoksi on lyhyt ajanjakso. Toisaalta myös reaktiot ovat massiivisia, yllättäviä, itseään kiihdyttäviä ja peruuttamattomia.

Ympäristötieteilijät ja luontoliikkeet ovat todenneet nämä vahingot riittävän yksiselitteisesti. Liike-elämän palveluksessa olevat tieteenharjoittajat puolestaan ovat kiistäneet tuhoennusteiden merkityksen pyrkien vähättelemään niitä omien teollisten etujensa varjelemiseksi. Niitä on katsottu huolettomasti läpi sormien tai pidetty vain heteroseksuaalisen elämäntavan oikeutettuina seurauksina. Heteroseksuaalisen tiedekäsityksen mukaiseen kartesiolaiseen idealisaatioon uskoen nuo tahot ovat vaatineet kriittisiltä väitteiltä ehdotonta todistettavuutta, vaikka pelkkiä haittoja suurella todennäköisyydellä tuottavan toiminnan kieltäminen olisi eettisesti perusteltua jo yleishavaintojen pohjalta. Varovaisuudesta kun on harvoin vahinkoa.

Tuhoennusteiden käydessä toteen maailmasta on loppumassa happi hiilidioksidin lisääntymisen ja sademetsien samanaikaisen kaatamisen vuoksi. Pelkästään Grönlannin jäätiköiden sulaminen johtaisi siihen, että maailman merien pinta nousisi seitsemän metriä, ja useat suurkaupungit ja rannikot jäisivät veden alle. Alkuun päästyään tätä muutosta ei voida pysäyttää millään rakennustyöllä eikä teknisillä innovaatioilla, joten ennustettavissa on, että ihmiskunta ja heteroseksuaalinen valtakulttuuri kokevat tulevaisuudessa vedenpaisumuksen ja hukkumiskuoleman.

Samalla kun heteromiehet kyselevät toisiltaan, ”voitko katsoa lapsenlastasi silmiin ja sanoa ’me tuhosimme tämän maailman’”, he eivät tule ajatelleiksi, että ainoa ratkaisu ympäristöongelmaan on: ”Käyttäkää kondomia.” Myöskään kasvihuoneilmiö ei ole länsimaiden syytä, eivätkä läntiset maat voi tehdä asioille juuri mitään. Jo puolet ihmisen tuottamista kasvihuonekaasuista on lähtöisin kehitysmaista. Mikäli teollisuusmaat onnistuvat vähentämään päästönsä edes vuoden 1990 tasolle, kyse on kosmetiikasta, sillä kaasua lisätään muualla.

Suurimmalla osalla niistä ihmisistä, jotka syntyvät tällä vuosituhannella, ei pöytäkirjoihin merkittävä kuolinsyy tule olemaan viime vuosikymmenille tyypillinen ”sota”, ”liikenneonnettomuus” tai ”sairaus” vaan tukehtuminen. Homojen ei siis kannata olla huolissaan tuomioiden jakamisesta heteroille: ekokatastrofi kyllä kostaa heille – mutta koko ihmislajin kustannuksella.

4.3.4. Heterot biologisina aseina

Heteroseksuaalisen valtakulttuurin vaikein ongelma on sen olemuksesta johtuva väestönkasvu. Sen taustalla vaikuttava ideologia saa ilmaisunsa jo pikkutyttöjen paheksuessa, "miksi hyvännäköiset jätkät pussaavat toisiaan, kun siinä menee hyviä miehiä hukkaan". Tällainen toteamus, jolle heterot tietenkin vain naurahtavat, on homoja kohtaan kauhea loukkaus. Mutta nauru loppuu, jos homomiehenä antaudun kysymään, miksi kauniit miehet lähtevät akkojen perään, kun *siinä* menee hyviä miehiä hukkaan. Itse suojaudunkin ydinperheeltä aurinkolaseilla, sillä maailma ei lopu pamahtaen vaan kitisten.

Heteroseksuaalinen ihminen on *luonnon oma biologinen ase*. Hetero on kuin luonnon itsensä kehittämä hiv, joka luontoon kuuluvana tuhoaa ennen pitkää elämän maapallon pinnalta. Tässä ekologiaa ja naturalismia käsittelevässä luvussa en kuitenkaan keskity ekokatastrofin tosiasiallisten seurausten luettelemiseen tai uhkakuvien maalailuun vaan katson niiden tulleen selviksi jo luonnontieteellisistä yhteyksistä. Niinpä en pohdi ekologisia ongelmia myöskään energiataloudellisina tai ympäristönsuojeluun liittyvinä ongelmina, vaan näen ne seurauksina heteroseksuaalisen valtakulttuurin omasta olemuksesta.

Se, että ekologisten ongelmien heteroseksuaalisesta alkuperästä on tähän asti vaiettu, johtuu siitä, että kyseistä massakulttuuria on palvottu ja pidetty itsestäänselvyytenä, ja siitä, ettei sille ole haluttu löytää vaihtoehtoja myöskään ihmistä "luontoperäisesti" tarkastelevan naturalismin sisältä. Heteroseksuaalista valtakulttuuria vastaan kohdistettavan yhteiskuntakritiikin esittämiseksi on välttämätöntä nostaa esiin muutamia heterotieteen ja sen taustalla vaikuttavan heteroseksuaalisen valtakulttuurin *konkreettisia* ilmenemismuotoja. Niistä keskeisimmät ovat autoilu, lentomatkustus ja energian yleinen tuhlaus, jota harjoitetaan vain pitkästymisen estämiseksi. Nämä kaikki liittyvät ideologisesti yhteen heteroseksuaalisessa massakulttuurissa.

Koska heteroseksuaalista ideologiaa ei luonnehdi filosofialle omistautuminen, heteroseksuaalinen valtakulttuuri pitkästyy ja ajautuu jatkuvan *levottomuuden* ja *liikkeen* tilaan. Homoseksuaaliselle arvomaailmalle ominaisen rauhan, levollisuuden ja filosofialle omistautumisen sijasta heteroiden elämää leimaavat jatkuva kiire ja naturalistinen hätätila, joiden taustalla vallitsevat lajinsäilytyspyrkimykset, lisääntyminen ja perhe sekä työvoiman uusintamisen vaatimukset. Heteroseksuaalinen valtakulttuuri on siis myös ekologisissa suhteissa aivan yhtä ideologinen muodostelma kuin sen eräs seuraus: työelämä. Tästä syystä heteroiden elämä on immanenttia: se keskittyy konkreettisiin esineisiin ja käytännöllisten asioitten ympärille, ja niinpä heterot säntäilevät materiaalisten ehtojensa mukaisina reagoijina *stimuluksen* ja *responsin* välisessä kaavassa, vailla oman ajattelun kykyä ja mahdollisuutta itse päättää eteen tulevien asioiden merkityksistä. Juuri omaa ajattelua olisi pidettävä filosofian ja subjektina olemisen tunnus-

merkkinä. Sen sijaan heteroseksuaalisessa valtakulttuurissa ihmisten olemassaoloa leimaavat ehdollisuus, toiseudelle alistuminen ja levottomuus, jotka tulevat näkyviin kiirehtimisenä ja haluna saattaa koko kulttuuri liikekannalle. Hysteerisen liikkeen kautta puolestaan näkyy heteroseksuaalisen valtakulttuurin materialistisiin arvoihin liittyvä ahdistus ja sen mukainen huoli. Heteroseksuaalisen valtakulttuurin ajautuminen jatkuvaan ja hallitsemattomaan liiketilaan on seuraus sen päämäärättömyydestä.

4.3.4.1. Pimppihaavien massakulttuuri vai paikallinen elämäntapa?

Heteroseksuaalisen valtakulttuurin ahdistuneisuus ja jatkuvaan liikkeeseen pakottava huoli saavat ilmaisunsa autoiluna, jatkuvana autoiluna. Koko heteroseksuaalinen elämäntapa perustuu nykyisin autoon. Suurissa kaupungeissa ja lähiöissä on miltei mahdotonta tulla toimeen ilman autoa, sillä työpaikat sijaitsevat kaukana asuinpaikoista. Ilman omaa autoa ei pääse lähellekään automarketteja, sillä ostoskeskukset on rakennettu liikenneympyröiden taakse, ja niiden keskeisimmät sisääntuloaukot ovat autoille suunniteltuja tunneleita, joista avautuu tie valtaviin maanalaisiin pysäköintiluoliin. Tämä jatkuva liike ja sen mukainen elintarvikkeiden ja muiden hyödykkeiden lastaaminen ja kuljetus ovat paikalliseen elämäntapaan verrattuina täysin tarpeettomia.

Koko kulutushysteriasta kärsivä massakulttuuri on vain heteroseksuaalisen valtakulttuurin ilmaus, ja aina kun arvostellaan ”massatuotantoa”, ”kapitalismia” tai ”supermarketteja”, kritiikki voitaisiin kohdistaa suoraan niiden keskeisimpään ennakkoehtoon eli heteroseksuaaliseen valtakulttuuriin. Sen sijaan paikallinen elämäntapa on mahdollinen vain massakulttuurin vastakohtana, johon supermarketeille tyypilliset teurassian kokoiset ostoskärryt eivät kuulu. Paikallinen elämäntapa voi toteutua nykyään homoseksuaalisessa arvokonstituutiossa, joka on pienimuotoinen ja jossa ei tunneta lapsiperhettä. Kun jatkossa kehittelen homoseksuaalista elämäntapaa ja arvomaailmaa homovaltioksi asti, katson sen järjestyvän nimenomaan lokaalisuuden eli paikallisuuden periaatteelle, jota eivät rasita suuruudenhullut rakenteet vaan jonka infrastruktuuri on kevyt ja muunneltava.

Sen sijaan heteroseksuaalisessa valtakulttuurissa yhteiskunnan perusrakenteet ovat yhtä betonisia ja panssaroituneita kuin heteroseksuaalinen valtakulttuuri itse. Kun infrastruktuuri on rakennettu autoilun ympärille, tulevaisuuden kysymys on, kuka käyttää näitä betonisilloilla ja eritasoliittymillä ympäröityjä automarketteja öljyn ehtyessä seuraavien kolmenkymmenen vuoden aikana. Kuka tarvitsee siltoja ja moottoriteitä, kun ei ole bensiiniä, jota laittaa autojen polttoainetankkiin, eikä korvaavaa energianlähdettä ole keksitty? Heteroseksuaalisen valtakulttuurin ajattelemattomuus näkyy siinä, että se rakentaa oman itsensä konkreettista manifestaatiota massakulttuurin jatkuvan levittäytymisen ja todellisuuden laajenevaa kasvua koskevan oletuksensa varaan.

Autoilu on paitsi energiantuhlauksen ja kulutushysterian väline, myös

länsimaisen teollisuuden suurimpien investointien kohde. Mikäli ihmiset sijoittaisivat asuntoihin yhtä muhkeat määrät rahaa ja teollisia voimavaroja, he asuisivat palatseissa. Onkin merkillistä, miksi heteroilla pitää olla autoissaan loistoluokan stereot, jalopuusomisteet ja ergonomisesti muotoillut nahkaistuimet, kun heillä ei ole näitä mukavuuksia edes kotonaan eikä työpaikoillaan. Onko kyse vain pröystäilyn halusta ja itsetehostuksesta; autolla kun liikutaan kodin ulkopuolella, jossa näennäinen elintason runsaus on helpommin näytettävissä myös naapureille?

Ehkä, mutta oma aavistukseni asiasta on hieman toisenlainen. Heteroseksuaalisessa valtakulttuurissa panostetaan autoon, koska heteroiden elämäntavassa nainen hallitsee kotia, ja mies puolestaan kokee ainoaksi vapautumisen ja perheestä irtautumisen välineeksi auton. Heteromies siis sijoittaa autoon, sillä se on hänen symbolisen pakonsa väline. Heteromies valitsee autoonsa parhaat stereot, istuimet ja mukavuudet, sillä se on ainoa paikka, jossa hän kokee olevansa perheeltä rauhassa. Se on myös hänen keinonsa välttyä selkäkivuilta joutuessaan odottamaan meikkauskonsulentin tuote-esittelyssä viipyvää vaimoaan supermarketin pysäköintipaikalla.

Mutta onpa hänen autonsa miten hieno, kallis ja mukava tahansa, tuon pintakuoren takana piilevä näköala on peittelemätön ja selvä. Auto on heteroseksuaalisen valtakulttuurin kulissi ja miehen ja naisen yhteensopimattomuutta kuvaava symboli, joka vahvistaa jaon kahteen eri maailmaan: miehen ja naisen maailmaan. Jos asian haluaisi sanoa poliittisesti epäkorrektilla ja yhtä piikikkäällä tavalla kuin heterot ovat halki vuosisatojen kiusanneet meitä homoja, sen voisi kiteyttää niin, että auto kuin auto, onpa se miten hieno tahansa, on pohjimmiltaan aina lehmänkuljetusauto.

Kiitäessään pitkin pikateitä heteromies pyrkii luomaan itselleen vapauden tunteen, joka tosiasiassa osoittautuu harhakuvaksi, sillä hän jos kuka on valkoisten viivojen vanki. Auto rajoittaa hänen elämäänsä, tuhoaa hänen taloutensa ja jouduttaa myös ekokatastrofia. Heteroseksuaalisen valtakulttuurin valheellisuus ja kaksinaismoralismi kiteytyvät siis autossa ja sen käyttöön perustuvassa kulttuurissa. Sen sijaan homojen kulttuuriin autoilu ei kuulu.

Premium-luokan farmari-Volvoon pakkautunut perhe on syvästi ahdistunut ja ideologinen. Auto edustaa teknologista *hybristä* ja tekee sen vieläpä niin, että auton käyttäjät eivät tiedä, missä he elävät. Ideologiaa syntyy silloin kun asiat, jotka symbolisella tasolla edustavat vapautta, muuttuvatkin todellisuudessa kahlitseviksi tekijöiksi. Auto edustaa symboliarvoiltaan ja -merkityksiltään vapauden valtakuntaa, mutta tosiasiassa se muodostaa heteroiden taloudelle suunnattoman haasteen, jolle uhrataan perheen koko toimeentulo. Autoilu on siis heteroseksuaalinen itsepetoksen muoto.

Autoilu on rakennettu niin keskeiseksi osaksi länsimaista heteroseksuaalista elämäntapaa mainonnan ja sosiaalisten normien kautta, että ihmiset arvioivat toistensa persoonaakin auton perusteella. Autosta päätellään ihmisen yhteiskunnallinen asema ja hänen varallisuutensa. Nuorison velvoitetaan ajavan tietynlaisella autolla ja vanhemman väen toisenlaisella; köyhät puolestaan tunnetaan kotteroistaan ja rikkaat loistavista kieseistään. Autoja

markkinoidaan perheeseen liittyvillä mielikuvilla, joissa hyödynnetään esimerkiksi pojan mielipidettä isän autosta tai isän arvioita siitä, minkälainen auto pojan olisi syytä omistaa. Muutamat automerkit puolestaan tunnetaan ”pimppikatiskoina”.

Kun yhdellä perheenisällä on citymaasturi, pitää jokaisella perheenisällä olla citymaasturi, sillä muuten he eivät pärjäisi toisilleen törmäillessään yhteen. Sen lisäksi, että autoilu on epäekologista ja epätaloudellisuudessaan myös epärationaalista, se on terveydelle vaarallista. Autoiluun liittyy paljon uhkia ja riskejä. Maantieliikenteessä on kuollut toisen maailmasodan jälkeen enemmän ihmisiä kuin maailmansodissa yhteensä. Tästä tietoisina heteroseksuaalit koettavat rakentaa autoistaan entistä puskuroidumpia ja ainakin näennäisesti turvallisempia. Tämän turvallisuuden tavoittelun taustalla vaikuttaa sama ahdistus ja pelko kuin heteroseksuaalisen valtakulttuurin takana yleensäkin: pelko murskaantua naturalistisen massakulttuurin puristuksessa, traagisen liikenneonnettomuuden uhrina.

Mikä onkaan irvokkaampaa kuin teknologisen *hybriksen* tuottama pöyhkeys, joka lasin ja pellin kimalteeseen valettuna muuttuukin äkillisessä liikenne-onnettomuudessa itkuntäyteiseksi ahdistukseksi ja tuottaa tulokseksi murskattuja raajoja, kasvoja ja ihmisvartaloita? Nämä liikenteen lihamyllyssä jauhetut seuraukset heteroseksuaalinen valtakulttuuri pitää huolellisesti piilossa. Niiden todetaan kuuluvan ”aivan tavalliseen elämään”, ja ne siirretään vakuutuskäytäntöjen ja kroonikkoparantoloiden piiriin. Ihmisten jäännökset kerätään tienvarresta huolettomasti mustiin jätesäkkeihin, sillä ”sairasauto ei ota kuollutta ihmistä”. Näin heteroseksuaalinen valtakulttuuri määrittelee elämän arvon. Eräänä heteroseksuaalisen mauttomuuden huipentumana heterojen omaiset levittävät vielä liikenneonnettomuudessa kuolleen ihmisen krematoriojätteetkin takaisin tienvarteen, ikään kuin hautausmaa olisi siellä. Uskomatonta mutta totta, näin on tapahtunut käytännössä, sillä uusi hautaustoimilaki salli tuollaisen touhun myös Suomessa.

Koska autoilu on vaarallista ja koska ihminen on autoillessaan toisten ihmisten armoilla enemmän kuin missään muualla, autoilusta on tehty erittäin defensiivistä. Se ei ole puolustuksellista vain symbolisesti eli siksi, että heterot siirtävät ja pakenevat ahdistuksiaan perheautoihinsa, vaan autoilu on defensiivistä myös tosiasiallisesti. Auto on heteroseksuaalisen valtakulttuurin panssarivaunu. Se on ympäröity turvapuskureilla ja törmäyksessä kokoon painuvilla rakenteilla sekä turvatyynyillä, jotka heteromiehen tajunnassa vastaavat symbolisesti hänen äitinsä rintoja ja jotka hän haluaa myös autoonsa mukaan.

Autojen sisällä kuljetetaan heteroseksuaalisen valtakulttuurin tuloksia eli lapsia. Tavallisesti heterot ostavatkin auton nimenomaan perheen ja lasten kuljettamiseksi; muutoinhan aikuisille riittäisi julkinen liikenne, kävely tai pyöräily. Ja kun autoilu kerran on päässyt vauhtiin, ihmiset eivät lopeta sitä ennen kuin luonnonvarat loppuvat, nousuvesi tukkii autojen pakoputket tai moottorit eivät saa enää happea. Autoileva ihminen on peto, jonka kädessä on ladattu ase, mutta sen piippu on usein myös kuljettajan omalla ohimolla.

4.3.4.2. Lentämisen *hybris*

Heteroiden ahdistuneisuuteen ja huoleen sekä niiden mukaiseen levottomuuteen ja paikallaan pysymättömyyteen ei liity ainoastaan autoilu vaan myös jatkuva paikasta toiseen lentäminen. Lentomatkustus puolestaan ei edusta vain "stondiksen totuutta" eli painovoiman uhmaamista falloksen avulla. Mitä pahaa olisikaan falloskeskeisessä ajattelussa; liittyyhän se luomakunnan kruunun eli miehen tapoihin lähestyä todellisuutta.

Mutta lentäminen on paitsi erittäin näppärä tapa tuhota luontoa, myös karkea yhteiskunnallisen epäoikeudenmukaisuuden muoto. Lentomatkustus kuluttaa jopa neljäkymmentä kertaa enemmän energiaa kuin saman matkan tekeminen junalla. Lentomatkustukseen tuhlatun energian suuren määrän voi oivaltaa, kun nostaa kymmenen kiloa painavan ruokakassin viidenteen kerrokseen. Se tuntuu ylimaallisen raskaalta. Sen sijaan täyteen lastattu jumbo jet painaa lähes neljäsataa tonnia, ja se puolestaan nostetaan suihkuturbiinien avulla noin kymmenen kilometrin korkeuteen. Mikä määrä energiaa tarvitaankaan tämän työn suorittamiseen! Noin kolmannes lentoon lähtevän koneen massasta on kerosiinia, eli puhdasta lentopetrolia. Polttoainekuorman aiheuttama potentiaalienergia on niin valtava, ettei kone pysty edes laskeutumaan heti nousun jälkeen, vaan sen tankit on ensin joko ajettava tai pumpattava tyhjiksi, jotta laskutelineet eivät murskautuisi koneen osuessa kentän pintaan.

Lentämisen *hybris* on yhteiskunnallista väkivaltaa. Samalla kun suuri osa maailman ihmisistä elää köyhyysrajan alapuolella, länsimaiset merkonomit, työläiset ja muu rymyjengi lentävät heidän yläpuolellaan taivaan sinessä nauttimaan lomaviikosta lämpimiin ja kaukaisiin maihin. Keski- ja työväenluokkaiset ihmiset, joiden päässä ei viriä yhtään ajatusta, turhautuvat työssään. Ainoana tapana purkaa ahdistusta ei pidetä suinkaan omaan itseen matkustamista, vaan keinoksi valitaan helpompi ulkomaille pakeneminen heti, kun välitön pidäke eli työ poistuu ja loma alkaa. Nämä termiitit olisikin pantava ekologisista syistä kuriin. He joutuvat panemaan myös itse itsensä ennen pitkää kuriin, mikä aiheuttaa heille lähes ylitsepääsemätöntä ahdistusta ja porua.

Massaturismi on osa heteroseksuaalista valtakulttuuria. Paisuva ihmiskunta muodostaa tuholaislauman, joka terrorisoi omalla valloituksenhalullaan kaukomaita, kulttuureita ja paratiisirantoja. Ja tämän valtavan kansainvaelluksen taustalla on vain kyvyttömyys pysyä paikoillaan ja omistautua filosofialle, toisin sanoen heteroseksuaalinen valtakulttuuri ja sen lietsoma jatkuva pako. Heteroseksuaalisen elämäntavan ja ekologisten periaatteiden välinen ristiriita ei tule näkyville vain turismin tuottamassa hysteerisessä pakenemisessa vaan myös työelämässä. Kun työ on naturalistista saalistusta, kilpailua ja pudotuspeliä, ihmiset katsovat olevansa oikeutettuja kiitämään paikasta toiseen töidensä velvoittamina. Heteroseksuaalisessa valtakulttuurissa työn katsotaan oikeuttavan kaiken, myös

levon ja loman, joiden tarve määritellään kompleksisesti työn kautta. Näin myös lomamatkat ovat osa heteroseksuaalisen valtakulttuurin keskeistä toimintamuotoa eli työelämän pakenemista, ja siten ne ovat eräs heteroseksuaalisen elämäntavan muoto.

Jos Pirulle olisi annettu tehtäväksi organisoida ihmisiä eriarvoistava ja luontoa saastuttava elämäntapa, hän tuskin olisi keksinyt parempaa kuin lentomatkustus. Ihmiskunta on osannut lentää hädin tuskin sata vuotta, mutta vasta 1960-luvulta asti lentäminen on mahdollistanut massaturismin. Viimeksi kuluneiden 50 vuoden ajan ihmiskunta on käyttänyt suuren osan polttoainevaroistaan lentämiseen ja ilmakehän saastuttamiseen. Myös kuolleita on tullut melkoinen pino.

Nykyaikana ihmismassat vaeltavat pitkästyneinä lentokenttien käytävistä ja odotushalleista toiseen. Ne eivät tunne ihmetystä, ihastusta, hämmästystä eivätkä syyllisyyttä, jotka olisivat vallanneet vielä 1800-luvun ihmisen tällaisen ilmalaivamatkan jälkeen. Sen sijaan ihmeestä on tullut heille jokapäiväisyyttä. Ja mikä onkaan vaarallisempaa ja ideologioiden syntymiselle otollisempaa kuin se, että ihmiset eivät enää ihmettele eivätkä kyseenalaista arjen ilmiöitä? Tässä mielessä myös kyseisen ajattelemattomuuden omaksi lähtökohdakseen valinneet ”arjen filosofit” ovat olleet omassa epäkriittisyydessään halveksuttavia. Vältellessään esittämästä todellista massakulttuurin arvostelua he eivät ole yleensä olleet muuta kuin ideologian kylväjiä. Mikään ei ole myöskään mauttomampaa kuin alentaa oma ajattelunsa halpahintaiseksi ”arjen filosofiaksi”, sillä useimmiten se on paljastunut vain heteroseksuaalisten normien ja valtakulttuurin arvojen julistamiseksi.

Heteroseksuaalisen massakulttuurin todellisuuspako ja ideologisuus näkyvät siinä, että heteroiden elämää leimaa ”arkielämän filosofioihin” liittyvä palvonta, mutta tosiasiassa heterot ja heidän heteroseksuaaliset matkasaarnaajansa eivät kykene arkielämän ilmiöitä erittelevään *yhteiskunta- ja kulttuurikritiikkiin*. Tämä näkyy myös suhtautumisessa lentomatkustukseen, joka on yksi teollisen ajattelun vahingollisimpia keksintöjä.

Kritiikin sijasta heteroseksuaalisen valtakulttuurin legitimaatiomuodot, kuten uskonnot, pyrkivät *oikeuttamaan* lentomatkustusta ja hysteeristä paikasta toiseen siirtyilyä. Jokaisella lentoasemalla onkin pieni hartaushuone tai kappeli, jossa voi käydä potemassa syyllisyyttä ja anomassa anteeksiantoa luonnonvarojen tuhlaamisen johdosta. Uskonnon katsotaan tarjoavan vapautuksen syyllisyydestä: sitten ei harmita, jos räjähtää. Ja aina silloin tällöin taivaallisilla teillä koetaan myös räjähdys, mikä ei johdu niinkään jumalien päätöksistä tai tekniikan petollisuudesta, vaan yhä useammin ihmisten omasta toiminnasta. Kyseisen ”luonnon koston” tarjoavat ”terroristeina” pidetyt tahot, jotka tuntevat vielä jonkinlaista moraalista vastuuta luonnonvarojen tuhlauksesta ja ihmisten yhdenvertaisuudesta.

Nykyään ihmiskunnan ja luonnon parhaan omantunnon taitavatkin muodostaa nuo terroristeina pidetyt tahot, kun taas viranomaisvallalla ja liike-elämän organisaatioilla on vain tuettu teknologisen massakulttuurin aiheuttamaa systemaattista luonnon tuhoamista. Sitä voidaan sanoa myös fasismin uudeksi muodoksi. Ja mitäpä myöskään 1930-luvulta tuntemamme

fasismi olisi ollut kuin jatkuvaa liikekannallepanoa ja mobilisaatiota?

Kyseinen vauhdin ja liikkeen palvonta ei tosin ollut kovin harkittua, ja usein sen ainoa arvo ja päämäärä oli pelkkä liike, aivan kuten heteroseksuaalisessa valtakulttuurissa yleensä. Sekä fasismin että heteroseksismin puntarissa tärkeitä arvoja edustavat lajinsäilytys ja työvoiman uusintaminen, eikä huomiota kiinnitetä siihen, *miksi* elämän pitäisi pysyä yllä tai mitä väestön paisumisesta seuraa. Tähän ajattelemattomuuteen ovat syyllistyneet yhtä hyvin runsaan syntyvyyden ideaa palvoneet kansallissosialistit kuin varsinaiset sosialistitkin. Kansallissosialismi, sosialismi ja heteroseksuaalinen valtakulttuuri liittyvät myös aatteellisesti yhteen. Teollinen maatalous, ydinvoima ja jatkuva liike seuraavat edellä mainitusta massakulttuurista ja todellisuuden pakenemisesta. Massakulttuuri ja todellisuuspako puolestaan ovat tuloksia heteroseksuaalisesta elämäntavasta. Näin ollen massakulttuurin destruktiiviset piirteet, kuten lentämiseen liittyvä luonnonvarojen tuhlaus ja ihmisten pitkästymistä torjumaan pyrkivä huvimatkailu, seuraavat heteroseksuaalisen valtakulttuurin omasta kompleksisuudesta.

Jos asiaan haluaisi luoda yhtä metafyysisen näkökulman kuin uskontojen piirissä tehdään, voisi tämän kritiikin lausua niin, että lentäminen on rikos ja synti koko ihmiskuntaa vastaan. Belsebuubi on tehnyt lentomatkustuksen ja energian tuhlauksen erittäin *turvalliseksi*, jotta se tuntuisi ihmisistä houkuttelevalta, ja tuskin mikään on yhteiskunnassamme niin valvottua kuin lentomatkailu. Ajattelutavan ongelmallisuus piilee siinä, että lentoyhtiöt ja viranomaiset kiinnittävät huomiota vain mukavuuteen ja asiakkaiden turvallisuuteen: kuinka viihtyisää ja huoletonta koneiden matkustamossa on, täyttyvätkö turvamääräykset ja kuinka vältetään aiheuttamasta ympäristölle ”meluhaittaa”. Näin lentoyhtiöt ja koneiden valmistajat koettavat peittää tärkeämmän pulman, joka on, että lentäminen tuhoaa suuren osan uusiutumattomista energiavaroista ja saastuttaa ilmakehää.

Käsitys, että lentäminen ja autoilu ovat ”vain osa länsimaista elämäntapaa, jolle ei ole vaihtoehtoa” on aivan samanlainen valtakulttuurille perustuva uskomus kuin heteroseksuaaliseen elämäntapaan perustuva ideologia muutoinkin. Kulutus- ja tuhlauskulttuuri ovat osa heteroseksuaalista arvomaailmaa ja symboliuniversumia, ja niinpä niiden vastustaminenkin on oikeutettua. Objektiivinen tosiasia on myös se, että mitä enemmän maailmassa lennetään, sitä lähempänä on aika, jolloin ei ehdottomasti lennetä, sillä ei ole, mitä laittaa koneiden tankkeihin. Lentomatkustus pitäisikin sallia vain poikkeustapauksissa, esimerkiksi sivistyneistölle, jolla on kyky kommunikoida ja välittää kulttuurivaikutteita sekä ymmärtää oma sijaintinsa, eli vähintään se, missä kulloinkin on. Lentäminen voisi olla mahdollista myös lääketieteellisiin tarkoituksiin potilaiden tai elinsiirrännäisten kuljettamiseksi nopeasti paikasta toiseen. Parhaimmillaan tällaiset kulutusrajoitukset lisäisivät ihmisten elintasoa ja onnellisuutta – paitsi elinvoimaisemman ympäristön – myös sosiaalisen hyvinvoinnin muodossa, kun ihmiset eläisivät vireämmissä läheisyhteisöissä eivätkä kärsisi jatkuvan liikkeen ja etäisyyksien aiheuttamasta vieraantumisesta. Kulutusrajoitukset ovat lisäksi tasa-arvoistavia: sosiaaliviranomaisten puheet siitä, onko absoluutti-

sessa köyhyydessä elävillä ihmisillä varaa huvimatkoihin, loppuisivat, koska kenelläkään ei olisi.

4.3.5. Kohti kurin, rajoittamisen ja itsehillinnän kulttuuria

Heterot rakentavat vuosi vuodelta suuritehoisempia autoja ja mahtavampia lentokoneita, ja ilmeistä on, että he eivät suostu muuttamaan elämäntapojaan järkevämmiksi, kunnes vasta pakon edessä, toisin sanoen silloin kun luonnonvarat kerta kaikkiaan loppuvat. Vaikka heterot elävätkin näennäisesti yltäkylläisyyden piirissä, on heidän hyvinvointinsa luksusautoineen ja lentokoneineen maksatettu muiden ihmisten kurjuudella.

Niinpä heteroita itseään leimaa yhtäaikainen arvotyhjiön ja henkisen pöyhistymisen tila. Tuloksena on mitäänsanomatonta pitkästyneisyyttä. Heterot ovat syyllisiä ekologisten ongelmien lisäksi myös moniin sosiaalisiin ongelmiin. Heidän elämänsä on immanenttia, ja siitä puuttuu homoseksuaaliselle elämälle ominainen henkisyys. Sama massakulttuurin uhriksi ajautuminen voi tietysti kohdata myös monen homon elämää, mutta kyseiset homot eivät silloin eläkään adekvaattia *homoseksuaalisten* arvojen mukaista elämää, vaan he ovat altistuneet heteroiden ihanteille ja samastuneet osaksi heteroseksuaalista kulutuskulttuuria. Sen piirissä he eivät voi luonnollisestikaan elää onnellisina vaan ajautuvat oman elämänsä epäadekvaattiuden vuoksi joko kaksoiselämään tai kärsivät esimerkiksi työelämässä jatkuvien vastoinkäymisten vuoksi.

Tyypillistä on, että homo voi päästä yhteiskunnallisesti merkittävään asemaan vain, jos hän kieltää homoseksuaalisuutensa ja vaikenee siitä. Lopulta hänen elämänsä halkeaa kahtia, ja kyseinen korkea herra saa surmansa hämärissä olosuhteissa prostituoidun uhrina. Toinen vaihtoehto on, että homo elää avoimesti homoseksuaalina, jolloin häntä syrjitään kotona, koulussa ja työelämässä. Lopulta nämä homot kulauttelevat kurkustaan alas runsain mitoin alkoholia, tai heistä itsestään tulee prostituoituja. Elämässään epäonnistunut ja heteroarvojen mukaista elämää elävä elintasohomo on siis yleensä heteroseksuaalisen valtakulttuurin uhri aivan niin kuin ”sairaaksi, syntiseksi ja rikolliseksi” leimattu homokin. Elintasosta nauttiva homo voi elää kyllä näennäisesti ”täysin vapaata ja onnellista elämää”, mutta tosiasiassa häntä kalvaa se, ettei hän voi heteroiden maailmassa toimiessaan ja heidän sääntöjään noudattaessaan toteuttaa *omaa* haavettaan homona olemisesta, saati että hän eläisi nimenomaan homoseksuaalisen arvomaailman mukaista elämää direktiivisenä ja projektiivisena maailmassa suuntautujana, joka tekee vain homoille tärkeitä asioita.

Edellä mainituista syistä varsinainen ongelmien aiheuttaja eli heteroseksuaalinen valtakulttuuri olisi saatettava kontrollin piiriin. Juuri tähän tehtävään tarvitaan homovaltiota ja heteroseksuaalisen valtakulttuurin määrittelemistä omalle alueelleen. Heteroseksuaalisen massakulttuurin olisi opittava pysymään paikoillaan. Heteroiden lisääntymistä on estettävä pakkotoimin, jotta liikaväestöä ei tarvitsisi ”työntää mereen”, kuten heteroseksu-

aaliset palestiinalaiset sanovat heteroseksuaalisista israelilaisista. Onnetonta on, että heterot eivät ole koskaan osanneet hillitä itseään, vaan he ovat toteuttaneet päämääriään yhtä pidäkkeettömästi kuin seksiään. Siitä ovat kärsineet heidän itsensä lisäksi kaikki muutkin ihmiset. Esimerkkinä tästä on, että hallitsematon heteroseksuaalisuus tulee voittamaan myös rotusodan, kun aasialaiset ja afrikkalaiset rodut lisääntyvät eurooppalaisia ja pohjoisamerikkalaisia valkoihoisia nopeammin.

Tulevaisuudessa heteroseksuaalista valtakulttuuria joudutaan rajoittamaan monin tavoin. Lisääntyminen pitää tehdä luvanvaraiseksi, ja normien rikkomisesta on rangaistava. Massakulttuurin kyltymättömiä pyyteitä on hillittävä, ja maapallon kantokyvyn ylittänyt ihmiskunta on pantava kulutuskuriin. Tämä merkitsee, että esimerkiksi kiinalaisten, intialaisten, pakistanilaisten ja brasilialaisten perheiden haaveet yksityisautosta ja jääkaapista jäävät haaveiksi. Mikäli odotettavissa olevat hiilidioksidi- ja freonipäästöt toteutuisivat, se olisi allekirjoitus planeettamme kuolintodistukseen.

Keskeisen kysymyksen muodostaa se, pyrkiäkö tuhlauksen rajoittamiseen relativistisin keinoin, esimerkiksi korottamalla tai säätämällä kulutusveroja, vai ehdottomilla keinoilla, kuten kielloilla tai rajoituksilla. Vastaan, että ehdottomat kiellot ja rajoitukset ovat parempia, koska verot kohtelevat ihmisiä epätasa-arvoisesti, ja niiden haitat koskevat eri tavoin eri ihmisiä. Rikkaat jatkaisivat kuluttamista entiseen tapaan joka tapauksessa.

Sen sijaan joidenkin asioiden hallintaan ympäristöverot sopivat dynaamisuutensa vuoksi. Esimerkiksi lasten hankintaa ei ole yleensä voitu tehdä luvanvaraiseksi, ja siksi sitä voitaisiin säädellä perustamalla *haittavero*, kuten Kiinassa on jo tehty. Ylimääräisistä lapsista langetettava vero tai sakko on hyvä instrumentti myös lasten kasvattamiseen kykenevien vanhempien seulomiseen.

Koska parhaat edellytykset lasten elättämiseen on yleensä varakkailla ja koska varakkaat ovat usein myös älykkäimpiä, tämä johtaa paitsi sosiaalisen hyvinvoinnin lisääntymiseen, myös lajin kehittymiseen. Onkin hämmästyttävää, ettei myös geenitekniikkaa käytetä rodunjalostukseen aktiivisesti. Se taas johtuu heteroseksuaaliselle valtakulttuurille ominaisesta näkemyksestä, jonka mukaan heidän seksuaalisuutensa on heille uskonnon tavoin ”pyhää” niin, ettei aiheesta sovi edes keskustella, ja asiaa pidetään tabuna.

Geeniteknologian edut ovat kuitenkin niin suuret, että tulevaisuudessa sitä todennäköisesti käytetään esimerkiksi älykkyyden lisäämiseen, ja ihmiset jopa kilpailevat päästäkseen nauttimaan geenitekniikan siunauksista. Sen käyttöönottoa hidastanee vain geenitekniikan murheellinen historia, ja voidaankin sanoa, että jokainen ihminen, joka kuolee perinnölliseen ja poistettavissa olevaan geneettiseen sairauteen vain siksi, ettei lääketiede ota geenitekniikkaa käyttöön, on tuon murheellisen historian epäsuora uhri.

Myös sukupolvien välinen kuilu on heteroseksuaalisen valtakulttuurin ominaisuus ja johtuu heteroseksuaalisen lisääntymisen hallitsemattomuudesta. Sen olemukseen kuuluu, että nuoret ihmiset eivät enää voi nauttia mistään, vaan heidän edellytetään taistelevan olemassaolonsa puolesta koulutuksen ja työelämän hammaspyörissä, kun taas vanhemmilla ihmisillä

sallitaan olevan etuja, oikeuksia ja omaisuutta, ja heitä pitäisi palvella. Syy nuorten kurjaan asemaan on se, että ihmiset lisääntyvät liikaa, ja siksi nuorille ei riitä enää mitään, ja heidän elämänsä ajautuu kurjuuteen. Myös vanhojen ja nuorten homoseksuaalien välillä kohdatut ristiriidat johtuvat perimmältään heteroseksuaalisen valtakulttuurin tuottamasta halkeamasta, jonka johdosta homoseksuaalisetkaan nuoret ja vanhat eivät luota toisiinsa.

Heteroiden ja homojen elämää leimaavassa ristiriitaisuudessa ovat vastakkain heteroseksuaalisen valtakulttuurin aiheuttama lisääntyminen ja homojen halu elää laadukasta elämää. Tähän ristiriitaan liittyy se, että heteroseksuaalisessa valtakulttuurissa ihminen nähdään luontoperäisesti toimivana olentona, eräänlaisena eläimenä, jonka hyväksytään olevan ahne oman edun tavoittelija. Pidettäessä tuota seikkaa tosiasiana on ihmisen petoluonteen ajateltu oikeuttavan myös hänen ahneutensa. Ihmisen ”luonnollisuudesta” on siis tehty näennäisoikeutus luontoa vastaan taisteltaessa niin, ettei luontoa itseään ole muistettu pitää arvossa. Heterot ryntäilevät ja myllertävät nyt kaikkialla maan päällä ja alla sekä pyrkivät valloittamaan elintilaa omille paisuville väestömassoilleen.

Sen sijaan homoseksuaalien ekologinen ankkuri on isketty syvälle paikalliseen ja ihmisläheiseen kulttuuriin, joka soveltaa yhteyksien pitoon uutta informaatioteknologiaa. Sen eräs ilmaus on tässä kirjassa esitettävä luonnos homoseksuaalisesta valtiosta, jonka sijaintipaikka voi olla aluksi Internetissä. Alkuvaiheissaan se onkin pelkkä homojen keskinäinen aatteellinen muodostelma, mutta myöhemmässä vaiheessa se organisoidaan paikallisen ja poliittisen homovaltion muotoon. Tämän ekologiaa käsittelevän jakson eräs anti homovaltiota koskeville ajatuskehittelyille on se, että homovaltio on nimenomaan *lokaalinen* eli paikallisuutta suosiva ja *ekologisten* periaatteiden mukaisesti toimiva valtio.

Utopiani kriitikot saattavat ajatella, että tulevaisuudella spekuloiminen on turhaa, sillä sitä ei ole vielä olemassa, ja sen vuoksi ainoa järkevä keino on jatkaa nykyisten ehtojen mukaan sekä katsoa, mitä toiminnasta sattuu seuraamaan. Tosiasiassa nykyistä tietä jatkettaessa tulokset voidaan ennustaa etukäteen, eikä sattumaa juuri ole. On vain ihmisen ja luonnon tuhoutumiseen johtava traaginen kohtalo. Sen ennaltaehkäisemiseksi tarvitaan vaihtoehtoinen ohjelma, johon sisältyy sekä homoseksuaalinen valtio että heteroseksuaalisen käyttäytymisen rajoittaminen.

Heteroseksuaalisella valtakulttuurilla ei ole muuta mahdollisuutta kuin organisoitua itseään kurittavaksi disipliiniksi, mikä puolestaan tuhoaa perustanaan olevan demokratian. Demokratia ja siihen liittyvä liberalismi ovatkin olleet paisuvien väestömassojen omia ideologioita, joilla on koetettu oikeuttaa ihmismassojen vaatimuksia ja lajin lisääntymistä. Lisääntymistä taas ei ole ryhdytty rajoittamaan, vaikka viranomaiset valvovatkin maanteillä huolellisesti nopeusrajoituksia. Lisääntymiseen puuttuminen on koettu heteroseksuaalien sukupuolisiin ominaisuuksiin puuttumiseksi, ja se puolestaan on arvotettu aivan liian intiimiksi tullakseen rajoitetuksi. Demokratian, tasa-arvon ja liberalismin nimissä harjoitettu lisääntyminen on osa heteroiden omaa ideologiaa. Tosin siitä seuraa vääjäämättä totalitaristisia valtioita.

Totalitaristiset hallitukset ovat demokratian ja liberalismin vallassa tapahtuvan väestönkasvun väistämättömiä seurauksia, ja fasistinen ajattelu on johdeltavissa suoraan heteroseksuaalisesta valtakulttuurista. Myös se, että heteroiden vapaa lisääntyminen johtaa tulevaisuudessa lisääntymisrajoituksiin, on osa heteroseksuaalisen valtakulttuurin omaa traagisuutta.

Niinpä sen seuraukset pitää ennakoida etukäteen ja varautua vaadittaviin toimenpiteisiin hallitusti. Näin voidaan pelastaa ainakin osa siitä demokratiasta, joka muutoin tuhoutuisi heteroseksuaalisen valtakulttuurin oman itsetuhon myötä. Onhan toki parempi kehittää yhteiskuntaa hallitusti kuin rajoittaa tai karsia väestöä väkivaltaisuuksien kautta hallitsemattomasti. Heteroseksuaalisuutta on siis rajoitettava, ja heteroseksuaalinen lisääntyminen on tehtävä yhtä kielletyksi ja kontrolloiduksi asiaksi kuin homoseksuaalisuus oli aikoinaan.

4.3.6. Luontoliikkeiden epäjohdonmukaisuus

Naturalismin julistamiselle omistautuneiden televisiokanavien, kuten National Geographicin ja Discoveryn, luonto-ohjelmissa arvaillaan usein, kuinka kauan ihmiskunta on majaillut maan päällä ja pitkäänkö matka jatkuu. Omassa latenssimaisuudessaan ne hautaavat takana lymyilevän kysymyksen ihmisen henkilökohtaisen kuolevaisuuden merkityksestä. Saman ajattelemattomuuden merkkinä ihmislaji on ollut vähällä tehdä omasta vaelluksestaan lopun uhkaamalla itseään ydinsodalla, joten loppu on saattanut olla lähempänä kuin tieteenharjoittajat ovat osanneet edes arvata.

Tämä herättää luonnollisesti kysymyksen, voiko nykyajan lapsistakaan tulla enää moraalisia aikuisia, kun suurin osa heistä pelkää enemmän hämähäkkejä kuin ydinsotaa. Merkille pantavaa on, että kaikkina aikakausina ihmisiä on uhattu totaalisella kuolemalla tai tuholla. Silloinkin kun ihmiskunta itse ei vielä pystynyt takaamaan koko maapallon tuhoutumista, kirkko piti huolen ihmisten moraalisesta huolesta tuomiopäivän ennustuksillaan.

Entä miten tilanne muuttuu, kun tuota uhkaa ei ole? Kun nykyajan lapsia ei pelotella totaalisen tuhon mustanpuhuvalla ja kaiken lopettavalla synkkyydellä vaan kasvihuoneilmiön, hiilidioksidipäästöjen ja happosateiden tapaisilla pehmouhkilla, heistä ei enää kehity 1970-lukulaisten kaltaisia moraalin messiaita ja ahdistuksen apostoleja. Ydinsodalla pelotteleminen olisikin kasvattajille ja vanhemmille tärkeä keino lasten saattamiseksi jälleen moraalisiksi!

Tulevaisuudessa maailma loppuu kahdessa suhteessa: ensinnäkin siksi, että sen energiavarat loppuvat ja toiseksi siksi, että ihmisen keskeisimmästä elämäntavasta eli heteroseksuaalisesta valtakulttuurista tulee loppu. Ekologiset rikokset ihmiskuntaa vastaan tapahtuvat tulevien sukupolvien kustannuksella, niin kuin esimerkiksi ydinsaasteiden kanssa käy. Näin heteroseksuaalinen massakulttuuri tuhoaa itse itsensä. Heteroseksuaalinen valtakulttuuri tuhoutuu väestöräjähdykseen ja sotiin.

Öljy loppuu pian, jolloin luonnonvaroista käytävät kiistat kanavoituvat

uskonnollisiksi erimielisyyksiksi ja rotusodiksi. Suursodat ja niiden väkivaltaisuudet eivät ole ennenkään johtuneet ideologioista, kuten kommunismista tai natsismista *sinänsä* vaan heteroseksuaalisesta valtakulttuurista, joka turhautui omaan lajinsäilytysstrategiseen tehtäväänsä väestöräjähdyksen keskellä ja alkoi tuhota itseään. Tässä konfliktissa homot ovat kuin suojelusenkeleitä, jotka haluavat välttää väkivallan kärjistymisen, ja niinpä myös tämä kirja on eräänlainen kevään lahja ihmiskunnalle. Se on kuin maa, joka tekee ihmisille kukan.

Olen viitannut tässä teoksessa useasti viisauden rakastajien haluun saada maailma sellaisena kuin sen tunnemme, tuhotuksi, katoamaan ja takaisin alkutilaansa. Kosmologisesti ajatellen maailma on paha ja pilalla, ja siksi sen tuhoutuminen eräänlaisen luonnon koston kautta olisi perusteltua – aivan niin kuin maailma hindulaisen käsityksen mukaan aika ajoin tuhoutuu syntyäkseen uudestaan parempana. Tällaisesta maailman tuhoutumisesta ja uudistavasta paluusta takaisin jumaluuteen lienee kyse myös meidän aikamme pilaantuneen maailman kuolinkouristuksissa.

Käytännöllisten havaintoesimerkkien valossa on jälleen osoitettu, miten heteroseksuaalinen vieraantuminen ja erilleen ajautuminen jumaluuden sydämestä on johtanut ihmiset suurten ongelmien keskelle. He eivät omistaudu Jumalan rakastamiselle eli filosofialle vaan toteuttavat heteroseksuaalista irrallisuuden ja ahneuden periaatettaan, joka johtaa maailman automaattisesti tuhoon.

Kohtalonomaista ja traagista heteroseksuaalisessa valtakulttuurissa onkin se, että toisaalta heteroseksuaalisuus pyrkii pitämään maailmaa yllä, mutta sen oman tien päässä odottaa täydellinen tuho. Tällä tavoin maailma romahtaa heteroiden oman toiminnan tuloksena, ja homoseksuaalien toivoma paluu jumaluuden sydämeen voi toteutua. Paradoksaalista asiassa on vain se, että tuhoutumisen *primus motor* on luomisen itsensä tulos ja syy: heteroseksuaalinen valtakulttuuri. Mutta myös homoseksuaaleilla on kehityksen kääntämisessä ja uuden homoseksuaalisen maailman luomisessa tärkeä tehtävä. Onkin kysyttävä, minkä tai kenen maailman heterot käytännössä tuhoavat. Tähän kysymykseen vastaan seuraavasti: heterot tuhoavat maailman, jonka Jumala loi ja rikkovat siten paitsi luomisen periaatetta, myös Luojaa itseään vastaan. Me homot puolestamme tuhoamme *heteroiden itseään varten luoman maailman* pelastaaksemme Jumalan maailman ja luodaksemme sen raunioille oman järkkymättömän homovaltiomme. (”Jumalan luomalla maailmalla” tarkoitan tällöin ”itsestään olemassa olevaa todellisuutta”, jota vastaa Spinozan *Deus sive natura*.)

Huoli maapallon kestokyvystä kanavoituu nykyään luontoliikkeiden toiminnassa. Näiden liikkeiden ideologia on sikäli epäjohdonmukainen, että yhtäältä niiden piirissä sitoudutaan pitämään luontoa korkeana arvona, jota ihminen ei saa vahingoittaa, mutta toisaalta kieltäydytään tunnustamasta, että juuri ihmisen ”luonnonmukainen” lisääntyminen vahingoittaa luontoa ja samalla myös ihmisen selviytymisen mahdollisuuksia enemmän kuin mikään muu. Ihmisen lajinsäilytystoimintaa pidetään siis suositeltavana ja arvostettavana asiana, sillä sen voidaan katsoa toteuttavan ”luonnollista” teh-

tävää, mutta toisaalta sen ei myönnettäisi jouduttavan ekokatastrofia. Luontoliikkeissä kyllä noteerataan luonnon tuhoamisen ulkoiset piirteet, kuten hiilidioksidipäästöt, ilmakehän otsonikerroksen ohentuminen ja nälänhätä, mutta ei sanota sitä, että nämä ongelmat johtuvat ihmisen heteroseksuaalisesta käyttäytymisestä ja väestöräjähdyksestä.

On vaikea arvioida, mistä kyseinen haluttomuus johtuu. Yksi mahdollisuus on, että asiaa ei ole tiedostettu. Uskon kuitenkin asian tulleen tiedostetuksi ainakin tieteellisten toimijoiden piirissä, mutta he välttävät lausumasta ajatuksiaan ääneen.

Mikäli suurelle yleisölle paljastuisi, että syyllinen ekokatastrofiin ei löydykään peilin takaa vaan edestä, olisi vaara, että luontoliikkeet menettäisivät heteroseksuaaliseen massakulttuuriin perustuvan kannatuksensa. Tätä nykyä ympäristöliike onkin heteroille pelkkä syyllisyyden tunnustamisen muoto. Heterot osallistuvat luonto- ja ympäristöliikkeiden toimintaan ja antavat sille ainakin symbolisen kannatuksensa, sillä niin tehdessään he voivat kokea vapautuksen omasta syyllisyydestään. Samalla nämä heterot kuitenkin lisääntyvät ja edistävät ekokatastrofin etenemistä. Maapallon ja luonnon tuhoutumisen lisäksi väestönkasvu aiheuttaa taloudellisia, sosiaalisia ja poliittisia ongelmia, ja ilman väkivaltaan ja riistoon turvautumista planeettamme voisi kantaa vain muutaman miljoona yksilöä.

Luontoliike ja ympäristöteoria ovat kahtiajakautuneita ajattelutapoja, jotka ilmentävät ihmisen oidipuskompleksia ja ohjaavat sekä naturalismin palvojia että rikkureita todellisuuden kieltämisestä johtuvaan neuroottisuuteen. Luonnon asettamaa lajinsäilytystehtävää toteuttaessaan ihminen tuhoaa luontoa, mutta vastustaessaan sitä hän toimii naturalistiselta kannalta ”luonnon vastaisesti”. Huonon omantunnon tunnustaminen ja syyllisyys kääntyvät naturalistien tajunnassa nurin, ja lopulta he näkevät tuhonkin osana evoluutiota. Luontoliike on siis syvästi metafyysinen liike, jota voidaan verrata esimerkiksi hindulaiseen uskontoon, vaikka se näennäisen pelastajan roolinsa vuoksi muistuttaakin enemmän kristinuskoa.

Äärimuodoissaan naturalistinen asenne on muuttunut ekologiseksi fundamentalismiksi, jota sanotaan ekofasismiksi. Sen mukaisesti luonto nähdään kritiikittömästi: pelkkänä palvonnan ja ihailun kohteena. Esimerkin ekologisesta fundamentalismista tarjoaa eläinaktivismi, joka on suosiossa opiskelevan nuorison keskuudessa. Sen mukaan ajatellaan, että ihmiset ja eläimet ovat vertailukelpoisia, ja niinpä nämä nuoret ovat ryhtyneet perustamaan ihmisoikeuksia myös eläimille.

Ajattelutapa on muuttunut osittain terroriksi, kun kettutytöt ja -pojat ovat tehneet iskuja turkistarhoihin pyrkien ”vapauttamaan” eläimiä. Käytännössä iskut ovat olleet turhia, sillä eläin ei ole luontokappaleena sen vapaampi ollessaan luonnossa kuin häkissäkään. Eläimellä ei ole myöskään vapauteen sisältyvää vastuuta. Ihminen ja eläin ovat eri asioita. Mutta eläinaktivismissa artikuloituukin lähinnä nuorison symbolinen aggressio. Eläinaktivismi antaa näytön ritualisoidusta aggressiosta, jonka mukaisesti nuoret heterot siirtävät omia yhteiskunnallisen epäoikeudenmukaisuuden kokemuksiaan ulkoisiin kohteisiin, esimerkiksi eläinten kohteluun. He siis

näkevät eläinten paikalla itsensä, mutta tiedostamattomasti. Heidän mukaansa maapallon tärkeimpiä ongelmia eivät ole esimerkiksi väestönkasvu ja opiskelijoiden asunnottomuus vaan se, että ketut eivät elä luonnonvaraisina ja että niitä pidetään häkeissä.

Ekologinen fundamentalismi on paitsi tiedostamatonta myös epäadekvaattia. Se nousee heterojen omasta piilotajuisesta oivalluksesta, että heidän elämänsä on alistettua samanlaiselle lisääntymisen ja kurjuuden kiertokululle kuin eläintenkin. Siksi he kapinoivat eläinten teollista hyödyntämistä vastaan. Sama tiedostamattomuus tulee näkyville siinä, että nuoret naiset mielellään (ja samanikäisiä miehiä aktiivisemmin) matkustelevat opiskeluaikoinaan ulkomaille. Heidän valintojaan ohjaa alitajuinen aavistus siitä, että raskaaksi tultuaan ja perhettä hankittuaan heidän matkailunsa edellytykset pysähtyvät siihen. Heteroseksuaalisen nuorison toiminta on useissa asioissa erittäin symbolista mutta avoimessa esillepanossaan melko peittelemätöntä, eikä siinä ole mitään uutta asioita ulkoa päin katseleville.

Heteroiden elämänvalinnat on sidottu niin voimakkaasti jälkeläisyyteen, että koko heteroseksuaalisen valtakulttuurin oman arvomaailman voidaan sanoa perustuvan heterojen tarpeille ja valinnoille. Siksi julkinen valtakin sietää esimerkiksi eläinaktivismia niin, että siitä on muodostunut lähes legitiiminä pidetty osa yhteiskuntaa. Heteroseksuaalisen symbolimaailman järjestäytyminen näkyy myös useissa muissa ritualisoidun heteroseksismin muodoissa, kuten tieteessä ja työelämässä. Marcel Maussia mukaillen voidaan sanoa, että heteroseksuaalisen valtakulttuurin arvomaailma on sen itseään tiedostamattoman luonteen vuoksi ”totaalinen sosiaalinen fakta” (*fait social total*).[114] Heteroilla ei ole keinoja eikä kieltä asemansa kuvaamiseen tai ymmärtämiseen, koska he toimivat itse malleina. Siksi he ovat kuin eksyneitä turisteja omalla luonnonsuojelualueellaan.

4.4. HOMOSEKSUAALISEN FILOSOFIAN TOTUUS JA HETEROTIETEEN ”TODEN NÄKÖISYYS”

Usein sanotaan, että tieteen päämäärä on tieto ja että tiedon eräs perusedellytys on totuus. Tämä näkökanta perustuu niin sanottuun klassiseen tiedonmääritelmään, joka on lähtöisin Platonilta ja jonka mukaan tietoa on perusteltu tosiuskomus. Sen lisäksi, että jokin väittämä on totta, lausujan pitää myös uskoa siihen, sillä olisi epäjohdonmukaista sanoa, että ”tiedän asian, mutta en usko sitä”. Kyseisellä uskomisehdolla puolestaan viitataan tieto-opilliseen uskomiseen jonkin asiaintilan totuuteen, ei uskonnolliseen uskomiseen. Tosin näiden asioiden erottaminen toisistaan on usein vaikeaa. Jaottelu ”tietoon”, ”totuuteen”, ”uskomiseen” ja ”perusteluihin” on jo sinänsä ideologista ja eräs seuraus heteroseksuaaliselle maailmasuhteelle ominaisesta analyyttisesta eli erittelevästä asenteesta. Siinä saavat ilmaisunsa kartesiolainen jako kokemukseen ja kieleen, varmuuteen ja epävarmuuteen, asiaintilaan ja väitteeseen sekä ulkomaailmaan ja sisäiseen tajuntaan.

Teoreetikoilla onkin ollut edessään loputtomien analyysien autiomaa. Se on osoittautunut myös pettäväksi hetteiköksi, johon tiede ja filosofia ovat uponneet vuosisadoiksi kaulaansa myöten. Näkemys, että tietäminen sinänsä on suuri ongelma, jonka perusteista vallitsee epävarmuus ja jonka lähtökohtia pitää jatkuvasti määritellä, johtuu Platonin ajattelun väärinymmärtämisestä. Kuten jo edellä on viitattu, tietäminen ei ollut Platonille ensisijaisesti väitteen ja asiantilan välisen vastaavuuden tai totuuden määrittelemistä vaan kontemplaation ja meditaation avulla avautuva asia. Tietoon ei siis päästä niinkään analyysin, jakamisen tai rajaamisen kautta kuin suostumalla havaitsemaan todellisuus sellaisena kuin se avautuu kokemuksellemme ja ajattelullemme. Ajattelemisella ei tarkoiteta tällöin kartesiolaisen ja teknisen asenteen mukaista systematisointia tai todellisuudesta saadun kokemuksen ja sitä koskevan väitteen väliseen vertailuun perustuvaa lauseiden totuusarvon punnintaa. Sen sijaan Platonin näkemys tietämisestä ja totuudesta perustui yleiskreikkalaiseen *aletheia*-ajatukseen. Sana *aletheia* puolestaan on muodostettu kantasanasta *lehte*, joka tarkoittaa ”peittää” ja etuliitteestä *a*, joka kieltää perustermin merkityksen. Siten se merkitsee ”ei peitettynä olemista” ja viittaa Platonin käsitykseen, että tietäminen ja sen lähtökohta eli totuus perustuvat todellisuuden paljastumiseen.

Platonin näkökannan puolustukseksi voidaan lisätä, että myös nykyaikaisissa tiedon määritelmissä tietämisen perustan eli totuuden saavuttaminen edellyttää todellisuuden paljastumista. Onhan ihmisen pystyttävä ensin havaitsemaan asioiden todellinen laita eli todellisuus sinänsä voidakseen arvioida sitä koskevia väitteitä ja määritellä totuuden. Totuus puolestaan on tärkeä edellytys tietämiselle. Platonisen ajattelun kannalta totuuden tavoitteleminen ei ole kuitenkaan aktiivista määrittelyä, eikä sen otaksuta selviävän korrespondenssin eli lauseen ja asiaintilan välisen suhteen tarkastelulla. Myöskään koherenssiin tai pragmatiikkaan vetoaminen ei tuo kysymykseen apua, sillä koherenssin ajatus nojaa vain siihen, että tavoitetut totuudet rakentuvat historiallisesti toistensa päälle ja muodostavat ristiriidattoman kokonaisuuden.

Pragmaatikot puolestaan pitävät totuutena sellaista, mikä toimii käytännössä, ja heidän mielestään totuus on samaa kuin hyödyllisyys tai käyttökelpoisuus. Tämä amerikkalaiselle ajattelulle tyypillinen käsityskanta on pohjimmiltaan erittäin metafyysinen ja teologinen, vaikka se katsookin nojaavansa lähinnä empiristiseen, positivistiseen ja materialistiseen ajatteluun. Pragmatistien mielestä Jumala voidaan edellyttää eräänlaisena työhypoteesina, mikäli ”maailma Jumalalla varustettuna” voidaan osoittaa toimivammaksi kuin maailma ilman Jumalan olemassaoloa koskevaa oletusta. Tällä tavoin Jumalalle annetaan immanentti rooli taloudellisen menestyksen, hyvien kyntösäiden tai elonkorjuun takuumiehenä, ja kyseisen ajattelutavan pohjalle on luotu myös niin sanottua menestyksen teologiaa, jonka mukaan ihmisen kurjuus tulkitaan seuraukseksi Jumalan tuomiosta ja hyvinvointia pidetään Jumalan siunauksena.

Pragmatistinen uskontonäkemys on siis yksi alkeellisen totemismin muoto, joka saa ilmaisunsa systeemifilosofisena paperijumaluutena. Tämä

ontologinen jumalakäsitys ilmentää lisäksi heteroseksuaalista metafysiikkaa, sillä se toistaa ihmisen ja Jumalan dualismia ja on keskeinen lähtökohta vallan ja väkivallan näennäiselle oikeuttamiselle. Kyseiseen toteemijumaluuteen vedotaan, kun etsitään perusteita vallan käytölle, ja pohjimmiltaan se on luotu juuri siksi. Uskonnolliset kokemukset ja Jumalan aitoon rakastamiseen liittyvät merkitykset on näin ajateltaessa rajattu pois.

Vastaavanlainen jumaluuden perusteleminen järjellä on pragmatismin lisäksi tyypillistä myös monille muille tiedettä ja uskontoa yhdistämään pyrkiville ajatussuunnille sekä kreationistien ja naturalistien loputtomille riidoille, jotka ilmentävät heteroseksististä metafysiikkaa. Luomiskertomuksen ja evoluutioteorian kautta saa ilmaisunsa heteroiden ontologinen ja dualistinen jumalakuva ja toisaalta heteroiden omasta seksuaalisuudesta juurensa juontava lajinsäilytysstrateginen naturalismi. Myös mahdollisuus yhdistää niitä erilaisten lievennysten ja ”jatkuvan luomisen periaatteen” kautta on merkkinä kyseisten ajattelutapojen heteroseksistisestä perustasta, aivan niin kuin jo ”yhteensovittamisen” ajatus sinänsä kuvastaa heteroseksuaalista yhdyntää ja oidipuskompleksin ratkaisuyrityksiä.

Mutta palatkaamme tiedon ja totuuden kysymyksiin. Korrespondenssiin, koherenssiin ja pragmatiikkaan viittaaminen ei tuo valoa tietämisen pohjalla olevaan totuuden ongelmaan eikä sen taustalla vaikuttavaan kysymykseen todellisuuden tavoittamisesta. Tätä kysymystä valaiseekin parhaiten Platonin käsitys todellisuuden paljastumisesta. Kyseessä ei ole lauseen ja asiantilan väliseen vertailuun perustuva suhde vaan eräänlainen valaistumisen tapahtuma. Kuten jo paljastumisen ajatuksesta käy ilmi, kyseessä on kielikuva, josta voidaan erottaa myös seksuaalisia merkityksiä. Todellisuuden valkeneminen on tällöin kuin kauniin pojanvartalon paljastumista katsojille, ja Platon vertaakin todellisuuden paljastumisen tapahtumaa siihen, kun nuoren pojan käyttämä *khiton* (antiikin kreikkalaisten miesten käyttämä lantiovaate) valahti sivuun filosofisen illanvieton keskellä.[115]

Pojanvartalon paljastuminen katkaisi dramaattisesti tietoa ja totuutta koskevan pohdinnan ja kertoi Platonin kannan siitä, millaista totuuden ilmitulo on. Se perustuu olevaisen paljastumiseen, jonka tuloksena todellisuus välittyy aisteillemme peittelemättömästi. Kuten jokainen voi havaita tästä esimerkistä, kyse on korrespondenssi-, koherenssi- ja pragmatistisiin teorioihin verrattuna perin juurin erilaisesta tieto- ja totuuskäsityksestä. Huomionarvoista on, että Platonin *aletheia*-ajatuksen pitää olla kaikkien niiden perustana. Onhan todellisuuden itsensä paljastuttava ihmiselle ennen kuin hän voi verrata sitä korrespondenssin mukaisesti väitteeseen totuuden määrittelemiseksi. Tällöin myös tietämisen pitää perustua siihen, että todellisuus avautuu kokemuksellisesti merkityksellisellä tavalla.

Tiedon ja totuuden lähtökohtana on siis subjektiivinen kokemus. Monet 1900-luvun filosofit ovat korostaneet, että vasta kieli antaa kokemuksille merkityksen, mutta tähän katsantokantaan pätee sama kritiikki, jonka esitin jo ei- ja esipredikatiivista kokemusta käsiteltäessä. Nämä ajatuskulut tulevatkin jälleen tärkeiksi, kun pohditaan, millaista tieto ja tietäminen sekä niiden taustalla oleva totuus ovat.

Se, että Platon havainnollisti *aletheia*-ajatustaan nuoren pojan paljastumista koskevalla metaforalla, ilmaisee, että kyseinen totuuskäsitys on olennaisesti homoseksuaalinen. Ei- ja esipredikatiivisen kokemuksen kiistäminen puolestaan on osa heteroseksististä ideologiaa, jossa todellisuus jaetaan aistikokemukseen ja kieleen.

Siten se ilmentää ontologista jumalaoletusta, joka esiintyy myös pragmaattisissa uskontoa koskevissa näkemyksissä. Tässä mielessä ontologiseen ja dualistiseen jumalaoletukseen perustuva heteroseksistinen ideologia on kiertynyt metafyysisenä järjestelmänä tietoa ja totuutta koskeviin nykyaikaisiin teorioihin, kuten pragmatismiin. Voimmekin jälleen tässä yhteydessä todeta, että pragmatistiset ja monet muut sitä lähellä olevat tieto- ja totuusteoriat perustuvat heteroseksuaaliseen arvo- ja symboliuniversumiin ja edustavat eräitä heterotieteen muotoja.

Edellä esitetyt ajatuskulut siitä, miten pelkkä korrespondenssin, koherenssin tai pragmatiikan varaan perustettu tiedon ja totuuden määritteleminen on riittämätöntä ja miksi totuuden tavoittamiseksi on edellytettävä todellisuuden itsensä paljastuminen, ovat tuttuja jo viime vuosisadalla esitetyistä tietoteoreettisten ideologioiden kritiikeistä. Keskeisimpiä *aletheia*-ajatuksen puolustajia oli Martin Heidegger ja hänelle kiitollisuudenvelassa olevat filosofit. Omalta osaltani haluan viedä kritiikin huomattavasti pitemmälle. Tulkitsenkin analyysiin, erittelyyn, vertailuun, jaotteluun, pilkkomiseen ja lajitteluun perustuvaa tieto- ja totuuskäsitystä olennaisesti heteroseksistiseksi, kun taas näkemystä todellisuuden kokonaisvaltaisesta paljastumisesta pidän yhtenä homoseksuaalisen filosofiakäsityksen muotona.

Asian voi sanoa myös niin, että siinä missä korrespondenssiin, koherenssiin ja pragmatiikkaan nojautuvat näkemykset ovat heterotiedettä, edustaa kontemplaatioon ja meditaatioon perustuva suora todellisuuden havaitseminen varsinaista homofilosofiaa, joka nojautuu samaa sukupuolta olevien ihmisten yhteiseen kokemukselliseen merkityskonstituutioon sekä pohjustaa siten tietä totuuden kokemukselliseen valaistumiseen. Kyse ei ole kuitenkaan vain Platonilta tuntemastamme vertauskuvallisuudesta, jossa kauniin pojan alaston keho kuoriutui kääreistään. Perusteluni sille, miksi seksuaalista suuntautumista koskeva ero leimaa myös tieto- ja totuuskäsityksiä, ovat arvodynaamisia ja persoonallisuuspsykologisia.

Kuten jo kirjani alussa painotin, heteron todellisuuskäsitys on reflektiivinen. Käsitys totuudesta vertailujen kautta valottuvana sopii siihen. Sen sijaan homoseksuaalin suhde todellisuuteen on direktiivinen ja projektiivinen. Tähän asenteeseen perustuva tietokäsitys on sopusoinnussa todellisuuden paljastumista korostavan *aletheia*-ajatuksen kanssa. Tiede, joka tarkastelee tietämisen edellytyksiä analyysin, lajittelun ja luokittelun kautta ja jossa todellisuus pilkotaan positivistisesti ”asiantiloihin” sekä niitä vastaaviin väitelauseisiin, edustaa heteroille tyypillistä symboliuniversumia, kun taas käsitys totuudesta paljastumisena vastaa homoseksuaaleille ominaista maailmasuhdetta. Erilaisissa tietokäsityksissä ja -teorioissa on kyse heterotieteen ja homofilosofian välisestä erosta. Tämän eroavuuden syyt eivät ole kuitenkaan vain symbolisia, esimerkiksi arvo-, merkitys- ja persoonallisuus-

konstituutioon liittyviä eroja tai niiden pohjalta tehtyjä tulkintoja. Heterojen haluun toimia analyyttis-induktiivisesti tietoa ja totuutta koskevissa kysymyksissä vaikuttavat ennen kaikkea heidän seksuaalidynaamiset ja valtapoliittiset motiivinsa.

4.4.1. Tietäminen vs. paljastuminen

Aletheia-ajatuksen mukaista tietokäsitystä ei voida luontevasti kuvata "tietämiseksi", sillä kyseinen muotoilu painottaisi tiedon hankkimiseen liittyvää aktiivista toimintaa. Samaa kuvastavat myös tiedon "saavuttamisen" ja "tavoittelemisen" käsitteet. Todellisuuden paljastuminen ei ensinkään perustu havaitsijan aktiivisuuteen. Kyseessä ei ole voimalla, vallalla eikä väkivallalla suoritettava tapahtuma vaan pakoton ja esteetön tietoon päätyminen, kun ihminen avaa aistinsa ja antaa todellisuuden virrata sieluunsa. Sen sijaan heteron tietosuhde heijastelee hänen suhdettaan vastakkaiseen sukupuoleen.

Koska heterotieteen harjoittajat ovat olleet useimmiten miehiä, heteroseksistiset tieto- ja totuuskäsitykset kuvaavat nimenomaan heteromiesten suhteita heteronaisiin. Heteromiehen pyrkimys valloittaa naisia siirtyy hänen tieteellisiin asenteisiinsa, ja niiden mukaisesti todellisuus "on valloitettava". Tähän liittyy haltuunoton pyrkimys, jonka mukaan todellisuutta on pystyttävä hallitsemaan, ja siksi pidetään välttämättömänä, että tuosta vastahakoisesti avautuvasta todellisuudesta rajataan pois ihannoituun naiskuvaan sopimattomat puolet. Näin syntyvät analyyttiset ja systematisoivat tieteet.

Heteromiehen menetelmänä on hänen omaa symbolimaailmaansa vastaava induktio, jonka mukaisesti hän etenee osista kokonaisuuteen. Eikö tämä vastaakin heteromiehen tapaa edetä naisen reiden vartta pitkin kohti hameen alla olevaa päämäärää? Induktion ajatus, joka usein esitetään myös induktionuolena, kuvaa oivallisesti penistä. Edistymistään tieteessä heteromies kuvailee "läpimurron partaalla olemiseksi", mikä edustaa heteromiehen pyrkimystä puhkaista immenkalvo. Ja ajatelkaapa sitä "lähellä olevien läpimurtojen" määrää, joka runsaan yrittämisen tuloksena vallitsee varsinkin heteromiesten symboliuniversumille anteliaissa luonnontieteissä – aina avaruusasioista aivotutkimukseen asti.

Sama ekspansionhalu saa ilmaisunsa myös heteromiesten omasta filosofiastaan käyttämissään luonnehdinnoissa "logiikan nousu" ja "silloittaminen", jotka hyödyntävät fallossymboliikkaa. "Logiikan nousu" on analyyttisen filosofin käyttämänä myös puolustuksellinen kielikuva, sillä sen kautta esittäytyy heteromiehen vastenmielisyys "irrationaalisena" pitämäänsä naisellisuutta ja omaa ristiriitaista elämäntapaansa kohtaan. Tukeutumalla "logiikkaan" heteromies siis koettaa hakeutua vertaistensa (eli miesten) pariin toteuttaakseen omaa subliimia homoseksuaalisuuttaan, mutta samalla hän häpeilee tuota "loogikkona" olemistaan ja aavistaa sen vain oman homoseksuaalisuutensa torjumisesta kertovan paon muodoksi. Myös filo-

sofien rakkaus intentionaalisuuden eli suuntautuneisuuden käsitteeseen symboloi eräänlaista latenttia kikkelimiekkailua.

Joskus heteromies suorastaan *raiskaa* todellisuuden aivan niin kuin mielihalujensa kohteena olevan naisenkin. Olennaista on, että heteromiehen ja hänen naisensa välillä vallitsee konflikti. Nainen panee vastaan, kun mies yrittää panna naista. Konfliktissa oleminen on osa heteroseksuaalisuuden olemusta. Siksi myös heterotieteen olemuksena on riita. Se ei ilmene vain tieteen ja yliopistolaitoksen sosiaalisissa muodoissa, joissa miehet ja feministeiksi järjestäytyneet naiset kiistelevät keskenään. Perimmäinen konflikti esiintyy jo heterojen todellisuussuhteessa, jota sukupuolten välinen konflikti ilmentää. Todellisuuden aktiivinen haltuun ottaminen ja valloittaminen onnistuvat yhtä harvoin kuin naisen valloittaminen – ainakaan kovin pitkäksi ajaksi. Nainen on siis heteromiehen suuri ongelma, aivan niin kuin tietäminen ja totuuskin. Ne ovat ongelmia ennen kaikkea sukupuolten keskinäisen yhteensopimattomuuden ja kokemukselliseen merkityskonstituutioon liittyvien erojen vuoksi. Nuo samat ongelmat tulevat näkyville heterotieteen sisäiseen tiedonmuodostukseen liittyvinä pulmina ja tiedeyhteisön sosiaalisina ongelmina.

Sen sijaan varsinaiseen filosofiaan eli homoseksuaaliseen asennoitumiseen liittyy aistikokemuksen ja älyllisen elämän harmonia. Tiedon alkujuurena olevaa kokemusta ei tällöin määritellä pelkäksi aistihavaintoon perustuvaksi kokemukseksi, joka kattaisi jonkin yksittäisen tai atomistisen asiaintilan, kuten ajatellaan todellisuutta osatekijöihinsä pilkkovassa positivismissa. Sen sijaan homoseksuaalisuuden yhteydessä kokemuksella tarkoitetaan ihmisen kaikki eksistenssitasot eli ruumiin ja sielun alueet sekä niiden toiminnalliset toteutumisyhteydet läpäisevää kokonaisvaltaista kokemusta.

Kuten jo kirjani alkulehdillä mainitsin, näitä kokemuksen tasoja edustavat havainnoissa olevat aistit, tunteiden tasolla vaikuttavat keholliset kokemukset, järjen alueella vallitsevat älylliset kokemukset sekä filosofisella ja uskonnollisella tasolla olevat henkiset kokemukset. Tällaista ajattelutapaa voidaan tietenkin luonnehtia todellisuuden mystiseksi kohtaamiseksi, mutta mystiikkaan viittaamisessa ei ole tällöin mitään moittimista. Sehän tarkoittaa älylliseen kontemplaatioon perustuvaa selvää todellisuuden havaitsemista, jonka pitää olla myös totuusteorioiden pohjana. Mystiikan ja ykseysfilosofian halveksuminen osoittaakin huomattavaa filosofista oppimattomuutta, ja aivan samalla tavoin sukupuolisuuden huomiotta jättäminen on johtanut tärkeiden aiheiden naiiviin välttelyyn tiedon ja totuuden kysymyksissä. Se puolestaan on johtanut poroporvarilliseen kiertelyyn ja kaarteluun sekä silmien sulkemiseen niiltä tieteellistä toimeliaisuutta leimaavilta motiiveilta, jotka ovat joka tapauksessa aivan ilmeisiä. Homoseksuaaliseen todellisuussuhteeseen nojaava filosofia onkin aitoa Jumalan rakastamista perustuessaan todellisuuden valloittamisesta luopumiseen. Keskiaikainen mystikko Mestari Eckhart käytti tällaisesta todellisuudelle avautumisesta nimitystä *Gelassenheit*, joka merkitsee ”jättäytymistä” ja ”todellisuuden sellaisekseen jättämistä”, ja se on myös Heideggerin tietokäsityksen pohjana.

Ajatus todellisuuden sellaisekseen jättämisestä sopii saumattomasti homoseksuaaliseen tietokäsitykseen. Homoseksuaalinen filosofi ei pyri todellisuuden aktiiviseen haltuunottoon ja toimii lähtökohtaisesti toisin kuin hetero, joka koettaa pakottaa todellisuutta paljastumaan. Tämä ero johtuu luonnollisesti siitä, että heteron motivaatiorakenteeseen liittyy perheen elatukseen sisältyvä lajinsäilytysstrateginen intressi. Sen tueksi hän kehittelee tieteellisiä menetelmiä, joilla todellisuus voitaisiin paljastaa, kun taas homo jättää asiat silleen ja antaa todellisuuden valjeta omia aikojaan. Hänellä on siihen varaa. Myös miesten välinen seksi on symboliselta ja tosiasialliselta olemukseltaan niin spontaania, että siihen ei tarvita heteroiden keskinäisille suhteille ominaista suostuttelua tai maanittelua eikä niiden mukaista ”metodologiaa”. Kun miehet haluavat seksiä, he antavat ja saavat sitä yhteisymmärryksessä heti: siinä paljastumisen olemus.

Tieteellisen ja filosofisen ajattelun yhteydessä tämä merkitsee, että parhaimmillaan jumaluutta rakastava homoseksuaalinen filosofi kokee yhtymisen todellisuuteen. Hän tulee yhdeksi todellisuuden kanssa, jolloin ihmistä ja hänen rakkautensa jumalallista kohdetta erottava irrallisuus ja erillisyys poistuvat. Luomisen tuloksena syntyneen olemassaolon raukeaminen merkitsee paluuta jumaluuden sydämeen. Homoseksuaalinen filosofian harjoittaminen on siis todellista rakkautta eikä vain seksiä. Sen sijaan heteroille haltuunoton pyrkimykset ja seksuaalinen kanssakäyminen ovat vain tuota analyysiin, erittelyyn, luokitteluun, maanitteluun ja joskus selvään valheellisuuteenkin perustuvaa induktiivista toimintaa. Valheellista ja petollista heteroseksuaalisesta asennoitumisesta ja heterotieteestä tekee ensisijaisesti se, että suhteen perustuessa eri tavoin kokevien osapuolten kanssakäymiseen heidän välillään vallitsee ylittämätön kuilu. Sen vuoksi heteroseksuaalisen suhteen molemmat osapuolet pitävät takataskussaan ylimääräisiä kortteja, eikä kumpikaan kerro motiiveitaan eikä aikomuksiaan suoraan.

Kokemuksellinen erilaisuus merkitsee, että keskinäiseen ymmärtämiseen ja sitä kautta myöskään luottamukseen ei voida päästä. Siksi heteroseksuaalinen valloittamisen pyrkimys on eräänlaista liehakointia. Se on jatkuvaan iskemiseen perustuvaa teeskentelyä ja itsensä sekä toisen kuvittelemista paremmaksi kuin on. Tämän vertauskuvaa on heteromies, joka vakuuttaa rakastavansa naista sillä perusteella, mitä tällä on päällään, vaikka tosiasiassa häntä kiinnostaakin vain se, miten hän pääsisi naisen kanssa mahdollisimman nopeasti seksuaaliseen kanssakäymiseen. Nainen puolestaan saattaa teeskennellä vaikeasti tavoiteltavaa testatakseen heteromiehen pyrkimysten aitoutta, ja tästä teeskentelystä syntyy se lohduton teatteri, jonka tunnemme heteroseksuaalisista näytelmistä ja elokuvista. Ne puolestaan ovat poikkeuksetta pitkästyttäviä ja huonoja.

Myös Heideggerin arvostelemaa tiedepoliittista sekä kulttuurin ilmiöihin liittyvää pitkästyneisyyttä (*die Langeweile*) voidaan pitää yhtenä heterotieteen tuottamana ongelmana. Se on seuraus heteroseksistisen tiedekäsityksen levittäytymisestä tieteen vainioille ja kaikille elämän alueille. Siihen sisältyy teknologian aiheuttamaa vieraantumista jumalallisen ja homoseksuaalisen rakkauden sydämestä sekä sen mukaista kyllästymistä, joka on hetero-

seksuaalisille maanitteluille sekä viihteen avulla tapahtuville pitkästyneisyyden kiertely-yrityksille tyypillistä. Tosiasiassa heteroseksistisen pitkästymisen kiertely johtaa vain ahdistuksen syvenemiseen ja entistä vaikuttavampaan pitkästymiseen. Heteroseksuaalisesta pitkästyneisyydestä johtuvan ahdistuksen hautaaminen massaviihteeseen on yksi pitkästyneisyyden pysyttäjä. Siten se vahvistaa, että massakulttuuri on yksi heteroseksuaalisen elämänasenteen seuraus ja toteutumisyhteys.

4.4.2. Todennäköisyys todellisuuden peittämisenä

Jos edellä onkin pyritty kuvaamaan, miten homofilosofian ja heterotieteen tieto- ja totuuskäsitykset poikkeavat toisistaan, niin mitä merkitsee todennäköisyys? Aivan niin kuin 'mahdollisesta' ja 'välttämättömästä' filosofoimisella on ollut Aristoteleen ajoista asti merkitys osana heterotieteeseen liittyvää neuroottisuutta ja seksuaalisuuden sublimaatiota, myös 'todennäköisyydellä' ja 'induktiolla' on symbolinen asema osana heterotieteen ideologiaa.

'Mahdollinen' viittaa potenssiin ja 'välttämätön' puolestaan gravitaationraskaaseen tai raskaaksi tekevään heteroseksiin. Nykyaikana tieteenharjoittajat puhuvat mielellään todennäköisyyksistä. Heidän mielestään mitään totuutta ei ole olemassa, ja he katsovat, että ihminen on subjektivismin ja relativismin "vanki". Samalla he arvottavat nämä olemassaoloomme väistämättä kuuluvat asiat kielteisesti eivätkä suostu tunnustamaan, että ollessaan välttämättömiä ne liittyvät elämään perustavanlaatuisesti.

Esimerkiksi eksistenssifilosofioita he pitävät ajattelutapoina, jotka väittävät ihmistä täysin vapaaksi, vaikka yleensä eksistenssifilosofioissa tutkitaan vain sitä, minkälaisten välttämättömyyksien ehdoilla ihminen elää. Tästä lähtökohdasta voidaan johdella myös seuraava ajatuskulku: koska subjektivismi ja relativismi ovat osa situaatiotamme pysyvästi, myös niiden vastakohdat eli objektivismi ja absolutismi menettävät merkityksensä muina kuin pelkkinä olemassaolomme tilan vastakohtia kuvaavina niminä.

Jos kerran objektivismin ja absolutismin edustamat näkökulmat ovat monin tavoin sidotuille ja erilaisista ehdoista riippuvaisille ihmisille epäsopivia, voidaan niiden merkitys jättää huomiotta. Ihminen on elämäntilanteistaan, kulttuuristaan, ihmissuhteistaan ja kasvatuksestaan riippuvainen olento, ja sen vuoksi ei voi olla objektiivista eikä absoluuttista tietoa maailmasta. Ei ole myöskään ehdotonta totuutta, vaan suhteemme todellisuuteen jää riippumaan subjektiivisista havainnoista ja kokemuksista, jotka ovat keskenään relatiivisia. Siksi tieteessä puhutaan mieluummin vain todennäköisyyksistä kuin totuuksista.

Vaikka eksistenssifilosofiat sinänsä edustavat johdonmukaista suhtautumistapaa todellisuuteen, olisi kuitenkin väärin väittää, että relativismi ja subjektivismi pohjustaisivat tietä jonkinlaiseen absoluuttisen ja objektiivisen tiedon kieltämiseen ja sitä kautta puheeseen todennäköisyyksistä. Jos kerran subjektiiviset havaintomme ja kokemuksemme edustavat *yksilöille* ainoata mahdollista näkökulmaa, niin eivätkö nuo havainnot muodostakin

silloin havaitsijalle itselleen eräänlaisen absoluuttisen ja objektiivisen totuuden? Juuri näin voidaan hyvin ajatella. Ainoa merkityksellinen todellisuussuhde, joka meillä on, muodostuu omista kokemuksistamme, aivan niin kuin elämääkin voidaan todeta olevan olemassa vain, mikäli itse olemme hengissä ja elämme. Tässä mielessä ihminen voi tavoittaa totuuden ja todellisuuden omien subjektiivisten havaintojensa ja kokemustensa kautta.

Käsitys, joka hylkää tiedon ja totuuden käsitteet pitäen niitä ”absolutistisina” ja ”objektiivisluonteisina”, on siis hätiköity. Ihminen voi saavuttaa totuuden ja kohdata todellisuuden suorassa ykseyskokemuksessa, jota tässä tutkimuksessa on kutsuttu filosofiseksi Jumalan rakastamiseksi. Kyse ei ole tällöin ensisijaisesti uskonnollisesta kokemuksesta, vaan jumaluuden metaforalla tarkoitetaan todellisuuden alkuykseyteen, kuten platoniseen Hyvän ideaan, yhtymistä.

Käsitys, joka pitää suoraan todellisuuden havainnointiin perustuvaa tietoa ja totuutta objektiivisena, voidaan tukea siihen tosiasiaan, että mitään muuta todellisuussuhdetta kuin omamme meillä ei ole. Jos kiistämme tämän, laitamme laput silmillemme ja kieltäydymme osallistumasta elävään todellisuuteen. Ajatuskulku paljastaa, kuinka eksyksissä sellainen ajattelutapa on, joka näkee subjektivismin ja relativismin ongelmina. Se kiistää yksilön kokemuksen kautta saadun tiedon objektiivisuuden ja pyrkii operoimaan todennäköisyyden käsitteellä. Ollessaan subjektiivista tieto on siis objektiivista, ja siksi voidaan sanoa, että subjektivismi on objektivismia.

Heterotieteelle tyypillinen todennäköisyyden käsite onkin paitsi tyylillisesti tympeä, myös filosofisesti perusteeton. Pääongelma liittyy siihen, miksi todennäköisyyden käsite yleensä edellytetään. Se edellytetään siksi, että heterotieteen harjoittajat pyrkivät katselemaan inhimillisen tiedonmuodostuksen ehtoja kollektiivisesta eli yksilöstä riippumattomasta näkökulmasta. Ja mitäpä muuta tuo näkökulma edustaa kuin kuviteltua ontologisen Jumalan ja kokemuksesta riippumattomaksi oletetun metafyysisen tarkastelutason näkökulmaa, joka on oidipuskompleksin työtä ja kuvaa. Niinpä pyrkimys yleispätevään ja kollektiiviseen tietoon ja totuuteen on heteroseksistisen ajattelutavan eräs ilmentymä. Objektiivisen tiedon ehdoksi asetetaan tällöin yliyksilöllisyys ja kollektivismi. Tosiasiassa *tuollaiseen* ”objektiiviseen” tietoon ei voida missään tapauksessa päästä, sillä sen ennakkoehdot ovat täysin oletuksenvaraisia. Havainnot, kokemukset ja niiden merkitykset eivät voi olla kollektiivisia, vaan niiden toteutumisyhteys on väistämättä kunkin yksilön subjektiivinen tajunta.

Ja nyt tulemme jälleen tärkeään johtopäätökseen: koska todennäköisyyden käsite on tieteellisen tiedonmuodostuksen ihanteena syntyisin tuosta kollektiivisen tiedon mahdollisena pitämisestä, se on tarpeeton. Kollektiivisen tiedon ja totuuden ollessa merkityksettömiä ei tarvita myöskään todennäköisyyden käsitettä. Todennäköisyyksiä voitaisiin kutsua niiden oikeilla nimillä luuloiksi tai arvauksiksi, joita luolamiehillä on. Varsinaisiksi ”luolan idoleiksi” (eli Francis Baconin tarkoittamiksi ”vääriksi subjektiivisiksi käsityksiksi”) paljastuvatkin tällöin *kollektivistiset* ja *yhteisöillä* olevat objektiivisluonteiset käsitykset. Sen sijaan subjektiivinen todellisuuden

oivaltaminen merkitsee vapautumista Platonin kuvaaman luolan vankeudesta. Todennäköisyydestä puhuminen on osa heterotiedettä paitsi edellä selitetyistä ideologisista ja metafyysisistä syistä, myös siksi, että sen symboliarvo on vain heteroseksistinen. Todennäköisyydet perustuvat induktioon eli yksittäisestä yleispätevään väittämään etenevään metodiin. Todennäköisyyksien jäljittäminen vastaa siten tuota tiedonhankinnan reidenvarsimallia.

Todennäköisyyksillä operoiva filosofointi pyrkii usein hyödyntämään ajatusta, että todellisuus on ikään kuin piilossa verhon tai vaatteen alla. Tämäkin vastaa heteron tapaa asennoitua todellisuuteen. Modernissa tieteenfilosofiassa on katsottu, että todellisuus on eräänlaisen suihkuverhon takana ja jää verhojen ja vaatteiden peittoon. Nuo vaatteet ovat tietenkin kieli, kun taas salusiinien raottaminen kuvaa teorioita, joilla todellisuutta koetetaan tavoittaa. Niinpä lohdullisin neuvo, jonka tuollaiselle todellisuuden tavoittelijalle voin lausua, on kehotus luopua metodien ja apuvälineiden avulla tapahtuvasta todellisuuden tarkastelemisesta ja antaa todellisuuden paljastua omalla voimallaan. Luopuessaan pakottamisesta tieteenharjoittaja voi löytää elämästään *mythoksen* eli sujumisen ja jatkumisen periaatteen. Tämä tosin edellyttää ihmisen luopumista heterotieteen mukaisesta todellisuuden jaottelusta ja haltuunoton pyrkimyksistä, jotka varsinkin erityistieteissä ovat institutionalisoituneet kokonaisiksi opinaloiksi. Niiden asemasta hänen pitäisi valita elämänkatsomukseekseen aito homoseksuaalinen filosofia.

Aina, kun itse katson naista, olipa tämä alaston tai vaatetettu, en koe näkeväni selvästi, vaan vaikuttaa, kuin naisella olisi jotain päällään silloinkin, kun hän on täysin alasti. Ehkä se johtuu naisten taipumuksesta peitellä itseään myös alastomina ollessaan, mutta itse uskon enemmän siihen, että varsinainen kauneuden idea toteutuu ainoastaan kauniissa miesvartaloissa. Paljaina ollessaan miehet ovat todella alastomia myös minun silmilleni, toisin kuin naiset, joita häveliäisyys estää esiintymästä kokonaan paljaina niin, että todellisuuden olemus ja ideoiden maailma tulisivat näkyviksi heissä.

Kuten edellä on jo todettu, tietokäsitykset, totuuskäsitykset ja kokonaiset tiedekäsitykset juontavat juurensa ihmisen seksuaalisuudesta sekä homojen ja heteroiden sukupuolisista eroista. Homoseksuaalisuudelle on ominaista totuudellisuus, jonka voi saavuttaa luopumalla tietämisen aktiivisista pyrkimyksistä ja avaamalla aistinsa ja intellektuaaliset kykynsä todellisuudelle. Heteroseksuaaliselle valtakulttuurille on tyypillinen käsitys, ettei totuutta ole tai että se riippuu yhteisön hyväksymisestä. Sen asemasta puhutaankin juuri todennäköisyyksistä. Yhdysosiinsa jaettuna todennäköisyyden käsite paljastaa, että empiirisen ja positivistisen heterotieteen tuloksena voidaan parhaimmillaankin päästä katselemaan toden näköistä maailmaa mutta ei todellista. Sen sijaan monet fenomenologisen filosofian edustajat ovat pitäneet filosofiansa lähtökohtana Edmund Husserlin luonnostelemaa ”olemuksen näkemisen” (*die Wesensschau*) ajatusta, jonka hän omaksui Platonilta. Fenomenologisen filosofian perusasenteet ovatkin Jumalan aitoon

rakastamiseen keskittyvän homoseksuaalisen ajattelun mukaisia niin, että siihen liittyviä perusnäkemyksiä voidaan pitää symboliarvoiltaan homoseksuaalisina. Sen sijaan relativismi on heterotiedettä, ja heteroille totuus on kaihtimien ja rullagardiinien takana.

Tiedon, totuuden ja todellisuuden kysymyksiin liittyy vielä eräs näkökohta. Nykyaikana on katsottu, että vasta, kun tieto-opilliset ongelmat on ratkaistu tai onnistuttu eliminoimaan, voidaan puhua itse asiasta tai edetä moraalisiin, eettisiin ja yhteiskuntafilosofisiin päätelmiin. Tämä ajattelutapa sai paljon kritiikkiä muun muassa Emmanuel Levinasilta, joka katsoi, että ”ensimmäisenä filosofiana” pidetyn metafysiikan ja tieto-opillisten lähestymistapojen sijasta filosofit voisivat huoleti aloittaa osasta numero kaksi eli etiikasta. Etiikka olisi siis *prima philosophiaa*. Hänen perustelunsa liittyivät siihen, että tieto-opillisiin kysymyksiin syventyessään monet analyyttiset systeemifilosofit olivat unohtaneet ympärillään olevan maailman, ja niinpä myös holokausti ja suursodat saattoivat toteutua. Suuri osa akateemisesta toimeliaisuudesta onkin ollut melko neuvotonta keskittyessään vain kielen analyysiin tai tietoteorian kysymyksiin. Mutta asian tulkitsemisessa voisi mennä myös pitemmälle.

Itse väittäisin, että koko moderni tietoteoria motivoituu filosofien alitajuisesta arvuuttelusta, *kuka* oikeastaan on homo, miten jonkun ihmisen homous voidaan tietää ja tietääkö joku, että itse on homo: siinä ”tietoteorian” motivaatiota kerrakseen! Asiaa saattaa valaista myös se, että jo keskiajan oppineet pyrkivät tarkoin selvittämään todellisuuden ja sitä kuvaavien lauseiden vastaavuutta. Heidän analyysiensa kohteina olivat muun muassa sellaiset lauseet kuin ”*Socrates est aliquis homo*” ja ”*Socrates non est omnis homo*”. Tämäntapaisten lauseiden merkityksen vertailusta sai alkunsa koko akateeminen kielifilosofia. Vaikka kyseessä ovatkin todelliset loogiset pulmat ja vaikka latinan sanalla ”homo” (suom. ihminen) oli tuohon aikaan eri merkitys kuin nykykielissä, valaisevat nämä esimerkit asiaa joka tapauksessa niin, että voinemme todeta ”kaiken olevan selvää”.

4.4.3. Heterotieteen piirteitä

Edellä esitetyn perusteella lukija saattaa ajatella, että ovatpa ajatukseni rohkeita ja yleistäviä. Edustamaani näkemystä olisi kuitenkin vaikea esittää olennaiseen keskittyvästi mitenkään muutoin kuin osoittamalla ilmeisimmät seksistisyyden ilmaukset ja niihin liittyvät tulkinnat kärjistetysti. Vastavuoroisesti voidaan sanoa, että ovathan myös heteroseksuaalisen valtakulttuurin omat tieteelliset symbolimuodot olleet perin juurin yleistäviä. Heterotieteen olemukseen kuuluu, että heterot pyrkivät kääntämään kumoon jokaisen tässä kirjassa ilmaisemani lauseen. Kun homo esittää heteroita kohtaan arvostelua, hetero lausuu, että ”homo muovaa omaa kritiikkiään varten heteroista vain itse haluamansa kuvan” tai että ”homo pelaa kaksilla korteilla”. Heteroiden mielestä homon esittämä kritiikki koostuu pelkistä ”heitoista”, ja heterot kysyvät millaiseen ”perusteltuun” (eli heteroseksu-

aaliseen) näkemykseen ajatteluni nojautuu. Tosiasiassa nämä ajatukset eivät ole mitään heittoja vaan filosofisia tulkintoja siitä, minkälainen heteroseksuaalinen valtakulttuuri on. Heterotiede ei ole itse pohtinut ideologisia ennakkoehtojaan, saati että heterotieteessä olisi vaivauduttu näkemään ja tunnustamaan sen omat motiivit. Katsonkin tehneeni tässä tutkimuksessa äärimmäisen tarkkoihin havaintoihin ja huolellisesti perusteltuihin tulkintoihin nojaavaa työtä.

Vastaavaa ovat heterotieteen sisäpuolella yrittäneet eräät feministit, mutta heidän pyrkimyksensä ovat jääneet heterotieteen vangeiksi. Esimerkiksi lesbofeministi Judith Butler katsoi tehneensä ajatustensa esille saamiseksi niin paljon työtä, että Suomen-vierailullaan hänen poskelleen vierähti kyynel, ja hän itki liikutuksesta nähdessään salillisen ihmisiä kuulemassa häntä. Samanlainen tunne valtaa myös minut saadessani sanotuksi juuri nämä tieteellisten ideologioitten heteroseksistiset piirteet.

Vaikka esitysmuotoni ja vastaanottoni ovatkin tietysti paljon vaatimattomampia kuin esimerkiksi Michel Foucault'n, uskon tekeväni ajatuksillani suuremman kumouksen kuin edellä mainitut filosofit yhteensä. Tieteiden piirissä on käsitelty paljon esimerkiksi "naisen tiedon" ja "miehen tiedon" eroa, ja kyseisten nimitysten käyttäminen on feministien harjoittaman politikoinnin tuloksena hyväksytty osaksi tieteellistä ajattelua. Mutta juuri missään ei ole pohdittu "heteroiden tiedon" ja "homoseksuaalien tiedon" eroa. Näiden käsitteiden käyttäjää alettaisiin varmasti heti rangaista yliopistoissa. Silti rohkenen käyttää niitä ja jatkaa tarkastelujani.

Entä missä käytännöllisissä muodoissa heterotiede ja sen symboliset muodot nykyään näkyvät? Missä arkielämän yhteyksissä ne vaikuttavat, ja kuinka niillä pohjustetaan yhteiskunnallista vallankäyttöä? Miten heterotiede tukee heteroyhteiskuntaa? Heterotiedettä luonnehtii edellä mainittujen ominaispiirteiden lisäksi *jako kohteeseen ja havaitsijaan*. Tämä dualismi vallitsee siis ihmisen ja hänen ulkopuoliseksi oletetun todellisuutensa välillä. Sitä ilmensi uudella ajalla Descartes'n *res cogitas – res extensa* -erottelu. Kyseinen dualismi on sikäli merkityksellinen, että se on ollut aktiiviseen todellisuuden valloittamiseen tähtäävän tietokäsityksen keskeinen ideologinen ehto. Sen vastakohta olisi filosofisen *mythoksen* mukainen todellisuuteen samastuminen ja sulautuminen.

Kohteen ja havaitsijan välisen kuilun sisältävä ajattelutapa on tulos heteroseksuaalisesta toiseuskäsityksestä ja reflektiivisyydestä. Myös luonnontiede heijastelee tätä dualismia. Luonto kohdataan heterotieteessä kuten nainen: paljastamiselle alttiina salaisuutena, jota voidaan hyödyntää ja käyttää. Siihen sisältyy näkemys, että ihminen ei kuulu luontoon, vaan että luonto on jotain ulkopuolista. Tämä ajattelutapa on ymmärrettävä, koska heterotieteen näkökulma edustaa nimenomaan heteromiehen näkökulmaa, eikä heteromies puolestaan ole nainen; kuinka hän silloin voisi olla osa "luontoakaan"? Sen sijaan homoseksuaalisessa filosofiassa todellisuus ajatellaan alun perin jakamattomaksi *ykseydeksi*, jossa vain heteroseksistinen luomistyö erottaa ihmistä hänen Jumalastaan. Erotettuna oleminen puolestaan ei ole homoille filosofian alkuehto vaan este ja ongelma. Nykyinen

kartesiolainen luonnontiede onkin mahdollinen lähinnä heteroseksistisen dualismin vallitessa. Sen mukaan erottuvat erikseen subjekti ja objekti, ja sen varaan voidaan perustaa käyttämisen ja hallinnan välineellinen suhde. Luonto kohdataan heterotieteessä *erillisilmiönä*, ja juuri siitä seuraavat edellä mainitut luonnon riiston ja hyväksikäytön ongelmat.

4.4.3.1. Heteroiden penetraatio ja filosofien kastraatio

Tieteen historia on täynnä heterotieteen symbolisia muotoja. Tarkastelemme niitä seuraavassa yksityiskohtaisesti. Eräs keskeinen heterotieteen käsite on *soveltaminen*. Pohjimmiltaan ajatus soveltamisesta symboloi heteroseksuaalista yhdyntää, jossa mies soveltaa peniksensä naisen emättimeen. Siihen liittyy myös *varmuuden* käsite, joka on analyyttisen systeemifilosofian hellimä kestoaihe. Kartesiolaisesta skeptisismistä juurensa juontava varmuuden ongelma heijastelee tietenkin heteroiden huolta ehkäisyn toimivuudesta.

Puheen varmuudesta ja epävarmuudesta voisikin kääntää takaisin heteroiden omalle alkukielelle ja tulkita, että myös ”kartesiolainen skeptisismi” ilmaisee vain harmistumista siitä, että ”jäi kondomi pois”.

Jo edellä viitattiin siihen, että heterotieteeseen sisältyy *induktion* ajatus. Kyseisen käsitteen kantasana tarkoittaa alun perin ”sisään vientiä” ja viittaa siten penetroimiseen: haluun läpäistä naisen immenkalvo. Sille vastakohtainen on *hypoteettis-deduktiivinen* ajattelu, joka liittyy homoseksuaaliseen todellisuuskäsitykseen. Keskeistä ei ole se, ketä henkilöä rakastamme, vaan se, että rakastammepa ketä tahansa yksittäistä ihmistä, tällöin toteutuu jumalallista kauneutta ilmaiseva yleispätevä suhde, joka on transsendenttia alkuperää.

Heterotieteeseen sisältyvät niin ikään *determinismi* ja *kohtalon* ajatus, kun taas filosofiseen Jumalan rakastamiseen liittyy *indeterminismi* ja *tahdon vapaus*. Heteroiden tieteenfilosofiassa keskeistä on nojautua *empiristisiä* menetelmiä soveltavaan *positivistiseen* todellisuuskäsitykseen ja sen mukaiseen *selittämiseen*, kun taas *hermeneuttisia* menetelmiä suosivaan homoseksuaaliseen filosofiaan liittyy *ymmärtämisen* pyrkimys. Myös menetelmän käsite on heteroseksistinen ja kuvaa heteroseksuaalisen aktin välineellistä ja objektivoitua luonnetta. Olennaista on, mitä *metodia* käytettäisiin: pillereitä, kierukkaa vaiko rytmimenetelmää? Antavatpa jotkut heteromiehet naistensa taivutella itseään niin pitkälle, että he suostuvat toimimaan omaa itseään *vastaan* ja steriloivat itsensä. On vaikea kuvitella, kuinka paljon itsevihaa ja -inhoa miehen on täytynyt sisäistää antautuessaan pelkistä ehkäisyyn liittyvistä syistä ”lääketieteelliseen” toimenpiteeseen, jossa häneltä tukitaan siemenjohtimet ja tuhotaan hänen luonnollinen siitoskykyisyytensä sekä mahdollisuus siemensyöksyn tuottamaan nautintoon. Pelkän heteroseksuaalisuudesta johtuvan ehkäisyongelman ja sukupuolten välisen yhteensopimattomuuden vuoksi toimeenpantavat miesten sterilisaatiot ovatkin lihan silpomista pahimmillaan. Samaan sarjaan kuuluvat lisäksi erektiolääkemainokset, joilla manipulaatiota toteutetaan hienovaraisemmin. Ne

ahdistavat pahasti miehiä, joilla vielä seisoo. Ja jos miehellä ei seiso, sekään ei ole välttämättä ongelma vaan merkki siitä, että miestä ei kiihota. Naisten aggressiivisuus miesten seksuaalisuutta ja heidän siitoskykyisyyttään kohtaan saa ilmaisunsa myös "ennenaikaisen" orgasmin käsitteessä. Mies saa omasta mielestään orgasmin aina oikeaan aikaan eli juuri silloin kun mielihyvän kokemus valtaa hänet. Niinpä "ennenaikaisen" orgasmin käsite ilmentää miehen ja naisen yhteensopimattomuutta ja feministien perusteettomia vaatimuksia miehiä kohtaan.

Pahiten heteromiehiä vedetään nenästä, kun heidät saatetaan oman ejakulaatiokykynsä tuhoavaan kirurgiseen toimenpiteeseen näennäisesti "vapaasta tahdostaan". Koska kyseisen manipulaation syyt ovat sosiaalisia, kukaan ei mene sellaiseen vapaasti saati omasta aloitteestaan vaan toisiin ihmisiin liittyvien suhteiden eli naistensa vuoksi. Tällöinkään toimitusta ei voida perustella sillä, että henkilö muka itse haluaa sterilisaatiota. Kaikkea, mitä yksilöt omassa epäjohdonmukaisuudessaan vaativat, ei pidä toteuttaa. Sterilisaatiotahan on totuttu käyttämään myös pakkotoimena ja rangaistuksena, ja voikin vain kuvitella, kuinka kiitollisina itkien sterilisoitujen heteromiesten naispuolisot nauttivat onnistuessaan tuhomaan miestensä kyvyn nautinnolliseen siemensyöksyyn ja sitä kautta voittamaan osan omasta peniskateudestaan.

Pikkutytöt ovat tunnetusti huolissaan siirtymäobjekteinaan toimivien eläinten oikeuksista mutta eivät puutu siihen, että eläinlääkärit kastroivat heidän urospuolisilta lemmikeiltään kivekset. Myös aikuiset feministit pitävät naisten ympärileikkausta suurena ongelmana mutta eivät näe ongelmana miesten sterilisaatiota. Sen sijaan he suorastaan vaativat sitä välttääkseen itse käyttämästä ehkäisyä. Valitettavasti sterilisaatiota käytetään edelleen maailman yleisimpänä "ehkäisykeinona", ja myös Suomessa niitä tehdään vuosittain noin 1500 miehelle sekä viisinkertaiselle määrälle naisia. Naiset eivät kuitenkaan kärsi sterilisaatiosta yhtä paljon, koska se ei vaikuta naisten seksuaalisen tyydytyksen saamiseen eikä orgasmiin. Ei ole tietenkään mitään vikaa siinä, että heterot pyrkivät huolehtimaan ehkäisystä, mutta kirurgiset keinot, kuten sterilisaatio, ovat siihen tarkoitukseen vääriä, ja sama pätee ympärileikkauksiin.

Heteroseksististä kaksinaismoralismia ilmentää se, että länsimaisissa yhteiskunnissa ollaan avoimesti huolissaan Afrikan maissa suoritetuista "naisten ympärileikkauksista", vaikka naisilla ei ole juuri mitään, mitä leikata. Mutta miesten ympärileikkaukseen ja sterilisoimiseen ei puututa edes länsimaissa, vaikka sillä tavoin ihmiselle tuotetaan ikuinen ja peruuttamaton haitta. Sen sijaan Suomen laki sallii sterilisaation, jos sitä pyytävä on täyttänyt 30 vuotta ja hänellä on kolme lasta. Tällöin asiaa tarkastellaan vain heteroseksististen intressien eli lisääntymisen kannalta eikä ihmisen seksuaalisen kyvyn, tyydytyksen saamisen tai ejakulaatioon liittyvän ylpeyden kannalta. Voidaankin sanoa, että käyttämällä sterilisaatiota ehkäisykeinona mies vammautetaan ja rampautetaan seksuaalisesti, ja tämä tapahtuu lain ja lääketieteen hyväksymänä keskellä kirkasta arkipäivää.

Heterotieteen ja homoseksuaalisen filosofian välisiin eroihin liittyy myös

se ”metodologian” alaan sisältyvä oivallus, että heterotieteen omat menetelmät ovat yhtä impotentteja kuin kastroidun tai immuuniksi tehdyn miehen pilattu siemensyöksykyky. Miehellä ejakulaatiokyvyn kautta artikuloituu kokonainen filosofia, ja tässä asiassa voimme luottaa Tom of Finlandin sanoihin: ”Ellei kullini seisonut minun työskennellessäni jonkin piirroksen kimpussa, siitä ei tullut hyvää.”[116] Myös filosofian piirissä miehuuden löytäminen ja toteuttaminen tapahtuvat erektiokyvyn ja ejakulaatiokyvyn kautta. Kaikki tietävät, kuinka tärkeitä peniksen koko ja kyky siemensyöksyyn ovat murrosiässä oleville pojille. Miehessä tapahtuu suuri henkinen muutos, kun hän tulee seksuaaliseksi ja alkaa filosofoida omaksuen direktiivisen ja projektiivisen maailmasuhteen. Kyky siemensyöksyyn on siis olennainen osa miehen identiteettiä, ja sen vaarantaminen pyrkii kyseenalaistamaan koko miehenä olemisen oikeuden.

Entä mitä merkitystä edellä selitetyllä on tieteen ja filosofian kannalta? Naisten keksimillä ”metodisäännöillä” on symboliset vastineensa feministien kahlitsemassa heterotieteessä. Miehen tapa asennoitua maailmaan on alun perin homoseksuaalinen. Se näkyy jopa murrosikäisten poikien hamppaavassa kävelytyylissä, jonka kautta välittyy ajatus: ”Tulevaisuus on meidän!” tai ”Täältä tullaan, elämä!” Ne edustavat miesten tapoja suhtautua asioihin. Sen sijaan yhteiskunnan kasvatusinstituutiot pyrkivät kuohimaan miehen ja tekemään hänestä henkilön, joka tarkastelee maailmaa reflektiivisesti. Esimerkiksi lukion opettama välillinen todellisuussuhde on pohjimmiltaan feminiininen ja heteroseksistinen. Koska koulumaailma suosii naisellisia opetus- ja oppimistapoja, tytöt näyttävät menestyvän lukioissa poikia paremmin. Samalla koulumaailma polkee niitä intellektuaalisia valmiuksia, jotka ovat olennaisesti maskuliinisia ja perustuvat miehen seksuaaliseen tyydytysrakenteeseen. Miehen kyky purkautua ja laueta edustaa hänen direktiivistä filosofiaansa, ja myös filosofian pitää tuottaa miehelle vastaavanlainen suoraan toimintaan perustuva tyydytys.

4.4.3.2. Älyllisyyden ehkäiseminen ja viisauden abortoiminen

Nyky-yliopistossa mies on täysin sorretussa tilassa, ja filosofiassa vallitsee älyllisyyden lamaannus. Tasa-arvotouhottajat politikoivat naiseudella ja lavastavat myös tavallisen heteromiehen juopoksi kulkuriksi, joka on omassa perheessäänkin vierailijana. Feminismi ei ole marginaalinen poliittinen ilmiö, vaan siitä on tullut hallitseva periaate, jonka perusteella ratkaistaan tieteen asiakysymyksiä. Sukupuolten kompleksiset suhteet leviävät tällöin filosofian piiriin, ja niillä on suora vastineensa yliopiston käytännöissä. Turhaan ei sanota, että heterotieteessä ei ole munaa. Filosofian kurjuus, ankeus ja mitäänsanomattomuus johtuvat siitä, että filosofiasta puuttuu penis. Siinä toteutuukin feministien vallankäyttö. Yliopistoissa toimivat ”tieteenfilosofian ja metodologian” erityisasiantuntijat eivät yleensä ole lainkaan selvillä toimintansa mitä vertauskuvallisimmasta luonteesta.

Tarkastelkaamme seuraavaksi aborttia heterotieteellisen ajattelutavan

vertauskuvana. Pahimmillaan tuo älyllisen toiminnan estävä ehkäisymetodi toteutuu juuri silloin kun raskaudenkeskeytystä käytetään ehkäisyvälineenä. Filosofit eivät ole tällöin sokraattisia kätilöitä eivätkä edes keisarinleikkausten tekijöitä, vaan heistä tulee teurastajia ja pyöveleitä, jotka toimivat klinikoillaan Josef Mengelen tavoin. Samalla harjoitetaan lobotomiaa, jonka kautta ihmiseltä kastroidaan aivot.

Käytännön raskaudenkeskeytykset ovat suuri yhteiskunnallinen ongelma, mutta asiasta ei puhuta julkisuudessa avoimesti, sillä abortti on osa heteroseksuaalisuuden olemukseen sisältyvää ongelmallisuutta. Seksin seurauksia ovat lapset. Meitä homoja puolestaan vihataan usein siksi, että meidän uskotellaan vierastavan lapsia. Homoja pidetään huonoina kasvattajina sillä perusteella, että arvostelemme naturalistista lajinsäilytysstrategiaa. Tosiasiassa homot ovat erinomaisia kasvattajia, aivan kuten platonisen pedagogiikan käytännöt osoittavat, mutta heterot murhaavat omia lapsiaan tekemällä abortteja. Asiaa ei kuitenkaan nosteta pöydälle, sillä abortti on ritualisoitunut osaksi arkipäivää niin, että julkinen sana ei kestäisi asian esilläpitoa. Koska abortteja tehdään jatkuvasti, moraalisten kannanottojen ja vallitsevan todellisuuden välinen ristiriita muodostuisi liian suureksi. Toinen vaihtoehto olisi, että asiassa vallitseva konflikti vaatisi *kieltämään* abortit, mikä puolestaan muodostaisi ristiriidan suhteessa heteroseksuaalisen valtakulttuurin etuihin. Abortin tehneet ihmiset joutuvat tietenkin kärsimään seurauksista myös omassa elämässään, mutta pahinta väkivaltaa tehdään syntymättömille lapsille, jotka murhataan. Vaikka syntyvyyden säännöstely onkin paikallaan, on abortti väärä ja epäeettinen metodi. Sen sijaan heteroiden tulisi joko käyttää ehkäisyä tai pidättäytyä seksistä.

Abortti onkin nimenomaan heteroseksuaalisuuden *omasta olemuksesta* seurannut ongelma. Koska heteroseksuaalit eivät katso voivansa rajoittaa omaa seksiään, he pitävät oikeutenaan surmata sen vuoksi ihmisiä. Tämä tuottaa heteroille suurta häpeää, ja sen vuoksi sekä aborteista että heteroiden oman seksin ongelmallisuudesta pyritään vaikenemaan heterotieteessä.

Heterot murhaavat omia jälkeläisiään täysin laillisesti lääketieteellisissä laitoksissa. Ja näitä murhia tehdään pelkästään Suomessa joka vuosi lähes 8 000 – melkoista teurastusta siis. Heteroseksuaalit ovat vuosisatojen ajan solvanneet, kiduttaneet ja pahoinpidelleet homoja siksi, että rakastamme toisiamme. He ovat myös surmanneet meitä aivan niin kuin muitakin jälkeläisiään. Mutta sen enempää homoihin kohdistuneita murhia, sotien kautta toteutuneita omien jälkeläisten tapattamisia kuin aborttejakaan ei kyseenalaisteta *heteroseksuaalisessa valtakulttuurissa*, sillä ne luetaan osaksi heterotieteen omaa olemusta ja ”metodologiaa”. Huomattava on, että en esitä tätä kritiikkiäni minkään kristillisen uskonnon suunnalta enkä sitoudu muuhunkaan uskonnolliseen fundamentalismiin, vaan esitän näkemykseni yksinomaan järkevän ja eettisen ajattelun taholta. Kaikkein neuvottomimpia ja moraalittomimpia kyseisissä ongelmissa ovatkin olleet ne ”filosofeina” itseään pitävät heterotieteen harjoittajat, jotka ovat antaneet kaiken tapahtua. Pahimmassa tapauksessa he ovat hymisseet hyväksyvästi myös abortteina toteutettaville surmateoille. Juuri se on ollut tulosta tuosta henkisen

kastraation ja sterilisaation kautta aikaansaadusta filosofiattomuudesta.

Heteroseksuaalisen valtakulttuurin ja heterotieteen neuvottomuus saa ilmaisunsa ei-toivotun raskauden käsitteessä. Sana ”ei-toivottu” on kiertoilmaus sanalle ”vihattu”, ”inhottu” tai ”vastenmielinen”. Heterot välttelevät puhumasta omasta seksistään tavalla, jonka kautta sen tulokset määrittyisivät kielteisesti. Siitä seuraa, että heterot yrittävät kieltää omasta seksistään seuraavan mitään negatiivista. Tosiasiassa he joutuvat pakon edessä kieltämään ja torjumaan oman seksuaalisuutensa tulokset. Ja tämä kieltäminen on sinänsä täysin moraalitonta, sillä sen uhrina on avuton ihminen ja ihmisen koko arvo. Abortit kieltävät siis ihmisarvon ja toisen ihmisen olemassaolon, sillä sikiössä on joka tapauksessa predestinoituna ihmisyksilö sellaisena, mitä hänestä voi tulla.

Abortti on omalla tavallaan koko heteroseksuaalisuuden luonteva vertauskuva. Heteroseksissä ihminen kokee olevansa luonnolliseksi arvotetun seksuaalisuutensa orja. Hänen mielihyvän tavoittelunsa ajautuu ristiriitaan hänen seksuaalisuudestaan seuraavien vaatimusten kanssa, aivan niin kuin viisauden pyrkimykset ja käytännöt ajautuvat ristiriitaan yliopistoissa. Heteroseksiä harjoittaessaan ihmiset tuottaisivat tietenkin paljon enemmän jälkeläisiä kuin mistä he pystyisivät huolehtimaan. Epäonnistuessaan ehkäisyssä he puolestaan joutuvat surmaamaan omia jälkeläisiään. Epäonnistuneen heteroseksismin seuraus on murha.

4.4.3.3. Kliseiset kielikuvat: uhreina mieli, munat

Heterotieteeseen liittyy myös useita sellaisia ajattelutapoja, jotka eivät ole yhtä vaikuttavia kuin edelliset mutta jotka muokkaavat asenteita ja arvostuksia relativistiseen suuntaan. Ongelma on paitsi tosiasiallinen myös tyylillinen. Se ilmenee esimerkiksi käsitteissä ’vahva’ ja ’heikko’. Joku heterotieteen viranomainen saattaa lausua, että tietty tohtori tai tutkija ei ole ”vahvoilla” vaan ”heikoilla” valittaessaan epäoikeudenmukaisesta kohtelusta. Joku pedantti professori voi myös pyrkiä kieltelemään eri mieltä olevaa kollegaa esittämästä ”vahvoja argumentteja”. Tämä on osa heterotiedettä: sovinnaista ja relativistista punnintaa. Käsitteiden ”vahva” ja ”heikko” käyttäminen pyrkii ilmaisemaan, että keskeiset filosofiassa vaikuttavat erot eivät olekaan periaatteellisia eroja vaan pelkkiä aste-eroja. Tällöin koko todellisuus pyritään sulkemaan heterotieteen piiriin. Tosiasiassa suuri osa maailmassa vallitsevista erimielisyyksistä heijastelee periaatteellisia eroja eikä vain suhteellisia eroja, ja eräs tällainen kuilu vallitsee juuri heterotieteen ja homoseksuaalisen filosofian välillä.

Eräs heterotieteen yleisimmistä kliseistä liittyy ”sillan rakentamisen” kielikuvaan. Heterofilosofeille on tyypillistä koettaa hyvittää harjoittamaansa diskriminaatiota vakuuttelemalla, että he itse kyllä pyrkivät töin ja toimin *rakentamaan siltaa* analyyttisen filosofian ja kaiken muun ajattelun välille. Ensin he ovat tosin määritelleet oman heterotieteensä ”akateemiseksi” ja homofilosofit akateemisen maailman ulkopuolisiksi tahoiksi.

Vähättelynsä välineenä he käyttävät ilmaisua, että jokin tietty filosofi ei ole ”vakavasti otettava” eli heterotieteen harjoittaja. Sitten he ovat saattaneet väittää, että nuo epäakateemisiksi henkilöiksi leimaamansa tahot ovat ”pyrkineet katkaisemaan välinsä” omaan hetero”filosofiaansa”, jota he nimittävät yliopistofilosofiaksi. Samalla he koettavat uskotella, että kritisoitu homofilosofi ei olisikaan akateemisesti koulutettu ja että hänelle ei kuuluisi toimivaltaa yliopistolaitoksen sisällä. Asia on useimmiten niin päin, että heterofilosofit ovat *itse* pyrkineet tuhoamaan meidän toimintaedellytyksemme yliopistoissa ja määritelleet yliopistot omikseen. Tämä on tapahtunut heteroiden keskinäisillä solidaarisuuden ilmaisuilla, kuten virkojen jaolla, salaisilla kädenpuristuksilla ja sosiaalisen pääoman keruulla.

Homofilosofien puolustelu- ja perusteluyritykset johtaisivat vain siihen, että me ikään kuin tulisimme tunnustaneiksi heterofilosofien ensisijaisuuden ja oikeutuksen. Tämäntapainen ”sillan rakentaminen” onkin tyypillistä vain heterotieteelle. Sillan rakentaminen on infantiili kielikuva paitsi siksi, että silta on peniksen metafora, myös siksi, että se on klisee. Tiedostamattomasti käytettynä se menettää siis tehonsa, ja tietoisesti käytettynä se vaikuttaa naiivilta. Heterotieteen harjoittajat saattavat myös tahallaan käyttää kliseitä, koska he haluavatkin kirjoittaa ”vain keskinkertaisesti” ja säästää itsensä ajattelemisen vaivalta. Ja onhan toki kliseitä käytettävä, jotta ne pysyisivät elinvoimaisina. Siksi näiden pulliaisten kynästä lähtee usein pelkkää puppua, ja he käyttävät omaa tyylitaidottomuuttaan heitä paremmin taitavien ihmisten ahdistelemiseen. Mikään tuskin ärsyttääkään ketään filosofia niin paljon kuin se, että kuukausipalkattu näennäisfilosofi arvostelee epäpätevästi sellaista, joka todellisuudessa on filosofi, mutta jolta kiistetään mahdollisuudet toimia yliopistoissa. Tämä paljastaa kuilun, joka vallitsee heterotieteen ja homofilosofian välillä ja jota sen heteroseksuaaliset ”silloittajat” taivastelevat pystymättä ymmärtämään filosofiatraditioiden välille repeytyneen railon syvyyttä sekä sen todellista luonnetta. Heterotieteen ja homofilosofian välisen kuilun umpeen lapiointi on yhtä toivotonta kuin silloittamiseen liittyvän metaforan käyttö.

Periaatteellisten erojen kääntämiseen vain relatiivisiksi heikko–vahva-eroiksi liittyy filosofian leimaaminen ”fundamentalismiksi”. Esimerkiksi jokin yliopiston kansleri saattaa lausua, että ”on oikein rajata fundamentalismi pois yliopistofilosofian piiristä”. Tuolla tavalla ajatellessaan hän ei tule pohtineeksi, mitä filosofiasta jää jäljelle, jos siitä niin vain poistetaan periaatteellinen ajattelu. Periaatteellisten erojen kiistäminen on tyhmää politiikkaa myös siksi, että se peittää heterotieteen oman fundamentalismin.

Se siis pyrkii vähättelemään fundamentalismin merkitystä siellä, missä se esiintyy valtakulttuurina, mutta leimaa vähemmistöjen näkemykset ”vaaralliseksi normien rikkomiseksi”, josta pitää rangaista. Heterotiede näkee fundamentalismia siellä, missä joku ihminen on fundamentalistinen aamutohvelien käyttäjä, mutta ei näe fundamentalismia siellä, missä katkotaan päitä lain ja oikeuden nimissä.

Kyseisen ajatussolmun heterotieteen harjoittaja koettaa ratkaista vaatimalla argumentoinnilta *asiallisuutta*, joka on tavattoman tyypillistä ikä-

vähkölle heterotieteelle. Sitä jäytävät monet arkisiin ahdistuksiin liittyvät lajinsäilytysongelmat, ja siksi heterotieteenharjoittaja haluaa nojautua vain *itse asiallisiksi määrittelemiinsä* asenteisiin ja arvolähtökohtiin. Hän täsmentääkin, että kyse on siitä, milloin toiminta on ”liian” fundamentalistista, aivan kuin hänen mielestään olisi olemassa ”sopivaa” fundamentalismia. Tällöin edellytetään, että tiede on ”asiallista” *heterotieteen ehdoilla*. Hän ei siis ole ymmärtänyt fundamentalismia koskevaan omaan vastakritiikkiinsä sisältyvää fundamentalismia lainkaan.

Sen sijaan heterotieteen harjoittaja penää *perusteluja* ja *argumentteja*. Hänen mielestään kenenkään ihmisen tekemä tulkinta ei voi olla pätevä sellaisenaan, vaikka se joka tapauksessa kertoo totuuden siitä, mitä hän asioista ajattelee. Tämän mukaan kukaan ei ole uskottava eikä perusteltu omana itsenään, eikä mitään näkemystä voida ymmärtää saati hyväksyä sen perusteella, että se on sanottu. Homofilosofian näkökulmasta asia on kuitenkin niin, että mitään ajatusta ei alun alkaenkaan lausuttaisi, ellei siihen olisi jotain syytä. Siksi jo se, että ajatus on sanottu, riittää perusteeksi sen itsensä puolesta. Heterotieteelle taas on tyypillistä *kinasteleva* mielipiteiden esittäminen. Se edustaa heteron todellisuussuhdetta, oidipuskompleksia ja hänen suhdettaan vastakkaiseen sukupuoleen. Kun kyseessä on heteromies, tuo kinastelu vastaa hänen murrosikäisenä kokemiaan tunteita hänen jouduttuaan tahtonsa vastaisesti jankuttelemaan äitinsä kanssa omien emansipaatio-ongelmiensa vuoksi. Myös hänen vapautumisensa tiellä tulee ennen pitkää vastaan nainen, mikä merkitsee hänen ajautumistaan syvemmälle sukupuolierosta johtuvaan kiistelyyn. *Riippuvuuden* kokemus onkin yksi heterotieteen pahimmista vapautumisen esteistä.

Perustelujen ja argumenttien vaatimiseen sekä kinasteluun haastamiseen liittyy myös *tutkimuksellisuuden* korostaminen. Kun filosofia on tutkimuksellista, se on objektivoivaa. Filosofi halutaan nähdä tutkijana, joka tutkii jonkun (yleensä jo kauan sitten kuolleen) henkilön ajatuksia hänen jälkeensä jättämistä asiakirjoista kirjaston kivijalan sisällä. Tutkimuksellisuuden päämääränä on estää ihmisiä sanomasta itse mitään. Tämä on osa heteroseksististä filosofian objektivointia ja esineellistämistä.

”Tutkimuksellisuuden” vaatimuksen kautta ihmisiä yritetään sitouttaa analyyttiseen systeemifilosofiaan. Kun tutkii filosofiaa, ei tee sitä. Kun analysoi filosofiaa ulkoa päin, ei ole filosofi. Sen sijaan homoseksuaalisen filosofian kannalta oikea filosofinen asenne on projektiivinen ja direktiivinen. Aito filosofi ei niinkään tutki filosofiaa kuin tekee sitä itse. Niinpä myös heterofilosofien kannattaisi tulla pois kirjastojen kellareista, joissa heidän aikoja sitten menehtyneiden kollegojensa ruumiit makaavat kylminä kalmistoissa, ja alkaa harjoittaa filosofiaa, sillä filosofin ei tule olla ensisijaisesti asiantuntija vaan henkilö, jonka asia tunnetaan. Filosofin päämääränä ei ole tutkia filosofiaa vaan tehdä sitä. Tutkimuksellisuus ei yleensäkään ole sopiva lähestymistapa useimpien filosofisten kysymysten tarkastelemiseen, eikä kaikkia asioita tarvitse liioin tutkia. Parhaimmillaan filosofia on linjanvetoa ja uusien ajatusten luomista. Sen sijaan ”tutkimuksellisuuteen” liittyy vain symbolinen asema kullin vertailun metaforana, joten on ymmärrettä-

vää, että varsinkin naiset haluaisivat sitä harjoittaa. Kateuksissaan he vaativat sitä myös muilta, ja siksi ”tutkimuksellisuus” edustaakin naisellista asennoitumista todellisuuteen.

Heterotieteen keskeinen ominaisuus on myös *viivyttely*. Hitaus ja viivyttely ovat naisellisia ominaisuuksia, ja erityisesti ne täydellistyvät hallinnossa. Heterotieteessä, jossa ihmisen kokemuksellisuus on kiistetty, ihmiset opetetaan kuin vahingossa katselemaan asioita *sub specie aeternitatis:* ikuisuuden näkökulmasta. Tämä kuvastuu siitä, että yksinkertaisimmatkin akateemiset prosessit kestävät useita kuukausia, jopa vuosia. Usein sanotaan, että näin halutaan varmistaa oikeuksien toteutuminen, mutta pahin rikkomus oikeutta vastaan on tuo viivyttely itse. Se riistää ihmisten elämää, kun taas direktiivisesti ja projektiivisesti asennoituvan filosofin mielestä kaikki tärkeät asiat tehdään heti. *Hitaus* on naisellinen ominaispiirre ennen kaikkea siksi, että nainen ei suuntaudu maailmassa direktiivisesti eikä hierarkioita tunnustaen vaan suhtautuu asioihin reflektiivisesti ja harkitsevasti. Hän ei toimi vertikaalisesti, kuten mies, joka laittaa asiat tärkeys- ja kiireellisyysjärjestykseen, vaan vertailee horisontaalisesti keskenään samanlaisia vaihtoehtoja aivan niin kuin viipyessään kemikalioliikkeessä loputtomasti. Viivyttely siis juontaa juurensa heterotieteestä ja sen toteuttamisesta naiseuden ehdoilla. Usein myös miesten harjoittamaan viivyttelyyn on syynä se, että heteromiehillä on tärkeämpää tekemistä naispuolisten sihteeriensä parissa kuin akateemisten virkatehtäviensä piirissä.

Viivyttely liittyy ihmisen *haptiseen* olemukseen eli fyysiseen kontaktisuhteeseen, joka hänellä on kehollisesti ulottuvaisena olentona todellisuuden kanssa. Naisella ei ole penistä. Tämä vaivaa häntä suuresti ja vaikuttaa paitsi tieteellisiin, myös yhteiskunnallisiin ja poliittisiin toimintamuotoihin.

Koska naisen haptinen olemus ei ole direktiivinen eli suuntautuva, hän ei kykene nopeisiin eikä määrätietoisiin ratkaisuihin. Miehellä näiden piirteiden olemassaolon takaavat peniksen olemassaolo ja falloskeskeinen ajattelu. Siksi miehellä on luontaisesti taipumus tehdä direktiivisiä ja projektiivisia ratkaisuja. Ja siksi mies ahdistuu yhteisössä, jossa hänen henkinen erektionsa eli kykynsä tehdä määrätietoisia päätöksiä ei voi toteutua.

Viivyttely on valitettavasti institutionalisoitunut niin tieteen kuin yhteiskunnankin rakenteisiin. Tällaisissa instituutioissa mies kärsii. Naisen ja miehen yhteensopimattomuus näkyy jopa erilaisessa kävelynopeudessa eli siinä, että nainen kävelee aina kolmekymmentä prosenttia hitaammin kuin mies. Jos naisen yrittää ohittaa oikealta, hän kääntyy eteen. Ja jos hänet yrittää ohittaa vasemmalta, nainen kääntyy silloinkin miehen eteen. Tämä saattaa johtua esimerkiksi siitä, että nainen näkee jommallakummalla puolellaan näyteikkunan, jota kohti hän yllättäen kääntyy tehdäkseen vertailua ja valintoja. Haptisiin ja kehollista maailmasuhdetta kuvaaviin eroihin perustuu suuri osa sekä tiedepoliittisista että yhteiskunnallisista yhteentörmäyksistä. Kaukana ei olekaan ajatus, että liikenteeseen pitäisi saada eri kaistat naisille ja miehille.

Haptiset erot ovat varsin merkittäviä paitsi tieteen symboliikassa, myös politiikassa. Haptisuus liittyy *läsnäoloon*, josta saksalaisessa eksistenssi-

filosofiassa käytetään *Daseinin* käsitettä. Miehen läsnäolo ja suhde maailmaan ovat erilaisia kuin naisilla. Peniksen ja katseen avulla tapahtuva maailman kohtaaminen ovat miehille tärkeitä suhtautumistapoja todellisuuteen. Naisille taas tuntoaisti on tärkeämpi. Myös hetero- ja homomiesten välille hahmottuu eroja. Heteromiehillä on aivan oma pukeutumistyylinsä ja homoilla omansa. Nämä seikat kertovat, millä tavoin homo ja hetero kontrolloivat kehoaan. Koska homot ovat vähemmistöasemassa, he ehdollistuvat tarkkailemaan liikkeitään ja kehoaan jatkuvasti, ja siksi heistä tulee monin tavoin hillitympiä ja kehoaan paremmin hallitsevia kuin heteromiehistä. Tämä näkyy siinä, miten heterot öykkäröivät ravintoloissa ja päästävät kehonsa helposti rappeutumaan lihomisen ja ylensyönnin seurauksena. Hetero on jo nuorena omaksumansa seksuaalisen vapauden tuloksena alkanut toteuttaa itseään avoimemmin kuin homo. Mutta siinä piilee myös vaaransa. Hetero joutuukin kohtaamaan avoimen seksuaalisuutensa seuraukset yleensä perheen tuottamien vaikeuksien kautta, ja ne muodostavat heterolle ahdistuksen lähteen. Lopulta ahdistusta vastaan rimpuileminen johtaa läkähtymiseen, ja rasvakerros pullistaa ja turvottaa ennen niin komean heteron.

Heteron haptista suhdetta todellisuuteen alkaakin leimata aggressiivisuus, ja niinpä hän harrastaa aggressiolajeja, kuten jääkiekkoa tai nyrkkeilyä, ellei hän sitten pahoinpitele eukkoaan ja lapsiaan. Vaikka asiat eivät milloinkaan etenisi tuohon sinänsä loogiseen päätepisteeseen, heteromiehen ja homomiehen erot näkyvät heidän *erilaisessa fyysisessä läsnäolossaan* eli *Daseinissaan*. Koska homon haptinen olemus on kontrolloitua, homo näyttää usein keskittyneeltä, ja paikoin tämä käy ilmi myös hänen kehostaan.

Ihminen näyttää usein siltä, mitä ja miten hän ajattelee. Siksi sanotaan, että jo ulkoisista piirteistä voi nähdä, onko ihminen hetero vai homo. Homo näyttää siltä, kuin hän ajattelisi tai mietiskelisi jatkuvasti, ja joskus hänen olemuksensa saattaa muistuttaa meditaation harjoittajaa tai buddhalaista munkkia. Homot näyttävät usein keskittyneiltä, ja sen voi havaita myös heidän katseestaan. Muutamat homot ovat alkaneet säteillä omalaatuista läsnäoloa, kuten belgialainen sarjakuvien piirtäjä Hergé viimeisinä elinvuosinaan. Ajattelun katalysoituminen kehollisiksi muutoksiksi taas johtuu yleensä joko seksin puutteesta tai liiallisesta intohimosta – tai kuten tavallista, molemmista yhtä aikaa. Siihen puolestaan ohjaa homoseksuaalisuuden torjuminen heteroyhteiskunnassa.

Näin olemme luoneet valoa kysymykseen, miksi homon ja heteron voi tunnistaa ulkonäöstä: me annamme itsestämme (ja tulkitsemme toisistamme) useita sanattomia viestejä, joista emme ole tietoisia, mutta jotka vaikuttavat tajunnassamme. Samalla tavoin selittyy se, miksi hetero havaitsee homon jo kaukaa, ja liikenteessä hän painaa aggressiivisesti kaasua havaitessaan, että joku homo syyllistyy ajattelemisen syntiin kävellessään transsiin vaipuneen näköisenä kadulla. Monet heterot myös alkavat tehdä erikoisia rituaaleja havaitessaan lähestyvän homon. Jos homomies sattuu vilkaisemaan heteromiestä kadulla, hetero turvautuu heti naiseen tarttuen häntä kädestä tai soittaen naiselle esimerkiksi matkapuhelimella ja todis-

tellakseen siten, ettei ole homo. Toisin sanoen hetero ei voi eikä halua sietää homoseksuaalisuutta omassa maailmassaan. Sen sijaan meidät homot pakotetaan jatkuvasti sietämään heteroseksuaalista todellisuutta ja piilottamaan omat tunteemme. Sitten nuo heterot ilkeilevät meille, että olemme muka ”narsistisia” emmekä ”osaa asettua toisten ihmisten asemaan”. Tässä ristiriidassa saa jälleen ilmaisunsa homoseksuaalisen itseensä identifioituvan ja heteroseksuaalisen toiseuteen identifioituvan persoonallisuuden ero. Heterot eivät voi suvaita omassa maailmassaan homoseksuaalisen todellisuuden läsnäoloa vaan tulevat neuroottisiksi ja ilmaisevat torjuntaansa pakkoliikkeillä, kuten sylkäisemällä katuun tai nakkelemalla niskojaan homon kohdatessaan. Varsin suosittu keino homon kohtaamiseen liittyvästä ahdistuksesta vapautumiseen on pään pyöräyttäminen ja tukan huiskaiseminen. Tällöin heteron ajatukset ikään kuin painuvat takaisin takaraivoon ja mahdolliset omat homoseksuaaliset yllykkeet pysyvät kurissa.

Jos taas homot ilmaisevat homoseksuaalisuuttaan kaduilla avoimesti, heterot torjuvat meidät heti tietoisuudestaan ja tekevät sen niin näkyvällä tavalla, että *heidän torjuntansa* itse asiassa *paljastaa meidän homoutemme* ja samalla sulkee sen pois sekä tuottaa tietenkin paljon enemmän ahdistusta meille kuin me koskaan olemme tuottaneet heille. Myös tilanne, jossa ihmisestä näkyy hänen sukupuolisen suuntautumisensa sijasta vain hänen sukupuolensa, on homoille ongelmallinen. Heterojen elämä on paljon helpompaa heteroseksuaalisessa valtakulttuurissa, jossa jo sukupuolen perusteella voi päätellä, onko joku ihminen mahdollisesti halukas seksuaaliseen kanssakäymiseen. Näistä syistä homot ja heterot eivät koskaan voi olla ystäviä, vaan ollessaan johdonmukaisia ja tietoisia homot ja heterot ovat toisilleen ikuisia vihollisia.

Mutta homomiehen ja heteromiehen erilaista *Daseinia* merkittävämpi on naisen ja miehen sukupuolisen läsnäolon ero. Tukalimpia tilanteita tavallisessa arkielämässä on sellainen, kun jokin seksuaalisesti tyydyttymätön ja pihisevä mummo astuu raitiovaunuun ja tekee sen tietenkin hyvin eloisasti, sillä mikäpä pahan tappaisi. Sitten hän aloittaa pienen, tuskin havaittavan köhöttämisen ärsyttääkseen kanssamatkustajia. Hän haastaa selvästi jotakuta matkustajaa yskäisemään merkitsevästi köhimisen lopettamisen puolesta. Lopulta joku mieshenkilö erehtyykin tekemään niin, ja silloin hän on ansassa. Tästä ilostuneena mummo löytää elämälleen tarkoituksen ja yskäisee takaisin. Hän tekee sen niin monta kertaa kuin kuulee vastayskäyksen. Vaikka haasteeseen langennut osapuoli luovuttaisi ja yskäisisi lopulta enää vain selvittääkseen kurkkuaan, mummo pihahtaa sinnikkäästi takaisin pitääkseen viimeisen yskäyksen itsellään ja todistellakseen, kuka raitiovaunussa käskee. Moiseen peliin haastaminen on merkkinä pakkoneuroosista, ja se kuvaa symbolista heteroseksuaalista aktia ja aggressiota. Jos ihminen sattuu astumaan tuollaiseen joukkoliikennevälineeseen, jossa on meneillään kyseisenlainen voimien taistelu, sen enempää uhreilla kuin sivullisillakaan ei ole yleensä muuta vaihtoehtoa kuin nousta ensimmäisellä mahdollisella pysäkillä pois ja jatkaa matkaa seuraavalla vuorolla. Minua tuontapainen seksuaalinen häirintä kiusaa niin pahasti, että itse en voi

yleensä lainkaan ajatella, mikäli huoneessa on nainen, ja tähän näkemykseeni yhtyy varmasti suuri osa maailman miespuolisista hengen jättiläisistä.

Vain merkittävät filosofit, kuten Nietzsche, ovat uskaltaneet arvostella naisia. Ei ole myöskään ihme, että filosofi Louis Althusser kuristi vaimonsa ja Arthur Schopenhauer tönäisi kovaäänisesti lörpötelleen vuokraemäntänsä portaita alas, minkä johdosta hänet tuomittiin maksamaan korvauksia kyseisen akan kuolemaan asti. ”*Obit anus, abit onus* [akka kuoli, poistui aasi (eli kärsimys loppui)]”, totesi pessimismistään ja tahtofilosofiastaan tunnettu Schopenhauer, kun kyseinen iäkäs nainen kaatui parinkymmenen vuoden kuluttua hautaan. Schopenhauerista myöhemmin esitettyjen tulkintojen suopeutta *naisille* osoittaa tosin se, että hänen vuokraemäntänsä on yleensä mainittu hänen ”taloudenhoitajakseen” vaikka taloudellinen huoltosuhde oli tosiasiassa päinvastainen. Jos mies nykyäänkin erehtyy puhumaan kovaäänisesti esimerkiksi kirjastossa tai tietokoneluokassa, naiset vaativat heti hiljaisuutta. Mutta jos miehet vaatisivat eukkoja olemaan hiljaa taloyhtiöiden rappukäytävissä, naiset nostaisivat asiasta varmasti ryhmäkanteen, mikäli voisivat. Jos filosofian historian suurimmilta hahmoilta olisi vaadittu, että he ovat puheissaan poliittisesti korrekteja feministejä, he eivät olisi voineet luoda filosofiaansa lainkaan.

4.4.3.4. Heterotiede naisen käsilaukkuna

Edellä on käsitelty havainnollisesti eräitä homojen ja heterojen sekä miehen ja naisen symbolimaailmaan liittyviä eroja ja niiden merkityksiä tieteissä. Seuraavaksi palaamme vielä hetkeksi muutamiin heterotiedettä leimaaviin piirteisiin. Heterotiedettä ei luonnehdi käsitys, että filosofia olisi avointa ja keskinäiseen luottamukseen perustuvaa toimintaa, jossa kokemukselliseen yhtäpitävyyteen nojaava merkityskonstituutio takaisi spontaanin yhteisymmärryksen. Sen sijaan heterotiede on naisen käsilaukku. Se pitää sisällään *salaisuuksia*. Naisen ja miehen suhteeseen liittyy se, että kumpikaan ei sano toiselle totuutta toisesta ja että on asioita, joita ei kerta kaikkiaan saa sanoa. Siksi heteroiden on vaikeaa tunnustaa myös rakkautta. He valittavat, että mikään ei ole vaikeampaa kuin sanoa sanaa ”rakas”. Heiltä puuttuu tämän asian merkitykselliseen ja sisältä tulevaan artikuloimiseen välttämätön vilpittömyys. Heterotieteen keskeisiä ominaisuuksia ovat *peittely* ja *valheellisuus*, jotka kohotetaan ihanteiksi, ja niitä pidetään elämään itseensä sisältyvinä välttämättömyyksinä. Eräs seikka, joka ohjaa valheellisuuden legitimoitumiseen yhteiskunnalliseksi käytännöksi, on lasten olemassaolo. Kun heterot pyrkivät salaamaan seksinsä lapsilta, heidän pitää valehdella lapsilleen, joille he kaunistelevat elämän perusfaktoja ja naamioivat niitä erilaisten ”kukka ja mehiläinen”-tarinoiden tai haikaralegendojen muotoon. Ja silloin kun perheen aikuiset harjoittavat seksiä myös omien lastensa kanssa, he vasta valehtelevatkin, eivätkä ainoastaan toisilleen ja lapsilleen, vaan yleensä myös naapureilleen, viranomaisille ja itselleen.

Tarkastelumme kannalta keskeisiä eivät kuitenkaan ole vielä nämä asiat

sinänsä vaan niihin liittyvien asenteiden välittyminen tieteen piiriin. Heterotieteen ja heteroelämäntavan välillä vallitsee tietynlainen "perheyhtäläisyys" ja ideologinen sidos. Hetero"filosofien" suosima käsite "perheyhtäläinen" onkin vakavasti heteroseksistinen, ja juuri tämän toteaminen on siihen liittyvä ainoa neronleimaus. Avoimen perheretoriikan lisäksi heterotieteessä vallitsevat myös tietyt häveliäisyyssäännöt. Heterotiedettä leimaavat *pieteettisyys* ja *puritaanisuus* sekä *kontrollissa* oleminen. Niihin liittyy, ettei heterotieteessä saa poiketa sen omasta heteroseksuaalisesta arvomaailmasta. Muuten menettää tutkimustukensa tai virkansa. Vaikka tieteen sosiaaliseen järjestelmään liittyykin eräänlainen oppipoikajärjestelmä, jonka esikuva on Platonilta tuntemamme homoseksuaalinen suhde, se on heterotieteen käytännöksi muodostuessaan vääristynyt. Heterotieteessä oppipoikasuhteen osapuolet ajattelevat vain toinen toistensa *hyödyntämistä*, sillä sidos vanhemman opettajan ja nuoremman oppilaan välillä ei ole rakkaussuhde vaan pelkkä taloudellisilla kannustimilla ja riippuvuussuhteilla kyllästetty vaihtosuhde, josta puutuvat seksin ja hellyyden merkitykset.

Pieteettisyyteen, puritaanisuuteen ja kontrollissa olemiseen liittyvät olennaisena osana *sananvapauden rajoitukset*, jotka edustavat heterotieteen salailevaa lompakkolinjaa ja kukkarolla asioimisen mallia. Heterotieteessä niin sanotut kustantajat eivät ole kustantajia vaan kirjoittajien kustannuksella eläjiä, ja kirjoittajia kustantajat painostavatkin useilla teksteihin kohdistuvilla muutosvaatimuksillaan. Julkaisijat ovat siis tosiasiassa pimittäjiä, jotka taivuttelevat kirjailijoita sensuroimaan ajatuksiaan ja panemaan paperille vain sellaista, minkä kustantajat ja heidän referénsä itse haluavat nähdä painettuna. Sananvapauden rikkomukset ovat heterotieteessä erittäin vaikuttavia vallan käytön muotoja, sillä niiden kautta rikotaan tieteen kaikkein korkeimpia arvoja eli ihmisten oikeutta sanoa vapaasti, mitä haluavat.

Sananvapaus on ihmisenä olemisen perusta, sillä siitä riippuvat sekä yksilön koko subjektiviteetti että kaikki muut ihmisoikeudet. Riippuvuuden ja toiseudenvaraisuuden ideologiaan nojaava heterotiede sen sijaan riistää ihmisten persoonaa vedotessaan siihen itse keksimäänsä typeryyteen, että julkaisijoilla, referéillä ja kustantajilla olisi muka jokin oikeus puuttua julkaistaviin tutkimuksiin. Julkaiskoot siis kyseiset heterot omat mielipiteensä omissa nimissään, mutta älköön asettako julkaisemisen ehdoksi omien näkemystensä sisällyttämistä muiden ihmisten teoksiin tai kirjoittajan ajatusten sensurointia. Todelliset filosofit eivät tarvitse näkemyksilleen lapsenvahteja.

Kontrollin kahleista johtuu se, että heterot eivät yleensä saa filosofiassa aikaan mitään. He vain kommentoivat ja märehtivät toistensa tekstejä ja pitävät merkittävänä tieteellisenä ansiona, jos joku pystyy osoittamaan todeksi jonkun kauan sitten kuolleen filosofin mielipiteistä jonkin yksityiskohdan. Useimmiten nämä tutkitut filosofit ovat tietenkin homoja. Toisaalta heterotieteessä jaetaan myös palkintoja – aivan niin kuin Platonin kuvailemat luolan vangit pitivät tapanaan antaa toisilleen palkintoja siitä, kuka parhaiten arvasi luolan seinälle piirtyvien varjojen liikkeet. Palkitsemisen ajatuksena on luoda *kilpailua* sinne, missä sitä ei vielä ole eli vapaan ajattelun yhteyteen. Tieteessä ei tosin pitäisi olla kilpailua lainkaan, sillä ei

ole olemassa mitään yleispäteviä arviointikriteerejä paremmuuden ratkaisemiseksi. Kilpailu ehdollistaakin ihmiset yleensä voimaan pahoin, ja sen tuloksena koetaan vain epäoikeudenmukaisuutta ja katkeruutta.

Seuraavassa luettelen muutamia heterotieteen ja homofilosofian piirteitä. Luettelo on viitteellinen, eivätkä kaikki heterotieteen ja homotieteen ominaisuudet suinkaan sisälly tähän jaotteluun.

Heterotiede	**Homofilosofia**
Reflektiivinen todellisuussuhde	Direktiivinen ja projektiivinen suhde
Toiseudenvaraisuus	Omaehtoisuus
Induktiivinen ajattelu	Hypoteettis-deduktiivinen ajattelu
Empirismi ja positivismi	Fenomenologia ja hermeneutiikka
Analyysi	Synteesi
Dualismi	Monismi
Partikulaarisuus	Holismi
Moneusajattelu	Ykseysfilosofia
Subjektivismin torjuminen	Subjektivismin pitäminen objektivismina
Jako kohteeseen ja havaitsijaan	Yhdeksi tuleminen todellisuuden kanssa
Kielen ensisijaisuus kokemukseen	Kokemuksen ensisijaisuus kieleen
Ei- ja esipredikatiivisuuden kielto	Ei- ja esipredikatiivisuuden myöntäminen
Luonnon pitäminen erillisilmiönä	Luonnon kohtaaminen ihmisyydessä
Luonnon hyödyntäminen	Sopusointu luonnon kanssa
Soveltaminen	Pakoton tiedon hankinta
Metodinen hyötymisen pyrkimys	Spontaani todellisuuden kohtaaminen
Aktiivinen pyrkimys tietämiseen	Todellisuuden paljastuminen
Varmuus ja epävarmuus	Omien kokemusten uskominen
Determinismi	Indeterminismi
Riippuvuus	Tahdon vapaus
Tarkkailu ja valvonta tieteissä	Avoimuus ja vapaa elämä filosofiassa
Todellisuuden rajaaminen	Ristiriitaisuuksien myöntäminen
Ongelmien abortointi	Monimuotoisuuden myöntäminen
Älyllisen erektion välttely	Erektioon kannustaminen
Henkisen ejakulaation salailu	Avoimesta ejakulaatiosta palkitseminen
Lajinsäilytysstrategiat päämäärinä	Omistautuminen filosofialle
Feministisyys ja naisten valta	Maskuliinisuus ja sukupuolten erottaminen
Kasvatuksen feministisyys	Poikien oikeuksista huolehtiminen

Yliopistojen naisvaltaisuus	Miesten edustuksen turvaaminen
Naisten suosiminen tieteessä	Tieteelliset ansiot ratkaisevat
Filosofisen ajattelun sterilisaatio	Filosofian fertiiliys
Relativismin pitäminen ongelmana	Relativismin pitäminen välttämättömänä
Absolutismin pitäminen ongelmana	Absolutismi osana subjektin kokemusta
Fundamentalismi ongelmana	Fundamentalismi tietoisena elämänä
Relativismista seuraava kurjuus	Ehdottomuudesta seuraava onnellisuus
Keinotekoinen sillan rakentaminen	Kuilujen ja rajojen tunnustaminen
Sensuuri ja *referé*-menettely	Sananvapaus
Viivyttely	Välittömyys
Nopeuden välttely	Hitauden tuomitseminen
Jahkailu	Nopeus
Horisontaalisuus	Vertikaalisuus
Näennäinen tasa-arvoisuus	Todellisten hierarkioiden myöntäminen
Perustelujen penääminen	Perustelujen sisältyminen väitteisiin
Argumentointi ja kinastelu	Kyky ymmärtämiseen ja sisälukutaitoon
Väittely sukupuolten välillä	Yhteisymmärrys saman sukupuolen kesken
Keskusjohtoisuus	Omaehtoisuus ja yksilökeskeisyys
Maailmasuhteen käsilaukkumalli	Peniksen ja katseen penetroiva läsnäolo
Salailu ja häpeä	Julkisuus
Mielipiteiden rajoittaminen	Mielipiteenvaraisuuden tunnustaminen
Heteroseksistinen asiantuntijavalta	Sukupuolisidonnaisuuden myöntäminen
Heteroseksistiset kielikuvat	Seksuaalisen symboliikan tiedostaminen
Kilpailu ja katkeruus	Filosofian pitäminen itseisarvona

Kuten edellä olevasta luettelosta voidaan havaita, homoseksuaalisen filosofian piirteet vastaavat myös akateemiselta filosofialta toivottuja ominaisuuksia. Jos edellä esitetty luettelo tulkittaisiin akateemisen filosofian kritiikiksi, se todistaisi, kuinka kaukana nykyinen akateeminen tieteen harjoittaminen on klassisesta viisauden ihanteesta. Heterot yleensä ymmärtävätkin asian niin, että heterotieteen piirteitä arvosteltaessa akateemista filosofiaa moititaan. Heterotieteen harjoittaja voi tällöin sanoa homofilosofille, että homoseksuaalinen filosofi on ”lopettanut akateemisen toiminnan aktiivisella päätöksellä” tai että hän on ”tehnyt suhteensa selväksi akateemiseen filosofiaan”. Tosiasiassa heidän oma heterotieteensä ei noudattele akateemisia ihanteita kovin hyvin, ja niitä seuraileekin paremmin homoseksuaalinen filosofia. Kyse on siitä, että heterotieteenharjoittajat ovat itse pyrkineet tekemään suhteensa ”selviksi” meihin, ja asioiden ollessa noin he ovat sitoneet omat kätensä vallan verkkoihin. Sitten he ovat menneet kaappeihinsa, laittaneet oven sisäpuolelta lukkoon ja istuvat nyt mökissä.

4.4.4. Häpeä, ujous ja estoisuus

Häpeä, ujous ja estoisuus ovat osa heterotieteen luonnetta. Häpeän motiiveista saimme kuvaa jo käsitellessämme abortin ja sterilisaation ongelmia. Niihin liittyvä kaksinaismoralismi yrittää peittää heteroseksuaalisuuden omat jäljet kyseisten ongelmien tuottajana. Mutta häpeään on muitakin syitä: sen kautta koetetaan peittää sukupuolten yhteensopimattomuus, joka on osa yliopistojen toimintaa. Pojat ja tytöt eivät sovi samoihin kouluihin eivätkä lukioihin eivätkä samojen opetusmenetelmien alaisiksi. Miehet ja naiset eivät puolestaan näytä sopivan samoihin yliopistoihin, ja selvimmän näytön tästä antavat heidän riitansa sekä se, että akateemisissa projekteissa miehet ja naiset eivät yleensä toimi spontaanisti yhdessä vaan valitsevat toisiaan hankkeisiinsa vain tasa-arvokiintiöiden täytteeksi.

Mutta miksi vaatia sellaista tasa-arvoa, joka ei ole kummankaan sukupuolen omien etujen mukaista? Miksi tieteen ei anneta toteutua homoseksuaalisena tai lesbolaisena saman sukupuolen yhteisenä merkityskonstituutiona, vaan sukupuolet yritetään sekoittaa, ja projekteihin vaaditaan myös vastakkaisen sukupuolen edustajia. Se on heterotiedettä, jonka motiivit ovat perheen sosiaalisessa rakenteessa. Heterotieteellisten normien vallitessa tieteestä ja filosofiasta koetetaan tehdä perheen kanssa ”perheyhtäläistä”.

Heterojen elämä järjestyy olemassa olevan tai potentiaalisen lapsiperheen ympärille. Lapsiperheen ylläpitoon liittyvät asenteet välittyvät suoraan myös tieteellisen toiminnan piiriin. Heterotieteessä seksuaalisuus on häpeän ja peittelyn aihe, koska heterot pyrkivät salaamaan seksinsä lapsiltaan. Lasten läsnäolo aiheuttaa siis seksuaalisuuden tukahduttamista, ja juuri se luo heteroyhteiskunnasta ahdistuneen ja estoisen. Kun nämä yleisasenteet välittyvät tieteeseen, myös siitä tulee ahdistunutta ja estoista. Tällöin samat asenteet alkavat leimata ja vaikeuttaa homofilosofien elämää. Heteroiden elämään liittyvät sisäiset estot muodostuvat homoille ulkoisiksi esteiksi.

Niinpä homot pakotetaan vaikenemaan omasta seksuaalisuudestaan ja tieteen sukupuolisidonnaisesta luonteesta käyttämällä välineenä heterotieteen omia sisäisiä estoja. Samaan tapaan heterot ovat rakentaneet itselleen ulkoisia esteitä: seksiä ei saa harjoittaa kirkkaassa päivänvalossa vaan ainoastaan lapsilta salaa. Estojen syynä on lasten lisäksi nainen. Kuten jo edellä on todettu, naisen seksuaalinen tyydytysrakenne poikkeaa miehen tavasta harjoittaa seksiä, ja siksi naisen ja miehen välillä vallitsee tietynlainen yhteensopimattomuus. Mies saa kokemuksen, mutta nainen menettää neitsyyden. Siksi miehen täytyy maanitella naista saadakseen häneltä seksiä, ja estoisuus sekä esteiden asettaminen ovatkin nimenomaan naisten seksuaalisuuteen liittyviä ilmiöitä. Kun mies haluaa seksiä, hän tekee sen heti, ja toisen miehen kanssa tämä onnistuu. Homovaltiossa, jossa olisi pelkkiä homopoikia ja -miehiä, mies voisi tavatessaan kadulla tai työpaikalla kiinnostavan miehen mennä ehdottamaan hänelle seksuaalista kanssakäymistä. Sitten he menisivät tyydyttämään tarpeensa välittömästi. Tämä

on miesten tapa harjoittaa seksiä. Sen sijaan heterotieteessä ja -valtiossa seksiin liittyy ahdistusta, estoja ja esteitä sekä viivyttelyä ja viipymistä. Tätä epäseksuaalisuutta ja estoisuutta heterot myös häpeävät, ja he kokevat noloutta sen vuoksi. Siksi he haluavat estää, torjua ja kieltää *kaiken* sellaisen seksuaalisuuden, joka näyttää peittelemättömältä, kuten seksin julkisen ilmaisemisen sekä homofilosofialle ominaisen seksuaalisten motiivien esillepanon. Samasta syystä heterot vihaavat homoja, ja tämän lausuminen tekee heteroista tietysti entistäkin raivostuneempia.

Entä miten nuo heterotieteelle tyypilliset tunteet ovat tekemisissä toistensa kanssa? Toiminkin nyt muodissa olevan tunneteoreettisen koulukunnan edustajana ja sommittelen pienen kartan siitä, minkälainen on tyypillisen akateemisen virkamiehen tunnekenttä: se muodostuu häpeän, ujouden, estoisuuden, kateuden, ylpeyden ja nolouden elämyksistä. Lähtökohtana on heteroseksististä alkuperää oleva häpeän tunne, joka juontaa juurensa miehen epävarmuudesta suhteessa naiseen.

Häpeällähän tarkoitetaan yleisesti sitä, että ihminen peittelee itsessään sellaisia ominaisuuksia, joita hän pitää *kielteisinä*. *Ujous* puolestaan syntyy ihmisen pyrkimyksestä peitellä itsessään olevia *myönteisiä* ominaisuuksia. Kun ihminen ehdollistetaan häpeämään kielteisiä ominaisuuksia, hän tulee peitelleeksi myös myönteisiä ominaisuuksiaan, ja hänestä tulee *estoinen*. Heterotieteen harjoittaja on estoinen, sillä hänet ehdollistetaan häpeämään kielteisiä ominaisuuksiaan nolaamalla häntä proseminaareissa, ja sitä kautta hänestä tulee myös ujo. *Nolous* puolestaan syntyy siitä, että ihminen on *aiheellisesti ylpeä* jostakin *myönteisestä* ominaisuudesta, mutta *epäonnistuu* sen julki tuomisessa. Jos taas ihminen on *aiheettomasti* ylpeä jostakin *kielteisestä* ominaisuudesta, syntyy *röyhkeys*. Röyhkeydessä epäonnistumisen pitäisi puolestaan tuottaa häpeää, mutta yleensä niin ei käy, sillä kielteisellä piirteellä kerskailemisessa epäonnistuva henkilö ei kyseistä asiantilaa tunne.

Häpeä seuraakin usein vain siitä, kun *fiksua* ihmistä *nolataan* eli arvostellaan tämän *hyvissä* aikeissa *epäonnistumisesta*. Heterotieteen harjoittaja on siis erityisen altis häpeälle, ujoudelle ja noloudelle, ja nämä tunteet sisäistettyään myös *hänestä itsestään* tulee ennen pitkää häpäisijä ja nolaaja. Lopulta hänestä tulee se Erich Fromminkin teoksissaan kuvailema persoonallisuustyyppi, joka *nauttii* saadessaan kieltää toisilta jotain. Tämä johtuu tietenkin siitä, ettei kiusattu virkamies katso voivansa olla perustellusti ylpeä mistään, vaan hänestä tulee ylpeän vastakohta eli *kateellinen*.

Kateus puolestaan syntyy tuntemuksesta, että jollain toisella on jotain sellaista tavoittelemisen arvoista, jota itsellä ei ole. Jos kateus muodostuu pysyväksi, eli ihminen menettää *mahdollisuutensa* tavoitella ylpeyden aiheita, syntyy *katkeruus*. Ylpeyden pitämisestä mahdollisena puolestaan seuraisi *toiveikkuus*, joka yleensä osoittautuu aiheettomaksi, ja siksi häpeä, nolous ja katkeruus voittavat. Ajatelkaa, millainen paratiisi yliopistomaailma on kaikille tuhoisille tunteille!

Annan seuraavassa lyhyen luettelon tunteista, joita heteroseksistisesti motivoitunut tiede tuottaa tieteenharjoittajille.

Häpeä = ihminen peittelee itsessään piirteitä, jotka hän kokee *kielteisiksi.*

Ujous = ihminen peittelee itsessään piirteitä, jotka hän kokee *myönteisiksi.*

Röyhkeys = ihminen tuo suurieleisesti esiin piirteitä,
jotka ovat yleisesti ottaen *kielteisiä*.

Ylpeys = ihminen tuo suurieleisesti esiin piirteitä,
jotka yleisesti ottaen ovat *myönteisiä*.

Edellisten johdosta voivat syntyä:

Oma kateuden tunne = koemme toisella olevan (toisen osoittaman ylpeyden vuoksi) jotain sellaista *myönteistä*, jota itsellä ei ole.

Toisessa ihmisessä havaitsemamme nöyryytyksen aihe = ymmärrämme toisella olevan (toisen osoittaman röyhkeyden vuoksi) jotain sellaista *kielteistä*, jota itsellä ei ole.

Toiselle aiheutuva kateuden tunne =
itsemme häntä kohtaan tuntemamme iva.

Itselle syntyvä nöyryytyksen tunne =
toisten itseämme kohtaan tuntema iva.

Iva = toisen ihmisen kateudesta tai nöyryyttämisestä johtuva ilo.

Ihminen voi onnistua tai epäonnistua edellä kuvailtujen tuntemusten tavoittelussa sekä pyrkimyksissään luoda niitä toisille. Onnistumiset sisältyivät jo edellisiin esimerkkeihin, ja keskeistä onkin, miten häpeän tunne suhteutuu *epäonnistumisiin*. Seuraavat tuntemukset ovat tällöin mahdollisia:

Ihminen ei häpeä röyhkeydessä epäonnistumistaan = tyhmyys.

Ihminen ei häpeä ylpeydessä epäonnistumistaan = ylimielisyys.

Ihminen häpeää röyhkeydessä epäonnistumistaan = katumus.

Ihminen häpeää ylpeydessä epäonnistumistaan = nolous.

Näiden tuntemusten varassa toimivat heteroyhteiskunta ja heterotiede. Keskeisimpänä niiden taustalla vaikuttaa häpeä. Yhdessä nämä tunteet tuottavat tulokseksi estoisuuden niin, että heteroseksuaalisen valtakulttuurin omaksi nimeksi voidaan kirjoittaa estoisuus. Estoisuuden ilmenemismuoto puolestaan on se, että ihmisen tekee mieli jotakin, mutta hän ei koe sitä saavansa. Vapautuakseen estoisuudestaan edes hieman heterot ottavat alkoholia. Vapautuakseen hieman enemmän heterot ottavat hieman enemmän alkoholia. Tuloksena on pelkkää kurjuutta.

Häpeällä ja estoisuudella on tieteen piirissä useita toteutumisyhteyksiä. Ne ovat institutionalisoituneet välineiksi ”akateemisen pätevyyden” määrittelemiseen, ja niihin liittyvien normien perusteella jaetaan virkoja, toimintaresursseja sekä rahaa. Jos ihminen on ”oikealla tavalla” häpeissään ja estoinen, hänet valitaan akateemiselle uralle, ja hänelle myönnetään virka.

Kun heterotieteellisen asiantuntemuksen määritteleminen tapahtuu häpeän, kateuden, estoisuuden ja osittain myös niiden taustalla vaikuttavan tosiasiallisen rumuuden perusteella, nousee *kompensaation* käsite keskeiseksi. Suurin osa heterotieteen resurssien jakamisesta perustuukin eräänlaiseen kompensaatiokauppaan.

Akateemiselle uralle ovat valikoituneet yleensä sellaiset henkilöt, joiden ruumiillista tai henkistä olemusta leimaa jokin vajavaisuus. He ovat saattaneet olla liian pitkiä, liian lyhyitä, liian laihoja tai ylipainoisia. Heidän persoonalliset ominaisuutensa ovat saattaneet keskittyä epäsosiaalisiin harrastuksiin, ja heissä on saattanut olla sellaisia piirteitä, jotka ovat aiheuttaneet heille kateutta, häpeää ja estoisuutta. Siksi he ovat yrittäneet kompensoida omat estoisuuden aiheensa pyrkimällä todistelemaan, että heillä on jokin sellainen *myönteinen* ominaisuus, jota muilla ei ole, ja sitä he kutsuvat ”akateemiseksi pätevyydeksi” tai ”asiantuntemukseksi”.

Tällainen kompensaatio on tavattoman tyypillistä myös monille uskovaisille ja seurakuntien jäsenille. Tieteenharjoittajien tavoin useat heistä ovat tavattoman alistuneita, ujoja, itsensä vajavaiseksi tuntevia ja joskus jopa suorastaan rumia. Heillä on saattanut olla jokin piilevä tai ilmeinen vika, kuten r-vika, jonka tuloksena heille on pulahtanut sammakko kurkkuun. Olenpa nähnyt sellaisenkin uskovaisen, jolta oli diagnosoitu aivan erityinen *k-vika*, sillä kyseisen konsonantin ääntämiseen liittyvä aspiraatio teki hänen puheestaan sarkastisella tavalla vuotoista ja henkevää hänen kertoessa uskostaan. On tosin vaikea sanoa, oliko tuo piirre aito vai opeteltu.

Olennaista on, että niin tieteen kuin uskontojenkin kurjat kompensoivat omia estoisuuden aiheitaan luulottelemalla, että heillä on jokin erityinen oikeus tai taito hoitaa tieteellistä tehtävää. Tämä on tietysti erittäin heteroseksististä ja infantiilia. Samalla asenteellaan he jakavat palkintoja toisilleen. Mikäli osoittautuisi, että akateemisen viran voi saada myös kaunis ihminen, joka huolehtii itsestään kreikkalaisen antiikin ihanteiden mukaisesti, menisi pohja toisten kyvyltä luoda kompensaatiota. Enää ei voitaisi ajatella, että virat kuuluvat vain heille, koska he ovat rumia, ja että juuri heidän vajavaisuutensa antaa muka oikeutuksen virkaan. Enää ei voitaisi olettaa, että ollakseen pätevä pitää olla estoinen, kateellinen ja ujo. Koska

tieteessä kuitenkin ajatellaan noin, ei virkoihin nimitetä toimintakykyisiä henkilöitä, vaan virat on varattu suojatyöpaikoiksi sellaisille henkilöille, jotka eivät menestyisi muualla. Aivan samaan tapaan kuin homoseksuaalien on mahdotonta päästä tärkeimpien puolueiden ehdokkaiksi vaaleissa, myös tieteessä heteroseksuaaliset punaniskat päättävät homojen asemasta ja paikasta yhteiskunnassa juoruillessaan ja järjestellessään asioita mielensä mukaisiksi savuisissa heterokapakoissaan. Häpeän, kateuden ja estoisuuden tuntemuksia hyödyntävä kompensaatio on siis eräs heterotieteen muoto.

Niiden ympärille rakentuvan sovinnaisen yhteiskunnan takana on kuitenkin toinen todellisuus, eikä sen havaitsemiseksi tarvita Kantin filosofiaa selittämään, että aisteille ilmenevä maailma on valheellinen. Yö paljastaa asioiden laidan ja sen, että kaikki haluavat kyrpää. Sovinnaisuuden keskellä vallitseva kaksinaismoralismi luo kontrastin, joka on kuin yön ja päivän välillä. Myös poliitikko haluaa penistä ja kumartuu polvilleen eduskunnassa, aivan niin kuin papit kirkoissaan ja tieteenharjoittajat yliopistoissaan.

4.4.5. Heterotieteen harjoittajia ja homofilosofian edustajia

Edellä mainituilla tieteellisillä ajattelutavoilla ja asenteilla on tietenkin useita henkilöitymiä tieteen ja filosofian historiassa. Osa tieteen ja filosofian piirissä esiintyneistä ajattelijoista on perusasennoitumiseltaan homoja tai heteroita, mutta kaikki homot eivät ole edustaneet avoimesti *homofilosofiaa,* vaan he ovat altistuneet heterotieteelle. Muutamat heterot tai heteroina pidetyt henkilöt puolestaan ovat tulleet edustaneiksi homofilosofiaa, ja on vaikea sanoa, ovatko he toimineet tietoisesti vai tiedostamattaan. Joka tapauksessa hetero on voinut olla homofilosofi ja homo on saattanut edustaa heterotiedettä. Yksi syy siihen, miksi monien homojen ja heteroiden toiminta on ollut epätietoista tai tiedostamatonta, on se, että heidän käytettävissään ei ole ollut tässä teoksessani edustamaani filosofiaa.

Suuri osa klassisesta filosofiasta sisältää kokemusten ei- tai esipredikatiiviseen luonteeseen viittaavan mystisen aspektin. Näin on esimerkiksi Platonin ja Kierkegaardin draamallisissa teksteissä, Nietzschen filosofiassa ja Heideggerin ajattelussa. Mystisen aspektin sisältäviä filosofioita voidaan luonnehtia homofilosofioiksi jo sen vuoksi, että ne toteuttavat homoseksuaalista tiedonihannetta ja edustavat homoseksuaalista arvomaailmaa.

Myös kyseisten kirjoittajien oma henkilöhistoria puhuu sen puolesta, että heidän heteroseksuaalisuutensa oli vähintäänkin epävarmaa ja että he olisivat voineet olla homoseksuaaleja tämän käsitteen nykyaikaisessa merkityksessä. Esimerkiksi Kierkegaard kääntyi avioliittoon johtavalta tieltä ajoissa, ja Nietzsche tunnetaan siitä, että hän eli omituisessa kolmiodraamassa naispuolisen rakastajansa ja tämän miesystävän kanssa. Myös Sartren suhde puolisoonsa oli omalaatuinen samoin kuin monen muunkin kuuluisan filosofin. Monien eksistenssifilosofien ja fenomenologien tiedekäsitys on sellainen, että se toteuttaa homoseksuaalisen filosofian ihanteita, vaikka tekijä voitaisiinkin määritellä heteroksi ja eläisi heteroseksuaalisesti.

Tällöin voidaan sanoa, että he eivät ole vielä kypsyneet homofilosofeiksi tai että heidän ajattelunsa on siltä osin tiedostamatonta.

Lisäksi on olemassa paljon sellaisia tieteenharjoittajia, joiden ajattelutavat ja asenteet ovat selvästi heteroseksistisiä. Heitä ovat useat empiristit, positivistit, naturalistit ja pragmatistit. Myös utilitaristit voidaan lukea tuohon joukkoon. Osa heistä on esittänyt seksuaalipoliittisia näkemyksiään avoimesti, ja ne ovat olleet selkeän heteroseksistisiä. Homofilosofin tunnistaminen onkin yleensä vaikeampaa kuin heterotieteen harjoittajan, sillä homofilosofit on ehdollistettu peittelemään näkemyksiään tai muotoilemaan ne heteroseksististen normistojen ja puheenaiheiden kaapuun. Seuraava taulukko valaisee, ketkä filosofit ovat edustaneet heterotiedettä ja ketkä homofilosofiaa.

Heterotiedettä edustavia reflektiivisiä ajattelijoita	**Homofilosofiaa edustavia direktiivisiä ajattelijoita**
Atomistiset esisokraatikot	Mystiset esisokraatikot
Demokritos, Leukippos	Herakleitos, Pythagoras
Aristoteles ja antiikin naturalistit	Platon ja antiikin idealistit
Luther, Calvin	Eckart, Seuse
Descartes	Spinoza
Locke	Schopenhauer
Berkeley, Hume	Byron
Mill	Nietzsche
Marx	Hegel
Dewey, James, Mead ja Peirce	Kierkegaard
Myöhäinen Wittgenstein	Varhainen Wittgenstein
Russell	Heidegger
Levinas	Sartre
Merleau-Ponty	Popper
Foucault	Weil
Agamben	Derrida
Habermas	Nozick

Taulukossa saattaa herättää huomiota se, miksi homoseksuaaleina tunnetut Giorgio Agamben ja Michel Foucault on luettu heterotieteen joukkoon, kun taas heteroina tunnettuja Martin Heideggeria, Jean-Paul Sartrea, Karl Popperia ja Robert Nozickia pidetään homofilosofian edustajina. Tämä johtuu siitä, että vaikka esimerkiksi Foucault oli homo, hänen filosofiansa oli kuitenkin heteroseksististä. Homojen vapautumiseen tähtäävistä pyrkimyk-

sistään huolimatta hän sitoutui ajattelutapoihin, jotka olivat heterotieteelle tyypillisiä ja puolustuksellisia. Hän ei siis edustanut direktiivistä ja projektiivista filosofiaa vaan reflektiivistä ajattelua. Hän ei tukeutunut homoseksuaaliselle persoonanmuodostukselle ominaiseen individualismiin, joka vahvistaa ihmisten vapausoikeuksia, vaan kollektivismiin, joka edustaa heteroiden symboli- ja arvomaailmoja. Näin olleen Foucault'n filosofiaa ei voida pitää kovin tietoisena homofilosofiana.

Agamben puolestaan on sitoutunut kristilliseen ajatteluperinteeseen, ja siinä ratkaisussa vahvistuvat lähes kaikki kristinuskon ja homoseksuaalisuuden keskinäiset kompleksit. Niinpä hänenkin filosofiansa voidaan katsoa vieraantuneen luontaisista lähtökohdistaan. Sen sijaan uhmakkaasta individualismistaan tunnettu heteromies Popper oli selvästi homofilosofi, vaikka hän kritisoikin Platonin valtioihanteita. Hänen arvionsa Platonista olivat tarpeeksi defensiivisiä paljastaakseen, että niiden kirjoittaja välttelee homoseksuaalisia intentioita. Lapsettomana kuolleen Popperin ajattelussa homofilosofian mukaista oli myös hänen esittämänsä kollektivismin kritiikki, ja hänen persoonassaan täydellistyivät direktiivisen ja projektiivisen maailmasuhteen ihanteet. Samaa voidaan sanoa Heideggerista ja Sartresta sekä libertaristista anarkismia edustaneesta Robert Nozickista.

Edellä mainittujen henkilöiden lisäksi on olemassa koko joukko kirjailijoita, kuvataiteilijoita, säveltäjiä sekä tässä yhteydessä mainitsemattomia filosofeja, joiden toiminta rakentuu homoseksuaalisille merkityksille. Selitystä homojen laajaan edustukseen taiteilijoiden ja filosofien keskuudessa ei tarvitse kuitenkaan etsiä pelkästään *gay sensibilitystä*, vaan voimme ymmärtää asian, kun tunnustamme, että käsitteellis-intellektuaalisella toiminnalla ja merkitysten oppimisella on sukupuolisidonnainen perusta.

Tähän asiaan liittyvät vaikeudet puolestaan ovat vastauksia siihen, miksi Ludwig Wittgenstein mainitaan edellä esitetyssä taulukossa sekä heterotieteen harjoittajana että homofilosofina. Varhaiskaudellaan hän edusti näkemystä, joka myönsi ei- ja esipredikatiivisen kokemuksen aseman, mutta myöhäiskaudellaan hän luopui kannastaan ja ajautui pragmatistiseen suuntaan, jonka mukaan merkitykset määrittyvät sopimuksenvaraisesti ja yksilöiden kokemuksista riippumattomasti kielipeleissä. Tällöin Wittgenstein ajautui kauas alkuperäisestä ja hänelle itselleen adekvaatista homofilosofiasta sekä altistui heterotieteelle, mikä oli omiaan jakamaan hänen persoonaansa kahtia.

Voidaankin sanoa, että omassa tuskaisuudessaan Wittgenstein lähestyi jopa skitsofreenista tilaa. Siitä on merkkinä hänen ajattelussaan vallitseva jakautuneisuus kahteen kauteen ja ristiriita, joka myöhäiskaudella vallitsi hänen oman seksuaalisuutensa ja filosofian piirissä edustamansa ajattelun välillä. Hänen jakautuneisuutensa johtui paitsi siitä, ettei hän tiedostanut omia motiivejaan, myös siitä, että hän ei pystynyt hyväksymään homoseksuaalisuutaan eikä muuttamaan sitä adekvaatiksi elämänkäytännöksi. Sama pätee moniin heteroina esiintyneisiin analyyttisiin filosofeihin, jotka ovat olleet kykenemättömiä näkemään kulttuuriamme läpäisevien kahtiajakojen varsinaista syytä: homoseksuaalisuuden torjuntaa.

4.5. FILOSOFIA, TIEDE JA TYÖ

Seuraavaksi pyrin luomaan näköaloja heterotieteen *sosiaaliseen* olemukseen. Filosofia on tätä nykyä integroitu osaksi heteroseksuaalista valtakulttuuria *työelämän* kautta. Kun filosofia muotoillaan tieteeksi ja tiede työksi, filosofia altistetaan käytännöllisen elämän hankkeille. Tuskin mikään banalisoi filosofian harjoittamista pahemmin kuin sen kytkeminen työelämän arvoihin ja normeihin. Käytännölliseen elämään ja pragmatiikkaan liittämisen seurauksena filosofia sidotaan toimeentulon ja ammatin kysymyksiin ja sitä kautta heteroseksuaaliseen valtakulttuuriin. Tämän kytkennän purkamiseksi on kuitenkin välttämätöntä kohdistaa kriittistä filosofiaa myös työelämän olemukseen. Heteroseksismiä arvosteltaessa olisi perusteetonta unohtaa ilmiötä nimeltä työ, sillä työelämä organisoituu nimenomaan heteroseksuaalisen tarpeentyydytyksen, perheen ja heteroyhteiskunnalle keskeisten elinkeinojen ympärille.

Työelämässä tehdään sitä, mikä on ”heteroiden mielestä tärkeää”, kuten kasvatetaan lapsia ja valmistetaan perheautoja. Filosofia alistetaan työelämälle tekemällä *filosofiasta itsestään työtä* ja määrittelemällä filosofian arvo sen kautta, *mitä arvoa filosofialla on muuta työelämää ajatellen*. Tällä tavoin filosofiasta tehdään heterotiedettä. Suurin osa siitä kritiikistä, jonka olen esittänyt työelämän ongelmista teoksessani *Työttömän kuolema*, sopii sellaisenaan kritiikiksi myös heteroseksuaalista valtakulttuuria kohtaan. Kyseisessä teoksessani arvostelin heteroseksismistä johtuvia toissijaisia ideologioita, kuten sosialismia, kapitalismia, utilitarismia ja välineellisyyttä. Mainittujen ajattelutapojen taustasyy on kuitenkin heteroseksuaalinen valtakulttuuri.

Heteroperhe muodostaa heterolle hänen koko maailmansa. Ainakin se on hänen tärkeimpiä elämänalueitaan, ja sen valossa hän arvioi myös useimpia muita ilmiöitä. Hetero rakentaa koko todellisuuskäsityksensä perheen ylläpitämisen varaan, ja siksi elinkeinotoiminnan ja työelämän arvo hänen kannaltaan kasvaa. Heterolle on helppoa ja yksiselitteistä käydä työssä ja uhrautua työelämälle, koska työelämän arvot ovat hänen omien arvojensa mukaisia. Työelämä myös palkitsee heteroita vastavuoroisesti, sillä monin tavoin riippuvaisiksi tehtyinä heteroiden oletetaan uhrautuvan työelämän hyväksi. Siksi heterot saavat helposti työpaikan. Tiedekin on heteroille vain elinkeino. Työelämän keskeisen motiivin muodostava heteroseksuaalinen perherakenne suosii lisääntymistä ja vaikeuttaa filosofialle omistautumista.

Heteroyhteiskunnan korkeimmaksi arvoksi määritellään lajinsäilytys, työskentely ja lasten kasvattaminen. Tämä tuhoaa filosofien toimintaedellytyksiä, ja ongelma näkyy esimerkiksi siinä, ettei käytännöllistä hyötyä tuottamattomalle filosofialle uhrata liioin resursseja. Ne virat, jotka yliopistoissa kuuluisivat filosofeille, täytetään heterotieteen tärkeysjärjestyksiä noudattaen vain heterotieteen harjoittajilla tai sellaisilla homoilla, jotka edustavat hetero”filosofiaa”. Filosofien huono kohtelu näkyy myös siinä, ettei opiskelun

itseisarvoa tahdota tunnustaa, vaan opintotukikin määritellään työttömyysetuuksia heikommaksi. Ihmisille, jotka ovat omistautuneita filosofialle, ei siis myönnetä kunnollisia toimintaedellytyksiä, vaan meidät pakotetaan orjiksi: palvelemaan heteroseksuaalista tarpeentyydytystä, lajinsäilytystä, lisääntymistä, ja perhearvoja. Sen sijaan heterot, jotka antiikin yhteiskunnissa olivat orjia ja tekivät työn, ahmivat nyky-yhteiskunnissa korkeat virat itselleen, määrittelevät yhteiskunnan arvot ja päämäärät oman heteroideologiansa mukaisiksi ja ajavat homofilosofit koulutustaan vastaamattomaan työhön.

Teoreettisten ja käytännöllisten pyrkimysten ristiriita ilmentää ihmisen oidipaalista kompleksia työelämässä. Siksi myös tieteenharjoittajien voimaton masennus ja valittelu ovat merkkejä heterotieteenharjoittajien psykodynamiikkaa leimaavasta kurjuuden kokemuksesta. He eivät voi vapautua heteroseksuaalisen valtakulttuurin arvoista, sillä he eivät tiedosta tieteen ja työelämän heteroseksuaalisia motiiveja. Filosofien kurjuus johtuu usein siitä, että heteroseksuaalisessa arvo- ja symboliuniversumissa ei ole tilaa homoseksuaalisuuden ja tieteen yhteenkuuluvuudelle. Filosofiaa puolestaan leimaa ahdistus, koska filosofinen elämäntapa on alistettuna heteroseksistiselle filosofiakäsitykselle. Ihmistä pakotetaan käräjöimään virkakiistoissa, mikä altistaa ihmisen heteroseksuaalisuudesta juurensa juontavalle naturalismille. Juuri näin aito viisauden rakastaminen pilaantuu, ja syntyy dekadenttia heterotiedettä.

Heterotieteen päämääriä ovat hyötyminen, tuotteliaisuus, ilmiöiden selittäminen ja tarkoitusten määritteleminen, kun taas homofilosofiassa pyritään ideoiden ymmärtämiseen ja näkymättömien merkitysten oivaltamiseen. Filosofia sopii huonosti tieteen materialistisiin päämääriin, ja filosofien toimintaedellytykset jätetään heitteille, sillä filosofeista ei ole hyötyä lajinsäilytysstrategisten päämäärien tavoittelussa. Näin päädytään ajattelemaan, että filosofien paikka on kurjaliston joukossa. Tosiasiassa filosofien pitäisi sijoittua yhteiskunnallisten hierarkioiden huipulle, ja homoseksuaalisista filosofeista pitäisi tehdä valtioiden hallitsijoita, kuten Platon katsoi. Koska myös heterotieteen harjoittajat aavistavat, että homot ovat heitä vapaampia, he entistä pahemmin polkevat homofilosofeja ja pyrkivät kieltämään toimintamahdollisuutemme sekä yhteiskunnassa että yliopistoissa. Tämä ilmenee esimerkiksi siinä, että kenellekään homofilosofian edustajalle ei myönnetä virkoja eikä toimintaresursseja kuin enintään sen verran, mitä vähempää ei voida kerta kaikkiaan myöntää.

Filosofialle suodaan toki mahdollisuus myös heterotieteen piirissä, kunhan se voidaan perustella naturalistisesti. Tällainen taisteleva käsitys filosofiasta tukahduttaa kuitenkin näkemyksen filosofiasta miesten välisenä rakkautena. Filosofia onkin pohjimmiltaan sydämellinen asia. Heterotiede ei tunnusta tätä vaan keskittyy naturalistiseen ja materialistiseen etukäräjöintiin, jonka taustalla vaikuttaa selviytymisen kamppailu. Sen taustalla puolestaan vallitsee yhteiskuntamme itsekkäin yksikkö: heteroseksuaalinen perhe.

4.5.1. Perheen kurjuus

Homoseksuaalisuus ei ole irrallinen eikä pelkkään seksuaalisuuteen liittyvä ilmiö vaan osa ihmisen koko persoonaa ja filosofiakäsitystä: elämäntapaa, arvovalintoja ja arvoperustusta. Homoseksuaalisuus on filosofiaa, kun taas heteroseksuaalisuus ei ole. Nykyaikana heteroseksuaalinen perhe on tieteen ja tiedepolitiikan keskeinen toimintaehto. Perheellisyydestä on tehty filosofian ihanne. Yliopistojen professorit tuovat laitoksilleen myös omat lapsensa ja hoitavat heitä työaikana. Mikä onkaan heidän mielestään mukavampaa, kuin toteuttaa heteroseksististä perhe-elämää yliopistoissa, varsinkin kun sen voi tehdä homoilta riistettyjen tutkimusmäärärahojen turvin. Hetero on tässä toiminnassa heteron veli. Kyllä hetero aina toista heteroa ymmärtää. He jakavat virat ja määrärahat keskenään ja toteuttavat heteroseksuaalisia perhearvoja. He lyövät tieteeseen heteroleiman paitsi sisällöllisesti ja vertauskuvallisesti, myös tosiasiallisesti, mikä todistaa vanhan viisauden oikeaksi: kun hollitupalaisen päästää salongin puolelle, hän ei muutu siellä salonkikelpoiseksi vaan muuttaa koko salongin hollituvaksi. Samaan tapaan yliopisto muuttuu heteroperheen olohuoneeksi.

Filosofia on nykyään harmonisoitu heteroseksuaalisen perhenormiston kanssa. Ennen vanhaan perhe oli heterotieteen harjoittajille tukala asia. Sen sijaan nykyiset heterotieteen harjoittajat viihtyvät perheissään huolestuttavan hyvin, mikä kertoo siitä, että tiede on heteroseksualisoitu perhearvojen mukaiseksi. Nykyaikainen heteroseksualisoitu ”filosofia” on kadotuksen todellinen eikä ainoastaan vertauskuvallinen toteutumisyhteys.

Ennen vanhaan filosofit kokivat kadotuksen kielteiseksi asiaintilaksi, ja eniten filosofit pelkäsivät hukkumista nimettömien filosofien joukkoon. Sen sijaan nykyään heterotieteen harjoittajat pitävät kadotusta myönteisenä tilana, sillä kadotuksen varjolla he pääsevät eroon persoonastaan ja voivat sulautua kollektiiviseen massaan. Näin he voivat toivoa, ettei kukaan huomaa heidän saamattomuuttaan. Samaan tapaan myös rikolliset katoavat väkijoukkoon, jotta heitä ei voitaisi ampua. Heterot rikastuvat kuukausipalkkansa avulla uhrautumatta tieteelle, kun taas todelliset filosofit ovat aina joutuneet uhrautumaan filosofialle saamatta vaivoistaan lanttiakaan palkkaa. Aitoa filosofia onkin ohjannut omaan yritteliäisyyteen vain halu saada asiansa sanotuksi, pyrkimys kirkastaa omaa persoonaansa sekä halu pitää filosofiaa itseisarvona. Sen sijaan heteroiden toimeenpanema filosofia on metaforallisesti ilmaistuna eräänlaista paholaisen palvontaa. Henkinen rakkaus Jumalaan on hylätty, ja ihmisen intellektuaaliset pyrkimykset on alistettu vain käytännöllisille intresseille. Merkkinä tästä on se, että platonisen idealismin, kantilaisen transsendentaalifilosofian ja fenomenologisen ajattelun edustajat karkotetaan yliopistoista, ja heidän virkansa täytetään heteroseksuaalista valtakulttuuria edustavilla naturalisteilla. Tiedepoliittinen diskriminaatio vahvistaa siis homofilosofian ja heterotieteen välisen eron. Juuri tästä syystä yliopistot ovat ahdistuneita ja ahdistavia paikkoja.

Heteroille on tärkeää kieltää toisinajattelijoiden mielipiteet ja ennen kaikkea mahdollisuudet saada ne julki. Tästä yksipuolistamisesta käytänkin jatkossa nimitystä ”heterofasismi”. Sillä on lukuisia ilmentymiä myös politiikan piirissä. Hetero”filosofin” ja hetero”filosofian” käsitteitä käytän lainausmerkeissä erotukseksi varsinaisista homofilosofeista ja homofilosofiasta, kun taas heteroiden toimintaa tieteiden piirissä kuvaa heterotieteen käsite. Termi ”heterotieteen harjoittaja” puolestaan viittaa siihen, että toiminnan toteutumisyhteytenä on heteroseksualisoitu tiede. (Sana voitaisiin kirjoittaa myös yhteen ”heterotieteenharjoittaja”, jolloin se viittaisi siihen, että sitä toteuttaa ja ylläpitää hetero.)

Myös heterofasisteille tiede on mieluinen toimintayhteys, koska se tuo heille paljon valtaa. Suuri osa poliittisistakin fasisteista on perustellut toimiaan tieteen instituutioiden ja tieteellisen vallan tuella, aivan niin kuin marxilaiset ja kommunistit omana aikanaan. Tiede on yhteiskuntapoliittisen vallankäytön luonteva väline, sillä tieteen olemus muodostuu kollektivismista, vapaan tahdon kieltämisestä ja yksilöiden laittamisesta kahleisiin.

Nykyisessä naturalismin läpäisemässä tieteessä heteroseksuaalisen valtakulttuurin arvot ja normit toteutuvat kirkkaimmillaan. Niiden tehtävä on riistää ihmisten sananvapautta, kieltää ihmisiä olemasta persoonia, estää yksilöitä esittämästä omaperäisiä näkemyksiä ja kaiken kaikkiaan asettaa ihmisten tielle vaikeuksia ja sitten patistella heitä kamppailemaan niitä vastaan. Tieteen ihanteena on myös kriittisyys, mutta tosiasiassa heterot itse toivovat osakseen kritiikkiä vain sen verran, missä mitassa se vielä tukee kritisoitavien tahojen *omaa uskottavuutta*. Jo Nietzsche lausui tieteen virkamiehistä: ”Vasta kun heitä on ammuttu, he ovat tukevasti valtaistuimillaan.”[117] Konfliktin kautta lunastettu maineen kasvu kuvastaa symbolisesti sitä, että virassa istuva heteromies haluaa kokea oidipuskompleksinsa voittamisesta johtuvan tyydytyksen rituaalisesti yhä uudelleen.

Hetero yleensä aavistaa, tietää tai pelkää, ettei hänen filosofiansa oikeastaan olekaan mitään, sillä se on luotu vain hänen uransa ja palkanmaksunsa takaamiseksi. Silloin hän pakenee virkarakenteiden taakse ja siirtää itseään kohtaan tuntemansa inhon yliopistolaitoksen ulkopuolelle karkottamiinsa toisiin miehiin, jotka ovat yleensä homoseksuaalisia. Niin tehdessään hetero päätyy vihaamaan ulkopuolisuutta heissä ja näkee heissä sen vastenmielisen pultsarin, joka tosiasiassa on hänen omakuvansa toisenlaisiin oloihin eli heteroseksuaalisen virkarakenteen ulkopuolelle ajateltuna. Heterojen toisille heteroille myöntämien suojatyöpaikkojen ulkopuolella heteromiehestä tulisikin helposti juuri tuollainen pultsari, sillä hänen filosofiansa on täysin epäadekvaattia, ja se voi toteutua vain osana kollektiivia tai tiedehallintoa. Niiden ulkopuolella hetero on avuton. Sen sijaan henkilö, jonka hetero haluaisi mieluiten nähdä kieriskelevän edessään surkeana kerjäläisenä, on homo. Homo edustaa heterolle hänen pahimpia uhkiaan, sillä kuvitellessaan itsensä homoksi heteron käsitys itsestään heteroseksuaalisen tiedehallinnon suojelemana murentuu. Seurauksena on, että hetero alkaa vältellä homoja ja näkee heidät syrjäytyneinä ja kurjina luusereina. Toisaalta tästä on johdeltu myös romantisoitu ja kierolla tavalla

ihanteellinen kuva filosofiasta ulkopuolisuutena ja filosofista kulkurina.

Tosiasiassa homot ovat mitä parhaita filosofeja, ja siksi myös virat kuuluisivat meille, kun taas hetero tekee filosofiaa peläten oman itsensä kohtaamista. Heterotieteessä tähän defensiivisyyteen puolestaan liittyy ulkomaanmatkailun suosimista ja filosofian hukuttamista ”työhön”. Ne molemmat toimivat pakoteinä. Patistellessaan homoa tekemään työtä heteromies punehtuu ja raivostuu homon näennäisestä ”laiskuudesta”. Hän ei voi sietää käytännöllisten seikkojen alistamista teoreettisille intresseille. Todelliset filosofit hetero lavastaa julkisessa sanassa ”työn välttelijöiksi”.

Hetero siis taivuttelee homoja tekemään heterotyötä sekä olemaan hyödyllinen samoista syistä, joiden vuoksi hän on harmissaan: työtä on tehtävä lajinsäilytyksellisistä motiiveista ja jälkeläisten elättämiseksi! Näin myös homot pakotetaan kärsimään heteroiden omien elämäntapaongelmien vuoksi. Se, että heterot ylipäänsä toimivat filosofian laitoksilla, on samanlaista kuin se, että Setan puheenjohtajana toimisi hetero.

4.5.2. Ajatukselliset rajoitteet

Heteron vapaus on sitä, että vaimo valitsee. Tärkeimpiä esteitä filosofisen vapautumisen tiellä on perheestä irtautumisen vaikeus. Perheen jäsenyys aiheuttaa ihmiselle ideologisia kahleita. Olemalla tekemisissä sukulaisten tai perheenjäsenten kanssa sinä otat alitajuisesti huomioon heidän asenteensa itseäsi kohtaan, ja ne puolestaan vaikuttavat siihen, mitä voit tai haluat sanoa. Tuloksena on ajatuksellisia rajoitteita. Jos olet voimakkaasti sidoksissa vanhempiisi tai perheeseesi, et voi ajatella sellaisia ajatuksia kuin voisit, mikäli vapautuisit heistä. Koska heterot sitoutuvat perheeseen, he ovat edellä mainituista syistä sopimattomia filosofeiksi. Filosofin on oltava vapaa. Hetero on epävapaa. Häntä rajoittaa perhe ja perheeseen liittyvä elämäntapa sekä ideologia. Hetero ajattelee naturalistisesti ja hyötymisnäkökohtia silmällä pitäen. Hän kysyy, mitä hyötyä tästä tai tuosta asiasta on, ja kuinka se edistää lajinsäilytystä ja perheen eloonjääntiä. Jos asioista ei ole hyötyä lajinsäilytyksen kannalta, ei asioilla ole heteron kannalta arvoa.

Heteroiden vapautuminen on erilaista kuin homojen. Heterot aikuistuvat ja vapautuvat syntymäperheestään sitoutumalla itse perustamaansa perheeseen. Tällöin koko yhteiskunta erilaisine institutionalisoitune tukimuotoineen (esimerkiksi avioliiton, asumistuen ja muiden myötäjäisten kautta) toteaa, että ”heteroseksuaalinen nuori on nyt itsenäinen, kun hänellä on oma perheensä”. Tosiasiassa se on hänen vankilansa. Homojen vapautuminen on vaikeaa paitsi siksi, että heteroseksuaalinen valtakulttuuri systemaattisesti sortaa heitä, erityisesti siksi, että heteromaailmassa homoilla ei ole toimintayhteyksiä, *joihin* voisi vapautua. Vapautuminen pelkkään vapauteen onkin haasteista suurin, sillä sen edellytyksenä on kahleiden täydellinen katkaiseminen ja siltojen polttaminen. Vain täysin itsenäinen ja riippumaton ihminen voi olla vapaa.

Havaitessaan homojen olevan heteroita paljon vapaampia, heterot alkavat

painostaa homoja. Se tapahtuu hyvin piilevällä tavalla. Olemalla myöntämättä homoille virkoja homot yritetään taivutella kääntymään perherakenteiden puoleen ja elättämään itsensä esimerkiksi vanhemmillaan tai mahdollisella perinnön lakiosalla, jonka homo saattaa saada, jos heteroseksuaaliset rintaperilliset eivät onnistu likvidoimaan homoseksuaalista perinnönsaajaa hänen oikeuksiensa piiristä. Homojen asemaa tulkitaan tarveharkinnan perustella ja ajatellaan, että homot eivät ansaitse mitään resursseja sen enempää tieteellisten virkojen kuin muunkaan yhteiskuntaelämän piirissä. Juuri tämä ilmentää heterojen homoja vastaan kohdistamaa fasismia, jonka tehtävänä on estää homojen vapautuminen heteroita korkeampitasoisiksi ihmisiksi. Homojen elämässä on tietysti suunnattoman paljon suuremmat mahdollisuudet vapaaseen ja loisteliaaseen elämään. Heterotiede onkin tahallista yritystä pitää homot alaikäisen asemassa ja lavastaa homoista henkisesti keskenkasvuisia, vaikka tosiasiassa nuo olemuspiirteet leimaavat heteroiden omaa liisteröitymistä perhearvoihinsa.

Heteroiden vapautumisprosessin tuloksena vapaus ei kasva korkoa. Kun heteron mieleen tulee jokin filosofinen ajatus, hänen piilotajuntansa viestittää hänelle, ettei noin saa ajatella. Tuo ääni hänen päänsä sisäpuolella on hänen äitinsä tai isänsä eli hänen aiemmissa perhesuhteissaan oppimansa moraalisen arvotuksen ääni, ja se johtaa ajatuksellisiin rajoitteisiin. Hetero ei yksinkertaisesti pysty ajattelemaan sellaisia ajatuksia kuin homo, sillä hänet on sidottu ja kahlittu heteroseksuaaliseen arvomaailmaan. Myös homofilosofilta menee yleensä sama aika kuin Nietzschen Zarathustralta, eli noin kaksikymmentä vuotta, pelkkään vapautumiseen sekä perheen ideologisista ja sosiaalisista kahleista irtautumiseen. Kaikki tuo vastus johtuu yleensä heteroseksuaalisesta valtakulttuurista ja perheen normeista. Siksi myös homofilosofin pitää aloittaa vapautuminen mahdollisimman varhain, eli hänen on jätettävä taakseen perheensä ja muut ihmissuhteensa.

Myös Jeesus neuvoi opetuslapsikseen kutsumiaan miehiä vapautumaan ja antamaan ”kuolleiden haudata kuolleensa”.[118] Tämä ei suinkaan tarkoita, että kristinuskolla olisi ollut annettavaan maailmalle suurtakaan vapautta. Pikemminkin sillä on ollut tarjottavanaan pelkkä kivireki, ja siksi Jeesuksen kehotus pitäisi ottaa todesta ja ymmärtää se myös vapautumiseksi hänestä itsestään. Vain siten ihminen voi lähteä matkalle kohti vapauden filosofisia saaria, joiden rannoilla palmujen havina kuiskailee lupauksiaan odotettavissa olevista nautinnoista. Mikäli joku näkee tässä vapautumisprosessissa samanlaisen kehityskulun, joka on ollut ominainen vuorille vetäytyneille profeetoille, hän on oikeassa. Erakot vetäytyivät kulttuurin piiristä pitkiksi ajoiksi saavuttaakseen totuuden ja aloittaakseen omalla äänellään puhumisen. Tällainen filosofiksi tuleminen on aina ollut äärimmäisen harvinaista, ja se on sitä myös meidän aikanamme. Mutta mitään oudoksuttavaa siinä ei ole, ja suuri osa ihmisistä haluaisi tehdä samoin. He vain ovat niin kahlittuja ja toivonsa menettäneitä, että he eivät koe voivansa irtautua heteroseksuaalisesta ideologiasta ja perheen normeista tullakseen omaksi itsekseen. Heterot ovat heitä vapaammille homoille siitä syystä erittäin kateellisia, ja he pyrkivät kostamaan meille myös tieteessä.

~~Heterofilosofi~~ hetero"filosofi" on sellainen, jolla on edellä mainittuja ajatuksellisia rajoitteita. Ne ovat hänen osansa iankaikkisesti. Ollessaan hetero hetero ei voi vapautua hänen olemukseensa sidotuista ominaisuuksista, jotka tekevät hänestä pragmatistin, naturalistin ja ei-filosofin. Hetero"filosofi" saattaakin ilmoittaa, että hän ei edes *halua* vapautua tai olla vapaa ja että hän on mieluummin perheenäiti tai -isä kuin vapaa filosofi. Lähes kaikki heterot ajattelevat noin. Loput heistä koettavat ryhtyä filosofeiksi mutta kokevat katkeran tappion ajautuen samalla tuohon heidän itsensäkin demonisoimaan välitilan eksistentin asemaan.

Seurauksena on niin sanottu "bi-ukkomies", joka valittelee epätoivoaan homoseksuaalien suosimissa Internetin chat-huoneissa sekä pitää yllä salaisen puskaseksin perinnettä puistoissa ja parkkipaikoilla. Kyseessä saattaa olla jokin professorinviralla palkittu pakkokansainvälistämisen kannattaja, joka tekee seksuaalipoliittisia normalisointitutkimuksia. Kaapista astumaisillaan olevan 15-vuotiaan tavoin hän toteaa kouluainemaisesti, että yhteiskunnassamme tarvittaisiin kipeästi jotain sellaista asiaa, josta hän käyttää englanninkielistä nimitystä "tolerance of diversity".

Tätä pidetään tiedeyhteisössä suurena avarakatseisuutena ja rohkeana omaperäisyyden osoituksena. Juuri hänen kaltaisensa olento on pääsyyllinen myös siihen, miksi avoimet homot leimataan usein kaappitapauksiksi. Tosiasiassa homot ovat suoria, avoimia ja ennakkoluulottomia, ja homoseksuaalisuuden kaappileimaa uusintaakin lähinnä heteroiden oma käytös, jonka mukaisesti he yrittävät pitää omat homoseksuaaliset harrastuksensa toisilta heteroilta salassa. Homoseksuaalisuuden salaileminen ja kaappiin sulkeminen ovat siis *heteroseksuaalisen* valtakulttuurin omia ominaisuuksia.

Homoseksuaalisia filosofeja saatetaan torua yliopistoissa tähdentämällä meille, että "sinulle annetaan täsmälleen samat mahdollisuudet kuin kaikille muillekin ja että myös sinä saat tulla toimeen niillä". Minä puolestani vastaan, että itse en halua samoja mahdollisuuksia kuin yksikään heteroseksuaalinen kollegani, sillä nuo mahdollisuudet ovat hetero"filosofian" mukaisia. Sen sijaan minä haluan *omat* mahdollisuuteni. Ne on luovutettu kaikille heteroillekin. Huomaatteko nyt, kuinka vääristynyttä ja epäoikeudenmukaista koko toiseudenvarainen heterotiede on?

4.5.3. Nöyryys, ylpeys ja kansainvälisyys

Heteroiden tiedekäsityksen yllä pysymistä tukee sama asia kuin kristillisen uskonnon oman toimintadynamiikan säilymistä: sen motiivit eivät saisi paljastua, sillä silloin olisi vaara, että ihmiset hylkäisivät ne rakenteet, joihin homoseksuaalisuus on sublimoitu, ja alkaisivat toteuttaa homoseksuaalisuuttaan adekvaatisti. Siksi tieteessä ja filosofiassa ei saa olla *proud*, vaan ihmistä taivutellaan alistumaan ja nöyrtymään. Heteron mielestä filosofia ei saa olla loisteliasta, eikä filosofin pidä olla komea, korskea eikä aiheellisesti ylpeä, vaan hänet pakotetaan noudattamaan kristillisiä hyveitä ja olemaan vaatimaton, itsensä kieltävä ja nöyrä. Hänen

pitää kulkea yliopiston käytävillä kengän kärkiään katsellen ja nurkkapieliä nuollen kuin lumppuinen munkki. Hyvä itsetunto ja itseensä identifioituminen muistuttaisivat liiaksi homoseksuaalien identiteettirakennetta. Nöyryyden vaatiminen on heteroseksuaalisten ihmisten omassa perhe-elämässään kokemien ongelmien siirtämistä tieteen yhteyteen. Se on heteroille tyypillisen alistumisen vaatimista tieteen näyttämöillä. Niin tieteessä kuin uskonnoissakin nöyryyden dogmaattisen vaatimisen taustalla on jokin epätotuus tai elämänvale. Heteromiehet joutuvat nöyrtymään naisten tuottamien pulmien vuoksi. Koska he kokevat tuon nöyryyden pohjimmiltaan häpeällisenä, he tahtovat kiertää asiaan liittyvän ongelman tekemällä siitä ihanteen! Siksi he pitävät nöyrtymistä hyveenä, vaikka tosiasiassa nöyryys alistaa ihmisen vallalle.

Koska heterot oivaltavat, että homoilla olisi mahdollisuus loistavaan ja kukoistavaan elämään myös filosofeina, he estääkseen sen kiistävät homofilosofeilta toimintaresurssit ja koettavat tehdä myös meidän elämästämme yhtä kurjaa kuin heidän oma elämänsäkin on. He ovat tyytyväisiä, kun kaikki ovat tasapuolisesti katkeria. Lapset kiljuvat ja häiriköivät yleisissä tiloissa: niin julkisissa kulkuvälineissä, kaduilla ja rappukäytävissä kuin yliopistoissakin. Mutta miksi lapsella olisi oikeus huutaa julkisella paikalla ja aiheuttaa häiriötä? Lapsi on vähintään yhtä haitallinen ja kovaääninen kuin mikä tahansa muukin melua tuottava häiriötekijä. Tuloksena perhearvojen ja normien välittymisestä filosofiaan ja tieteeseen ovat sekä tieteen että filosofian pinnallistuminen ja se, ettei filosofiaa voi harjoittaa yliopistoissa.

Kiire, hysteria ja levottomuus vallitsevat nykyään muuallakin yhteiskunnassa, niin työelämässä, kaupan, politiikan ja talouden alueella, kuin ihmisten kodeissa. Perimmältään se juontaa juurensa heteroseksuaalisesta valtakulttuurista. Rauha ja levollisuus ovat tuntemattomia asioita ehdollistetuille ja riippuvaisiksi tehdyille heteroille. Kaikkialla vallitsee käytännöllisperäinen repiminen. Kuten politiikkaa käsittelevässä luvussa tarkemmin osoitetaan, heteroseksuaalinen arvomaailma vastaa pitkälti kansainvälisen työväenliikkeen arvomaailmaa, mutta siinä on aineksia myös kapitalismiin liittyvästä ahneudesta ja levottomuudesta. Immanentti toiminta ja puuhakkuus täyttävät silloin koko todellisuuden, eikä henkiselle elämälle jätetä tilaa. Jos filosofi haluaisi keskittyä esimerkiksi kirjan kirjoittamiseen kotonaan, pitävät rappukäytävissä metelöivät perhepäivähoitajat huolen siitä, että hänen ajatuksensa keskeytyvät. Tai jos perheenäidit pysyvätkin loitolla, niin muut heterot, joiden ajatukset liikkuvat vain pinnallisissa asioissa, pitävät huolen siitä, että rakennuksessa käynnistetään valtava vesijohto-, porraskäytävä- tai hissiremontti, joka vie rauhan lähitienoilta moneksi kuukaudeksi, eikä filosofi voi keskittyä teoreettisen ja henkisen elämän hankkeisiinsa. Elämä on pitkäksi ajaksi pilalla, kun paikalle saapuvat työläiset rikkovat porakoneillaan ja räjäytysaineillaan kaiken.

Entä mitä heterot itse ajattelevat omasta elämästään, filosofisesta elämästä ja esittämistäni tulkinnoista? Onko pyrkimys hartaaseen ja meditoivaan elämään pelkkää katteetonta idealismia, ja pitääkö maailman olla

ilman muuta meluisa, häiritsevä ja väkivaltainen paikka? Heterojen mielestä pyrkimys filosofiseen elämään on pelkkää epärealistista haihattelua. Heidän vastateoriansa perustuu yritykseen kääntää homoseksuaalisuuden ja filosofian yhteenkuuluvuus näyttämään ”ylimielisyydeltä”. Tämän ajattelutavan juuret ovat antiikin kertomuksessa *hybriksestä*. Kyseisellä käsitteellä tarkoitetaan nykyään ihmisten pyrkimystä kamppailla omaan olemukseensa liittyvää kohtaloa vastaan. Heteroiden näkökulmasta homojen omistautuminen filosofialle näyttäytyy ”ylimielisyytenä” vain siksi, että he eivät itse yllä oman elämäntapansa kahleista todellisen filosofian piiriin. Heidän *omassa elämässään* filosofia kieltämättä onkin aidon ylimielisyyden ilmausta, sillä filosofiksi ryhtyminen ei ensinkään sovi heterojen motivaatiorakenteeseen.

Sen lisäksi filosofian haasteet vapaan elämän vaatimuksineen ovat heteroille kohtuuttomia: heidän pitää alistaa elämänsä työlle huolehtiakseen jälkeläisistään, mutta filosofia vaatisi heiltä vapautta. Tämä on heteroille mahdoton yhtälö, ja siksi filosofia muodostuu heteron *itsensä* harjoittamana ylimielisyydeksi. Heteron onkin paras pysyä ei-filosofina.

Koettaessaan kääntää homoseksuaalisuuden ja filosofian pyhän avioliiton ”ylimielisyydeksi” heterot siis paljastavat oman sopimattomuutensa filosofeiksi. Samalla he kuitenkin tuottavat homoille ja filosofeille haittaa järjestäessään tiedepoliittisen vallankäyttönsä sellaiseksi, että filosofia kokonaisuudessaan joutuu henkipaton ja lainsuojattoman asemaan, ja sitten he kutsuvat myös aitojen filosofien pyrkimyksiä ”ylimielisyydeksi”. Filosofeilla ei ole yhteiskunnassamme mitään paikkaa, ja filosofiksi ryhtyminen osoittautuu helposti itsemurhaksi, josta ammattifilosofeina toimivat heterot eivät milloinkaan muista toisia heteroita varoittaa.

Filosofian arvottaminen kielteisesti tapahtuu kuitenkin nimenomaan heteroseksuaalisen elämäntavan ja arvomaailman kautta. Sen mukaan ihmisellä ei saisi olla oikeutta omaan elämään, homoseksuaalisuuteen eikä miesten välisen rakkauden toteuttamiseen filosofian muodossa. Oletus on tällöin se, että kaikkien ihmisten pitää olla tuomittuja työhön ja vaivaan. Filosofinen ja meditoiva elämä ovat kiellettyjä kulttuurissamme, ja työyhteiskunnaksi organisoituessaan yhteiskunnallinen vallankäyttö ohjaa ihmisiä työskentelemään heteroseksuaalisten arvopäämäärien hyväksi. Tieteen kurjuuden valittaminen onkin yleensä merkki ihmisten alistumisesta toteuttamaan filosofiaa heteroseksuaalisin ehdoin ja heteroseksuaalisessa viitekehyksessä. Filosofian kurjuus on siis filosofian heteroseksualisoimista.

Tämä näkyy myös hetero”filosofien” seurustelu- ja parisuhteissa. Kuten jo edellä todettiin, kartesiolainen jako sieluun ja ruumiiseen on heteroseksuaalista alkuperää. Heteromies saattaakin sanoa parisuhteestaan, että ”fyysisellä puolella” menee hyvin mutta ”henkisellä puolella” on vielä parantamisen varaa. Kyseinen ajattelutapa ilmentää siis sukupuolten välisen merkityskonstituution eroavuutta ja yhteensopimattomuutta. Hetero”filosofille” on tärkeää operoida myös ”mannereurooppalaisen” ja ”angloamerikkalaisen” filosofian erottelulla, sillä sen varassa lepää hänen koko filosofiselle olemassaololleen keskeinen oidipuskompleksinsa. Mannereurooppalainen filosofia edustaa heteron tajunnassa äidinvaltaa, kun taas angloamerikkalainen

filosofia edustaa isänvaltaa. Mannereurooppalainen filosofia on heteromiehelle eräänlainen pullia paistava äitihahmo, joka heiluu kaulimen kanssa keittiössä esiliinoineen, kun taas angloamerikkalainen filosofia edustaa heteron tajunnassa isähahmoa, jonka voi löytää autotallista puuhailemasta teknisempien kysymysten parissa. Hetero"filosofi" kannattaa tietenkin molempia ja haluaa ratkaista oidipuskompleksinsa kypsällä tavalla: "silloittamalla" mannereurooppalaisen ja angloamerikkalaisen filosofian kuilun.

Lopputuloksena kyseisestä nallipyssyikäisen filosofiasta on se, että filosofi koettaa ratkaista ongelmansa vaatimalla ulkopuolisia arviointikriteerejä, kuten *kansainvälisyyttä*. Samaan tapaan alkuyhteiskunnan pojat muotoilivat isänvallan jälkeensä jättämän tyhjiön täytteeksi toteemijumalia ja jumalallisia periaatteita, joista syntyi varhaisten yhteiskuntien perustuslaki. Se puolestaan oli alkuperältään metafyysinen ja ihmisen sekä Jumalan dualismia korostava.

Kuten jo edellä totesin, kyseisistä periaatteista ja niihin uskomisesta on tullut näennäisoikeutus myös poliittiselle vallalle. Yleispäteviksi muovatut poliittiset periaatteet ja uskonnot toimivat tällöin jumalien kaltaisena metafyysisenä tasona, johon vetoamalla koetetaan oikeuttaa vallan ja väkivallan käyttöä, ja tässä mielessä poliittisella vallalla onkin metafyysinen perusta.

Tieteen toteemijumalat lepäävät nyt kansainvälisyyden laitumilla. Filosofit koettavat ratkaista nimityskiistoja paitsi etsimällä oikeutusta naapuriheimojen piiristä, myös ilmaisemalla *aggressioita* ja *ankaruutta* sekä korottamalla "kriteereitä" eli tiukentamalla symbolista insestikieltoa ja eksogamian normia. Tällainen filosofia ajautuu kurjuuteen, sillä se menettää alkuperäiset viisauden rakastamiseen liittyvät motiivinsa ja typistyy materialististen todistettavuuskysymysten ratkomiseen sekä kilpailuun. Filosofiasta tulee tällöin tosikkomaista aluekiistelyä, uhittelua ja urheilua. Ja mitäpä yksinkertaiset muuta osaisivat kuin rajoittaa toisia ihmisiä?

Kansainvälisyyden vaatimuksista paljastavin on vieraalla kielellä julkaisemisen ihanne. Heterot eivät yleensä kykene ajattelemaan kotikielellään, sillä se muistuttaa heitä liiaksi omien vanhempiensa ja sukulaistensa edustamista ideologioista. Koska heterot ovat heikosti emansipoituneita ja heidän äidinkielensä on ryvettynyt heidän oman läheisriippuvuutensa ongelmissa, he eivät voi ajatella omalla kielellään. Niinpä se kieli, joka muutoin olisi heille luonteenomaisin, eli heidän kotikielensä, tuntuukin heistä filosofian tarkoituksiin etäisimmältä, ja he ajautuvat julkaisemaan vieraalla kielellä. Tämä johtaa heidät eräänlaiseen kaksinkertaiseen vieraantumiseen: he eivät koe voivansa toteuttaa vapauttaan kotikielellään, koska se on heidän läheisriippuvuudestaan johtuvien ideologisten kytkösten ja ajattelutottumusten leimaama. Toisaalta he tavoittelevat vapautumista käyttämällä vierasta kieltä, jota he eivät täysin hallitse ja joka on laajasti käytettynä köyhtynyt mitäänsanomattomaksi. Kansainvälistymisen ihanteet heijastelevat siis viime kädessä heteroseksuaalisen perheen ongelmia ja heteroseksuaalista perhepolitiikkaa. Heterofilosofit eivät myöskään kirjoita tekstejään englanniksi vain siksi, että he haluaisivat sillä tavoin tyydyttää tieteen kansainvälisiä ja oidipuskompleksin sovittamisyritykseen perustuvia vallan-

jaon ongelmia. He julkaisevat tekstinsä kansainvälisessä yhteydessä ensisijaisesti siksi, etteivät heidän äitinsä ja isänsä pääsisi helposti vakoilemaan heidän kirjoituksiaan. Hetero siis harjoittaa analyyttista systeemifilosofiaa, koska hän ei ole vapaa vaan alistettu perheen kanssa tapahtuvalle mielipiteenmuodostukselle ja -vaihdolle.

Entä miksi heterot pitävät kansainvälisyyttä ihanteena? He näkevät sen oman vapautensa ehtona. Perhe kahlitsee heitä niin, että he haluavat varmistaa pakotien. Todellinen vapaus olisi kuitenkin vapautumista perheestä ja matkustamista omaan itseen. Sen sijaan heterot pakenevat ulkomaille, mikä on defensiivistä ja tekee heistä usein entistäkin epävapaampia.

Heteroseksuaalinen valtakulttuuri tulee käyttäneeksi kansainvälisyyden ihannetta myös destruktiivisen toimintansa välineenä. Kansainvälisyyden ihanne on vakiinnutettu tieteen normiksi juuri sen vuoksi, että sitä kautta heteroille tulee mahdolliseksi vastustaa samaa sukupuolta olevien ihmisten yhteisymmärryksessä lepäävää kieliherkkyyttä.

Martin Heidegger viittasi tähän sensitiivisyyteen korostamalla, että aito ajattelu voi toteutua vain saksan kielessä. Hänen keskeinen ideansa on yleistettävissä niin, että filosofinen yhteisymmärrys voi toteutua parhaiten filosofianharjoittajien omassa *kotikielessä*. Sen sijaan analyyttisen filosofian filosofiakäsitys on heteroseksuaalisen valtakulttuurin mukainen. Analyyttiset filosofit asettavat tieteen kriteeriksi kansainvälisyyden siksi, että sen kautta voidaan paremmin peitellä tieteen hom[m]oloogista luonnetta ja alistaa tiede universalismille ja heteroseksuaaliselle valtakulttuurille.

Tämä tapahtuu vähentämällä kielestä kotikieleen liittyvä merkitysten rikkaus sekä kokemuksellinen alkuperä, sukupuolisidonnaisuus ja kontekstiriippuvuus. Kansainvälisyyden ihanne on heteroseksuaalisen valtakulttuurin ja analyyttisen systeemifilosofian ”salainen ase” kotikieleen sisältyvää semanttista syvyyttä vastaan. Sen tehtävä on myös pirstoa poikarakkauden ja samaa sukupuolta olevien ihmisten yhteiseen merkityskonstituutioon liittyvä järjen ja tunteen avioliitto sekä hajottaa läheisyhteydessä ja rakkaudessa koettu harmonia yhdentekeväksi ja mitäänsanomattomaksi imarteluksi. Tämä tunnetila on tyypillinen nimenomaan englannin kielelle.

Kritiikkini vastaa Friedrich Nietzschen ajatusta, jonka mukaisesti hän kytki yhteen ”naiset, papit ja englantilaiset”. Tieteellisissä seminaareissa aito ja alkuperäinen vuorovaikutus korvautuu huonolla englanninkielellä, joka ei välitä merkityksiä. Tunkeileva kohteliaisuuksien latelu ja sanojen tapailu ohittavat ajatussisällöt. Asiat on alistettu vieraan kielen käyttämisestä johtuvalle epävarmuudelle, ja epävarmuus ajatusten välittymisestä puolestaan ohjaa kerjäämään vastaanottajalta myötämielisyyttä ja sovittamaan sanansa sen mukaisesti. Kansainvälisissä seminaareissa harvoin kuullaan kriittisiä tai tyylillisesti loisteliaita puheenvuoroja. Epävarmuus omasta ilmaisusta johtaa siihen, että myöskään aitoon argumentaatioon ei päästä. Sitä vaikeuttaa myös tosiasia, että monet englannin kielen sanat voivat merkitä mitä tahansa. Sanat saavat merkityksensä niiden käyttöyhteydestä, kuten sanat *gay* (’iloinen’, ’homo’), *straight* (’suora’, ’hetero’), *goods* (’hyvät’, ’tavarat’) ja *reason* (’järki, ’syy’). Kieli on täysin pragmaattista,

ja sen merkitykset ovat tilanteista riippuvaisia. Tavat ja käytös määräävät, mitä sanat voivat lopulta tarkoittaa. Myös kielen syvärakenne ja samaa sukupuolta olevien ihmisten yhteisymmärryksessä tapahtuva merkitysten harmonia alistetaan tavoille ja sopimuksille. Yleisiä tapoja ja sopimuksia puolestaan määrää valtakulttuurin etu.

Juuri siksi angloamerikkalaiset yhteiskunnat ovat niin ahdistuneita. Kielessä ei tavoiteta aitoa *gay sensibilityä*, koska kieli sinänsä on heteroseksuaalisen ideologian penetroima. Myös mikä tahansa muu maailmankieli tyhjenee sisällöistään ja muuttuu yhdentekeväksi merkitysten hautausmaaksi, jos se tulee kansainväliseksi yleiskieleksi, ja näin kävi aikoinaan jo latinan kielelle. Tuloksena oli tilanne, joka vastaa englannin kielen nykyasemaa: kieli toimii *näennäisen* vuorovaikutuksen välineenä, mutta tosiasiassa se vaikeuttaa ihmisten välistä yhteisymmärrystä.

Esipredikatiivisen kokemuksen kiistäminen merkitysten syntymisessä on myös osa analyyttisen filosofian homovastaisuutta. Filosofia sinänsä nojautuu merkitysten yhtäpitävyyteen, jolla on perustansa samaa sukupuolta olevien ihmisten yhteisessä kokemusmaailmassa. Sen sijaan kielifilosofia, joka kiistää merkitysten kokemusperäisen määräytymisen, toimii saman sukupuolen yhteistä merkityskonstituutiota vastaan. Kokemuksen kieltäminen ei ole kuitenkaan välttämättä tietoista vaan piilotajuista, ja analyyttisen kielifilosofian ohjelma saakin energiansa suoraan heteroseksuaalisen valtakulttuurin motiiveista: lajinsäilytysstrategiasta, naturalismista ja hyötyopeista, toisin sanoen ideologioista, jotka ovat heteroseksuaalisen elämäntavan ehtoja.

Pakkokansainvälistäminen ja globalisaatio eivät ole homoille myöskään pragmaattisesti hyväksi, sillä monikulttuuristamisen ja ulkomaalaistamisen vuoksi lisääntyy myös ulkomaalaisvastaisuus, ja ulkomaalaisvastaiset tahot puolestaan vastustavat homoja. Onnetonta onkin, että näiden tahojen kaavoittuneessa ja epäjohdonmukaisessa arkiretoriikassa homoja ja ulkomaalaisia maahanmuuttajia kohdellaan virheellisesti yhtenä ryhmänä, ikään kuin meillä ei olisi kansalaisoikeuksia, vaikka olemme syntyperäisiä kotimaidemme kansalaisia ja kuulumme kantaväestöön. Homojen identifioituminen monikulttuurisuuden ideologiaan onkin ollut epäviisasta paitsi sinänsä, myös siksi, että se johtaa homovastaisten tahojen kannatuksen kasvuun. Niinpä en hyväksy myöskään nationalismin vastaisuutta, sillä monikulttuurisuuden ideologia tuottaa sivuseurauksenaan homovastaisuutta.

Heteroperhe ja kansainvälisyyden ihanne vastaavat toisiaan sikäli, että molemmat ovat pinnallisuuden toteutumisyhteyksiä. Kansainvälisyyden ihanne syntyy usein vain siksi, että halutaan löytää näennäisobjektiivinen ja universaali keino tieteellisten konfliktien ratkaisemiseen. Tiedeyhteisö onkin innoissaan semanttisen universalismin rakennustyöstä, jonka tuloksena valmistuu yleispätevä tieteellinen Baabelin torni. Käytännössä kansainvälisyyden ihanne on kuitenkin johtanut filosofian yksiulotteistamiseen eli siihen, että systeemiteoreettinen ja formaalinen lähestymistapa ovat valikoituneet tieteen ihanteiksi. Tämän mukaisesti analyyttinen filosofi edellyttää filosofialta, että sen pitää olla yleispätevästi ymmärrettävää ja

välitettävää ja että se on systeemikeskeistä ongelmanratkaisua. (Samaan tapaan myös naiset ratkaisevat perheen sisäisiä pulmia ja toteavat, että pragmaattisen ratkaisun löydyttyä ei periaatteellisista kysymyksistä tarvitse enää keskustella.) Yhtä sujuvasti heteromies sanoo, että filosofin pitäisi etsiytyä ”varsinaisten tutkimusongelmien” pariin. Tosiasiassa analyyttinen filosofi ilmaisee sillä tavoin toiveensa, että filosofi rupeaisi heteroksi.

Hetero”filosofin” ongelmana onkin hänen naisensa. Vaatimalla filosofialta ongelmanratkaisukeskeisyyttä hetero”filosofit” yrittävät taivutella heteroseksuaaliseen elämäntapaan myös niitä filosofeja, joille filosofia ei ole lainkaan ongelma vaan osa todellista elämää. Analyyttinen filosofi saattaa käyttää myös oppineisuuden tai skolaarisuuden käsitettä kuvailemaan omia ihanteitaan, joiden mukaan filosofien pitäisi alistua kaventamaan oma filosofiansa heteroseksististen paradigmojen ja disipliinien vangiksi. Paradigmat ja disipliinit puolestaan vastaavat analyyttisen filosofin tajunnassa heteroseksuaalista perhettä ja sen normeja. Nuo normit analyyttinen filosofia koettaa siirtää myös muiden filosofien harmiksi ja sitä kautta hajottaa filosofista ajattelua harjoittavat yhteisöt siellä, missä niitä spontaanisti syntyy.

Analyyttisen filosofian sosiaalisiin rakenteisiin sisältyy edellä mainittu kiistelevän tieteen ihanne, kinastelu ja ”tietämisen” painottaminen. Tällaisen pesusienimäisen tietojenkeruun takana puolestaan on heteroiden pyrkimys välttää paljastumasta tietämättömiksi ja jäämästä kiinni epäkypsille filosofeille ominaisesta kiistelystä. ”Tietäminen” onkin usein vain toinen nimi pinnalliselle filosofialle. Analyyttisten filosofien pyrkimys ”rationaalisuuteen” on defensiivistä ja osoittaa, että analyyttinen systeemifilosofi on epätoivoinen ja epävapaa. Hänen epävapautensa johtuu suhteesta perheeseen, vanhempiin, aviopuolisoon ja lapsiin. Hänen esittämänsä moite muita filosofeja kohtaan – eli ”eksistenssifilosofia on vain sekavaa käsiterunoutta” – ilmaisee hänen omaa puolustuksellisuuttaan, jonka taustalla vaikuttaa heteron oma alistettu asema perheen ideologiasta vapautumattomana henkilönä. Juuri näiden syiden vuoksi filosofian pitää olla heteroseksuaalien mielestä analyyttista ja systemaattista. Analyysi ja systematisoiminen ovat heteroseksuaalien omia selviytymisstrategioita, joiden turvin he koettavat vapautua perheen tuottamasta ahdistuksesta. Heteroiden vihaama ”sekavuus” ja ”epäjohdonmukaisuus”, joita he näkevät eksistenssifilosofien kirjoituksissa, onkin tosiasiassa heidän oman elämäntapansa sekavuutta ja epäadekvaattiutta. Niitä koskevia kielteisiä kokemuksiaan he siirtävät sitten ulkoisiin kohteisiin. Lopulta he vihaavat vaimoaan ja lapsiaan homoseksuaalisissa eksistenssifilosofeissa, joita heterot ovat avoimesti pitäneet paitsi ”irrationaalisina” ja ”esoteerisina”, myös akkamaisina!

Lopuksi voidaan epäillä, mitäpä muuta nuo heteroiden edustamat asenteet ilmaisisivat, kuin peiteltyä ja taitavasti verhottua fasismia, jota syntyy likaisten vanhojen ukkojen tympeästä ahdistuksesta ja josta he itse eivät ole lainkaan tietoisia. Heteroiden vihamielisyys saa ilmaisunsa myös tyyliä koskevissa kannanotoissa. Olen useasti ollut kirjoittamisen tyyliä koskevien vihanpurkausten kohde. Ilkeät heteromiehet ovat kanavoineet

oman kateutensa ja kaunansa kirjoittamisen ”tyyliä” koskeviksi mielipiteiksi, joilla he ovat koettaneet kieltää homoesteettisen tavan harjoittaa filosofiaa. He esimerkiksi halveksuvat avoimesti eksistenssifilosofioita, fenomenologiaa ja suorapuheisuutta ja pyrkivät piilottamaan kaiken tulkitsevan filosofian ”kulttuurifilosofian” tittelin alle, mikä ilmentää kulttuurifilosofiaan ja ”varsinaiseen filosofiaan” (eli analyyttiseen kielifilosofiaan) tehdyn jaottelun dualistisuutta. Analyyttinen filosofi toimii oidipaalisten dikotomioidensa keskellä kuin hetero ja ajattelee kuin hetero. Runouden ja kauneuden katoaminen filosofiasta ei kerro mitään myönteistä heterofilosofien kypsyydestä. Se vain tunnustaa epäsuorasti heteroseksuaalisen perheen ja tieteellisen spiritualiteetin yhteensopimattomuuden.

Sitouttaminen sen kaltaiseen tieteelliseen ajatteluun on ollut yksilöille kautta aikojen pelkäksi vahingoksi. Se riistää ihmisten elämää ja pilaa sen vailla moraalia, kun heterot pakottavat homoja omaksumaan oman persoonan kieltämiseen liittyvän ideologian ja asettavat meille ehtoja.

4.5.4. Elämää perhearvojen tyranniassa

Natsit yrittivät aikoinaan romanttisluonteista kapinaa ja eräänlaista uutta paluuta takaisin luontoon, mutta luonnon käsittäminen oli heidän ajattelussaan vääristynyt: se oli heteroseksualisoitu. Luontoa pidettiin ihmisestä irrallisena tahona, joka voidaan valloittaa ja jota voidaan hyödyntää välineellisesti. Luonnon teknisessä hyödyntämisessä saavutetut tulokset pystyivät vetoamaan ihmisessä asuviin arkaistisiin eli ikuisiin voimiin.

Nykyajan naturalistinen tieteenharjoittaja voi olla yhtä hyvin amerikkalainen kapitalisti, juutalainen sosialisti kuin marxistikin. Näiden ajattelutapojen syvärakenne on voimakkaan heteroseksistinen. Naturalisti sitoutuu luontoon ja näkee ihmisen voimattomana ja viettiensä varassa toimivana olentona. Yhtä hyvin natsit kuin sosialistitkin korostivat immanenttia ja materialistista ajattelua ja erehtyivät harhailemaan sosialismin äidillisillä vainioilla. Punaisuus ei olekaan vain poliittinen väri, vaan ollessaan ”tyttöjen väri” se symboloi osuvasti myös sosialistien taipumusta feminiiniseen ajatteluun.

Heteroseksuaalinen yhteiskunta koostuu suureksi osaksi vaikeuksien kasaamisesta. Sen eräs alkuehto eli kristillinen uskonto korostaa ihmisen syntisyyttä, kurjuutta, syyllisyyttä ja niiden vastakohtana myös pelastusta nöyryyden kautta. Näillä asenteilla on suora vastineensa heteroseksuaalisessa arvomaailmassa. Myös tieteen ja yliopiston olemus koostuu ongelmista. Asettamalla näennäisiä esteitä tiede pyrkii luomaan itselleen arvoa. Niin tehdessään se patistelee ihmisiä vierittelemään tieltään kiviä ja astumaan esteiden yli. Sivuseurauksenaan se tuottaa vapautuksen elämyksen. Kun tieteellisten tulosten ja tutkimusten hyväksyminen tehdään keinotekoisesti vaikeammaksi kuin samojen totuuksien ilmoittaminen tavallisessa aikakauslehdessä, luodaan vaikutelma, että tieteessä tehdään jotain puolueetonta, ennakkoehdotonta ja tärkeää. Tämä heteroseksuaali-

sesta arvouniversumista juurensa juontava tiedekäsitys on kollektiivinen, ja sen idea on perimmältään kommunistinen. Vaikeuksien ja vastoinkäymisten tuottaminen perustuvat samaa mieltä olemisen vaatimukseen, taivutteluun ja maanitteluun. Näillä asenteilla on vastineensa tavassa, jolla heteromies suostuttelee naista. Totuuden oletetaan selviävän vaikeuksien kautta: mitä enemmän esteitä, sitä todempi tulos. Samaan tapaan myös yhteiskunnallinen elämä muotoillaan heteroseksuaalisessa valtakulttuurissa taisteluksi yhteiskunnan asettamia esteitä vastaan – siinä yhteiskunnan olemus.

Työelämänormien mukaisessa tieteessä hyödyllisyys nähdään perhearvojen mukaisena: on tärkeää lisääntyä ja harjoittaa lajinsäilytystä yötä päivää. Työ puolestaan tappaa filosofian. Väitöskirjojen esipuheet ovat todellisia heteroseksuaalisen kaksinaismoralismin ja syyllisyydentunteen hautausmaita. Se, että tieteenharjoittajat kiittävät esipuheissa vaimonsa, lapsensa, sukulaisensa sekä muut työtä haitanneet syylliset, ja se, että he toisaalta pahoittelevat tieteellisen työnsä aiheuttamia perhe-elämän laiminlyöntejään, on merkki heteroseksuaalisen ja filosofisen elämän yhteensopimattomuudesta. Niinpä ei olekaan ihme, että julkisen vallan organisaatiot yrittävät ”sovittaa” työelämää ja perhe-elämää yhteen heteroseksuaalisen symboliikan mukaisesti. Yrittämällä taivutella myös homoseksuaaleja toteuttamaan heteroseksuaalista arvouniversumia heterot koettavat saattaa homot voimaan pahoin ja kokemaan samanlaista kurjuutta ja epämukavuutta kuin heterot itse. Analyyttinen systeemifilosofia, formaalinen logiikka ja filosofian markkinahumu ovat esimerkkejä siitä, kuinka halvaksi filosofia on tullut. Lausahdus ”olen pragmatisti” tarkoittaa yleensä samaa kuin lause ”olen avoimesti hetero: olen avoimesti pinnallinen”.

Filosofia on nykyään sitä, että perheenisät ajelevat farmariautoillaan filosofian laitosten välillä. Heteroseksuaalisuus on luonnehdittavissa eräänlaiseksi filosofisen kehityksen välivaiheeksi tai pysähtymäksi. Kouluja käymätön homopoika on äärettömästi heteroseksuaalista filosofian professoria korkeammalla tasolla ja saavuttaa jo kaksikymmentävuotiaana saman henkisen kypsyyden, jonka heteromies saavuttaa vasta viisikymmentävuotiaana, oman perheidyllinsä luomisessa epäonnistuttuaan. Pahimpana epäonnistumisenaan hetero pitää tietenkin sitä, että hänen oma jälkeläisensä on homo. Homojen ja heteroiden arvot eivät kohtaa myöskään heterotieteessä, ja homoja pakotetaankin kärsimään vahinkoa heteroiden omasta elämästä johtuvien ongelmien vuoksi. Heteroseksuaalinen massayliopisto ei ole nykyisin juuri mitään muuta kuin tietokoneluokkien vartiointia, opiskelijoiden kurittamista ja sivistymisen tekemistä mahdollisimman vaikeaksi. Juuri tässä näyttäytyy työn ja sivistyksen ristiriita, kun filosofiastakin yritetään muovata ”virka”, ”työtä” tai ”ura”.

Entä pitääkö homoseksuaalisen filosofian olla jonkinlaista nunnanelämää? – Tähän voin vastata, että ei pidä. Tuollainen kysymys voi johtua vain väärinkäsityksestä, jonka vallitessa heteroseksualisoitu tiede pyrkii kiistämään filosofian homoeroottisuuden ja sukupuolielämän homoseksuaaleilta. Tunteiden ja järjen yhteenkuuluvuus ei saisi tämän mukaan toteutua tieteissä, ja siksi tiede on yhtä epäerotisoitua kuin työelämäkin.

Silloin kun heterot omasta aloitteestaan esittävät toiveita esipredikatiivisen kokemuksen huomioon ottamisesta tieteissä, ne ovat nähtävissä heidän omaksi kaipuukseen kohti homoseksuaalista elämäntapaa, jossa järki yhdistyy tunteeseen. Heterot ovat luonnollisesti tunnustaneet dualistisen tieteen ongelmat myös itse. Onnetonta on, että heterot eivät pysty tieteen kurjuuden valitteluiltaan oivaltamaan oman toimintansa luonnetta; he eivät ikään kuin vedä oikeasta narusta. Se tieteellinen epätoivo, jonka kuvaamiseen eivät riitä edes maailman kaikki sanomalehtipaperit, ilmentää heterofilosofien oidipuskompleksia ja sitä heteroseksististä välitilan asemaa, jossa heterot potevat ongelmiaan taivaallisen rakkautensa ja maallisten kiintymystensä välillä.

Myös minua heterotieteilijöitten itseään tiedostamattomuus ahdistaa. Sen tympeämpää asiaa, kuin heterofilosofi esittelemässä itseään kirjakaupan promootiossa, sanomalehdessä tai aikakauslehtien palstoilla, en kerta kaikkiaan tiedä. Aina, kun näen heterokollegani kuvan lehdessä, televisiossa tai kirjakaupassa, minusta tuntuu siltä, kuin Jumala olisi minut hylännyt. Kyseessä saattaa olla feministi, naistutkija, tieteellisellä uralla oleva nuori tai jokin ajastaan jälkeen jäänyt professori. Ensin kerrotaan, kuka maksaa heidän palkkansa, sitten se, mitä he *aikovat* tehdä (saamatta mitään aikaiseksi), ja lopuksi esitellään heidän perheensä. Näin varmistuu, että ”filosofikin” voidaan esitellä perheenisäksi tai -äidiksi, jonka arvomaailma vastaa naistenlehtien lukijoitten ja keskiluokkaisten pulliaisten arvomaailmaa ja joka sen vuoksi kelpaa populistisen samastumisen kohteeksi. Ja tätä kansa arvostaa – ovathan he kaikki samanlaisia heteroita.

4.6. HETEROTIEDETTÄ KÄYTÄNNÖSSÄ

Millaista sitten heterotiede on käytännössä? Heterotieteeseen sisältyy sukupuolieron yhtäaikaista kieltämistä ja myöntämistä. Heterot koettavat kiistää sukupuolisidonnaisen merkityskonstituution viedäkseen pohjaa käsitykseltä, että merkityksen projektit, kuten tiede ja filosofia, ovatkin saman sukupuolen sisällä toteutuvan kokemuksellisen yhtäpitävyyden ilmauksia. He siis pyrkivät kieltämään kaksiarvoisen sukupuolieron yrittäessään torjua tieteen ja filosofian hom[m]oloogisuutta. Sukupuolieron näennäisen ”myöntämisen” perusteena puolestaan ovat olleet naisten tasa-arvopyrkimykset. Toisinaan feministit suorastaan tukeutuvat sukupuolieroon korostaakseen niitä eroja, joita sukupuolten välillä luontaisesti on, ja vaatiakseen erityiskohtelua. Toisaalta he vastustavat kaksiarvoista sukupuolieroa omien poliittisten pyrkimystensä mukaisesti – aina riippuen siitä, edistääkö kieltäminen tai myöntäminen naisten etuoikeuksia.

Käsitys, että naiset ovat alistettuja yhteiskunnassa, ei perustu enää tosiasioihin, vaan se on pelkkä huhu. Kuten olemme nähneet, naisten muodostamilla sosiaalisilla verkostoilla on omat selviytymisstrategiansa sotien ja yhteiskunnallisten katastrofien varalta, kun taas sodat, lamat ja luonnonmullistukset kohtelevat kaikkein verisimmin miehiä, jotka myös kärsivät

niistä eniten. Alistettuja ja todellisessa syrjäytymisvaarassa ovatkin nykyisin miehet, kun taas naiset suojautuvat oman kodin ja naisystäviensä jakaman solidaarisuuden piiriin. Tämä näkyy myös yliopistoissa, joissa feministit ovat verkostoituneet eräänlaiseksi puolueeksi.

Nykyajan koulu- ja yliopistomaailma on lähes kokonaan naisten hallussa, ja koulutusjärjestelmää toteutetaan feministien ehdoilla. Eräs syy siihen, miksi filosofia on alennustilassa eikä yliopistofilosofiassa ole intellektuelleja, on se, että mies on kielletty eikä filosofian laitoksilta löydy munaa, toisin sanoen kantaa ottavia miehiä, jotka ilmaisisivat asiansa direktiivisinä argumentteina alistumatta naiselliseen kinasteluun. Älyllisen linjanvedon puute johtuu naisten yliedustuksesta filosofiassa sekä feministien rynnäköstä akateemisiin virkoihin. Ainoa radikalismin muoto, joka yliopistofilosofiassa tätä nykyä esiintyy, on feministinen vaatimus siitä, että tieteessä pitäisi olla enemmän naisia ja että heille pitäisi antaa parempia virkoja. Yritys rakentaa filosofisia sisältöjä pelkän oman aseman parantelun varaan vaikuttaa kuitenkin narsistiselta. Se välittää viestin, että feministien ainoa ajatussisältö ovat he itse ja että heidän filosofiansa koostuu vain heidän pyrkimyksistään saavuttaa parempi asema, erityisetuja, tieteellinen ura ja enemmän rahaa. Huomionarvoista on, että feministit eivät ole sanoneet filosofisista ja yhteiskunnallisista *asiakysymyksistä* juuri mitään keskittyessään performoimaan omaa sukupuoltaan ja vedotessaan siihen, että he ovat naisia.

Tiede-elämä ja koulumaailma ovat heteroseksistisiä luomuksia, kuten myös kasvatuksen keskeinen toteutumisyhteys eli perhe. Siksi heteroyliopiston ohella voidaan arvostella myös *heterokoulua*, jossa nuorista ihmisistä koetetaan leipoa heteroita kasvattamalla heitä heteroideologian mukaisiin asenteisiin. Heterotieteen vaikuttavin väline on feminismi, jonka taakse on järjestäytynyt myös suuri osa heteromiehistä ja asemansa heikosti tiedostavista homomiehistä. Nämä mieshenkilöt ovat yrittäneet ratkaista oman maailmasuhteensa ja heteroseksuaalisen valtakulttuurin välille piirtyneen ristiriidan ryömimällä naisten hameenhelmojen alle. Seuraavassa arvioidaan heterotieteen keskeisen käsikassaran eli feminismin aikaansaannoksia.

4.6.1. Naisten suosiminen heterokoulussa ja heteroyliopistossa

Tutkimusresursseista kamppaileminen on muuttunut niin kovaksi kilpailuksi, että yliopistoissa vedotaan nykyisin myös sukupuoliargumenttiin taloudellisten etujen saavuttamiseksi. Yliopistot ja akatemiat tunnustavat suorastaan *suosivansa* naissukupuolta määrärahoja jakaessaan. ”Avoimuuden” varjolla harjoitettavan puolueellisuuden vallassa ne vaikenevat kuitenkin muista differentoitumisperiaatteista, vaikka sukupuoliargumentti ei ole yhtä vaikuttava kuin esimerkiksi *homojen ja heteroiden* välillä vallitseva ero, eikä sitä pitäisi myöskään asettaa tieteellisten sisältöargumenttien edelle. Kun feministit toteavat näennäisesti liberaalilla tavallaan, että he eivät piittaa moraalisessa eivätkä tieteenfilosofisessa mielessä siitä, onko

ihminen hetero vai homo, he tarkoittavat tosiasiassa sitä, että he eivät myönnä homoseksuaalisuutta tärkeäksi erottautumisperusteeksi. Mutta he pitävät kylläkin omaa naiseuttaan sen tyyppisenä ominaisuutena, joka heidän mielestään antaa oikeuden arvostella tieteen historiaa ”patriarkaalisuudesta” ja joka samalla luo oikeutuksen erityisetuihin. Silloin kun feminismi kiistää homojen ja heteroiden eron, se toimii homoseksuaalista filosofiaa vastaan, ja feministien harjoittama sukupuolella politikoiminen merkitseekin usein samaa kuin lause ”kaikki peliin epä-älyllisyyden ja irrationalismin puolesta!”

Yliopisto on vaarassa muuttua tyttökouluksi, kun naisopiskelijoiden määrä on tätä nykyä lähes kaikissa Helsingin yliopiston tiedekunnissa miesten osuutta suurempi. Ennätyksen teki kasvatustieteellinen tiedekunta 85,1 prosentin sisäänotolla vuonna 1993, kun mieskiintiöt vähin äänin poistettiin. Feministit ovatkin vaatineet eräille tieteenaloille naiskiintiöitä verhoten vaatimuksensa muotoon, jonka mukaisesti paikkoja kerjätään ”vähemmistönä olevalle sukupuolelle”. Tätä toivomusta ei ole kuitenkaan esitetty niillä tieteenaloilla, joilla *miehet* ovat selvänä vähemmistönä. Erään merkin feministisen tasa-arvopolitiikan puolueellisuudesta antaa juuri se, että opettajankoulutuksen mieskiintiöistä luovuttiin ja että sukupuolikiintiöitä ollaan poistamassa muiltakin aloilta sitä mukaa, kun naiset saavuttavat valtaenemmistön. Tätä nykyä kasvatustiede ja opettajakunta potevat jatkuvaa naisistumista, mikä tuskin johtuu pelkistä taloudellisista tai ammatin houkuttelevuuteen liittyvistä syistä. Nais- tai miesvaltaisten alojen *omaan olemukseen* sisältyy jotain alun perin feminiinistä tai maskuliinista. Tietyille aloille sopivat paremmin joko naiset tai miehet. Naisille soveltuisi paremmin pienten lasten hoitaminen kuin miehille, ja yhteiskuntapoliittisesti olisikin suotavaa, että naiset huolehtisivat pienten lasten kasvatuksesta myös perheissä sen sijaan, että he lastensa hyvinvoinnin kustannuksella pyrkivät luomaan uraa työelämässä. Kasvatusalan oma naisvaltaistuminen johtuu myös opettajankoulutuksen ja kasvatustieteen omasta ideologisoitumisesta, jonka mukaisesti miessukupuolta laiminlyödään opettajankoulutuksen mankeleissa, yliopistoissa.

Pojilla olisi erinomaiset intellektuaaliset valmiudet eri alojen yliopisto-opintoihin, mutta ollessaan puberteetissa lukiota edeltävinä vuosinaan he laiminlyövät koulunkäyntinsä eivätkä halua keskittyä naisvaltaistuneen opettajakunnan tärkeinä pitämiin kysymyksiin. Siten syntyy *vaikutelma*, että poikien koulumenestys on tyttöjä heikompi. Tällöin pojat syrjäytyvät korkeimpiin akateemisiin opintoihin johtavalta tieltä. Murrosikäisille pojille ominainen kapinallisuus ja uhmakkuus eivät ole kuitenkaan vain hormonitoiminnan merkkejä, vaan niihin sisältyy myös sukupuolieroon liittyvän jännitteen manifestoimista. Ja kun pojat huorittelevat tyttöjä, kyse on sen seikan symbolisesta esittämisestä, että heteropojat kokevat naiset seksuaalisesti kiinnostaviksi. Vain täydellinen ääliö vastaa tuohon argumentaatioon moralistisella närkästyksellä, kuten feministinen liike. Neljätoistavuotiaat pojat huutelevat ja ilkeilevät opettajattarille ja äideilleen, koska he katsovat olevansa heitä ylempiarvoisia ja ovat ylpeitä fallisesta potentiaa-

listaan, mutta he eivät haasta kamppailuun miehiä, sillä he oivaltavat itseään vanhemmat urokset heitä vahvemmiksi ja häpeävät ja kainostelevat omaa kokemattomuuttaan. Murrosikäisten poikien kapinallisuus on siis maskuliinisen herkkyyden ilmaisua, jonka feministinen koulujärjestelmä pyrkii tukahduttamaan sallimatta pojille mahdollisuutta kokea ylpeyttä omasta miehuudestaan. Poikien osallistumattomuus ja sen mukainen hiljainen kapina ovat merkkejä siitä, että pojat eivät osaa eivätkä halua ilmaista itseään *alistuvasti*, ja siitä syystä osa heistä ei puhu enää mitään.

Ongelmana on, että koko koulu- ja opetusjärjestelmä suosii nykyään naisellisia työ- ja oppimistapoja, joita voidaan sanoa myös heteroseksistisiksi. Esimerkiksi suuri osa vieraiden kielten oppikirjojen teksteistä ja tarinoiden kehyskertomuksista on tyttömäisiä. Ne eivät kiinnosta teini-ikäisiä poikia, jotka oman direktiivisen ja projektiivisen maailmasuhteensa vuoksi elävät todeksi homoseksuaalista maailmasuhdetta. Poikia eivät kiinnosta perhe ja tekstiilityö vaan autot, koneet, politiikka, seksi ja porno. Sitä pitäisi saada myös kielten oppikirjoihin, jotta pojat lukisivat mielellään läksyjä ja oppisivat kieliä. Kielten opiskeleminen ja kielipainotteisuus edustavat epäälyllisyyden huippua siksikin, että niiden kautta toteutetaan *normatiivista* oppimiskäsitystä, joka perustuu sanojen tankkaukseen ja lauseiden opetteluun. Koulun piilo-opetussuunnitelmana on, että ahkeruuden korostaminen opettaisi nuoret käymään työssä ja että he siten ehdollistuisivat reflektiiviselle ja heteronomiselle toiseudenvaraisuudelle. Se puolestaan muodostaa vastakohdan homoseksuaaleille tyypilliselle direktiivisyydelle eli riippumattomuudelle, vapaudelle ja oma-aloitteisuudelle.

Jokainen teinipoika on oman maailmasuhteensa ja ikäisilleen ominaisen direktiivisen ja projektiivisen persoonallisuuskonstituutionsa johdosta ”homoseksuaali”. Tuossa iässä solmitut ystävyyssuhteet samaa sukupuolta olevien kesken osoittautuvat usein erittäin syvällisiksi, ja niihin liittyy myös homoseksuaalisuuden toteuttamista. Niinpä voidaan sanoa, että teinipojat ovat olemukseltaan ja persoonaltaan mitä esikuvallisimpia homoja, ja usein heidän potentiaalinen homoseksuaalisuutensa aktualisoituu. Monista teini-ikäisistä pojista saattaisikin tulla aikuisena homoja eivätkä he lopettaisi homoseksuaalisia ja homososiaalisia suhteitaan, mikäli heterokoulu, heterotyö ja heteroyhteiskunta eivät määrätietoisesti mutta peitellysti ohjaisi heitä heteroseksuaaliseen elämäntapaan. Homoksi tuleminen ei vaatisi heiltä erityisiä ponnistuksia, vaan se olisi miehelle luontaisen direktiivisen ja projektiivisen todellisuussuhteen toteuttamista.

Keskeinen käänne miehen kehityksessä tapahtuukin silloin kun poika huomaa, että hänen kaverinsa alkavat leikkiä sonneja ja lehmiä ja lähtevät iskemään ja astumaan naisia. Nämä pojat ovat voineet saada motiivin vanhempiensa, opettajiensa tai urheiluvalmentajiensa asennemuokkauksesta. Varsinkin urheiluvalmentajat muodostavat homokielteisistä mielipiteistään tunnetun rähisevän ryhmän, joka omissa heterokouluun liittyvissä jalkapallo- ja jääkiekkokerhoissaan opettaa pojille homokielteisiä suhtautumistapoja. Homoksi epäilemistä käytetään halventamisen välineenä ja ”homoa” haukkumasanana. Tämän seurauksena homoseksuaalisuutta

itsessään tunnistavat pojat ehdollistetaan kieltämään oma minuutensa ja liittymään homoseksuaalisuutta halventavien joukkoon. Urheilu muodostaakin oman heteroseksistisen maailmansa, jonka asenteet näkyvät myös tieteessä ja politiikassa, ja tätä urheiluun nimenomaisesti liittyvää heteroseksismiä käsitellään tarkemmin seuraavassa luvussa.

Koulu lannistaa homoja myös muissa yhteyksissä kuin liikuntatunneilla. Se ohjaa heteroarvoihin eli hyödyn ja välineellisyyden tavoitteluun painottamalla, kuinka tärkeää on kilpailla ja opiskella ansionhankintaa tulevaa elämää varten. Heterokoulu ei painota tiedon eikä elämän itseisarvoa, ja niinpä myös elämäntapasairauksiin johtava tie poljetaan tasaiseksi jo kouluun johtavalla polulla. Pojan tekeminen tytöksi täydellistyy lukiossa. Hänet opetetaan reflektoimaan ajatuksiaan. Läksyjen kasaaminen ja stressaaminen kiistävät pojalta juuri hänelle tyypillisen aktiivisen maailmassa suuntautumisen ja hänelle ominaisen seksin. Pojat opetetaan viittaamaan tunnilla, nöyrtymään ja mielistelemään opettajia. Ahkerista ja pingottuneista kympin tytöistä tulee kuitenkin usein pelkkiä ylioppilasmerkonomeja, ja kirjoitukset lubenterin papereilla läpäisseistä pojista yliopistoon selviydyttyään tohtoreita. – Miten tämä on selitettävissä? Poikien menestys koulun jälkeisessä elämässä ei johdu siitä, että miehiä suosittaisiin yhteiskunnassa, vaan siitä, että koulu antaa harhaanjohtavan kuvan poikien älyllisistä resursseista. Mitä enemmän mies itsenäistyy ja mitä vähemmän hän on riippuvainen viranomaisvallasta, sitä paremmin hän menestyy intellektuaalisilla aloilla. Tätä ilmentää jo poikien kouluaikainen kapinahenki, ja näin selittyy, miksi suuri osa akateemisen maailman terävimmästä kärjestä on miehiä. Ja monet heistä ovat homomiehiä, joille itsenäinen toiminta on luontainen osa persoonaa. Sen sijaan koulumaailma on feministinen. Se elää verkostoitumisen varassa ja palkitsee ryhmätyökykyisyydestä, joka vain harvoin on kenenkään intellektuellin hyve.

Heteronomisuuden eli toiseudenvaraisuuden pahin ilmaus on sääntö. Heterokoulussa ja -yliopistossa naiset pitävät tärkeänä oppia noudattamaan sääntöjä, kun taas miesten ihanteena on oppia rikkomaan sääntöjä. Miesten huono asema yliopistoissa onkin seurannut siitä, että yhteiskuntamme arvottaa tytöille määritellyt ominaisuudet (esimerkiksi ahkeruuden ja nöyryyden) myönteisesti ja pojille tyypitellyt ominaisuudet (kuten kovaäänisyyden ja reippauden) kielteisesti.

Feministinen tasa-arvon toitotus on vaarassa muuttua *käänteiseksi syrjinnäksi*, kun lukioidenkin oppilaista kaksi kolmasosaa on tyttöjä. Mielestäni naiset eivät ansaitsisikaan erityisetuja enää opintojensa tai akateemisen uransa myöhemmissä vaiheissa. Tasa-arvo toteutuu, kun sisällölliset argumentit painavat ja henkilökohtaiset tekijät eivät vaikuta. Valitettavasti yliopistolaitos näyttää hyväksyvän tasa-arvoa tuottavaksi periaatteeksi vain sukupuoliargumentin. Se ei ole ollut huolissaan esimerkiksi homojen, lesbojen tai muiden vähemmistöjen asemasta – puhumattakaan arvo-, merkitys- ja symbolimaailmojen eroista. Nekin johtavat usein ideologisiin erimielisyyksiin ja toisinajattelijoiden tiedepoliittisiin karkotuksiin.

Heterot ovat aina suhtautuneet koulutukseen kuten tytöt: he pitävät sitä

oikeutena, kun taas pojat myöntävät avoimesti, että vertailuun, massakulttuuriin ja asennemuokkaukseen perustuva koulu on vain välttämätön paha, velvollisuus tai jopa kirous. Intellektuellit ovat aina karsastaneet ja arvostelleet koulua. Sen sijaan keski- ja työväenluokkaiset heterot sanovat olevan tärkeää, että ”saa” käydä koulua. Koulu onkin täysin normatiivinen luomus, niin kuin sen esikuva eli heteroseksuaalinen valtakulttuuri itse. Koulumenestyksen tärkeys johdellaan tällöin heteroyhteiskunnan arvoista, kuten työelämässä menestymiseen ja perheen perustamiseen liittyvistä vaatimuksista. Sivistys nähdään alisteisena heteroarvoille. Juuri tässä näkyy myös heteroiden oma alistuminen heitä itseään sortavien koulutusrakenteiden edessä. Oikeutta sivistykseen pidetään kerjäämisen kautta saavutettavana etuoikeutena eikä rasitteista vapautumisena, kuten koulutuksen ideologioihin kriittisesti suhtautuvat homot ajattelevat. Usein homonuoret sivistävätkin itseään virallisista koulutusjärjestelmistä riippumattomasti niin, että homon ei koulussa menestyäkseen tarvitse juuri käydä koulua. Mutta myös uhmakkaan teinipojan sinänsä oikeutettu itsenäisyyden tavoittelu saatetaan heteroseksuaalisessa valtakulttuurissa kääntää häntä itseään vastaan niin, että hän syrjäytyy. Systemaattisen lannistamisen välineenä toimii tällöin heterokoululle ominainen feminismi, joka suosii tyttömäisiä oppimis- ja toimintatapoja. Niinpä moni homo masentuu heterokoulussa. Koska homon arvomaailma, persoonallisuuskonstituutio ja tapa asennoitua maailmaan eivät ole heterokoulun mukaisia, homopoika saattaa lannistua ja luopua sivistyksellisistä pyrkimyksistään – useimmiten turhaan.

4.6.2. Feminismin kritiikkiä, *s'il vous plaît!*

Feministinen ajattelu on tuottanut yhteiskuntaan myös muutamia parannuksia. Tieteiden piirissä sisältökysymykset on kuitenkin alistettu sukupuolella politikoimiselle. Aggressiivisimpia sukupuolella politikoijia on Suomen Akatemia. Valtiolliseen valtaan sitoutuneena se jakaa tuolinsa naisten ja miesten kesken tasan aivan niin kuin maan hallituskin, vaikka tasajakoon ei olisi sisällöllisiä perusteita. Suomen Akatemia on kirjannut tasa-arvosuunnitelmaansa ”naisten suosimisen ja tieteellisen uran edistämisen”. Tämä tuskin on edes tasa-arvolainsäädännön mukaista. *Suosiminen* ei voi tuottaa sen enempää juridista kuin moraalistakaan legitimiteettiä. Periaate saattaa olla jopa lain vastainen. Se tuottaa epäoikeudenmukaisuuden kokemuksia, kun henkilöön liittyvillä syillä ohitetaan sisältöargumentteja.

Tasa-arvopolitiikan kysymyksiä ei pitäisikään nähdä pelkkinä asteeroina. Suosiminen on usein jaettu analyyttiselle systeemifilosofialle ominaisesti ”heikkoon suosimiseen” eli etusijalle asettamiseen tasatilanteessa ja ”vahvaan suosimiseen” eli suosimiseen toisen sukupuolen kustannuksella. Tältä kannalta katsoen *heikossa mielessä* suosiminen ei ole syrjintää. Tosiasiassa tasa-arvopolitiikan keskeiset ongelmat eivät ole vain pragmaattisia kysymyksiä, jotka voitaisiin laittaa yksiselitteisesti puntariin. Jo

”tasatilanne” sinänsä on kuvitteellinen. Sen sijaan ongelmat ovat periaatteellisia. En pyrikään vastustamaan feministien pyrkimyksiä sinänsä, vaan katson puhuvani myös naisten puolesta korostamalla, kuinka alkeellisia oikeuttamispolitiikka ja sen keinot ovat olleet. Myös feministien itsensä kannattaisi pohtia politiikkansa vaikuttavuutta. Kuten jo edellä huomautin, suuri osa feministisestä liikkeestä on kyseenalaistanut kaksiarvoisen sukupuolieron teorioissaan. Toisaalta samat feministit ovat *vedonneet* sukupuolieroon aina, kun he ovat pyrkineet edistämään poliittisia päämääriään.

Varsinkin eräät postmodernistiset ajattelijat ovat tuottaneet tutkimustuloksia, jotka sotivat käytännön kokemuksia vastaan. Kiistämällä sukupuolieron kaksiarvoisuus on kyseenalaistettu järki, ilmeisyys ja uskottavuus, ja johtopäätösten yllättävyydellä on luotu vaikutelma tutkimusten suuresta informaatioarvosta. Tällöin kyse on ollut enemmänkin näennäistieteellisen spekulaation tuella tapahtuvasta tutkimusmäärärahojen kalastelusta kuin tieteestä tai filosofiasta. Kaksiarvoisen sukupuolieron kiistäminen on ollut huono kiertotie sukupuolten väliseen tasa-arvoon, sillä se on kieltänyt olemassa olevia tosiasioita, joista tärkeimpiä on sukupuolieron lihallisuus. Myös käytännölliseltä kannalta feministien on ollut epäviisasta edistää etujaan vaatimalla erityiskohtelua; kerjäläisyys kun vahvistaa omaa alisteisuutta ja oikeuksien luovuttajien valtaa.

Toisaalta feministien ajatuksista on löytynyt myös viisautta. Esimerkiksi radikaalifeministi Luce Irigaray on nähnyt, että miesten ja naisten tiede jakautuu kahtia juuri sukupuolierosta johtuvaa ymmärtämiskuilua seuraten.[119] Merkitysten konstituutio noudattelee sukupuolten välistä rajalinjaa, ja esipredikatiiviseen kokemukseen nojautuva merkityksenteoria onkin ollut pohjana, kun on pohdittu tieteiden heteroseksististä historiaa.

Tämä ajattelutapa on tunnustanut sukupuolieron kaksiarvoisuuden, ja se on koettanut edistää sukupuolten tasa-arvoa kiertelemättömin keinoin. Se on myöntänyt, että kyse on politiikasta. Feministien olisikin kannattanut myöntää tendenssinsä avoimemmin, sillä se olisi ollut rehellistä. Jatkuvat etuoikeuksien vaatimukset muutoinkin naisvaltaisissa ammateissa tulevat myöntäneiksi nyt vain sen, että feministit eivät pyrikään enää tasa-arvoon vaan valtaan. Naisten suosiminen on alkanut merkitä automaattisesti sitä, että tieteessä ei voi menestyä sellainen henkilö, jolla on korkea testosteronitaso. Omien havaintojeni mukaan melkein jokainen yliopistossa toimiva nainen opiskelijasta professoriin sanoo nykyään olevansa feministi, ja keskimääräinen odotusaika kansainvälisten seminaarien alkamisesta sanojen ”postmodern feminist theory” lausumiseen on tätä nykyä noin kymmenen sekuntia.

Tiedeyhteisössä on vaikea esittää feminismin kritiikkiä joutumatta lynkatuksi. Sen sijaan monet feministit muistavat ohjata meitä miestutkijoita mainitsemaan, että aina, kun tutkimusta tehdään, sen on oltava niin sanottua *kriittistä* miestutkimusta. Oletus on ollut, että kaikki miestutkimus ei olekaan kriittistä. ”Kriittisenä miestutkimuksena” feministit ovat pitäneet usein pelkää miesten läimäyttelyä. Kun jäsenkirjatoimittajat uutisoivat 1970-luvulla, kuinka paha EEC on, heidän retoriikassaan ”kriittisesti

EEC:hen suhtautuvia" olivat vain ne, jotka *vastustivat* EEC:tä. Kun feministit raportoivat nyt miestutkimuksesta, heidän mielestään "kriittisiä miestutkijoita" ovat ainoastaan ne, jotka miehinä suostuvat moittimaan omaa sukupuoltaan ja siten vetävät koko miessukupuolen lokaan. Tällaista on siis "kriittinen miestutkimus". Tosiasiassa kriittisyys tarkoittaisi arvostelukykyisyyttä. Entä onko feministeiltä itseltään löytynyt itsekritiikkiä, ja mitä he ovat tehneet filosofisten päämäärien hyväksi?

Nähdäkseni feministit eivät ole tehneet muuta kuin performoineet omaa asemaansa ja esittäneet tiedepoliittisia vaatimuksia. Alikvalifioitunut tutkijakin saa nykyisin roimasti tutkimusrahoitusta Suomen Akatemialta, kunhan hän identifioituu feministiseen ja *queer*-teoreettiseen paradigmaan ja asettuu kannattamaan naisliikkeen poliittisia päämääriä. Heikkotasoinenkin tutkija, joka on lyönyt sekä julkaisuvelvoitteensa että tutkinnon suorittamisensa laimin, saa Suomen Akatemialta tutkimusrahoitusta, kunhan hän kannattaa tutkimussuunnitelmassaan feminismiä eikä ainakaan kritisoi sitä. Sen sijaan argumentaatiotaitoiselle huippututkijalle, joka esittää feminismin kritiikkiä ja kieltäytyy sitoutumasta Suomen Akatemian poliittisiin tendensseihin, ei myönnetä mitään. Tämä on tiedepoliittista mielivaltaa. Suomen Akatemian sitoutuminen edistämään naisten asiaa todistaa sen, kuinka tiedepoliittinen vallankäyttö kytkeytyy heteroseksistiseen arvo-, merkitys- ja symbolimaailmaan. Feminismi on heteroideologia, sillä feministien hyödyntämällä sukupuolten vastakkainasettelulla on merkitystä lähinnä heteroseksuaalisessa elämäntavassa ja siihen liittyvien ongelmien selvittelyssä.

Lihaleiman uhallakin voisi kokeilla, miten yliopistoissa suhtauduttaisiin sellaiseen miestutkijaan tai tutkijamieheen, joka sanoisi olevansa sovinisti – ihan vain vastapainoksi feminismille. Alkuperäismerkityksensä mukaisesti sana "sovinismi" (*chauvinisme*) tarkoittaa isänmaallisuutta. Luultavasti tuollainen filosofi teloitettaisiin poliittisesta epäkorrektiudestaan, vaikka feminismillä ylpeileminen ei ole sen suotavampaa kuin sovinismillakaan ja vaikka isänmaallisuuteen sinänsä voi liittyä myönteistä arvoa.

Yleiseurooppalaisen tiedepolitiikan osana myös Suomeen on perustettu useita naistutkimuksen professuureja mutta ei yhtään miestutkimuksen virkaa. Mikä oikeus naisilla on oman sukupuolensa mukaisesti nimettyihin professorinvirkoihin, jos miehillä muka ei ole? Yliopistolaitoksessamme toimii nykyään useita naistutkimuksen yksiköitä, joista eräs on Helsingin yliopiston Kristiina-instituutti. Naistutkimuksen helmoihin on karkotettu lisäksi seksuaalivähemmistötutkimus, vaikka feminismillä ja seksuaalivähemmistöillä ei ole tieteellistä eikä poliittisiin etuihinkaan liittyvää tekemistä keskenään. Tämä on tuottanut tiedettä äidin vallan varjossa. Isolaatiota voidaan pitää merkkinä ympäristön kielteisestä suhtautumisesta, ja myös siksi naistutkimuksen eristäminen omalle saarelleen on ollut kieroa. Pääongelma ei ole kuitenkaan naistutkimuksen asema, sillä sitä on suosittu miesten kustannuksella ja miesten vahingoksi. Sen sijaan ongelma on naistutkimuksen poliittisuus ja sen aiheuttama miesten sekä seksuaalivähemmistöjen polkeminen. Nähdäkseni naistutkimusyksiköt tulisi mah-

dollisimman nopeasti lopettaa ja korvata sukupuolijärjestelmien ja seksuaalisuuden tutkimusyksiköillä.

4.6.3. Hullunkuriset perheet ja hierarkkinen tasa-arvohelvetti

Edellä kuvatut ongelmat eivät ole seuranneet vain yksilöiden tai ryhmien asenteista vaan tiedeinstituutioiden omista normeista, joilla on taipumus kääntyä naturalististen massakulttuuriarvojen muotoon. Suomen Akatemia ratsastaa perhearvoilla. Se on valinnut tendenssikseen ”tieteellisen uran ja perhe-elämän yhteensovittamisen” ja kutsuu periaatettaan ”strategiaksi”. Ay-diskurssista tuttu muotoilu herättää kysymyksen, eivätkö perhe ja tieteellinen ura sovikaan olemuksellisesti yhteen? Pitääkö perheiden kurjuus kostaa niille, joilla perhettä ei ole? Onko oikein, että tutkimusmäärärahoja siirrellään tarveharkinnan mukaisesti vain tieteen ulkoisien elämäntavan ongelmien vuoksi? Samoista pulmista kertovat myös Akatemian ohjelmalliset pyrkimykset ”tutkijanaisten aseman suosimiseen” ja ”hoitovapaalta paluun helpottamiseen”. Taustaoletuksena on, että kaikki tutkijat ovat heteroseksuaalisia perheenäitejä tai -isiä. Suomen Akatemia on eräänlainen tieteen kirkko, joka asettuu perheideologioiden taakse. Onneksi filosofian merkityksellisyyttä ei ole muissa yhteyksissä arvioitu vain ”tieteellisellä uralla” edistymisen perusteella vaan sillä perusteella, mitä sanottavaa ihmisellä on. Akatemian ja yliopistojen noudattama tiedekäsitys on heteroseksuaalisen arvouniversumin toteutumisyhteys ja heteroseksistisen vallankäytön ilmaus.

On ymmärrettävää, että nuori perhe haluaa auton, omakotitalon, viran ja hautakiven. Yleensä se saakin ne, mistä muistuttaa erään entisen professorin toteamus minulle eräässä toisessa yliopistossa: ”Minä annoin ne rahat sittenkin tuolle Mikalle, kun hänellä on tuota perhettä” – ikään kuin olisi ollut minun syytäni, että Mikalla oli perhettä. Sovinnaisen tieteen ongelma on, että ihmiset eivät omistaudu tieteelle tai tutkimukselle, kuten antiikin filosofit, vaan he asettavat käytännölliset päämäärät etusijalle elämänsä arvojärjestyksessä. Kenties myös kuvaamiini ongelmiin on vastattu jo Akatemian omissa toimintatavoissa, ja kaikki ovat tyytyväisiä kuin korvan takaa rapsutettu kissa.

Etuoikeuttaminen ei voi tuottaa moraalista legitimiteettiä, ja siksi myös oikeuttamispolitiikka on ollut repressiivistä. Suomen Akatemia on omaksunut *tasa-arvohierarkiat* toimintaperiaatteekseen. Se vaikenee esimerkiksi seksuaaliseen suuntautumiseen tai etniseen alkuperään liittyvästä tasa-arvosta. Tasa-arvohierarkioiden epäjohdonmukaisuus näkyy nyt siinä, että eräät diskriminaation muodot ovat tieteen instituutioille ja julkisen hallinnon tasa-arvosuunnitelmille rakkaampia kuin toiset. Tiedeyhteisön omaksuma hierarkkinen ja valikoiva tasa-arvokäsitys on yksi syrjinnän muoto. Suomen Akatemian periaatteista on Gestapon tehokkuuteen vielä matkaa, mutta ajatus sen sijaan on yhteinen.

Filosofisesti katsoen jo tasa-arvon vaatiminen sinänsä on ristiriitainen intentionaalinen tila aivan niin kuin monikulttuurisuuden ideologiakin. On

esimerkiksi mahdotonta kannattaa samanaikaisesti keskenään ristiriitaisia kulttuureita, aivan kuten on epäuskottavaa vaatia "tasa-arvoa" olemalla itse jonkin intressiryhmän jäsen. Moniarvoisuuden taustalla vaikuttava *suvaitseminen* on sekin ristiriitaista, sillä se perustuu asenteeseen, jonka mukaan ihminen *sietää* jotain ilmiötä vaikka ei *hyväksykään* sitä. Muun muassa tästä syystä kunnioitan itse enemmän sellaista kollegaa, joka vihaa minua avoimesti, sillä hän on sentään rehellinen, kuin sellaista, joka pakenee näennäisen hyväksymisen tai imartelun taakse. 'Tasa-arvoinen' ja 'moniarvoinen' tarkoittavatkin yleensä samaa kuin 'sisäisesti ristiriitainen'.

4.6.4. Käänteinen syrjintä

Tasa-arvoon pyrkiminen tieteessä on eräs kaksinaismoralismin muoto, sillä yliopistolaitoksen *koko olemus* on epätasa-arvoa tuottava. Tieteen luonne on valikoiva, ja yliopiston tehtävänä on asettaa hierarkioita esimerkiksi tutkintorakenteen kautta. Onkin kysyttävä, jäisikö yliopistolle mitään tehtävää, jos tuo hierarkioita tuottava tehtävä poistettaisiin.

Tiedeinstituutioiden tasa-arvopolitiikasta on tullut *käänteistä rasismia* siksi, että tasa-arvotendenssien mukaan toimittaessa ihmistä ei arvioida hänen *yksilöllisten suoritustensa* mukaan vaan *ryhmän jäsenyyden* perusteella. Tämä on rotuajattelun poliittisesti korrekti jatke meidän aikanamme: ihmistä pyritään arvioimaan osana hänelle oletettua viiteryhmää tai kollektiivia. Siten myös tasa-arvolla politikoiminen on vahvistanut stereotypioiden ja massakulttuurin voimaa, jonka nojalla yksilöiden erilaisuutta on tukahdutettu – aivan niin kuin yleistyksiin ja keskiarvoluomuksiin pyrkivässä empiirisessä yhteiskuntatieteessä yleensäkin. Kun tiedepoliittiseksi linjaksi on valittu esimerkiksi "naisten tutkijanuran edistäminen", on ihmisen tulkitseminen ryhmäkuntaisesti hänen yksilöllisten ominaisuuksiensa ohi tukenut tieteen ismiytymistä, kuten juuri feminismiä. Tämä on polkenut miesten kulkusia, mutta se on ollut omiaan kyseenalaistamaan myös naisyksilöiden henkilökohtaisia ansioita, sillä heidän on voitu ajatella päätyneen virkoihinsa vain suosimisen tuloksena.

Tasa-arvopolitiikan ideologisoitumisen taustalla onkin vaikuttanut eräs laajempi ongelma, joka on yksilökeskeisen ihmiskuvan väheksyminen. Valitettavasti tiede näyttää olevan erityisen altis kollektivistiselle ajattelulle. Ihmisen tarkastelemiseen ryhmän jäsenenä liittyy myös se ongelma, että ihmiseltä odotetaan kuuliaisuutta auktoriteeteille. Sitä vaativat paitsi ryhmän sisäiset hierarkiat ja johtosuhteet, erityisesti viranomaisvallan oma hierarkkinen tasa-arvokäsitys, joka tuottaa eriarvoisuutta alleviivaamalla kuppikuntiin kuulumisen tärkeyttä. Niinpä naistutkimuksesta on tullut ideologian kaltainen paradigma, jonka sisäpuolella yksilöllinen ajattelu näyttää olevan mahdotonta.

Monikultturismin ongelmana puolestaan on se, että monikulttuurisuuden ideologia kieltää kulttuurien väliset paremmuuserot, vaikka objektiivisesti katsoen kulttuurit ovat parempia tai huonompia. Esimerkiksi islamilaisissa

kulttuureissa poljetaan jatkuvasti niin naisten kuin seksuaalivähemmistöjenkin ihmisoikeuksia. Näin ollen tasa-arvoa ei voida edistää moniarvoisuuteen vedoten, mikäli moniarvoisuuden nimissä sitoudutaan kannattamaan myös tasa-arvoa vastustavia ideologioita.

Tasa-arvon ja demokratian ihanteilla koetettiin edistää ihmisten vapautta valistuksen vuosista asti. Keskeinen kysymys on meidän päiviimme asti ollut se, sopivatko *tasa-arvo* ja *vapaus* paremmin politiikan *lähtökohdiksi* vai *lopputuloksiksi*. 1970-luvulla mahdollisuuksien tasa-arvoa pidettiin lähtöviivana, jolle ihmiset asetettiin, ja maalisuoralla kangasteli mahdollisimman suuri vapaus. Tämän päämäärän saavuttamisessa onnistuttiin osittain. 2000-luvulla vapautta on pidetty lähtöviivana ja tasa-arvoa päämääränä, mutta lopputuloksena ei olekaan ollut tasa-arvo vaan sekä tasa-arvon että vapauden hautautuminen. Kyseessä ei ole ollut vain akateemiselle ajattelulle ominainen ilmiö, vaan ihmisille ajateltua olemusvapautta on käytetty yhteiskuntapolitiikassa aina, kun on haluttu vähentää ihmisten todellisia toimintavapauksia. Esimerkiksi sosiaaliturvan purkaminen on tapahtunut niin sanotun luopumisvaatimusten kakofonian kautta: ihmiselle ajateltuun olemusvapauteen vedoten. Mahdollisuuksien tasa-arvo ei siis ole ollut parhaimmillaan lopputulokseksi vaan lähtökohdaksi asetettuna. Vapaus puolestaan ei ole sopinut luontevimmin lähtökohdaksi vaan päämääräksi ja sellaisen tasa-arvon seuraukseksi, joka ei sisällä tasapäistämisen ja lukumääräistämisen ihannetta.

Aikana, jona tasa-arvo asetettiin päämääräksi, siihen voitiin pyrkiä vain siirtämällä etuja tai oikeuksia vallan ja väkivallan kautta ihmisryhmältä toiselle. Toisaalta vapauden pitäminen lähtökohtana oli virheellistä, sillä ihmiset eivät olleet lähtökohtaisesti kovin vapaita. Politiikan alkupisteenä on siis parasta pitää mahdollisuuksien tasa-arvoa eli pelkkää ihmisarvoa sinänsä ja päämääränä ihmiskunnan mahdollisimman suurta vapautta.

Esimerkiksi puhuttaessa seksuaalisesta tasa-arvosta ihmisten vapaus nähdään usein virheellisesti lähtökohtana ja tasa-arvo päämääränä. Tosiasiassa se, mihin seksuaalivähemmistöliike pyrkii, ei ole tasa-arvo vaan seksuaalinen *vapaus*, jonka vallitessa yksilöt voivat toteuttaa itseään haluamallaan tavalla. Liberalistiselta kannalta puhutaankin mieluummin seksuaalisesta vapautusliikkeestä kuin seksuaalisesta tasavertaisuudesta. Tämä edellyttää, ettei politiikkaa nähdä vasemmistolaiseen tapaan yliyksilöllisten oikeuksien julisteluna vaan käytännöllisenä yksilöitten elämään vaikuttavana toimintana. Tasa-arvoon vetoaminen on seksuaalisuuden yhteydessä muutoinkin epäluontevaa, sillä rakastumisen ja seksuaalisen kanssakäymisen *olemus* on se, että seksuaalisesti kiinnostavaa ihmistä ei nähdä ”tasa-arvoisena” vaan poikkeuksellisen kiinnostavana ja kiihottavana. Jos tasa-arvoa luodaan pelkän yhdenmukaistamisen kautta, katoaa peruste, miksi tasa-arvon pitäisi vallita. Tuo peruste on erilaisuus. Todellinen tasa-arvo on siis erilaisuuden myöntämistä, joka voi parhaiten tapahtua massakulttuuria kritisoivassa homoseksuaalisessa arvokonstituutiossa.

Käytännössä enemmistöt hallitsevat jälleen vähemmistöjä. Tämä näkyy selvimmin ammateissa, joihin liittyy ideologisen vallan käyttöä, kuten

opetustoimen ja hallinnon piirissä. Julkiseen virkaan valitaan harvoin ketään erilaista ihmistä – vai oletteko koskaan kuulleet esimerkiksi eksistenssifenomenologisesta filosofianprofessorista? Kun Yhdysvalloissa vihittiin virkaansa maailman ensimmäinen homopiispa, asia ylitti globaalin uutiskynnyksen, koska tapaus oli niin ainutlaatuinen. Ihminen saa olla edelleenkin erilainen esimerkiksi taiteilijamyytin tai friikkileiman varjolla. Silloin päätyy maksimissaan juorulehtien sivuille, yliopiston assistentiksi tai aluekonttori- ja kunnallishallintotason keskikastiin. Perimmältään tämä toistaa samaa kuviota, jonka keskipisteessä naiset olivat vielä 1960-luvulla. Vaikuttavinta se on nykyään niiden vähemmistöjen keskuudessa, joita ei edes ”ole olemassa”.

4.6.5. Kuinka tasa-arvolla diskriminoidaan?

Naturalistisessa filosofiassa ajatellaan usein niin, että ”fiksu” on sellainen ihminen, joka luopuu asemastaan toisten ihmisten hyväksi ja tekee sen oman etunsa hinnalla. Sivistyksenä pidetään kykyä olla havaitsematta toisten ihmisten vikoja tai virheitä ja pidättäytyä mainitsemasta niistä. Tosiasiassa fiksu lienee henkilö, joka *ei lainkaan* suostu ajattelemaan asioista naturalistisen hätätilan, kilpailun, peittelyn ja valheellisuuden mukaisesti. Oikeuksia ei pitäisikään polkea vain sillä käsityksellä, että kilpailu ja mielivalta ovat osa kaikkea elämää.

Tasa-arvopolitikoinnin ongelmana näyttää olevan edellä kritisoitu kaksoisstandardien asettaminen ja epäintellektualisoituminen. Äänestäessään tieteellisen duuman kokouksessa nomenklatuuran jäsenet ajautuvat kannattamaan myös sellaisia käsityksiä (kuten feminismiä), joita he eivät tosiasiassa edusta, mutta joiden kannattamiseen on alistuttava kasvojen menettämisen pelossa: välttääkseen leimautumasta ”tasa-arvon vastustajaksi”. Samalla he saattavat sitoutua yksipuolisiin ohjelmiin ja julistuksiin, ja poliittisen korrektiuden tavoitteleminen merkitsee vain massakulttuuri-ihanteiden voittoa. Feminismi ja tieteen heteroseksismi näkyvät myös siinä, että kyseisiä ilmiöitä arvostelevien ihmisten maine yritetään kompromettoida, kun sekä ideologiakritiikki että homojen omat oikeustaistelut yritetään kääntää feministien puheenvuoroissa ”seksuaaliseksi häirinnäksi”. Sillä tavoin asennoituva yhteiskunta on niin epä-älyllinen, että ihminen, joka puhuu järkeä, tulee automaattisesti loukanneeksi kaikkia.

Ihmisen toimintaa on aina ohjannut kaksi peruspyrkimystä: naida itseään parempaa ja viedä toiselta rahat. Seksi ja raha motivoivat väkevästi myös tieteiden toimintaa. Rahoitusta myönnetään ainoastaan niille tieteenharjoittajille, joiden mielipiteet ovat sopusoinnussa Suomen Akatemian ”tasa-arvopoliittisten linjausten” kanssa, vaikka niissä ei olisi järkeä lainkaan ja vaikka juuri kyseenalaistaminen merkitsisi korkeatasoisempaa lähtökohtaa tutkimukselle. Massakulttuurin olemukseen kuuluu, ettei se tunnusta muita merkityksiä kuin taloudelliset kulutusmahdollisuudet. Näin kukistuvat muut kuin taloudelliset differentoitumisperusteet ja mahdollisuudet luoda

elämään merkityksiä. Edellä kuvattu naturalismi näkyy myös tiedepolitiikan heteroseksismissä, kun heteromiehet kiusaavat naisiaan pakottamalla heidät hellan viereen heilumaan – tehdäkseen sitten ”hienosti” ja *suosiakseen* heitä näennäisissä ohjelmanjulistuksissaan. Niin tehdessään he tosiasiassa kieltävät epäsuorasti naisten todellisen kompetenssin ja tekevät tasa-arvopolitiikkansa *muiden ryhmien*, kuten homomiesten kustannuksella.

Feminismin nimissä harjoitettua politiikkaa on leimannut stereotyyppinen suhtautuminen miehiin. Miesten tunne-elämän kiistämiseen on johtanut kissimirrimäinen filosofointi, jonka mukaisesti niin sanotut ”pehmeät arvot” on yhdistetty ”vain naisten ominaisuuksiksi”. Oletus on ollut, ikään kuin vain nainen olisi tunteva, moniarvoinen ja uudistumiskykyinen. Koska heteroiden valtarakenteet ovat olleet yltiökonservatiivisia, asiat ovatkin saattaneet olla juuri näin. Naistutkimuksen kautta heterot ovat siirtäneet oman parisuhdeviestintänsä kompleksit akateemisiin yhteyksiin. Naisten väitetty avarakatseisuus, jota monet filosofitkin kehuvat, on näyttäytynyt ”räjähdysvoimaisena” vain siksi, että keskiluokkaisen valtakulttuurin muodostama referenssipinta itse on ollut niin likilaskuinen.

Monet seksuaalivähemmistöihin kuuluvat tutkijat ovat nähneet tasa-arvon ongelmat selvemmin kuin heterofeministit. Tosin myös monet heistä ovat olleet epäkriittisiä. Osa homomiehistä on mennyt järjestöpoliittisista syistä naisten selän taakse vastustaessaan heteroseksististä vallankäyttöä. Heteromiehet puolestaan ovat kieltäytyneet arvostelemasta feminismiä pelätessään naisten seksilakkoa. He ovat naukkailleet itsetunto-ongelmiinsa Viagraa ja mumisseet koko diskurssiin olevan ”akkojen puuhia”. Lopulta he ovat painaneet asian villaisella. Tasa-arvolla politikoimista onkin parasta seurata naureskellen ulkoa päin. Kaiken touhotuksen keskellä pitäisi ajatella tarkemmin, mitä tapahtuu, kun ihmistä syrjitään kaikkien sääntöjen ja ohjeiden mukaisesti, tasa-arvotendenssi saa telaketjut alleen ja monikulttuurisuuden hokeminen muuttuu kaikkia ilahduttavaksi monokulttuurisuudeksi.

4.7. SEKSUAALIVÄHEMMISTÖPOLIITTINEN TUTKIMUS HETEROTIETEEN MUOTONA

Edellä esitetyt pohdinnat saattavat herättää kysymyksen, eivätkö homoseksuaaliset filosofit ole havahtuneet heterotieteen harjoittamaan repressioon ja ryhtyneet vastaiskuun heteroseksuaalista ideologiaa kohtaan. Juuri näin on käynyt, ja homoseksuaalit ovat pyrkineet sekä analysoimaan että kumoamaan heterotieteen tuottamia käsityksiä homoseksuaalisuudesta. Vastarinnan muodot ovat kuitenkin jääneet niiden ilmiöiden leimaamiksi, joita niillä on ollut tarkoitus arvostella. Homoseksuaalisten filosofien toiminta ei ole organisoitunut yhteisen homoseksuaalisen merkityskonstituution eikä arvomaailman ympärille, vaan sitä on toteutettu osana yleistä *seksuaalivähemmistöpolitiikkaa*, johon on yritetty lukea mukaan niin homojen, lesbojen, transvestiittien ja heteronaisten kuin muidenkin erityisryhmi-

nä pidettyjen tahojen näkemyksiä. Tämä monenkirjavuus on vienyt pohjaa homoseksuaalisen filosofian keskeiseltä alkuehdolta eli yhteisymmärryksen tukemiselta *samaa sukupuolta* olevien ihmisten tapaan ymmärtää toisiaan. Se puolestaan nojautuu yhteiseen keholliseen kokemusmaailmaan.

Heterogeenisenä ryhmänä esiintyminen on ollut seksuaalivähemmistöliikkeen kannalta epäadekvaattia. Homoseksuaalisten naisten ja miesten yhteisissä yhdistyksissä ei ole ollut alun alkaenkaan järkeä. Ne eivät ole syntyneet yhteisistä intresseistä, vaan yhdistyminen on tapahtunut ainoastaan voimien keräämiseksi heteroseksuaalista valtakulttuuria *vastaan*. Tämä näkyy myös tieteessä. Niin sanottu seksuaalivähemmistötutkimus on heterotieteen arvojen ja normien leimaamaa. Vahingollisinta siinä ei ole ollut vain tutkijakunnan oma heterogeenisyys sekä yhteisten arvolähtökohtien ja yhteiseen merkityskonstituutioon perustuvan identiteetin puuttuminen.

Harhaanjohtavinta seksuaalivähemmistöliikkeen poliittisten tavoitteiden mukaisesti organisoidussa tieteessä on ollut se, että koko käsite ja sitä vastaava toiminta on keskitetty vain *tutkimusaiheista* määrittyvien oletusten ympärille ("aiheena ovat homot"). Tämä merkitsee, että seksuaalivähemmistötutkimus itse ja homojen esiintymiset tieteissä on objektivoitu tutkimuksen *kohteiksi*. Niinpä ei ole pohdittu, *ketkä ihmiset* tutkimusta *tekevät* ja kuinka myös seksuaalivähemmistötutkimuksen soveltamat heterotieteen *metodit ovat jo sellaisinaan* heteroseksuaalisen asenteen värittämiä.

Esimerkiksi empiiristä ja tilastollista lähestymistapaa voidaan jo sinänsä pitää heterotieteen eräänä muotona, sillä se tukeutuu yleistäviin ja ihmisten joukkokäyttäytymistä korostaviin menetelmiin, jotka luovat tutkimansa ilmiön keskiarvojen ja yleistysten varaan. Kyseinen lähestymistapa suosii siis ihmisten näkemistä joukkokohtausten ja massakäyttäytymisen osina.

Seksuaalivähemmistötutkijat – ovatpa he sitten homoja, lesboja tai transseksuaaleja – usein vain soveltavat heterotieteen metodeja tutkimuksissaan mutta eivät pohdi, millä tavoin heterotieteelle tyypilliset lähtökohdat tematisoivat tarkasteltavan kohteen *osaksi heteroseksuaalista valtakulttuuria* ja sulauttavat vähemmistönä esiintyvän käyttäytymisen heteroiden maailmaan tarkastelemalla sitä *suhteessa* enemmistökäyttäytymiseen. Tällä tavoin homoseksuaalisuus asetetaan tutkimuksen *objektiksi* nimenomaan *vähemmistöilmiöksi* nähtynä, eikä huomiota kiinnitetä siihen, kuinka heteroseksuaalinen valtakulttuuri jo sinänsä määrittelee itselleen vieraat ilmiöt "poikkeuksiksi" tai "erillisilmiöiksi". Näin myös seksuaalivähemmistöliikkeen lähtökohdille perustettu tiede muodostuu yhdeksi osaksi heterotiedettä. Tutkittavan ilmiön luo silloin heteroseksuaalinen valtakulttuuri, ja tarkastelut tapahtuvat heterotieteen metodein tai suhteessa siihen.

Seksuaalivähemmistöliikkeen piirissä harjoitettu tutkimus on ollut useimmiten sosiologista, eivätkä seksuaalivähemmistötutkijat ole pysähtyneet tarkastelemaan toimintaansa filosofisesti. Filosofinen tarkastelu merkitsisi, että tieteenharjoittajat pohtisivat omia lähtökohtiaan ja myöntäisivät homojen ja heteroiden sekä naisten ja miesten pyrkimykset perin juurin erilaisiksi. Keskeisenä aiheena ei pitäisi olla vain *homojen tai lesbojen* arvomaailma, identiteetti ja identiteetin käsitteen mahdollinen tarpeettomuus

vaan homoseksuaalisuutta koskevan *tutkimuksen* oma arvomaailma, identiteetti ja identiteetin puuttuminen. Tutkimukselta vaadittaisiin kykyä arvioida omaa asemaansa.

Tässä luvussa luodaan katsaus siihen, millaista seksuaalivähemmistöliikkeen motivoima tutkimus on ollut ja miksi se on edelleen yksi heterotieteen muoto. Arvioidessani sitä kriittisesti painotan, että suuri osa aiemmista homohistorioitten kirjoittamisyrityksistä on ollut vain yritystä torjua adekvaatit homoseksuaaliset toimintamuodot ja tulevaisuuden suunnitteleminen. Ne taas on koetettu kiertää siksi, että ei ole ollut olemassa kansallista homoseksuaalista filosofiaa, ja sen syntyminen on lykkääntynyt keskityttäessä historian kertailuun. Historiaan uppoutuminen on siis ollut eräänlainen tulevaisuuden suunnittelemisen este ja osoitus tieteenharjoittajien epäitsenäisyydestä: juuri siitä, mihin heterotiede on yrittänyt kahlita meidät. Kuka onkaan ennen minua kirjoittanut *heterotieteen* historiaa tai ollut kiinnostunut sen ideologisesta asemasta? Kuka on puhunut homoseksuaalisesta tieteestä tai valtiosta? Pelkkä homoseksuaalisuuden historian kirjoittaminen on ollut yksi heterovallalle alistumisen muoto.

4.7.1. Todellisen ja sosiaalisen sukupuolen ero

Sukupuolen ja sukupuolisen käyttäytymisen tieteelliset lähestymistavat ovat liittyneet yhteiskunnallisiin konflikteihin ja heijastelleet niitä. Niinpä myös seksuaalivähemmistöjen itsensä oikeuttamisen pyrkimykset ovat saaneet monenlaisia muotoja. Ideologiakriittinen ja asenteellisesti ”nykyaikaiseksi” tunnistettava tutkimus nousi esiin 1960-luvulla erilaisten yhteiskunnallisten vapautusliikkeiden myötä. Tuolta ajalta tunnetaan muun muassa niin sanottu *normalisointitutkimus*, jonka kautta vähemmistöjen olemassaolo voitiin todistella normaaliksi. Kyse oli sopeuttamaan pyrkivästä politiikasta. Sosiaalisten toimijoiden kannalta se merkitsi ehdollistumista puolustukselliseen, itseä oikeuttavaan ja sitä kautta myös alistuvaan asenteeseen. Tämän vaiheen jälkeen koettiin välttämättömäksi irtautua sen tapaisesta olemusajattelusta, johon normalisointitutkimus sitoi sekä seksuaalisia toimijoita että tutkijakuntaa itseään.

Normaaliksi todistelemisesta irtauduttiin *postmodernistisen* ajattelun ja *jälkistrukturalismin* tuella. Ne puolestaan korostivat sukupuolen paikantumista yhteiskunnallisiin rakenteisiin ihmiselle oletettujen sukupuoliominaisuuksien sijasta. Enää ei pidetty tarpeellisena olla mies tai nainen, homo tai lesbo. Postmodernistiset ja poststrukturalistiset toimijat kävivät samanaikaista yhteiskunnallista kamppailua myös muiden kuin sukupuolisten rakenteiden ylivaltaa vastaan. Yhtä kaikki, kyseisessä tutkimusotteessa ihminen redusoitiin sosiaalisesti konstruoituvaksi olennoksi. Sitä kautta seksuaalisuuden tarkastelutavat kiinnitettiin edelleen yliyksilöllisiin sosiaalisiin rakenteisiin, vaikka konservatiivisimpina pidetyistä normeista ja niiden mukaisista rakenteista, kuten heteroseksuaalisesta olettamuksesta, olikin päästy jo eroon. Näkökulma ihmisen seksuaalisuuteen oli joka tapauk-

sessa yhteiskunnallinen ja tieteellisen tematisaation ihmiskuva sen mukainen: kollektivistinen.

Sosiaalisen konstruktionismin eri muodot ovat pyrkineet hallitsemaan seksuaalisen vallankumouksen jälkeisiä vuosia tieteissä. Myös seksuaalivähemmistötutkimus on viime aikoina nojautunut käsitykseen, että sukupuoli ja sukupuolinen käyttäytyminen rakentuvat sosiaalisesti. Tällaisessa ajattelussa on muutamia myönteisiä puolia, mutta siinä on myös suuria heikkouksia. Ne liittyvät siihen, että kiistäessään kaksiarvoisen sukupuolieron kyseinen teoriaryhmä lausuu epätotuudenmukaisen käsityksen todellisuudesta. Niinpä kyseinen lähestymistapa onkin muodostunut ihmisille kahleeksi.

Sosiaalisen konstruktionismin myönteiset puolet näkyvät muun muassa siinä, että se muistutti, kuinka normeista riippuvaisia *sukupuolinen käyttäytyminen* ja sen arvotukset ovat. Sukupuolisen käyttäytymisen normeja voidaan luonnollisesti pitää sosiaalisina rakenteina. Mutta katsoessaan, että myös *sukupuoli* on sosiaalinen konstruktio, väitteen esittäjät menivät pahan kerran harhaan ja johtivat älylliseen hämäryyteen myös suuren osan tutkijoista. He sekoittivat keskenään *sukupuolen* ja sukupuolen *representaatiot*, kuten pukeutumisen. Tältä pohjalta he päättelivät, että koska mies voi pukeutua naiseksi, hän on siis ”nainen”. Oikaistakseen tai lieventääkseen tekemiään virheitä sosiaaliset konstruktionistit päättivät erottaa biologisen ja sosiaalisen sukupuolen käsitteellisesti toisistaan. Biologista sukupuolta he nimittivät englannin kielen käsitteellä *sex* ja sosiaalista sukupuolta käsitteellä *gender*.

Tällöin he eivät kuitenkaan lakanneet tarkoittamasta sukupuolen sosiaaliseen representoimiseen liittyvällä käsitteellä vain erästä sukupuolen esittämismuotoa vaan katsoivat, että myös *gender* ”on” eräänlainen sukupuoli. Tämä on pohjimmiltaan sanamagiaa, uskomista siihen, että kun tutkija keksii uusia sanoja tai nimiä, myös ilmiöt sinänsä muuttuvat kuin taikaiskusta uusien käsitteiden mukaisiksi: *gender* sukupuoleksi.

Totuus asiassa on, että sosiaalinen sukupuoli *ei ole* sukupuoli vaan lähinnä pukeutumisen tai muotitaiteen osa. Virheellinen ja perusteeton käsitys siitä, että myös sosiaalisena sukupuolena pidetty *gender* voisi olla ontologisesti olemassa oleva sukupuoli, jäi kuitenkin voimaan. Tämän ajattelutavan vakiinnuttamisen taustalla olivat feministit, jotka katsoivat sillä tavoin vastustavansa ilmiötä, jota he nimittivät tieteen fallogosentrismiksi. Kyseisellä käsitteellään he viittasivat siihen, että sukupuolta oli tarkasteltu sukupuolielinten ominaisuutena. Sen mukaan mies on ihminen, jolla on pallit ja penis, kun taas nainen on henkilö, jolla on vagina ja jolta miehuuden tunnusmerkit puuttuvat. Kiistäessään kyseisen binäärisen eli kaksiarvoisen sukupuolieron postmodernistiset ja sosiaalisen konstruktionismin nimeen vannovat feministit tulivat kiistäneeksi jotain hyvin ilmeistä, eikä heidän pyrkimyksiään voidakaan pitää uskottavina. Mutta he onnistuivat antamaan uskottavan kuvan eräästä keskeisestä motiivistaan: peniskateudesta, joka on lähes kaiken elämässä esiintyvän kateuden lähtökohta.

4.7.2. Sosiaalisen konstruktionismin ongelmia

Postmodernismin, feminismin ja sosiaalisen konstruktionismin tuottamia epätotuudenmukaisia oletuksia ovat edustaneet käsitykset, joiden mukaan kaksiarvoinen sukupuoliero ei ole ontologinen tosiasia. Kiistäessään binäärisen sukupuolieron postmoderni feminismi ja sosiaalinen konstruktionismi ovat tehneet virheen jokaisessa mahdollisessa suhteessa. Jos sukupuolieron kysymyksiä tarkastellaan *biologisesti* eli geenien, kromosomien tai hormonien tasolla, saadaan tulos, jonka mukaan sukupuoli on kaksiarvoinen tosiasia ja ihmiset jakautuvat miehiin tai naisiin. Tästä jaottelusta poikkeavia löydöksiä voidaan pitää niin harvinaisina, että ne kuuluvat biologisten epämuodostumien piiriin, tai sitten on kyse ihmiselle keinotekoisesti rakennetusta sukupuolesta. Jos taas luonnostaan vallitsevaa sukupuolieroa tarkastellaan *fenotyyppisenä ilmiönä* eli sen perusteella, miten sukupuoli *ilmenee* tai *havaitaan arkikokemuksessa*, saadaan jälleen tulos, että sukupuoli on kaksiarvoinen tosiasia. Sukupuoli tunnistetaan tällöin ulkoisten sukupuolisten tunnusmerkkien ja ominaisuuksien, kuten sukupuolielinten, perusteella. Ja jos sukupuolta vaivaudutaan tarkastelemaan *sosiaalis-kulttuurisena ilmiönä* eli kysymyksinä sukupuolirooleista tai yksilöiden halusta pukeutua vastakkaisen sukupuolen käyttämiin vaatteisiin, huomataan jälleen, kuinka keskeistä jako miehiin ja naisiin on.

Edellä luetellut näkökannat eivät siis ole johtaneet niinkään kaksiarvoisen sukupuolieron kumoutumiseen kuin vahvistumiseen. Koettaessaan vastustaa binäärisen sukupuolieron vaikuttavuutta ovat sitä yrittäneet tulleet hyödyntäneiksi sukupuolieron kaksiarvoisuutta ja alleviivanneiksi sen merkitystä. Esimerkiksi transvestiitti on transvestiitti vain sitä kautta, että hänen tiedetään käyttävän vastakkaisen *sukupuolen* yleensä käyttämiä vaatteita. Hänen tunnistamisensa transvestiitiksi tapahtuu kaksiarvoisen sukupuolieron tuella. Toiseksi, henkilö joka haluaa vaihtaa sukupuolensa, eli transseksuaali, tulee hänkin myöntäneeksi, kuinka *tärkeäksi* hän *kaksiarvoisen sukupuolieron* kokee. Myös hänen on mahdollista olla transseksuaali vain sitä kautta, että hän pyrkii *vaihtamaan* sukupuolta. Eräänä argumenttina kaksiarvoista sukupuolieroa vastaan feministit ovat käyttäneet omaan elämäntapaansa liittyvää *butch-femme*-ilmiötä, jolla viitataan ”jätkiksi” pukeutuviin ja niin sanottua sukupuolen sekoittamista (*gender blending*) harjoittaviin naisiin. Tällaiset ”rekkakuskilesbon” nimellä tunnetut henkilöt ovat kuitenkin sukupuoleltaan naisia aivan riippumatta siitä, mitä he pukevat päälleen. Niinpä heihin sopii sama vastakommentti kuin sosiaalista sukupuolta ”todellisena” pitävään ajattelutapaan: Onhan Justiinakin nainen, vaikka hänellä on kädessään kaulin! Edellä esitetyn perusteella voidaan siis päätellä, että sukupuoli on kiinteä ontologinen ominaisuus ja että sukupuoliero on kaksiarvoinen tosiasia. Sen sijaan postmodernistiset, jälkistrukturalistiset, feministiset ja sosiaaliseen konstruktionismiin tukeutuneet tarkastelijat ovat olleet perin pohjin hakoteillä koettaessaan kiertää erään todellisuudessa vallitsevan perusfaktan eli sukupuolieron.

Siihen, miksi feministiset tutkijat ovat nähneet kaiken tuon vaivan, voidaan vastata ottamalla huomioon heidän poliittiset motiivinsa. Ensisijaisena syynä sukupuolieron kiistämiseen ei voida pitää pelkkää peniskateutta, vaikka se on tietenkin merkittävä motiivi. Keskeisempää on ollut yritys luoda sukupuolten tasa-arvoa pyrkimällä kiistämään sukupuoliero. Tämä on tapahtunut uskottelemalla, että kun ihmiset ovat *samanlaisia*, ei eriarvoisuuttakaan vallitse. Ongelmana on ollut samanlaistamisen varaan vannova tasa-arvopolitiikka. Tosiasiassa ihmiset ovat kuitenkin monin tavoin erilaisia, ja meitä myös arvostetaan – esimerkiksi rakastetaan, vihataan tai kunnioitetaan – eri tavoin eri yhteyksissä. Pidimmepä asiasta tai emme, tämä on tosiasia. Niinpä tasa-arvoa ei voida luoda keinotekoisen samanlaisena pitämisen kautta, sillä silloin menisi pohja myös tasa-arvoisena olemiselta itseltään. Politiikka, joka perustuu epätotuudenmukaisen kuvan antamiseen todellisuudesta, ei voi menestyä, ja tämän feministinen liike on joutunut toteamaan karvaasti, kun todellisuuden ohjailu olettamuksilla ei olekaan onnistunut. Filosofisten tosiasioiden pitää luoda tieteellisiä lakeja ja normeja, eikä laeista tai normeista voida johtaa tosiasioita. Muulla tavoin toimittaessa valjastetaan kärryt hevosen eteen. Myös suuri osa työelämän ristiriidoista kuvastaa nykyään sitä, kuinka feministit ovat saattaneet työelämässä vallitsevat tosiasiat ja arvojärjestykset jatkuvan myllerryksen tilaan omilla keinotekoisilla tasa-arvokiintiöillään ja -laeillaan sekä sukupuolieroon perustuvien olemus- ja pätevyyserojen kiistämisellään.

Eräs keskeinen syy kaksiarvoisen sukupuolieron kumoamishankkeisiin liittyy edellä kritisoitujen ajatussuuntien tiedepoliittiseen liittoutumiseen. Ne ovat pyrkineet esiintymään systemaattisen ja analyyttisen tieteenihanteen tuella ja nojautumaan käsitykseen, että sukupuoli on vain diskursiivinen eli tiedepoliittisten keskustelujen sisällä tuotettu kielipelin kaltainen muodostelma. Tämä on yhdistänyt postmodernistisia ja konstruktionistisia ajattelutapoja analyyttiseen kielifilosofiaan ja pragmatismiin. Yhteinen kiinnostus on koskenut kielen asemaa sukupuolisten käytäntöjen muovaajana. Kyseisten ajattelutapojen mukaisesti on keskitytty pohtimaan, kuinka sukupuoli ”tuotetaan keskusteluissa”, ja totuutta on pyritty ratkomaan vain sillä perusteella, miten jokin sinänsä mielivaltainen olettamus sukupuolen olemassaolosta tai olemattomuudesta ”toimii” käytännössä: tuottaako se esimerkiksi miellyttäviä poliittisia tuloksia vai ei. Näihin ajattelutapoihin liittyy analyyttiselle kielifilosofialle ja pragmatismille ominainen näkemys, että ei- ja esipredikatiivinen kokemus kiistetään ja merkitysten katsotaan rakentuvan vain kielen sisällä. Tämä ajattelutapa yhdistää pragmatismia sosiaaliseen konstruktionismiin. Molemmat perinteet pyrkivät siis kiistämään homoseksuaalisen filosofian keskeisen alkuehdon eli samaa sukupuolta olevien ihmisten yhteisen *kokemuksellisen* merkityskonstituution, ja siksi ne toimivat eräinä heterotieteen muotoina aitoa homoseksuaalista eli keholliseen ja ruumiilliseen ykseyskokemukseen perustuvaa filosofiaa vastaan.

Postmodernismin, sosiaalisen konstruktionismin ja niiden pohjalle rakentuvan feminismin keskeiset ongelmat voidaan kiteyttää seuraaviin toteamuksiin. Ensinnäkin (1) kyseiset ajattelutavat ovat sekoittaneet käsit-

teellisesti *sukupuolen* ja sen *esteettiset esittämismuodot*, kuten pukeutumisen. Toiseksi (2) ne ovat sekoittaneet myös *sukupuolen* ja *sukupuolisen käyttäytymisen*. Eräiltä osin tämä johtuu kyseisten paradigmojen sitoutumisesta angloamerikkalaiseen diskurssiin, jossa sanalla *sex* on epämääräinen kaksoismerkitys *sekä* sukupuolta *että* sukupuolista käyttäytymistä tarkoittavana käsitteenä. Mutta osittain näiden asioiden toisiinsa sekoittuminen on seurannut harkitusta politiikasta, ja erityisesti se näkyy jäljempänä puheeksi tulevassa *queer*-teoriassa. Kolmanneksi (3): kiistäessään sukupuolieron ovat edellä mainitut ajatussuunnat kiistäneet myös sukupuolisidonnaisen merkityskonstituution ja kaivaneet siten maata aidon homoseksuaalisen filosofian alta.

Kyseiset ongelmat on sittemmin tiedostettu myös postmodernistisen ajattelun sisällä, ja 1980-luvulta meidän päiviimme asti angloamerikkalaisessa ajattelussa onkin vallinnut tyytymättömyys niin biologisperäistä olemusajattelua kuin sosiaalista konstruktionismiakin kohtaan. Niinpä myös feministit ja *queer*-teoreetikot ovat ryhtyneet itse kyseenalaistamaan muutamia varhaisemman postmodernistisen sukupuoliteorian lähtökohtia. Eräs kyseenalaistamisen kohde on ollut juuri *sex–gender*-erottelu, mutta asian kehittely on edennyt kerrassaan väärään suuntaan. Viime vuosikymmeninä postmodernistit ovat karttaneet varhaisemmalle feminismille ominaista sukupuolen jakamista biologiseen sukupuoleen ja niin sanottuun sosiaaliseen sukupuoleen. Arkiajattelun näkökulmasta saattaakin olla vaikea ymmärtää, mitä ”sosiaalisesti konstruoituva” sukupuoli tarkoittaisi; käännettynähän käsite merkitsee lähinnä ”sosiaalisesti rakentuvaa sukupuolta”. Oppisanastoon vihkiytymättömien mielessä ajatus on herättänyt ihmetystä: kuinka niinkin kokemuksellinen tai fyysinen asia kuin sukupuoli voisi ”rakentua yhteiskunnallisesti”?

Myös useiden seksuaalivähemmistöihin kuuluvien ihmisten omasta mielestä sekä heteroseksuaalinen että homoseksuaalinen käyttäytyminen edellyttävät sukupuolen, johon intentiomme voivat viitata. Lisäksi monet transseksuaalisuuden muodot hyödyntävät sukupuolieron kaksiarvoisuutta. Käytännössä jaottelu alkaa wc-kulttuurista ja jatkuu Internetin deittisaitteihin ja chattihuoneisiin. Nähdäkseni *sex–gende*r-jakoa voidaan pitää selitysvoimaisena ja tutkimuseettisesti perusteltuna vain, mikäli sen *gender*-puoli asetetaan oikeaan yhteyteensä eli pukeutumisen ja muotien piiriin ja *pidetään erillään* varsinaista seksuaalista käyttäytymistä ja sukupuolta koskevien tarkastelujen yhteydestä. Tämä tarkoittaa, että *sukupuolta* koskevien tarkastelujen piiriin voisi kyseisestä käsiteparista jäädä vain *sex*. Tällöin kyseistä käsitettä käytettäisiin viittaamaan nimenomaan sukupuoleen erotuksena sukupuolisesta käyttäytymisestä.

Feministien omat pyrkimykset kritisoida *sex–gender*-jaottelua eivät ole osuneet maaliinsa, sillä heidän itsekritiikkinsä ei ole perustunut oikean ongelman havaitsemiseen koko jaottelussa. He pitävät edelleen sukupuolen sosiaalista rakentumista tosiasiana ja erehtyvät vetämään väärästä narusta. He haluavat painottaa sukupuolen tarkasteluissaan *genderia* ja jättää voimaan käsityksensä, että sukupuoli on vain sosiaalinen rakenne. Ikävää ja

kieroa sosiaalisten konstruktionistien asenteessa on ollut nurinkurisuus, jonka mukaisesti he ovat pyrkineet kääntämään todistelutaakan ja suostuttelemaan *muita tieteenharjoittajia* osoittamaan, että sukupuoli *ei ole* sosiaalinen konstruktio. Tosiasiassa mikään ei ole ilmeisempää kuin sukupuolieron kaksiarvoisuus ja sukupuolieron johtuminen lihallisista, kehollisista ja ruumiillisista seikoista. Siksi *näiden lähtökohtien* pitäisi muodostaa tutkimukselle standardin, johon nähden sosiaaliset konstruktionistit ja postmodernistit olisivat *itse* velvollisia perustelemaan omat kumoamisyrityksensä sekä halunsa osoittaa, miksi asioiden pitäisi olla toisin. Todistelutaakan vieritysyritys onkin ollut osa sosiaalisten konstruktionistien ja postmodernistien harjoittamaa poliittista retoriikkaa.

4.7.3. *Queer* vai *Alien* – Ollako outo?

Sex–gender-erottelu leimasi 1980-lukua, ja sen kritisointi puolestaan hallitsi 1990-luvun alkua. *Queer*-teoria, joka tuli muotiin 1990-luvun puolivälissä, on postmodernistisen ja sukupuolista olemusajattelua arvostelevan nihilismin äärimuoto. Se julisti olevansa aikaansa edellä kiistämällä vähemmistöt, enemmistöt ja kiinteät identiteetit. Niinpä sille ei ole olemassa homoja, lesboja, naisia eikä miehiä vaan ”outoja” (engl. *queer*) ihmisiä. Kieltämällä olemusajattelun *queer*-teoria pyrki ratkaisemaan edellä esitettyjä ongelmia, mutta jo sana *queer* keräsi nopeasti epäileviä katseita myös seksuaalivähemmistöliikkeen omilta suunnilta. On kysytty, merkitsikö siirtyminen vahvoja seksuaali-identiteettejä juhlivasta *gay*-kulttuurista *queer*-ajatteluun muuta kuin päätymistä ojasta allikkoon, takaisin 1950-luvun rämeeseen, jossa outona olemista pidettiin vielä outona. *Queer*-sanan kääntämistä suomen kielen sanaksi ”pervo” pidettiin alun perin huonona asiaan liittyvän kielteisen arvovarauksen vuoksi. Myöskään ranskan kielen käsitteellinen vastine sanalle ”outo” (*bizarre*) ei ole saanut kovin laajaa kannatusta seksuaalivähemmistöjen keskuudessa. Kun seksistä puhutaan vältellen tai vieraalla kielellä, se kertoo lähinnä omasta vieraantuneisuudesta. Sama pätee tieteeseen, jossa vierasperäisten sanojen käyttö näyttää joskus koomiselta ja kertoo asioita koskevasta hämmennyksestä ja huonosta itsetunnosta.

Queer-teorian pahin erehdys liittyy sosiaalisen konstruktionismin jälkikaikuja hyödyntävään sukupuolieron kiistämiseen. Sen ikävimpiä seurauksia on, että jos ei ole olemassa sukupuolieroa eli miehiä ja naisia, ei voi olla sukupuolista käyttäytymistäkään eli seksiä. Sukupuolinen käyttäytyminen on kuitenkin suhde ja edellyttää välttämättä viittauskohteen, jollaisena voi toimia vain tietty sukupuoli. Tämä pätee sekä hetero- että homoseksuaalisuuteen, sillä molemmat suhteet ovat voimassa vain sukupuolieron vallitessa. *Queer*-teoreetikot myöntävät tämän arvostelun mielellään oikeaksi, mutta samalla he tunnustavat, että heidän mielestään *ei ole olemassa heteroseksuaalisuutta eikä homoseksuaalisuutta*. Tällainen ajattelu menetti nopeasti uskottavuutensa ja nosti *queer*-teoreetikoiden omat jalat tukevasti ilmaan.

Queer-teoriaa on arvosteltu myös siihen itseensä liittyvästä käsitteellisestä hämäryydestä. Kyseisen ajattelutavan kannattajat ovat avoimesti tunnustaneet tietyn sekavuuden omaksi ominaisuudekseen myöntämällä, että teoriaryhmä karttaa olemusajattelua ja määritelmiä. Haluttomuus määrittelyihin on kuitenkin kääntynyt jopa hippiliikkeille itselleen ominaista sukupuolisen vapauden ihannetta vastaan ja alkanut rasittaa kyseistä teoriaryhmää. ”Outouden” käsitteeseen liittyvä negatiivinen varaus on vuosien myötä kenties hälventynyt, mutta yksipuolinen sitoutuminen englannin kielen merkitysten sopimuksenvaraisuuteen ja kontekstiriippuvuuteen uhkaa tehdä *queer*-teoriasta itsestään erään ideologisen ajattelun muodon.

Miksi samasta sukupuolesta pitävä olisi ”iloinen” (*gay*), ja miksi hetero olisi muka ”suora” (*straight*)? Monet homot ovat olleet aivan ”suoria” heteroita, kun taas moni hetero on pintaa raaputettaessa paljastunut hyvinkin kieroksi kaappitapaukseksi. Myös sana ”järki” (*reason*) merkitsee englannin kielessä samaa kuin ”syy”. Viktoriaanisessa yhteiskunnassa utilitaristinen ajattelu tuottikin platonista joutilaisuutta ja viisautta vastustavan vaatimuksen: ”Selitä heti seksisi syy!” Niinpä seksuaalinen nautinto alettiin yhdistää vain lisääntymiseen ja lajinsäilytykseen. Tämä on tavallaan vastaus siihen, miksi tärkeistä asioista ei kannata kirjoittaa itselleen vieraalla ja läpikotaisin ideologisella englannin kielellä.

Queer-teoreetikot pitävät omaa ajatteluaan niin kameleonttimaisena, että he kieltävät sen mitään teoriaa muodostavankaan. Siten siihen voidaan kohdistaa samoja epäilyksiä kuin uskontoon, joka kieltää olevansa uskontoa. Postmodernistit ovat esiintyneet äänekkäästi kaikenlaista yksiarvoisuutta vastaan, mutta samalla he ovat pyrkineet järjestäytymään tieteellistä tutkimusverkostoa muistuttavaksi puolueeksi. Kun teoria itse välttelee määritelmiä ja kieltää sitoutuvansa mihinkään, sekin alkaa vaikuttaa oudolla tavalla oudolta. Tulkitsen kokonaistilannetta niin, että kiinnostus *queer*-teorioihin kertoi kiistämisinnokkuuden ylikuumenemisesta, kun sublimaation lumivyöry pääsi pyörimään ja mielikuvituksen haaveet lähtivät lentoon.

4.7.4. Piilotettu liha ja eksistenssifilosofian uusi tilaus

Jos edellä onkin kuvailtu postmodernistisen, poststrukturalistisen, feministisen, *queer*-teoreettisen sekä sosiaaliseen konstruktionismiin perustuvan liikehdinnän yleispiirteitä, mitä merkitystä niillä on ollut seksuaalivähemmistötutkimuksen muotoutumiselle heterotieteen osaksi? Kyseisiä ”tutkimuksen” nimellä esiintyneitä poliittisia linjanvetoja on hallinnut yhtäaikainen luovuuden tavoittelu ja älyllinen vajaatila. Se on näkynyt niihin itseensä kohdistuvina palvonnan vaatimuksina sekä narsismina, jonka vallitessa yhteiseen tiedepoliittiseen leiriin liittoutuneet tahot ovat palkinneet toisiaan viroilla ja apurahoilla. Heterotieteen arvojen ja normien vallassa tapahtuva seksuaalivähemmistötutkimus on tematisoinut eli asettanut aiheensa tutkittaviksi sellaisilla tavoilla, joiden kautta sukupuolisuudesta ovat korostuneet lähinnä eleet, tyylit, vaatetus, puheenparret

ja sosiaaliset normit. Sukupuolta ja seksuaalista käyttäytymistä koskevan mielenkiinnon keskellä ihmisen kehollisesta tai ruumiillisesta sukupuolisuudesta on puhuttu vain vähän. Juuri sen vuoksi tutkimuksessa vallitsee tilaus lihallisiin ominaisuuksiin perustuvan sukupuolieron huomioon ottavalle eksistenssifilosofialle. *Queer*-teorian ongelmiin vastaakin parhaiten lihalliset tosiasiat tunnustava eksistenssifilosofia, johon liittyvät luontevasti myös individualismin ja liberalismin ihanteet.

Käsitykseni mukaan sukupuoli on laajasta kyseenalaistamisesta huolimatta edelleenkin ensisijaisesti kehollinen ja ruumiillinen ominaisuus ja sukupuolijako sen mukaisesti kaksiarvoinen tosiasia. Filosofia, joka on pitänyt lähtökohtanaan binääristä sukupuolieroa, on ollut ontologisesti uskottavampaa ja lähempänä varsinaista eksistenssifenomenologiaa kuin ne ”eksistenssifilosofisina” pidetyt postmodernismin muodot, jotka ovat kiistäneet tiedon, totuuden, arvojen ja muiden nimettömien lisäksi lähes kaiken, myös sukupuolen. Eksistenssifilosofeja on usein virheellisesti moitittu samoista asioista, joista on arvosteltu feministejä, ja feministien irrationaalisuuden on tulkittu johtuvan siitä, että he hyödyntäisivät ajattelussaan ”eksistenssifilosofioita”. Totuus on, että sukupuolieron kiistävät feministit eivät ole suinkaan olleet eksistenssifilosofeja vaan postmodernisteja.

Sen sijaan aidot eksistenssifilosofit ovat perustaneet ajattelunsa siihen, *mitä on olemassa* eli sukupuolen todelliseen olemassaoloon, ja eksistenssifilosofeille sukupuolijako onkin kaksiarvoinen tosiasia. Myös eräät viime aikoina julkaistut laadullisin menetelmin tehdyt haastattelututkimukset ovat päässeet lähemmäksi eksistenssifilosofisen ihmiskuvan ihanteita kuin postmodernistiset spekulaatiot, sillä ne ovat sisältäneet paljon havainnollista ja arkipäivän tiedonmuodostuksen kannalta tärkeää ainesta. Kehon ääriviivoilla liikkuva pinnallisuus voi siis olla myös syvällistä. Tieteellinen työ, joka suostuu hyväksymään kaksiarvoiseen sukupuolijakoon liittyvät lihalliset lähtökohdat, on mielestäni edistänyt seksuaalivähemmistöjen oikeuksien edistymistä paremmin kuin uppoutuminen kyseenalaistamisen ja teorioimisen syövereihin. Väiteaineistoltaan kestävimmiksi ovat osoittautuneet ne filosofiset tarkastelutavat, joiden abstraktioaste on ollut alhaisin.

Kun ihmiset keskustelevat asioista vaatteet päällä, niin kuin akateemisissa yhteyksissä on tapana, sukupuoli näyttää katoavan, ja huomio kiinnittyy esimerkiksi pukeutumiseen. Sellaista tutkimusta, jossa sukupuolisuuden tieteellisiä lähestymistapoja tulkittaisiin kriittisesti ulkoa päin, on tehty melko säästeliäästi, mikä saattaa heijastella tehtävän haasteellisuutta. Monien tutkijoiden on ollut vaikea nousta teoreettisten jättiläistensä harteille kirjoittamaan seksuaalisuuden tutkimuksen omaa historiaa, vaikka seksuaalisuuden historiaa sinänsä on tutkittu postmodernismin vuosista lähtien runsaasti.

Filosofisella metatasolla tapahtuvan tutkimuksen vähyys onkin johdattanut seksuaalisuuden tieteellisiä tarkastelutapoja tiettyyn yksipuolisuuteen antamalla tutkijoille näennäisesti vapaat kädet. Seksuaalisuuden tieteellinen kohtaaminen on myös saattanut kaivata postmodernistien julistamaa vapautumisprosessia, mutta sukupuolieron kiistäväksi relativismiksi

tai nihilismiksi muututtuaan se on ollut omiaan vähentämään itsekriittisyyttä. Myönteistä näissä homoseksuaalien oman historian kertailuissa on ollut lähinnä se, että ne ovat luoneet elämään jatkuvuuden ja turvallisuuden tunteen.

Postmodernististen suuntausten kukoistuskaudella seksuaalisuuden selitykset kokivat eräänlaisen ”ruumiista irtautumisen prosessin”. Esimerkiksi Michel Foucault’n alkuperäiset pyrkimykset kohdistuivat lähinnä sen kysymyksen auki purkamiseen, *miten puheen tyylit ja tavat ovat tuottaneet sukupuolen ja seksuaalisen käyttäytymisen ilmiöt*, mutta feminismin piirissä kyseinen tutkimusote on virheellisesti tulkittu *ontologiseksi kannanotoksi*, jonka mukaisesti siitä on omaksuttu käsitys, että sukupuoli muka *on* pelkkä diskursiivinen rakenne.

Sukupuolisuuden tieteelliset tematisaatiot näyttävät leijuvan nyt korkealla kehojemme ja ruumiidemme yläpuolella, diskurssiavaruuksien kerroksissa. Samalla kun sukupuoli on pyritty redusoimaan vaatteisiin, eleisiin tai tyyleihin, lihallinen sukupuoli on kadonnut tutkijoiden näköpiiristä. Seksuaalisuuden sosiaalisen rakentumisen korostaminen onkin pyrkinyt osoittamaan sukupuolen ruumiillisille ja kehollisille toteutumisyhteyksille paikan tieteellisten valtavirtojen ulkopuolelta. Viime vuosikymmenien muotiparadigmat ovat lihallisuuden merkitystä laiminlyödessään eräällä tavalla ”piilottaneet lihaa”.

4.7.5. Postmodernismin jälkisanat

Postmodernismia voidaan pitää jonkinlaisena pinnallisuuden huipentumana ja ajattelun rappion ilmentymänä omalla aikakaudellamme. Sekä postmodernistien että sosiologien keskeinen argumentti vaikuttaa olevan se, että kaiken pitää olla hajanaista ja moniarvoista. Sosiaalinen konstruktionismi on kollektivismin yksi muoto, eikä se sovi yhteen homojen arvomaailman eikä persoonallisuuskonstituution kanssa. Epäjohdonmukaista onkin, että homot ovat sankoin joukoin identifioituneet noihin vasemmistolaisperäisiin ajattelumalleihin, vaikka parhaiten seksuaalivähemmistöjen oikeuksia ovat edustaneet yksilöllisen elämäntavan puolesta puhuva individualismi ja poliittisia vapauksia korostava liberalismi.

Tässä mielessä homoja on johdettu (ja he ovat myös menneet) poliittisesti harhaan. Kollektivismia ja sääntelyä harjoittava ajattelutapa on tullut tunnetuksi homojen puolestapuhujana lähinnä siksi, että se on pitänyt tehtävänään ”tasa-arvon” päämäärien edistämistä. Samalla se on pyrkinyt sosialisoimaan valistuksen poliittiset arvot vain omaksi omaisuudekseen. Tällöin homojen oikeuksia on pyritty edustamaan poliittisesta ideologiasta seuranneena tahattomana sivutuotteena: huonossa asemassa olevien yhteiskuntaluokkien *yleisenä* puolustamisena. Mutta onko homoille siinä yhteydessä tuotettu mitään todellista hyötyä, vai onko meidät puolustelun kautta asetettu keinotekoisesti tuohon ”syrjittyjen ja kurjien” ihmisten yhteiskuntaluokkaan? Tätä pohdin tarkemmin luvussa ”Poliittisen vallankäytön

heteroseksistisyys”, mutta jo nyt voin vastata, että heteropolitiikan ideologiat ja instituutiot, kuten puolueet, eivät ole kyenneet edustamaan juuri niitä arvoja eivätkä sitä politiikkakäsitystä, joka on ominainen homoseksuaaliselle persoonallisuuskonstituutiolle. Mitäpä tasa-arvoa me oikeastaan kaipaamme ollessamme kukin yksilöitä ja myös ryhmänä heteroita monessa suhteessa pätevämpiä?

Heteropolitiikka onkin ollut reflektiivistä ja edustanut heteroyhteiskunnan arvopäämääriä, kuten massakulttuuriin sopeuttamista, yksilöiden tulkitsemista yhteisöjen osaksi, yksilönvapauden riistoa ja homomiesten alistamista feminismille ja perhearvoille. Sosiaalisen konstruktionismin vastustajille ei ole myönnetty virkoja poliittisen vasemmiston dominoimassa yliopistolaitoksessa, ja jokainen, joka on asettunut kritisoimaan sosiaaliseen konstruktionismiin liittyviä kollektivistisia periaatteita, on asetettu toiminta- ja julkaisukieltoon. Pahimmissa tapauksissa oikeistolaisen homoseksuaalin pätevyys on yritetty kiistää virantäyttöprosesseissa, ja hänen tutkintonsa on pyritty mitätöimään. Tämä osoittaa, kuinka suuri valta sosialisteilla ja kollektivisteilla on heteroideologisen yhteiskuntatieteen piirissä.

Kyseisten tieteellisen etiikan loukkausten taustalla on vallinnut postmodernistien, konstruktionistien ja feministien omassa ajattelutavassa vaikuttava valheellisuus. Heidän itsensä uskomat opinkappaleet ovat johtaneet heidät eräänlaiseen itsepetoksen kaltaiseen elämänvaleeseen. Sellainen ajattelutapa, joka vaatii ”moniarvoisuutta” ja ”toisten ihmisten huomioon ottamista” muilta mutta ei noudata näitä periaatteita itse, ei ole uskottava.

Yleistä valheellisuutta on edellä mainituissa ideologioissa edistänyt nimenomaan sukupuolieron kiistämispyrkimys, joka on sotinut niin geenien, kromosomien, hormonien, lihan, kehon ja kokemuksen kuin aistihavaintojenkin todistusta vastaan. Juuri tästä todellisuuden kieltämisestä sikiää halu vaientaa kriittiset äänenpainot ja laittaa meidät toimintasaartoon akateemisessa yhteisössä. Tosiasioiden kiistäminen on johtanut kyseisiä teoriaperinteitä pakkoneuroosiin, joka ilmenee muun muassa *queer*-teorian irrottautumisena omalle kiertoradalleen: kommentoimaan vain oman diskurssinsa sisällä tapahtuvaa mielipiteenmuodostusta ja käymään ”keskustelua keskustelusta”.

Eräs tieteellisten teorioiden arviointikriteeri on se, miten *uskottavia* ne ovat, kun taas informaatioteorioiden kannalta tutkimus on *informatiivinen*, jos sen tulos on yllättävä, heikosti ennustettava tai ennalta arvaamaton. Tätä seikkaa hyödyntäen postmodernistit ovat voineet tuottaa näennäisesti informatiivisia tutkimustuloksia, jotka kiistävät koko sukupuolieron ja väittävät, että sukupuolia on ”vähintään viisi”. Tosiasiassa viisainta olisi erottaa sukupuoli, seksuaalinen käyttäytyminen ja sosiaaliset vaatekerrat toisistaan sekä myöntää sukupuolieron kaksiarvoisuus. Vaikka sukupuolieron kiistäminen näyttääkin houkuttelevalta kiertotieltä tasa-arvoon, myös tasa-arvopolitiikan kannalta olisi ollut johdonmukaisempaa myöntää sukupuolten lihaan piirretty dualismi. Sukupuolten tasa-arvoa ei voi olla, jos ei ole sukupuoltakaan. Tärkeää on myös se, että jos ei ole olemassa kiinteää sukupuolta eikä sukupuolieroa, ei voi olla myöskään seksiä. Seksuaaliset

intohimot ja teot näet edellyttävät, että toiveemme ja tarpeemme viittaavat tiettyyn sukupuoleen. *Queer*-teoreetikoille ei ole olemassa seksiä, ja ehkä siinä on myös eräs syy heidän neuroottisuuteensa, joka on vain lisännyt heidän haluaan kieltää todellisuus.

Postmodernistien, sosiaalisten konstruktionistien, feministien ja *queer*-teoreetikoiden tapa järjestyä tendenssinomaisiksi puolueiksi ei ole kohdellut oikein myöskään niitä filosofeja, joihin nämä liikkeet ovat tukeutuneet. Kyseiset ajatussuunnat eivät ole pystyneet omaksumaan opettajiensa itsenäisyyttä vaan ovat jääneet huonoiksi esimerkeiksi siitä, kuinka esikuvien omaehtoisuudesta muotoillaan totalitaristisia oppijärjestelmiä: ismejä.

Nämä muutamat sukupuolisuuden filosofialle keskeiset taustateoreetikot, kuten Simone de Beauvoir, Maurice Merleau-Ponty ja Michel Foucault, ovat luoneet filosofiansa kokonaan erilaisessa asennekentässä kuin pari viimeksi kulunutta vuosikymmentä edustavat. Esimerkiksi *sex–gender*-erottelua on yritetty lieventää tukeutumalla Simone de Beauvoirin varhaiseen feminismiin[120] ja Maurice Merleau-Pontyn havainnonfilosofiaan,[121] jolloin sukupuolen ensisijaisena toteutumisyhteytenä on painotettu sukupuolen yhteiskunnallista perustaa, *genderia*. Tosiasiassa sekä de Beauvoirin että Merleau-Pontyn tuotannossa lihallisella sukupuolierolla oli tärkeä asema.

Lisäksi eksistenssifenomenologinen ajattelu sinänsä ei välity kovin edustavasti Merleau-Pontyn kautta, ja pidänkin häntä enemmän marxilaisena havainnonpsykologina kuin fenomenologina. Vaikka myös Foucault tunnettiin äärivasemmistolaisena, hänen ajatuksensa, että ”ihminen katoaa kuin rantahiekkaan piirretty kuva”,[122] ei tarkoittanut oven avaamista humanismin vastaiselle kollektivismille tai ihmisen ja yksilöllisyyden kieltämiselle.

Sen sijaan hän viittasi sillä näkemykseensä, että ihmisen jatkuvan objektivoimisen eli kohteeksi asettamisen sietäisi kadota *ihmistutkimuksesta*. Näin päästäisiin pois reflektiivisestä ajattelusta homojen ajattelutapoja paremmin vastaavaan direktiiviseen ja projektiiviseen toimintaan. Tämän seikan jälkikäteistä toteamista puolestaan voidaan pitää todistuksena siitä, että ”kyllä homomies aina toista homomiestä ymmärtää”.

Foucault ja hänen ajatteluunsa nojautuvat teoreetikot ovat onnistuneet käsittelemään aiheitaan sofistikoituneesti ja kiertämään suuren osan sukupuolisen olemusajattelun ja sosiaalisen konstruktionismin ongelmista, mutta ratkaisut ovat olleet suureksi osaksi retorisia. Ne eivät ole tarjonneet juuri mitään sellaista, joka ylittäisi sukupuolta ja seksuaalista kanssakäymistä koskevan arkiajattelun. Kannatettavaa Foucault'n ajattelussa oli se, että hän hylkäsi biologisen ja naturalistisen reduktionismin, joka kiisti valintojen merkityksen *kokonaan* ja sijoitti seksuaalisuuden kulttuurin ulkopuolelle, pelkäksi luonnon tosiasiaksi. Foucault selviytyi elegantisti myös identiteetin käsitteen aatehistoriasta. Modernina aikana sukupuolta koskevat käsitykset olikin valettu hegeliläisten tai marxilaisten, kulttuurisesti valmiina ja muuttumattomina pidettyjen, seksuaali-identiteettien varaan. Niiden vangeiksi yksilöt aina uudelleen syntyivät. Vasta Foucault'n vaikutuksesta ja 1980-luvulta lähtien identiteettejä alettiin pitää poliittisina muodostelmina, ja niitä koskeva väittely korvattiin puheella identiteetti-

politiikasta. Tässä prosessissa oli siis paljon myönteistä – se kun kumosi luutuneimpia oletuksia – mutta myös kielteistä, sillä sen tuella alettiin väheksyä yksilöllistä ihmistä.

Onkin vaikea nähdä, mitä vikaa identiteetin käsitteessä sinänsä on. Se on 1800-luvulta asti nojautunut vapaan ja itsestään tietoisen ihmisen syntymiseen ja ollut osa länsimaisen ihmisen vapautumisprosessia. Tästä puolestaan on kiittäminen liberalismia, jonka aikakaudella ihmisten käsitettiin olevan yksilöllisiä ja vapaita valitsijoita. Sen sijaan *queer*-teorian yrityksissä kieltää identiteetit kuultiin sointuja Foucault'n ajattelun ympärille rakentuneesta nihilismistä, jonka myötä maa katosi jalkojen alta niin postmodernisteilta kuin feministeiltäkin. Itse kannatan edelleen sekä identiteetin että identiteettipolitiikan käsitettä. Itsereflektion kehämäisyyteen liittyvine heikkouksineenkin ne ovat hermeneuttisesti käyttökelpoisia, kun arvioidaan ihmisten itsetuntoa ja vapauden asteita. Politiikan käsite puolestaan viitoittaa tietä moniin herkullisiin taisteluihin.

Postmodernistiset sosiologit ja *queer*-teoreetikot ymmärsivät Foucault'n ideat jo alun alkaen väärin, ja siksi heidän tuottamansa ongelmat painavat enemmän kuin emansipaatiopolitiikan hedelmät. He pyrkivät luikertelemaan olemusajattelun ja konstruktionismin välistä tietä eteenpäin lähinnä sillä verukkeella, että *seksuaalisen käyttäytymisen* käyttäytymisluonne vaatisi kiistämään myös *sukupuolta* koskevan olemusajattelun. *Queer*-teoreetikkojen lähtökohtanaan pitämä ajatuskulku näyttää olleen seuraava: (1) Jos *sukupuolinen käyttäytyminen* hahmottuu vain normatiiviseksi ja vailla olemusta olevaksi toiminnaksi, niin myöskään jaon homo- ja heteroseksuaaliseen käyttäytymiseen ei saisi antaa leimata tapojamme ymmärtää *sukupuolta* (eli jakaa seksin osapuolia naisiin ja miehiin). Toisaalta (2) he ovat ajatelleet niin, että (a) kiellettäessä sukupuolieron kaksiarvoisuus olisi kiellettävä myös homo- ja heteroseksuaalisuus, kun taas (b) kannatettaessa kaksiarvoista sukupuolijakoa sitouduttaisiin automaattisesti jakamaan myös sukupuolinen käyttäytyminen tiukasti kahtia homojen ja heteroiden rajaviivaa pitkin. Edellä mainitut päättelykulut ovat selvästi kestämättömiä. *Sukupuolieron kaksiarvoisuus* ei merkitse sen enempää *homojen kuin heteroidenkaan kieltämistä*, eikä siitä seuraa *seksuaalikäyttäytymistä koskevan dualismin myöntämistä*. Pääongelma on, että *sukupuolista käyttäytymistä* koskeva argumentaatio sekoitettiin *sukupuolta* koskevaan argumentaatioon.

Sukupuolta ja seksuaalista käyttäytymistä ei olekaan nähdäkseni kytketty yhteen missään feministien arvostelemassa "heteroseksuaalisessa binäärilogiikassa" vaan heidän omissa olettamuksissaan, joissa *sukupuoli* yritettiin johdella *seksuaalisesta käyttäytymisestä*. Tätä ajattelutapaa on syytä pitää yhtä virheellisenä kuin käsitystä, että kaksiarvoisen sukupuolieron tunnustavaa ajattelua leimaisi *heteroseksismi*. Ihmisethän voivat *toimia* esimerkiksi heteroseksuaalisesti tai homoseksuaalisesti, kun taas sukupuoli on kiinteä *ominaisuus*, joka ei riipu eikä muutu sen perusteella, miten käyttäydymme. Sukupuoli kylläkin tekee mahdolliseksi sen, että voimme pitää käyttäytymistämme sitten hetero-, homo- tai biseksuaalisena. Yllä mainittu näennäisongelma ratkeaa siis helposti, kun miehenä tai

naisena olemista koskeva argumentaatio erotetaan homo- tai heteroseksuaalisuutta koskevasta argumentaatiosta.

Sukupuolta ja sukupuolista käyttäytymistä koskevien mielipiteiden sekoittuminen feministien, postmodernistien ja *queer*-teoreetikoiden ajattelussa on johtanut myös kerrassaan omituisiin ajatuskulkuihin. Heille tyypillisen väitteen mukaan samat henkilöt, jotka vähät välittävät sukupuolesta, eivät välttämättä olekaan avoimesti homoseksuaaleja tai ei-heteroseksuaaleja perheissään. Tämän mukaan sukupuolieron kiistäminen velvoittaisi olemaan myös ”ei-heteroseksuaali”, kun taas sukupuolieron myöntämisen esitetään olevan merkkinä ”heteroseksuaalisesta binäärilogiikasta” ja sen katsotaan automaattisesti edellyttävän heteroseksuaalista käyttäytymistä! Näitä ajatuskulkuja ovat esittäneet muutamat suomalaiset feministit omissa väitöskirjoissaan.[123] Mutta miksi he yhdistävät *sukupuolta* koskevat kannanottonsa *seksuaaliseen käyttäytymiseen?* Entä kääntäen: pitäisikö minunkin kiistää sukupuoleni voidakseni olla homoseksuaali?

Pelkään pahoin, että nämä asia-alueet on sekoitettu nimenomaan kyseisissä tutkimuksissa. Niiden poliittisesti vapauttavia tendenssejä on yritetty perustella puuttumalla seuraavaan sinänsä virheelliseen ajatuskulkuun, joka on useimpien postmodernististen filosofioiden lähtökohtana ja kritiikin kohteena: (3) ’Jos hyväksytään sukupuolta koskeva olemusajattelu, niin pitää hyväksyä olemusajattelu myös tarkasteltaessa sukupuolista käyttäytymistä.’ Tätä ajatusta postmoderni feminismi on sitten pyrkinyt vastustamaan. Taistelut on kuitenkin käyty tuulimyllyjä vastaan, kun pälkähästä olisi päästy viittaamalla sukupuolen fenotyyppiseen lihallisuuteen ja erottamalla sukupuolta koskeva mielipiteenmuodostus käyttäytymisilmiöistä. Itse kannatankin *sukupuolta* koskevaa olemusajattelua mutta kritisoin sellaista olemusajattelua, joka pyrkii tekemään myös *sukupuolisesta käyttäytymisestä* kiveen kirjoitettua.

Kaksiarvoisen sukupuolieron kieltämisen ohella postmoderni feminismi on pyrkinyt siirtämään aihetta koskevan keskustelun estetiikan ja semiotiikan piiriin etsien sukupuolta ”esityksistä, kuvista, mallisuorituksista ja niiden jäljittelevästä tavoittelemisesta, siteeraamisesta ja ruumiillisista tyyleistä”. Sukupuoli on yritetty nähdä ”sopimuksina, neuvotteluina ja uusintamisena”. Sen on katsottu olevan ”konflikteja, politiikkaa ja joskus vallankumouksellisiakin suorituksia”. Sukupuolen on väitetty ”muuttuvan ajassa ja paikassa”, ja sitä on pidetty ”historiallisena ja kontekstisidonnaisena rakennelmana”. Edellä lausutun mukaan sukupuoli voi riippua melkein mistä tahansa paitsi siitä, mihin *se* on kiinnitetty. Sukupuoleen liittyy ilman muuta konflikteja ja politiikkaa, mutta nehän eivät *ole* sukupuoli. Lauselma, jonka mukaan sukupuoli ”muuttuu” ja on ”rakennelma”, tuskin on kovinkaan tosi. Käsitys, että sukupuoli on ”neuvottelua”, muuttaa sukupuolen lopullisesti pelkäksi paperitiikeriksi, ja lähes huvittava on ajatus, että sukupuoli voi olla myös ”siteeraamista”. Mainittakoon, että edellä esitetyt luonnehdinnat ovat peräisin telaketjufeministi Judith Butlerilta lainatuista lauseista.[124] Hänen mukaansa sukupuoli on muotoutunut ”pakottavan toiston seurauksena”, mutta vähintään yhtä suggeroivaa

on postmodernistien oma toistopakko, jonka mukaisesti seksuaalivähemmistöjen emansipaatio tehdään riippuvaiseksi sukupuolijaon kiistävästä ajattelusta.

Kun feministit ovat valitelleet sitä, että kaksiarvoista sukupuolieroa pidetään yhteiskunnassamme yllä valtavin kulttuurisin satsauksin, kyse on eräänlaisesta vainoharhaisuuden muodosta. Tietynlainen kverulatorinen paranoia eli valitteluvainoharhaisuus onkin yleistä seksuaalivähemmistöihin kuuluville feministeille. Sillä on ilmeinen yhteys omien seksuaalisten kokemusten puuttumiseen ja alistetuksi tulemiseen yhteiskunnassa. Ne puolestaan vain lisäävät seksuaalisuuden sublimaatiota ja ajautumista epätodellisuudentajuisten käsitysten valtaan.

Olen myös omasta puolestani arvostellut heteroseksismiä valtavin kulttuurisin uhrauksin, mutta yhtä paljon olen sijoittanut siihen, että Suomen Akatemia, tutkijakoulut ja muut hautomot saataisiin ymmärtämään sukupuolen ja sukupuolisen käyttäytymisen ero. Heteronormatiivisuuteen kohdistuvan arvostelun siivellä on koetettu kieltää mies. Tässä mielessä sukupuolta ja maskuliinisena miehenä olemista vastaan kamppaileminen on ollut yhtä ideologista kuin pelkkä heteronormatiivisuus itse. Eikö esimerkiksi homo saisi olla Mies, jos on? Sen sijaan kansainvälisien kuuluisuuksien referoiminen näyttää olevan aina turvallista. Jos sukupuoli on pelkkä diskursiivinen muodoste, on sukupuolisista kokemuksistakin vaarassa tulla pelkkää lahjatonta logosentrismiä.

4.7.6. Sukupuoli vai *freak show?*

Postmodernistinen ajattelu on voitu nähdä käyttökelpoisena esimerkiksi mainonnan ja muun populaarikulttuurin piirissä, jossa on totuttu ainakin näennäisesti suosimaan moniarvoisuutta. Sukupuolen sekoittamista vaatetuksessa ja tyyleissä on tällöin pyritty käyttämään ja hyödyntämään vaikuttamisen tehokeinona (mikä ei välttämättä todista kyseisten ajattelutapojen totuudellisuudesta). Toisaalta postmodernistit ovat pyrkineet myös tulkitsemaan kyseistä arjen estetiikkaa ulkoa päin, mutta niin tehdessään he ovat antautuneet pitämään sukupuolta vain ”performanssina” (eli esityksenä) tai *genderina*.

Suuri osa postmodernistiseen retoriikkaan tukeutuvasta trendihurmiosta onkin ollut vain käsitteellistä epätäsmällisyyttä, jossa informaatiosisällöt on alistettu tyylien ja tehokeinojen tavoittelulle. Eräs ongelma on, että seksuaalisuutta koskevien normien muutokset ovat tapahtuneet nimenomaan mainonnan ja muun populaarikulttuurin johdolla, jonka kärjessä ovat olleet heterofeministit. Seksuaalisen ”liberalisoitumisen” on haluttu tapahtuvan mieluummin postmodernistisen irrationalismin kautta kuin sukupuolierotteluun perustuvan homoseksuaalisen filosofian tuella. Seurauksena on ollut pinnallisuutta ja tosiasioiden kieltämistä sekä homojen pukemista mainosmarakateiksi ja sirkusnarreiksi. Kyseinen käyttäytymisvariaatioiden tuotteistaminen näyttelyesineiksi saattaa kertoa siitä, että erilaisuutta ei

koeta vieläkään kovin luontevaksi osaksi elämää vaan teennäisrooliksi, jolla tavoitellaan huomiota. Siksi homoja, lesboja ja transseksuaaleja suostutaan myönnyttelemään, mikäli alistumme ”vain mielenkiintoisiksi friikeiksi”, mutta mikäli esitämme johdonmukaista kritiikkiä heterotiedettä kohtaan, seuraa ankaria sosiaalisia rangaistuksia. Tätä puolestaan ei voida pitää minkäänlaisena kehityksenä, ja trendihurmion pärskeissä olisikin voinut pohtia paremmin myös sitä, kuinka ideologista oma edistyksellisenä pidetty aikamme on. Tosiasiassa me homot olemme ja haluamme olla vakavasti otettavia ihmisiä, joilla on oma arvomaailmamme ja kokemuksellisesti yhtenäinen merkityskonstituutiomme – sekä tulevaisuudessa toivottavasti myös oma kansallisvaltiomme.

Sen sijaan postmodernistinen ideologia on alistanut meidät heterotieteen kohteiksi haluamalla nähdä meidät vain ”systeemin tuotteina”, aivan niin kuin sukupuolenkin. Tällaisessa ”annettujen” ja yleensä myös väärien roolien mukaisesti elämisessä keskeistä on, mitä ihmiselle tapahtuu, kun hän antaa etusijan niille oletuksille, joiden mukaisesti hän on toisille ihmisille, verrattuna siihen, mitä hän on itselleen. Asian voi esittää myös kysymyksenä, miten homoseksuaalisen ihmisen identiteettiin vaikuttaa se, että hän tarkastelee itseään heteroseksuaalisen valtakulttuurin hänelle valmistamien roolioletusten kautta. Tällaisen ajattelutavan mukaan vasta terveydenhoito tekee sairaan, aivan niin kuin vankila tekee rikollisen. Vaikka homoseksuaalien rikos- ja sairaussyytökset on virallisesti kumottu, homot nähdään edelleen systeemin tuotteina, ja postmodernistinen ideologia yrittää epäsuorasti kieltää meiltä omaehtoisen homona tai lesbona olemisen. Niinpä tulkitsenkin, että monet homoseksuaaliset tutkijat ovat postmodernistisen ideologian omaksuttuaan tavoitelleet tuota osallisuutta sukupuolieron kiistävien paradigmojen piirissä vain toteuttaakseen täydellisen yhteiskuntasuhteen: ollakseen toisille ihmisille sitä, mitä yhteiskunta heiltä odottaa. He ovat siis olleet heikosti emansipoituneita henkilöitä, joilla ei ole ollut voimia, kykyä eikä tahtoa erottautua itsenäisesti ajatteleviksi yksilöiksi, vaan he ovat mieluummin omaksuneet sosiaalispainotteisen ihmiskuvan.

Mutta myös postmodernistinen tutkija on olemassa kehollisesti, ja tämä tosiasia hänen on hyväksyttävä: on olemassa hänen todellinen persoonansa ja se, mitä hän on *seksissä*. Nimenomaan seksissä ihminen on uskottavimmillaan paljastaen toisille ihmisille ehdollistuneen ulkokuorensa alta myös hänen lempeän inhimillisyytensä – ja toivottavasti myös eläimellisyytensä. Juuri tällöin myös postmodernisti voi löytää oman lihallisen sukupuolensa ja tulla takaisin sukupuoliseksi ja kehولliseksi itsekseen, jollaisena hän on tähän maailmaan tullut ja jollaisena hän täältä myös lähtee.

On tärkeää huomata, että edellä esittämäni kritiikki ei kohdistu mihinkään seksuaalivähemmistöihin eikä keneenkään henkilöön *sinänsä:* ei homoihin, ei lesboihin, ei transseksuaaleihin eikä transvestiitteihin. Sen sijaan esittämäni kritiikki kohdistuu *queer*-teoreettiseen *seksuaalivähemmistötutkimukseen*, joka on kiistänyt erään tärkeän lähtökohdan eli sukupuolieron, ja siten se on hämärtänyt sekä ihmisten käsitystä itsestään että seksuaalivähemmistöistä syntyvää julkista kuvaa.

Entä mitä merkitystä edellä selitetyllä voi olla sukupuolisuuden tutkimiselle? Filosofiassa ja tiedehallinnossa on kieltäydytty tekemästä suurtakaan numeroa homoseksuaalisuudesta, mutta feminististen teesien esillä pitoa on kyllä suvaittu ja tuettu. Tämä on johtunut siitä, että ollessaan edellä kuvatun kaltaista feminismi on vain toistanut heteroseksuaalisen valtakulttuurin arvoja ja symbolimaailmaa. Vaikka kaksiarvoinen sukupuoliero sinänsä on ilmeinen tosiasia, *ongelmaksi* kysymys sukupuolesta muodostuu vain heteroseksuaalisessa valtakulttuurissa, jossa tavoitellaan sukupuolten yhteensovittamista. Sen sijaan homoseksuaalien kesken sukupuolten yhteensovittaminen ei ole lainkaan tarpeellista. Aivan vastaavasti biologisen ja sosiaalisen sukupuolen käsitteellä on merkitystä vain heteroseksuaalisessa valtakulttuurissa, jossa sukupuolikysymys kohdataan konfliktina. Tämä ei tietenkään merkitse, ettei nais–mies-konfliktia sinänsä voitaisi kohdata myös homomiesten ja naisten välillä.

4.7.7. Sukupuoliero estetiikassa

Sukupuolierolla ja sukupuolisen käyttäytymisen ilmiöillä spekuloiminen ei ole ollut tyypillistä vain heterotieteelle vaan myös heterotaiteelle. Heterotaiteella tarkoitetaan tällöin heteroyhteiskuntaa vahvistavia symbolisen esittämisen toimintamuotoja. Myös pyrkiessään kyseenalaistamaan heteroyhteiskuntaa sen symboliikkaa *rikkomalla* taide saattaa vahvistaa heteroyhteiskuntaa jäädessään vastustamiensa ilmiöiden leimaamaksi. Varsinkin teatteri on ollut eräs heterotaiteellinen esittämisen muoto, sillä näytelmien käsikirjoitukset ja roolit ovat usein heteroseksistisiä, ja homoseksuaalisuus on nähty vieraana ja ulkopuoliseksi arvotettuna erillisilmiönä. Mutta myös heteroseksististä kaavaa koetelleet esitykset ovat usein jääneet rähjäisen rabulismin vangeiksi, ja heteroseksistisyys on yritetty kyseenalaistaa pelkällä repimisellä. Heteroyhteiskunnan pulauttaminen pohjaan ei ole kuitenkaan onnistunut vain kiistämällä sen taiteelliset representaatiot tai laatimalla niistä irvikuvia.

Tiede ja kirjallisuus vetoavat intellektiin eli älyyn, sillä ne perustuvat asioiden käsitteelliseen esittämiseen, mutta kuva- ja näyttämötaiteet vetoavat aisteihin. Sana ”estetiikka” puolestaan juontaa juurensa ”aisteja” tarkoittavasta kreikan kielen sanasta, ja estetiikalla onkin yhteys ihmisen aistimellisuuteen. Edellä käsittelimme sitä, kuinka kokemuksellisuus, kehollisuus ja aistimellisuus on kiistetty heterotieteessä. Nyt pohdin, miten ihmisen ruumiillinen ja kehollinen aistikokemus on esitetty heterotaiteessa ja sitä arvostelevassa postmodernismissa. Kyseiset kapinan ja vastarinnan muodot ovat nähdäkseni olleet heterotieteen leimaamia, eikä niiden kautta ole onnistuttu ilmaisemaan muuta kuin raihnainen vastalause sille, että heterotaiteissa on jotain vikaa. Muutoin postmodernistinen taide on jäänyt pelkäksi heterotaiteen leimaamaksi protestiliikkeeksi pystymättä luomaan homoseksuaalien *omaan* arvo- ja symbolimaailmaan perustuvaa esteettistä esittämistä eli kauneutta.

Sukupuolisen ruumiin taiteelliselle esittämiselle oli 1970- ja 1980-luvuilla tyypillistä se, että sukupuoleen liittyviä merkityksiä etsittiin raa'an ja väkivaltaisen esillepanon kautta. Verellä ja ulosteilla mässäilyä harrastivat Jean Genet'n pohjustamassa hengessä muiden muassa Rainer Werner Fassbinder ja Peter Greenaway. Nykyajan näkökulmasta heidän hankkeensa muistuttavat eräänlaisesta vieraantuneisuudesta. Myös seksuaalivähemmistöt olivat tuohon aikaan niin etäällä seksuaalisuutensa adekvaatista toteuttamisesta, että ne koettivat etsiä omaa seksuaalista olemassaoloaan rajatilojen tavoittelun kautta. Tällä tavoin seksuaaliset kapinamuodot leimautuivat sen saman kristillisen sääntökulttuurin kautta, jota niillä yritettiin vastustaa. Tuloksena oli sadomasokistista rimpuilua. Ilmaisuvoiman etsintä törkytaiteen keinoista merkitsi ajautumista efekteillä ja ärsykkeillä leikittelyn vangiksi, mutta vereen, väkivaltaan ja karkeuksiin vetoaminen oli epäonnistunutta myös identiteettipoliittisesti. Se, että vähemmistöt haudattiin taiteellisissakin representaatioissa kaulaansa myöten kuraan, oli suora seuraus siitä yhteiskunnallisesta tosiasiasta, että heteroseksuaalinen valtakulttuuri oli pitkäksi ajaksi kieltänyt homo- ja biseksuaalisten ihmisten elämästä aidon hellyyden ja rakkauden ilmaukset.

Jean Baudrillard on kuvannut kehitystä osuvasti kysymällä, mistä tuohon ajankohtaan liittyvä sukupuolieron kiistämishalukkuus juonsi juurensa ja mistä se saattoi kertoa. Kun seksuaalisen vapautumisen aika oli ohi 1980-luvulla, ei haluttu etsiä enää vain seksiä, vaan alettiin pohtia sitä, mitä on sukupuoli. 1970-lukua leimanneiden orgioiden jälkeen ei tasapainoiltu halun ja tyydytyksen välillä vaan oman sukupuolisen identiteetin ympärillä. Tavallaan tämä oli johdonmukaista. Kun on saavuttanut vapauden, on pakko alkaa kysellä itseltään, kuka oikeastaan on: Mitä sukupuolta olen? Olenko seksuaalinen, tai mihin sukupuoliero perustuu?[125] Subliimiin seksin kieltämiseen saattoi vaikuttaa aids-ilmiö, joka riisti ihmisiltä vapaan seksin. Toisaalta myös pidättäytyminen seksistä voitiin nähdä seksuaalisen vapauden ilmaisuna, eräänlaisena seksuaalisten yllykkeiden "pakottavuudesta" luopumisena.

Tässä mielessä postmodernistit katsoivat taistelevansa vapauden haaveen hyväksi. Baudrillard näkeekin postmodernismin eräänlaisena itsen havainnoimisessa tapahtuneena muutoksena, historian vaiheena, jonka tarkoitus oli todistaa seksuaalisuudelle annetun etusijan häviämisestä. Postmodernistithan pyrkivät murhaamaan myös ukko-Freudin, jonka mukaan kaikki, mitä teemme, viittaa seksiin. Postmodernistien käsityksen mukaan seksuaalisuudelle kuuluisi toisarvoinen asema, jonka sillä katsotaan olleen modernia yhteiskuntaa edeltäneissä yhteiskunnissa. Heidän toiveensa oli, että seksuaalisuus poistuisi muiden, kenties vaikuttavampien kysymysten paikalta, joita olivat esimerkiksi syntymä, maine ja kuolema. Baudrillardin mukaan ajatus oli, että maskuliinisuus ja feminiinisyys hajoaisivat viimein kokonaan, ja jäljelle jäisi vain lajitelma yksilöllisiä ja itseensä viittaavia sukupuolia.[126] Tämä tuskin kuitenkaan voi vastata sukupuolen olemusta kovinkaan hyvin, koska silloin sukupuoli kadottaisi toisiin ihmisiin viittaavan luonteensa kokonaan. Miesten ja naisten yhteinen uhanalaisuus

syntyykin nyt miehenä olemisen tai naisena olemisen kieltämisestä.

Tämän päivän yhteiskunnassa postmodernistien projektit on valjastettu normatiivisten piilofunktioidensa toteuttamiseen, kun sukupuolen kieltämisvimma on korvannut entisille ajoille tyypillisen seksinkieltämisen. Siinä, missä viktoriaaniset tädit ärsyttivät seksiä janoavia ihmisiä omilla normeillaan, postmodernistiset sukupuolieron kieltäjät toteuttavat nyt samaa sadistista nautinnonhaluaan kieltämällä seksin keskeisen välineen, sukupuolen. Sukupuolen kieltäminen on seksin kieltämistä. Se ilmaisee rukoilijasirkkojen ja sädekehänunnien aggressioita ja kohdistuu voimakkaimmin nimenomaan miehiin. Kyse on perimmältään samasta ahdistelusta kuin 1800-luvun yhteiskunnassa. Sen mukaan esimerkiksi akateemista tutkimustukea ei myönnetä, jos tutkija ei ole sukupuolieron kiistävälle tiedepolitiikalle tottelevainen. Moinen politikointi on kuitenkin paitsi teoreettisesti himmeää, myös tiedepoliittisesti moraalitonta, täysin moraalitonta.

”Tieteelliseksi” naamioitu seksuaalisuustutkimus onkin nyt mahdollista vain sukupuolieron kieltämisen varjossa. Tutkimustukea saa, jos seksistä puhuessaan ei mainitse lainkaan sanaa ”seksi”. Ehdotettuani teoksessani *Dialoginen filosofia*, että Helsingin yliopistoon perustettaisiin miestutkimukseen keskittyvä *Tom of Finland* -instituutti, muutamat *queer*-tutkijat onnistuivat perustamaan naistutkimusyksikkönä toimivan Kristiina-instituutin yhteyteen ”pornoakatemiaksi” nimeämänsä projektin. Näyttöä sen toiminnasta antaa tosiasia, että projektin johtajan tutkimussuunnitelmassa homoseksuaalisuudesta puhutaan mainitsematta liioin sanaa ”homoseksuaalisuus”. Juuri tätä pidetään sellaisena ihanteena, josta kansainvälisten asiantuntijoiden raati palkitsee tutkijanpaikalla. Myös Suomen Akatemia rahoittaa sukupuolieron kieltävien henkilöiden toimintaa, jotta he voisivat jatkaa politikointiaan yliopistoissa. Tosiasiassa tiedeyhteisöllä ei ole oikeutta aiheuttaa muille jäsenilleen sen kaltaista vahinkoa, jota postmodernistien kansainvälisesti organisoitunut puolueellisuus tuottaa tutkimustukia kiistämällä tai jakamalla niitä epäoikeudenmukaisesti.

Aivan kuten postmodernistina tunnettu Baudrillard itse sanoi, sukupuolen näkeminen ei-kaksiarvoisessa tai ”desentralisoidussa” (hajautetussa) viitekehyksessä ei olekaan merkinnyt vapautumista vaan vapauden rajoittamista. Postmodernismin keinoilla ”vapautunut” on kuin äänestäjä, joka muuttaa mielipidettään mielipidetiedustelun eikä omantuntonsa mukaan – vain nähdäkseen vallassa jonkin edustamansa symbolimuodostelman, jota hän kannattaa siihen liittyvän tunnelman eikä tosiasioiden vuoksi: hän vaihtaa sukupuolta, vaatteita ja tapoja muodin eikä kokemuksensa perusteella.

Postmodernistisen ajattelun vaikutuksesta filosofiassa ja populaarikulttuurissa on vallinnut eräänlainen *syvällisyyden kielto*. Sen mukaan mikään ei ole totta eikä epätotta, eikä mikään ole oikein tai väärin, saati että yksilön kokemuksilla tunnustettaisiin olevan merkitystä. Samalla kun postmodernismi on kiistänyt syvällisyyden, se on pyrkinyt kieltämään henkisen elämän merkityksen väittämällä, että syvyys on pinnassa, kyvyssä sulautua massaan, kokea näennäistä iloa sekä nauttia ilman huolta ja varsinaista

tyydytystäkään. Siinä mielessä postmodernismi on velkaa hilpeänä tunnetulle 1920-luvun modernismille. Omituista on, että maassamme julkaistuissa estetiikan ja taidehistorian alaan kuuluvissa tutkimuksissa juuri kukaan ei ole vaivautunut pohtimaan, millä tavoin nämä ”ruumiillisuudesta”, ”aistimellisuudesta” ja ”lihallisuudesta” laveasti puhuvat työt myös toistavat sitä 1930-luvulle ominaista materialismia, joka johti totalitaariseen ihmiskuvaan ja sitä kautta suursotiin ja väkivaltaan. Myös modernismissa ja sen postilmiössä saattoi olla kyse eräänlaisesta nekrofiilisen destruktiivisuuden muodosta, joka huipentui dekonstruktiossa. Tämä herättää epäilyn, kunpa kyse ei olisi akateemisen yhteisön *omasta* vapauden kammosta ja rakastumisesta tuhon voimiin eli samasta asiasta, jota Erich Fromm kuvasi tutkimuksissaan.[127] Soveltaen lausuttuna ajatus on, että pako yksilöllistymisen haasteisiin liittyvästä vapaudesta tieteen kollektiiveihin tuotti tutkijakunnalle ahdistusta, jota se pyrki lievittämään katoamalla kirjastoihin tai lyömällä säpäleiksi lautasia. Tällaisessa vasaralla tiskaamisessa ei ollut kuitenkaan kyse Nietzschen harjoittamasta vasaroinnista,[128] joka tarkoitti alun perin pelkkää ääniraudalla pimputtelua: uskontojen ja filosofioiden tarkastelua sekä kokeilua, kuinka ne soivat.

4.7.8. Sukupuoli on lihassa

Sen lisäksi, että kaksiarvoinen sukupuoliero on sekä homoseksuaalisen että heteroseksuaalisen käyttäytymisen ehto, myös transsukupuolisuuteen liittyvät ongelmat puoltavat ontologisen analyysin tarpeellisuutta. Transihmiset ovat usein käyttäneet sukupuolen vaihtamisesta termiä ”sukupuolen korjaaminen”. He haluavat siis saattaa oman sukupuolensa vastaamaan itse kokemaansa sukupuolta. Biologian kannalta kyseessä ei ole kuitenkaan sukupuolen vaihtaminen eikä korjaaminen vaan pelkkä ulkonäön muutos, sillä ihmisen kromosomisto säilyy joka tapauksessa entisenlaisena. Fenomenologiset filosofit eivät yritä väittää *tätä* biologista tosiasiaa vastaan, kuten postmodernistit. Sen sijaan fenomenologit ratkaisevat asian kiinnittämällä huomion kokevalle subjektille *ilmenevään* eli fenotyyppiseen sukupuoleen. Niinpä myöskään edellä esittämäni argumentaatio, jolla olen kritisoinut postmodernistisia suuntia ja perustellut kaksiarvoisen sukupuolijaon tärkeyttä, *ei* nojaudu biologisen sukupuolen käsitteeseen eikä naturalismiin. Ne edustavatkin useimmiten erityistieteiden tematisaatioita ilmiölle nimeltä sukupuoli. ’Ruumiillisuus’, ’kehollisuus’ ja ’lihallisuus’, joihin olen sukupuolten jakoa kannattaessani sitoutunut, eivät ole ensisijaisesti biologian käsitteitä vaan filosofian käsitteitä. Fenomenologisille filosofeille sukupuolieron kaksiarvoisuus ei ole ensisijaisesti biologinen eli geeneistä, hormoneista tai kromosomeista riippuva fakta, vaan kokemuksellisesti ilmenevä tosiasia. Kysymykseen sukupuolen merkityksestä voidaan vastata johtopäätösmäisesti näin: *Inhimillisen kokemisen kannalta merkityksellinen sukupuoli on se, joka ilmenee fenotyyppisesti ihmisen kehossa eli hänen lihassaan*. Tämä ei silti merkitse esimerkiksi sitä, että vaihtaessaan ulkoisia

sukupuolen tunnusmerkkejään transseksuaali vaihtaisi sukupuoltaan, sillä ontologinen totuus on, että hänen *biologinen* kromosomistonsa pysyy entisellään. Siksi biologisesta naisesta ei koskaan tule biologista miestä eikä miehestä naista. Mutta prosessi vahvistaa, että kaksiarvoinen sukupuoliero on vaikuttava kategoria paitsi filosofiassa, myös arkikokemuksen tasolla.

Fenomenologisen filosofian ratkaisuehdotus biologisen sukupuolen ja sosiaalisen sukupuolen välillä käytyyn sananvaihtoon on: *Liha*. 'Liha' sopii sukupuolen fenotyyppiseen tematisoimiseen erityisen hyvin, koska sen kautta hahmottuu, että sukupuolista kokemista leimaa (1) ruumiillisen ja henkisen kokemisen *kokonaisvaltaisuus*, (2) *sukupuolielinten* keskeinen rooli seksuaalisessa kokemisessa ja (3) kokemiseen liittyvien merkitysten juontuminen suoraan *ei-predikatiiviselta* eli keholliselta eksistenssitasolta. Myös fenomenologiselle filosofialle itselleen tyypillinen kuvaus tajunnan intentionaalisesta rakenteesta voi havainnollistaa tapaa, jonka mukaisesti ihmisen koko keho nähdään yhtenä suurena sukupuolielimenä; esimerkiksi suuntautumisen ideaa sinänsä voidaan pitää fallossymbolisena.

Fenomenologisen ajattelun keinoin voitaisiin nähdäkseni ratkaista myös useita transsukupuolisuuteen liittyviä ongelmia paremmin kuin sitoutumalla postmodernismiin tai *queer*-teoriaan, joiden kautta on ajauduttu turhaan sukupuolijaon kiistämiseen. Samasta näkökulmasta voidaan ottaa kantaa 1980-luvun feministien luoman *sex–gender*-jaottelun oikeutukseen. Pidän jopa sitä paremmin perusteltuna kuin eräiden nykyisten feministien yritystä kieltää käsiteparista toinen (*sex*) ja kytkeä tämän englannin kielen sanan kaksoismerkitys 'sukupuoli' ja 'sukupuolinen käyttäytyminen' yhteen. Itse katson, että käsiteparista olisi karsittava *gender*, säilytettävä *sex* ja analysoitava se osiinsa. Tätä kautta ihmisen seksuaalisuudesta voitaisiin hahmottaa erikseen sukupuoli ja sukupuolinen käyttäytyminen, kun taas *gender* on pelkkä viikunanlehti, jolla ei ole tekemistä sen enempää sukupuolen kuin sukupuolisen käyttäytymisenkään vaan lähinnä vaatetussuunnittelun kanssa.

Käsitykseni mukaan sukupuolella ei ole olemassaoloa lihallisen tason ulkopuolella. Myös sukupuolen kautta koetut *merkitykset* liittyvät läheisesti ihmisen kehollisen eksistenssitasoon. Omalla tavallaan asian puolesta todistavat ne filosofit ja sosiologit, jotka *eivät ole* kyenneet löytämään sukupuolelle olemusta tai olinpaikkaa vaatteiden, muotien tai pukeutumistrendien maailmasta. Sukupuoleen liitettyjä käyttäytymis- ja näyttäytymisodotuksia sekä niiden arvotuksia, kuten maskuliinisuutta ja feminiinisyyttä, tulisikin käsitellä sukupuolesta riippumattomina asia-alueinaan. Itse asiassa vasta näin voitaisiin irrottautua myös sukupuolta leimanneista ideologioista, kun maskuliinisuuden tai feminiinisyyden hyödyntäminen olisi mahdollista (esimerkiksi pukeutumisessa) sukupuolesta *huolimatta*.

Loppuratkaisuksi jää, että sukupuoli on lihallinen ominaisuus, jonka tärkein toteutumisyhteys on fenotyyppinen sukupuoli, se, mitä ilmenee jalkojen välissä. Tämä tarkoittaa, että ihmisen sukupuoli on hänen kehonsa ja sukupuolielimiensä ominaisuus. Tältä pohjalta voitaisiin tehdä myös uskottavinta seksuaalivähemmistöpolitiikkaa. Eksistenssifenomenologinen

sukupuolisuuden ontologia ei merkitse nojautumista diskursseihin eikä käsitteisiin eikä niiden kautta tematisoituun olemusajatteluun. Eksistenssiajattelun lähtökohtana on niinkin konkreettinen asia kuin liha, jonka merkitys ei voi koskaan paljastua asiaa koskevassa sanankäytössä vaan ainoastaan kokemuksen ja ei-käsitteellisen tiedonmuodostuksen piirissä.

Entä mitä merkitystä edellä esitetyllä on homoseksuaalisen filosofian ja heterotieteen väliselle kamppailulle? Ensinnäkin (1) sukupuolieron kiistämispyrkimys on seurannut suoraan heteroiden omassa seksuaalisuudessaan kohtaamista ongelmista ja sukupuolten yhteensopimattomuudesta, jonka vuoksi he ovat pyrkineet häivyttämään sukupuolieron merkityksen ja ajatelleet, että seksuaalisessa kanssakäymisessä heidän tietoisuutensa omasta sukupuolestaan jopa katoaa. Niinpä koko ajatus sukupuolen katoamisesta on pohjimmiltaan heteroseksistinen.

Toiseksi (2), sosiaalinen konstruktionismi, postmodernistinen feminismi ja *queer*-teoria ovat edustaneet heterotieteen muotoja, sillä ne ovat perustaneet näkemyksensä minästä maailmaan suuntautavan direktiivisen ja projektiivisen asenteen kiistämiseen ja suosittaneet tilalle reflektiivistä asennetta, joka on symboliarvoltaan heteroseksistinen ja feminiininen.

Kolmas (3) ja tärkein perustelu sille, miksi nuo ajattelutavat ovat heterotiedettä pönkittäviä ajattelun muotoja, on merkityksenteoreettinen. Kieltäessään ei- ja esipredikatiiviset merkitykset analyyttinen filosofia, postmodernismi ja pragmatismi ovat pyrkineet kiistämään samaa sukupuolta olevien ihmisten yhteiseen kokemusmaailmaan perustuvan merkityskonstituution. Siten ne ovat pyrkineet toimimaan ymmärtämisen edellytyksiä, samaa sukupuolta olevien ihmisten rakkautta ja aitoa filosofiaa vastaan.

4.7.9. Homohyvää tutkimusta?

Vähemmistöpoliittisesti motivoituneessa tutkimuksessa huomiota on herättänyt suunnaton yksimielisyys sosiaalisen konstruktionismin ja *queer*-teorian verrattomuudesta. Eriävät mielipiteet on pyritty vaientamaan, ja ainakaan niiden esittäjiä ei ole rahoitettu. ”Kriittiseksi” itseään nimittävä nais- ja miestutkimus ei olekaan postmodernismiin ihastuttuaan osoittanut kovin merkittävää itsekriittisyyttä, mikä on tehnyt siitä suorastaan epäkriittistä. Kaikissa vähemmistöissä ja tiedeyhteisöissä esiintyy luonnollisesti painetta yksimielisyyteen. Yksimielisyyttä tarvittaneen poliittisten päämäärien tavoittelemiseen. Avoimuudesta ja vapautuneisuudesta kertoisi kuitenkin se, minkä verran yhteisö sallii keskuudessaan vasta-ajattelua. Täten aavistan syyn myös siihen, miksi kiistanhalustaan kuuluisa Jacques Derrida tunnettiin meillä täällä Suomessa ”Ranskan Jukka Hankamäkenä”. Hänelle solidaarisesti totean, että erimielisyydestä pitäisi palkita. Kriittinen filosofi esittää näkemyksensä oman toimeentulonsa kustannuksella, ja juuri siksi kyseenalaistamisen pitäisi olla kannustettavampaa kuin pelkän valtavirtaan yhdistyvän hymistelyn. Pelkäksi ”kritiikiksi” nimittämisen sijasta rohkenenkin luonnehtia edellä muotoilemaani Lihan Filosofiaa seksuaali-

suuden filosofian ”kopernikaaniseksi kumoukseksi”. Se on käänteentekevä osa sitä murrosta, joka nyt on meneillään sukupuolisuuden filosofiassa.

Samalla kun innostus postmodernismia ja *queer*-teoriaa kohtaan on laantunut, ollaan taas matkalla kohti arkirealistisia aiheita ja sukupuolisuuden käsittämistapoja, ja pyhimyksen sädekehä on katoamassa Foucault'n ja Butlerin yltä. Mielipidejohtajien laakeroiminen on ollut tavallaan ymmärrettävää, sillä heidän on katsottu edustaneen vähemmistötutkimuksen omia saavutuksia, mutta asiaan liittyvä epäkriittisyys on saattanut ilmentää myös tarpeetonta häviömielialaa suhteessa heidän oman ajattelunsa itsenäisyyteen. Siten se on vaarantanut heidän antamansa tieteellisen esimerkin, jolloin viittaaminenkin on muuttunut vain rituaaliseksi.

Varsinkin Foucault'a on kohdeltu sekä heteroiden että homojen keskuudessa jonkinlaisena messiaana, mikä johtui hänen rohkeudestaan, toisin sanoen siitä, että tieteenharjoittajien joukosta löytyi edes yksi omilla aivoillaan ajatteleva filosofi. Jos Foucault edustikin homokulttuurin kaapista tuloa tieteitten piirissä, hänestä huumaantunut postmodernismi puolestaan merkitsi eräänlaista murrosikää, ja *queer*-teoria oli tuon sekoiluvaiheen huipennus. Tulevaisuuteen sijoittuva homovaltion idea puolestaan merkitsee homoseksuaalien lopullista identiteetin vakiintumisen vaihetta ja manifestia ”viimeisen tulevaisuudenutopian” puolesta.

Seksuaalivähemmistöillä on edessään elävän toiminnan aika. Suurin osa tähänastisesta teorioinnista on ollut pelkkää historian kirjoittamista, mikä johtunee siitä, että tulevaisuudenvisiota ei ole ollut. Tämän kirjan myötä on.

Historian hämärässä rämpimisestä on välittynyt paitsi kuva menneisyydestä, myös vaikutelma tunteiden tukahduttamisesta, joka nykyisyyden kannalta näyttää ahdistavalta. Salaisten tapaamispaikkojen todellisuudessa yksityinen oli vääristyneellä tavalla julkista. Homojen elämää leimasivat vuosikymmenien ajan porno, sota ja ”teatteri” – niin kaksoiselämän teennäisyyteen kuin taiteilijamyytin varassa piileskelemiseen viittaavassa merkityksessä.

Siksi tuo Foucault'lta periytynyt historian vaaliminen on saattanut tarpeettomasti toistaa vanhoja käsityksiä, ja huomiota ansaitsee nykyajan oletettu ”edistyksellisyys”. Meillähän ei ole koskaan ollut omaa kansallisvaltiota, vaikka identiteetin ja kansakunnan käsitteet ovat liittyneet liikkeissämme yhteen lippua myöten. Legitiimi Suomi on monen homon ja lesbon kannalta edelleen vain muutaman neliökilometrin kokoinen, kun provinssissa ja periferiassa eletään yhä 1950-luvulle ominaisten asenteiden aikaa.

Niinpä monet tutkijat ovat nykyisinkin kieltäneet tekevänsä *vähemmistötutkimusta* ja keskittyneet kuvaamaan, minkälaisia *valtakulttuurit* ovat olleet. Näköalojen luominen seksuaalivähemmistöihin niitä ympäröivien peilipintojen kautta on ollut kiinnostavaa mutta ongelmallista siksi, että keskustelut on käyty valtakulttuurien ehdoilla. Tämä on tuottanut vaikutelman, ettei meillä ole mitään omaa.

Sen sijaan tässä kirjassani pyrin paitsi kritisoimaan tieteellisen vallankäytön heteroseksistisyyttä, erityisesti luomaan utopian uudesta homoseksuaalisesta valtiosta. Sen filosofinen tausta on perusteltu kokemuk-

sellisen ja sukupuolisidonnaisen merkityskonstituution kautta. Juuri lihallisissa yhteyksissä tulee näkyviin, että homojen ja heteroiden asenteet ovat aivan eri galakseilta, vaikka sukupuoli onkin sama. Sukupuoli ja sukupuolinen käyttäytyminen ovat siis eri asioita. Homojen ja heteroiden eroja ei siten selitä pelkkä ”heteronormatiivisuus” vaan yksilöiden alkuperäinen eksistenssinsä kokemistapa.

4.7.10. Mansikkahilloa, olkaa hyvä!

Entä mihin olen pyrkinyt edellä esittämilläni analyyseilla? Haluanko sinkkufeministien nuuskakerholta Black Widow -rajauksen silmääni? Toivonko Drag-Kalkkunan huitaisevan minua Mustanaamion irtonumerolla? Odotanko, että Suomen Akatemia lahjoittaisi minulle ämpärillisen mansikkahilloa? Itsekritiikin vaatimuksiin vastaan tavalla, joka lienee kaikille foucault'laisille kallonporaamoille tyypillinen: ”Onko täällä enää muita järkeviä kuin minä?”

Kaikilla mainitsemillani seksuaalivähemmistöihin lukeutuvilla tutkimussuunnilla ja teoreetikoilla on pysyviä ja muhkeita ansioita, kuten niiden tekijöilläkin. Tosiasiassa nämä julkisuudessa kiitetyt tutkimukset eivät ole kuitenkaan kovin tarkasti ajateltuja. Olenkin pyrkinyt kyseenalaistamaan niiden teoreettisiin sitoumuksiin liittyvän postmodernin kyklooppimaisuuden ja avaamaan asioihin eksistenssifenomenologisen näkökulman, joka perustuu sukupuolen ja sukupuolisen käyttäytymisen ontologiseen analyysiin.

Myös tutkimusten yhteiskunnallista vaikuttavuutta voisi terävöittää, ja tehostamisen varaa on ajatuskulkujen ohjaamisessa loogisiin lopputuloksiinsa. Monet tieteenharjoittajat näyttävät ajattelevan, että kun jokin ilmiö on tarpeeksi hyvin selitetty, se lakkaa olemasta voimasta. Oletus voi olla esimerkiksi seuraava: kun on tieteellisesti osoitettu, että homojen syrjiminen työelämässä on ”vain sosiaalinen normi”, se selitettynä lakkaa vaikuttamasta. Usko pelkkään tiedon voimaan johtaa usein taikurimaiseen ajatteluun, jossa pelkän filosofoimisen tai sosiologisoimisen uskotaan jo muuttavan yhteiskuntaa. Kyllä siihen vaaditaan jatkuvasti työtä.

Myönteistä edellä mainituissa postmodernistisissa tutkimussuunnissa on ollut se, että ne eivät ole tukeutuneet *pelkkään* biologismiin. Naturalistien äänet ovat muuttuneet vähemmistöistä puhuttaessa usein köhinäksi, kun homoseksuaalisuutta ei ole voitu ”sovittaa” naturalistiseen lajinsäilytysideologiaan. Sekä naturalistien että postmodernistien olisi pitänyt tunnustaa ontologisen analyysin tarpeellisuus ja myöntää, että heidän erityistieteelliset näkökulmansa ovat vain tieteen *tematisaatioita*, joiden takana on kokemuksellinen ja havaintojen tasolla merkitsevä sukupuoli.

Erään keskeisen kysymyksen muodostaa se, miksi feministien ja *queer*-teoreetikoiden on ollut niin välttämätöntä kiistää biologinen (tai filosofian termein lausuttuna kehollinen, ruumiillinen ja lihallinen) sukupuoli. Tämä edellyttääkin heidän motiiveihinsa liittyvän psykodynaamiikan tulkintaa. *Sexin* kieltämisessä *genderin* hyväksi on ollut kyse eräänlaisesta rituali-

soitumisesta. Monet feministeinä esiintyneet henkilöt ovat elämänkokemuksiltaan traumaattisia. He ovat kokeneet elämässään sortoa, alisteisuutta ja seksuaalista hyväksikäyttöä, tai ollessaan heteroita he ovat kadottaneet luottamuksensa miehiin. Niinpä he näkevät alistamista, sortoa ja uhkia kaikkialla ja leimaavat tavanomaisenkin filosofisen toiminnan ”patriarkaalisen” ja ”sovinistisen” vallankäytön ilmaukseksi. Oman epäluuloisuutensa tuloksena he ovat hakeutuneet omalle saarelleen ”naistutkimukseksi” nimittämänsä paradigman piiriin, jossa tieteellisen rationaalisuuden takeeksi katsotaan riittävän sen, että teksteissä on tiettyjen kirjoittajien nimiä ja kansainvälisiksi auktoriteeteiksi kohotettujen henkilöiden lauseita. Kyseinen siteeraaminen ja imitoiminen eivät ole kuitenkaan feministeille ja naistutkijoille itselleen hyväksi – paitsi tiedepoliittisesti – myöskään henkilökohtaisesti. Usein ne merkitsevät vain heidän asemansa pahentumista heidän kieltäessään itseltään sukupuolen ja seksin.

4.7.11. Kartesiolainen heteroseksismi

Miten sitten olen itse ymmärtänyt ihmisen kehollisuuden ja ruumiillisuuden, jotka ovat sukupuolisena olemisen lähtökohtia? En ole pitänyt kokemuksellisten ilmiöiden käsitteellistä enkä kielellistä lähestymistä kovin luontevana, ja mieluummin olen viitannut kokemusten ei- tai esipredikatiiviseen olemukseen. En ole pitänyt myöskään tarpeellisena toistella saksalaisperäistä ruumiin eli ”objektikehon” (saks. *der Körper*) ja ”eletyn kehon” (saks. *der Leib*) erottelua. Max Schelerin jakoa ”objektikehoon” (esimerkiksi käteen näköhavainnon kohteena) ja ”elettyyn kehoon” (samaan käteen kipua tuntevana),[129] voidaan pitää kartesiolaisena ja kristillisenä (Scheler olikin katolilainen kristitty). ”Kehon” tai ”ruumiin” sijasta olen puhunut mieluiten lihasta, mikä vastaa paremmin myös eksistenssifenomenologian kokonaisvaltaista ihmiskäsitystä.

Terävärajainen jako ruumiiseen ja sieluun on ollut pohjimmiltaan ideologinen, ja se on nojautunut tieteellisen perinteen uskonnollisiin alkuehtoihin. Kyseinen dualismi ilmentää myös eräänlaista heteroseksismiä, sillä jako ruumiiseen ja sieluun (samoin kuin kokemukseen ja järkeen) kuvastaa heteroseksuaalisen miehen oidipaalista tunnedynamiikkaa, jonka seurauksia ovat totemistiset uskonnollisen ajattelun muodot ja ontologinen jumalaoletus. Tämä dualismi maan ja taivaan välillä on sittemmin heijastunut ihmiskuvaan. Jakoa hengen ja aineen (tai sielun ja ruumiin) kesken voidaan siis pitää pohjimmiltaan keinotekoisena. Se onkin ollut leimallinen tietyille homokauhua poteville uskonnoille, kuten kristinuskolle ja islamille. Perimmältään se on johtunut niille ominaisista naturalistisista, lajinsäilytysstrategisista ja keskinäiseen kilpailuun liittyvistä motiiveista. Sen sijaan Kaukoidän uskonnoissa, aivan kuten antiikin Kreikan filosofioissakin, ihmisen sukupuolisesta olemassaolosta on voitu ajatella monipuolisemmin ja tasapainoisemmin, mikä näkyy esimerkiksi platonisessa kehollisen kauneuden ja itsestä huolehtimisen ihanteessa.

5.

HETEROYHTEISKUNTA

5.1. OLYMPIALAINEN UIMASTADION HETEROYHTEISKUNTANA

Heteroseksuaalinen valtakulttuuri muodostaa niin laajan ilmiön, että siitä on mahdotonta piirtää kuvaa kokonaisuudessaan. Heteroyhteiskunnan arvioimiseksi riittää, että pureudutaan sen tiettyihin esiintymismuotoihin, sillä heteroseksuaalisen valtakulttuurin symbolit ja arvot toistuvat yhteiskunnan halki muodostaen totaalisen sosiaalisen faktan. Se, mikä pätee urheilussa, pätee myös heterotieteessä. Se, mikä on voimassa heterotieteen piirissä, leimaa heterotaidetta sekä heteroseksuaalista kasvatusta ja koulua. Luotaessa kuvaa näistä heteroyhteiskunnan osa-alueista tulee samalla arvioiduksi koko heteroyhteiskunta.

Tässä luvussa heteroyhteiskuntaa lähestytään esimerkkitapausten kautta. Ne valaisevat edellisissä luvuissa selitettyjä heterotieteen ja hetero-”filosofian” yleispiirteitä. Vaikuttavimpia heteroyhteiskunnan ja -valtion olemusmuotoja edustavat sen institutionalisoituneet rakenteet, kuten urheilu ja armeija. Heteroyhteiskunnan käsite on tietenkin valtion käsitettä laajempi. *Valtion* käsite kattaa lähinnä virallisformaalin yhteiskunnan, joka on olemassa *laillisuuden* puolustamiseksi, kun taas *yhteiskunnan* alaan kuuluu *yhteisöllisyyden* vahvistamiseksi luotu kansalaisyhteiskunta. Heteroseksuaalisessa valtakulttuurissa heteroyhteiskunta ja heterovaltio toimivat sopusoinnussa keskenään, sillä laillisuutta valvova valtio tukee heteroseksuaalista kansalaisyhteiskuntaa ja kääntäen. Sitä, kuinka valtion ja yhteiskunnan käsitteet poikkeavat toisistaan heterovaltiossa ja homovaltiossa, selitetään tarkemmin tämän kirjan päättävässä luvussa. Nyt paneudumme heteroyhteiskunnan keskeisten ominaispiirteiden valaisemiseen, ja tarkastelujen kohteena on aluksi ”heteroyhteiskunta pienoiskoossa”: uimastadion.

Helsingissä vuonna 1952 pidettyjen kesäolympialaisten näyttämönä toiminut uimastadion on arvokas funktionalistishenkinen rakennus. Se on yksi maailman harvoista sellaisista maauimaloista, joiden radoilla on taisteltu olympialaisista mitaleista ja joka edelleen on kaiken kansan aktiivisessa käytössä. Suuri osa tätä aikaisempien olympialaisten uimaloista on niin huonossa kunnossa, että ne on jouduttu sulkemaan yleisöltä. Uudemmat taas ovat katettuja rakennuksia, jotka on ympäröity valtavilla katsomoilla ja turva-aidoilla ja joiden käyttö on rajattu vain kilpailutoimintaan. Helsingin uimastadion on pelkistettyjen linjojensa ja sään vaihteluille alttiin avonaisuutensa vuoksi klassisen kaunis ympäristö ruumiin kunnon ja antiikin Kreikasta tuntemamme itsestä huolehtimisen vaalimiseen. Tuulen, auringonpaisteen ja sateen tuottama dramatiikka on läsnä stadionilla edelleenkin järjestettävissä nuorten suomenmestaruuskilpailuissa. He tosin pääsevät uinnin maratonmatkalla eli tuhannellaviidelläsadalla metrillä lähes minuuttia parempiin aikoihin kuin vuoden 1952 olympiakultamitalisti. Koska ihmisen evoluutiossa ei ole tapahtunut noin suureen tulosparannukseen johtaneita muutoksia vain puolessa vuosisadassa, kehityksen syyt löytyvät ihmisen kehon paremmasta trimmauksesta ja niin sanotun val-

mennustoiminnan sekä uintitekniikan tehostumisesta. Ihmisen keho on valjastettu palvelemaan urheilun päämäärää eli voittoa entistä hallitummin, ja siinä näkyy myös oireita kehon välineellisestä ja heteroseksistisestä käytöstä. Muutoin voisi luulla, että ihmiset, jotka paistattelevat päivää kauniilla puutarhamaisella mäellä sijaitsevan stadionin vehreässä syleilyssä, viettäisivät aikaansa jonkinlaisessa euforisessa Eldoradossa.

Kirkkaina ja kuumina kesäpäivinä stadionin nurmikot ja katsomot täyttyvät aurinkoa ottavista kaupunkilaisista, ja stadionin alue muuttuu seksuaalisuutta tihkuvaksi lihatiskiksi. Miehet, jotka makaavat vatsallaan, voivat silloin tuntea allaan jotain kovaa. Vaikka eroottinen lataus leimaakin paikan ilmapiiriä melkein käsin kosketeltavasti, uimastadionin ilmapiiri vaikuttaa ahdistuneelta ja estoiselta. Ihmisten suhtautumisessa itseensä, lihallisuuteensa ja kehollisuuteensa on paljon torjuttua ja häpeän aiheena esiintyvää ujoutta, joka käy ilmi uimapukujen käyttöpakosta ja tarkoista mutta lausumattomista korrektiussäännöistä: alastomuus ja seksuaalisuuden ilmaiseminen ovat kiellettyjä, eikä alueella juuri flirttailla, rakastelemisesta puhumattakaan.

Oireellista on, että seksiä ei harjoiteta edes ilman lupaa, kävijöiltä piiloon jäävissä puskissa tai kallioiden päällä, jossa se olisi huomaamattomasti mahdollista. Normit ovat menneet ihmisten ihon alle, aivan niin kuin ihmisten oma iho on verhottuna uimapukujen alle. Torjuttu seksuaalisuus leimaa uimastadionin elämää eräänlaisena jatkuvana uteliaisuutena: katseina, valloittamaan pyrkivänä kävelytyylinä ja huolettomana tupakointina.

Tervetuloa: et ole nyt Rivieran nudistirannalla, jossa homot, lesbot ja heterot kävelevät ilman vaatteita kuumalla hiekalla lämpötilan noustessa yli kolmeenkymmeneen asteeseen. Et ole myöskään saksalaisessa lomakylässä, jossa eläkeläiset paahtavat vuosien mittaan patinoitunutta nahkaansa aurinkokylvyissä. ”Nahka” onkin erinomainen vertauskuva ja samalla mitä todellisin rajapinta oman itsen ja maailman välisen suhteen kuvaamiseen. Näiden ihmisten nahka on kohtaamiselle alttiilla tavalla paljaana, ja he harjoittavat nudismia. Mutta ollessasi Helsingin uimastadionilla ihmisten nahka on verhottuna polyesterikuiduista valmistettuihin, katseen ja auringonvalon peittäviin esteisiin: uimapukuihin. Tämä ei johdu vain siitä, että olemme Suomessa, vaan siitä, että Suomessa muuta vaihtoehtoa ei ole kuin tämä heteroseksualisoitu uimastadion, jolla tosin on alastonurheilusta muistuttavat perinteensä antiikin Kreikan olympialaisissa.

5.1.1. Puhtaus ja kaappi

Uimastadionille tulija saa käteensä pääsymaksua vastaan kuitin, josta löytyy teksti ”urheilija on siisti”. Ihmistä ei siis vain kehoteta siisteyteen vaan häntä pidetään automaattisesti ”urheilijana”, jonka olemukseen liitetään ”siisteyden” ominaisuus. Kun jonkin asian katsotaan seuraavan suoraan ihmisen olemuksesta, sitä ei tarvitse perustella, eikä siihen tarvitse kehottaa. Siisteyden vaatimus, joka on lausuttu tuossa sinänsä vaatimatto-

massa pääsylipussa, kertoo kuitenkin omalla hiljaisella mutta paljastavalla tavallaan sublimaatiosta ja seksuaalisuuden torjumisesta, jota uimastadionilla, tuolla ”aivan liian eroottisena” pidetyllä ja kaikkiin sukupuolisiin väärinkäytöksiin houkuttelevalla alueella harjoitetaan.

Seuraava asia, jonka stadionille saapuja kohtaa, on kaappi. Kaappiin voi jättää päältään irtoavat vaatteet ja muut varusteensa, ja kaappi auttaa ihmistä riisumaan myös vaatteiden painolastiin liittyvät roolit. Mutta samalla kaappi määrää laittamaan päälleen jotain muuta: uimapuvun. Tässä uintikeskuksessa alastomana ei saa liikkua muualla kuin omaa sukupuolta varten tarkoitetuissa saunoissa ja suihkuhuoneissa, jotka sijaitsevat katsomorakenteiden alapuolelle rakennetuissa sisätiloissa, juuri siellä, missä ovat myös nämä kielletyn ja sallitun pukeutumisen rajapintana toimivat kaapit. Turhaan ei sanota, että heteroyhteiskunta manifestoituu tilallisissa ja arkkitehtonisissa ratkaisuissa. Ne jakavat myös uimastadionilla kävijät sukupuolen mukaisesti naisten ja miesten pukuhuoneisiin, saunoihin ja suihkutiloihin. Tässä jaottelussa ei ole homojen kannalta mitään kielteistä, paitsi että heteroseksuaalisessa valtakulttuurissa siihen yhdistetään kaikkeen seksuaalisuuteen – myös homoseksuaalisuuteen – liitettävää paimentamista. Sukupuolierolla näyttääkin olevan merkitystä nimenomaan heteroseksuaalisessa valtakulttuurissa, ja siksi myös heterofeministien olisi viisainta myöntää sukupuolieron vaikuttavuus. Juuri he ovat vaatineet tarkempaa uimapukujen käytön valvomista, yläosattomuudesta rankaisemista ja ainakin huomauttamista rintaliivien käyttämättömyydestä. Nämä ahdistuneet naiset ovat vaatineet, että pikkupoikia kielletään tirkistelemästä naisten pesu- ja pukuhuonetiloihin. Heterofeministit, jotka kieltävät sukupuolieron teorioissaan, ovat siis itse vaatineet sukupuolieron ja sen mukaisen *sukupuolesta riippuvan* normiston valvomista käytännössä: uimahalleissa, urheilussa, stadioneilla ja televisiossa. Uimastadionilla vallitseva heteroseksismi ei ilmenekään nyt sukupuolieron myöntämisessä vaan sen epäsuorassa kieltämisessä. Vaatimalla verhoamaan sukupuolen vaatteisiin ja pakottamalla ihmiset käyttämään sukupuolijaottelun mukaisia suihkutiloja sukupuoliero pyritään tekemään *keinotekoisesti merkityksettömäksi.* Näin heterot koettavat sulkea pois omat sukupuolieroon perustuvat seksuaaliset yllykkeensä eli oman eroottisuutensa ja seksuaalisuutensa.

5.1.2. Nudismin kieltäminen

Alastomuuden ja nudismin kieltäminen liittyy sukupuolieron vaikuttavuuteen. Tämä käy ilmi eri sukupuolten suhtautumisesta alastomuuteen. Heteromiehet voisivat mainiosti kuljeskella alastomina myös stadionin ulkoalueilla, sillä ovathan he keskenään alasti myös suihkutiloissa ja saunoissa. Samalla tavoin homomiehet viihtyvät mielihyvin alastomina sekä miesten kesken että kaikkialla muuallakin. Uimapukujen käyttämistä vaativat naiset. He haluavat vältellä heteromiesten katseita pitäen oletuksenaan, että heteromiehet joka tapauksessa tarkkailisivat naisia tuolla feministien

paheksumalla fallisella ja läpitunkevalla katseellaan. Merkillistä onkin, että suuri osa naisista pyrkii katseiden kohteiksi hakeutuessaan esimerkiksi mannekiineiksi tai misseiksi, mutta samalla osa heistä paheksuu sitä, että miehet katselevat heitä. Todennäköisesti katseita vastaan sohiminen ilmaisee vain naisten peniskateudesta johtuvaa kastraatiouhkausta ja katkeruutta sen johdosta, että katseilta suojautumaan pyrkivät naiset eivät itse ole kaikkein eroottisimpia ja viehättävimpiä yksilöitä.

Lesbonaisille on kai yhdentekevää, ovatko he alasti vai uimapuvuissaan, vaikka feministilesbojen militarisoitunein siipi onkin vaatinut miesten yksiselitteistä sulkemista itselleen omimiensa tapahtumien ja alueiden ulkopuolelle. He ovat opettaneet saman hyökkäävyyden myös heterofeministeille. Yhtä kaikki, uimapukuihin pukeutumisen ahdistava vaatimus on seuraus naisten ja miesten keskinäisistä ristiriidoista, jotka perustuvat eri sukupuolta olevien ihmisten seksuaaliseen yhteensopimattomuuteen.

Keskeisen syyn nudismin välttelyyn muodostaa heteroseksuaalisten vanhempien halu salailla ihmisen alastomuutta ja sukupuolisuutta lapsiltaan. Häveliäisyyssyistä ja kaksinaismoralismiin sortuen he vaativat seksuaalisuuden tukahduttamista ja vaatteisiin verhoamista myös uimastadionilla. Valvoessaan pukeutumispakkoa ”lasten edun” vuoksi nämä heteroseksuaaliset perheenisät ja -äidit tuskin tulevat ajatelleiksi, kuinka suurta ahdistusta *aikuisille* tuotetaan lasten näennäisen edunvalvonnan nimissä.

Nämä estoiset heterot opettavat omat ahdistuneet asenteensa ja epäluonnollisen suhtautumisensa alastomuuteen myös lapsilleen, jotka päätyvät ajattelemaan, että sukupuolisuudessa on muka jotain pahaa. Kyseinen normatiivi on tullut niin vahvasti sisäistetyksi, että stringeissä paikalle saapuva nuori mies palaa takaisin pukuhuoneeseen vaihtamaan seksikkäät uimahousunsa stadionin vuokraamiin epäeroottisiin vaaleansinisiin kauhtanoihin todeten alistuvasti, että ”tämähän onkin perhepaikka, joten käyn vaihtamassa stringit pois”.

Nudismin välttelyssä, häveliäisyydessä ja lapsilta peittelyyn tähtäävässä kaksinaismoralismissa saavat ilmaisunsa heteroseksuaaliseen valtakulttuuriin liittyvät häpeä, ujous ja estoisuus, joiden varjolla ihmisiä taivutellaan kieltämään oma lihallisuutensa ja seksuaalisuutensa. Paradoksaalista on, että hävetessään sukupuolisuutensa julkista osoittamista yleisillä alueilla heterot tulevat sallineiksi nudismin *samaa sukupuolta* olevien kesken suihku- ja saunatiloissa. Niissä puolestaan vallitsee saunojen oviin kirjoitettu suoranainen normi, jonka mukaan saunaan meno on sallittu *vain ilman uimapukua*. Lisäksi saunojen seinään on kiinnitetty kyltti, jossa lausutaan, että uimapuvussa saunaan saavat astella ainoastaan tiettyjen uskontokuntien jäsenyydestä muistuttavaa merkkiä kantavat henkilöt, joilla on uskonnonvapauteen sisältyvä oikeus kieltäytyä riisumasta uimapukujaan edes saunassa. Käytännössä erityisoikeuden myöntäminen uskonnollisen alaryhmän jäsenille on kääntynyt noiden vähemmistöryhmien stigmatisoimiseksi, joka saattaa tuoda mieleen jopa keskitysleirit. Kyseinen suvaitsevaisuus *uskonnollista* moniarvoisuutta kohtaan muistuttaa myös siitä, että stadionilla ei olla myötämielisiä *seksuaalista* moniarvoisuutta kohtaan.

Tämän merkiksi ei-syntyperäinen islamilainen maahanmuuttaja, jolla ei ole edes Suomen kansalaisuutta, asetetaan viranomaisilta haetussa ratkaisussa suomalaiskansallisen tapakäytännön edelle ja eräänlaiseen poikkeusasemaan suhteessa suomalaiseen saunomiskulttuuriin. Saunojen ovissa on kuitenkin perustelut myös sille, miksi uima-asut pitäisi saunaan mentäessä riisua. Ne on jätettävä pois "ilman raikkaana pysymiseen" liittyvistä syistä eli siksi, ettei uimapukujen mukana kulkeutuva kloori aiheuttaisi saunassa höyrystyessään "hengenahdistusta" allergikoille. Perusteluista voidaan havaita, että tämänkin vaatimuksen täytyy olla lähtöisin jonkun heteroseksuaalisen neurootikon kynästä. Islamistit ja allergikot on siis otettu lämpimästi huomioon viranomaisten sinänsä ristiriitaisissa julistuksissa, eikä juuri missään muualla kohdella etnisiä vähemmistöjä niin suopeasti kuin vaatteiden rooleista luopumaan pakottavissa uimahalleissa.

Mutta *homoseksuaalien* asema julkisissa uimahallissa ja saunoissa on toisenlainen. Etnisiä vähemmistöjä palvellaan siksi, että heterot voisivat kieltäytyä ottamasta kantaa uimahalleissa ja uimaloissa mielellään viihtyvän toisen vähemmistön eli homojen asemaan sekä meidän estottomaan käsitykseemme alastomuudesta. Etnisten vähemmistöjen etujen vaalimisella pohjustetaan vastausta siihen, miksi homojen ajatukset nudismin lisäämisestä on torjuttu. Viranomaisten ajatuskulku on sellainen, että "olemme ottaneet huomioon jo niin paljon vähemmistöjä, että emme voi ryhtyä tekemään enää homojen haluamia perinpohjaisia pukeutumissääntöjen muutoksia, kuten nudismin sallimista uimahalleissa". Heterot ovat valmiita kieltämään jopa suomalaisen saunomiskulttuurin salliessaan erivapauksia maahanmuuttajille, kunhan he saavat siitä verukkeen myös homojen torjumiselle.

Nudismin ja alastomuuden kieltäminen harmittaa heteromiehiä salaisesti, sillä nudismi sopisi heille oikein hyvin, mutta heidän naisensa eivät anna periksi. Heteromiehet ovat erityisen harmissaan siitä, että homojen näköalat kauniiden miesten katselemiseen saunoissa ja suihkutiloissa ovat loistavat. Heteromiehet ovat kateellisia havaitessaan, että sukupuolisuuden ja seksin kieltäminen yleisillä alueilla ei palvelekaan heidän omaa etuaan, mutta homot voivat nautiskella alastomuudesta samaa sukupuolta olevien kanssa suihkuissa ja saunoissa. Tämä saattaa heteromiehet tuntemaan voimakasta aggressiota homoseksuaaleja kohtaan. Heteromiestä hävettää, kun hän ei saa tuoda omaa puolisoaan saunomaan yleiseen saunaan, mutta homot voivat heteroseksistisen sukupuolijaon vallitessa mainiosti tulla suihkuttelemaan ja saunomaan yhdessä puolisonsa kanssa tai suuremmallakin porukalla. Kateus johdattaa seksuaalisuuttaan avoimesti toteuttamaan tottuneen heteromiehen raivoihinsa. Siksi hän pitää elämäntehtävänään kieltää ja torjua kaikki homoseksuaalisuuden ilmenemismuodot julkisissa tiloissa ja, mikäli mahdollista, myös jaella rangaistuksia niistä.

Uimastadionin ulkoalueilla ja altaiden läheisyydessä heteromiehet osoittavat juuri ja juuri sen verran seksuaalisia ja eroottisia tunteitaan, että he halailevat ja suutelevat naisiaan. Tämän he tekevät jopa naisten suostumuksen vastaisesti osoittaakseen homoseksuaalisille miehille, että he ovat

varmasti heteroita. Se luo heille pohjan homoseksuaalisuutta koskevien epäilyjen poiskitkemiselle ollessaan suihkussa ja saunassa. Yksi heteroseksistisen tarkkailun ja valvonnan ominaispiirre onkin siinä, että sen kautta homoseksuaalisen rakkauden ilmaukset pyritään kieltämään *kaikkialla* yhteiskunnassa. Homoseksuaalisuus ei näy, eikä sen sallita näkyvän missään. Mikäli homoseksuaalit rakastelevat ja osoittavat hellyyttä toisilleen saunassa samalla tavoin kuin heterot kuhertelevat keskenään uima-altaissa, heterot langettavat homoille ankaran rangaistuksen. Heteromiehet mulkoilevat saunoissa olevia homoja vihaisesti, ilmaisevat aggressionsa huomautuksen tai murjaisun muodossa, tekevät ilmoituksen henkilökunnalle tai kutsuvat paikalle poliisin. Pahimmassa tapauksessa he uhkaavat homoja väkivallalla ja pahoinpitelevät heidät saunassa tai suihkussa. Siksi homot ovat näennäisen oma-aloitteisesti hiljaa ja eleettömästi. Meidät ehdollistetaan välttelemään ja peittelemään omaa seksuaalisuuttamme enemmän kuin heterot häpeävät omaansa, sillä meihin kohdistuu välitön väkivallan ja rangaistusten uhka. Homo on usein lavastettavissa myös pedofiiliksi, seksuaaliseksi ahdistelijaksi tai häiriköksi, ja yleensä pelkkä epäilys riittää tuomioon ja porttikieltoon. Homoihin ei siis päde se, että olisimme syyttömiä, kunnes toisin todistetaan, vaan me olemme aina jo oman olemuksemme vuoksi heteroiden tuomitsemia.

5.1.3. Heteron kostoase: sauna

Sauna on heteromiehelle eräänlainen todistelutuomioistuin. Heteromies ei halua näyttää, että hän pitää saunassa olemisesta, alastomuudesta, lämmöstä ja kiireettömyydestä, sillä hän pelkää leimautuvansa homoksi. Heteromiehen täytyy peittää tunteidensa sekavuus järjestämällä saunaan pahat olot. Sauna tuottaa heteromiehelle ahdistusta, mikäli hän saa tietää, että saunassa on homomiehiä. Niinpä heteromies ilmaisee aggressionsa heittämällä saunan täyteen löylyä. Tarkoitustaan tehostaakseen hän usein mainitsee, että ”löylyä vartenhan tänne on tultu” pyrkien viittaamaan käsitykseensä, ettei saunassa saisi nautiskella vaan saunomisen pitää sattua. Kyseessä on sama heteroseksuaaliseen valtakulttuuriin liittyvä ideologia, jonka tunnemme heinäpelloilta: ihmisen on kärsittävä keskellä kesää työstä ja vaivasta. Heterot siis pyrkivät tuottamaan itselleen nautintoa heinänteosta tai saunasta *pois pääsemisen* kautta. Mitä kuumempi ihmisellä on, sitä vapauttavammalta kylmä suomalainen ulkoilma tuntuu. Talvisin nuo hullut menevät avantoon. Se on osa heidän kristillistä ja kartesiolaista skitsofreenisyyttään, joka saa ilmaisunsa rajatilojen tavoitteluna. Siten he koettavat korostaa myönteisiä kokemuksiaan. Valkoinen ei kuitenkaan tule valkoisemmaksi mustaa pohjaa vasten, eikä musta tule mustemmaksi vertaamalla sitä valkoiseen. Värit ovat mitä ovat. Siksi myös tämä vastakohdilla ja dualismeilla operoiva vapautuksen stimuloiminen on pohjimmiltaan kompleksista, eikä siitä ole itsensä Perkeleen sormenjälki kaukana.

Lihallisissa yhteyksissä kylmän ja kuuman vuorovaikutus tuo mieleen

eräänlaisen helvetin. Heteromiehellä on ”hyvä olla”, kun kaikki on pielessä ja olo tuntuu mahdollisimman pahalta. Se kertoo odotettavissa olevasta vapautuksesta. Tai sitten noiden kuusikymppisten ukkojen iho on niin parkkiintunutta, että he eivät yksinkertaisesti *tunne* enää mitään kiukaalta höyrystyvän sata-asteisen veden tiivistyessä heidän selkänahalleen ja suomiessa heidän ihoaan. Heteroseksuaalisen saunamajurin käsi viihtyy löylykauhan kahvassa. Pakkoneuroottista toistoliikettä muistuttaen hän heittää kiukaalle yhä enemmän vettä toisten heteroiden luovuttaessa ja siirtyessä alemmille lauteille tai pois koko saunasta. Hetero ei voi näköjään mitään sille, että homoseksuaaliset yllykkeet pulpahtelevat jatkuvasti hänen mieleensä, vaikka hän koettaakin kaikin voimin torjua mielikuviaan kiskomalla kiukaasta yhä enemmän tulikuumaa löylyä.

Kiduttavan löylykilpailun perimmäinen syy ei ole heteromiesten keskinäinen halu ratkoa paremmuuttaan heteroille tyypillisen uhmakkuuden kautta. Syitä heteromiesten harjoittamaan löylyllä ruoskimiseen on kolme. Ensinnäkin heteromies koettaa torjua omia homoseksuaalisia intohimojaan, joista hän ei ole aina tietoinen. Helpoiten tämä käy, kun nautinto muutetaan pieneksi inkvisitioksi. Tämä antaa hyvän pohjan myös heterovaltioiden välisille diplomaattisille neuvotteluille politiikassa, kun on osoitettu, että heteromiehet eivät pidä toisistaan, vaikka he haluavatkin lavastaa saunomisen ”luottamuksen osoitukseksi”. Sitten voi vihata toista osapuolta vaikka kuinka paljon ja olla häijy. Saunottamalla ratkottiin aikoinaan myös Suomen ja Neuvostoliiton suhteita. Toinen tärkeä näkökohta on, että tukahduttavan kuumuuden tuloksena heteromies onnistuu eliminoimaan erektionsa, joka monien mielestä paljastaisi hänen homoseksuaalisuutensa. Kolmas syy paineen nostoon löylyhuoneessa on heteromiesten halu häätää pois lauteilla nautiskelevat homoseksuaalit. Viisaampien väistyessä löylyn tieltä saunasta poistuukin muutamia homoja, joista eräät päättelevät suihkun viileydessä, että löylykiulun ehdyttyä kyseinen kuumuusmaanikko varmaan hyppää kiukaalle istumaan! Hetken kuluttua saunan heiluriovi kuitenkin vinksahtaa auki, ja punaniskainen heteromies noutaa katse vesihanaa lasittuneesti tuijottaen uuden ämpärillisen vettä aloittaakseen lisälöylyn puskemisen jo ennestään tulikuumaan tupaan. Joissakin tapauksissa, kun löylyä on aivan liian paljon, heteromies lähtee *itse* pois ja jättää toiset kärsimään saunaan. Mutta mikäli tarkoitus on vain todistella, kuinka paljon kukin kestää kärsimystä, heteromies kärsii muiden mukana mahdollisimman pitkään, vaikka häneltä koaguloituisivat aivojen valkuaiset ja vaikka piilolinssit palaisivat kiinni hänen silmiinsä.

Mistä sitten syntyy heteroiden ilmaisema homoviha ja heteroksi julistautumisen pakko? Heterolle on ensiarvoisen tärkeää todistella olevansa hetero varsinkin, jos hän sattuu olemaan ruma eikä siitä syystä saa naista. Heteroksi todisteleminen on tärkeää, jotta ruma hetero välttyisi joutumasta homoepäilyjen kohteeksi. Mutta joskus ”hetero” on myös todellisuudessa homo, ja hän tekeytyy tahallaan rumaksi koettaen siten vältellä homoutensa paljastumista: näin selitysperuste naisista etääntymiselle on luotu. Homoepäilyjen kohteeksi joutumisen pelko onkin merkittävimpiä syitä siihen,

miksi sinänsä kauniit heterot laittautuvat aikaa myöten rumiksi, lihovat ja pilaavat ulkonäkönsä välinpitämättömyydellään.

Myös saunassa olevat pojat keskustelevat homovastaisesti peitelläkseen omaa homouttaan. Havaitessaan toisten poikien ja miesten katselevan heitä he alkavat kertailla jalkapallotuloksia muistaen sen ikävän tosiasian, että jalkapallo on homovastaisuuden symboli ja väkivallan väline. Sillä tavoin nuo nuoret pyrkivät antamaan itsestään kuvan "heteroina". Kysyypä eräs kuusitoistavuotias vieressään istuvalta kaveriltaan, tietääkö hän erään heidän luokkatoverinsa olevan homo ja että kyseisen Janin olisi hänen mielestään jo "aika tunnustaa". Ystävä häpeää selittäjän puolesta, joka avoimesti epäilee itseään, mutta eläkeikäinen setä kuuntelee heitä lauteilla tietäväinen hymy naamallaan ja ajattelee: "Siinäpä vasta älykäs nuori mies, kun tietää kuka on homo, laitanpa itsekin kihlasormukseni paremmin näkyville, niin kukaan ei oivalla myös minun olevan homo!" Näin hän viestittää vastentahtoista hyväksyntäänsä, joka tapahtuu sen kustannuksella, että hän itse kieltää itsensä.

Poikien lähtiessä pois yksi heistä varmistaa lauteilta poistuessaan, ettei hänen kalunsa ole seisokissa vilkaisemalla ennen lähtöään jalkojensa väliin. Suihkussa olevat toiset pojat puolestaan hakevat fyysistä ja seksuaalisten suhteiden puuttumisesta johtuvaa kontaktia toisiinsa kaulailemalla ja tönimällä toisiaan. Kaksi uimavalmennusryhmään kuuluvaa poikaa laittaa jopa painiksi suihkuhuoneessa, jolloin toinen pojista asettuu lattialla selällään makaavan pojan päälle. Molempien kuusitoistavuotiaiden kalut ovat puolijäykkinä, ja heidän kaverinsa pyrkivät hillitsemään lattialla olevia huomauttamalla, että "teitä vähän katsotaan". Kyseinen kontaktin haku ja siihen liittyvä defensiivisyys kertovat näiden suloisten enkelien olevan mitä parhaassa homoseksuaalisuudelle alttiissa iässä. He ovat "homoja" jo oman direktiivisen maailmasuhteensa ja kehollisen uteliaisuutensa vuoksi.

Pakotettuina peittelemään omaa homouttaan he joutuvat antamaan itsestään viestin, että he ovat muka heteroita. Ikävää on, että heteroseksuaalisen valtakulttuurin oman estoisuuden vuoksi he eivät yleensä saa tuota janoamaansa homoseksiä, ja aikaa myöten heistä tulee heteroita. Heitä siis vaivaa niin sanottu heteroseksuaalinen oletus, jonka he langettavat toisilleen perusteettomina luuloina. Pukeutuessaan ja peittäessään jumalalliset vartalonsa vaatteilla nuo hekumallisen kauniit nuoret miehet paljastuvat "fruittareiksi" eli homoseksuaalisen tyylin omaksuneiksi hedelmäkakuiksi, joita sanotaan myös "metroseksuaaleiksi" tai "retroseksuaaleiksi" ja jotka puuhelmin ja peililasein varustautuneina muistuttavat 1970-luvun tyypiteltyjä homoja. Internetin kuvagallerioissa he esittelevät itseään keskustelukanavilla, joiden nimet ovat esimerkiksi "*happy with gay style*" ja "parempi olla homo kuin läski", sekä lähettävät toisilleen ironiaan verhottuja rakkauden tunnustuksia. Nämä "meegoiksi" sanotut viestit ovat pieniä symbolisia sydämenkuvia (<3), jotka kertovat yhtä paljon avoimesta kaukorakkaudesta kuin käpertymisestä epävarmuuden ympärille. Tuossa iässä ollessaan he ovatkin pulassa. Heteroseksistinen häveliäisyys kieltää heiltä avoimen seksin niin, että se pursuilee esiin "leikiksi" lavastettuna

mutta uhmakkaan häpeämättömänä homoseksuaalisena käyttäytymisenä. Aika sanoista tekoihin siirtymiselle tulee ehkä jo piankin, mutta ei täällä.

Heteroiden edustaman homovihan kannalta merkittävää on myös heidän suhtautumisensa ”leikkisyyteen”. Leikkisyys sinänsä kuolettaa seksin, koska se viestittää, että ihminen ei ole tosissaan. Siksi monet heterotytöt kutsuvat ”playereiksi” sellaisia nuoria miehiä, jotka sosiaalisen paineen vuoksi flirttailevat tyttöjen kanssa mutta viihtyvät mieluummin poikaseurassa. Heterot yrittävät tällöin käyttää poikien orastavasta homoseksuaalisuudesta vähättelevää ja epäseksualisoivaa ”leikkimisen” kielikuvaa. Toisaalta he käyttävät joskus samaa metaforaa myös omasta seksistään, mikä saattaa olla merkki heteroseksuaalisuuden epäeroottisuudesta. Pääasiassa heterot kuitenkin pyrkivät käyttämään ”leikkimisen” kielikuvaa homoseksuaalisuutta epäerotisoidakseen. Tällöin he yrittävät ilmaista aggressiotaan lavastamalla homoseksuaalisuuden ”vain infantiiliksi pelehtimiseksi”. Tällaista mielikuvaa he pyrkivät levittämään varsinkin huomatessaan, että homot tuovat seksuaalisuutensa esille suoraan. He siis toivovat homoseksuaalisuuden esittämistä mieluummin leikkisästi tai kepeästi voidakseen sitten inhota juuri tuota leikkisyyttä, jota he itse ovat vaatineet ja josta on vaadittu poistettavaksi kaikki avoin seksikkyys.

Kun homot on taivuteltu vastaamaan heteroiden omaa mielikuvaa siitä, että homojen pitää olla ”*gay*” (eli hilpeitä tai iloisia), heterot toivovat voivansa vihata myös homojen ”naismaisuutta”, jonka he ovat tosiasiassa itse luoneet painostamalla homoja olemaan ilmaisematta seksuaalisuuttaan. Jos siis homo on avoimesti homo, heterot vihaavat meitä. Ja jos olemme homoja heidän toivomallaan tavalla, he vihaavat meitä entistä enemmän. Jos taas homo tekee heteromiehistä pilaa, heterot raivostuvat, ja jos heihin suhtautuu ystävällisesti, he pitävät sitä lähentelyn ja juuri tuon itse olettamansa ”leikkisyyden” ilmaisuna. Heterot kääntävät silloin kaiken ironian, myös itseironian, homomiehiä vastaan suhtautumalla homoihin kyynisesti. Tämä näkyy esimerkiksi siinä, että heteromiehet antavat itselleen luvan kertoa pahanilkisiä vitsejä homoista mutta vaativat homoilta asiallisuutta, kuten armeijassa. Todelliset heterofasistit sanovat tällöin, että homoseksuaalien esittämä heteroseksuaalisen valtakulttuurin arvostelu ”loukkaa” heitä, vaikka tosiasiassa heidän oma asennoitumisensa vahingoittaa meidän omia toimintaedellytyksiämme joka päivä sata kertaa enemmän.

Tyypillistä on, että heteroseksuaalit kieltäytyvät hyväksymästä heteroseksuaaliseen valtakulttuurin kohdistuvaa ironiaa, arvostelua ja pilkantekoa. Näin he koettavat kieltää juuri sen saman iloisuuden ja leikinlaskun, jota he itse olivat vaatimassa homoilta taivutellessaan homoja näennäisiloiseen *gay*-kulttuuriin. Nauru taas on ilmaisuna pelkästä ahdistuksesta. Ja kun ”iloisena” tunnettu homomies puolestaan alistuu kerjäämään oikeutusta tämän leikinlaskun kautta, heteromiespä ilkeileekin hänelle ja valittaa, että homojen tapa ilmaista itseään on pelkkää vitsailua. Edellä esitetyn jatkuvan konfliktin vuoksi moni homomies tunnetaan ”vain hilpeänä leikinlaskijana”. Tosiasiassa kyseessä on alistamisen ja kerjuun muoto, jonka mukaisesti homomies erehtyy anomaan oikeutusta suostumalla heteroiden maskotiksi,

näyttelyesineeksi tai eräänlaiseksi kylähulluksi. Juuri siihen heteromiehen onkin sitten helppo tarttua ja koettaa rikkoa tämä viihteellinen ja television saippuasarjojen varjolla synnytetty näennäisen myönteinen ilmapiiri sekä vaatia keskustelulta ”asiallisuutta”.

Armeijassa hetero ei itse taatusti vastaa hymyyn hymyilyllä vaan tahallisen korostetulla koleudella sekä vaatimuksella naaman pitämisestä peruslukemilla. Naurua ei sallita edes pilkallisuuden merkiksi tai stressin hillitsemiseksi saati omista syistä. Vitsien viljelyyn liittyvä tulkinnan avainten jääminen kuulijakunnan käsiin käännetään heteroseksuaalisessa valtakulttuurissa huumoriin syyllistyneiden vahingoksi. Heterot siis johtelevat itseironiankin homoja vastaan. Heteromies voi laatia homoseksuaaliselle filosofille kielteisen asiantuntijalausunnon esimerkiksi yliopistossa. Tällöin homolta kielletään hänen ansaitsemansa status tai hänen tekstinsä julkaiseminen esimerkiksi sillä perusteella, ettei se, ”että kirjoittaja pitää itseään muita filosofeja huumorintajuisempana, riitä filosofisen julkaisemisen perusteeksi”. Kyseinen heterofasisti saattaa myös hylätä homofilosofin nimittämisen virkaan. Tämä on homojen saattamista jatkuvan vainon kohteeksi.

Tosiasiassa heteromies toivookin homoseksuaalisen filosofian ja spiritualiteetin pilaantuvan ja homoseksuaalien toiminnan kanavoituvan aggressioksi. Heterofasisti toivoo voivansa turmella filosofian. Hän haluaa, että homomies kävisi heteron kimppuun ja pilaisi tyylinsä. Siten hän uskoo voivansa houkutella myös homon siihen samaan jorpakkoon, jossa hetero itse rypee. Tavoitellessaan homolta aggression osoittamista heteromies toivoo voivansa syyttää homomiestä rikoksesta. Tosiasiassa heteromiehen ilkeä juoni on sellainen, että sen johdosta heteromiehen oma naama pitäisi painaa katuun ja antaa heterolle kunnolla asfaltti-ihottumaa – sillä näinhän he ovat tehneet meille halki vuosisatojen ja tekevät edelleenkin joka päivä, eivätkä vain vertauskuvallisiksi muuttuneissa muodoissa vaan viranomaisten omasta toimesta useimmissa maailman maissa. Heterofasismi on ulottanut vaikutuksensa kaikkialle, ja sen ilmaisuja näemme perheissä, kaduilla, kouluissa ja yliopistoissa.

Heterot koettavat käyttää valtaa omalla hilpeyden ja vakavuuden dialektiikallaan. Se pyrkii vaikuttamaan omalla yllätyksellisyydellään, ja sen kautta heterot yrittävät vetää maton homojen alta. Tämä näkyy myös uimastadionin ja kuntosalien kaltaisissa julkisissa tiloissa, joissa heterojen otsasuonet pullistelevat ja heidän hampaansa narskuvat raivosta heidän havaitessaan homojen keskinäistä flirttailua ympärillään. Siksi he koettavat kanavoida homovastaisuutensa myös ”pedofilian” vastaisuudeksi. Namusetäjahdin kautta homoseksuaaliset miehet on pakotettu kontrolloimaan itseään, ja monet homot ovat sisäistäneet kielteiset asenteet niin, että he varoittelevat jo toisiaankin katselemasta liian hartaasti paikalla olevia seitsemäntoistavuotiaita Adoniksia. Pedofilian vastaiset asenteet ovat tulleet niin pahoin sisäistetyiksi, että homomiehet voivat uhata toisiaan jopa ”ilmiantamisella”, vaikka todellisuudessa he himoitsevat katseidensa kohteena olevia nuorukaisia.

Samanaikaisesti heteroita harmittaa, että he ovat luoneet sukupuolijaon saunaan, sillä sen noudattamatta jättäminen olisi heteroiden oman edun mukaista, kun paikalla olisi myös heitä itseään miellyttävää nuorta lihaa. Se, miksi heteromiehet haluavat muuttaa yleisen saunan helvetinkoneeksi ja kostoaseeksi, johtuu heidän näkemyksestään, ettei saunassa saa kokea ruumiillista mielihyvää eikä varsinkaan nautiskella seksistä samaa sukupuolta olevien kanssa. Heteroiden vihamielisyys heijastelee kateutta, joka johtuu siitä, että heterot itse eivät voi saunoa muijiensa kanssa. Sukupuolten välinen sekasaunominen mielletään lähes yhtä moraalittomaksi asiaksi kuin homoseksuaalisuuden osoittaminen julkisissa tiloissa. Silloin kun heterot yhteissaunovat pikkujouluissa tai opiskelijajuhlissa, he torjuvat seksuaalisuuden ja erotiikan vivahteet painottamalla, että ”sauna on pyhä paikka, jonne seksi ei kuulu”. Väittävätpä muutamat heterot saunan olevan ”täysin epäeroottinen paikka”. Tällaiset seksiä torjuvat toteamukset eivät liene vedenpitäviä. Seksuaalisuus tunkeutuu monin tavoin niiden läpi, ja monet heteromiehet osallistuvatkin mielellään firmojen saunatilaisuuksiin nähdäkseen, kuinka sihteerit ja pankkineidit sipsuttavat lauteille rinnat terhakkaasti pomppien ja karvakolmiot vilkkuen.

Homoseksuaalien näkökulmasta yksi kaikkein käsittämättömimpiä heteroseksuaalisen valtakulttuurin ilmiöitä edustaa sekasauna, jossa *ei* harrasteta seksiä. Heteroseksuaalisen valtakulttuurin estoisuuden huomioon ottaen se on kuitenkin täysin ymmärrettävää. Ongelmana on, miksi heteromiehet eivät pane, vaikka he näkevät edessään alastomia naisia: ovatko he homoja, vai eivätkö alastomat naisvartalot kiihota heitä? Vastaus on tietenkin se, että kyllä heitä kiihottaa, mutta he eivät nussi, sillä he *eivät saa seksiä naisiltaan* johtuen naisten erilaisesta tyydytysrakenteesta. Naisten seksuaalisuus on näet yhteen sopimatonta katsomiseen ja välittömään intohimon tyydyttämiseen perustuvan miesten seksuaalisuuden kanssa. Naiset eivät yleensä salli tirkistelyä edes Internetin webbikameroitten kautta, ja siten he kieltävät seksin miehiltä taivutellen heitä maanitteluun ja kerjäämiseen. Pihtaamisen kautta naiset käyttävät julmaa seksuaalista valtaa.

Pahimmassa tapauksessa heteromiehet alkavat puolustaa naisiaan ja heidän seksikielteisyyttään ja jakaa naisille ohjeita siitä, kuinka *torjua miehiä* heidän ”päällekäyviltä” pyrkimyksiltään. Tällä kaksinaismoralistisella valheellisuudellaan heteromiehet tulevat pettäneiksi oman sukupuolensa koettaessaan olla ”fiksuja” (ja pyrkimällä saamaan naisilta seksiä juuri tuon kyseisen temppunsa kautta). Turhautumisesta kärsivä heteromies vastaakin usein homoseksuaalien osoittamaan ihmettelyyn toteamalla, että homot ”eivät ymmärrä tästä maailmasta mitään” tai että ”tuolla asenteella homo on telkien takana viimeistään viiden vuoden kuluttua”. Tosiasiassa heteroiden ajatukset kertovat vain siitä, että he ovat kärsineet katkeria takaiskuja koettaessaan naida vaimojaan saunakamarin puolella, mutta vastaus, joka heille on annettu, on ollut kuin Hietasen saama kala-ateria *Tuntemattomassa sotilaassa*. Heteromiehiä harmittaa, ja he ovat epätoivoisia naistensa kieltäessä heiltä suoran seksin. Heteroseksuaalisen valtakulttuurin estoisuus johtuu siitä, ettei naisten seksuaalisuus vastaa miesten tapoja

harjoittaa seksiä. Siksi heterot pyrkivät kieltämään myös miesten keskinäisen seksin kaikkialla, missä nautinnonhaluiset homot voisivat päästä siitä nauttimaan. Tässä suhteessa uimastadion on useimpien muiden kehon nautintoja säätelevien instituutioiden tavoin heteroseksuaalisen yhteiskunnan eroottista alennustilaa kuvaava paikka.

5.1.4. Luvallista voyerismia

Tirkistelyltä ei voi välttyä sen enempää uimahalleissa kuin rannoilla tai uimastadionillakaan. Suihkuissa ja saunoissa liikkuu alastomien miesten lisäksi myös naispuolisia siivoojia, jotka käyvät säännöllisesti ja määrätietoisesti luuttuamassa lattian ja pesemässä lauteet. Helsingin kaupungin liikuntavirasto pahoittelee sitä, että siivousta suoritetaan asiakkaiden käyntiaikoina, mutta jättää pahoittelematta sitä, että myös miehille tarkoitettujen tilojen siivoojat ovat naisia.

Olisi hauska tietää, kuinka äänekkään vastalausemyrskyn heteronaiset nostaisivat, mikäli naisten saunoja ja suihkutiloja kävisi siivoamassa parikymppisistä nuorista miehistä koostuva partio. Kun siis univormuihinsa pukeutuneet naiset vakoilevat miehiä suihkuissa ja saunoissa, heteronaiset voivat lausua, että ”työtähän me vain teemme”, ikään kuin toiminnan työskentelyluonne poistaisi heidän katseidensa takana asuvan seksuaalisen uteliaisuuden. Naisten läsnäoloa miesten pukuhuoneissa ei pidetä tirkistelynä, mutta jos miehet tunkeutuisivat ”ammatin harjoittamisen” varjolla naisten tiloihin, naiset nostaisivat asiasta porun. On siis pääteltävä, että naisia joko pidetään epäseksuaalisina henkilöinä tai heille myönnetään tirkistelyyn erityisoikeus. Julkisesti asiaa kysyttäessä naiset sanovat tekevänsä alipalkattua kutsumustyötä ja siivoavansa tiloja vain vastenmielisyyttä tuntien. Toisaalta kaikki voivat kuulla heidän keskustelevan keskenään miesten kalujen koosta ja heittävän noppaa suurimmasta päivän aikana näkemästään kyrvästä. Eräät nuorehkot heteromiehet kiusaavatkin paikalle uskaltautuneita naissiivoojia seisottelemalla kaluaan suihkussa ja yrittämällä murtaa naissiivoojien ujouden sekä heidän häveliäisyytensä muurin. Siivoojien yritys kiinnittää katseensa vain lattialistoihin tai katonrajaan ei kuitenkaan onnistu, vaan heidän uteliaisuutensa paljastuu myös varustusten omistajille, kun naisten silmät osuvat peniksiin juuri tuolla feministien parjaamaa fallista katsetta vastaavalla tavalla. Heteroseksuaaleilla ei olisikaan syytä olla ujoja, estoisia eikä häpeissään, mutta pieteettisyyteen, kaksinaismoralismiin ja puritaanisuuteen uskoen he tekevät elämästään sellaista – sillä ”tämä on perhepaikka”.

Perhe puolestaan on ikävä asia sikäli, että lasten läsnäolo tappaa seksin. Lasten edun nimissä tapahtuva tulevien aikuisten edunvalvonta onkin osa sitä prosessia, jonka mukaisesti heterot käyttävät lapsiaan hyväkseen osoittaessaan ja uusintaessaan omaa estoisuuttaan. Se tapahtuu kieltojen ja rajoitusten kautta. Lapsen katsotaan tarvitsevan normatiivista kurittamista, joka puolestaan johtaa filosofian dekadenssitilaan. Tämän mukaisesti heterot

pitävät velvollisuutenaan kiellellä omilta jälkeläisiltään sopimattomina pitämiään asioita, mutta he eivät ole yhtä valmiita jakamaan kieltoja ja rajoituksia sellaisissa kysymyksissä, jotka tukisivat homoseksuaalisen arvouniversumin mukaista toimintaa. Niinpä naiset muistavat takoa lasten päähän uimastadionilla, että ”jos paha setä rajoittaa ja kieltelee sinua, niin ilmoita siitä heti valvojalle” – vaikka samanaikaisesti lapset itse terrorisoisivat järjestyksen ja rauhan koko alueella. Ahdistunut namusetäjahti on aivan niin kuin naisellisuuteen perustuva yhteiskunta yleensäkin: henkisen väkivallan ilmaus kaikkea vapaata ajattelua ja toimintaa vastaan.

Tirkistely ja tarkkailu arvotetaan myönteisiksi asioiksi, kun on tarkoitus kylvää kontrollia. Julkisissa kuulutuksissa ihmisiä pyydetään tarkkailemaan ja valvomaan toisiaan varkauksien ja ”muiden väärinkäytösten” ehkäisemiseksi. Mutta seksuaaliseksi mielletyissä yhteyksissä tirkistelyä ja tarkkailua pidetään kielteisenä, mikä tekee siitä kaksinaismoralistista. Jonkun miestirkistelijän tiedetään saaneen sakon kamerapuhelimen esilläpidosta miesten pukuhuoneessa. Mahdollinen päätyminen luvattomaan alastonkuvaan voinee haitata vain poikkeuksellisen ahdistuneita ihmisiä. Lopulta tuotakin puhelimeen puhujaa vietiin kuin sikaa korvasta. Sen sijaan kukaan ei huomannut moralisoida sitä, että sekä ilmoituksen tehnyt valvoja että miesten pukuhuoneeseen ennättänyt poliisi olivat naisia.

Uimahallien suihkuhuoneessa ihmisten paljous muistuttaa juutalaisten parveilua kaasukammioiden odotushuoneissa. Heterot pilaavat homojen välille syntymässä olevan kontaktin. Juuri, kun vierekkäisissä suihkuissa olevien homojen välille on muodostumassa seksuaalista sähköä, heidän taakseen ilmestyy sankka joukko heteroita saippua kädessä jonottamaan ja tuijottamaan vihaisina, eivätkö homot lähde jo heidän tieltään pois! Osa heteroista luo kasvoilleen syvää vastenmielisyyttä heijastelevan vihailmeen kohdatessaan henkilön, joka heidän mielestään näyttää ilmiselvältä homolta. Tällöin hetero hengitystään pidätellen ja muualle pakkoneuroottisesti katsoen kiihdyttää vauhtiaan ja katoaa paikalta, jotta homous ei ”tarttuisi” häneen. Tämä osoittaa, että suurin valta heteroihin onkin heidän itsensä diskriminoimilla homoilla. Eniten heterot pelkäävät homouden tulemista myös heidän omaksi ominaisuudekseen. Siksi heterot ilmaisevat homovastaisuuttaan äänekkäästi ja korostavat toisilleen, että ”täällä pitää olla varovainen, jottei tule vedetyksi anaaliin”. Viesti paikassa käyville homoille on aggressiivinen ja suora.

Samanlaista on elämä heterovaltiossa. Heteroiden läsnäolo alistaa homojen elämää paljon enemmän kuin seksuaalivähemmistöliikkeet ja rivipsykologit ovat pystyneet tiedostamaan, sillä homoseksuaalisuuden jatkuva kieltäminen syntyy syvällä heteroseksuaalisen valtakulttuurin arvo- ja symbolirakenteissa. Homot ovat myös itse sisäistäneet nuo asenteet pyrkien kaventamaan ja rajoittamaan seksuaalisuuttaan omasta aloitteestaan. Aina, kun homomies pakotetaan sosiaalisilla sanktioilla torjumaan seksuaalisuuttaan, ja aina, kun heterot ilmaisevat omaa seksuaalisuuttaan avoimesti, homolle tulee tuotetuksi voimakas alisteisuuden kokemus ja ristiriita, jonka homo yrittää ratkaista kieltämällä itsensä ja perustelemalla alistumistaan

omalla näennäisellä huonommuudellaan tai paremmuudellaan. Tämän masokistisen ja deprivoivan yhteiskuntasuhteen kumoamiseen tarvitaan vahvaa filosofiaa. Sen ainoa johtopäätös voi olla vaatimus täysin omaehtoisesta poliittisesta toiminnasta, jonka päämääränä on heterot ulkopuolelleen sulkeva homovaltio.

Uimastadion on eräänlainen historian muistomerkki ja mausoleumi lohduttomien aikojen takaa. Myöskään homokulttuurin niin sanottu elpyminen ei ole tuonut asioihin parannusta vaan pelkästään uusia ravintoloita. Surkeimmassa asemassa ovat nuo stadionin penkeillä kellottelevat kuusikymmentävuotiaat homot, jotka pakotettiin tukahduttamaan tunteensa nuoruudessaan ja jotka istuvat saunoissa mennyttä elämää kaivaten. He ovat miehiä, jotka parempien kohtaamispaikkojen puuttuessa ovat etsineet seksuaalista kontaktia näistä maisemista jo vuosikymmenien ajan. Vanhoista ajoista muistuttava vaihde on jäänyt heille päälle ikiajoiksi, ja esihistoriallisten muistomerkkien tavoin he ovat jääneet vangeiksi kyseisiin homoseksuaalien kohtaamispaikkoina toimineisiin rakennelmiin. Se on heidän ”Kuolemansa Venetsiassa”.

5.1.5. Urheilu seksuaalisuuden torjuntana

”Kui helvetin taval sitä voi oikke rakasta munille potkimista, jääkiekkoo ja römpsiä. Jokku rakastava nätei poitsui, ja sen mää kyl ymmärrä, mut kui helvetin taval flikoi. Ei, mää ole mahdottoma hämmästyny. Mää ihmettele oikke kauhiast ja ole niinkun klavul päähä lyöty.”[130] Kyseinen lause ei kuvasta heteroseksuaalisen sotilaan ihmettelyä sen johdosta, että hänen palvelustoverinsa toimii varusvaraston hoitajana, rakastaa ”rätei ja lumpui” eikä piittaa naisista. Sen sijaan kyseinen repliikki voisi olla mukailtu lainaus tarpeitamme varten sovitetusta ”*Homojen Tuntemattomasta sotilaasta*”, jossa homoseksuaalinen kansalaisoikeustaistelija oudoksuisi heteroiden innostusta urheiluun ja väkivaltaan.

Heteroiden suhtautuminen oman kehonsa ja ruumiinsa tarjoamiin nautintoihin on ollut puritaanista muissakin suhteissa kuin seksiä tai alastomuutta koskevissa asioissa. Aivan niin kuin saunaan on saavuttu ”löylyä varten”, myös uimastadionille on tultu ”uimista varten”. Heteroille on tärkeää selittää oman käyttäytymisensä syyt heidän omaa normatiiviaan vastaavalla tavalla eli naturalistisesti ja toiminnallisesti. Myös uimastadionilla ihmisten kehollisuus organisoidaan järjestelmällisen liikkumisen eli urheilun ympärille. Ei ole puhettakaan, että liikuntaa harjoitettaisiin nautinnon, terveyden, kauneuden tai kuntoilun vuoksi, toisin sanoen kreikkalaiselle antiikille tyypillisen itsestä huolehtimisen ihanteen toteuttamiseksi. Hetero pulahtaa veteen harjoittaakseen sielläkin urheilua, ja urheilua hän harjoittaa voittaakseen kilpailuja. Ei ole ihme, että pojilta valitetaan puuttuvan miesmalleja, kun nuorison toiminta on organisoitu urheiluksi ja urheilussa puolestaan ei ole mitään älyllistä.

Urheilun ja kilpailun ideologiat ovat perin juurin heteroseksistisiä. Niiden

kautta ihmisten keholliset, ruumiilliset, lihalliset ja aistilliset kyvyt, taidot sekä ominaisuudet sidotaan heteroseksuaaliselle naturalismille ominaiseen haluun voittaa kilpailuja ja hävittää toiset ihmiset tuossa kilpailussa. Se ilmentää heteromiehelle ominaista oidipuskompleksia: hänen on voitettava kuvitteellinen isänsä ja noustava palkintopallille voittajana. Siten hän voi uskotella hallitsevansa laumansa naisia. Heteroseksuaalisessa valtakulttuurissa urheiluun perustuva ajattelutapa on asetettu koko toiminnan rakennetta ja päämääriä luovaksi normiksi. Yksien ihmisten voitto tapahtuu toisten osaksi lankeavan tappion kustannuksella, ja heteroseksuaalisessa symboliuniversumissa kyseinen karvakukkulan valloittamisyrityksiä kuvaava pakkomielle on legitimoitu kokonaisen organisaation kaltaiseksi järjestelmäksi. Sen ympärille muodostuvat niin urheiluseurat, olympiakomitea ja urheilubisnes kuin julkisuuskin. Ihminen on tässä mekanismissa pelkkää lihaa, joka jauhetaan persoonattomaksi massaksi ehdottomia voittoja arvostavassa ja niukkoja tappioita halveksuvassa myllytyksessä.

Kyseessä ei ole kuitenkaan vain yleisinhimillinen ilmiö, joka voitaisiin lukea ihmiselle ominaiseksi käyttäytymispiirteeksi. Ihmisen alistaminen kilpailulle ja urheilulle tapahtuu nimenomaan heteroseksuaalisen valtakulttuurin arvojen ja normien mukaisessa kehollisuuden kohtaamisessa. Ihmisen olemassaolo ja läsnäolo on kiinnitetty *ajallisuuden* kielteiseen tulkintaan, eräänlaiseen kuoleman vääjäämättömyyttä pakenevaan kiireeseen ja haluun todistella olevansa olemassa. Heteroiden pyrkimykset voittaa kilpailuja eivät ole merkkejä kuolevaisuuden tiedostamisesta vaan tiedostamattomuudesta, jonka vuoksi ihmisen *Daseinia* leimaava huoli, *Sorge*, kanavoituu määrätietoiseksi kiireeksi. Välittömässä tähtäimessä nähdään voitto, mutta tosiasiassa kiireen motiivina vaanii kuolema. Vääjäämättä ja kokoaikaisesti tapahtuva kuoleminen ja kehon rappeutuminen ohjaavatkin ihmistä huoleen ja kiireeseen myös urheilussa. Urheiluun liittyvä vakavuus ja tosikkomaisuus syntyvät juuri siitä, että ihmiset oivaltavat aikansa kuluvan ohi ja kukoistuskautensa olevan lyhyt: jokaisella ihmisellä on vain rajallinen määrä tilaisuuksia voittaa maailmanmestaruuksia ja olympiamitaleja. Maailman valloittamisen pyrkimyksissä voidaan helposti havaita heteromiehille tyypillisiä oidipaalisia tuntemuksia. Heteronaisille nuo urheiluun liittyvät asenteet ovat opettaneet heidän miehensä, joiden kaltaisiksi myös naiset ovat halunneet tulla saavuttaakseen miesten huomion jääkiekko-otteluihin syventyneiden urosten seurassa. Siksi myös naiset yrittävät olla urheillessaan mahdollisimman paljon heteromiesten kaltaisia. He juovat miesten kanssa kaljaa ja osallistuvat suuriin urheilutapahtumiin myös muilla tavoin kuin cheerleaderien tai fanien roolissa. Samalla heteromiesten vaimot ovat tyytyväisiä nähdessään puolisoidensa harrastavan urheilua. Kun mies harrastaa urheilua, hän ei ajattele mitään muuta, ei ainakaan toisia miehiä. Harrastaessaan urheilua heteromies taantuu takaisin latenssi-ikäisen tasolle: viisivuotiaaksi malmia etsiväksi lapseksi.

Jos urheiluun liittyvä voittamisen pakko kumpuaakin kuolemaa koskevasta tietoisuudesta tai sen torjumisesta, eikö tuon huolenaiheen perimmäinen aiheuttaja eli ihmisen kuolevaisuus koske samalla tavoin

heteroa kuin homoa? Tähän kysymykseen on vastattava kieltävästi. Sen lisäksi, mitä homon kuolevaisuudesta todettiin jo toisessa pääluvussa – eli että homot ovat oman vapahtajankaltaisuutensa vuoksi automaattisesti pelastettuja – on painotettava homojen omaa riippumattomuutta oidipuskompleksista ja lajinsäilytyksestä. Kuolema ei ahdista homoa yhtä paljon eikä samalla tavoin kuin heteroa, joka koettaa uhmakkaasti ja reflektiivisesti siirtää omia kuolemattomuuden toiveitaan toisiin ihmisiin hankkimalla jälkeläisiä. Koska homo murtautuu vapaaehtoisesti tuon jälkeläisyyteen liittyvän uusintamispakon ja siihen liittyvien sukuvihojen ja kaunaketjujen ulkopuolelle, homo suhtautuu myös kuolemaan luontevammin kuin hetero. Homon kuolemaan ja heteron kuolemaan liittyviin eroihin palaan tarkemmin seuraavassa pääluvussa arvioidessani, mikä asema eksistenssifilosofioilla on homoseksuaaliselle arvouniversumille ominaisten merkitysten edustajana. Sen sijaan nyt voin todeta seuraavan: koska homo kohtaa myös kuoleman eri lähtökohdista kuin hetero, ei homon suhdetta omaan kehollisuuteensa eikä ruumiillisuutensa leimaa sellainen motivaatiorakenne, joka voisi kanavoitua urheilun muotoon homon omassa arvomaailmassa. ”Miksi hätäillä urheilussa” on samanlainen kysymys, kuin se, ”miksi kiirehtiä kuolemaa”. Urheilu on kuoleman voittamisyrityksestä syntyvä pakkoneuroottinen käyttäytymispiirre.

Homot toteuttavat liikuntatottumuksiaan mieluummin huvittelun ja hauskanpidon kautta. Ohjattu liikunta, säännöt ja pelit eivät kiinnosta homoja, sillä niiden kautta vapaa ja nautinnollinen liikkuminen alistetaan kilpailuideologialle. ”Gay Gamesien” nimellä tunnetuissa homoseksuaalien olympialaisissa jokaiselle osallistujalle jaetaan osallistujamitali, joka muistuttaa kreikkalaiselle antiikille ominaisesta ihmisihanteesta. Sen mukaan tärkeintä ei ole voitto vaan osanotto ja se, että kaikilla on hauskaa. Niinpä heteroseksuaaliselle arvomaailmalle rakentuva Kansainvälinen olympiakomitea ei olekaan antanut homoseksuaalien vaihtoehto-olympialaisille oikeutta käyttää olympialaisten nimeä eikä olympiarenkaista koostuvaa tunnusta. Tämä on paradoksaalista, sillä homojen halukkuus perustaa oma urheilutapahtuma johtuu juuri siitä, että heteroseksuaalinen urheilumaailma on niin vieraantunut urheiluun liittyvästä itsestä huolehtimisen ihanteesta. Kreikkalaisen antiikin puolijumala Prometheus tunnetaan muun muassa siitä, että hän varasti taivaallisen tulen Olympos-nimisen vuoren jumalilta ja luovutti sen ihmisille. Sitten heterot omivat olympiatulen itselleen ja kielsivät käyttämästä sitä Gay Gamesien symbolina sytyttäen homojen parrat palamaan. Irrallisuus olympialiikkeestä on ollut homoille toisaalta vain hyväksi, sillä ”viralliset” urheilukilpailut ovat olleet vaarassa omaksua heteroseksuaalisesta ideologiasta dopingin ja kaupallisuuden.

Kilpaurheilun ajattelutavat manifestoituvat urheilun pyhätön eli uimastadionin fyysisissä ja arkkitehtonisissa rakenteissa. Koko paikkahan on rakennettu nimenomaan urheilua varten. Heteroseksuaalisen valtakulttuurin rakenteet pyrkivät organisoimaan ruumiilliset suoritukset ja kehollisen nautinnon muodot nimenomaan järjestelmällisen liikkumisen, kuten kilparadalla uimisen ympärille, jolloin ihminen pakotetaan etenemään pitkin

puomeilla merkittyä rataa. Kilpailun idea on konkretisoitu fyysiseksi rakenteeksi eli kilparadaksi. Samantyyppinen urheilulle pyhittäminen näkyy myös hyppytorneissa ja sukellusaltaassa, jossa liikkumisen riemua vähentävät veteen upotetut vesipallomaalit ja paikalle saapuvat pelaajat. Ihminen voi luonnollisesti pulikoida uimaradoilla myös vapaasti, mutta eteenpäin kauhovat tehouimarit pitävät omalla ärtyneellä ja väistelyä vaativalla tavallaan huolen siitä, että ilmapiiri on kireä ja että veden ja seksin symbolisesta yhteenkuuluvuudesta ei voi nauttia. Nautiskelu käykin tässä heteroiden kutupaikassa parhaiten nousemalla altaasta pois ja antamalla auringon hyväillä kehoa.

Heterot saattavat ajatella, että nurmikolla makaava homomiesten joukko laiskottelee. Tosiasiassa aurinkoa ottava mies ei ole laiska. Nurmikolla makaava mies ei ole lepotilassa vaan jumalallisessa potentiaalisessa tilassa. Aivan niin kuin aurinko on oman valonsäteitä luovan luonteensa vuoksi maskuliininen ilmiö, myös tuosta jumalallisesta ja omaa armeliaisuuttaan ylitse vuotavasta runsaudesta nauttiva mies on fallinen, eroottinen ja Jumalan kaikkivaltiutta ilmentävä luomus. Heteroseksuaalisessa valtakulttuurissa miesten näennäinen laiskuus ja velttoilu ovat monien satiirien ja parodioiden aiheita. Mutta homomiesten joutilaana olo ei edusta sellaista heteroseksuaalisten velvollisuuksien kiertelyä kuin pelkkä ”työn välttelemiseksi” tapahtuva laiskottelu. Heteromiesten arvomaailmassa työ on integroitunut osaksi heidän persoonaansa niin, että he vapaa-aikanaankin pitävät tärkeänä toteuttaa heteroseksuaalisen valtakulttuurin arvoja. Siksi he alistavat keholliset nautintonsa urheilulle, joka tekee liikkumisesta suorittamista ja suorittamisesta eräänlaista työtä. Paikka paikoin tuo työksi kutsuttava toiminta on heidän varsinaista työtään raskaampaa, ja he punnertavat ja huhkivat vapautuakseen konttorituolinsa tai pulpettinsa tuottamasta kangistuksesta.

Homomiehet puolestaan tekevät joutilainakin tärkeää intellektuaalista työtä omistautumalla teoreettisen intressin ja meditaation mukaiselle hyvän, kauniin ja oikean tavoittelulle. Sen sijaan heidän ympärillään pyörii hysteria. Uimavalmennettavien nuorten valmentajat painostavat hukkumispisteeseen rasitettuja kilpauimareita ja sydämenlaajentumista kärsiviä nuoria yhä nopeampiin ja tehokkaampiin suorituksiin. Valmentajan kädessä tikittävä kello on diktaattori, jolle ruumiillisuudesta nauttiminen on uhrattu. Kenties voittaminen ja kehittyminen tuottavat joillekin uimareille myös mielihyvää, mutta *mens sana in corpore sano* -periaatteesta ollaan kaukana silloin kun uintiharjoitukset alkavat tuottaa rytmihäiriöitä teini-ikäisille. Kilparadan päähän ja hyppytornin kylkeen kiinnitetyt kellot ovat tyrannian symboleja, joiden alaisuuteen uimastadionin koko oleminen on kytketty.

Urheiluvalmentajia tukien heteroisät opettavat poikansa vihaamaan homoja ja suhtautumaan homoseksuaalisuuteen kielteisesti. Urheilijan on tunnettava jatkuvaa pahaa oloa. Heterot rikkovat toisiltaan urheilussa jopa sukupuolielimet. Esimerkiksi jääkiekko on tavattoman kova. Pahimmillaan se kiitää kohti maalivahdin kulkusia kahdensadan kilometrin tuntinopeudella. Heterot pitävät osumaa vain tavanomaisena: onhan tärkeämpää

uhrata urheilulle terveytensä kuin pitää kiinni sukupuolestaan. Heterot eivät tunnu välittävän mitään myöskään siitä, että judokat potkivat heidän kiveksensä, ja usein ne ruhjoutuvat myös rekkivoimistelussa. Myös niin sanottuina vaihtoehtofilosofioina esiintyvät zen-buddhalaisuuden muodot, joista eräät heterot etsivät harmoniaa ja rauhaa, ovat muuttaneet homoseksuaalisen käsityksen meditatiivisesta elämästä eräänlaiseksi neuroosin muodoksi. Kun kyseiset heterot eivät voi tavoittaa ykseyden kokemusta saman sukupuolen sisäisessä merkityskonstituutiossa, päällimmäiseksi vaikutelmaksi heidän hankkeistaan jää hajanaisuus ja rikkinäisyyden kokemus.

Urheilu kuolettaa seksin. Aivan kuten kaikissa maailman jumppa-, kunto- ja aerobicsaleissa, myös uimastadionilla ihmiset kuluttavat ruumiinsa seksuaalisia energioita urheiluun. Kyse ei ole vain liikunnan harjoittamisesta ruumiillisen kunnon, terveyden, kauneuden tai hauskanpidon vuoksi, vaan kyse on ihmisen äärirajoilleen rasittamisesta ja hänen kestävyytensä perinpohjaisesta revittämisestä. Urheilu voidaan tällöin kokea myös paradoksaalisesti miellyttävänä, sillä ihminen vapautuu tuskasta, jota seksuaaliset intohimot saattavat tuottaa. Nautintoa heteromies voi ilmaista lähinnä voiton tai palkinnon saavuttamisen johdosta, mutta hänelle olisi vierasta tavoitella nautintoa kehollisesta mielihyvän tunteesta sinänsä.

Heteromies voi esimerkiksi ilmaista urheilusta saamaansa mielihyvää käyttämällä sanaa ”ihana” lauseessa ”Ihanaa Leijonat, ihanaa!”, vaikka hän ei käyttäisi – eikä hänellä olisi sosiaalista oikeutta käyttää – kyseistä ”tunteilevaksi” tai ”hempeäksi” leimattua käsitettä missään muussa yhteydessä. Tosiasiassa Suomen jääkiekkomaajoukkuekin voitti maailmanmestaruuden nimenomaan uskoessaan ruotsalaiseen valmentajaan, jota voidaan pitää eräänlaisena homoseksuaalisuuden symbolina. Hän ei näet johtanut joukkuetta heteroille tyypillisellä uhman ja epätoivon dialektiikalla vaan avaamalla juuri ne tunnedynaamiset lukot, joiden mukaisesti vastustajaksi sattuneeseen Ruotsiin oli suhtauduttu kuin ”isoon veljeen”. Ja ruotsalaisiahan on pidetty perinteisesti ”homoina”, sillä he ovat olleet suomalaisia hienostuneempia, ja ruotsalaisvastaisuus on ollut eräänlainen homovastaisuuden muoto. Merkille pantavaa on, että myös ”homoseksuaaliset” ruotsalaiset olivat lopulta iloisia ”heteroseksuaalisten” suomalaisten mestaruuden johdosta, vaikka suomalaiset turvenuijat rakensivatkin omat voitonjuhlansa edelleen vain sen otaksuman varaan, että ruotsalaiset ovat harmissaan.

Suomen maailmanmestaruus oli ruotsalaisuuden ja sitä kautta homoseksuaalisuuden juhlaa. Saatiinhan voitto Ruotsin tuella: ruotsalaisen valmentajan johdolla, Ruotsin maaperällä ja ruotsalaisista. Näin ollen vuoden 1995 maailmanmestaruus oli suomalaisen keskivertoheteromiehen seksuaalisen identiteettikamppailun symboli ja hänen asenteellisen homoksi tulemisensa lähtölaukaus.

Seksuaalisuuden subliimi torjunta juontaa juurensa heteroseksuaalisesta ideologiasta, kun ihmisen vapaa liikkuminen kahlitaan kilpailulla. Niinpä tätäkään aurinkoista uimastadionia ei ole rakennettu nautintoja, seksiä, alastomuutta eikä seksuaalisten intohimojen toteuttamista varten vaan

taistelua varten. Kun heteroyhteiskuntaa representoivalla uimastadionilla soitetaan myös tauotonta radiomusiikkia, voi meiningille sanoa mielihyvin *goodbye*. Kaikkialle tunkeutuvan radiomelun tarkoitus lienee ”keventää” tunnelmaa eli viedä ihmisten ajatukset pois seksistä. Ihmisten viihtyvyyttä haittaavan ja läsnäoloa häiritsevän radiohölinän keskeyttävät vain yleisölle suunnatut kuulutukset ja varoitukset, joiden tarkoitus on ohjata ja hallita noin kolmen tuhannen ihmisen päivittäistä kävijäkuntaa ”hyvään ja oikeaan käytökseen”.

Urheilukilpailuja varten stadionilla käynnistetäänkin sitten metalliset äänitorvet, joista leviää urheiluselostuksille ominainen kailotus. Ihmeellistä on, miksi urheiluselostajat eivät voi puhua *omalla* äänellään, vaan heidän pitää opetella puheeseensa kireähkö ja jännittynyt paralingvistiikka. Samoin on hämmästeltävä, miksi urheiluselostukset pitää tiedottaa yleisölle noiden peltimäisten ämyrien kautta, jotka kaventavat inhimillisen artikulaatiorekisterin puhelinmaiseksi monotoniaksi. Syyt siihen liittynevät heteroseksuaaliselle valtakulttuurille ominaiseen haluun kitkeä ihmisten kehollisesta olemassaolosta hänen persoonansa. Urheiluselostajien kieltä käyttäen radoilla eivät urheile Matti ja Mikko vaan heidän epäpersonifioidut sukunimensä ”Laakkonen” ja ”Jäppinen”. Urheilu riistää ihmisen persoonaa myös julkisuudessa ja kaventaa heidät juuri tuohon peltipurkkimaiseen selostukseen, joka hallitsee koko fyysistä tilaa.

Uimastadionilta lähtijä kohtaa alueelta poistuessaan saman kyltin kuin tulleessaankin: ”Uimastadion”. Betonisen porttirakenteen päällä istuu kuvankaunis teini-ikäinen nuorukainen, joka on ilmeisesti pysähtynyt odottamaan ystäväänsä. Ehkä juuri hän on se *uimasta* tuleva *Dion*, joka oli myös Platonin rakastettu.

5.2. LAPSIARVOT JA HETEROYHTEISKUNNAN ESTOISUUS

Heteroseksuaalinen valtakulttuuri käyttää lapsia monin tavoin hyväkseen. Lapsi on heteroille perhepolitiikan väline. Kun Hitlerin lähimmät apurit liittyivät hänen kannattajikseen, he perustelivat valintaansa sanoen tekevänsä niin naisten ja lasten vuoksi, toisin sanoen siksi, että heidän täytyi elättää perheensä. Myös nykyaikana heterot sanovat käyvänsä sotia ”naisten ja lasten” vuoksi. Sillä tavoin lausuessaan he ovat tietenkin rehellisiä.

Naisten ja lasten edun ajatellaan oikeuttavan kaiken; onhan kyse heteroseksuaalisen valtakulttuurin tärkeimpänä pidetyn arvon eli lajinsäilytyksen puolustamisesta. Itseisarvona ei yleensä pidetäkään lapsen etua vaan heterovanhempien omassa elämässään tärkeinä pitämiä arvoja. Niiden perustelemiseen lapsen ajatellaan sopivan. Esimerkiksi Titanic-elokuvassa laivaa varustaneen yhtiön omistaja kiipesi pelastusveneeseen tekeytyen naiseksi, kaappaamalla käteensä lapsen ja sanomalla jonon ohi kiirehtiessään: ”Ettekö näe, että minulla on lapsi?” Lapsiarvojen nojalla voidaan kolhia myös homoja, kun lapsesta tehdään väline homojen alistamiseen. Heterot tietävät, että lapsi on heille myös suuri rasite, ja siksi he haluavat

kostaa omaan jälkeläisyyteensä liittyvää ahdistusta homoille vetoamalla yhteiskunnallisia etuoikeuksia puolustaessaan lapseen. Heterot ahmivat virat ja työpaikat itselleen omaan perheellisyyteensä vedoten. Tällöin he tarkoittavat ”perheellisyydellä” tietenkin vain heteroseksuaalista lapsiperhettä. Toiset heterot puolestaan myöntävät yhteiskunnalliset toimintaresurssit ja valta-asemat mielellään heteroseksuaalisille tuttavilleen vedoten tarveharkintaan eli siihen, että heterot tarvitsevat rahaa elättääkseen perheensä. Näin ”lapsi tuo leivän tullessaan”. Olemassaolon oikeus pyritään siis varmistamaan ensisijaisesti heteroille itselleen tuossa työnjaon ja arvotuotannon taistelussa. Koska lapsi on tässä sodassa pelkkä väline, voidaan sanoa, etteivät heterot käytä lapsia *hyväksi*, mikä olisi moraalista, vaan he käyttävät lapsia *pahaksi*.

Lasten elämästä voidaan päätellä paljon siitä, millainen yhteiskunta on. Vastasyntyneet ovat Suomessa suhteellisen terveitä, sillä he eivät ole vielä altistuneet heteroseksuaaliselle valtakulttuurille. Heteroseksuaalinen valtakulttuuri tekee heistä kuitenkin pian sairaita. Jo kaksitoistavuotiaina lapset suunnistavat viikonloppuisin puistoihin kaljakassit maanpintaa laahaten, sillä heteroseksuaaliset äidit ja isät ovat laittaneet heidät kadulle juopotellakseen itse kotona. Lasten paheet ovatkin yleensä heidän vanhempiensa opettamia. Sen sijaan ihminen, joka rakastaa lapsia ja nuoria, arvotetaan heteroseksuaalisessa valtakulttuurissa vaaralliseksi lapsiin sekaantujaksi. Hänen pyrkimyksensä medikalisoidaan ”pedofiliaksi”, ja yhteiskunta langettaa hänelle ankaran vankeustuomion. Heteroyhteiskunnan kaksinaismoralistisuus ilmenee juuri niin sanotun ”oikeuden” käytössä.

Pohditaanpa hetken, kuinka tuomioistuimet ja lainsäädäntö kohtelevat lapsia. Seuraava tapaus ei ole kuvitteellinen vaan tosi. Kun kolmetoistavuotias poika kääntyi pienellä polkupyörällään hänen takaansa lähestyneen auton eteen, tapahtui yhteentörmäys, jossa poika loukkaantui vakavasti. Oikeus katsoi velvollisuudekseen tuomita kolmetoistavuotiaan kahteenkymmeneen päiväsakkoon liikenteen vaarantamisesta. Poikaparka siis tuomittiin siitä huolimatta, että hän oli joutunut taistelemaan hengestään sairaalan teho-osastolla, jossa hän makasi useita päiviä tajuttomana. Vaikean leikkauksen ja taitavien lääkärien ansiosta hän jäi kuitenkin henkiin kuullakseen oikeuden tuomion, joka langetti hänelle rangaistuksen. Oikeus ja lainsäätäjät pitivät kaksitoista vuotta täyttänyttä ihmistä syyttämiskelpoisena tielläliikkujana, jonka on kannettava vastuu kaikista teoistaan. Häntä pidetään ”aikuisena” asiassa, jossa on kyse elämästä ja kuolemasta, eli liikenteessä. Jos taas joku viisitoistavuotias sattuu murtamaan dvd-elokuvien salauskoodin tai jakaa tekijänoikeudella suojattuja musiikkitiedostoja vertaisverkoissa, häntäkin pidetään rikosoikeudellisesti vastuullisena. Hänen katsotaan olevan riittävän arvostelukykyinen vastaamaan toimistaan, jotka saattavat olla vain kulttuurin opettamia, ja häntä voidaan syyttää tietokoneen käyttämisestä sellaisiin tarkoituksiin, jotka ovat osa tavanomaista elämää. Myös 10-vuotias saa kantaa Suomessa asetta ja metsästää aikuisen seurassa, vaikka (tai kunhan) kyse on tappamisesta! Näissä yhteyksissä laki ja oikeus pitävät alle 16-vuotiasta nuorta täysin

kypsänä ja vastuullisena, eikä metsästyskortin saamiselle ole alaikärajaa.

Mutta tilanne muuttuu, kun kyse on seksistä. Useissa maailman maissa seksi on kielletty alle kahdeksantoistavuotiaiden ja heitä vanhempien henkilöiden väliltä. Seksuaalisuutta koskevissa asioissa alle kahdeksantoistavuotiasta pidetään siis alaikäisenä. Monissa maissa sallitun seksuaalisen kanssakäymisen alaikäraja on ollut peräti kaksikymmentäyksi vuotta. Ruotsissa ja Tanskassa raja on viisitoista vuotta, ja seksuaalisesti liberaalissa Espanjassa, jossa sukupuolinen kanssakäyminen on turismin vuoksi tavanomaista myös nuorten ihmisten keskuudessa, seksuaalisten suhteiden alaikäraja on säädetty kolmeentoista vuoteen. Suomessa, Norjassa ja Saksassa luvallisen seksin alaikäraja on sekä homoseksuaalisuutta että heteroseksuaalisuutta koskien kuusitoista vuotta, mutta Suomen laki on jätetty tulkinnanvaraiseksi niin, että siihen on sisällytetty mahdollisuus tuomita "pedofilian" harjoittamisesta myös sellainen täysi-ikäinen henkilö, joka harjoittaa seksiä 16–18 vuotiaan kanssa. Tämän mukaan esimerkiksi kaksikymmentäviisivuotias, joka harjoittaa seksiä seitsemäntoistavuotiaan kanssa, saattaa syyllistyä lapsen seksuaaliseen hyväksikäyttöön, jos oikeus tulkitsee, että osapuolten ikäero on "suuri" tai varttuneempi on "vanhempaan rinnastettavassa asemassa" (eli hänen huoltajansa, opettajansa tai samassa taloudessa asuva). Tämä harkinnanvaraisuus onkin käytännössä pyydys, joka johdattaa ihmiset harjoittamaan seksiä myös tuolla harmaalla vyöhykkeellä mutta samanaikaisesti tekee mahdolliseksi heidän tuomitsemisensa. Toinen mahdollisuus sisältyy siihen, että alle 18-vuotiaan katsotaan yleisesti saavan harjoittaa seksiä kenen tahansa yli 14-vuotiaan kanssa, eli 16 vuoden ikärajankin saa rikkoa, jos kumpikaan osapuoli ei ole täysi-ikäinen. Koska 15-vuotias on kuitenkin rikosoikeudellisesti vastuullinen, käytännössä tämä merkitsee sitä, että ihmisiä varten on perustettu laaja tulkinnanvarainen alue, joka tekee mahdolliseksi heidän syyttämisensä. Säädös on kurja siksikin, että useimmat nuoret ovat neljäntoista ja kahdeksantoista ikävuoden välillä seksuaalisesti aktiivisimmassa iässä ja etsivät jatkuvasti kumppania. Kieltäessään heiltä vanhemman ihmisen opastuksella tapahtuvan seksin yhteiskunta tekee heidän elämänsä vaikeaksi ja ilmaisee samalla suoraa aggressiota seksuaalisuutta kohtaan sinänsä. Seksuaalisuuden kaunis ideahan ilmenee juuri noiden nuorten ihmisten intohimoisuudessa ja ulkonäössä.

Sellainen yhdeksäntoistavuotias, joka harjoittaa seksiä viisitoistavuotiaan kanssa, rikkoo jo selvästi lakia, ja myös yritys on säädetty rangaistavaksi. Flirttailukieltokin on vaikuttava yhteiskunnallinen painostuskeino. Esimerkiksi parikymppisen suostutellessa viisitoistavuotiasta seksiin hänet voidaan tuomita lapsen seksuaalisesta hyväksikäytöstä ehdottomaan vankeusrangaistukseen, vaikka yritys ei johtaisi mihinkään tekoon. Yhteiskunnan riivinrautamaisesta herkkyydestä kertoo lisäksi se, että "teoksi" luetaan myös pelkkä koskettelu. Koska melkein kaikki ihmiset ovat harjoittaneet parikymppisinä "seksiä alaikäisen kanssa", heteroseksuaalinen valtakulttuuri olisi velvollinen tuomitsemaan heidät kaikki vankeuteen. Ja tuohon vankeuteen heterot ovatkin itsensä tuominneet. Rikoslain mukaan rangaistavaa on nuorten ihmisen "paritus" eli tilanne, jossa vanhempi ihminen hyvää hy-

vyyttään saattaa esimerkiksi 15-vuotiaan ja 16-vuotiaan nuorukaisen yhteen niin, että he voivat omaksi edukseen löytää toisensa ja rakastella. Kyseinen kielto muistuttaa läheisesti niin sanottua kehotuskieltoa, jonka mukaisesti homoseksuaalisuutta koskevan tiedon jakamista ja myönteisten mielipiteiden esittämistä koetettiin aikoinaan rajoittaa sillä perustella, että homoseksuaalisuus oli säädetty rikokseksi ja rikokseen kehottamista pidetään yhtä rangaistavana kuin tekoakin. Niin sanottu asiallisen tiedon käsite on peräisin juuri homovainojen ajalta ja niiden yksi seuraus. Tiedolla oikeuttamiseen liittyvä puolusteleminen koetti kiertää – ja kiertää edelleen – sen, minkä homot olisivat halunneet sanoa suoraan: ”Ole homo.” Vastaavalla tavoin yhteiskunta syyllistää tätä nykyä nuorista pitäviä ihmisiä.

Nykyään myös pelkästä ”lapsipornoksi” luokitellun aineiston hallussapidosta tai jakelusta on tuomittu ankariin vankeusrangaistuksiin. Lapsipornoksi puolestaan on määritelty kaikki alle 18-vuotiaita esittävä materiaali, vaikka sukupuolisen kanssakäymisen ikäraja on 16 vuotta. Tämä on ristiriitaista, sillä seksin harjoittaminen on varmasti merkityksellisempää kuin pelkkä pornon hallussapito. Miksi siis viranomaiset jahtaavat kovalla kädellä nimenomaan lapsipornoa? Juuri siksi, että siten viranomaiset voivat kätevästi vastustella myös seksuaaliseen kanssakäymiseen kelpoisten 16–18-vuotiaiden erotisointia. Tämä taas lyö korvalle jo nuorten omiakin etuja ja heidän oikeuksiaan. Pöyristyttävää on, että pelkästä lapsipornoksi luokitellun aineksen katselemisesta voidaan tuomita vankeuteen, sillä Internet-sivuja avattaessa kuvat yleensä latautuvat tietokoneiden välimuisteihin, jolloin ne siirtyvät pahaa-aavistamattomien katselijoiden haltuun!

Samanaikaisesti heteroseksuaalinen julkisuus ja tiedotusvälineet harjoittavat eräänlaista seksineuvojien napakymppiä esittämällä televisioviihteeksi naamioituja heteroseksuaalisia paritusohjelmia, joissa nuoria heteroita esineellistetään kuin karjaa. Kyseisestä esineellistämisestä ja herkässä iässä olevien ihmisten seurustelusuhteiden näytteillepanosta saattaa olla vahinkoa paitsi heteroille, erityisesti homoille, joita kyseiset ohjelmat ahdistavat kylväessään heteroseksuaalista ideologiaa yhteiskuntaan. On myös väärin sanoa lasten tai kenen tahansa muidenkaan ihmisen seksuaalista esittämistä *pornoksi*, sillä porno tarkoittaa seksuaalisuuden *epäsiveellistä* esittämistä. Kuten olen tässä teoksessani perustellut, ei seksuaalisuudessa ole mitään moraalisesti paheksuttavaa tai eettisesti tuomittavaa, joka tekisi siitä ”epäsiveellistä”. Onko esimerkiksi lapsipornoa se, että lapset ovat uimahalleissa alasti; sehän on julkinen paikka? Lapset myös syntyvät alastomina, joten kaikki ihmiset tekevät ensitöikseen lapsipornoa maailmaan tullessaan. Julkinen valta loukkaa häikäilemättömästi ihmisten yksityisyyttä pelkän moralisminsa varjolla tehdessään ratsian tapaisia tupa-, kaappi- ja siisteystarkastuksia yksityisiin koteihin ja löytääkseen niistä ”lapsipornoa” sisältäviä kotivideoita. Viranomaiset ovat itsekin oivaltaneet tämän paimentamisen typeryyden niin, että he pohtivat jo sitä, voitaisiinko jokaisen kansalaisen antaa pitää hallussaan ”vähäisiä määriä” lapsipornoa. Vain historiankirjurit tietävät, millä tavoin moralistit ovat osanneet tehdä itsensä naurettaviksi kautta aikojen.

Kieltojensa ja uhkaustensa keskellä heterot elävät jatkuvassa ideologisessa vankeudessa, joka estää heitä harjoittamasta hekumallista seksiä. Suoranaisen rangaistuksen kärsivät ne yksilöt, jotka yrittävät vapautua ajatusvankiloistaan toimimalla omavaltaisesti ja jotka tuomioistuin toimittaa konkreettiseen betonista rakennettuun vankilaan. Vankilassa istuva ihminen on kuitenkin vapaampi kuin intohimonsa kieltänyt henkilö, sillä hän ollut *itselleen rehellinen* ja toiminut omien halujensa mukaisesti. Sen sijaan nuoriin kohdistuvat luonnolliset seksuaaliset yllykkeensä torjunutta ihmistä vaivaa jatkuva syyllisyyden tunne, huono omatunto ja kahleissa olo, sillä hän on harjoittanut itsepetosta. Kiusallisin epärehellisyyden muoto onkin juuri itsepetos, sillä pettäjä on paikalla koko ajan. Kyseinen namusetäjahti on siis täysin kaksinaismoralistista. Sen takana ovat yleensä vain heterot, ja heistäkin kaikkein ahdistunein ja estoisin osa, toisin sanoen juuri ne perheenäidit ja -isät, jotka kielloillaan ja rajoitteillaan yrittävät torjua omia insestisiä yllykkeitään.

Sen sijaan homot eivät ole koskaan ahdistelleet ketään ”pedofilian” perusteella, mutta seksuaalivähemmistöliike on osoittanut pedofiileiksi sanottuja henkilöitä kohtaan välinpitämättömyyttä. Maailman seksuaalivähemmistöliikkeet ovatkin kääntäneet selkänsä koko aiheelle suostumatta hyväksymään pedofiileiksi sanottujen ryhmien etujärjestöjä jäsenikseen. Niin ovat menetelleet sekä kansainvälinen ILGA (International Lesbian and Gay Association) kuin kotimainen Seksuaalinen tasavertaisuus Seta ry:kin. Sillä tavoin ne ovat koettaneet vältellä syytöksiä ”rikolliseen” tai ”sairautena” pidettyyn toimintaan ohjaamisesta. Tämä merkitsee, että seksuaalivähemmistöliike on luopunut kriminalisointia vastaan taistelemisesta, vaikka aihe oli sille itselleen tärkeä vielä homojen ja lesbojen asemaa legitimoitaessa. Seksuaalivähemmistöliikettä voidaan kuitenkin moittia ainoastaan passiivisuudesta. Pedofiilien aktiivinen tuomitseminen on lähtöisin heteroseksuaaliseen valtakulttuuriin liittyvästä lapsen näennäisten etujen valvomisesta ja perhearvoilla ratsastamisesta. Tosiasiassa nekin kääntyvät sekä lasten että heteroiden omia etuja vastaan.

5.2.1. Perhearvojen uudelleenarviointi

Pohditaanpa jälleen erästä lasten seksuaaliseen asemaan liittyvää esimerkkitapausta. Lapset ovat jo esimurrosikäisinä kiinnostuneita sukupuolisuuteen liittyvistä asioista. Niin sanotut varhaisnuoret, joita heterot itse kieltäytyvät sanomasta enää ”lapsiksi” heidän ollessaan 12–16-vuotiaita, ovat jo selvästi seksuaalisia. Leikkisästi voisi sanoa, että he ovat seksiasioista paremmin perillä kuin heidän vanhempansa. Oletetaan, että sinä olet normaali kaksikymmentäseitsemänvuotias mies ja että sinulla on kaksitoistavuotias veljenpoika, joka kylässä ollessaan kiipeää syliisi, härnää sinua ja painii vaatteet päällä kanssasi. Koska lapset ovat tuossa iässä kiinnostuneita sukupuoliasioista, hän kourii penistäsi housujen läpi, mikä aiheuttaa sinulle tietenkin vaivautuneisuutta. Juuri, kun olet ottanut hänen

kädestään kiinni siirtääksesi sen pois sukupuolielimistäsi, paikalle tuleekin hänen äitinsä, joka silmät lautasen kokoisiksi revähtäneinä näkee koko touhun. Sinut leimataan tuosta päivästä lähtien pedofiiliksi. Asiaa ei auta, että kämmenesi sattuu olemaan lapsen käden päällä ikään kuin todistamassa, että ”seksuaalinen hyväksikäyttö on tapahtunut pakottamalla”. Äiti ilmoittaa asian poliisille. Poliisit ja psykiatrit kuulustelevat sinua perusteellisesti etsiäkseen näyttöä rikollisuudesta ja kuulevat vain sen, minkä he haluavat kuulla. Jos ihminen on homo, häntä voidaan pitää tarpeeksi poikkeavana, jotta hänelle voidaan langettaa myös ”pedofiilin” leima. Kun epäilys lausutaan ääneen, se vaikuttaa kuin totuus. Tilaisuutesi selittää asiaa oikeudessa on silloin kuin viimeinen savuke kuolemaantuomitulle, ja sinut määrätään moneksi vuodeksi ehdottomaan vankeusrangaistukseen sekä vahingonkorvaukseen lapselle ja hänen vanhemmilleen. Oikeuden julistaman tuomion törkeyttä korostaa se, että tuomioistuin määrää ”uhria” puolustaakseen oikeudenkäyntipöytäkirjat salaisiksi neljäksikymmeneksi vuodeksi, jolloin sinulta riistetään mahdollisuutesi puolustautua julkisesti.

Antaudutpa puolustamaan itseäsi tai et, menetät joka tapauksessa työpaikkasi, etkä saa koskaan uutta, sillä työnantajat tarkistavat ihmisen rikostaustan rikosrekisteristä. Heteroveljesi ja hänen perheensä ulosotattavat vanhempiesi perinnöstä lankeavan lakiosan itselleen, elleivät he saa muulla keinoin korvaussummaa riistetyksi. Muun osan he ovat tietenkin keinotelleet haltuunsa jo aiemmin vedoten perheen ylläpitoon liittyvin kuluihin ja pyyteisiinsä. Lopulta olet myös ilman asuntoa. Näin heteroperhe kohtelee homoseksuaalisia ihmisiä, ja omassa vainoharhaisuudessaan heterot voivat tuhota homoseksuaalisen ihmisen koko elämän käyttämällä hyväksi (eli pahaksi) omaa lastaan, jolle lankeaa vain välineen rooli avoimen seksuaalisuuden poiskitkemisessä yhteiskunnasta. Tällöin on tosin tärkeää huomata, että tosiasiallinen lapsen seksuaalinen hyväksikäyttökään ei välttämättä ole lapselle pahaksi, mutta se *arvotetaan* usein pahaksi ilman perusteita, ja näin on myös silloin kun asiaa katsotaan lapsen kannalta. Samalla hyväksikäytön käsite paljastaa, että monet ihmiset katsovat asian todellakin olevan hyväksi. Ja on hyvin vaikea ajatella, että ihmiset yleensäkään tekisivät mitään, minkä he eivät koe olevan hyväksi.

Myös lapset oppivat nopeasti, mitä yhteiskunnassa pidetään pahana, vaikka he eivät itse katsoisi seksiin liittyvän mitään kielteistä. Seksuaalisuuteen liitetty estoisuus opetetaan heille. Niin sanottujen pedofiilien metsästämisestä ja tuomitsemisesta saattaa olla lapsille vakavaa psyykkistä haittaa. Neljätoistavuotias, joka ei näkisi kaksikymmentäviisivuotiaan kanssa harjoittamassaan seksissä mitään pahaa, saattaa ahdistua, kun hänelle aletaan opettaa, että tapahtuneet asiat olivatkin kliinisen pelottavalta kuulostavaa ”pedofiliaa” ja että hän on rikoksen uhri. Tällaisesta nautinnon lavastamisesta rikokseksi saattaa olla lapselle pitkäaikaista vahinkoa. Luonnolliseen ja myönteiseen seksuaaliseen asiaan liittyvä kaiveleminen ja paheksuminen riittävät aiheuttamaan nuorelle ja vanhemmallekin ihmiselle traumaattisen kokemuksen. On perusteltua uskoa, että seksiin tutustuminen kokeneen ja vanhemman henkilön kanssa tuottaa nuorelle murrosikäiselle

paremman seksuaalisen tyydytyksen kuin samanikäisen ja kokemattoman henkilön kanssa harjoitettu seksi. Monilla nuorilla on myös tarvetta keskustella seksuaalisuuteen liittyvistä asioista vanhempien ihmisten kanssa, mutta he eivät halua kääntyä omien vanhempiensa tai viranomaisten puoleen häveliäisyyssyistä. Heidän ahdistustaan voikin helpottaa keskustelu jonkun muun vanhemman ihmisen kanssa, jolloin myös esimerkin näyttämistä ja sukupuolielimiin tutustumista voidaan pitää nuoren ihmisen uteliaisuutta lievittävänä ja monin tavoin helpottavana asiana.

Näin sanoessani painotan, että en ole itse pedofiili enkä ole koskaan syyllistynyt mihinkään seksuaali- enkä muuhunkaan rikokseen. En myöskään halua seksuaaliseen kanssakäymiseen kovin nuoren henkilön kanssa, eivätkä minua kiinnosta lapset. Mutta pidän teini-ikäisiin kohdistuvan seksuaalisuuden kriminalisointia vääränä ja ihmisten edun vastaisena. Pedofiilijahdin järjettömyys on siinä, että ihmisiä kielletään olemasta sitä, mitä he *ovat* kieltämällä heitä toteuttamasta heille itselleen ominaista seksuaalisuutta luonnollisella tavalla. Aivan samalla tavoin myös homoja yritettiin estää toteuttamasta seksuaalisuuttaan säätämällä sinänsä luonnollinen ja ihmisen olemukseen kuuluva käyttäytyminen rikokseksi. Tällöin kriminalisointi sinänsä johti luonnonvastaiseen tuomitsemiseen ja todellisuuden kieltämiseen. Kenties pedofiilejä tulisikin tukea, jotta he voisivat toteuttaa itseään paremmin.

Kun itse olin viisitoistavuotias ja harjoitin seksiä hieman vanhemman pojan kanssa, minua ahdisti se, että yhteiskunnan instituutiot olivat tehneet seksuaalisesta suhteestamme kielletyn. Jonkun heteron mielestä olisin saattanut olla rikoksen ”uhri”, mutta tosiasiassa en olisi ollut sukupuolikumppanini uhri vaan heteroseksuaalisen valtakulttuurin säätämien rajoitusten uhri. Kuten jo antiikin kreikkalaista yhteiskuntaa koskevassa luvussa perustelin, ovat ne ilmiöt, joita nykyaika nimittää ”pedofiliaksi”, olleet tavanomainen ja korkeasti arvotettu osa jokapäiväistä käyttäytymistä. Haittaa nuorille tuottavatkin useimmiten tahot, jotka vetävät seksuaalisia ikärajoja, valvovat niitä ja tuomitsevat niiden huomiotta jättämisestä. Tässä kirjassa katson, että seksuaalinen kanssakäyminen olisi myönnettävä osapuolten vapaasti päätettäväksi asiaksi ainakin sellaisissa tapauksissa, joissa ihmiset ovat jo sukukypsässä iässä ja kanssakäyminen tapahtuu molempien vapaasta tahdosta. Valtion ja yhteiskunnan puuttumisesta yksilöiden välisiin suhteisiin ei ole myönteistä näyttöä muissakaan yhteyksissä, ja sukupuoliasioissa rikkomuksina olisi syytä pitää vain sellaista kanssakäymistä, joka ei ole molempien osapuolten *tahdon* mukaista. Tällöinkään yhteiskunnan ei pitäisi puuttua yksilöiden välisiin suhteisiin omasta aloitteestaan. Myös minulla on luonnollisesti mielipiteitä monista asioista, mutta en tohtisi edellyttää, että *kaikkien ihmisten* pitäisi silti toimia minun vaatimusteni mukaan. Riittää, että kukin yksilö voi toimia *omien* mieltymystensä ja edellytystensä mukaisesti silloin kun kyse on henkilökohtaisista asioista.

Seksi ja laki ovat huono yhdistelmä, sillä seksuaalisuus on perimmältään hyvä, herkkä, myönteinen ja henkilökohtainen asia, jonka olemusta ulkopuolinen normittaminen usein vain loukkaa. Koska sukupuoliasiat toteutu-

vat yksilöiden välillä, ei julkisella vallalla ole perusteltua intressiä eikä oikeutta puuttua niihin ilman yksilöiden nimenomaista pyyntöä, sillä konfliktitilanteissakaan kyse ei ole yksilöiden ja julkisen vallan välisestä konfliktista vaan yksilöiden keskinäisestä konfliktista. Edustamani libertaristisen ajattelun mukaisesti jokainen ihminen omistaa itse oman kehonsa, mielensä ja henkiset potentiaalinsa (*self-ownership*), ja siksi niin sanottujen seksuaalirikosten ja muiden aineettomien rikosten pitäisi olla enintään asianomistajarikoksia mutta ei virallisen syytteen alaisia rikoksia. Moraalisesti paheksuttavaa seksuaaliasioissa on vain se, mikäli kanssakäyminen tapahtuu yksilöiden tahdon vastaisesti. Syytettynä pitäisikin olla useimmiten julkinen valta itse, sillä se loukkaa yksilöiden tahtoa pahiten sekaantumalla osapuolten yksityisiin suhteisiin ja tekemällä niistä rikoslain alaisia näennäisesti julkisia tekoja. Siten viranomaisvalta vahingoittaa ihmisten oikeuksia, ahdistelee yksilöitä seksuaalisesti ja haittaa ihmisten mahdollisuuksia hakeutua tyydyttäviin seksuaalisuhteisiin.

Sen lisäksi, että nuoret ahdistuvat namusetäjahdista ja alkavat pitää seksiä ”pahana”, he voivat oppia myös käyttämään hyväkseen tuota ”pedofiliaksi” sanottuun ilmiöön liittyvää tuomiomieltä. Joku pikku-Damian saattaa seitsemäntoistavuotiaana oivaltaa, että seksi häntä vanhemman henkilön kanssa pari vuotta sitten olikin rikollista, ja niinpä hänelle tarjoutuu tilaisuus kiristää toiselta osapuolelta rahaa, omaisuutta tai lisää seksiä tehosteenaan uhkaus, että muuten hän kertoo kaiken poliisille. Tällainen painajainen on kafkamainen, sillä nykyajan yhteiskunnassa ihmisiä aktiivisesti ohjataan ilmiantamaan toisiaan. Tuloksena on verisiä oikeusjuttuja ja raivohulluja tuomioita.

5.2.2. Pakkohoidolla sairaaksi

Pedofiileiksi leimattuja ihmisiä ahdistellaan nykyään samalla tavoin kuin homoseksuaaleja vainottiin kriminalisoinnin ja sairaaksi määrittelemisen aikana. Fasistisinta asennoitumista edustaa nyt pedofiilien ”hoitaminen”. Hiljattain myös Suomen viranomaiset antoivat myyntiluvan hormonivalmiste Salvacylille, joka pistoksin annettuna sammuttaa pedofiilien sukupuolivietin kokonaan. Vaikutuksen sanotaan olevan samanlainen kuin kastraatiolla eli kivesten poistolla. Luonnehdinta paljastaa, että pedofiilijahti kohdistuu nimenomaan miehiin. Se, että oikeusministeriö kiertää sanan ”pakkohoito” eufemismilla ”velvoittava hoito”, osoittaa, että viranomaiset liikkuvat heikoilla jäillä. Heidän tehokkuutensa muistuttaa Josef Mengelen ystävällisyyttä, jonka mukaan hoito on omaa parastaan ymmärtämättömälle ihmiselle ”hyväksi”. Sanalla ”velvoittava” koetetaan kiertää se, että kyse on perusoikeuksien vastaisesta pakottamisesta, jolla ei ole moraalista oikeutusta mutta jolle on poliittis-ideologisia vaateita. Samalla velvoittavuuden käsite paljastaa, että kukaan ei sitä halua.

Tosiasiassa pedofilia ei ole mikään ihmisen lihassa oleva sairaus, joka lähtisi piikittämällä, vaan käyttäytymisominaisuus, joka on subjektiivinen ja

intentionaalinen eli määrittyy ihmisten kokemista merkityksistä sekä aistillisista arvoista. Niinpä sitä ei pitäisi medikalisoida, tai "hoito" muuttuu väistämättä väkivallaksi. Kiertoilmaisuihin verhottu terveiden ihmisten pakkohoitaminen merkitsee lääketieteen etiikan taantumista kivikaudelle.

Suomessa kemikaaliruiskeita on aiottu kokeilla pedofiliasta tuomittuihin "vapaaehtoisiin", mutta "ongelmaksi" on havaittu, ettei vapaaehtoisia juuri ole, vaikka osalle on väläytetty vapauttamisen mahdollisuutta koehenkilöksi suostumista vastaan. Todellinen ongelma ei ole sen enempää halukkaiden puuttuminen kuin pedofiilien vapaaksi pääseminenkään, vaan se on periaatteellinen. Jos viranomaisvalta puuttuu pedofiilien fyysiseen koskemattomuuteen pakkotoimin, se syyllistyy itse samaan, mistä se haluaa heitä syyttää: integriteetin loukkaamiseen. Mikäli "rikollisiksi" määriteltyjä ihmisiä ryhdyttäisiin taivuttelemaan pakkohoitoon käymällä kauppaa heidän fyysisestä koskemattomuudestaan ja itsemääräämisoikeudestaan, se merkitsisi ihmisoikeuksien alistamista relativistiselle puntaroinnille, vaikka ihmisoikeudet ovat luovuttamattomia ja ehdottomia.

Mikäli siis vaihtoehtoina ovat pedofiilien pakkohoitaminen ja se, että lapsia joutuu seksuaalisesti hyväksikäytetyksi, olisi valittava jälkimmäinen vaihtoehto. Se voi kuulostaa karulta, mutta yhteiskunnalla ei ole mahdollisuutta rikkoa periaatteita, joita se koettaa edistää. Pedofilia näyttääkin olevan juuri sellainen kysymys, joka todistaa kansanäänestykset vaarallisiksi oikeusfilosofista arvostelukykyä vaativissa kysymyksissä. Jos myös viranomaiset päättäisivät asioista kansankokouksille ominaisissa huutoäänestyksissä, he tulisivat heittäneiksi perustuslailliset periaatteet namusetäjahdin kourissa nurkkaan. Tämän vuoksi se, mitä viranomaisvalta saa tehdä, pitää asettaa filosofien päätösvallasta eikä rahvaan enemmistön mielivallasta riippuvaksi asiaksi.

Pedofilian medikalisointia vastaan voidaan esittää täsmälleen sama kritiikki, jonka niin sanottu antipsykiatrinen liike on kohdistanut tajunnallisten ilmiöiden ja käyttäytymisilmiöiden tulkitsemiseen biologisiksi ilmiöiksi. Epä-älyllisintä asennoitumista on osoittanut niin sanottu aivotutkimus, joka on pyrkinyt redusoimaan ihmisten välisessä kanssakäymisessä esiintyvät merkitykset aivokemialliselle tapahtumatasolle. Naturalistisen tutkimusotteen kautta aivotutkimus on koettanut sivuuttaa ihmisten välillä esiintyvät intentiot, jotka tekevät ihmisestä seksuaalisen ja seksuaalisena olentona myös persoonan. Seksuaalisuuteen liittyvien henkisten merkitystasojen kieltäminen johtaa ihmisen typistämiseen eläimeksi, jolla on pelkkiä "lisääntymistoimintoja".

Aivan samaan tapaan kuin sairaanhoito tekee sairaan, pedofilian medikalisoimiseen liittyvä kriminalisointi *luo* rikollisuutta. Rikollisuuden vähentäminen olisi mahdollista laillistamalla sukukypsien ihmisten seksuaaliset suhteet, poistamalla niin sanotut suojaikärajat tai alentamalla niitä. Jo suojaikärajan käsite sinänsä on kaksinaismoralistinen, sillä se sisältää ajatuksen, että seksiin liittyy jotain pahaa, jolta nuoria on suojeltava. Suojaikärajat siis *vaarallistavat* seksin sekä nuorten omalta kannalta että aikuisten kannalta lavastaessaan nuorista potentiaalisesti vaarallisia seksu-

aalitoimijoita sekä itselleen että itseään vanhemmille. Suojaikärajoilla ei suojella nuorten oikeutta seksiin tai kokemattomuuteen vaan kyseessä on aikuisten naiivi suojautuminen *omilta* haluiltaan ja fantasioiltaan, joihin liittyvä kielteisyys projisoidaan lasten oletetun ”viattomuuden” suojelemiseksi. Juuri sillä tavoin heterot paljastavat, mitä he ajattelevat omasta seksistään ja ihmisen seksuaalisuudesta yleensä. Suojaikärajoilla mystifioidaan ja kielletään nuorten seksuaalisuus, ja heidät määritellään itsemääräämiseen kykenemättömiksi, mikä on monessa tapauksessa vastoin heidän todellista kompetenssiaan.

Seksuaaliseen kanssakäymiseen tarvittavan kypsyyden arvioiminen olisi syytä jättää ihmisten oman arvostelukyvyn varaan. Siihen liittyvät haasteet aiheuttavat kuitenkin heteroille ahdistusta ja vaikeuksia, sillä heterot ovat seksuaalisuutta koskevilta käsityksiltään usein epäkypsiä eivätkä luota itseensä. Niinpä he vaativat ulkoista kontrollia. Siten he toimivat kuin kuluttajat, jotka tarvitsevat matkapuhelimiinsa saldorajan kontrolloidakseen itseään ja pyyteitään. Toinen syy rajoitusten vaatimiseen on se, että omistushaluiset heterovanhemmat haluavat kieltää seksin omilta jälkeläisiltään. Samalla he yrittävät torjua myös omia insestisiä yllykkeitään noilla itseensä kohdistuvilla muodollisilla rajoituksillaan. Jos seksuaalisia ikärajoja on, ne pitäisi perustaa nuorten ihmisten itsemääräämisoikeutta kunnioittaen eikä sitomalla niitä oletuksiin seksuaalisen integriteetin loukkaamattomuudesta, ”yhteiskunnan parhaasta” tai käsityksiin seksuaalisesta ”normaaliudesta”. Normaaliuden määrittelyvaltaa käyttävät nykyään poliitikot, tuomioistuimet ja lastenpsykiatrit, mikä merkitsee, että käsitykset sidotaan hiljaisiin ja itsestään selvinä pidettyihin taustaoletuksiin seksuaalisen kanssakäymisen ”vahingollisuudesta”, ja ”moraalista oikeutusta” yritetään tuottaa pelkästään tuomioiden ja äänenpainojen volyymia lisäämällä.

Niin sanotut suojaikärajat ovat valheellisia, ja ne osoittavat seksuaalikulttuurin ahdistuneisuutta. Jos lakia säätäneillä ihmisillä olisi hyvä itsetunto ja he luottaisivat omaan arvostelukykyynsä, heidän ei tarvitsisi peitellä omia seksuaalisia yllykkeitään paheksumalla niitä muodollisten normien keinoin. Ikärajojen asettamista leimaa tyhmä positivismi, eli sen todisteleminen, minkä ikäinen joku ihminen *täsmällisesti* ottaen on, vaikka tärkeää on vain se, minkälaisia *merkityksiä* seksuaaliseen kokemiseen liittyy. Tätä nykyä ikärajat tekevät varsinkin nuorison normaalin käyttäytymisen laittomaksi, sillä ne kulkevat keskellä nuorten omaa sukupuolielämää halkaisten sen kahtia. Mikä esimerkiksi on ”suuri ikäero”? Miksi jokin tietty ikä tekee sukupuolisesta suhteesta kielletyn, ja kuka harkinnan suorittaa? Kun lakiin on kirjattu myös tulkinnanvaraa, lainkäyttäjillä pitäisi olla jokin kriteeri, jonka mukaan se toimii, tai jokin toimielin, joka ratkaisee asian yksittäistapauksellisesti. Sopiva kriteeri voisi olla vaikka se, käyttääkö nuori Disneyn sukkia vai ei. Eräs mahdollisuus on, että seksi tehtäisiin luvanvaraiseksi niin, että 12–18-vuotiaiden pitäisi hakea seksiin poliisin tai tasavallan presidentin erityislupa. Ehkä ikärajoista pitäisi järjestää kansanäänestys 12–18-vuotiaiden *itsensä* kesken. Niille, jotka epäilevät, enkö ajattele asiaa lasten ja nuorten kannalta, vastaan: fobioista

kärsivien ja lapsia ajojahtiensa välikappaleena käyttävien ”Rahastakaa Lapset” -yhdistysten vastavoimaksi pitäisi perustaa ”Pro Teini” -liike, joka suojelisi teinejä seksinvastaisilta tädeiltä.

5.2.3. Lapsesta kaikki paha tulee

Tämän teoksen ymmärtämiseksi on tärkeää huomata, että heteroseksuaalisen valtakulttuurin kaksinaismoralistisuuteen kohdistuvan arvosteluni kohteena ei ole *lapsi sinänsä* vaan lasten hankintaan ja ylläpitoon liittyvä *ideologinen ajattelutapa*. Jokainen ihminenhän on kerran ollut lapsi, ja käsitykseni mukaan jokaisen ihmisen pitäisi myös löytää lapsi itsestään tullakseen seksuaalisesti tasapainoiseksi ihmiseksi.

Lapsilta kieltäminen on eräs kaksinaismoralismin muoto heteroseksuaalisessa yhteiskunnassa. Asiaa valaisee, jos esitetään pari kysymystä. Miksi aikuiset saavat juopotella mutta lapset eivät? Miksi aikuiset saavat valvoa myöhään mutta lapset eivät? Ja miksi aikuiset saavat harjoittaa seksiä mutta lapset eivät? Lapsilta kieltäminen osoittaa, että heterot eivät haluaisi pitää pahoina näitä *asioita sinänsä*, mutta he haluavat kuitenkin kieltää ne lapsiltaan. Se puolestaan osoittaa, että *tosiasiassa* he myöntävät ne jollakin tavoin kielteisiksi. Todellinen ongelmahan ei ole lasten alkoholisoituminen vaan alkoholisoituminen sinänsä; ei lasten valvominen, vaan siitä seuraava väsymys. Heteroiden ongelma ei ole myöskään lasten harjoittama seksi vaan *seksi yleensä*. Kaksi ensin mainittua esimerkkiongelmaa ovatkin todellisia ongelmia. Sen sijaan heteroiden harjoittama kaksinaismoralismi osoittaa, että seksi, joka sinänsä on myönteinen asia, tuottaa heteroille ahdistusta. Niinpä he pyrkivät kieltämään seksin lapsilta, sillä he katsovat, että seksissä on jotain pahaa, ja juuri sillä tavoin he toteuttavat heteroyhteiskunnalle tyypillistä estoisuutta. Nyt tulemmekin tärkeään johtopäätökseen. Samalla kun lapsiasiavaltuutetut tuskailevat ja huutavat kitapurjeet lepattaen teesejään siitä, mikä heidän mielestään on tärkeää yhteiskunnassa – eli ”Lapsi!” – *he tulevat lapsiin kohdistuvalla seksuaalisuuden kieltämisellään kieltäneiksi myös aikuisten seksuaalisuuden*. Tämä merkitsee, että opettamalla seksin kieltäminen lapsille heille tuotetaan estoja aikuisuudessa. Toisaalta traumatisoidaan myös niiden ihmisten seksuaalisuutta, jotka jo ovat aikuisia. Kieltämällä seksuaalisuus lapsilta heidän mielenterveyttään vahingoitetaan usein pysyvästi.

”Pedofilian” vahingollisuudesta annetut arviot ovat täysin kulttuurisidonnaisia, mikä paljastuu, kun tarkastellaan lastensuojelun historiaa. Vuonna 1955 Mannerheimin Lastensuojeluliiton ”sarjakuvajaosto” antoi – ehkä hieman huvittavasti – Gay von Weissenberg -nimiselle henkilölle tehtäväksi laatia katsauksen sarjakuvien maailmaan. Raportti valmistui vuonna 1959, ja tuonaikaiseen tutkimukseen viitaten se päätyi varoittamaan, että ”sarjakuvilla saattaa olla vahingollisia vaikutuksia lasten ja nuorten henkiseen terveyteen”. Vaarallisten sarjakuvien listalle luettiin tuolloin muun muassa Tintin sarjakuvat. Tinttiä pidetään nykyään sarja-

kuvasankareista esimerkillisimpänä ja harmittomimpana, mikä osoittaa, kuinka ideologisia eri aikakausille ominaiset arvotukset ovat. Samaan tapaan kuin aiemmin vainottiin sarjakuvien hahmoja, nyt vainotaan pedofiilejä. Heitä kohtaan osoitettu vainoharhaisuus muistuttaa 1950-luvun homofobiaa ja kylmän sodan poliittisia kammoja. Tosiasiassa pedofilialla ei ole kiistattomasti osoitettu olevan vahingollisia vaikutuksia, joten myös siihen liittyvä kriminalisointi on aiheetonta. Ilmiön olemuksesta ei ole tehty myöskään filosofisia tutkimuksia vaan ainoastaan viranomaisten omia selvityksiä, jotka ovat puolueellisia ja tendenssimäisiä. Ja mikäli pedofilialla osoitettaisiin olevan *joitakin* haitallisia vaikutuksia, voitaisiin kysyä, eikö kaikilla yhteiskuntamme hyväksymillä ilmiöillä ole myönteisten vaikutusten lisäksi *myös* haitallisia vaikutuksia ilman, että niitä *kokonaan* kielletään? Miksi pedofilia olisi poikkeus?

Tosiasiassa julkinen sana ja tuomioistuimet saattavat tuottaa paljon enemmän haittaa lapsille kuin pedofiilit itse painottamalla sitä, että pedofilia on *aina* vahingollista ja että siitä on vahinkoa ihmisille. Kun ihmiselle uskotellaan, että hänelle onkin tapahtunut hyvän asemasta pahaa, saattavat sillä tavoin tuotetut tunnontuskat alkaa varjostaa ihmistä. Pedofilian vastaiset psykiatrit siis traumatisoivat ihmiset jälkikäteen. Pedofiilejä *vastustavasta* ”hyvästä” tuleekin tällöin se oikeasti paha. Varttuneemmalla iällä monet ihmiset voivat kokea alun perin kielteisiksi tuomitut asiat pikemminkin myönteisinä kuin kielteisinä, ja niitä voidaan muistella jopa kaihoten.

Surkuhupaisimman esimerkin heteroseksuaalisen valtakulttuurin sisällä esiintyneestä kaksinaismoralismista tarjoaa katolisen kirkon sisällä koettu pedofiiliskandaali. Oman seksuaalisuutensa kieltämään pakotetut papit toteuttivat sukupuolisuuttaan pedofiilisesti, mitä voidaan pitää seurauksena katolisen kirkon vaatimasta selibaattilupauksesta. Siten katolinen kirkko tavallaan *itse motivoi* rikollisena pidettävää käyttäytymistä ehdollistamalla ihmiset toimimaan luontonsa vastaisesti eli pidättäytymään seksistä tai toteuttamaan seksuaalisuuttaan salaisesti, jolloin se vääristyi epäadekvaatteihin ja infantiileihin muotoihin. Kun katolinen kirkko maksoi Kaliforniassa sata miljoonaa dollaria noin yhdeksällekymmenelle pedofilian uhrille, oli kyseinen summa sellaista luokkaa, että kannatti varmasti joutua ”uhriksi”. Huvittavaa asiassa on, että sovittamalla asiaa rahalla kirkko ei pysty kiillottamaan kilpeään eikä pelastamaan kasvojaan. Koettamalla hyvittää asiaa se vain tunnustaa syyllisyyttä ja häpäisee uhreja vakuuttelemalla heidän joutuneen pahanteon kohteiksi. Samalla se harjoittaa eräänlaista henkistä prostituutiota kaatamalla itse aiheuttamiinsa haavoihin rahaa.

5.2.4. Mistä namusetäjahdissa on kyse?

Keskeinen ongelma pedofiliaa koskevassa keskustelussa on se, että juuri kukaan ei ole vaivautunut pohtimaan lapsen ja aikuisen välisen seksin *olemusta:* mikä tekee seksistä aikuisen kanssa pahaa? Eikö ole ajateltavissa, että aikuisen kanssa koettu seksi olisi hyvää, kunhan sen osapuolet ovat

sukukypsässä iässä. Jos 15-vuotiaalta kysytään, joko hän on harjoittanut seksiä, spontaani vastaus on: ”Ai tänään vai?” Nykyisen lainsäädännön mukaan jo 15-vuotiaan ja 17-vuotiaan nuoren välinen seksi on rikos. Kun seksuaalielämä alkaa usein kahden eri puolilla rajaa olevien kesken, suojaikärajan kautta kriminalisoidaan koko seksin olemus. Vuoteen 1971 asti homoseksuaalit tulivat maailmaan rikollisina, sillä homoseksuaalisuus oli kriminalisoitu tuohon ajankohtaan saakka. Samaan tapaan nykyiset suojaikärajat muodostavat eräänlaisen Berliinin muurin, joka halkoo nuorisoa ja jonka kautta kriminalisoidaan suuri osa nuorista.

Nuorten harjoittama seksi saadaan näyttämään synneistä syvimmältä, ja perustelut nuorten seksuaalisuuden tabuksi julistamiseen etsitään heterotieteestä. Tämä on yhtä vakuuttavaa kuin se uskonnon ja tieteen välinen vispilänkauppa, jonka kautta tuki kirkon opetuksille etsitään teologisista tiedekunnista. ”Asiantuntijat” – kuten papit, juristit ja perheenäidit – esittävät arvosidonnaisiin lähtökohtiin perustuvia käsityksiään objektiivisena tietona, jonka media välittää kritiikittömästi yleisölle. Semanttisia resursseja hallitsemattomat kansalaiset puolestaan pitävät sitä totuutena; onhan se ”tieteen todistamaa”. Tyypillistä on, että tutkimuksia laativille tarjotaan jo valmisteluvaiheessa lähinnä kahdenlaista roolia. Rahoittajat ja kustantajat pitävät ”aihetta tärkeänä” ja myöntävät mielihyvin julkaisuresursseja ja rahaa, jos he voivat olettaa, että tutkija edustaa lastensuojelullista tehtävää. Kriittisiä tutkijoita puolestaan epäillään mahdollisiksi pedofiileiksi tai seksuaalisiksi hyväksikäyttäjiksi, ja heiltä tivataan perusteluja aiheenvalinnalle. Kumpikin suhtautumistapa on filosofille sopimaton ja kiusallinen, sillä niiden takana on pelkkä normatiivinen tuomiomieli, yksiselitteinen oletus lastensuojelun hyvyydestä ja sen haitattomuudesta sekä vaihtoehdottomuus, joka kieltää totuuden, että lapset ja nuoret ovat seksuaalisia subjekteja.

Pedofiliaa vastustavien asiantuntijoiden käyttämä valta onkin samanlaista kuin se kampanjointi, jolla jarrutettiin homojen ja lesbojen kriminalisoinnin purkamista. Vieläkään homot eivät ole vapautuneet normalisointiin liittyvästä puolustuksellisuudesta, johon meidät taivuteltiin taistellessamme eräitä psykiatritahoja vastaan. Nuoria rakastavia ihmisiä puolestaan ahdistellaan pitämällä heitä sairaina ja uskottelemalla, että seksuaalisessa kanssakäymisessä olleille teineille aiheutuu suunnatonta haittaa. Tuolla tavoin ajattelevien psykiatrien esiintyessä televisiossa ja seminaareissa jo heidän kokonaisilmaisustaan voidaan päätellä, että he eivät itsekään usko mielipiteisiinsä. Seksuaalisuutta koskevissa asioissa tutkimusten tulokset ovatkin sellaisia, kuin tutkijat itse haluavat. Mikäli tutkija haluaa nähdä jonkin ilmiön kielteisessä valossa, se onnistuu helposti, sillä etsivä löytää. Apunaan hänellä on omia ideologisia ennakkoehtojaan kyseenalaistamaton heterotiede, joka suhtautuu ihmisen kehollisuutta ja henkisyyttä yhdistävään platoniseen seksuaalisuuskäsitykseen kielteisesti.

Tosiasiassa juuri mikään niistä ilmiöistä, joita sanotaan pedofiliaksi, ei ole pedofiliaa. ”Pedofilia” on lääketieteen käsite ja ”lapsen seksuaalinen hyväksikäyttö” puolestaan juridiikan termi. Ne eivät perustu ilmiöiden ymmärtä-

miseen eivätkä kuvaa todellisuutta sellaisena kuin se on, vaan ne tarjoavat erityistieteiden kautta avautuvan *normatiivisen määritelmän* todellisuudelle. Tässä kirjassa pedofiliasta on puhuttu lainausmerkeissä, ja usein olen kiertänyt koko käsitteen puhumalla esimerkiksi nuorten ja vanhempien ihmisten seksuaalisesta kanssakäymisestä tai rakkaudesta – aiemmissa luvuissa myös miesten rakkaudesta poikiin ja poikien rakkaudesta miehiin. Miksi olen tehnyt niin? Vastaus on vastaus myös siihen, mitä pedofilia on. Henkilö, joka rakastaa seksikkäitä nuoria ihmisiä, ei ole pedofiili. Pedofiilihän ei kiihotu *sukukypsistä* ihmisistä vaan *kehittymättömistä*. Näin ollen ihminen, joka pitää esimerkiksi 12–18-vuotiaista nuorista, ei ole pedofiili. Platonisen ihanteen mukainen pederastinen poikarakastaja ei edes kiinnostu lapsista, sillä lapsilla ja lapsiin liittyvällä kulttuurilla ei ole mitään *filosofiaa*, joka voi muodostua aikaisintaan murrosiässä, kun ihminen tulee tietoiseksi itsestään. Julkisuudessa "pedofiileiksi" haukutaan kuitenkin kaikkia sellaisia ihmisiä, joita kiihottavat esimerkiksi viisitoistavuotiaiden nuorten vartalot, ja oikeusistuimet tuomitsevat heidät "lapsen seksuaalisesta hyväksikäytöstä" samalla tavoin kuin varsinaiset pedofiilitkin, joiden kiinnostus kohdistuu kehittymättömiin lapsiin.

Myös todellisten pedofiilien kohtelu on ollut epäjohdonmukaista, sillä heitä on rangaistu ankarammin kuin rikollisia, jotka ammatikseen pahoinpitelevät toisia ihmisiä. Varsinaisten pedofiilien tuomioita pitäisi siis lieventää, sillä heidän käyttäytymisensä on osa heidän luontoaan ja tapahtuu heidän tahtomattaan, kun taas ammattirikolliset tekevät rikoksia tieten tahtoen, suunnitelmallisesti ja hyötymistarkoituksessa, vaikka muitakin vaihtoehtoja ansionhankintaan olisi olemassa. On myös ristiriitaista, että lasten heitteillejätöstä tai alkoholin käyttämisestä raskauden aikana ei rangaista, mutta lapsen hyväilystä seksuaalisessa tarkoituksessa langetetaan ankaria tuomioita. Samanlainen kaksinaismoralismi käy ilmi suhtautumisesta niin sanottuihin hiv-lapsiin, jotka ovatkin todellinen moraalinen voitto homoseksuaaleille. Äitien tartuttamat hiv-lapset ovat paras todiste siitä, että heteroseksuaalinen valtakulttuuri on täysin moraaliton ja mätä. Tuo mädännäisyys ei perustu vain heteroiden elämäntapaan vaan myös siihen kaksinaismoralismiin, joka ilmenee heteroseksuaalisen valtakulttuurin tavassa kerjätä katastrofiapua kehitysmaiden hiv-lapsille. Heteroseksuaalinen valtakulttuuri koettaa siis oikeuttaa itseään ja omaa aidsiaan lasten tuella niin, että lapsia käytetään hyväksi mainostuksessa, kun tavoitellaan sympatiaa heterovanhempien omalle sairastumiselle.

Edellä mainittujen kaksinaismoralismin muotojen valossa on sietämätöntä, että heteroyhteiskunta ahdistelee "pedofiliasta" ihmisiä, jotka eivät tee mitään pahaa tai tekevät suorastaan hyvää. On siis väärin, että seitsemäntoistavuotias voidaan tulkita "lapseksi" syytettäessä jotain täysi-ikäistä ihmistä lapsipornon hallussapidosta, jos kyseisellä henkilöllä sattuu olemaan tuon ikäisen nuoren kuva seinäkalenterissaan. Samanaikaisesti heteroyhteiskunta itse asettaa seitsemäntoistavuotiaan julkisesti ihailtavaksi esimerkiksi missikilpailuissa. Kanssakäyminen nuoren ihmisen kanssa halutaan lavastaa vaaralliseksi "pedofiliaksi" varsinkin silloin kun on kyse miehen ja

pojan välisestä suhteesta. Mutta jos kyse on naistenpalvonnasta tai heterojen suosionosoituksista *eri* sukupuolta kohtaan, ei nuoreen ihmiseen kohdistuvaa seksuaalista kiinnostusta pidetä pedofiliana eikä lapsipornografisena, vaikka tuosta julkisuudesta olisi huomion kohteena olevalle ihmiselle jopa selvää haittaa. Tämä epäjohdonmukaisuus osoittaa, että ”pedofiiliksi” leimaaminen tapahtuu heteroseksuaalisen valtakulttuurin ehdoilla, heteroiden eduksi ja homoja vastaan. Siihen liittyvä järjettömyys tietysti turhauttaa monet ihmiset ja herättää heissä aggressioita.

Pedofilian uhri ei ole lapsi vaan useimmiten tavallinen aikuinen, jota ahdistellaan pedofiilijahdilla, kun ”pedofiileinä” on erehdytty pitämään ihmisiä, joiden seksuaalinen kiinnostus on täysin normaalia. Tuo leima on lyöty heihin vain *yleisen seksinvastaisuuden* osoittamiseksi. Lisäksi sana ”pedofilia” medikalisoi eli lääketieteellistää tarpeettomasti sellaisen asian, joka ei kuuluisi lainkaan lääketieteen piiriin. Yleistä seksinvastaisuutta ilmentää sekin, että viranomaiset ovat kiinnostuneita vain nuoriin ihmisiin kohdistuvan seksuaalisuuden määrittelemisestä ”sairaudeksi”, mutta kukaan ei ole vaivautunut pitämään sairautena *gerontofiliaa* eli intohimojen kohdistumista vanhuksiin. Selitys leimaamishalun puuttumiseen löytyy tietysti siitä, että iäkkäät ihmiset eivät ole yleensä kovin hehkeässä kunnossa, eikä heihin kohdistuvan seksuaalisen mielenkiinnon kieltämisellä voitaisi ilmaista yleistä seksuaalisuuteen liittyvää vihaa. Omasta mielestäni ihminen, joka *ei* kiihotu kuusitoistavuotiaan nuoren vartalosta, saattaa hyvinkin olla sairas, kun taas eroottisen intohimon tunteminen kauniisiin nuoriin on joka tapauksessa tervettä – ja samalla myös erittäin yleistä.

Määriteltyämme pedofilian vain kehittymättömiin lapsiin kohdistuvaksi seksuaaliseksi mielenkiinnoksi voidaan vastata kysymykseen, keitä ihmisiä on erehdytty pitämään virheellisesti pedofiileinä. Mikä tai kuka pedofiili on? Pedofiilinä on pidetty esimerkiksi toimitusjohtajaa, professoria, opettajaa, myyntipäällikköä, lentokapteenia tai lääkäriä yhtä hyvin kuin kassaneitiä, siivoojaa, parturia tai huoltomiestä, joka kiinnostuu viisitoistavuotiaasta nuoresta. Kun myös nuorten kanssa seksiä harjoittaneita on sanottu virheellisesti pedofiileiksi, heistä on tehty kasvottomia kummajaisia, joihin suhtaudutaan aggressioita tuntien. Sana ”pedofiili” valottaakin ihmisestä vain hänen yhden ominaisuutensa, ja sen myötä kyseistä termiä käytettäessä ollaan vaarassa leimata hänen koko olemuksensa. ”Pedofiili” on siis ”kuka tahansa” kahdessa merkityksessä: ensinnäkin siksi, että ilmiö on niin yleinen, että hänen kaltaisensa ihminen voi olla vaikka naapurisi. Toiseksi sanaparin ”kuka tahansa” käyttäminen havainnollistaa tässä yhteydessä sitä, että pedofiileiksi leimatut ihmiset on usein tuomittu halveksunnan kohteiksi, ja siksi he pyrkivät piiloutumaan, välttelemään julkisuutta ja pysymään anonyymeinä. Nuo leimat ovat kuitenkin yhteiskunnan langettamia, ja ihmiset ovat vain ottaneet ne omikseen uskoen, että heidän pitää käyttäytyä heiltä odotetulla tavalla. Jos ihmiset tulisivat leimojensa takaa esiin, ilmiö saisi kasvot, ja voitaisiin todeta, että ”pedofiilithän” ovat aivan tavallisia heteroseksuaalisia perheenäitejä ja -isiä.

Jo Freudin aineisto osoitti, että suurin osa todellisesta pedofiliasta

esiintyy insestisenä perheiden sisällä, kun isät rakastuvat tyttäriinsä ja äidit roikkuvat poikiensa munissa kiinni. Lisäksi suuri osa seksuaalisen hyväksikäytön uhrina oloa koskevista ”muistikuvista” paljastui vain kuvitelmiksi, jotka kertoivat kantajiensa alitajuisista *toiveista*. Myös tyttäret voivat tuntea mielenkiintoa omiin isiinsä elektrakompleksinsa mukaisesti, aivan niin kuin heteropoikien väitetään tuntevan kiintymystä äitiinsä oidipuskompleksin kuvaamalla tavalla. Sen sijaan edellä tarkasteltu namusetäjahti keskittyy etsimään syyllisiä heteroperheiden ulkopuolelta, kun seksuaalisuuteen vihamielisesti suhtautuvat tahot hakevat syntipukikseen ”pedofiilin”.

Nuorten kanssa seksiä harjoittaneiden aikuisten sanotaan piiloutuvan julkisuudelta sillä perusteella, että heitä hävettää ja kaduttaa. Tosiasiassa heillä ei olisi syytä hävetä eikä katua vaan tulla avoimesti kuorestaan ja alkaa taistella seksuaalisuuteen liittyvää estoisuutta vastaan ja sukupuolisuuteen avoimemmin suhtautuvan yhteiskunnan puolesta. Viranomaisvalta puolestaan koettaa antaa pedofiileille päinvastaisen viestin yrittäen tukahduttaa heidän oma-aloitteisuutensa ja uskottelemalla vaikenemisen olevan heidän ”oman etunsa” mukaista. Heitä ja kaikkia muita asiaa käsitteleviä hyssytellään ja uhkaillaan sanomalla, voiko pedofiliajahdin moraalisen oikeutuksen kyseenalaistaminen olla niin tärkeää, että siitä kannattaa maksaa työpaikallaan. Vihamieliset asenteet sisäistäneinä monet kansalaiset pitävät itsestään selvänä, että jokainen järkeään käyttävä ihminen erotetaan työpaikastaan, mikäli hän lausuu jonkun filosofisen totuuden. Tätä voidaan tietenkin pitää osoituksena työelämän mielipidevankeudesta myös laajemmin.

Pedofiileillä on käytännössä kaksi vaihtoehtoa: joko alistua ja ajautua vankiloihin ja itsemurhiin tai hyväksyä itsensä ja tulla ulos kaapista sekä asettua tavoittelemaan ymmärtämystä toisilta ihmisiltä. Myös yhteiskuntaa ahdistaa pedofiilien puhumattomuus, ja osittain juuri siksi heitä vihaavat tahot katsovatkin asiakseen julistaa heille kuolemantuomioita kohtaamatta mitään referenssipintaa saati vastauksia tai vastustusta. Pedofiilit voisivat tehdä saman kuin homot 1960-luvun lopulla eli politisoitua. Luultavasti heitä on yhteiskunnassa paljon enemmän kuin varsinaisiin seksuaalivähemmistöihin kuuluvia. Hollantiin perustettu ”Lähimmäisenrakkauden, vapauden ja monimuotoisuuden puolue” (NVD), joka pyrkii edistämään seksuaalisten ikärajojen alentamista kahteentoista vuoteen, antaa politisoitumisesta esimerkin, vaikka se onkin yritetty tuomita populistiseksi ja yltiöliberalistiseksi ryhmittymäksi, sillä se puolustaa myös ilmaista matkustusoikeutta kaupunkien julkisissa kulkuvälineissä. Yleisen liikenteen käyttäminen onkin luonteva vertauskuva havainnollistamaan seksuaalisen monimuotoisuuden arkipäiväisyyttä.

Avoimena pedofiilinä elämiseen liittyy useita ongelmia, joista väkivallan pelko on pahin. Yhteiskunnan kaksinaismoralismista kertova uteliaisuus näkyy siinä, että julkinen sana vaatii pedofiilien nimiä ja kuvia julkisiksi. Tuomioistuimet eivät ole suojelleet pedofiileinä pidettyjen ihmisten yksityisyyttä tähänkään asti humanitaarisista syistä vaan estääkseen lisärikollisuutta, jonka kohteiksi epäillyt ja tuomitut saattaisivat joutua, kun

heteroseksuaaliset äidit ja isät alkaisivat kivittää heitä kaduilla. Systemaattista vainoa puolestaan ilmentää se, että Euroopan unionin parlamentissa pohditaan yhteisen rekisterin perustamista ”seksuaalirikollisille”. Samassa yhteydessä näkyy myös pedofiilejä vastaan suunnattu viha. Tavoitteena ilmeisestikin on, että seksuaalisesti individualistisella ihmisellä ei voisi olla olemassaolon paikkaa koko planeetalla, mikä tuo etsimättä mieleen juutalaisvainot. Mielestäni on kurjaa, että koko kulttuuri ja terveet ihmiset pakotetaan kärsimään seksuaalisesti rajoittuneiden ihmisten ahdasotsaisuudesta.

Toisaalta on näyttöä tapahtumien purkautumisesta päinvastaiseen suuntaan. Päätellen siitä, kuinka torjuttua pedofilia nykyään on, se saattaa tulla lähiaikoina *muotiin*. Kun ihmisten patoutumat murtuvat, kielletyistä asioista tulee silloin *trendejä*. Uskon, että länsimaissa pedofilia dekriminalisoidaan lähivuosina, ja se koetaan yhtä eettiseksi kuin muukin seksi. Lopulta aikuiset saattavat jopa ylpeillä sillä, kuinka paljon seksuaalista hyvää he tekevät lapsille. Syrjintä pedofilian perusteella kielletään ankarasti, ja pedofiilien tuomitsemista pidetään rasismina. Pedofiilien integroitumista yhteiskuntaan tuetaan nykyisen rangaistuksilla ja pakkohoidolla uhkailemisen sijasta. Tämän saavuttamiseksi tarvitaan tietenkin yhtä paljon työtä kuin homoseksuaalisuuden poistamiseen rikos- ja sairausluetteloista. Siihen puolestaan joudutaan käyttämään tieteellisiä, filosofisia ja taiteellisia aseita. Monia ihmisiä suljettaneen kuitenkin vankiloihin vielä nykyisen lainsäädännön aikana, ja pedofiileille luettavia tuomioita sekä niiden aiheuttamaa tuskaa ei pysty mittaamaan kukaan.

5.2.5. ”Te vihaatte, mutta lapsenne...”

Tarkastelkaamme nyt, miten pedofiilijahti ja siihen liittyvä yleinen seksinvastaisuus ilmenevät. Pedofiilijahdin kautta yhteiskuntaan on tuotettu näytösoikeudenkäyntejä, joissa heteroseksuaalinen valtakulttuuri on uhrannut myös omia jäseniään. Lehtien palstoilla ”paljastetaan” jatkuvasti pedofiilejä ja kerrotaan ratsioista. Iltapäivälehtien Internet-sivuilla kerätään lynkkaamishimoisia vetoomuslistoja pedofiilien kovemman tuomitsemisen puolesta. Television uutis- ja ajankohtaislähetyksissä raportoidaan laajasti pedofiileille langetetut tuomiot. Kuin varoitukseksi rap-yhtye Fintelligens riimittelee oman uhkakuvansa säkeeseen, jossa ”ehdollista saanut pedofiili muuttaa sun naapuriis”. Sanoituksessa on tosin asiavirhe, sillä pedofilian harjoittamisesta seuraa aina ehdoton vankeusrangaistus ja laitokseen sulkeminen. Kun pedofiliasta rangaistaan nykyäänkin linnatuomiolla, on pääteltävä, että ankarampien tuomioiden penääjät vaativat pedofiilien tuomitsemista kuolemaan. Selvää onkin, ettei mitään sinänsä luonnollista käyttäytymistä, joka sisältyy yleismaailmallisena ihmisen olemukseen, saada katoamaan muutoin kuin tappamalla jokainen sitä harjoittava ihminen viimeiseen mieheen. Eri asia on sitten se, ovatko pedofiilijahtaajien laatimat vetoomukset lainkaan eettisiä.

Kyseisten vetoomusten keruu on paljon helpompaa kuin niiden perusteleminen. Omasta ja lastensa seksuaalisuudesta ahdistuneilla heteroseksuaalisilla perheenäideillä ja -isillä on intressi allekirjoittaa listoja kevyin kynänkääntein, eikä niissä mainitakaan mielipiteiden tueksi yleensä mitään filosofisia perusteluja. Niiden kautta pedofiliajahti leviää kuitenkin yhteiskunnassa. Kasvatustieteiden aikuisopiskelija lausuu professorilleen, että hän aikoo tehdä gradunsa ”lastensuojelusta ja vastustaa pedofiliaa”, mihin professoritar mielihyvin suostuu, varsinkin jos tutkielma tehdään postmodernin feminismin ja tasa-arvoon tähtäävän naistutkimuksen näkökulmasta. Pullukkatätien etiikka-armeijat käyvät hyökkäykseen pedofiileiksi epäilemiään ihmisiä vastaan. Kasvatustieteilijät ja Suomen Akatemia tukevat heidän pyrkimyksiään miljoonilla. Poliisin puhelinkuuntelu-oikeuksia laajennetaan koskemaan henki-, maanpetos- ja huumausainerikosten lisäksi erityisesti pedofiilejä. Kasvatusalalle pyrkivien taustat tarkistetaan, jotta joukkoon ei pääse soluttautumaan ketään ”pedofiiliä”.

Pedofiilejä vastaan suunnattu vainoaminen on samanlaista kuin homoja kohtaan osoitettu jahti aikoinaan. Suhtautumisen fasistisuutta korostaa esimerkiksi se, että jokin viranomainen, kuten lääkäri, palomies tai linja-autonkuljettaja, voi hyvinkin tehdä työssään virheen, jonka vaikutuksesta potilas, pelastettava tai matkustaja *kuolee*, mutta syyllistä ei silti eroteta virasta, tuskin rangaistaankaan. Jos sen sijaan ihminen osoittautuu *pedofiiliksi*, hänet erotetaan heti, vaikka hänen ominaisuuksillaan ei olisi mitään vaikutusta hänen kykyynsä toimia työtehtävissään. Tämä näkyy kaikilla yhteiskunnan tasoilla. Erästä kansanedustajaksi jo valittua henkilöä ei olisi päästetty puolueensa ehdokkaaksi, mikäli puolue olisi tiennyt hänen tulleen aiemmin tuomituksi lapsen seksuaalisesta hyväksikäytöstä. Taipumuksensa tultua julki hän eräällä kalaretkellä putosi veneestä ja hukkui tarttumatta avustajiensa kädenojennuksiin, mikä luultavasti paljasti, että kyseessä oli itsemurha. Tosiasiassa julkisuus oli lynkannut hänet jo aiemmin, ja ainoastaan Kristillisen Liiton kansanedustaja antautui puolustamaan häntä, sillä hän oli äkillisesti menehtyneen kansanedustajan kaveri: ajatelkaa – he ovat *kansan* edustajia!

Pedofiilit kokevat, että heillä ei ole oikeuksia edes lainsäätäjän asemassa ollessaan. Pedofilian vastaisten tätien armeija varmaankin tappaisi tieltään jokaisen pedofiilin, mikäli se saisi heidät kiinni eikä laki estäisi heitä. Samanaikaisesti jonkin Eveliinan surmaajan teko tulkittiin pelkäksi tapoksi eikä murhaksi, ja hänen sallittiin vedota oikeudessa siihen, että uhri oli haukkunut surmaajaansa julkisesti homoksi. Ahaa, siis homoksi – jo valkenee. Niinpä tuomioistuin ja valamiehistö alkoivat ”ymmärtää” surmaajaa, joka heterona oli joutunut homoksi huutelemisen kohteeksi, ja tuloksena oli vain seitsemän vuoden vankeustuomio. Kun tuomittu samalla vapautui asevelvollisuuden suorittamisesta ja ensikertalaisena istui kakustaan ainoastaan puolet, tuomio typistyi lähelle siviilipalvelusajan mittaista sanktiota. Sen sijaan pedofiilit laitetaan vankilaan jopa pitemmäksi ajaksi, vaikka heidän toiminnassaan ei ole kyse väkivallasta vaan hellyyden osoittamisesta. Heteroseksuaalisen valtakulttuurin kaksinaismoralismi nä-

kyy siinä, että heterot ovat valmiita tuomitsemaan nuoria ihmisiä rakastavat henkilöt vankeuteen mutta käyttävät itse nuoria ihmisiä hyväkseen oman kunnianhimonsa tyydyttämiseksi. Esimerkiksi urheilussa aikuiset johdattelevat nuoria ihmisiä hengenvaaraan suostuttelemalla heitä harjoittamaan mäkihyppyä tai formula-autoilua, jossa ihmiset voivat kuolla tai loukkaantua. Tämän hengenvaaraan asettamisen heterot arvottavat kulttuurissaan myönteisesti, kun taas nuorten ihmisten rakastamisen nuo heterot arvottavat kielteisesti.

Pedofiilijahti on yksi heterofasismin muoto. Kun homojen lyöminen on kielletty lailla, homovastaiset piirit kanavoivat aggressionsa pedofiileinä pidettyihin henkilöihin. Heterot tietävät, että homoseksuaalisuus ei ole enää rikos, mutta pedofilia on. Nämä ihmiset vihaavat kaikkia seksin muotoja. Pahiten heitä ahdistaa kreikkalaisesta antiikista tuttu poikarakkauden idea, jota pidetään kauneimpana ihmissuhteiden muotona. Heterofasistien kannalta on tärkeää tuhota homoseksuaalisen elämäntavan ja kulttuurin yhteenkuuluvuus, ja käytännössä se tapahtuu kääntämällä pedofiiliviha homoja vastaan. Siten nuo homovastaiset tahot yrittävät osoittaa, että homoseksuaali on väistämättä myös pedofiili ja vaarallinen rikollinen. He hyödyntävät propagandassaan sitä tosiasiaa, että jokainen arvostelukykyinen homo ja hetero *luonnostaan* pitää nuoria ihmisiä söpöinä ja kiinnostavina. Tosiasiassa seksinvastaisten henkilöiden aggressiot saattavat kertoa heidän omista pedofiilisistä yllykkeistään.

5.2.6. ”Tukekaa hyvää asiaa”

Asenteellisten estojen keskellä tekniikan kehitys on äänestänyt nuorten ihmisten puolesta, eikä tietoliikenteen valtatielle heittäytyvillä ole muuta mahdollisuutta kuin tulla yliajetuiksi. Internetin chat-huoneiden ja kuvagallerioiden ansiosta nuorten on entistä helpompi luoda yhteyksiä toisiinsa. Homonuorille tämä on merkinnyt suurta vapautumista, kun eri paikkakunnilla asuvat voivat löytää toisensa helposti. Myös vanhemmat ihmiset voivat antaa nuorille tarpeellista tukea ja jutella heidän kanssaan seksistä Internetissä. Havaittuaan tämän yhteiskunnan seksinvastaiset tahot ja nuorten omat vanhemmat tulivat kateellisiksi, ja he alkoivat ripustella sähköpaimenia nettiin. Kahlitseminen alkoi lapsipornokorttia käyttämällä, kun hallitukset alkoivat tehdä linjauksia, joilla on yritetty estää ”lapsipornoksi” sanotun materiaalin leviäminen Internetissä. Kieltelyn tehosteena käytetään lapsipornon hallussapidon ja jakelun kriminalisointia sekä teknisiä estolaitteita, joiden tehtävänä on ehkäistä seksiä koskevan materiaalin jakelu verkossa. Tällöin ei pohdittu sitä, mitä ”lapsipornona” pidetty aineisto oikeastaan on, eikä huomattu, että eroottisuuttaan tihkuvat ja seksinnälkäänsä potevat teinit laittavat valokuvansa nettiin itse ja kutsuvat niitä tarkoituksensa tiedostaen ”herutuskuvikseen”.

Pyrkimällä sulkemaan kyseiset kanavat ”siveellisyyden” vetoomuksilla koetetaan tukkia nuorten mahdollisuuksia pitää yhteyttä toisiinsa ja heille

tärkeisiin ihmisiin. Esiintymällä netissä seksuaalisesti avoimina nuoret ilmaisevat haluavansa seksiä, ja siihen heillä on moraalinen oikeus. Lisäksi he haluaisivat luonnollisesti katsella omanikäistensä nuorten pornokuvia Internetin lapsipornosivuilta. On tärkeää huomata, että *lapsipornon eräs käyttäjäryhmä ovat lapset itse*. Lapsiporno palvelee siis lasten ja nuorten omia etuja tarjoten heille seksuaalisia elämyksiä. Sen sijaan viranomaiset haluavat kohdistaa syyttelynsä niihin, jotka eivät enää ole teinejä.

Vastaavalla tavoin viranomaisvalta on pyrkinyt kääntämään päälaelleen myös muuhun seksuaaliseen kanssakäymiseen liittyvät arvot sekä vapauden ja vastuun kysymykset. Valtiovalta on esimerkiksi kriminalisoinut ”seksin ostamisen” poistamalla niin sanotut huonot naiset myynnistä. Näin se on syyllistänyt sukupuolisesta kanssakäymisestä nimenomaan miehiä, sillä suurin osa seksiä ostavista ihmisistä on miessukupuolen edustajia. Seksin ostaminen johtuu kuitenkin naisten harjoittamasta seksin pihtaamisesta, säännöstelystä ja seksuaalisen tyydytyksen pidättämisestä, joten syypää prostituutioon on naisten harjoittama kontrollointi sekä sen taustalla vaikuttava heteroseksuaalisen kanssakäymisen vaikeus ja sukupuolten yhteensopimattomuus. Siihen liittyvä kaksinaismoralismi puolestaan osoittaa, että hallitusten ja poliittisen vallan harjoittamalla puhdistustyöllä toteutetaan heteroyhteiskunnan arvoja ja että heteroyhteiskunnassa seksuaalisen tyydytyksen säätely tapahtuu feministien harjoittaman vallankäytön varjossa.

Lapsipornohysterian kautta myös deittisaitteja ja chattihuoneita alettiin paimentaa. Niiden yhteyteen perustettiin ilmiantokanavia, joilla kuka tahansa käyttäjä voi tehdä perättömän ilmiannon kiusatakseen muita ihmisiä. Sitä ruokkii itseään elättävä ajattelutapa: ”Ilmianna naapurisi, ennen kuin hän ilmiantaa sinut.” Kun ilmianto johtaa yleensä tutkintaan, myös viattomat ihmiset joutuvat sanktioiden ja valvonnan kohteiksi. Tällöin ei ole kysytty, haluavatko ihmiset uhrata oman yksityisyytensä, seksuaalisen nautintonsa ja yhteiskunnallisen sananvapautensa vain johonkin yhteen ihmisryhmään, kuten pedofiileihin, kohdistuvien vainojen toteuttamiseksi. Mikäli vastaus olisi ”kyllä”, se antaisi seksinvastaisten ajojahtien toteuttamiseen yhtä moraalisen oikeutuksen kuin neuvostokansan halu äänestää diktaattori valtaan.

Lisäksi viranomaiset ovat taivutelleet deittikanavien ja -palstojen ylläpitäjät ”yhteistyöhön” lastensuojeluviranomaisten kanssa kiristämällä heitä sillä uhkauksella, että muuten viranomaiset sulkevat palvelimet ja haastavat ylläpitäjät oikeuteen luvattoman seksin mahdollistavan foorumin tarjoamisesta sekä avunannosta rikokseen. Samoin uhkailtiin verkko-operaattoreita, jotka pakotettiin sensuroimaan pääsy varsinkin aivan tavallista homopornoa sisältäville sivuille. Laki lapsipornografian leviämisen estotoimista (1068/2006) johti käytännössä perustuslainvastaiseen ennakkosensuuriin ja yleistoimivallan luovuttamiseen poliisille. Siltä varalta, että Internet-operaattorit eivät olisi siihen suostuneet, viranomaiset suunnittelivat heitä vastaan ”velvoittavia lainsäädäntötoimia”. Jatkaakseen toimintaansa nuo liiketoimintaehdoistaan riippuvaiset tahot menivät näennäisesti ”vapaasta tahdostaan” mukaan viranomaisvallan aloittamaan kampanjointiin. Paitsi

että vapaaehtoisen pakon käsite on jo sinänsä orwellilainen, samaa fasismia osoittaa myös se, että poliisin perustamalle ”lapsipornon” suodatuslistalle päätyneistä sivuista noin 70 prosenttia oli laillisia homopornosivuja. Tämä vahvistaa, että lapsipornokorttia käytetään erityisesti homoseksuaaleja vastaan.

Myös kaikki seksuaalisia kohtaamispalveluja ja eroottista materiaalia tarjoavat yritykset ovat varustaneet sisäänkäyntinsä ankarilla määräyksillä, joiden mukaan ”käyttäjän pitää olla kahdeksantoista vuotta täyttänyt” ja että sivuilla on ”heikkohermoisia järkyttävää pornoa”. Rimpuillakseen irti viranomaisten painostuksesta seksikauppiaat joutuivat pesemään käsiään tiedottamalla etukäteen, että sivuilta löytyy materiaalia, joka saattaa ”loukata” jotakuta ja että moraalisen närkästyksen varalta ”kävijää on varoitettu!” Löytyypä niiltä myös sukupuolisuutta koskevat mielipiteet ja kaiken älyllisen ajattelun kieltävä muistutus, että ”herjaus ja mielipiteiden esittäminen on tässä chat-roomissa ehdottomasti kielletty!” Kuinka estoinen, rajoittunut ja parantumaton voikaan olla mieli, jolla on intressi noudattaa kyseisiä sääntöjä? Minkälainen voi olla viranomainen, joka kylvää niitä nettiin? Kyseisen propagandan levittäjän täytyy olla täysin seniili ja infantiili henkilö, jolla ei ole kerta kaikkiaan minkäänlaista seksuaalielämää eikä halua siihen. Pedofiilijahtia harjoittava seksinkieltäjä asettaakin itsensä sukupuolisessa kehityksessään lapsen alapuolelle.

Tärkeimpiä purkautumiskanavia pornosivut ovat nimenomaan nuorille, joilla ei ole vielä seksuaalisia kontakteja. Siksi olisi johdonmukaista, että yhteiskunta *tukisi* lapsille ja nuorille suunnatun pornon jakelua – ainakin jos halutaan, että nuoret toteuttaisivat seksuaalisuuttaan mieluummin turvallisessa netissä (josta ei ainakaan voi saada sukupuolitauteja) kuin seksuaalisissa yhdynnöissä. Pornokauppiaat tekevätkin moraalisesti tärkeää ja eettistä työtä asettaen alttiiksi oman maineensa, jonka he saattavat menettää tuomitsevassa ilmapiirissä. Sen sijaan ihminen, joka pyrkii kieltämään seksuaalisuuden vapaan esittämisen sen ”loukkaavuuteen” vedoten, on psykopatologisessa tilassa. Hän koettaa ratkaista oman seksuaalisuutensa ristiriidat moralistisella asenteellaan eli halkaisemalla oman elämänsä kahtia: toisaalta seksin kieltämiseen ja toisaalta jatkuvaan seksin nälkään.

Koska suurin osa viranomaisista toimii noin, myös yhteiskunta on jakanut seksin kahtia: luvalliseen ja luvattomaan. Juuri siitä seuraa heteroyhteiskunnan kahtia jakautuneisuus ja erottautuminen päivään ja yöhön. Se puolestaan on vastoin seksin omaa olemusta, sillä seksuaalisuuden kiihottavuus perustuu juuri siihen, että se pyrkii menemään sallittujen ja sovinnaisten rajojen yli, toisin sanoen rikkomaan normeja. Seksuaalisuus ei voikaan olla sovittelua, relativismia eikä sosiaalidemokratiaa, ja normaalin seksuaalisuuden tekee ”pornoksi” vain siihen liitetty kieltojen ja estojen kulttuuri.

Jako päivänvaloa sietävään tasoon ja sen käänteispuoleen eli subterrestiaaliseen (tai maanalaiseen) tasoon on osa heteroyhteiskunnassa vallitsevaa politiikantekoa. Seksin kieltämisestä johtuva valheellisuus ja kaksinaismoralismi ovat välittyneet sellaisinaan heteroiden tapaan tehdä politiikkaa. Näin sanoessani en syytä suinkaan kaikkia heteroita enkä todennäköisesti edes

suurinta osaa heistä, sillä valtaosa heteroista ajattelee luullakseni samalla tavoin kuin itsekin ajattelen. Mutta syytän vaikutusvaltaisinta osaa heistä, ja loppuja arvostelen siitä, että he eivät tee mitään seksinvastaisuuden kumoamiseksi. Luultavasti heiltä puuttuvat filosofiset resurssit asioiden oikaisemiseen.

Myös ”oikean” ja ”hyvän” paimenena esiintyvä viranomaisvalta itse on täysin kaksinaismoralistinen. Viranomaiset eivät halua eivätkä katso voivansa ajatella asioita omilla aivoillaan, vaan he sanovat vain toteuttavansa lainsäätäjän määräyksiä, aivan niin kuin keskitysleirien vartijat. Heteroyhteiskunta onkin omien kieltojensa kautta monille voimakkaasti seksuaalisille ihmisille eräänlainen keskitysleiri. He eivät vain kovin helposti huomaa sitä, sillä he ovat syntyneet leirillä eivätkä tiedä, miltä muu maailma näyttää. Heteroyhteiskunnassa ihmisen tärkeimpien seksuaalisten tarpeiden kontrollointi, kieltäminen ja säätely ovatkin täsmälleen samanlaisia kuin elintarvikkeiden, työtehtävien ja rangaistusten jakelu keskitysleireillä. Heterot haluavat tehdä ihmisen seksuaalisuuden kontrolloimisesta tuollaisen leirin. Homoja varten perustettavat keskitysleirit ovat monissa maissa edelleenkin mahdollisia, jos vain poliittista tahtoa riittää. Samalla on syytä muistaa, että maaseudulla asuville homoille *gay*-yhteisön ulkopuolella eläminen muodostaa heidän jatkuvan keskitysleiri-kokemuksensa.

Pedofiilijahdin tuella viranomaisvalta vahingoittaa nyt pahasti myös homoseksuaalien keskinäistä yhteydenpitoa Internetin keskustelupalstoilla. Viranomaistoiminnan tuloksena on syntymässä seksiä koskevan kieltolain aika. Sen tuloksena kuusitoistavuotiaan pojan tai tytön kuvaa ihastelevaa henkilöä voidaan syyttää kuin huumausaineiden hallussapitäjää. Poliisi ei nykyisin vain odota, että ”seksuaalirikoksina” pidetyt teot paljastuvat tai että joku tekee viranomaisille ilmoituksen, vaan poliisi aktiivisesti etsii ja vainoaa pedofiilejä, lapsipornon levittäjiä ja hallussapitäjiä, nuorten viettelijöitä ja seksuaaliseen kanssakäymiseen yllyttäviä kansankiihottajia. Se järjestää kampanjoita ja projekteja, joiden tuloksena tarkastetaan Internetin deittisivuja ja otetaan ip-osoitteiden perusteella yhteyttä käyttäjiin. Poliisit tutkivat ihmisten puhelutietoja ja vievät viattomia ihmisiä tutkintavankeuteen. Tähän kaikkeen antaa näennäisoikeutuksen yhteiskunnassamme leiskuva seksinvastainen viha ja hekumallinen puhdistusalttius. Kyse on siis jahdista mutta ei mistään huvijahdista, sillä uhattuina ovat ihmisten yksityisyys ja oikeus omaan seksuaalisuuteen.

Viranomaiset ja poliisit ovat tehtäviään toteuttaessaan yhtä debiilillä tasolla kuin latenssi-ikäiset lapset. Kun eräs tv-toimittaja halusi vedättää lapsiasiamiehenä toimivalta naiselta muutamia kommentteja siitä, mitä kyseinen viranomainen *itse* haluaisi asioille tehdä, älyllisintä, mitä vastaaja osasi sanoa, oli toteamus, että ”asiasta pitäisi keskustella”. Hän ei kai tajunnut olevansa tilanteessa, jossa tuota keskustelua olisi voinut käydä. Todennäköisesti hän ei ollut ajatellut asioita lainkaan, eikä hänellä ollut niistä sanottavaa, saati että hän olisi uskonut niihin seksinvastaisiin arvoihin, joihin hän oli esittänyt uskovansa. ”Keskustelun” vaatimus tarkoittikin hänen tajunnassaan ilmeisesti tuomitsemisen vaatimusta. Asia,

jonka kaikki haluaisivat kuulla, lienee se, että lasten seksuaalisuudessa ei välttämättä ole mitään pahaa, että 'lapsi' on epämääräinen käsite ja että pedofiiliset yllykkeet voivat kuulua kenen tahansa tavallisen ihmisen seksuaalisuuteen. Juuri nämä ovat niitä tabuja, joita kukaan ei ole uskaltanut lausua edes Yleisradiossa, jonka hallituksessa kyseinen täti tietysti istuu. Rahaa näille tahoille valitettavasti riittää, mistä kertoo Pelastakaa Lapset ry:lle rakennettu uusi toimitalo, joka sijaitsee Helsingin Käpylässä Jääkiekkoliiton vieressä. Paras, mitä kansalaiset voivat tehdä sananvapautensa suojelemiseksi on ryhtyä ostoboikotteihin sellaisia yrityksiä kohtaan, jotka tukevat lastensuojeluyhdistyksiä. Ainoa hyvä puoli kyseisten organisaatioiden rahoittamisessa on se, että levittäessään ilmiantopyyntöjään nettiin ne ostavat mainostilaa seksikontakteja tarjoavilta Internet-sivustoilta ja tulevat siten rahoittaneiksi näiden sivustojen ylläpitoa. Tehokkaammin nämä viranomaiset ja järjestöt voisivat tosin suunnata resurssinsa jakamalla ne pornosivustoille suorina avustuksina.

Jo sanan ”lapsiasiamies” (tuo henkilö on aina ollut nainen) sijasta käytettävä sukupuolisesti neutraali kiertoilmaus ”lapsiasiavaltuutettu” herättää kysymyksen, mitä sellaisia valtuuksia noilla naisilla on, jotka oikeuttavat heidät käyttämään ideologista valtaa tiukentaakseen lainsäädäntöä ja koventaakseen tuomioita? Miksi juuri kukkahattumammojen oma seksuaalisuuskäsitys pitäisi etuoikeuttaa kaikkia ihmisiä koskevan seksuaalisen ”hyvän” normiksi? Miksi tämä eettisesti, filosofisesti ja sosiologisesti arvostelukyvytön moralistijengi pitäisi päästää tuomitsemaan ja jynssäämään yhteiskunnasta pois sellaisia ilmiöitä, jotka näyttävät olevan osa ihmisten luonnollista seksuaalisuutta? Ja kuka heidät on valtuuttanut? Asian ydin onkin seuraava: nuorten ja lasten seksuaalisuuteen liittyvät ilmiöt ovat niin laajoja, että kyse on yleisinhimillisistä käyttäytymispiirteistä, joita tulisi pyrkiä ymmärtämään eikä kiirehtiä kivittämään.

Entä kenen tai keiden etua pedofiilijahti edustaa, kenen sitä tulee pelätä ja kuka siitä hyötyy? Demokraattisena pidetty lainsäätäjä on monin tavoin riippuvainen niin sanotusta asiantuntijavallasta, sillä lakien sorvaaminen on pitkän valmistelutyön tulos, eikä läpi pääse sellaisia lakeja, joiden myötä ihmiset olisivat onnellisia. Yhteiskunnassa, jossa lait ovat loputtoman sovittelun tuloksia, kompromisseja puolustellaan sillä, että vaikka ne eivät kohtele kaikkia ihmisiä oikeudenmukaisesti, ne eivät ole myöskään mahdollisimman huonoja. Tällöin normeiksi vakiintuvat heteroseksistiselle valtakulttuurille ominaiset relatiiviset ja reflektioon perustuvat arvot. Tulos on, että niiden myötä ihmiset eivät ehkä ole täysin tyytymättömiä mutta eivät myöskään onnellisia. Sellaisessa tilanteessa, jossa ihmiset eivät voi olla vapaasti sitä mitä ovat, he ovatkin yleensä perin pohjin onnettomia, vaikka kyse olisi vain jonkin ”yhden vapauden”, kuten seksuaalisuutta koskevan vapauden, sananvapauden tai taloudellisen vapauden kahlitsemisesta, kuten sosialismissa. Vaikka siis ihminen voisi sosiaalipoliittisesti ”hyvin” mutta joutuisi silti kieltämään itsensä, hän ei voisi elää onnellisena. Enemmistöt tunnustavat onnellisena elämisen ehdoiksi usein vain jotkin toiseudenvaraisuuteen liittyvät arvot, kuten ”omat lapset” ja ”työssäkäynnin” (jotka

saattavat nopeasti myös luhistaa ihmisen).

Ideologisesti rasittuneelle, epä-älylliselle ja omia lähtökohtiaan kyseenalaistamattomalle sosiaalipolitiikalle tyypillinen *hyvinvoinnin* käsite pitäisikin korvata filosofialle ominaisella *onnellisuuden* käsitteellä. Ihminen on onnellinen, kun hän elää *totuudellisesti* eli omia edellytyksiään vastaavasti. Filosofisille perusteille rakentuvassa homoseksuaalisessa yhteiskunnassa ihmisten päämääränä on totuudellinen elämä, eikä siinä ole tuomittavia tabuja. Omien edellytysten ehtoja ei aseta tällöin yhteiskunta vaan ihminen itse. Juuri tässä ilmenee heteroseksuaalisen reflektiivisyyden ja homoseksuaalisen direktiivisyyden ero. Ihminenhän saattaa voida näennäisesti ”hyvin”, vaikka hän eläisikin epätotuudessa ja olisi sen vuoksi onneton. Minä taas voin olla filosofina täysin onnellinen, vaikka ulkonaisissa suhteissa voisin huonosti, kunhan olen totuudellinen. Tämä merkitsee, ettei ihmisten seksuaalinen onnellisena eläminen voi perustua heterovaltioissa tehtyihin kompromisseihin vaan yksimielisen ryhmän omaan legitimaatioon, jonka kirkkain ilmenemismuoto on homoseksuaalien oma kansallisvaltio. Vain seksuaalisuuttaan totuudellisesti toteuttava ihminen voi fasinoitua eli kiihottua seksistä, ja vain fasinoitunut ihminen voi olla onnellinen.

Demokraattiseksi sanottu lainsäätäjä eli poliittinen valta ei kuitenkaan puutu seksuaalisuutta koskevaan kielteisyyteen heterovaltioissa. Poliitikot ja viranomaiset nauttivat varmasti paheksumastaan ”teinipornosta” (eli myös laillisten 18–20-vuotiaiden kuvista) siinä, missä muutkin, mutta poliittisen korrektiuden vuoksi heidän masiinansa sekoaa ja panee heidät väittämään, että ”on hyvä torjua lapsipornoa ja kaikkea muuta epäilyttävää pornografiaa, ja puolustajien asia on todistaa, ettei mitään epäiltävää ole!” Poliitikot keskittyvät torjumaan seksuaalisuutta, sillä he pelkäävät kannatuksensa menettämistä siinä tapauksessa, että myös he itse joutuisivat ilmoittamaan olevansa seksuaalisia. Heidän ajattelunsa perustuu estoiseen virhepäätelmään. Oletus on, että äänestäjien enemmistö muka haluaa kieltää seksin, jota elämässä esiintyy hyvin monimuotoisena. Poliitikkojen näkemys omasta kannatuspohjastaan onkin perin pohjin väärä. Ihmiset ovat monin eri tavoin seksuaalisia, ja *seksuaalisuuden myöntäjä* tulisi saamaan kaikki äänet, kun taas seksin kieltäjiä kohtaa väistämätön tappio.

Nykytilanteessa sana ”poliitikko” on kuin s-vikaisen henkilön versio sanasta ”poliisikko”. Nämä molemmat sanat perustuvat kreikan kielen sanaan ”*polis*”, jolla tarkoitetaan kaupunkivaltiota. Nyky-yhteiskunnassa seksuaalisuutta torjuvat niin poliisi kuin poliittinen valtakin, mutta tuskinpa niiden edustajat ovat sellaisia puhtaita pulmusia, jollaisina he naama pestyinä esiintyvät ”seksuaalirikoksia” paljastavissa julkistamistilaisuuksissa. Samalla kun viranomaiset pyrkivät toteuttamaan heteropolitiikan määräyksiä mahdollisimman tehokkaasti, he käyvät hakemassa seksuaalista tyydytystä prostituoitujen luona. Samanaikaisesti, kun he yrittävät perustella omaa olemassaoloaan ja virkojensa rahoittamisen tärkeyttä ”tuloksellisuudellaan”, he tuntevat salaista seksuaalista tyydytystä toimiessaan pornovideoiden esitarkastajina eli kieltäessään saman tyydytyksen muilta. Rikoskomisariona toimiva perheenäiti, joka aamulla hyväilee pikkupoikansa

penistä tätä ”hoitaessaan”, korostaa pedofiilien vangitsemista koskevassa tiedotustilaisuudessa hetkeä myöhemmin, että viranomaisvalta on pystynyt paljastamaan ilmiöstä vain jäävuoren huipun – ikään kuin kyseessä olisi katastrofaalinen, valtamerilaivan haaksirikkoa vastaava tapahtuma.

5.2.7. Mitä poikarakkaus on?

Entä minkälainen on nuoriin ihmisiin liittyvän seksuaalisen kiinnostuksen filosofinen ja psykologinen syvärakenne ja kuinka se liittyy homoseksuaalisuuteen ja heteroseksuaalisuuteen? Millä tavoin pedofilian torjuminen on osa heteroseksuaalista, reflektioon ja estoisuuteen perustuvaa, yhteiskuntaa? En ole tarkastellut ”pedofiliaksi” sanottua ilmiötä siitä syystä, että pitäisin sen piirissä esiintyviä tekoja kiinnostavina sinänsä, enkä myöskään siksi, että tuntisin aihetta kohtaan omaa mielenkiintoa. Sen sijaan olen tarkastellut aihetta siksi, että pedofiilijahdin kautta on esitetty *yleisiä seksuaalisuuden vastaisia asenteita*, *jotka ilmentävät heteroyhteiskunnan ahdasmielisyyttä*. Tarkastelujen alimmaksi tasoksi erottuu (1) juridinen taso, jonka käsitteitä ovat ’laillinen’ ja ’laiton’. Toisen portaan muodostaa (2) moraalinen taso, jolla vallitsevat niin ikään relatiiviset ’oikea’ ja ’väärä’. Kaiken yläpuolella on (3) eettinen taso, jolla vastataan kysymyksiin siitä, mikä on hyvää tai pahaa sinänsä. Sen ymmärtämiseksi on pohdittava filosofisesti, mitä puheena olevat ilmiöt itse ovat. Vasta eettisellä tasolla voidaan käsitellä *arvoja*, kun taas moraaliselle tasolle liittyvät subjektiiviset *arvostukset*. Niistä puolestaan voidaan johdella *normeja*, mutta normeista ei koskaan voida johdella arvostuksia eikä arvoja. Siksi juridiikan pitää olla alistettuna filosofialle eikä päinvastoin, ja se taas edellyttää, että kaiken saa vapaasti ajatella, esittää, ilmaista ja sanoa. Sen sijaan viranomaiskeskusteluissa tätä periaatetta on rikottu pitäytymällä pelkkään juridiseen diskurssiin.

Pedofilia on tuomittu lähinnä viidestä syystä. Ensinnäkin (1) tuomitsijat ovat halunneet vältellä pedofiliaepäilyjen kohdistumista heihin itseensä, onpa niihin aihetta tai ei. Toiseksi (2) he ovat halunneet torjua omia pedofiilisiä yllykkeitään, ja samaan ovat mahdollisesti syyllistyneet myös pedofiliasta epäillyt. Kolmanneksi (3) tuomitsijat ovat halunneet suojella itseään ja lapsiaan siltä tosiasialta, että lapset ovat tai heistä on tulossa seksuaalisia. Pedofiilijahti on siis ilmentänyt sitä, että heterot eivät haluaisi myöntää lastensa olevan seksuaalisia, ja siksi he yrittävät ”suojella” lapsiaan seksuaaliseksi tulemisen tosiasialta. Neljänneksi (4) heterovanhemmat saattavat olla kateellisia lasten harjoittamasta seksistä, sillä nämä saavat seksiä toisin kuin he itse, vaikka he uhrautuvatkin lastensa hyväksi työelämässä. Ja viidenneksi (5), kieltäessään ”pedofilian” ihmiset yrittävät kieltää oman seksuaalisuutensa, sillä jokainen ihminen on ollut lapsi ja seksiä harjoittaessaan myös palaa lapselle ominaiseen tilaan. Juuri tämä viides seikka nousee tarkastelujeni kannalta tärkeimmäksi, sillä se liittyy siihen, mitä pedofiliaksi sanottu ilmiö sinänsä on.

Lapsen tapa kokea kehollista nautintoa sisältyy ihmisen seksuaalisiin

ominaisuuksiin, kun taas ”pedofilian” tuomitseva aikuinen lähinnä kieltää *itsessään olevan lapsen* ja sen, että seksiä harjoittaessaan ihminen tulee uudestaan lapseksi. Monet aikuiset haluavat seksuaalista kanssakäymistä nuorten tai lasten kanssa viimeksi mainitusta syystä: he haluavat kokea nuorille ominaisen estottomuuden. ”Pedofilia” ei siis ole erillisilmiö tai sairaus, vaikka se määritelläänkin sairaudeksi sekä WHO:n kansainvälisen tautiluokituksen ICD-10:n että Yhdysvaltain psykiatriyhdistyksen ylläpitämän DSM-IV:n piirissä (aivan kuten transvestiittisyyskin). Sen sijaan pedofilia liittyy ihmisen seksuaaliseen *olemukseen*. Pedofiileihin kohdistettava tuomiomieli puolestaan on samanlaista kuin muihin seksuaalivähemmistöihin kohdistettu tuomitseminen oli aiempina vuosisatoina: se pyrkii kieltämään erään todellisuuteen sisältyvän asian.

Miksi sitten nuoriin kohdistuvan kiinnostuksen on katsottu leimaavan erityisesti homoseksuaalisuutta, jopa niin, että miesten ja nuorukaisten välillä vallitsevaa kiintymystä ja rakkautta kutsutaan institutionalisoidusti poikarakkaudeksi? Tähän saadaan selitys, kun huomataan, että suorasta ja avoimesta kehollisesta kokemuksesta nauttiva välitön seksi perustuu direktiiviseen ja projektiiviseen tyydytysrakenteeseen. Se puolestaan on ominaista nimenomaan homoseksuaalien persoonallisuudelle. Pedofiliasta ja pederastiasta syytetäänkin useimmiten nimenomaan miehiä, kun taas syyttävien moralistien puoli koostuu seksuaalisesta tyydyttymättömyydestä kärsivistä naisista, jotka oivaltavat, että poikarakkauden hyväksyminen merkitsee miesten ja poikien luisumista pois heidän ulottuviltaan. Siksi heillä on motiivi tuomita homot, ja vihansa välineenä nuo naiset käyttävät miesten ”pedofiileiksi” julistamista. Antiikin poikarakkautena esiintyvään kanssakäymiseen liittyvät aiemmat tarkasteluni valaisevat siis heteroyhteiskunnan toimintadynamiikkaa. Ne muodostavat myös pohjan kritisoitaessa namusetäjahtina esiintyvää seksuaalikammoa sekä siihen liittyvää epäsuoraa homofobiaa.

Kuten totesin jo edellä, sukupuolisen kanssakäymisen olemus on se, että ihminen seksiä harjoittaessaan palaa lapselle ominaiseen tilaan ja imee, nuolee sekä nussii kuin lapsi. Suhde itsessään olevaan lapseen on ihmiselle tärkeä, jotta hän voisi olla tasapainoinen aikuinen. Monille homoille itsestä huolehtimisen, totuudellisuuden ja täydellisyyden ihanne on keskeinen osa minuuden rakentumista eli identiteettiä. Hyvä suhde itseen on jokaiselle homolle ensiarvoisen tärkeä. Pedofilia ja pederastia sisältyvät homoseksuaalisuuden olemukseen kenties vahvemmin kuin heteroseksuaalisuuteen, sillä ollessaan suoraa ja projektiivista homoseksuaalisuus perustuu lapselle ominaiseen pidäkkeettömään, estottomaan ja välittömään tapaan kokea ruumiillinen tyydytys. Juuri siksi homoseksuaalisuus on yhtä viatonta kuin lapsen seksuaalisuus. Voidakseen identifioitua itseensä ja tulla vahvaksi yksilöksi homon on voitava identifioitua itseensä sellaisena kuin hän on ollut kaikissa ikävaiheissaan. Sama pätee myös heteroon mutta ei yhtä voimakkaasti. Silloin kun hetero lähestyy itsessään olevia nuoruusiän kerroksia, hän tulee jonkin verran ”homoksi” ja löytää itsestään nuoruuden seksuaaliselle kiihkolle ominaisia homoseksuaalisia tunteita. Poikkeuk-

sellisen herkkiä heteroita epäillläänkin usein homoiksi, ja heitä sanotaan biseksuaaleiksi.

Kehittyäkseen tasapainoiseksi seksuaaliseksi yksilöksi ihmisen on voitava tavoittaa suhde kaikkiin itsessään oleviin kerroksiin ja perustaa suhteita kaiken ikäisiin oman sukupuolensa edustajiin. Psykologit ovat meidän aikanamme painottaneet vain sitä, kuinka tärkeää on, että nuorella pojalla tai miehellä on suhde itseään vanhempiin miehiin. Sen sijaan he ovat täysin laiminlyöneet sen, että jokaiselle miehelle on tärkeää löytää suhde paitsi nuoriin poikiin ja miehiin, myös *itsessään oleviin* nuorempiin poikiin ja miehiin. Muussa tapauksessa hänen persoonastaan vähennetään jotain väkivaltaisesti pois, ja hän oppii kieltämään itsensä. Erityisen tärkeää omaan sukupuoleen identifioituminen on direktiiviseen ja projektiiviseen maailmasuhteeseen taipuvaisille miehille, mutta myös naisten pitää tasapainoisen seksuaalielämän saavuttaakseen löytää suhde eri-ikäisiin ja erityisesti itsessään oleviin nuorempiin naisiin, jotka jo ovat osa heidän omaa ja elettyä kerroksellisuuttaan.

Naisille tyypillinen lasten kaitseminen ja korostettu hoivaaminen, jota miehet eivät harjoita juuri lainkaan, onkin luonteeltaan peiteltyä pedofiliaa, tosin muuntuneessa ja yhteiskunnallisesti korrektina pidetyssä muodossa. Koska naiset hyväilevät lapsia avoimesti heitä hoitaessaan, kyse on *aidosta* pedofilian lajista toisin kuin miespuolisten poikarakastajien tapauksessa, sillä kosketteluun ja tyydytyksen saamiseen liittyvä kohde ei ole äitien tapauksessa seksuaalisesti kypsä vaan kehittymätön. Myös heteronaisten ihastus kastraattilaulajilta kuulostavien ”Tiernapoikien” kaltaisia infantiileja esityksiä kohtaan kertoo kyseisten naisten pedofiilisyydestä. Heteroyhteiskunnassa pedofiliaa onkin saanut harjoittaa, mikäli se on palvellut naisten etua, mutta miesten ja poikien välinen poikarakkaus on tuomittu, koska se ei ole palvellut heteronaisten omien seksuaalisten valtapyrkimysten intressejä vaan on merkinnyt menetystä heille. Heteroyhteiskunnan hyväksymää pedofiliaa pitävät yllä nimenomaan naiset, jotka peittääkseen kollektiivisessa piilotajunnassaan asuvat pedofiiliset yllykkeensä tuomitsevat pedofilian julkisuudessa. Juuri siitä syntyy pedofiilivainoihin liittyvä kaksinaismoralismi. Katsonkin, että pedofilia on suureksi osaksi *heteroperheiden itse tuottama ja kokema ongelma*. Sellaisen lapsen, joka voi joutua pedofilian kohteeksi, *perheoloissa* on jotakin perustavanlaatuista vikaa: kyse on joko pedofilian esiintymisestä perheen sisällä tai lapsen heitteillejätöstä ja huonosta hoidosta niin, että hän voi joutua muun tahon hyväksikäyttämäksi.

Julkinen sana ei olekaan juuri löytänyt parjattavaksi naispuolisia pedofiilejä, vaan pedofiilijahti on kohdistettu lähes yksinomaan miehiin. Tosiasiassa pedofilia on naisten keskuudessa yhtä yleistä kuin miestenkin keskuudessa. Se, että julkisuus ei puhu naispedofiileistä, johtuu kahdesta syystä. Ensinnäkin julkisuudessa käytävien keskustelujen arvorakenne on tendenssimäinen. Pedofiilijahdin taustalla ei ole halu kitkeä pois pedofiliaa sinänsä vaan pyrkimys hakea syyllisiä heteroseksuaalisen perheen omien ahdistusten torjumiseen. Syntipukiksi valikoituu tällöin perheen ulkopuolinen mies, sillä pedofiliajahti käydään perheenäitien ehdoilla. Koska pedo-

filiaan syyllistyneet naiset toteuttavat pedofiliaa paijaamalla ja ”hoitamalla” lapsia, löytää pedofiilijahti luontevan kohteensa henkilöistä, jotka *eivät niin tee*, eli miehistä. Toinen syy siihen, että julkinen sana ei jahtaa naispedofiileja, on se, että naiset toteuttavat pedofiliaa hyväilyn ja kasvatuksen varjolla. Suuri osa perheiden sisäisestä pedofiliasta onkin hellyydeksi naamioitua lastenhoitoa. Naiset ovat naamioineet oman holhoavan suhteensa lapsiin pelkäksi ”lasten kaitsemiseksi” ja arvottaneet miehille tyypilliset hellyydenosoitukset pedofiliaksi. Naisten harjoittamaan lastenhoitoon sisältyvät pedofiiliset yllykkeet paljastaa Yhdysvalloissa voimaan saatettu säädös, jonka mukaan vähintään kahden ihmisen pitää olla paikalla hoidettaessa pientä lasta laitoksessa, jotta seksuaalista hyväksikäyttöä ei pääsisi tapahtumaan! Ahdistuneisuus ja fobiat näkyvät myös hygieniakulttuurin huonontumisena. Pedofiilijahdin vuoksi aikuiset eivät uskalla enää opettaa lapsilleen edes alapesua pelätessään leimautumista pedofiileiksi joko lasten kannalta tai omissa silmissään. Tämä häveliäisyys voi katalysoida monia kliinisiä sairauksia, kuten tulehduksia sukupuolielinten alueelle.

Pedofiilijahti on naisliikkeen kehittämä luomus, jolla vainotaan miehiä. Mikäli ajojahdin kohteeksi löydetään homomies, heterot voivat onnitella itseään: heteronaisten harjoittama oma pedofilia on pystytty peittämään ja epäilyt kääntämään perheestä perheen ulkopuolelle, toiseen sukupuoleen ja homoseksuaalisen käyttäytymisen piiriin. Se, että naispedofiileistä ei puhuta, pyrkii hautaamaan pedofilian heteroseksistisen ja insestisen olemuksen. Tosiasiassa suuri osa pedofiliasta esiintyy paijauksen ja lepertelyn muodossa eli juuri sen tyyppisen naisellisen seksin hahmossa, joka on myös heteroseksistisessä kulttuurissa arvotettu ei-seksuaaliseksi. Ei-seksuaalisuutta puolestaan pidetään heteroseksuaalisessa valtakulttuurissa hyveenä. Niinpä naiset voivat huoletta lääppiä lapsia, vaikka se merkitsee yhtä perinpohjaista kajoamista toisen ihmisen koskemattomuuteen kuin seksikin. Naisten harjoittama pikkulasten kaitseminen voi olla aidosti vahingollista, toisin kuin aikuisen ja sukukypsän nuoren välinen suora seksi, sillä se on jatkuvaa ja riippuvuussuhteeseen perustuvaa sekä merkitsee lapsen henkistä ja hänen tahdostaan riippumatonta pahoinpitelyä näennäisen huolenpidon varjolla. Kyse on siis latentista ja peitellystä pedofiliasta, jota pidetään ”poliittisesti korrektina”.

Naisille onkin järjestetty paremmat mahdollisuudet heille ominaisen lapsiseksin harjoittamiseen kuin miehille, sillä se tapahtuu avoimesti hoitopöydillä. Miehen seksuaalisuus puolestaan edellyttäisi direktiivisen ja projektiivisen luonteensa vuoksi konkreettisempia tekoja ja suoraa toimintaa. Niinpä se on ollut helpommin kiellettävissä. Antiikin ihanteiden mukainen miesten ja poikien välinen suhde *ei kuitenkaan ole* alun perinkään pedofiliaa vaan filosofiaa. Ikävää on, että seksuaalisuuteen kielteisesti suhtautuvat tahot ovat pyrkineet tuhoamaan miesten oman homososiaalisen kulttuurin ja arvomaailman yrittämällä katkaista miesten suhteet *sekä* heitä nuorempiin toisiin miehiin *että* heissä itsessään oleviin poikiin. Poikarakkaus arvotetaan kielteisesti, sillä lapselle ominaisessa tilassa harjoitettavan seksin oivalletaan kohdistuvan tuon ikäisille tyypillisellä tavalla

samaan sukupuoleen. Siten myös poikarakkauden kieltämisessä on kyseessä eräs homoseksuaalisuuteen kokonaisuudessaan kohdistuva vihan muoto.

Kun kaksi aikuista miestä rakastelee, heissä rakastelee miesten lisäksi myös kaksi 14-vuotiasta poikaa. Käytettäessä seksin asemasta ilmausta ”rakastelee”, halutaan tosin peittää se, mitä itse asiassa tapahtuu. Miesten seksi on konkreettista ja toiminnallista; tosiasiassahan me runkkaamme, imemme, nuolemme ja nussimme. Jotta ihminen voisi saavuttaa pysyvyyden ja jatkuvuuden tunteen omassa minuudessaan, hänen on voitava palata seksuaalisuudessaan myös 0–16-vuotiaille ominaisiin tiloihin. Sen sijaan heteroyhteiskunta opettaa, että miehen pitää kieltää itsessään oleva ja toisten poikien kanssa rakasteleva poika, ja että tuohon tilaan ei saa palata. Näin tehtäessä yritetään lyödä poikki (1) ihmisen suhde itseensä, (2) ihmisen suhde omaan sukupuoleensa sekä (3) poikarakkauteen perustuva pedagoginen suhde oman sukupuolensa nuorempiin edustajiin. Miehet eivät siis saisi organisoitua eivätkä perustaa järjestöjä, toimintaryhmiä eivätkä ainakaan valtioita. Myös yleinen sovinismin ja nationalismin vastaisuus ovat osa heteroyhteiskunnan ja feminismin tuella tapahtuvaa miehen kieltämistä. Verrattuna siihen, kuinka herkkiä olentoja miehet ja pojat ovat, heitä kehutaan aivan liian vähän. Miehelle onkin tärkeää olla kehuttu, ylistetty ja arvostettu, eikä sellainen naisten haukkuma ja halveksima olento, jota feministisesti asennoituvat heteronaiset luulevat voivansa taivutella seksiin painostamalla miehiä alistumaan edessään kerjuuseen.

Itseensä ja omaan sukupuoleensa identifioitumisen suhteet ovat homoseksuaaleille tärkeämpiä kuin heteroille. Ne liittyvät homoseksuaalisten ihmisten persoonallisuuden muodostumiseen sekä direktiiviseen ja projektiiviseen maailmasuhteeseen. Sen sijaan heteroille ominaisessa reflektiivisessä ja toiseuteen identifioituvassa persoonan rakentamisessa ei suhde omaan sukupuoleen muodostu yhtä tärkeäksi. Tällöin hetero ei opi myöskään filosofista hyvettä eli itsensä tuntemista kovin hyvin. Toisaalta on muistettava, että myös heteroissa on aineksia homoseksuaaliseen itseensä identifioitumiseen. Seksiä harjoittaessaan heteromies rakastaa hänkin itseään ja omaa sukupuoltaan *toisen ihmisen rakastajana*. Tämä on tekemisissä sen asian kanssa, että heteromieskään ei ensisijaisesti rakasta naista vaan omaa itseään naisen rakastajana. Ja vastavuoroisesti homon voidaan huomauttaa rakastavan aina myös toista ihmistä, johon hän samastuu, eikä hänen suhdettaan itseen voida pitää toisesta ihmisestä riippumattomana. Rakastelun kohteeseen samastuminen onkin kaiken rakastamisen edellytys. Mitä yhdenmukaisempia osapuolet ovat, sitä paremmin he voivat samastua toisiinsa ja sitä paremmin he voivat myös rakastaa sekä itseään että toisiaan. Kun ihmiset ovat samaa sukupuolta, ovat itserakkaus ja toisen ihmisen rakastaminen samoja asioita, eikä niitä voida arvottaa kielteisesti, esimerkiksi narsismiksi. Näin homot pääsevät lähemmäksi yhteisymmärrystä ja myös varsinaisen seksuaalisuuden ytimeen sekä symmetriseen tasavertaisuuteen. Seksin harjoittaminen merkitseekin homoille eräänlaista jumalanpalvelusta ja yhtymistä todellisuuteen, jolloin jumalallisuuden metafora tulee lihaksi ja vereksi filosofisena yhteenkuuluvuutena ja elämän-

tapana. Minun mielestäni ei ole mitään pahaa Michael Jacksonin tunnustuksessa, että hän näkee nuoren pojan kasvoissa Jumalan kasvot.

5.2.8. Kasvatuksen kahleet

Antiikin yhteiskunnat näkivät poikarakkaudessa eettisen ja pedagogisen intressin, mutta nykyajan heteroyhteiskunnissa toteutettava pedagogiikka ja kasvatustiede ovat keränneet poikarakkauden taivaalle tummia pilviä. Yliopistoihin perustetaan mediakasvatuksen professorin ja assistentin virkoja, joihin nimitettävien heteroiden ensisijaisena (mutta nimeltä lausumattomana) tehtävänä on antaa tieteellisluonteiset aseet pedofiileinä pidettyjä tahoja vastaan. Se on osa heteroyhteiskunnan harjoittamaa tiedepolitiikkaa. ”Mediakasvatuksen” tärkeyden korostaminen onkin osa käynnissä olevaa namusetäjahtia, ja mediakasvatuksen asiantuntijat ovat eräänlaisia nettipornon räjähtämistä valvomaan passitettuja tiedepoliiseja.

Kasvatusalan ideologisuus näkyy myös siinä, että vähänkin epäilyttäviä ihmisiä ei valita opettajiksi, ja sinänsä viattomia kokelaita ahdistellaan vaatimalla heiltä tarkat selonteot yksityiselämästään. Siinä yhteydessä vedotaan myös ”lakiin lasten kanssa työskentelevien rikostaustan selvittämisestä 504/2002”. Kun esimerkiksi Helsingin kaupunki vaatii jokaista opetusvirastoon työhön pyrkivää toimittamaan ”oikeusrekisterikeskuksen myöntämän rikosrekisteriotteen tai todistuksen sen puuttumisesta”, se käytännössä kiertää lakia, sillä työnantaja itse ei saisi pyytää kyseistä todistusta oikeusrekisterikeskukselta, eikä myöskään työn hakija saisi valtuuttaa työnantajaa pyytämään sitä. Kuitenkin sitä pyydetään. Tällä tavoin heteroseksuaalinen valtakulttuuri uhkaa avointa ja vapaata yhteiskuntaa paimentamalla aikuisia ihmisiä ja saattamalla heidät epäilyksenalaisiksi pedofiliasta. Koska kuka tahansa voi olla piilopedofiili, *jokainen* aikuinen on tämän lain ja siihen sisältyvän kontrollin, epäilysten, läpivalaisun ja puhdistustyön mahdollinen uhri. Näin lapsiarvolla jyrätään aikuisten yli.

Kyseisen lain säätäminen antoi signaalin, jonka mukaan ihmisen edellytetään jatkuvasti todistelevan syyttömyyttään. Siten kyseinen laki rikkoo oikeusvaltioiden tunnusmerkkinä olevaa periaatetta, että ihminen on syytön, kunnes toisin todistetaan. Langettamalla todistustaakan epäillyille ovat tämän lain mukaan kaikki ihmiset syyllisiä. Koska aikuisiin kohdistuva ahdistelu tapahtuu ”lasten edun” varjolla, se toimii käytännössä myös lasten omaa etua vastaan. Muutamissa ihmisissä se saattaa herättää ärtymystä paitsi lainsäätäjää, myös lapsia itseään kohtaan, eivätkä aikuiset enää uskalla pyrkiä mihinkään tekemisiin lasten kanssa vaan juoksevat lapsen nähdessään pakoon peläten joutuvansa syytetyksi jostain lapseen kohdistuvasta rikoksesta.

Heteroyhteiskunnan, heterovaltion ja heterotieteen normit, uhat ja ahdistukset näkyvät heteropolitiikassa, kun mediassa tapahtuva seksuaalisuuden kontrollointi yhdistetään kasvatuksen ja koulun tehtäviin. Seksuaalisuutta koskevat puhdistukset ovat osa hallituksen tietoyhteiskuntastrategiaa, joka

kertoo päämääräkseen ”hyvän elämän tietoyhteiskunnassa”. Maininta on tosiasiassa kieroilmaus sille, että projekti painottuu ”pahana” pidetyn seksin riipimiseen pois nettilangoilta ja Internet-kaapeleista. Tietotekniikan riemullinen kehitys onkin ollut niin voitokasta, että se on ylittänyt sekä kuluttajien toiveet että hallitusten mahdollisuudet punoa niiden vastaisia juonia. Juuri siihen tehtävään tarvitaan seksin kieltävää tietoyhteiskuntastrategiaa.

Tosiasiassa useimmat kansalaiset eivät ole poliittisena pidetyn vallan eivätkä viranomaisvallan kannalla. He eivät löydä paikkaansa myöskään parlamentaarisesta oppositiosta, joka pyrkii pohjustamaan vain ministerintuolejaan seuraavaa hallitusta varten ja on sen vuoksi vailla terää. Heteroseksististen lapsiarvojen mukaiset lait saavat eduskunnassa opposition varauksettoman kannatuksen, kuten huonoksi osoittautuneen lapsipornolain tapauksessa. Siksi yhä suurempi osa kansalaisista uskookin seksuaalisuutta koskevissa asioissa ulkoparlamentaariseen anarkiaan.

Poliittisen vallan keskeinen ongelma on se, että perustuessaan enemmistön mielipiteisiin se vannoo pelkkien oletusten ja mielikuvien varaan. Enemmistöjen arvot muodostuvat nekin *useista* erilaisista käsityksistä, ja ne ainoastaan *näyttäytyvät* yksimielisinä. Alkuperäiseltä luonteeltaan ne ovat suhteellisia ja löyhiä ja siksi soveliaita kompromissien pohjaksi. Niinpä enemmistöjen arvojen varassa harjoitettava seksuaalipolitiikka on ollut moraaliselta luonteeltaan eräänlaista lehmän henkäystä. Ja helpompi on rabieshiehon lähestyä huomaamatta kello kaulassa, kuin on moralistin antaa totuudenmukainen kuva ihmisen seksuaalisuudesta.

5.3. KASVATUS JA KOULU HETEROVALTANA

Lapset tulevat maailmaan ilman käyttöohjeita. Koska lapset ja nuoret asuvat, syövät, nukkuvat ja kehittyvät hyvin erilaisissa perheissä, osa heistä voi joutua materiaalisesti tai sosiaalis-henkisesti heitteille. Varsinkin homoseksuaaliset nuoret ovat heteroperheissä täysin suojattomia, sillä heidän hyvinvointinsa ja toimeentulonsa riippuvat heteroseksuaalisten äitien ja isien suopeudesta. Nämä puolestaan eivät saa koulutusta eivätkä kasvatusta vanhempien tehtäväänsä. Kotona tapahtuvan kasvatuksen lisäksi ongelmana on koulu. Heterokoulua on alettu nykyään arvostella tyydyttävästi niin, että käsite ”heterokoulu” on hyväksytty osaksi kriittistä filosofiaa. Arvioiden kohteena on tuolloin ollut kuitenkin vain koulujärjestelmä, joka edustaa virallisformaalia kasvatustoiminnan aluetta. Niinpä keskitynkin seuraavassa arvostelemaan kasvatuksen heteroseksistisyyttä kokonaisuudessaan.

Jo kasvatuksen käsitettä sinänsä on syytä pitää ideologisena, sillä siihen liittyy konstruktivistinen ajatus, että ihmisen elämän pitää olla *kehitystä* ja että varttumisen täytyy olla *kasvua*. Se, että ihminen muuttuu ja kehittyy elämässään, pitää tietenkin paikkansa, ja kasvaminen sisältyy ihmisen olemukseen. Mutta konstruktivistisen ajattelutavan piirissä kasvatuksen institutionalisoitu muoto eli koulu on ottanut tehtäväkseen myös asenteiden

muokkauksen, ja ihmisistä on yritetty leipoa heteroita.

Mitä kasvatus sitten filosofisesti katsoen on? Monet pitävät antamiani vastauksia uskoakseni poliittisesti epäkorrekteina. Esitän kuitenkin ajatukseni suoraan, sillä ihmisen ”henkistä” ja ”fyysistä” kasvua on käsitelty seminaareissa jo liikaa. Olen tukeutunut toistuvasti siihen ajatukseeni, että eettinen ja pedagoginen suhde toteutuu parhaiten saman sukupuolen sisällä. Sen sijaan heteroseksistisen kasvatustieteen ja tasa-arvopolitiikan piirissä sukupuolet on pyritty näkemään samanlaisina ja sovittamaan yksiselitteisesti toisiinsa. Lisäksi puhutaan nuorten ”henkisestä” kypsyydestä, ja sitä verrataan heidän ”fyysiseen” kehitykseensä. Näiden käsitteiden käytössä ilmenee kartesiolainen kahtiajako, johon tukeuduttaessa ei oivalleta, että ihminen on yksilöllinen kehollinen kokonaisuus, jossa toteutuu hänen kerroksellisuutensa. Henkisyys ja fyysisyys eivät ole eri asioita vaan saman asian eri puolia.

Konstruktivismiin taipuvainen kasvatustiede on pitänyt eräänä tutkimusongelmanaan sitä, millaisia ”kehityseroja” ihmisten välillä on ja mistä voi tietää, onko esimerkiksi 21-vuotias kehittyneempi kuin 16-vuotias. Tärkein opetus, jonka tämäntapainen tiede on voinut ihmiskunnalle antaa, on se, että moni 15-vuotias on kypsempi kuin moni 30-vuotias ja että usea 50-vuotias on jäänyt pysyvästi 13-vuotiaan tasolle. Ainoa virhe, joka kyseisen asian toteamisessa on, saattaa liittyä hierarkkiseen arvottamisen tapaan, jonka mukaisesti kasvatustiede puhuu kehityksen ”tasoista”.

Virallinen kasvatuskoneisto eli koulumaailma on tehnyt homoseksuaalisuudesta itselleen ongelman. Siksi myös koulu on ollut ongelma homoseksuaalisille nuorille, ja heidät onkin pakotettu käymään ”heterokoulua”, jossa heitä arvioidaan heteroseksuaalisin perustein ja taivutellaan heteronormatiivin mukaisiin asenteisiin. Keskeinen kysymys on, mistä koulujen heteronormatiivisuus johtuu ja mikä sitä pitää yllä. Vastaus löytyy taaskin heteroseksuaalisten aikuisten ahdistuneisuudesta ja estoisuudesta. Lukioiden ja yläasteiden opettajat pelkäävät homoteinejä, koska he olettavat homoteinien seksuaalisten intohimojen kohdistuvan *heihin itseensä*. Heteropoikien ajatellaan siis toteuttavan heteronormatiivia ja ihastuvan naisopettajattariin, ja miesopettajat puolestaan suhtautuvat homoseksuaalisuuteen kielteisesti, sillä he olettavat teinipoikien tykkäävän heistä. Siksi he pelkäävät leimautuvansa itse homoseksuaaleiksi tai pedofiileiksi. Koska homoseksuaalisuus on arvotettu kielteisesti ja siihen liitetään usein oletus pedofiliasta, hetero-opettajat karttavat homoksi leimautumista peläten menettävänsä työpaikkansa. Sen vuoksi he aktiivisesti torjuvat kaiken homoseksuaalisuuden, kieltävät sen ja pitävät homoseksuaalisuutta epävirallisissa yhteyksissä edelleen sairautena, syntinä tai kehityksen vääristymänä leimaten sen kaikilla mahdollisilla kirouksilla ja vastaväitteillä. Niin he tekevät, koska he pelkäävät yhteiskunnan tuomiota, ja juuri siitä johtuu, että opettajat vieroksuvat homoseksuaalisia nuoria ja vältteleväť puhumasta koko aiheesta. Tässäkin yhteydessä kyse on siis seksuaalisuuden vaarallistamisesta. Tosiasiassa homoeroottiseen kanssakäymiseen perustuva kasvatussuhde on kaunein kaikista, kuten näimme jo Platonin kasvatusoppia käsiteltäessä.

5.3.1. Kasvatus ja koulu masturbaation ja seksin säätelysysteemeinä

Vaikka kasvattamisen ajatus on sinänsä eettinen, heteroseksuaalisessa valtakulttuurissa se muuttuu pedantiksi ja setämäiseksi. Jos ihminen ei ole kypsä kirjoittaessaan ylioppilaaksi 18-vuotiaana (johon mennessä hänen persoonansa on yleensä muotoutunut), ei hän tuosta vaiheesta olennaisesti kypsy. Myös kypsyyden käsite on ideologinen. Heterot käyttävät kypsyyden käsitettä tarkoittaessaan ihmisten kykyä torjua itsessään olevaa homoseksuaalisuutta, sopeutua yhteiskuntaan ja käyttäytyä poliittisesti korrektilla tavalla. Sen sijaan homoseksuaalisessa filosofiassa kypsyydellä tarkoitetaan ihmisen kykyä *rikkoa* kyseiset normit. Heterokasvatustieteilijöille tyypillinen pedanttius onkin vain sosiaalisesti opeteltu asia. Sen taakse he pyrkivät piiloon omaa filosofisen potentiaalin puutettaan, toisin sanoen sitä, ettei heillä ole mahdollisuutta erääseen filosofialle tärkeään lähtökohtaan: kohtaamiseen, joka perustuu saman sukupuolen yhteiseen kokemukselliseen merkityskonstituutioon. Se puolestaan voi tapahtua parhaiten homoseksuaalisessa rakkaudessa, jolloin kyse on kreikkalaisen filosofian mukaisesta *paideiasta*

Kasvatustieteen historiallinen tehtävä ei ole vain sivistyksen jakaminen Jean-Jacques Rousseaun *Émile*-teoksen mukaisesti.[131] Siinä ilmaistaan ainoastaan kasvatuksen yhteiskunnallinen tavoite, kun taas kasvatukseen liittyvän filosofisen kohtaamisen idea on esitetty jo antiikin Kreikan pederastisessa ajattelussa. Muistettakoon myös, että *Émile*-teoksen kirjoittajan omat lapset elivät huostaan otettuina lastenkodissa, mikä saattaa kertoa omalla tavallaan Rousseaun pyrkimysten kaksinaismoralistisuudesta ja hänen pedagogisesta pätevyydestään. Kyseinen teos kuvasi erään nuoren miehen kasvattamista vapauden, veljeyden ja tasa-arvon ihanteiden mukaisesti osaksi heteroseksististä arvouniversumia sekä hänen merimatkastaan, jonka päätteeksi hän saapui takaisin kotimaahansa lähes kaiken varallisuutensa ja terveytensä menettäneenä. Teoksen ilmestymisaikaan vuonna 1762 sen kirjallista ratkaisua pidettiin lumoavana ja ihmeellisenä, sillä teoksessa yhdistettiin pedagoginen sanoma suurten valloitusretkien ajalle ominaiseen utopismiin, aivan kuin päähenkilö olisi käynyt avaruudessa.

Mutta kerrottakoonpa nyt, mitä virallisformaali siveellisyyteen kasvattaminen on tuohon aikaan ja sen jälkeen *tosiasiassa* ollut. *Kasvatuksen alkujuuri on yhteiskunnan pyrkimyksessä estää nuorten ihmisten itsetyydytys ja ohjata heidän seksuaalisuuttaan lajinsäilytysstrategisiin päämääriin*. Juuri siitä syntyy sublimoitu ”sivistyksen” arvostus: ammattikoululainen panee, lukiolainen runkkaa. Lisääntymisen edistäminen puolestaan on koettu ristiriitaiseksi ihanteeksi, sillä toisaalta heteroseksuaalien edun mukaista on ollut estää ei-toivotut raskaudet. Immanuel Kantin onnistuikin verhoilla masturbaatiota koskeva kielteisyys oman *siveyslakinsa* muotoon. Kategoriseen imperatiiviin uskova filosofi katsoi ”Tapojen metafysiikassaan” (*Die Metaphysik der Sitten*, 1797), että tekojen moraalisuutta pitää arvioida sillä

perusteella, sopivatko ne kaikkia ihmisiä koskeviksi säännöiksi. Yleiskäytännöksi tullessaan itsetyydytys johtaisi siihen, että kukaan ei saisi seksiä, ja lisäksi ihminen välineellistäisi itsensä pelkäksi seksuaalisen tyydytyksen objektiksi kieltäen samalla persoonansa. Kieltäessään itsetyydytyksen tämä ajattelutapa on varmasti lisännyt ahdistusta yhtä paljon kuin poistanutkin sitä. Torjuttuina ovat olleet niin vapaa seksi kuin masturbaatiokin.

Itsetyydytys on myös uskonnollistettu tuomitsemalla se ”onaniaksi”. Vanhan testamentin mukaan Onan-niminen mies ei suostunut naimaan kuolleen veljensä vaimoa, kuten juutalainen laki olisi vaatinut, vaan hän vuodatti siemenensä maahan. Rangaistukseksi tästä Jumala surmasi Onanin.[132] Kyseistä sukurutsauksen tapaista seksiä ei siis olisi pidetty tuohon aikaan *kiellettynä* vaan suorastaan *suositeltavana* asiana, ja normin noudattamatta jättämisestä saattoi seurata rangaistus. Siinä, että modernin ajan kristinusko puolestaan on kieltänyt itsetyydytyksen samalla, kun se on kieltänyt myös sukulaisten keskinäisen naimisen, kristinusko onkin menetellyt epäjohdonmukaisesti suhteessa omiin pyhinä pitämiinsä kirjoituksiin. Kyseisistä itsetyydytyksen kieltävistä lähtökohdista motivoinut lääketiede pyrki myöhempinä vuosisatoina torjumaan ihmisten itsetyydytyksen erilaisin pakkotoimin, kuten kahlehtimalla nuorten miesten kädet rautasänkyihin brittiläisissä sisäoppilaitoksissa. Tämä tietysti vahingoitti monin tavoin ihmisten seksuaalista ja koko persoonaan liittyvää kehitystä.

Nykyään masturbaation ja onanian kieltäminen tapahtuu verhotummin, ja yhteiskunta on alkanut puhua itsetyydytyksen *puolesta* estääkseen yhä nuorempina sukukypsiksi varttuvien ihmisten seksuaaliset kontaktit. Tämä tapahtuu laittamalla lapset kouluun ja kasaamalla heidän eteensä niin paljon kotitehtäviä, että he eivät yksinkertaisesti ehdi harjoittaa seksiä. Seksuaalisuuteen kohdistuvan hallinnan väline on nykyisin koulu. Koulun tehtävänä on kuluttaa nuorten aika läksyjen lukuun, ja sen keskeinen piilofunktio on seksin kieltäminen nuorilta ihmisiltä. Tämän varassa heidän hormoniensa hyrräysliikkeestä johtuva energia sublimoidaan pelkäksi aivovalkuaisen formatoimiseksi. Niinpä lukiolaiset ovat pakkoneuroottisia ja ahdistuneita sekä masturboivat, kun taas heidän ammattikoulua käyvät ikätoverinsa kuluttavat iltapäivänsä harrastamalla seksiä.

Entä miten itsetyydytykseen suhtautuva suopeus ja seksiin asennoituva kielteisyys kohtelevat homoseksuaalisuutta ja heteroseksuaalisuutta? Nykyaikana nuorilta ihmisiltä on haluttu kieltää ensisijaisesti oman seksuaalisuutensa toteuttaminen. Koska heteroseksuaalisuuden on oivallettu johtavan nopeasti myös raskauksiin, sitä on joka tapauksessa täytynyt rajoittaa. Heteroita on toisaalta hävettänyt oman seksuaalisuutensa pakonomainen kieltäminen, ja siksi he ovat halunneet kieltää homoseksuaalisuuden *vielä ankarammin:* arvottamalla sen pelkäksi heteroseksuaalisuuden ”vaihtoehdoksi”. Näin heterot ovat pyrkineet estämään heteroseksuaalisuuden purkautumisen homoseksuaalisuutena ja seksuaalisuuden kanavoitumisen eilajinsäilytyksellisiin tarkoituksiin, vaikka tosiasiassa homoseksuaalisuus ei ole heteroseksuaalisuuden korvikemuoto eikä siihen liity edes raskauden vaaraa. Homoseksuaalit on siis pakotettu kärsimään heteroiden seksuaali-

suuteen liittyvistä pulmista, kuten lisääntymispotentiaalista ja ehkäisyongelmista, jotka tuottavat yhteiskuntaan yleistä estoisuutta.

Kasvatuksen piirissä homoseksuaalisuuden kieltämistä on käytetty myös suorana rangaistuksena homoja kohtaan. Se on arvotettu esimerkiksi ”sodomiaksi”, aivan samalla tavoin kuin itsetyydytyskin on medikalisoitu ”masturbaatioksi”. Itsetyydytystä kuitenkin suositellaan nykyisin, sillä se estää yksilöiden itsensäkin kannalta haitalliseksi koetun lisääntymisen. Vaikka yhteiskunnan lajinsäilytysstrategiset päämäärät eivät tällöin toteudu, tämä kompleksinen ajattelutapa kuitenkin toimii yksilöiden seksuaalisuuden hallitsemisen välineenä säädellessään sekä lisääntymistä että ihmisten sukupuolisia suhteita.

Näennäisellä omankivan sallimisellaan kasvatuksen vitsa ja sauva ohjaavat heteropoikia uskomaan, että hyvä käsi on parempi kuin huono nainen. Itsetyydytyksen pitäminen normaalina ja jopa suotavana asiana pyrkii kieltämään nuorilta yhteiskunnalliseksi ”paheeksi” arvotetun asian: varsinaisen seksin. Seksiä itsensä kanssa harjoittava ihminen ei pohdikaan tätä nykyä vain sitä, onko hän *itse* sellainen, että hän haluaisi *naida itsensä kanssa* (kuten olisi luultavaa), vaan hän tulee ennen pitkää välinpitämättömäksi oman ulkonäkönsä suhteen. Kasvatustieteen suosittelema itsetyydytys ei siis ainoastaan rappeuta nuoria sisäisesti, terveydellisesti eikä persoonallisesti, kuten historian hämärinä vuosisatoina otaksuttiin, mutta se saattaa viedä heiltä mahdollisuuden kasvattaviin seksuaalisiin kokemuksiin. Tässä suhteessa itsetyydytys on paheksuttavaa samoin perustein kuin Immanuel Kantinkin mielestä.

5.3.2. Heteroseksuaalisen perhekasvatuksen julmuus: ”Ei seksiä ennen lapsia.”

Entä miten heteroksi kasvattaminen käytännössä toimii? Kasvatusta tapahtuu paitsi kouluissa, myös perheissä. Perhe puolestaan on läpikotaisin heteroseksuaalinen yksikkö, sillä lasten hankinta perustuu heteroseksuaalisuuteen. Heteroperheissä homonuoria painostetaan heteroseksuaaliseen käyttäytymiseen vihjailemalla ja kyselemällä vastakkaista sukupuolta olevista tyttö- tai poikaystävistä. Nuorille myönnetään lahjoja liittäen niihin maininta tulevasta elämästä heteroseksuaalisessa suhteessa ja alleviivaten, kuinka ”Pekka voi sitten mopedillaan käydä tapaamassa tulevaa tyttöystäväänsä”. Kustantaessaan tyttärelleen uudet silmälasit perheenisä saattaa muistuttaa, miten ”poikien iskeminenkin sujuu nyt varmasti entistä paremmin ulkonäön korjaantumisen myötä”. Tällaista ilkeilyä, vihjailua ja suostuttelua harjoitetaan heteroperheissä tietenkin vain ”leikin” varjolla, jotta siihen liittyvä ahdistelu voitaisiin peittää. Tosiasiassa kyseessä on julma painostus ja henkinen väkivalta. ”Leikiksi” se pyritään pukemaan vain siksi, että sitä olisi vaikeampi vastustaa. Asiallisesti reagoiva voidaan nimittäin helposti leimata tosikoksi, jota ei tarvitse ottaa vakavasti.

Jos nuoret eivät itse ole kovin älykkäitä, he eivät oivalla, kuinka heitä

alistetaan, ja he saattavat tukahduttaa oman vapautumisensa haasteet esimerkiksi alkoholiin. Toinen vaihtoehto on, että he ponnistelevat älyllisesti ulos umpikujasta. Molemmat mahdollisuudet saattavat johtaa yhtä lailla kriisiin. Älyllisesti motivoitumattomat nuoret usein alistuvat asemaansa, ja lahjakkaammille heidän halunsa vapautua saattaa muodostua suureksi haasteeksi, joka johtaa itsetuhoon tai sairastumiseen. Jos taas vanhemmat itse ovat tavanomaisia ja tyhmiä, he voivat olla vaarallisia ivaajia, mutta toisaalta on näyttöä myös siitä, että oppimattomat vanhemmat ovat myös riittävän yksinkertaisia olemaan käymättä nuorten kanssa perinpohjaisia ideologisia taisteluita. Niinpä he voivat hyväksyä jälkeläistensä homoseksuaalisuuden helpommin, toisin sanoen liisteröimättä asiaa ikuisesti kestäviin kinasteluihin. Vaikeimpia ovatkin usein älykkäät, oppineet ja porvarilliset vanhemmat, joilta puuttuu sekä välinpitämättömyyttä (joka tässä asiassa olisi pelkästään hyväksi), että hyväntahtoisuutta ja jotka käyttävät kaikki kykynsä lastensa alistamiseen ja pakonomaiseen heteroksi taivuttelemiseen. He voivat pitää pitkäänkin yllä omaa elämänvalettaan lastensa heteroseksuaalisuudesta, ja sen he tekevät osana valheellisuuteen taipuvaista elämäänsä.

Kun nuoren homoseksuaalisuudesta ei ole vielä varmuutta, vanhemmat purkavat epäilyksiään muotoihin, jotka kertovat heidän haluttomuudestaan hyväksyä asiaa. Tyypillistä on isien vihamielisyys poikiensa ”tyttömäisinä” pidettyjä harrastuksia kohtaan ja äitien huolestuneisuus siitä, että heidän tyttärensä pelaavat jalkapalloa. He pelkäävät lapsissaan esiintyviä homoseksuaalisuuden merkkejä, sillä periytyvyyden mahdollisuutta mielessään pitäen he haluavat vältellä itse leimautumasta homoseksuaaleiksi. Kun pojat ovat kiinnostuneita lentokoneista ja rakentelevat pienoismalleja, isät häpeävät heidän harrastuksiaan aavistaen niiden takana olevan fallossymboliikan. Tuttavilleen he kuitenkin esittelevät poikiensa luomuksia ylpeinä pyrkien tällä taitavalla vastaantulollaan rakentamaan eräänlaisen ymmärtäväisen suhteen. Sitä kautta he torjuvat asiaan liittyvän homoeroottisuuden, vaikka he toisesta suupielestään paheksuvatkin poikiensa harrastuksia heille suoraan. Äidit puolestaan suhtautuvat myönteisesti poikien postimerkkien keräilyyn, vaikka se ei olekaan tyypillisen heteropojan rempseä harrastus – kunhan vain ”meidän Mika löytäisi myös sellaisen tyttöystävän, jonka kanssa postimerkkeilyä olisi mukava harrastaa”. Imartelulla, jossa muoto ja sisältö ovat ristiriidassa, vanhemmat luovat viestintään jännitteen, jota psykologiassa sanotaan kaksoissidokseksi. Esittämällä poikiensa harrastuksista yhtäältä myönteisiä ja kiinnostusta ilmaisevia mielipiteitä mutta toisaalta tuhoamalla asiaan liittyvät myönteiset homoeroottiset tunteet vanhemmat tuottavat valheellisuutta, jota psykologiatieteen piirissä pidetään yhtenä skitsofrenian syntysyynä.

Entä miten tilanne muuttuu, kun nuoren homoseksuaalisuus varmistuu hänen vanhemmilleen ja nuori ”tulee kaapista”, kuten heteroiden keksimä kömpelö ilmaus antaa ymmärtää? Tosiasiassahan heterot ovat itse sulloneet homoseksuaalit kaappeihin ja seisoneet vartijoina ovella. Heteroseksuaaliset vanhemmat katsovat usein olevansa ”hyviä vanhempia”. Todellisuudessa

nämä ”hyvät vanhemmat” pyrkivät kiistämään jälkeläistensä homoseksualisuuden ja torjumaan sen sekä itseltään, tuttaviltaan että homoseksuaaleilta itseltään. He osoittavat ”hyvyytensä” ja ”ymmärtäväisyytensä” toteamalla homopojalleen tai lesbotyttärelleen rakastavansa häntä ”siitä huolimatta”, että hän on homoseksuaalinen, jolloin homoseksuaalisuus sinänsä tulee arvotettua kielteisesti. Suorempaa loukkausta tuskin voisi esittää. Omien jälkeläisten olemassaoloa pidetään tuolloin eräänlaisena pettymyksen aiheena, aivan kuten myös sitä, että homot eivät tee lastenlapsia. Tyypillisesti vanhemmat vihjailevat, että lastenlapset olisivat heille jopa ”omia lapsiaankin tärkeämpiä”. Tuollaiset vanhemmat eivät tietenkään antaudu kysymään, miksi heidän homoseksuaaliset lapsensa palkitsisivat heidät tekemällä vielä jälkeläisiäkin, kun jo lapset itse on ajettu henkisen pahoinpitelyn kohteiksi omien vanhempiensa taholta. Yleistä on, että nuoret tuntevat syyllisyyttä siitä, että he eivät lisäänny. Jos kaupanteko ei onnistu, heterovanhemmat yrittävät lopulta kieltää heiltä oman rakkautensa sekä estää omia lapsiaan rakastamasta heitä. Pahimmassa tapauksessa he hautaavat omat lapsensa ennen aikojaan kieltämällä heidät ja toteamalla homoseksuaalisten lastensa ”vieneen” vanhemmilta ”heidän lastenlapsensa”. Samoista syistä myös heterot saattavat joutua kärsimään syyllisyyttä omasta tietoisesti valitusta lapsettomuudestaan. Tässä mielessä vanhempien aiheuttamat ongelmat koskevat tietysti niin hetero- kuin homonuoriakin, ja niiden syynä on lisääntymiseen liittyvä heteroseksuaalinen perhenormatiivi kokonaisuudessaan.

Silloin kun vanhemmat pyrkivät olemaan hyväntahtoisia, he sanovat homoseksuaaliselle jälkeläiselleen, että ”kukaan toinen ihminen ei voi rakastaa sinua yhtä paljon” kuin nuo vanhemmat itse. Siten he pyrkivät viemään pohjan homoseksuaalisen ihmisen omalta rakastumiselta ja vapautumiselta perheestä. Tuolla tavoin toimiessaan he muuttavat sanaan ”rakkaus” sisältyvän myönteisen merkityksen kielteiseksi, eräänlaiseksi vankilaksi, josta voisi vapauttaa vain sitoutuminen aitoon homoseksuaaliseen rakkauteen. Se tosin voi muodostua paljon vaikeammaksi varjon langettua asian päälle. Meidänkin aikanamme ”hyvät vanhemmat” pyrkivät uskovaisia psykiatreja apunaan käyttäen sulkemaan perheen homoseksuaaliset nuoret mielisairaaloihin tai psykiatriseen ”hoitoon” heidän kerrottuaan neljätoistavuotiaina olevansa homoja tai lesboja tai oireillessaan homoseksuaalisuuden torjumisen vuoksi. Lääketieteellisissä käytännöissä heidän tilakseen määritellään ”masennus” tai ”määrittämätön sukupuolinen kohdehäiriö ICD-10/F65.9”, ja heidän elämänsä pilataan psykofarmasialla.

”Hyvät äidit ja isät” voivat siis tuhota homoseksuaalisen nuoren itseluottamuksen ja vahingoittaa hänen minäkuvaansa. Mikäli homoseksuaalinen ihminen onnistuu pelastautumaan henkisen väkivallan kahleista tekemättä itsemurhaa, on hänen loppuelämänsä joka tapauksessa vaikeiden henkisen traumojen leimaamaa, ja mahdollisesti hän ei selviä niistä koskaan. Saattavatpa heterovanhemmat syyllistyä todelliseen raiskaukseen pyrkimällä järjestelemään heteroseksuaalista paritusta ja pakkoavioliittoja jälkeläisilleen. Yrityksissään epäonnistuttuaan he koettavat suostutella

jälkeläisiään elämään naimattomina. Tuollaisessa tilanteessa nuoren mahdollisuus saada läheisapua toiselta vanhemmalta homoseksuaalilta ja homoyhteisöltä on erittäin tärkeää, jotta nuoren suistuminen henkisen pahoinpitelyn uhriksi heteroperheessä voitaisiin välttää.

Varsin usein perheväkivalta on väkivaltaa, jossa perusteena käytetään ”perheen hyvinvointia” vastustettaessa homoja. Vanhemmat taivuttelevat nuoret homoseksuaalit tuntemaan syyllisyyttä siitä, että vanhemmat itse tuntevat syyllisyyttä heidän homoseksuaalisuudestaan. Lopulta myös vanhemmille tarjoutuu tilaisuus tuntea syyllisyyttä siitä, että heidän homoseksuaaliset nuorensa tuntevat syyllisyyttä vanhempiensa tuntemasta syyllisyydestä ja häpeästä. Näin käynnistyy syyllisyyden kierre. Ongelmana ei ole silloin pelkkä perhesuhteiden kieroutuminen vaan niiden olemassaolo sinänsä. Nuorten ollessa nuoria heidän vanhempansa eivät tahtoisi hyväksyä heitä sellaisina kuin he ovat, vaan he toivovat nuortensa olevan viimeistään myöhemmällä iällä heteroita. Kun nuoret varttuvat aikuisiksi, heidän vanhempansa muistelevat ihastellen, millaisia heidän lapsensa olivat nuorina, kun he eivät olleet vielä avoimesti homoja. Homoja ei siis koskaan hyväksytä sellaisina kuin me olemme. Vanhempien ja entisen perheen olemassaolo onkin homoseksuaaleille yleensä pelkkä hirttonaru, josta on viisainta hankkiutua eroon. Kun eläimet lähtevät pesästään, ne eivät tunne vanhempiaan. Sama sopisi myös ihmisille.

5.3.3. Kasvatus on kaunis asia

Syynä seksuaalisuuteen liitettävään häveliäisyyteen on heteroseksuaalisuuden kytkeminen lisääntymistehtävään. Kun lisääntymistehtävä yritetään salata omaa alkuperäänsä kysyviltä lapsilta, seksistä yritetään tehdä pyhää, pahaa ja koskematonta. Tämä asenne välitetään sitten kaikkeen seksiin, myös homoseksuaalisuuteen, ja homojakin pakotetaan salailemaan seksuaalisuuttaan sekä erottamaan seksuaalisuutensa kaikista muista ruumiin nautinnoista. Miehet harjoittavat kuitenkin keskenään useita ruumiin nautintoja – miksi eivät yhtä hyvin seksiä? Niinpä voidaankin kysyä, miksi heterot eivät suhtautuisi seksuaalisuuteen yhtä luontevasti kuin ruumiin nautintoihin yleensä, vaan he antavat seksuaalisuuskammonsa siirtyä kaikkiin lihallisiin yhteyksiin, kuten koulujen liikuntatunneille.

Heteroyhteiskunnassa kasvatuksen tarkoitukseksi asetetaan hyödyllisten ja tehokkaiden jälkeläisten tuottaminen, ja siksi heteroseksuaalisen kasvatuskoneiston *primus motoriksi* valjastetaan positivistinen mittaaminen, ihmisten valikoiminen, normittaminen ja arvottaminen. Sen vuoksi myös opettajista halutaan tehdä pedantteja lasisilmiä, joita on pelättävä ja jotka trimmaavat ja rankaisevat lapsia. Tämä arvotetaan heteroseksuaalisessa valtakulttuurissa ”hyväksi”. Sen sijaan homoseksuaalinen ihminen, joka rakastaa nuoria ja on aidosti kiinnostunut heidän elämästään, määritellään heteroseksuaalisessa valtakulttuurissa ”pedofiiliksi”.

Lasten ja nuorten seksuaalisuus ei ole pelkkä normatiivinen kysymys

oikeuksista tai velvollisuuksista. Nuorilla ihmisillä on luonnollisesti oikeus myös seksuaalisuuteen. Kirkkokin on antanut perinteisesti naimaluvan viisitoistavuotiaille, minkä merkiksi heidät päästetään tunnustamaan ”syyllisyyttä” eli ripille. Siksi on ironista, että nuorison seksuaalisuuden hyväksymisestä on tehty poliittisesti ja juridisesti niin ylivoimaisen hankalaa. Tätä nykyä viranomaiset kiskovat nuorilta kielteisiä kannanottoja vanhempia seksikumppaneitaan kohtaan, jotta viranomaisvalta voisi löytää perustelun sille, miksi julkisella vallalla on muka moraalinen velvollisuus puuttua ihmisten välisiin yksityisiin suhteisiin. Nämä heterot olettavat, että nuoret haluavat kieltäytyä seksistä sekä toimia vanhempiensa ja viranomaisten normien mukaan. Tosiasiassa lapset eivät ole koskaan halunneet noudattaa viranomaisten eivätkä vanhempiensa normeja vaan päästä vapaiksi niistä. Toiminnan itseisarvona ei tulisikaan pitää lakia eikä tapamoraalia vaan etiikkaa. Etiikan lähtökohtana puolestaan voi olla vain yksilöiden vapaa tahto, sillä sen voimassa ollessa vallitsee myös vastuu. Ihmisten kohtaamista ei tule säännellä laeilla, sillä niiden kautta ihmisten suhteista voidaan tehdä rikosasioita, kuten totalitaarisissa valtioissa. Tällöin valtio rikkoo ihmisten välisiä yksityisiä suhteita heidän tahtonsa ja itsemääräämisoikeutensa vastaisesti. Ihmisen subjektiviteetti eli tietoinen minuus on vapaan ja tahtovan ihmisyyden yksi ominaisuus.

Omassa kaksinaismoralismissaan heteroyhteiskunta pyrkii kieltämään käyttäytymispiirteitä, jotka perimmältään ovat myönteisiä, mutta samalla se sallii asioita, jotka varmasti ovat vahingollisia. Esimerkiksi pornon esittäminen kielletään televisiossa, mutta kuvaruudun kautta sallitaan kyllä lähettää mitä raainta väkivaltaa. Tämä kompleksisuus on johtanut niin pitkälle, että väkivallan näyttämistä televisiossa yritetään jopa *perustella* sillä toteamuksella, että esittäminen on sallittu, koska kyseisen ohjelman katseleminen on lapsilta kielletty! Vastuu väkivaltaelokuvien vaikutuksista koetetaan siis siirtää esittäjiltä vastaanottajille. Toisaalta myös valistaminen sinänsä voi muuttua kaksinaismoralismin muodoksi. Eräs psykoanalyytikko totesikin kerran, että parhaimmillaan valistus on silloin kun se ei lainkaan vaikuta. Tunnettua on, että kieltoihin ja varoituksiin perustuva valistus saattaa tehdä kielletyistä hedelmistä entistä houkuttelevampia. Onhan myös tupakka-askien kanteen painettu suurilla kirjaimilla kuolemantuomio tupakoitsijoille, mutta silti ihmiset polttavat tupakkaa, vaikka he tietävät sen vahingoittavan heitä. Yhteiskunta siis hyväksyy tupakoinnin eikä tuomitse sen vuoksi ketään vankeuteen. Myös rattijuopon sanotaan *nauttineen* alkoholia, vaikka hän on sen seurauksena ajanut jonkun ihmisen kuoliaaksi ja kärsii itse suuria tuskia istumalla halvaantuneena pyörätuolissa. Nautinnon ja kärsimyksen kompleksinen ja sadomasokistinen vuorovaikutus on osa heteroseksuaalisen valtakulttuurin ristiriitaisuutta, jonka totesimme jo saunomiskulttuuria käsitellessämme. Mutta rakastaa ei saa.

Vaikka yhteiskunta niin sanotusti ”kehittyy”, nuoruus on aina samanlaista: nuoret kohtaavat homoseksuaalisuuden edelleen samalla tavoin kuin ennenkin. On eri asia kohdata homoseksuaalisuus *ulkoisena sosiaalisena ilmiönä* kuin *omakohtaisena* asiana, ja siksi monien homonuorten on yhä

vapauduttava heteroseksuaalisesta valtakulttuurista entisenlaisten vapautumisvaiheiden kautta. Tästä johtuu, että homoseksuaalina oleminen on nykyisessä näennäisliberaalissa yhteiskunnassa samanlaista kuin aiemminkin. Esimerkiksi heterovanhemmat voivat hyväksyä homoseksuaalisuuden *yleisellä tasolla*, mutta suhtautuminen muuttuu heti, kun asiat alkavat koskea heitä itseään. Homonuoria alistetaan perheissä, ja heidän homoutensa yritetään kieltää. Kaikki heterovanhemmat toivovat lastensa olevan heteroita, enkä ole koskaan kuullut yhdestäkään heterosta, joka *toivoisi lastensa olevan homoja.* Siksi myös heterofasismi jatkuu, vaikka homoja kohtaan tunnettava yleinen ilmapiiri muuttuisi myönteisemmäksi. Monien heteroiden on tietenkin helppo osoittaa hyväksyntää homoseksuaalisuutta kohtaan sinänsä, mutta heti, kun perheestä löytyykin homoseksuaali, kellossa muuttuu ääni. Heteroperheissä kasvaessaan homonuoret ovat heteroseksuaalisen valtakulttuurin uhreja, ja erilaisena olemisen pelkoon liittyen heidät pakotetaan kieltämään itsensä ja salaamaan suuntautuneisuutensa. Varhaisesta kaapista tulosta saattaa seurata suuria perheen sisäisiä riitoja ja jopa perheen hajoaminen. Siksi homot pakotetaan omasta aloitteestaan salaamaan suuntautumisensa vanhemmiltaan, ystäviltään ja lähipiiriltään, mikä johtaa siihen, että heteroseksuaalinen valtakulttuuri vahingoittaa heidän minuuttaan. Tämä puolestaan edellyttää homoyhteisöltä filosofisia ja psykoterapeuttisia taitoja: ihminen on irrotettava perheestä.

Heteroyhteiskunnassa myös viihde ja taide ovat heteroseksuaalisen oletuksen penetroimia, ja sen vuoksi monet heikosti emansipoituneet homot eivät tiedosta, kuinka heitä ohjaillaan esimerkiksi amerikkalaisten valmiiksi naurettujen elokuvien kautta. He katselevat mieluummin niitä kuin vapautuvat täysikasvuisiksi homoiksi. Samastumisesta erilaisiin alakulttuureihin johtuu myös se, miksi monet homot tukahduttavat suoran seksuaalisuutensa ja hakeutuvat kepeähköjen tyylittelyjen, yleisen pinnallisuuden ja *fairy tale* -juhlinnan piiriin. Erityisen näytön asiasta antaa homojen näennäinen ja hieman teennäiseltä tuntuva innostus Eurovision laulukilpailuja kohtaan. Se johtunee yhtäältä siitä, että homot ovat valtioiden rajat ylittävä suurehko vähemmistö, jolla on äänioikeus kyseisissä vaaleissa, ja siten se luo heille kuvan poliittisesta vaikutusvallasta. Toisaalta innostus kuvastanee sitä, että euroviisurieha antaa homoille mielikuvan kuulumisesta johonkin omaan tai menetetyksi koettuun perheeseen.

Tällainen arvostelu saattaa luonnollisesti herättää vastarintaa monissa homoissa, ja he ehkä pitävätkin ”rajoittuneena” sellaista homoa, joka heterokulttuurille alistumatta taistelee *tietoisen* omaehtoisen elämäntavan ja yhteisön puolesta. Homoilla ja filosofeilla onkin heteroseksuaalisen valtakulttuurin lisäksi myös toinen yleinen vihollinen: pinnallisuus. Juuri sen vuoksi kaikkein nuorimpien ja kokemattomimpien henkilöiden ei olisi suotavaa päästä päättämään myöskään tulevan homovaltion asioista. He eivät ole vielä tarpeeksi varttuneita tiedostaakseen, kuinka heitä alistetaan ja miten ovelasti heteroseksuaalinen yhteiskunta meitä painostaa. Sen sijaan me vanhemmat homot, jotka olemme luoneet koko homoseksuaalisen kulttuurin, olemme puhuneet myös nuorten puolesta koko ikämme, ja heterot

ovat koettaneet kostaa meille pyrkimällä katkaisemaan sukupolviemme välisen vuorovaikutuksen homoyhteisön sisällä. Valitettavasti osa homonuorista altistuu tuolle heteroseksuaalisen valtakulttuurin harjoittamalle propagandalle ja eräälle sen keskeiselle painostuskeinolle eli postmodernille ajattelulle. Sille on ominaista yksiselitteinen näkemys yhteiskunnan hajanaisuudesta ja näennäisestä arvomaailmojen ”moninaisuudesta”, jonka kautta on tosiasiassa viety pyritty viemään pohja homojen järjestäytymiseltä yksiaineksiseksi ja poliittista valtaa käyttäväksi ryhmäksi. Varsinaisen toteutumisyhteytensä se voikin saada vain homoseksuaalisessa valtiossa.

Heterot pitävät tärkeänä osoittaa hellyyttä ja rakkautta lapsilleen, mutta toisaalta he vihaavat toisiaan työpaikoilla ja muualla elämässä. Samanaikaisesti nämä uraorientoituneet ihmiset laiminlyövät lapsiaan ja paheksuvat heidän kanssaan aikaa viettäviä aikuisia. Sen sijaan tulevaisuuden homovaltiossa homonuorten kasvatukseen ja nuorten harjoittamaan seksiin suhtaudutaan hyväksyvästi. Sille, joka tuomitsee yhdenkin näistä nuoria ja lapsia rakastavista ihmisistä, olisi parempi, että myllynkivi ripustettaisiin hänen kaulaansa ja hänet upotettaisiin kahlehdittuna Suomenlahden pohjaan.

5.4. HETEROYHTEISKUNNAN VÄKIVALTAISUUS

Samalla kun heteroyhteiskunta tuomitsee lapsia rakastavat ihmiset, se vaatii nuoriltaan veriuhreja sotien taistelurintamilla. Heterovanhemmat eivät ole koskaan hävenneet surmata jälkeläisiään oman kunnianhimonsa tyydyttämiseksi. Niinpä he ovat lähettäneet innosta kiljuen myös omat lapsensa tappamaan toisiaan sodissa. Heteromiesten viha toisiaan kohtaan on niin kyltymätöntä, että he mieluummin surmauttavat poikansa sodissa kuin tulevat piiloistaan neuvottelemaan keskenään. Silti sotien syyt eivät ole miehissä itsessään, vaan kaiken takaa paljastuu nainen. Kun nuoret miehet kuolevat vihollisen luoteihin rintamalla, heidän kerrotaan huutavan viimeisiksi sanoikseen äitiä. He siis oivaltavat lopulta syyllisen ja menehtyvät hänen nimensä huulillaan samanaikaisesti, kun äidit vastaanottavat tietoja voitoista ja tappioista kotonaan kuin urheilu-uutisia.

Heteroseksuaalisen valtakulttuurin olemus on sota. Se perustuu heteroseksuaalisen arvo- ja symboliuniversumin totemistiseen luonteeseen, jonka keskeisiä elementtejä ovat valtioiksi järjestyneet *klaanit* ja vallan sekä omaisuuden *perimyskiista*. Heterovaltio on aggression ilmaus, ja se perustuu lisääntymisen aiheuttamaan taisteluun luonnonvaroista. Omien elinehtojensa puolustamiseksi perheet järjestyvät suvuiksi, suvut heimoiksi ja heimot valtioiksi. Heterovaltiot ovat olemassa naturalististen lajinsäilytyspäämäärien turvaamiseksi. Sen sijaan homoseksuaalisessa yhteisössä, jossa samaa sukupuolta olevien kesken ei vallitse konfliktia eikä taistelua sen enempää lauman naisista kuin omaisuudestakaan, ei esiinny oidipuskompleksia, eikä aggressioiden tarvitse kanavoitua *perinteisten* valtioiden muotoon.

Valtioiden rajat ovat olemassa heterovaltioiden ja totemististen klaanien välisten etujen säätelemiseksi. Maailmassa, jossa on heterovaltioita, ei tosin ole perusteltua poistaa valtioiden välisiä rajoja kokonaan eikä pyrkiä ”rajattomaan yhteiskuntaan”. Sellainen voisikin toteutua lähinnä koko maailman kattavassa homovaltiossa, jolloin jokaisen maailman kansalaisen pitäisi tietysti olla homoseksuaali. Sikäli, kuin maailmassa on heteroita ja heterovaltioita, on myös rajoja. Sodat eivät synny rajojen olemassaolosta vaan siitä, ettei niiden sijainnista vallitse yksimielisyyttä. Rajoilla tarkoitetaan tällöin niin maantieteellisiä, kulttuurisia kuin taloudellisiakin rajoja. Homovaltion perustamiseksi ei olekaan syytä vastustaa rajojen olemassaoloa sinänsä, mutta rajojen pitäisi kulkea valtioiden välillä muistakin syistä kuin pelkkien lajinsäilytysstrategisten etujen vuoksi. Eräs tärkeä peruste rajojen pystyttämiseen on homoseksuaalisen valtion olemassaolo. Rajan pitää tällöin kulkea heteroseksuaalisen valtakulttuurin ja homoseksuaalisen erityiskulttuurin välillä. Heteroseksuaalisen valtakulttuurin olemassaolo pakottaa tavallaan myös homoseksuaalit organisoitumaan kansallisvaltion muotoon. Mutta homovaltiossa noudatettava elämäntapa ja arvomaailma poikkeavat täysin heterovaltioista, eikä elämää homovaltioissa voida edes verrata heterovaltioissa tapahtuvaan toimintaan.

Valtio sinänsä on täysin heteroseksistinen ja väkivalloin ylläpidettävä luomus. Heterot sanovat käyvänsä sotia naisten ja lasten vuoksi, mutta tosiasiassa naiset ja lapset ovat myös uhreja, eikä heidän erottamisensa miehistä ole moraalisessa mielessä perusteltua. Sodat ja kärsimykset koskevat miehiä yhtä voimakkaasti ja jopa voimakkaammin. Jako siviileihin ja sotilaisiin on epäjohdonmukainen siksikin, että kaikkien ihmisten *ihmisarvo* on joka tapauksessa yhtäläinen. Valtioiden, väkivallan sekä yhteiskunnallisen taistelun ja sodan virittävä perimyskiista puolestaan liittyy jälkeläisyyteen ja kytkee omaisuudesta riitelemisen heteroseksuaalisen valtakulttuurin ominaisuudeksi. Riita syntyy yleensä rahasta, mutta perimyskiistaa käydään myös vallasta ja sukupolvien oikeudesta hallita perinnöksi jäävää valtiota sekä sen instituutioita. Heterovaltioiden politiikassa ei arvosteta niinkään yksilöitä, vaan heidän katsotaan olevan olemassa vain perimysjärjestyksen varmistamiseksi sekä puolueen, hallinnon, yliopiston, armeijan tai jonkin muun yhteiskunnan laitoksen toiminnan jatkamiseksi. Heteropolitiikka ei ole persoonallista, sillä se ei organisoidu yksilöiden vaan instituutioiden ympärille, minkä tuloksena vain nimet vaihtuvat organisaatioiden toimielimissä. Heterovaltioissa ihmiset eivät voi toteuttaa tahtoaan politiikan kautta, vaan poliittinen järjestelmä pyrkii toteuttamaan tahtoaan yksilöiden kautta sekä käyttämään heitä hyväkseen.

Mutta vallan perimiseen ja sukupolvelta toiselle siirtämiseen liittyy myös konkreettisempia näkökohtia. Perimyskiista saa ilmaisunsa arkipäiväisen toiminnan tasolla, kun on kyse homojen ja heteroiden välisistä konflikteista. Homoja moititaan usein vanhempiensa perinnöllä eläjiksi tai perinnön saalistajiksi. Sillä tavoin heterot yrittävät peittää oman ahneutensa ja puolustella homojen jättämistä vaille varallisuutta. Levittämällä pahanilkistä huhua homojen halukkuudesta elää toisten siivellä heterot pyrkivät peruste-

lemaan käsitystään, että homot on syytä jättää myös *yhteiskunnallisen perimisoikeuden* eli ansiotoiminnan ja palkkauksen ulkopuolelle. Homot halutaan sulkea pois omistusoikeuden piiristä, sillä homoilla ei ole omia perillisiä. Koska homojen ei ajatella käyttävän perintöään lasten hankkimiseen eikä ylläpitoon, heterot pyrkivät sulkemaan homot oman tarveharkintaisen perimysjärjestyksensä ulkopuolelle: vaille yhteiskunnallisen vallan ja virka-asemien perimisoikeutta. Juuri tämä seikka on keskeinen syy homojen syrjäytymiseen heteroyhteiskunnassa.

5.4.1. Ideologinen väkivalta ja sukupuolten sota

Kuten jo tämän tutkimuksen alussa perustelin, dualistinen ihmiskuva henkisine ja materiaalisine osatekijöineen on seuraus oidipuskompleksista ja ontologisen jumalaoletuksen esineistymisestä omalle tasolleen, johon liittyy myös valtion postuloiminen. Jumalan ja valtion näennäinen aineellistuminen on niin ritualisoitunutta, että yliopistojen teologisissa tiedekunnissa sana ”Jumala” lyhennetään institutionalisoidusti akronyymillä ”Jla”, kun taas yhteiskuntatieteellisissä tiedekunnissa tuota metafyysistä luomusta vastaava sana ”yhteiskunta” lyhennetään yhtä pakonomaisesti kirjainlyhenteellä ”yk”: esimerkiksi ”postmoderni yk” tai ”nykyinen yk”. Näiden alun perin eloisien käsitteiden ritualisoituminen on herättänyt henkiin sen vanhan sananlaskun, jonka mukaan ”lyhenne on kuollut merkki”. Yhtä kaikki, kyseinen metafysiikka tekee mahdolliseksi sen, että vallan käyttöä perustellaan nyt yliyksilölliseltä, *ikään kuin* jumalalliselta tasolta. Tällä tavoin vallan eri organisaatiot ovat saaneet myös sukupuolisen symboliarvon.

Valtiota on tunnetusti pidetty patriarkaalisena eli isänvaltaisena luomuksena, vaikka tosiasiassa julkisella vallalla on pikemminkin naisen asema ja rooli. Valtio pyrkii naiselliseen sääntelyyn ja spontaanisti vallitsevien olojen matriarkaaliseen kieltämiseen, kun taas kapitalismiin ja yksilönvapauteen liittyvä omaehtoisuus vastaa miehen todellisuussuhdetta. Individualismia perustelevat poliittisen vallan osatekijät ovat siis maskuliinisia, kun taas sosialismia edustavat vallan vaikutukset ovat feminiinisen ajattelutavan ilmauksia. Ne molemmat ovat seuranneet heteroseksuaalisesta dualismista. Siinä, missä kapitalismi ja talouselämä edustavat isänvaltaa piiskoineen ja tehdasvasaroineen, siinä valtio ja julkinen hallinto muodostavat sosialistisen äitihahmon viljavine elovainioineen. Yhteiskunnallinen ja poliittinen vallankäyttö toteutuvat heteroyhteiskunnassa paitsi hengen ja aineen, myös yksilöiden ja yhteiskunnan välisissä jännitteissä.

Sota on heteroseksuaalisen vallankäytön hienostunein ja alkuperäisin muoto. Sodassa väkivalta toteutuu pelkimmillään, kun taas poliittisessa vallankäytössä on kyse aggressioiden sublimoimisesta vähemmän jalostuneisiin muotoihin. Heteroseksuaalisessa yhteiskunnassa sota on siis diplomatian jatkamista vilpittömin ja peittelemättömin mutta sangen epäpoliittisin keinoin, kun taas diplomatia on sodan jatkamista valheellisin ja aggressiot salassa pitävin poliittisin keinoin. Heteroseksuaalisessa ajattelussa

sodankäynti mielletään totuudellisuuden ja rehellisyyden muodoksi, joka myöntää avoimesti sen, kuinka väkivaltaisena se todellisuuden omaa olemusta pitää. Vallankäytön taustalla vaikuttaa yhtä kaikki heteroseksuaaliselle valtakulttuurille tyypillinen dualismi. Sen väline on valtio ja keskeinen motiivi totemistinen kiista vallan perimisestä. Niinpä sodan alkujuuri on heteroseksuaaleille ominaisessa sukupuolten välisessä konfliktissa ja samaa sukupuolta olevien heteroiden välille piirtyvässä intressiristiriidassa: kiistelyssä vastakkaisesta sukupuolesta. Tämä ilmenee kahdessa suhteessa.

Ensinnäkään miehet ja naiset eivät tule toimeen keskenään, mutta heidän pitäisi silloittaa merkityskonstituutioidensa eroista johtuva ymmärtämiskuilu. Ja toiseksi myöskään heteromiehet eivät tule toimeen keskenään (sen enempää kuin heteronaisetkaan), sillä molempia ryhmiä leimaa kilpailu vastakkaisen sukupuolen edustajista. Heterovaltioissa sukupuolten sota vallitsee myös homomiesten ja lesbojen välillä, sillä heterovaltioissa heidätkin pakotetaan kanssakäymiseen vastoin tahtoaan. Sukupuoli ja sukupuoliseen eroon perustuva merkityskonstituutioiden ero piirtää sukupuolten välille niin syvän ristiriidan, että rauhanomaisen homovaltion luomiseksi sukupuolet pitäisi erottaa toisistaan. Kuten jo yliopistomaailmassa vallitsevaa kiistelyä tarkasteltaessa totesin, sukupuolten välinen konflikti ei laannu eikä filosofiseen spiritualiteettiin perustuvaa yhteisöä voida perustaa, ellei sukupuolierottelua saada palautettua voimaan.

Henkinen väkivalta ilmenee paitsi feministien vaatimuksina, myös siinä, että heteroseksuaalinen valtakulttuuri ei tee mitään miesten oikeuksien puolustamiseksi vaan pitää naisten harjoittamaa kulkusten polkemista jopa *myönteisenä* asiana. Heteroarvojen mukaisessa maailmassa feministien annetaan läimäytellä miehiä vaikka kuinka kovaa, ja siksi oletetaan, että naisten puhuessa vastuu heidän itsekritiikittömyydestään on vain mieskuulijoilla. Ongelma on, että sukupuolten välisen sodan osapuolet eli postmodernit feministit ja taisteluun ryhtyneet naturalistiset heteromiehet eivät ole suostuneet oppimaan toisiltaan mitään. Sen sijaan he ovat käyttäneet energiaansa pelkkään soimaamiseen, mikä paljastaa, että heidän pyrkimyksenään on pikemminkin osoittaa aggressioita toisiaan kohtaan kuin koettaa ymmärtää itseään tietynlaiseen filosofiattomuuteen tuomitun heteroseksuaalisen valtakulttuurin uhreina.

Sukupuolten sodan seuraukset näkyvät elävästi esimerkiksi ”suomalaista mieskuvaa” koskevissa kurjisteluissa. Naisten mielipiteisiin ja miesten omiin itsearvioihin liittyvä kliseekeitto on jokapäiväistä ruokaa. ”Miehen suomalaisuus” on ominaisuus, jota kritisoidaan tai palvotaan. Olisi kuitenkin läpinäkyvän yksinkertaistavaa moittia tai kiittää vain ”suomalaisuutta” ominaisuuksista, jotka löytyvät kaikkialta. Uskonkin, että ”miehen suomalaisuuden” kautta puhutaan nimenomaan miehen *heteroseksuaalisuudesta*. Arvosteltaessa ”suomalaista miestä” kritiikin keihäs osuu yleensä siihen, mitä hän on heterona. Lauseessa ”jokainen suomalainen mies haluaa joskus ________”, voidaan tyhjään tilaan kirjoittaa melkein mitä tahansa ilman, että lauseen totuusarvo muuttuu. Sana voi olla vaikka ”naista”, ”miestä”, ”viinaa” tai ”seksiä”. Lauseen paikkaansa pitävyys ei muutu, vaikka myös sana ”suoma-

lainen” korvattaisiin sanalla ”heteroseksuaalinen”.

Sukupuolten sodan verevintä kuvaa edustavat rockoopperoiden faustiset kuvaukset taivaasta ja helvetistä. Perimmältään ne representoivat sukupuolten yhteensopimattomuutta ja taistelua heteroseksuaalisessa yhteiskunnassa. Rock ja siihen liittyvä demoninen sodan melske on heteroiden kapinaa oman seksuaalisuutensa alkuehtoja vastaan, aivan niin kuin ”opiskelijaradikalismina”, ”aktivismina” ja muina näennäisprotestoimisen muotoina esiintyneet ilmiöt. Populaarijulkisuus rakentuu yhä edelleen heteroseksuaalisuuden varaan. Tämä ei johdu siitä, että homoseksuaalisuus ei olisi tunnettua – päinvastoin. Silloin kun homoseksuaalisuus ei ollut kovin tunnettua, julkisuuteen saattoi ponnahtaa esimerkiksi homoesteettiseksi mielletyn ”epäsuomalaisen” pukeutumisen kautta. Sen sijaan nykyään homoseksuaalisuus on jo niin tunnettua, ettei sillä saa juuri lainkaan huomiota, vaan julkisuus pitää rakentaa heteroseksuaalisuuden varaan.

Tämä näkyy siinä, että homot kelpaavat kyllä näyttelyesineiksi, mutta heteroseksuaalisessa valtakulttuurissa homojen tavat ja eleet tulkitaan ”narsismiksi” tai ”egokeskeisyydeksi”, vaikka nämä ovat kaikilta esiintymisammateissa toimivilta vaadittavia ominaispiirteitä. Kuvalehtien toimittajat ja eri alojen tuottajat puolestaan ovat yleensä heteroita, joilla on jääkiekkoilijoiden asenteet ja ilmeet, eivätkä he tue saati julkaise homojen omaehtoisesti valmistamia produktioita olettaessaan, että yleisöä miellyttävän esittämisen pitää olla katettu heteroiden maulla.

Sama pätee myös muihin taiteenaloihin, kuten kirjallisuuteen. Suurin osa kirjallisuudesta on edelleenkin nimenomaan heterokirjallisuutta, heterorunoutta ja heteroproosaa. Populaarijulkisuuden heteroseksistisyys tulee helposti näkyviin esimerkiksi nykyään suosituissa pudotuspeleissä, joissa arvioidaan ihmisten viehättävyyttä tai paremmuutta. Miten homoseksuaali voisi menestyä kovin hyvin sellaisissa yhteyksissä, joissa menestyminen perustuu viihdyttämiseen eikä direktiiviseen totuuden sanomiseen? Mikäli tuohon omaan minuuteen sattuu sisältymään luonnonlahjana homoseksuaalisuus, joka ei miellytä massoja, homoihin ja homojen näköisiin suhtaudutaan edelleen vältellen, ja heidät karsitaan pois viimeistään ennen finaalia.

Edellä esitetyn lisäksi heterofasismia esiintyy kaikkialla: kaduilla, pensaikoissa, partureissa, puutarhoissa, kaupoissa ja posteissa. Samalla kun julkisia tiloja kansoittavat ylpeät heterot, he lähes loukkaavat meitä kulkemalla käsi kädessä puistoissa sekä suutelemalla toisiaan sateessa mutta haluamalla kieltää tuon kaiken meiltä itseltämme pitäen sitä julkisena irstailuna. Heteroiden asenteet ovat siis yhä voimassa, ja voimme todeta seksuaalivähemmistöpolitiikan epäonnistuneen. Objektiivinen todiste siitä on havainto, että yhtään miesparia ei kävele kaupunkiemme kaduilla avoimesti rakastuneina, käsi kädessä.

5.4.2. Sadomasokismi heteroseksismin muotona

Ideologisen vallankäytön (kuten uskonnon ja politiikan) sekä sotien kaltaisen konkreettisen väkivallan harmaalla raja-alueella vallitsee eräänlainen välimuoto, jossa pakkovalta ja kidutus yhdistyvät aggressioiden alkuperään: turhautumisesta kärsivään seksuaalisuuteen. Tätä vallan ja väkivallan lajia sanotaan sadomasokismiksi. Masokismilla tarkoitetaan alistuvaa viehtymystä kärsimyksiin ja sadismilla halua nauttia kivun aiheuttamisesta toisille. Sana ”sadismi” on tunnetusti johdos ranskalaisen kirjailijan, Markiisi de Saden, nimestä. Vankilassa suuren osan elämästään viettänyt kirjailija olikin ensimmäisiä, jotka esittivät peittelemättömästi sen, kuinka nautintoa voidaan yhdistää kärsimyksiin. Hänen ajatuksenaan oli, että kärsimys korventaisi pois seksuaalisia estoja, mutta tällöin lähtökohdaksi hyväksyttiin se heteroseksuaalisen valtakulttuurin piirre, että seksuaalisuus on joka tapauksessa estojen leimaamaa. Niinpä myös estoisuudesta vapautumisen väline eli kidutus johti kompleksisuuden vahvistumiseen, toisin sanoen siihen, että nautintoa alettiin tavoitella keinotekoisten ja ihmiselle vieraiden rajoitteiden pois manaamisella. Ihmisestä ikään kuin hätistettiin paholaista, vaikka nautintoon olisi ollut lyhyempikin tie.

Sadomasokismin motiivit eivät ole eksistenssifilosofisia, vaan sadomasokismi on pikemminkin seuraus aidon eksistenssifilosofian kieltämisestä ja ihmisen lihallisen, kehollisen ja ruumiillisen olemassaolon laiminlyömisestä. Kiistäessään kaksiarvoisen sukupuolieron heterot ovat niin vieraantuneita *omasta olemassaolon kokemuksestaan*, että he yrittävät tuottaa itselleen kokemuksen olemassaolosta rajatilojen kautta. Tästä kertovat benji-hypyt, taekwondo ja potkunyrkkeily mutta erityisesti sadomasokistiset harrastukset. Sadomasokismin logiikka on se, että kun lyö oikein kunnolla, niin tietää, miltä hyvä olo tuntuu. Olemassaolon kokemusta koetetaan tuottaa kontrastien ja vastakohtien kautta. Sadomasokistit katsovat, että kyseinen kontrasteilla operoiminen terävöittää heidän kokemuksiaan. Tosiasiassa sadomasokistien aistimukset ja vaikutelmat ovat tällöin yhtä harhakuvamaisia kuin heidän omaksumansa roolit sadomasokistisessa aktissa, jossa he vain peittävät entiset roolinsa toisilla rooleilla.

Sadomasokismi on tyypillistä heteroseksuaaliselle valtakulttuurille, sillä heteroseksuaalisen valtakulttuurin oma olemus perustuu sukupuolten väliseen ristiriitaan. Sadomasokismista voivat nauttia myös sellaiset homoseksuaalit, jotka heteroseksuaalinen valtakulttuuri on ehdollistanut tyytymään joko omaan alisteiseen asemaansa tai näennäiseen herruuden kokemukseensa. Kyseessä on yhtä kaikki vieraantuneisuuden muoto. Sadomasokistisesta viiltelystä, sitomisesta, nipistelystä ja kidutuksesta saattavat viehättyä sellaiset homoseksuaalit, jotka heteroseksuaalinen valtakulttuuri on ehdollistanut kieltämään oman seksuaalisuutensa. Sitten he ajautuvat etsimään seksuaalisuuttaan vääristyneesti, erilaisista rajatiloista. Näin he yrittävät tuottaa itselleen olemassaolon kokemuksen ja varmistaa, että he

todella ovat tässä maailmassa. Esimerkin tarjoaa nuorten ihastuminen lävistyksiin, jotka symboloivat heidän yritystään ottaa oma kehonsa haltuun, ja heidän harjoittamansa kehon viiltely. Tosiasiassa he saattavat oman olemassaolonsa vaakalaudalle, mikä tekee rajatilojen tavoittelusta kompleksista. Vastakohdilla operoimista voidaankin pitää heteroiden oman uskonnon eli kristinuskon mukaisena ja siitä epäsuorasti johdeltuna.

Heteroseksuaalisessa valtakulttuurissa sadomasokismia ovat suosineet ja vaatineet eritoten naiset, jotka ovat kokeneet olevansa alistettuja seksuaalisissa suhteissaan. Naisten pyrkimys laittautua dominan rooliin ei ole ollut hyväksi myöskään mies–nais-suhteille yhteiskunnassa. Miehet ovat herkkiä olentoja, eikä feministien harjoittama miesten parjaaminen ole tuonut omassa narsismissaan kylpeville naisille sen enempää penistä kuin heidän lamentaatiomaiset ja kverulatoriset kirjoituksensa, joissa he ovat pyrkineet panssaroimaan sukupuolieron kieltävät väitteensä Butlerilta ja Harawaylta lainattuihin lauseisiin.

Sadomasokismi on siirtynyt heteroseksismin piiristä myös yliopistoon. Feministien harjoittaman sadismin muotoja ovat sukupuolieroa koskevan tutkimuksen typistäminen vain *nais*tutkimukseksi, mieskulttuurin täyskielto ja siihen liittyvä pyrkimys leimata koko yhteiskunta ”patriarkaaliseksi”. Siihen liittyy myös sanamagian tuella tapahtuvaa sukupuolieron kiistämistä, jonka mukaisesti feministit yrittävät korvata seksin *genderilla*.

Ajatuksena on, että jos biologista sukupuolta koskeva tarkastelu onnistuttaisiin korvaamaan sosiaalisen sukupuolen käsitteellä, biologinen sukupuoli katoaisi kuin taikaiskusta. Harjoittamalla mieskulttuurin täyskieltoa, kehollisen sukupuolieron kiistävää sanamagiaa sekä ideologista valvontaa feministit yrittävät ahdistella miehiä ja pitää kastraatioleikkuria heidän kiveksillään. Sadistin asemassa on tällöin nainen ja masokistin roolissa villatakkinuttuinen heteromies, joka kärsii naisten langettamista julmista pakotteista, uhkauksista, seksilakosta ja sukupuolisen nautinnon kauppasaarrosta. Heteromiehestä tulee alistuessaan masokistinen, ja hän tuntee kateutta siitä, ettei hän ole homo. Häpeää hän tuntee sen johdosta, että hän on riippuvainen naisesta. Heteroseksuaaliseen valtakulttuuriin liittyvä sadomasokismi yhdistyy psykodynaamisesti myös nekrofiliaan ja anaalisen nautinnon kieltämiseen. Sitä, kuinka nämä piirteet juontavat juurensa heteroseksuaalisen politiikan toiseudenvaraisuudesta ja reflektiivisyydestä, tarkastellaan seuraavan pääkappaleen luvussa ”Heterofasistit”.

Myös suuri osa niin sanotusta liikunnan filosofiasta sekä innostuksesta meditaatiolajeihin edustaa torjuttua homoseksuaalisuutta ja sisältää turhautumisen kanavointia aggressioiksi. Siinä, missä heteroseksuaalinen karateka torjuu homoseksuaalisuuttaan pahoinpitelemällä toisia ihmisiä (ja on sillä tavoin piilevä sadisti), siinä meditaation harjoittaja puolestaan sublimoi seksuaalisuuttaan mietiskelyyn ja toteuttaa omaa sukupuolisuuttaan tukahduttavaa masokismia. Hetero”filosofian” piirissä puhutaankin paljon ”kehollisuudesta”, ”ruumiillisuudesta” ja ”henkisyydestä” mutta ei juurikaan näiden asia-alueiden keskeisimmästä tekijästä: seksuaalisuudesta.

5.4.3. Armeija heteroseksuaalisena pienoisyhteiskuntana

Kun heteroseksuaaliset aikuiset katsovat lapsen hymyileviä kasvoja, he eivät tule useinkaan ajatelleiksi, että juuri heidän oman pienokaisensa elämä saattaa päättyä sodassa, jossa lapsen tai aikuiseksi varttuneen nuorukaisen elämä katkeaa veriseen teloitukseen kadulla tai kranaattien iskuun maakuopassa. Ihmisen viimeiseksi kuvaksi tästä maailmasta eivät jää hänen vanhempiensa toiveikkaat ja huolehtivat eleet ja ajatukset vaan näky, jossa häntä uhataan väkivallalla. Monen ihmisen elämän päätepisteeksi ja viimeiseksi kokemukseksi maailmasta onkin muodostunut väkivaltainen yhteentörmäys sodan tai teollisen kulttuurimme jonkin teknologisen hirviön, kuten auton, kanssa.

Heteroseksuaalisen yhteiskunnan taipumus väkivaltaan manifestoituu valtioiden välisissä sodissa. Heteroseksuaalisessa yhteiskunnassa sotaa pidetään oikeustilana. Sen mukaisesti on rikollista kieltäytyä tappamasta toisia ihmisiä sodassa, mutta on oikein surmata sodassa käskettynä. Armeijoiden kaksinaismoralismi saa ilmaisunsa myös paraateissa ja paraatipuvuissa, jotka ovat eräänlaisia propagandavaatteita sen todistelemiseksi, ettei sodissa muka rämmitä mudassa. Tosiasiassa ihmiset muuttuvat sodissa tomuksi ja mullaksi tehokkaammin kuin missään muualla. Heteroseksuaalisen valtakulttuurin mielettömyys ja sen omista ennakkoehdoista seuraava ironinen loogisuus perustuu juuri tähän: lisääntymistä, kasvua ja elämänuskoa levittämään ilmoittautunut heteroseksuaalinen yhteiskunta kytkee lajinsäilytystehtävänsä makaaberilla tavalla omaan *tuhoisuuteensa*, kun vallanahneet heterovanhemmat lähettävät nuoret miehentaimensa kuoleman puutarhaan. Heterot siis perivät maan aivan niin kuin rotat tämän planeetan ydinsodan jälkeen, ja sankareillekin läänitys myönnetään yleensä hautausmaalta.

Armeijat toimivat ennen vanhaan perheestä irtautumisen välineinä nuorille miehille. Asevelvollisuuden suorittaminen oli eräänlainen emansipaation rituaali, jonka myötä nuoret miehet koetettiin integroida heteroseksuaaliseen arvomaailmaan ja yhteiskuntaan. Tosiasiassa se merkitsi vapautumista vankilaan. Aikana, jolloin ihmisten yleissivistys oli alhainen, heitä saatettiin helposti johdatella luopumaan vapaudestaan. Irtautuessaan matriarkaalisesta äidinvallasta nuoret miehet luopuivat usein myös elämästään valtion hyväksi. Sotiminen ja armeijat hyödyttävätkin aina vain poliittista valtaa ja valtioita, mutta yksittäisille kansalaisille niistä ei ole juuri mitään hyötyä. Historian tutkiminen osoittaa, että suurin osa maailmassa käydyistä sodista on ollut turhia. Sota onkin yleensä sitä, että valtiot pilaavat yksityisten ihmisten elämän; mitäpä kiistelyn aihetta yksityisillä ihmisillä olisi keskenään? Yksityishenkilöt harvoin käyvät sotaa, ja sodat kuuluvatkin lähinnä heteroseksuaalisen eli toiseudenvaraisen yhteiskunnan psykodynaamiseen luonteeseen. Sotien taustaehto on ontologiselle jumalaoletukselle rakentuva valtio, joka perustuu heteroseksuaalisista motiiveista syntyneeseen totemismiin.

Entisinä aikoina armeijan organisaatio ja toiminta vastasivat heteroseksuaalisesti järjestynyttä yhteiskuntaa. Armeija ja yhteiskunta toimivat samanlaisilla hierarkkisilla suhteilla. Niin armeijaa kuin heteroyhteiskuntaakin leimasi käskeminen, totteleminen, kurittaminen ja rankaiseminen. Tottelemattomuudesta seurasi hengen menettämisen uhka. Heteroyhteiskunnassa suurten yritysten ja poliittisen vallan järjestelmät ovat edelleen armeijoista opittujen johtosuhteiden mukaisia. Ne perustuvat heteroseksuaalisten miesten arvo- ja symbolimaailmaan. Mutta käytännössä kyseisiä miehiä hallitsevat myös heteronaiset, jotka ovat paenneet miestensä selän taakse. He käyttävät miehiä hyväkseen työelämässä ehdollistamalla heidät riitelemään puolestaan ja toisistaan ”perheen” hyväksi. Armeijat ja työelämä ovat heteroseksuaalisen valtakulttuurin leimaamia omien arvojensa kautta. Se, että sodat, väkivalta ja hierarkiat johtuisivat muka miehistä, on perätön klisee. Syynä heteroseksuaalisen valtakulttuurin väkivaltaisuuteen ovat yhtä paljon heteronaiset kuin heteromiehetkin. Sodista eniten kärsivä osapuoli on yleensä nuori homoseksuaalinen mies, jolla ei ole mitään syytä osallistua tuollaiseen touhuun ja käydä sotaa.

Sodankäynti on naturalistisen kilpailun ja kamppailun riemuvoitto, joka muuttaa ihmiset eräänlaisiksi pussieläimiksi ja sammakoiksi. Heteroseksuaalinen kurittaminen saa ilmaisunsa armeijassa samoin kuin armeijan kieleen pesiytyneet pakkovaltaa ilmaisevat käsitteetkin, kuten ”värväys”, ”simputus”, ”sulkeisharjoitus”, ”syylinki” ja ”jalkarätti”. Erityisesti viimeksi mainitussa kiteytyy heteroseksuaalisen valtakulttuurin tapa rumentaa, mädättää ja rampauttaa kaikki sellainen, mikä luontaisesti on kaunista, esimerkiksi ihmisen jalkaterät. Eivätkö muka ihmisen raajat, joilla me kävelemme, ole meille rakkaat ja tärkeät? Sodissa ihmisen liha voidaan silpoa miinoilla, räjähteillä, luodeilla ja kranaateilla – ja kaikki tämä tapahtuu pelkän heteroseksuaalisen pyyteellisyyden vuoksi. Ensin heteroita ajaa ja houkuttaa ahneus, ja lopulta se kalvaa heitä syyllisyydentunteena ja kärsimyksenä. Niinpä sodista itsestään on tullut heteroseksuaalisen valtakulttuurin kuolemattominta ainesta, jossa ihmiset tosin itse nääntyvät kuoliaiksi ja ahnehtivat valtaa kyltymättä. Heteroseksuaaliseen yhteiskuntaan perustuva sodankäynti on kaiken inhimillisen kauneuden verinen ja karkea tuhoamistyö, jonka alkusyyt palautuvat väestön paisumiseen, resurssien niukkuuteen ja sitä kautta heteroseksuaaliseen lisääntymiseen.

Heteroyhteiskuntien militarisoituminen on eräs julkisen sadomasokismin muoto. Heterot, jotka nauttivat valta- ja alistussuhteista, kärsivät myös niiden seurauksista. Sodat alkavat usein yllättäen, mikä johtuu siitä, että niitä edeltää poliittisen valheellisuuden aika, jolloin tehdään itsepetokseen johtavia tyhmyyksiä. Yksi sellainen saattaa olla sitoutuminen valtioliittoihin ja internationalismiin, joka merkitsee rajojen hallitsematonta avaamista ja vuorovaikutuksen sekä kansainvaellusten lisääntymistä. Heteroyhteiskunnissa rajat ovat olemassa konfliktien ratkaisemiseksi, kun taas rajojen aleneminen tai poistuminen merkitsee konfliktien uhan kasvua. Lennettyään hetken tyhjän päällä saattavat valheelle rakentaneet heteropoliitikot huomata, että maankamara lähestyy heitä kiihtyvästi, ja silloin alkaa aseiden

kalistelu. Ajautuminen jatkuvaan väkivaltaan on heteroiden kohtalo.

Entä miten homoseksuaalisuus liittyy armeijaan ja sodankäyntiin? Vastaus on, että oman olemuksensa puolesta sen ei pitäisi liittyä sotimiseen lainkaan. Aikana, jolloin homoseksuaalisuus oli arvotettu kielteiseksi asiaksi, homoja ja heteroita yritettiin taivutella sotaväkeen leimaamalla kaikki aseistakieltäytyjät julkisesti ”homoiksi”. Homoseksuaaleille myönnettiin vapautuksia asevelvollisuudesta, koska homoseksuaalisuus oli leimattu sairaudeksi. Yhtäältä sairaaksi leimaaminen toimi yleisenä homojen vastaisena argumenttina, ja toisaalta se johdatteli homoja tavoittelemaan terveen statusta – joko niin, että homojen toivottiin piilottavan homoseksuaalisuutensa julkisen pilkan välttämiseksi, tai niin, että homojen odotettiin pyrkivän poistamaan homoseksuaalisuuden sairausluokituksen. Oletuksena oli, että ihminen kuolisi mieluummin sodassa kuin paljastuisi homoksi. Homoutta pidettiin siis kuolemaakin pahempana asiana. Joissakin tapauksissa meidät haluttiin myös pitää poissa rivistä aiheuttamasta pelättyä palvelumoraalin alenemista. Enää tämä ei toimisi, sillä monet heterot haluaisivat mielellään olla homoja voidakseen välttää asevelvollisuuden, ja siksi homot on palautettu terveen kirjoihin. Sairausluokitusten piiriin on jätetty enää vain termi ”itseä häiritsevä sukupuolinen suuntautuminen; homoseksuaalisuus ICD-10/F66.11”, joka koettaa kääntää homoseksuaalisuuden yksilön omaksi viaksi, vaikka tosiasiassa ongelman aiheuttaa *homoseksuaalisuutta häiritsevä yhteiskunta*. Paitsi että seksuaalisen häirinnän käsite on jo sinänsä epäjohdonmukainen, on kysyttävä, miten mikään sellainen ominaisuus, joka kuuluu ihmisen *olemukseen*, kuten seksuaalisuus, voisi edes periaatteessa häiritä *itseä*.

Tuollainen heteroseksuaalina oleminen merkitsee samaa kuin kuolema, ja kyseisenlainen kuolema olisi myös filosofisen elämäntavan kuolema. Nykyaikana yhdeksäntoistavuotiaista miehistä tulee armeijassa rumia ukkoja, aivan kuten ennenkin. He saavat jalkoihinsa ja käsiinsä känsiä ja syyliä, ja heidän kasvonsa ahavoituvat rypyille kylmässä pakkasessa ja viimassa. He alkavat jopa nimitellä toisiaan ”ukkomiehiksi” sikäli kuin ovat naimisissa, ja tyttöystäviään he kutsuvat ”muijiksi”. Käytäntö tuo mieleen Eino Leinon lauseen, miks ”ukkoina jo syntyy sylilapset ja nuori mies on hautaan valmis jo”. Vastaus on, että armeija siirtää oman heteroseksistisen perinteensä nuoriin miehiin, jotka vievät armeijassa oppimansa asenteet eli vastuuttomuuden, työnteon välttelyn ja hierarkioiden ihannoimisen työelämään ja heteroyhteiskuntaan. Pidetäänpä komppanioissa varusmiesten kesken myös simputuksen tapaisia ratsioita ja kuulusteluita, joiden kautta nuoret miehet yrittävät selvittää, kuka yksikössä on ”homo”. Tosiasiassa tuon ikäiset pojat ovat identiteettirakenteeltaan yhtä kaikki homoseksuaalisia.

Kun nuoret miehet asetetaan armeijassa näennäisesti tasa-arvoiseen vertaisasemaan, heteroseksuaalinen yhteiskunta toivoo, että heihin kasvaisi solidaarinen yhteenkuuluvuuden tunne ja että he osallistuisivat heteroyhteiskunnan puolustamiseen. Samalla koetetaan peittää se, että heidän alisteisuutensa ja kurjuutensa johtuu juuri tuosta heteroseksuaaliselle valtakulttuurille ominaisesta väkivallasta ja sodankäynnistä. Kaikkein

surkein heteroseksuaalisen valtakulttuurin ilmiö on kuitenkin armeijassa oleva nainen. Hän yrittää oikeuttaa itseään pyrkimällä miehen kaltaiseksi mutta pystymättä lopultakaan asettumaan siihen asemaan ja rooliin, jonka heteromiehen halu valloittaa naisia peniksellään edellyttäisi. Ristiriitaista on, että armeijaan haluavat feministit pyrkivät olemaan armeijaan osallistumisensa kautta "hyviä miehiä", vaikka samanaikaisesti kyseiset feministit torjuvat kaiken väkivallan pitäen sitä "maskuliinisena" ja "sovinistisena" ilmiönä ja leimaamalla aggressiivisuuden "vain miesten ominaisuudeksi". Yhtä ristiriitaista on ollut myös naisliikkeeseen identifioituneiden homojen halukkuus värväytyä armeijaan. Se on ollut kuitenkin jollakin tavoin ymmärrettävää, sillä se on ollut sivuseuraus homojen pyrkimyksestä vapautua heitä kohtaan suunnatuista sairausmääritelmistä, joiden myötä heidät aiemmin vapautettiin kokonaan asevelvollisuudesta ja leimattiin heteroyhteiskunnan ulkopuolisiksi niin hyvässä kuin pahassa. Tosiasiassa jokaisen järkevästi ajattelevan yksilön kannattaisi pyrkiä mahdollisimman etäälle väkivallan organisaatioista. Nykyään se on kuitenkin entistä vaikeampaa, kun yksilöiden erot kiistävä pragmatistinen ja samanlaisuuden oletuksella operoiva tasa-arvopolitiikka on kääntänyt asevelvollisuuden "oikeudeksi".

Myöskään homot eivät voi välttää alistumista heteroseksuaaliselle propagandalle ja sodankäynnille, sillä laki ei anna mahdollisuutta kieltäytyä aseista ideologisen tai aatteellisen erimielisyyden, kuten homoseksuaalisten *arvojen* vuoksi, vaan ainoastaan uskonnollisten tai "omantunnon" syiden vuoksi. Aiemmin homojen arvomaailmassa ja persoonan rakenteessa vallitsevaa erimielisyyttä pidettiin juuri tuona "sairautena". Kun homoseksuaalisuus ei ole enää sairaus, heteroarmeijaan osallistumisesta ei voi kieltäytyä, sillä heteroyhteiskunnan lainsäädäntö ei myönnä *erilaista mielipidettä* väkivallasta kieltäytymisen perusteeksi. Sen sijaan se sallii aseista kieltäytymisen uskonnollis-irrationaalisella perusteella tai jokin tuntemuksen, kuten oman "vakaumuksen", nojalla – mutta ei järkisyillä. Filosofisen ajattelun kiistäminen on osa heteroseksuaalisen yhteiskunnan väkivaltaisuutta ja pakkovaltaisuutta.

Eräs syy siihen, miksi väkivallan käyttö on sukupuolittunut heteroseksuaalisessa yhteiskunnassa, on se, että miehet ovat keholtaan naisia keskimääräisesti kookkaampia ja kyvykkäämpiä ratkaisemaan asioita väkivaltaisesti niin heteroseksuaalisessa parisuhteessa kuin yhteiskunnassakin. Tähän perustunee se sinänsä virheellinen ajatuskulku, että miehillä on valtaa ja että yhteiskunta perustuu patriarkaaliseen vallan käyttöön. Valta herättää luonnollisesti ajatuksen jumaluuteen liittyvästä kaikkivoipaisuudesta, ja valta ja väkivalta muodostavat tässäkin yhteydessä asian teologisen ytimen. Todellinen syypää niin ontologiseen jumalahypoteesiin kuin väkivaltaiseen totemismiin on kuitenkin heteroseksuaalinen tunnedynamiikka ja arvomaailma kokonaisuudessaan. Se on seuraus matriarkaalisesta vallankäytöstä, jonka mukaisesti naiset pidättävät tai myöntävät heteromiehille seksuaalista tyydytystä vain omilla ehdoillaan.

5.4.4. Heteroyhteiskunnan itsepetos

Sotiminen rauhan puolesta on naimista neitsyyden puolesta. Vallan ja väkivallan taustalla vaikuttaa viime kädessä heteroiden oma itsepetos, jota voidaan luontevasti kutsua heteroyhteiskunnan korruptoituneisuudeksi. Se ei puolestaan ole vain rikoslaillista vaan ennen kaikkea moraalista rikkuruutta. Esimerkiksi Suomessa saatetaan sanoa, että maassamme ei esiinny korruptiota, mutta tosiasiassa vaikuttavinta korruptiota edustaa heteroiden taipumus jaella asemia ja hierarkioita heteroseksuaalisen vispilänkaupan kautta. Tuon kaksinaismoralismin toinen nimi onkin juuri korruptio. Se koostuu sosiaalisen pääoman keruusta ja vaihdosta sekä salaisista kädenpuristuksista, jotka näkyvät kaikissa tarkastelemissani yhteyksissä: urheilussa, liikunnassa, saunomiskulttuurissa, kasvatuksessa, suhtautumisessa lapsiin ja väkivallan käytössä. Kaikkia näitä osa-alueita leimaa valheellisuus, joka on koko heteroseksuaalisen yhteiskunnan yhteinen nimittäjä. Heterot maksavat itsepetokseen johtavista valinnoistaan filosofisen elämän menettämistä vastaavan hinnan, joka ei tosin kelpaa maksuvälineeksi pyrittäessä lunastamaan sitä takaisin.

Heteroiden itsepetos näkyy myös heidän henkilökohtaisissa ihmissuhteissaan. Heterot valitsevat seurustelukumppaninsakin sen mukaan, kuinka se nostaa tai laskee heidän sosiaalista arvostustaan. Esimerkiksi joku miespoppari tai urheilija saattaa naida vaimokseen missin, koska siten hän voi olla varma, että hän seurustelee ”kauniiksi” hyväksytyn ihmisen kanssa. Hän toimii siis tyypillisen itsestään epävarman heteromiehen tavoin eikä usko omaa kokemustaan, vaan paljastaa oman riippuvuutensa uskomalla tunne-elämässäänkin vain julkiseen sanaan ja kansalaismielipiteisiin. Samaan tapaan heteronainen saattaa naida miehen tämän hienon auton tai komeana pidetyn univormun vuoksi, vaikka kyseessä olisi vain yksi heteroseksuaalisen valheellisuuden muoto.

Olen tässä luvussa luonut katsauksen heteroyhteiskuntaan sen eräiden instituutioiden kautta. Esitykseni perusteella voidaan kenties epäillä, syytänkö kaikista yhteiskunnan ongelmista heteroita. Tämä pitää lähes paikkaansa. Melkein kaikkien ongelmien takana on todellakin heteroseksuaalinen valtakulttuuri ja sen tuottama väestöräjähdys. Homot eivät ole koskaan aiheuttaneet sotia, kurjuutta, nälänhätää eivätkä suuria konflikteja mutta ovat joutuneet niihin toistuvasti osapuoleksi. Mikäli konflikteja syntyy tämän kirjan myötä, se on seuraus yhden sellaisen täysin avoimen ja itseään vapaasti ilmaisevan homon ilmestymisestä maan päälle, joka paljastaa heteroseksuaalisen arvouniversumin, identiteettirakenteen ja symbolimaailman todellisen olemuksen ja luo sille omaan valtioihanteeseensa perustuvan vaihtoehdon.

6.

POLIITTISEN VALLANKÄYTÖN HETEROSEKSISTISYYS

6.1. IDENTITEETIN KÄSITE JA POLIITTISET IDENTITEETIT

Tässä pääluvussa etenemme tarkastelemaan heteroseksuaalisen ja homoseksuaalisen politiikkakäsityksen eroja. Yhteiskunnassa vallitsevat poliittiset suhteet eivät koostu vain arkipäivän valinnoista, vaan niiden takana vaikuttaa ihmisen koko olemassaoloon liittyvä *identiteetin* käsite. Arkielämän valinnat pukeutumisesta, ruokailusta ja asuinpaikasta seksuaalisuuden toteuttamiseen asti ilmentävät ihmisen identiteettiä. Identiteetin käsite on usein suomennettu ihmisen minuuden, itsen tai persoonan kohtalaisen pysyväksi kokemistavaksi. Tässä kirjassa *minuudella* on tarkoitettu ihmisen tajunnan piiriin sisältyvää "havaintojen kantajaa", jolla on merkitys ihmisen koko todellisuussuhteen ja hänen olemassaolonsa lähtökohtana.

Minuutta voidaan kutsua myös transsendentaaliseksi (eli kokemusta edeltäväksi) egoksi tai – ihmisen tahtovaa ja toimivaa puolta painottaen – tietoiseksi subjektiksi. Myös *persoonan* käsitteellä on viitattu 1800-luvun jälkeisinä vuosina ihmisen sisäiseksi tai yksilölliseksi käsitettyihin piirteisiin, mutta tässä teoksessa persoonalla tarkoitetaan antiikin ajattelulle ominaisesti yksilön oppimia tai hankkimia piirteitä, jotka hän voi rakentaa minuutensa päälle. Sen sijaan identiteetin käsitettä tässä jaottelussa vastaavat parhaiten *itsen* ja *itseyden* käsitteet. Ne valottavat ihmisen eksistenssistä *samana* tai *yhtenä* pysymiseen liittyvät piirteet.

Identiteetin käsitteestä ja identiteettien tarpeellisuudesta on kiistelty viime aikoina paljon. Postmodernistit ja *queer*-teoreetikot pyrkivät kieltämään sekä sukupuolisen että seksuaalisen identiteetin kokonaan ja väittivät, että ihminen "paikantuu vain hetkellisesti erilaisiin rooleihin". Jo pääluvussa "Heterotiede" esitin kritiikkiä kyseistä ajattelutapaa kohtaan ja totesin, että sukupuoli on kiinteä ominaisuus, jonka ympärille rakentuu niin sukupuolinen identiteetti kuin ihmisen seksuaalinen käyttäytyminenkin.

Identiteetin käsite on käyttökelpoinen ja hyödyllinen myös silloin kun arvioidaan ihmisen vapauden asteita. Seuraavien tarkastelujen päähuomio ei kuitenkaan liity vain *identiteettipolitiikan* piiriin eli siihen, voidaanko politiikantekoa perustaa käsitykselle yhtenäisestä homoseksuaalisesta elämäntavasta tai minuudesta, vaan pyrin nyt tarkastelemaan, *mikä* tai *mitä* tuo identiteetti oikeastaan on.

Ensimmäinen filosofi, joka tarkasteli identiteetin käsitettä systemaattisesti, oli Aristoteles. Hän tarkoitti identiteetillä suhdetta, joka määrittää jonkin asian "itsensä kanssa samaksi" eli identtiseksi. Identiteetin käsite on tuottanut filosofeille ja loogikoille myös paljon huolta, sillä sitä on ollut vaikea määritellä, aivan niin kuin todettiin jo Platonilla esiintynyttä *samankaltaisuuden* käsitettä tarkasteltaessa. "Samuudessa" ja "samana olemisessa" voidaan helposti havaita jotain jumalallista, sillä se liittyy jumalien ihmisenkaltaisuutta ja ihmisten jumalankaltaisuutta koskeviin kysymyksiin. Samankaltaisuuden käsitettä on vaikea määritellä sen enempää muiden käsitteiden avulla kuin platoniseen ideapyramidiinkaan tukeu-

tuen, eli vetoamalla samankaltaisuuden käsitteen ”samankaltaisuuteen” muiden käsitteiden kanssa. Niinpä myös identiteetin käsite näyttää olevan eräänlainen saippuapala, joka luiskahtaa käsistä aina, kun siitä on saamassa otteen.

Koska Jumalan homoseksuaalinen rakastaminen on pohjimmiltaan samaa sukupuolta olevien ihmisten keskinäistä rakastamista, identiteetin käsite sopii mainiosti homoseksuaalisuutta koskeviin tarkasteluihin. Identiteettien edellyttäminen on välttämätöntä siksi, että vapaan ja vastuullisen (tai tietoisen ja tahtovan) subjektin voitaisiin katsoa olevan olemassa. Ajatus ihmisellä olevasta pysyvästä identiteetistä on puolestaan tietoteoreettisesti tarpeellinen, sillä ilman sitä ei olisi mahdollista kokea esimerkiksi aikaa.

Identiteetin käsitteen hyödyllisyyden on voinut huomata siitäkin, kuinka paljon tuota käsitettä käytetään. Kenties kyseisen käsitteen suosio homoseksuaalisuudesta puhuttaessa kertoo siitä, että identiteetin käsite viittaa homoseksuaalisuuden olemukseen sisältyvään samanlaisuuden korostamiseen. Identiteetin suhde valottaa homoseksuaalisen ihmisen personasta hänen *itseensä identifioitumisen* eli samastumisen suhteen.

Kuten jo tämän tutkimuksen johdannossa painotettiin, homoseksuaali ei tarkastele minuuttaan niinkään reflektiivisesti eli toiseuden peilipinnasta vaan luottaa itseensä ja pyrkii projektiiviseen eli itsestä maailmaan suuntautuvaan suhteeseen ympäristönsä ja toisten ihmisten kanssa. Tämän identiteettikäsityksen tai -rakenteen pohjalta homoseksuaali tekee käytännön politiikkaa.

6.1.1. Direktiivisyys ja reflektiivisyys politiikassa

Identiteetin käsitteen historiasta hahmottuu kaksi peruslinjaa, joista toisen muodostaa postmoderni, feministinen ja vasemmistolainen pyrkimys kiistää identiteetit. Se on ollut luonteeltaan retorinen eikä tietoteoreettisesti perusteltu. Tämän näkemyksen kannattajat yrittävät kompensoida transsendentaalisen egon ja itseyden kieltämisestä johtuvia ongelmiaan painottamalla tajunnan ulkopuolelta opitun persoonan merkitystä ja väittämällä, että ihmisen olemassaolo on vain heijastusta hänen ympärillään vallitsevasta yhteiskunnallisesta todellisuudesta. Toinen peruslinja on kyseisen ajattelutavan vastakohta. Tietoteoreettisesti perusteltu kiinteiden identiteettien, minuuden ja itseyden edellyttäminen on ominaista oikeistolaiselle ja eksistenssifilosofiselle ajattelulle, joka johtelee yksilön vapauden ja vastuun hänen minuutensa pysyvyydestä ja jatkuvuudesta sekä hänen itsenäisyydestään, toisin sanoen tietoisena subjektina olemisestaan. Myös itsemääräämisoikeutta ja kansallisvaltioita voidaan pitää luonnollisina seurauksina ihmisten tietoisuuden kasvusta ja heidän minuutensa kehittymisestä.

Kiintoisa kysymys on, miten nämä eri peruslähtökohdat suhteutuvat heteroseksuaalisuuteen ja homoseksuaalisuuteen. Vastaus on, että kiinteät identiteetit kiistävä vasemmistolainen ja reflektiivinen ajattelutapa vastaa heteroiden maailmasuhdetta ja minuuskäsityksiä, kun taas yksilönvapautta

ja kiinteän identiteetin asemaa korostava direktiivinen ajattelutapa vastaa parhaiten homoseksuaalien minäkonseptiota ja käsityksiä omasta olemassaolostaan. Se, että nykyiseen poliittiseen oikeistoon kuuluvat puolueet ovat suhtautuneet kielteisesti homoihin, kertoo lähinnä oikeistolaisten heteropoliitikkojen pyrkimyksistä torjua omaa homoseksuaalisuuttaan.

Oikeistolainen yksilönvapautta korostava ajattelu on sinänsä täysin sopusoinnussa homoseksuaalisen minuuskäsityksen kanssa ja jopa perustuu sille. Hyvin kehittyneen identiteetin ilmaus on tällöin itsestä maailmaan suuntautuva direktiivinen suhde, kun taas heteroille ominainen reflektiivisyys johtaa minuuden heijastelemiseen muissa ihmisissä. Ollessaan itseen kohdistuvaa se saattaa johtaa myös minuuden halkeamiseen toisaalta tarkastelijaan ja toisaalta kohteeseen, aivan niin kuin heteroiden ja postmodernistien omatkin todistukset minuuden ”hajoamisesta” osoittavat.

Homoseksuaalin suhde politiikantekoon on perin juurin toisenlainen kuin heteron. Siinä, missä hetero tekee politiikkaa reflektiivisesti eli sitoo itsensä ja toiset ihmiset riippuvuuteen, ehdollisuuteen ja toiseudenvaraisuuteen, siinä homoseksuaali haluaa tehdä politiikkaa direktiivisesti, jolloin vapaus, omaehtoisuus ja itsenäisyys sekä toiminnan välittömyys ovat ylimpiä arvoja. Tämä ei koske tietenkään vain homojen harjoittamaa seksuaalivähemmistöpolitiikkaa vaan asennoitumista poliittisiin kysymyksiin yleensä.

Politiikka puolestaan on tärkeä inhimillisen elämän alue, koska politiikan kautta tehdään paljon elämäntaparatkaisuja ja käytetään valtaa. Politiikka olisikin homoseksuaalien kannalta miellyttävää, mikäli se ymmärrettäisiin aristoteelisen ajattelun pohjalta mahdollisimman filosofisesti ja laajasti: inhimilliseksi *praksikseksi*, eli käytännöksi. Politiikka olisi tällöin jokapäiväistä toimintaa maailman muuttamiseksi sellaiseen muotoon kuin haluamme, eikä se olisi pelkkää politiikkakäsityksen typistämistä ”vaaleissa äänestämiseksi”, kuten nykyisin. Tällainen edustuksellinen ja kapea politiikkakäsitys on ominainen heteroseksuaaliselle valtakulttuurille. Heterot, jotka mieltävät politiikan vain ”yhteisten asioiden hoitamiseksi”, ymmärtävät poliittiset asiat helposti ainoastaan toiseudenvaraiseksi rimpuiluksi, tinkimiseksi ja väittelyksi. Politiikkaa ei siis ymmärretä *omien* asioiden hoitamiseksi ja vastuullisen vaikutusvallan käytöksi itseä koskevissa kysymyksissä, niin kuin homot haluaisivat ajatella.

Koska homojen näkemykseen politiikasta liittyy suoruus ja toiminnallisuus, homot eivät ole voineet osallistua nykyiseen politiikantekoon kovin hyvin. Tämä ei johdu vain siitä, että homoja on vähän ja että meillä ei ole vaikutusvaltaa heteroseksuaalisessa yhteiskunnassa. Perimmäinen ongelma on, että heteroiden tapa tehdä politiikkaa sopii mahdollisimman huonosti meidän persoonallisuutemme rakenteeseen. Emme halua mieltää politiikkaa sen tapaiseksi riitelyksi ja naturalistiseksi kinasteluksi lapsiperheiden eduista kuin heterot. Me ymmärrämme poliittisen toiminnan kreikkalaisen antiikin ihanteiden mukaisesti: vapaiden miesten kyvyksi ja oikeudeksi itse päättää asioistaan ja edustaa näkemyksiään kansankokouksissa. Olemme siis valmiita ottamaan vastuuta sekä itsestämme että toisista tavalla, jota Alkibiadeen tapauksesta tuttu itsestä huolehtimisen idea valaisee.

Sen sijaan heteroiden elämässä korostuu pyyteellisyys ja etukäräjöinti, joka vastaa heidän persoonallisuutensa rakennetta: asioita tarkastellaan reflektiivisesti ja ulkokohtaisesti. Hetero ei perusta poliittista toimintaansa välttämättömille tarpeille eikä niiden adekvaatille tyydyttämiselle, kuten homo, vaan heteron todellisuussuhde on oman reflektiivisyytensä vuoksi välittynyttä. Tästä johtuu, että hetero ajautuu toiseudenvaraisuuteen esimerkiksi kulutustottumuksissaan. Kun talouselämä puolestaan muodostaa poliittisen toiminnan keskeisen osan, sen piirissä tehtävät valinnat leimaavat koko poliittista toimintaa.

Reflektiivisen maailmasuhteensa vuoksi hetero ei aseta kysymyksiään ensimmäisen persoonan kysymyksinä, vaan hän heijastelee itseään muissa ihmisissä ja päästää toiset ihmiset vaikuttamaan omiin mielipiteisiinsä ja valintoihinsa. Tässä on mahdollisuus mielipiteiden ohjailuun ja manipulaatioon. Heterot voivat tekaista toisilleen lisää tarpeita, jotka eivät ole välttämättömiä vaan kuviteltuja ja joiden avulla heterosta voidaan tehdä riippuvainen: hänet voidaan sitoa markkinoihin, mainoksiin ja mammonaan, jolloin hän ei ole vapaa. Sen sijaan homon identiteetti on vahva, ja tämä puolestaan liittyy hänen filosofisiin totuuden pyrkimyksiinsä.

Homoseksuaalisella politiikanteolla onkin kiinteä kytkös ihmisten tapaan ymmärtää itseään ja persoonaansa; se on seuraus minuutta koskevasta filosofiasta. Asettaessaan kysymyksensä minässä ja suhtautuessaan maailmaan direktiivisesti ja projektiivisesti homo on vaikeammin ohjailtavissa. Usein käykin niin, että homo ohjaa muita ihmisiä, kuten olemme nähneet esimerkiksi television ohjelmissa, joissa homot restauroivat ja trimmaavat keskivertoheteromiehistä ulkoisesti tyylikkäitä homoseksuaaleja.

6.1.2. Oikeisto–vasemmisto-asetelman heteroseksistisyys

Heteroseksuaalien valta-aseman merkittävimpiä seurauksia ei ole ollut vain väestöräjähdys. Heteroseksuaalisesta ajattelutavasta on seurannut myös useita poliittisia ismejä. Esimerkkejä sellaisista poliittisista ja taloudellisista järjestelmistä, jotka perustuvat heteroseksuaaliseen ja reflektiiviseen asennoitumiseen, ovat sosialismi ja kapitalismi sekä nykyinen edustuksellinen demokratia. Sosialismi ilmentää heteroseksuaalista valtakulttuuria siksi, että se asettaa ihmiset täysin toiseudenvaraiseen asemaan. Ihmisten omat valinnat on kielletty, ja heidät on alistettu totalitaarisen, ihmisiin ulkopuolelta kohdistuvan, tahdonmuodostuksen uhreiksi. Se merkitsee elämää vieraan tahdon alaisuudessa. Kapitalismi puolestaan käyttää hyväkseen heteroseksuaalisen valtakulttuurin, perherakenteen ja lisääntymisen omia tarpeita. Se pyrkii tekaisemaan ihmisille myös lisää tarpeita kulutuksen lisäämiseksi, ja heterot usein menevätkin tähän lankaan. Kapitalismi mainostaa itseään liberaalina vapautta julistavana oppina, mutta käytännössä sekin on muuttunut kahlitsevaksi ismiksi. Ismiksi muutettu vapaus puolestaan ei voi olla aitoa, koettua vapautta. Liberalismin heikkoutena on lisäksi olemusajattelu, eli se ei ole mieltänyt vapautta *toiminnalliseksi* kysymykseksi, jolloin se

olisi voinut tukea ihmisten omaehtoista toimintaa. Sen sijaan liberalismi on ainoastaan julistanut ihmisen *olemukseltaan* vapaaksi. Olemusajatteluun perustuen se on siis ensin määritellyt ihmisen olemukseksi ”vapauden”, ja sitten se on pyrkinyt heikentämään vapauden todellisia edellytyksiä niin sanotun kuriliberalismin keinoin. Esimerkin tarjoaa se, että samalla kun liberaaleina esiintyneet kapitalistit ovat hokeneet ihmisten olevan olemukseltaan täysin vapaita, he ovat murentaneet pohjaa ihmisyksilöiden oman vapauden toteuttamiselta huonontamalla työelämän ehtoja. Demokratia taas on mielletty vain edustukselliseksi demokratiaksi ja sellaisena harvainvallaksi. Niinpä ihmiset eivät enää koe politiikkaa toimintansa välineeksi, mutta poliittiset puolueet kokevat kansalaiset oman valtansa välikappaleiksi. Näin ollen puolueet ja edustajat keskittyvät ainoastaan keräämään kansalaisilta valtakirjan neljän vuoden välein oman vallankäyttönsä takeeksi. Edellä lausuttujen ongelmien taustalla vallitsee reflektiivinen politiikkakäsitys, jonka symboli- ja arvorakenteet ovat heteroseksistisiä. Se vastaa heteroiden tapaa mieltää itsensä poliittisiksi objekteiksi.

Olemme tulleet nyt tärkeään johtopäätökseen, joka koskee homoseksuaalisen ja heteroseksuaalisen politiikkakäsityksen eroa. Erot eivät koske vain sisältöjä, eivätkä ne ole pelkkiä mielipide-eroja. Homoseksuaalisen ja heteroseksuaalisen politiikkakäsityksen erot kuvastavat *erilaisia maailmasuhteita*. Identiteetin käsite on tässä yhteydessä keskeinen, sillä sen kautta voidaan saattaa näkyviin homoseksuaalisen (eli direktiivisen) ja heteroseksuaalisen (eli reflektiivisen) maailmasuhteen ja politiikkakäsityksen ero. Homoseksuaalille tärkeitä arvoja edustavat vapaus, yksilöllisyys, ekologisuus, maskuliinisuus ja kansallishenkisyys. Heteroseksuaali puolestaan toimii tavalla, jossa määräävään asemaan nousevat ehdollisuus, riippuvuus, toiseudenvaraisuus, tuhlaavaisuus, vieraan tahdon alaisuus, matriarkaalisuus, globalisaatio ja pakkokansainvälistäminen eli internatsismi.

On helppoa havaita, että homoseksuaaliset ihanteet ovat poliittisen oikeiston arvostamia asioita, kun taas heteroseksuaalien suosimat päämäärät ovat perinteisen vasemmiston vaalimia ihanteita. Tässä teoksessa lähdetään ajatuksesta, että oikeisto–vasemmisto-akseli ei ilmennä pohjimmiltaan jakoa, jonka mukaisesti poliittisen väriviuhkan oikealta laidalta löytyisivät rikkaat individualistit ja vasemmalta köyhät kollektivistit. Perimmältään tuokin jako kuvastaa seksuaalisen suuntautumisen eroa. Poliittisen oikeiston identiteettirakenne vastaa omassa minuuden korostamisessaan homon identiteettirakennetta. Vasemmiston kannattajat puolestaan perustavat politiikkansa tyypillisille heteroiden asenteille, joiden kautta välittyvät alttius vieraalle tahdolle sekä riippuvuus valtiosta, joskus myös suoranainen voimattomuus. Poliittisten identiteettirakenteiden yhteydet toimijoitten omaan seksuaaliseen suuntautumiseen näyttävät olevan heille itselleen täysin tiedostamattomia. Esimerkiksi oikeistopoliitikot suhtautuvat yleensä täysin kielteisesti homoseksuaaleihin (mikä sisältää vihjeen siitä, että poliittisen oikeiston edustamat yksilöarvot ovatkin hyvin lähellä myös homoseksuaalien yksilökeskeistä tapaa tehdä politiikkaa). Kyseisten oikeistopoliitikkojen asennoituminen kielii siis alkeellisesta torjunnasta. Vasemmistolaiset, jotka usein

esiintyvät homojen oikeuksien kannattajina, puolestaan toimivat ristiriitaisesti, sillä heidän poliittinen mielipiderakenteensa on yksilölliselle ja massakulttuurin normeista poikkeavalle elämäntavalle kielteinen. Homojen oikeuksia vasemmistopuolueet ovatkin edustaneet luultavasti vain siksi, että ne katsovat olevansa velvoitettuja edustamaan ”kaikkien marginaaliryhmien ja sorrettujen ihmisten asemaa yhteiskunnassa”. Tuollainen asennoituminen on ollut itse asiassa hieman ajattelematonta, sillä koko poliittisen vasemmiston arvodynamiikka puhuu vapaata ja yksilöllistä elämäntapaa vastaan ja on omiaan heikentämään homojen toimintaedellytyksiä yhteiskunnassa. Ainakaan se ei ole sopinut homojen arvouniversumiin kovin hyvin.

Huomiota poliittisissa asetelmissa herättääkin nykyään se, että niin poliittinen vasemmisto kuin oikeistokin toimivat suhteessa homoseksuaalien poliittiseen identiteettirakenteeseen täysin epäadekvaatisti. Oikeiston ihanteet ovat homoseksuaalisia, joten olisi luontevaa, että oikeistolaisten edustajien poliittinen suuntautuminen pääsisi näkymään myös heidän seksuaalisuudessaan. Toisaalta olisi perusteltua, että vasemmistolaiset heterot eivät enää väittäisi edustavansa homojen asiaa sellaisella poliittisella yksinoikeudella kuin he ovat yrittäneet, sillä useimmiten se on merkinnyt vain homojen sitomista heteroseksuaalisiin normeihin. Samanlaisuuden ihanteeseen perustuva tasa-arvopolitiikka on merkinnyt homojen alistamista ja nöyryyttämistä, sillä meidät on taivuteltu kerjäämään oikeuksia heteroiden hallitsemalta poliittiselta vallalta. Homoille se on merkinnyt meidän sitomistamme heteroiden johtamaan valtioon ja sen symboliarvoihin.

Se, että perusoikeuksia on myönnetty heteroiden kädestä, on käytännössä legitimoinut luovuttajien omaa valtaa, ja sen vuoksi esimerkiksi homojen avio-oikeuksista käyty kädenvääntö johti vain surkuhupaisaan farssiin. Meidät taivuteltiin anomaan oikeuksia heteroseksuaaliselta valtakulttuurilta, jonka normeihin heterot yrittivät sopeuttaa myös meidän keskinäiset suhteemme. Homojen olisikin kannattanut pyrkiä orjanomistusoloista juurensa juontavan avioliittoinstituution lakkauttamiseen. Instituutiona avioliitto on täysin kompleksinen ja toteuttaa matriarkaatin etuja. Avioliitto ei ole pitkään aikaan tukenut miesten väitettyjä etuoikeuksia, vaan siitä on tehty tasa-arvopoliittinen instituutio, jossa valtaa käyttävät naiset ja jossa miehet asetetaan perhearvojen uhreiksi. Heterot haluaisivat ilmeisesti nähdä myös homoavioliitot sellaisina, ja siksi avioliitto-oikeutta kannattaneet homoseksuaalit ovatkin olleet suureksi osaksi lesbonaisia.

Huomattava on, että oikeiston ja vasemmiston välinen ideologinen eroavuus on kokonaisuudessaan seurannut heteroseksuaalisesta valtakulttuurista. Tämä näkyy yhtäältä siinä, että luodessaan kollektivistisen ajattelutavan heterot ovat luoneet jaon individualismin ja kollektivismin välille, vaikka ontologisesti ajatellen mitään kollektiivisia instituutioita, kuten valtiota tai kuntia, ei ole edes olemassa, vaan todellisuus koostuu pelkästään yksilöllisistä ihmisistä. Toisaalta oikeiston ja vasemmiston välinen ero heijastelee sukupuolieroa, joka puolestaan on fyysinen tosiasia. Sen mukaisesti julkinen valta edustaa matriarkaatin piiriä ja yksilöllisyys patriarkaatin toimintakenttää. Miespuolisen homoseksuaalin ominta aluetta

on luonnollisesti patriarkaatti, joka koostuu yksilöllisesti ajattelevista homoseksuaaleista.

Tämän alustavan tarkastelun pääajatus on, että homoseksuaalit eivät voi avoimesti toteuttaa itseään heteroseksistisen politiikkakäsityksen sisällä vaan lähinnä sen ulkopuolella: omassa ja omaehtoisesti toimivassa valtiossa. Kyseisen seikan havainnollistamisessa identiteetin käsite nousee tärkeään asemaan. Valtio voidaan perustaa vain tietoisen poliittisen identiteetin varaan, jolloin identiteetillä tarkoitetaan – paitsi ihmisten omaa maailmasuhdetta – myös heidän yhteyksiään ja suhtautumistapojaan toisiin ihmisiin: piirteitä, jotka ovat yhteisiä useille yksilöille ja joiden perustella muodostuu yhtenäinen kansa. Homovaltio voi olla olemassa vain, mikäli sen takana vallitsee yhtenäinen kansallinen subjektiviteetti, ja se puolestaan perustuu yhteiseen homoseksuaaliseen identiteettiin.

6.1.3. Erilaisuus on homoseksuaalisen elämän ehto

Kun oikeiston poliittiset arvot ovat olleet pohjimmiltaan homoseksuaalisia ja vasemmiston ajattelutavat heteroseksistisiä, kiintoisaa on, miksi oikeistolaiset ovat syyllistyneet epäjohdonmukaisuuteen torjuessaan homoseksuaalit ja miksi vasemmistolaiset ovat kalastelleet kannatusta koettaessaan edustaa ”meidän oikeuksiamme”. Poliittinen vasemmisto on toiminut vastoin homoseksuaalisuuden olemusta nojautuessaan *samanlaisuuden* varaan perustuvaan tasa-arvokäsitykseensä. Homoja on pyritty kohtelemaan samanlaisena ryhmänä kuin esimerkiksi ulkomaalaisia tai erilaista etnistä alkuperää olevia maahanmuuttajia, ja asemastamme on puhuttu ikään kuin meillä ei olisi edes kansalaisoikeuksia. Syrjinnän kieltävissä perustuslain pykälissä meidät on haluttu tunkea samaan junaan maahanmuuttajien kanssa, tosin ilman matkalippua; meitähän ei mainita perustuslain tekstissä *suoraan*, vaan homoseksuaalisuuden perusteella tapahtuva syrjintä on luettu vain ”muiden syiden” joukkoon. Myöskään vähemmistövaltuutetun (nykyisen yhdenvertaisuusvaltuutetun) toimiston alaan ei luettu seksuaalivähemmistöjä lainkaan. Meidät on siis asetettu syrjintähierarkiassa jopa ulkomaalaisten maahanmuuttajien alapuolelle, vaikka kuulumme kantaväestöön.

Tosiasiassa meitä ei pitäisi tarkastella lainkaan samalla viivalla, sillä koko politiikkakäsityksemme poikkeaa laadullisesti heteroiden näkemyksistä. Niinpä tasa-arvoakaan ei voida tuottaa samanlaistamisen kautta, kuten poliittisessa vasemmistossa ajatellaan. Tasa-arvon tavoittelun edellytyksenä on juuri tuo erilaisuus. Ja mitäpä arvoa asioille itselleenkään jäisi, jos kaikki ilmiöt ja asiat olisivat tasalaatuisia ja samanlaisia?

Tämän voimme havaita yksinkertaisen esimerkin kautta: kun ihminen menee torille, hän ei valikoi vihanneskoriinsa tomaatteja pitäen arviointiperusteenaan niiden ”tasa-arvoisuutta” tai ”samanlaisuutta”, vaan hän itsestään selvästi valitsee parhaat. Vaikka ihmisellä onkin tomaateista poiketen myös ihmisarvo, joka on ehdoton ja luovuttamaton, samalla tavoin kaikkiin asioihin liittyy kuitenkin objektiivisia arvoeroja ja subjektiivisia

arvostuseroja. Jos ihmisarvon ja tasa-arvon välille ei tehdä käsitteellistä erottelua, eettistä keskustelua ei voida käydä, sillä eettisten arvojen ja arvostusten tunnustaminen voi perustua vain erojen myöntämiseen. Tätä kautta myös tasa-arvon käsite paljastuu virheelliseksi ja hämääväksi. Tasa-arvoa ei oikeastaan voi olla olemassa muussa mielessä kuin ihmisenä olemisen perusarvona eli ihmisarvona, eikä sen laajempi olemassaolo ole suotavaakaan, sillä kaikkien ihmisten ollessa tasa-arvoisia olisi kielletty asioihin liittyvät todelliset erot. Vasemmistolaisen tasa-arvopolitiikan vallitessa millään asioilla ei olekaan erityistä arvoa, sillä millekään asialle ei myönnetä arvoa ylitse muiden. Tämä puolestaan johtaa eräänlaiseen välinpitämättömyyteen.

Oikeistolainen politiikka on ollut arvodynaamisempaa, koska siihen liittyy ajatus, että elämän ilmiöt ovat pohjimmiltaan eriarvoisia. Eriarvoisuus on koko elämän olemus. Asioihin liittyvät subjektiiviset arvostuserot ja objektiivisluonteiset arvoerot tekevät mahdollisiksi sen, että koemme elämän mielekkääksi. Myös homoseksuaalina on hauska elää juuri siksi, että meidän ei tarvitse alistua heteroiden määrittelemään keskiluokkaiseen normatiiviin, vaan valitsemme elämäntapamme itse ja teemme sen varallisuusasemastamme riippumatta – yleensä muilla kuin taloudellisilla kriteereillä.

Individualismia kannattava oikeistolainen politiikanteko on vain ollut kovin epäjohdonmukaista suhteessaan homoseksuaalisuuteen. Tämä johtuu samoista syistä, joiden vuoksi kristillisen kirkon papit ovat pyrkineet kieltämään homoseksuaalisuuden. Sekä kristillisen kirkon kannatus että poliittisen oikeiston arvot lepäävät piilevästi homoseksuaalisen identiteettirakenteen ja arvomaailman varassa. Aivan kuten jo Jeesuksen elämää käsittelevässä luvussa todettiin, kristillisen kirkon ihanteet ja opetukset ruumiillistuivat Jeesuksen persoonassa, joka puolestaan on homoseksuaalisen identiteettirakenteen täydellinen kuva. Heterot haluavat olla tasavertaisia keskenään, kun taas homot haluavat olla tasavertaisia Jumalan kanssa. Tämän psyko- ja sosiodynamiikan paljastuminen saattaisi viedä pohjan koko kristillisen kirkon kannatukselta. Samasta syystä poliittinen oikeisto vastustaa homoseksuaalisuutta, vaikka poliittisen oikeiston sosiodynaaminen rakenne onkin täysin homoseksuaalinen ja ilmentää homoseksuaaliselle persoonalle ominaisia ihanteita. Oikeisto siis pelkää oman poliittisen ajattelutapansa paljastumista homoseksuaaliseksi.

6.1.4. Homoseksuaalisuus ja nationalismi

Tämä kirja on luullakseni vallankumouksellisin ja radikaalein filosofinen teos pitkään aikaan. Ajatusteni kautta avautuu uusi ovi aiempien poliittisten ja yhteiskunnallisten ilmiöiden tulkitsemiseen ja samalla myös toisenlaiseen todellisuuteen, arvomaailmaan ja poliittiseen käytäntöön. Kuten jo edellä on viitattu, homojen oma kansallisvaltio on mahdollinen vain *nationalistisen* ajattelun vallitessa. Koska nationalismi puolestaan oli monien ihmisten mielestä ongelma viime vuosisadan politiikassa, nyt on tarpeen valaista

myös homoseksuaalisuuden ja nationalismin keskinäistä suhdetta. Tärkeää on ensinnäkin huomata, että homoseksuaalien edustama *vähemmistönationalismi* on sekä kansallissosialistisena natsismina että kommunistisena nationalismina tunnetun *enemmistönationalismin* moraalinen vastakohta.

Enemmistönationalismia harjoittava valtio on ollut heterovaltio, kun taas homovaltio perustuu vähemmistönationalismiin. Toiseksi on tärkeää panna merkille, että maailmansotien aikainen nationalismi ei hyödyntänyt suinkaan homoseksuaaliselle persoonallisuuskonstituutiolle ominaista patriarkaalisuutta eikä halua vannoa isänmaallisuuden varaan sinänsä, vaan kyseinen nationalismin muoto oli vain eräs homoseksuaalisen identiteettirakenteen *vääristynyt* ja *heteroseksualisoitu* ilmaus.

Koska aavistan esittämieni tarkastelujen räjähdysalttiin luonteen, muistutan lukijoitani jo tässä vaiheessa siitä, että homoseksuaalisen identiteettirakenteen ja arvomaailman muuttumisessa kansallissosialistiseksi (samoin kuin siinä tosiasiassa, että kansallissosialismi myöhemmin epäonnistui), ei ollut kyse homoseksuaalisuudesta sinänsä. Sen sijaan kysymys oli homoseksuaalisen ajattelun *kieroutumisesta*. Tämä vääristyminen puolestaan vastasi tapaa, jolla homoseksuaalisuus on kariutunut laajemminkin poliittisen oikeiston suosimissa käytännöissä. Oikeistolaiseen politiikkaan liittyvän homoseksuaalisuuden piilotajuisuus ja epäadekvaatti toteuttaminen ovatkin olleet sen epäonnistumisen keskeisiä syitä. Siksi voidaan sanoa, että oikeistolainen politiikanteko on ollut eräänlaista kaappiin sullottua homoseksuaalisuutta, joka vapautettuna saattaisi kanavoitua myös adekvaatilla tavalla: esimerkiksi kansainvälisen homovaltion muotoon.

Homoseksuaalisuudella ja nationalismilla on ollut useita toteutumisyhteyksiä maailmanhistoriassa, ja yhden kaikkein kiinnostavimmista ilmiöistä muodostaa homoseksuaalisuuden suhde saksalaiseen kansallissosialismiin. Ensimmäinen mieleen tuleva kysymys on se, mitä tekemistä kansallissosialismilla ja homoseksuaalisuudella on voinut olla keskenään, varsinkin kun fasistien on ajateltu suoranaisesti vihanneen ja vainonneen homoja. Eivätkö natsit olleet naturalististen ihanteiden varassa toimivia heteromiehiä, kuten jo aiemmin esitin? Tähän voidaan vastata myöntävästi: kyllä he olivat. Mutta kyseinen havainto paljastaa ilmiöistä vain niiden pinnan. Samalla se peittää tosiasian, että nationalismilla ja homoseksuaalisuudella on ollut paljonkin historiallisia yhteyksiä.

Teroitan lukijan mieleen jo nyt erään tärkeän seikan, joka hänen on pidettävä mielessään koko esitykseni ajan ja jota ilman lukijan ei ole syytä jatkaa yhtään pitemmälle. Se on seuraava: kansallissosialistinen käytäntö ei ole ollut lainkaan sopusoinnussa homoseksuaalisuuden *olemuksen* kanssa eikä homoseksuaalisuus *seuraa* natsismista sen enempää kuin natsismikaan homoseksuaalisuudesta. Sen sijaan *natsismi oli homoseksuaalisuuden vääristynyt muoto, joka syntyi heteroiden yrityksestä elää kreikkalaisen antiikin arvoille perustettujen homoseksuaalisten ihanteiden mukaan*.

Natsismi oli homoseksuaalisuuden torjumisesta ja tukahduttamisesta syntynyttä heteroseksuaalisen aggression ilmaisua. Asiaa arvioitaessa esiin nousevat saksalaisen nationalismin johtohahmon, Adolf Hitlerin, elämää

koskevat tapahtumat ja niiden tulkinnat. Hitler on historian henkilö, johon lähes jokainen ihminen on joutunut ottamaan kantaa. Hän onnistui saattamaan asiansa pysyvästi ihmiskunnan tietoisuuteen, mutta hän myös epäonnistui oman hankkeensa toteuttamisessa. – Vai epäonnistuiko?

Vaikka Hitlerin kolmas valtakunta tuhottiinkin toisessa maailmansodassa, aatteena se jäi olemaan ihmisten tajuntaan lujemmin kuin yksikään nykyinen Euroopan valtio. Kuten olemme nähneet, valtioita syntyy ja kuolee myös Euroopassa, ja aikojen kuluessa ihmiset myös unohtavat ne. Kuka puhuukaan enää Jugoslavian liittovaltiosta, tai ketä kiinnostaa Tshekkoslovakia? Niiden ympärille ei liittynyt mitään intohimoista aatetta. Sen sijaan kolmannesta valtakunnasta puhutaan aina, sillä aate ei koskaan kuole.

Tälläkin hetkellä Hitler puhuu useissa televisio-ohjelmissa, joita esitetään sodan voittaneiden valtioiden oman historiankäsityksen levittämiseen keskittyneillä kansainvälisillä satelliittikanavilla. Hitlerin on yleensä katsottu epäonnistuneen, ja ehkä juuri siksi hän ei ole kovin suuressa suosiossa, ja häntä haukutaan kaikkialla. Mikäli taas hän olisi onnistunut, häntä ei varmasti moitittaisi jo siksikään, että arvosteleminen olisi kielletty. Moralististen tuomioiden asemasta tässä teoksessa Hitlerin motiiveja koetetaan kuitenkin ymmärtää puolueettomasti. Kyseessä on siis täysin uudenlainen historiantulkinta, jossa pohdin, mitä merkitystä Hitlerin väitetyllä homoseksuaalisuudella voi olla hänen politiikkansa kannalta. Siksi pyydän lukijoita laittamaan syrjään sen moralistisen paatoksen ja julistuksen, jota populistiset televisiodokumentit heille opettavat, ja suhtautumaan asioihin avoimin mielin.

Hitlerin persoonaa on usein luonnehdittu homoseksuaaliseksi – ja tutkimusten mukaan täysin aiheellisesti. Myös tässä teoksessa Hitlerin ajattelua tulkitaan homoseksuaaliseksi, mutta samalla tunnustetaan eräs hänen persoonaansa leimannut traaginen tosiasia: Hitlerin onnettomuudeksi koitui se, ettei hän toteuttanut homoseksuaalisuuttaan adekvaatisti, vaan heteroseksuaalisen valtakulttuurin määräämänä hän torjui ja tukahdutti oman homoseksuaalisuutensa. Hänen raivonsa ja suuttumuksensa juutalaisia kohtaan olikin pohjimmiltaan vihaa, jonka oikea kohde olisi ollut heteroseksuaalinen valtakulttuuri. Hitlerin juutalaisvihassa ilmenee myös suoria heteroseksuaaliseen valtakulttuuriin liittyviä aggression aiheita. Hitlerin tajunnassa juutalais-kristillinen ajatteluperinne on luonnollisesti näyttäytynyt poikkeuksellisen homovastaisena ideologiana, jonka pois kitkeminen vain verhottiin taloudellisiin ja etnisiin näkökohtiin. Oman vihansa alkuperää tiedostamattaan Hitler kanavoi homoseksuaalisuutensa torjumisesta johtuneen tarmokkuuden sublimoituihin ja epäadekvaatteihin muotoihin, aivan samalla tavoin kuin kristillisen kirkonkin piirissä homoseksuaaliset yllykkeet kanavoidaan uskonnollisesti vääristyneisiin käytäntöihin. Kyseisten muodostelmien rinnalle Hitler yritti luoda kokonaan oman uskontonsa. Tämän teoksen valossa sitä voidaan pitää eräänlaisena kreikkalaisia ihanteita hyödyntävänä utopiana, mutta täysin vääristyneessä hahmossa. Mikä sitten johti tuohon asioiden perinpohjaiseen kieroutumiseen? Seuraavassa luomme valoa natsismin keskeisimpään ja mieliä kiehtoneimpaan arvoitukseen.

6.2. HETEROFASISTIT

Homoseksuaalisuuden kielteisen arvottamisen perussyynä on ollut homoseksuaalisen ja heteroseksuaalisen arvomaailman yhteensopimattomuus. Sen seurauksena ajatusmaailmojemme välillä on vallinnut jatkuva konflikti, jota heterot ovat koettaneet ratkaista käyttämällä enemmistöasemaansa liittyvää valtaa. Silti huomattava osa maailman merkittävimmistä filosofeista, taiteilijoista ja kansanjohtajista on ollut homoseksuaaleja. He ovat onnistuneet direktiivisessä ja projektiivisessa maailmasuhteessaan sekä identiteetin luomisessaan piittaamatta heteroseksuaalisen valtakulttuurin asettamista esteistä. Joissakin tapauksissa he ovat pystyneet toteuttamaan homoseksuaaliseen estetiikkanäkemykseen, aistillisuuskäsitykseen ja tyydytysrakenteeseen perustuvan ajatuksensa kauneudesta ja homoseksuaalisille elämänarvoille rakentuvasta valtiosta. Muutamissa tapauksissa nämä historian johtohahmot ovat pystyneet muuttamaan myös yhteiskunnalliset käytännöt sellaisiksi, että ne ovat likipitäen vastanneet homoseksuaalien omaa ihannetta direktiivisesti ja projektiivisesti johdetusta valtiosta, jossa myös kauneusarvot ovat olleet homoseksuaalisen symboliuniversumin mukaisia.

Vaikka he ovatkin pystyneet sopeuttamaan myös suuren osan heteroista oman mielensä mukaiseen ajattelutapaan, heidän hankkeensa ovat silti lopulta epäonnistuneet. Tämä kertoo siitä, että homoseksuaalisten arvojen ja ihanteiden toteuttaminen *ei käy päinsä heteroseksuaaleista koostuvassa yhteiskunnassa*. Tämä on myös perimmäinen syy siihen, miksi homoseksuaaliset valtioihanteet ovat luhistuneet.

Taiteen ja politiikan suhde homoseksuaalisuuteen on eräs politiikan filosofian kiinnostavimpia ja samalla myös vähiten tutkittuja aiheita. Tämä johtuu siitä, että kysymyksiä, jotka koskevat estetiikan ja politiikan suhdetta homoseksuaalisuuteen, ei ole juuri osattu tai kehdattu esittää. Estetiikka ja politiikka ovat kuitenkin muodostaneet saumattoman kokonaisuuden sellaisen politiikkanäkemyksen sisällä, joka on arvomaailmaltaan homoseksuaalinen: poliittiset käytännöt on haluttu muotoilla kreikkalaisen antiikin ihanteiden mukaisesti eli kaunista, tasapainoista ja eettistä elämää silmällä pitäen. Homoseksuaalisia suurmiehiä ovat taiteen piirissä olleet muiden muassa Rembrandt, Leonardo da Vinci, Shakespeare ja Hitchcock, kun taas merkittäviä homoseksuaalisia poliitikkoja ja kansanjohtajia edustavat Aleksanteri Suuri, Julius Caesar ja Winston Churchill. Suomessa heitä voisivat vastata esimerkiksi kuvataiteilija Magnus Enckell ja marsalkka Mannerheim, jolla oli oma sviitti Yrjönkadun uimahallissa ja jonka jäämistöön kuului myös poikien alastonvalokuvia esittävä kokoelma. Caesarin tavoin Mannerheimin kerrotaan lisäksi olleen ”kaikkien naisten mies ja kaikkien miesten nainen”, mikä on herättänyt kysymyksen, pitäisikö heteroillekin saada ratsastajapatsas Helsinkiin.

Kyseisiä hahmoja on yhdistänyt maskuliininen kauneuskäsitys ja rakkaus suoraan sekä peittelemättömään vaikuttamiseen. Sen ominaispiirteenä on

ollut direktiivinen ja projektiivinen toiminnallisuus, jota feministien ja vasemmistolaisten taholta on usein arvosteltu ”sovinistiseksi”. Vaikka ’sovinismi’ juontaakin juurensa ranskan kielen sanasta *chauvinisme* (joka merkitsi alun perin ”isänmaallisuutta”), ei isänmaallisuuden ja miehuuskuntoisuuden käsitehistoriallinen yhteenliittyminen ole vain etymologista tai satunnaista. Isänmaallisuus, maskuliinisuus, patriarkaalisuus ja sovinismi ovat kuuluneet asiallisesti yhteen. Mitä pahaa onkaan isänmaallisuudessa sinänsä – tai sitä vahvistavissa ilmiöissä, kuten nationalismissa? Keskeinen väitteeni on, että isänmaallisuutta, patriarkaalisuutta, maskuliinisuutta sekä nationalismia vastaan suunnattu arvostelu on ollut näihin asioihin liittyvän homoseksuaalisuuden kritisointia.

6.2.1. Hitlerin homoseksuaalisuus

Aikana, jona homoseksuaalisuus leimattiin synnin, sairauden ja rikoksen nimikkeillä, oli ymmärrettävää, että homoseksuaalisuuden tiliin haluttiin lukea myös useimmat sellaiset ilmiöt, joita yleisesti on arvosteltu ”pahoiksi”. Erään esimerkin muodostaa natsismi. Samastettaessa homoseksuaalisuus ja nationalismi on kuitenkin tehty useita periaatteellisia virheitä. Ensinnäkin nationalismi sinänsä on arvotettu kielteisesti huomaamatta, että nationalismin vääristyminen väkivaltaisiin muotoihin oli seuraus *heteroseksuaalisten* ja lajinsäilytysstrategisten päämäärien sekoittumisesta kansallishenkiseen ajatteluun. Natsismin ajautuminen väkivaltaan juontaa siis juurensa heteroseksuaalisesta valtakulttuurista. Toinen keskeinen virhe on, että homoja on yritetty saattaa vastuuseen heteroiden tekemistä rikoksista väittämällä natsismin jollakin tavoin seuranneen homoseksuaalisuuden *olemuksesta*. Sekä homoseksuaalisuus että nationalismi voisivat olla tietyissä oloissa mitä myönteisimpiä ja kannatettavimpia asioita. Yhteen liittyessään ne voivat toteutua harmonisesti, rauhanomaisesti ja arvoristiriidattomasti, ainakin sikäli, kuin niitä voidaan toteuttaa ilman heteroseksuaalisen massakulttuurin tuhoavaa vaikutusta.

Keskeisen osan homoseksuaalisuuden ja nationalismin yhteenkuuluvuutta koskevasta argumentaatiosta ovat muodostaneet Adolf Hitlerin persoonaa koskevat tarkastelut. Ne ovat muotoutuneet pääosin puolueellisiksi ja harhaanjohtaviksi, sillä Hitlerin asema ja persoona on ollut useiden kiistojen kohteena. Niinpä myös tulkinnat ovat muodostuneet tendenssimäisiksi ja moralisoiviksi, Hitlerin pahuutta taivasteleviksi julistuksiksi. Homoseksualisuuden ja nationalismin aatehistorialliseen ja ideologiseen yhteenkuuluvuuteen liittyviä kysymyksiä ei voitane ratkaista keneenkään yksittäiseen henkilöön kohdistuvien analyysien perusteella, mutta ne saattavat olla valaisevia pyrittäessä ymmärtämään, miksi juuri kyseisten henkilöiden unelmat kariutuivat ja johtivat tragedioihin.

Kiinnostavan näkökulman asioihin luo saksalaisen historioitsijan, Lothar Machtanin, vuonna 2001 julkaisema teos *Hitlers Geheimnis*, jossa väitetään, että Adolf Hitler oli homoseksuaali ja että Hitlerin homoseksuaalisuus oli

kolmannen valtakunnan tarkimmin varjeltu salaisuus.[133] Väitteen Hitlerin homoseksuaalisuudesta oli tosin esittänyt jo toisen maailmansodan aikana amerikkalainen psykoanalyytikko Walter C. Langer Yhdysvaltain keskustiedustelupalvelun toimeksiannosta laatimassaan psykologisessa profiilissa, jonka pohjalta hän julkaisi teoksen *Adolf Hitler – Mies ja myytti* (*The Mind of Adolf Hitler*, 1972).[134] Vaikka Langerin teos onkin metodisesti vanhentunut, se joka tapauksessa aavistelee Hitlerin homoseksuaalisuutta terävästi ja vastaa myös asiaan liittyviä aikalaiskertomuksia, jotka ovat olleet uskottua yleisempiä.

Mitä merkitystä tällä väitteellä ja sen todistamisella sitten on? Miten se valaisee homoseksuaalisuuden ja nationalismin olemusta vai valaiseeko mitenkään? Onko kyseisellä analyysilla merkitystä vain Hitlerin oman henkilökuvan kannalta, vai luoko se valoa nationalismin olemukseen laajemmin? Kysymykseen henkilökuvan selkeyttämisestä voidaan vastata myöntävästi mutta nationalismin olemuksen valaisemista koskeviin osiin kieltävästi. Machtaninkin tutkimus on pelkästään elämäkerrallinen, eikä siinä edetä aatehistoriallisiin eikä ideologisiin tarkasteluihin. Ne eivät olleet myöskään Hitlerin henkilöä koskevien pohdintojen lähtökohtana. Tieto Hitlerin homoseksuaalisuudesta on kuitenkin merkityksellinen asia. Jos sen kautta piirtyvää henkilökuvaa täydennetään historian psykoseksuaaliset motiivit huomioon ottavilla selityksillä, joudutaan koko historian prosessia tulkitsemaan perusteellisesti uudelleen, ja juuri tämä on oman esitykseni tehtävä.

Machtan uhraa teoksessaan sivutilaa Hitlerin homoseksuaalisuuden selvittämiselle aina alkaen hänen nuoruudestaan, jolloin Hitlerillä väitetään olleen homoseksuaalinen suhde nuorehkon asuinkumppaninsa, August Kubizekin (1888–1956), kanssa. Hitler ja Kubizek olivat tavanneet Linzin oopperassa vuonna 1904, ja luonteidensa vastakohtaisuudesta huolimatta heistä tuli hyvät ystävät niin, että he muuttivat yhdessä Wieniin Kubizekin tultua valituksi musiikkikonservatorioon – siitä huolimatta, että Hitler oli reputtanut kuvataiteen akatemian pääsykokeissa. Kubizek on kirjoittanut heidän ystävyydestään muistelmateoksen *Adolf Hitler – Mein Jugendfreund*, jonka kuvauksista voi päätellä ystävysten eläneen Wienissä kuin minkä tahansa homoparin: tehden kävelyretkiä, ihastellen arkkitehtuuria, taiteita ja musiikkia sekä poissa ollessaan kirjoittamalla toisilleen kirjeitä, kunnes suhde äkillisesti katkesi Hitlerin pikaiseen poismuuttoon vuonna 1908.

Kubizek arvelee syyksi Hitlerin häpeän siitä, ettei hän menestynyt urallaan vaikka oli suhteen johtohahmo.[135] He tapasivat uudestaan vain kerran yli kolmekymmentä vuotta myöhemmin Richard Wagnerin kotitalossa, jolloin Hitler oli jo poliittisesti aktivoitunut. Kubizekin piti tehdä musiikki Hitlerin kirjoittamaan oopperaan heidän Wienin-vuosinaan, mutta homoseksuaalisuudesta hän ei mainitse teoksessaan mitään. Myöskään Hitler ei mainitse *Taisteluni*-teoksessaan Kubizekia lainkaan, ja molemminpuolinen vaikeneminen on ehkä ymmärrettävää, sillä homoseksuaalisuus oli kielletyssä tilassa myös Kubizekin elämäkerran julkaisuajankohtana vuonna 1953.

Sikäli kuin Lothar Machtanin väite homoseksuaalisesta suhteesta pitää paikkaansa, kyseisenlainen seurustelu saattoi sopia vapaamielisen Wienin

yleiseen ilmapiiriin ja taiteilijaromantiikan tavoitteluun. Tietoisemmasta homoseksuaalisuudesta sen sijaan kertoo Hitlerin mieltymys SA-joukkojen sotilaisiin ja hänen myöhempi ystävystymisensä sen johtajan, Ernst Röhmin, kanssa. Homoseksuaalina tunnetun Röhmin uran kääntymisen nousuun Machtan tulkitsee nimenomaan Hitlerin myötävaikutukseksi ja eräänlaiseksi palkkioksi hänen seksuaalisista palveluistaan. Hitlerin homoseksuaalisuuteen viittaa Machtanin mukaan myös Röhmin uran kääntyminen laskuun. Vähemmistöihin kohdistuneiden vainojen alettua Hitlerin valtaannousun jälkeen vuonna 1933 homoseksuaalisuudesta tehtiin rikos ja pahe, eikä homoseksuaalien asemaa auttanut edes se, että suurta osaa 1920- ja 1930-luvun homoseksuaalisista miesjärjestöistä oli pidetty pohjimmiltaan nationalistisina.

Röhmin suhtautuminen homoseksuaalisuuteen oli ollut alun alkaen peittelemätöntä, aivan kuten hänen oma käyttäytymisensäkin, ja sen merkiksi hän kuului *Bund für Menschenrecht* -nimiseen järjestöön, eli ”Ihmisoikeusliittoon”, joka ajoi tuon ajan Saksassa homoseksuaalien asiaa. Muistelmissaan *Die Geschichte eines Hochverräters* (”Maanpetturin tarina”, 1928) Röhm unelmoi valtiosta, joka koostuisi vain miehistä ja joka olisi vapautunut naisellisista vaikutteista. Nämä patrioottiset ihanteet yhdistyivät Röhmin ajattelussa käsitykseen, että miesten homoseksuaalinen kanssakäyminen oli hyväksi myös kansallisvaltiolle.[136] Kesäkuun viimeisenä päivänä vuonna 1934 toimeenpantu pitkien puukkojen yö, jossa valtiojohtoa puhdistettiin epäilyttävistä aineksista, merkitsi kuitenkin käännekohtaa Hitlerin suhtautumisessa homoseksuaalisuuteen. Hitlerin oli karistettava yltään homoseksuaalisuutta koskevat epäilyt, sillä hänen kannatuksensa tuli suureksi osaksi massakulttuurin eli tavallisten heteroiden riveistä. Käytännössä se tarkoitti hänen menoaan lopuksi iäkseen kaappiin. Führerin käskyllä tehtävistään ja samalla myös tästä maailmasta vapautettiin tuolloin Ernst Röhm. (Röhmin surmauttamisen muodollisena syynä oli hänen ”radikalisoitumisensa” sekä hänen johtamansa puoluearmeijan eli *Sturmabteilungin* kilpailu valtiollisen Saksan armeijan kanssa.)

Jos kerran Hitler itse oli homo, miten oli mahdollista, että kolmannessa valtakunnassa toimeenpannut puhdistukset ulotettiin myös homoihin? Vastaus löytyy siitä, että homoseksuaalisuutta koskevat yleiset asenteet olivat tuolloin kielteiset. Juutalais- ja kommunistivainojen toteuttaminen oli mahdollista vain niin, että epäilevä katse kohdistettiin *kaikkeen* sellaiseen poikkeavuuteen, joka ei välittömästi edistänyt kansan enemmistölle saarnattuja lajinsäilytyksellisiä ja heteroseksuaalisia ihanteita. Pyrkiessään vain saksalaisesta kantaväestöstä koostuvan kansakunnan luomiseen Hitlerin oli toimittava heteroseksuaalisen valtakulttuurin ehdoilla. Hitlerillä itsellään ei olisi ehkä ollut motiivia homoseksuaaleja koskeviin puhdistuksiin, mutta siihen hänet pakotti uskottavuuden tavoittelu heteroseksuaalisten kannattajiensa edessä. Hitler ei kirjoituksissaan eikä puheissaan maininnut liioin homoseksuaalisuutta, ja *Taisteluni*-teoksessa hänen aggressionsa kohdistuivat vain juutalaisiin, sosialisteihin ja kommunisteihin.[137] Homoseksuaaleihin kohdistuneet vainot syntyivät muiden puhdistusten eräänlaisina

sivuseurauksina, joihin Hitleriä ajoi heteroseksuaalisen kannattajakunnan muodostama paine ja sen mukainen pyrkimys peitellä omaa homoseksuaalisuuttaan.

Mutta Hitler oli myös perheellinen mies. Miten hän saattoi perustaa itselleen heteroseksuaalisen perheen, jos hän oli homo? Pinnalta katsoen onkin helppo uskoa Hitlerin heteroseksuaalisuuteen. Hänen elämänsä ei juuri poikkea kenen tahansa homoseksuaalisuutensa piilottaneen miehen elämästä. Hitlerin suhde Eva Brauniin muodostui etäiseksi ja kylmäksi, ja Hitlerillä väitetään olleen omalaatuinen masokistinen suhde sisarpuolensa tyttären, Geli Raubalin, kanssa. Hitlerin viileyttä ja sitä, ettei hän solminut myöskään avioliittoa kunnes vasta tappioon johtaneen valtakautensa viimeisillä metreillä, voidaan pitää osoituksena siitä, ettei hän ollut ainakaan kovin kiihkeä hetero. Eräänlaisena viittauksena Hitlerin homoseksuaalisuuteen voidaan pitää myös sitä, että aviollisten velvollisuuksiensa asemasta hänen sanottiin omistautuvan työlleen ja olevan ”mies, jolla on tehtävä”.

Machtanin ja Langerin esittämiä henkilöhistoriallisia näkökohtia voidaan täydentää useilla ideologisilla ja psykodynaamisilla tekijöillä. Jo edellä viittasin merkitykseen, joka juutalaisuudella on ollut Hitlerin tajunnassa. Hitler oli lukenut riittävästi Vanhan testamentin kirjoja ja Tooraa selittävää Talmudia päästäkseen selville juutalais-kristillisen uskonnon homovastaisuudesta. Se kalvoi häntä luultavasti hänen koko elämänsä ajan. Toisen keskeisen vihollisen hänelle muodosti kommunismi ja siihen liittyvä internationalismi sekä maailmanvallankumouksen uhka, joka edusti isämaallisen oikeiston ja miesvallan vastaista politiikkaa sekä matriarkaatin pyrkimystä valtaan. Asiaa ei lievittänyt tosiasia, että myös kommunismin johtohahmot olivat heteroseksuaalisia juutalaisia, jotka perustivat ajattelunsa reflektiivisen ja toiseudenvaraisen kollektivismin varaan. Karl Marx oli juutalaisen porvarin poika, Lev Trotski oli niin ikään juutalainen, ja V. I. Lenin oli osittain juutalaista syntyperää. Eurooppalaisen kansallismielisyyden ja internationalistisen juutalaisuuden välit olivat menneet historiallisesti katsoen poikki jo Venäjän keisarin, Aleksanteri II:n, murhassa vuonna 1881. Surmatyön tekijä oli alkuperältään puolalainen kasaarijuutalainen Ignacy Hryniewiecki, ja tuohon tapahtumaan katkesivat pysyvästi myös keisarihovin ja vallankumouksellisen juutalaisen sosialismin välit.

Sosialismi, kommunismi, kollektivismi ja juutalaisuus edustivat Hitlerin tajunnassa eurooppalaisten arvojen, kuten yksilöllisyyden, vapaan omistusoikeuden, työn ja ansion oikeudenmukaisen jaon sekä henkisen sivistyksen vastakohtaa. Mikä sitten aiheutti sen, että Hitlerin pyrkimys perustaa kolmannen valtakunnan olemassaolo kreikkalaisesta antiikista omaksutulle perinteelle epäonnistui? Näkemykseni mukaan syynä oli se, että heteroseksuaalisen valtakulttuurin paineessa hän joutui tukahduttamaan hankkeensa homoseksuaaliset motiivit ja hautaamaan heteroseksuaalista valtakulttuuria vastaan suuntaamansa aggressiot epäadekvaatteihin muotoihin. Jos *Hitlerin* sinänsä adekvaatti viha juutalaisuutta kohtaan olikin juontanut juurensa juutalaisen uskonnon homovastaisuudesta, voidaan *Saksan kansan* osoittamassa juutalaisuuden vastaisuudessa nähdä oidipaalisia ja kapita-

listiseen isänvaltaan kohdistuvia tuntemuksia. Ne puolestaan olivat lähtökohdiltaan heteroseksistisiä. Hitlerin hankkeen epäonnistumisen varmisti se, että hänelle hurrasi heteroseksuaalisesta enemmistöstä koostuva kansa, jonka kannatusta Hitler ensin tavoitteli, mutta joka myöhemmin otti vallan Hitleristä itsestään vaatien Hitleriä toteuttamaan juuri niitä arvoja, jotka olivat heteroseksuaalisen valtakulttuurin mukaisia. Kansansuosiolle alttiina persoonana Hitleristä itsestään tuli heteroseksuaalisen manipulaation toteuttaja ja uhri. Tässä katsannossa Hitler ei ole siis pelkkä manipulaattori vaan kansan enemmistön mielipiteitä myötäilevä toteuttaja. Siksi myöskään kansan heteroseksuaalinen enemmistö ei ole toisen maailmansodan tapahtumiin syytön tai "harhaanjohdettu" vaan aktiivinen osa tapahtumien kulkua.

Entä millä tavalla Hitlerin juutalaisvastaisuus kohdattiin kansan keskuudessa, ja miten hänen oli alun perinkään mahdollista saada heteroseksuaaleista koostuva kansan enemmistö taakseen? Lähtökohdan muodostaa tietysti se, että Hitlerin homoseksuaalisuus jäi kansan suurelta enemmistöltä täysin salatuksi. Myös heteroiden edellytykset omaksua juutalaisviha olivat toisenlaiset kuin Hitlerin. Ne eivät liittyneet niinkään seksuaalisuuteen vaan talouteen ja kaupankäyntiin (joka tietenkin on epäsuoralla tavalla tekemisissä myös ihmisten sukupuolisen käyttäytymisen ja elämäntavan kanssa). Juutalaisia on syytelty usein ahneudesta ja kapitalismista, sillä juutalaiset ovat toimineet kauppiaina ja porvareina. Saksan kansan päävihollinen näyttääkin olleen juuri modernissa yhteiskunnassa orastanut kapitalismin kirous. Kapitalismin pitäminen vain juutalaisten edustamana ideologiana oli kuitenkin vain eräänlainen esiteoreettinen oivallus, joka ei riittänyt valaisemaan juutalaisuuden ja kapitalismin takana piilevää laajempaa ongelmaa: heteroseksuaalisen valtakulttuurin pyyteellistä olemusta.

Juutalaisiin kohdistuva viha paljastuu tässä valossa heteroiden vihaksi omaa heteroseksuaalista valtakulttuuriaan ja sen lajinsäilytysstrategisia ominaisuuksia kohtaan, ja vähemmistöihin kohdistuneissa vainoissa oli loppujen lopuksi kyse kansan turhautumisesta *oman heteroseksuaalisuutensa* tuottamaan orjuutettuun asemaan. Niinpä myös Hitlerin ilmaiseman aggressiivisuuden motiivit osoittautuvat toisenlaisiksi kuin Saksan kansan. *Hitler* vihasi juutalaisia ja kommunisteja, sillä he edustivat heteroiden ja matriarkaatin yllä pitämää valtaa. Sen sijaan *Saksan kansa* kääntyi juutalaisvastaisuuden tielle merkiksi omasta oidipaalisesta kompleksistaan, jossa juutalaisuus ja kapitalismi edustivat isänvaltaa ja jonka mukaisesti heterot alkoivat inhota omia heteroseksuaalisia ja lajinsäilytysstrategiaan sidottuja ehtojaan. Tässä valossa saksalainen nationalismi ja antisemitismi olivat kansan enemmistöjen turhautumista omiin heteroseksuaalisiin alkuehtoihinsa.

Hitlerin näkemisestä homoseksuaalina voidaan luonnollisesti esittää myös kritiikkiä. Führeriä tuskin voidaan pitää sen enempää homoseksuaalisuuden kuin heteroseksuaalisuudenkaan *tyypillisenä* edustajana, ja esimerkiksi psykoanalyytikko Erich Fromm on pitänyt Hitlerin seksuaalisia yllykkeitä leimallisesti tuhon, kidutuksen ja sadismin leimaamina sekä Thanatoksen voimia hyödyntävänä nekrofiliana.[138] Nämä seksuaaliseen kanssakäymiseen liitetyt toimintamuodot puolestaan voivat olla tai olla olematta

osa mitä tahansa seksuaalisuutta. Hitlerin seksuaalisuus näyttääkin olleen lähempänä sadomasokismia kuin homoseksuaalisuutta. Sadomasokismi taas on eri asia kuin homoseksuaalisuus.

Machtanin sinänsä arvoneutraali teos otettiin (tietysti) riemuiten vastaan homoihin vihamielisesti suhtautuvissa piireissä, jotka saattoivat pitää holokaustia homoseksuaalisuuden seurauksena ja ilmentäjänä. Heitä edustivat muiden muassa amerikkalaiset homofoobikkopsykiatrit Nathaniel S. Lehrman ja Charles Socarides. Käsitykseni mukaan Machtanin kirja olisi kuitenkin ollut omiaan puoltamaan aivan *päinvastaista* tulkintaa. Itse katson, että Hitlerin poliittinen aggressiivisuus oli tulos nimenomaan *tukahdutetusta* homoseksuaalisuudesta, johon liittyvä sublimaatio oli seurannut *heteroseksuaalisen valtakulttuurin omasta kielteisestä normistosta*. Syylliseksi Hitlerin tuhoisuuteen paljastuu siis heteroseksuaalinen valtakulttuuri.

Katsotaanpa asiaa Hitlerin oman henkilöhistorian näkökulmasta tai ideologiselta kannalta, hänestä paljastuu pintaa raaputettaessa stereotyyppinen ja kaappiinsa sulkeutunut homoseksuaali, joka epäonnistui homoseksuaalisuutensa toteuttamisessa yhtä traagisesti kuin taiteilijaurallaankin. Lopulta hänen kohtalonsa määräsi heteroseksuaalinen valtakulttuuri sitomalla kansanjoukkojen riemusaatosta nauttivan johtajan omiin pyyteisiinsä. Paikkaansa ei siis pidä se tavanomainen tulkinta, että Hitler oli silmänkääntäjä, joka saapui Itävallasta ja lumosi Saksan kansan. Sen sijaan kyse oli prosessista, jossa Hitlerin henkilökohtaiset motiivit ja kansan suurten enemmistöjen toiveet vastasivat toisiaan, ja lopulta jälkimmäiset ottivat vallan myös Hitleristä itsestään.

6.2.2. Homojen ja natsien salaperäinen yhdennäköisyys

Vaikka tieto Hitlerin homoseksuaalisuudesta ei muuta eikä korjaa historiaa sinänsä, se vaatii muuttamaan historian tapahtumiin liitettyjä tulkintoja ja niissä nähtyjä merkityksiä. Hitler on esitetty niin historiankirjoissa kuin elokuvissakin modernin ajan vihatuimpana henkilönä. Hänen persoonansa on ollut haukkumisen kohteena aina, kun on etsitty esimerkkiä ihmisen pahuudesta. Vaikka moralisointi on voinut olla myös oikeutettua, se ei ole ollut kovin älyllistä. Hitleriä kohtaan esitetty suuttumus ja arvostelu ovat jo ylittäneet Hitlerin itsensä ilmaiseman aggression syvyyden ja määrän. Onnetonta onkin, että monet sosiaalitieteilijät ovat julistautuneet ”intellektuelleiksi” pelkästään Hitleriä ja natsismia kohtaan osoittamansa arvostelun turvin. Tuomitseva eetos ei ole kuitenkaan ollut filosofista, koska se ei ole selittänyt, mistä itse ilmiössä on ollut kyse. Näkemys Hitleristä ”pahuuden edustajana” on ollut myös liian helposti tarjolla, jotta Hitlerin arvostelemista voitaisiin pitää tieteellisesti omaperäisenä, eikä pelkkää normittavaa asennetta voida koskaan pitää teoreettisesti selitysvoimaisena.

Huomiota herättävää Hitlerin arvostelemisessa onkin ollut pelkkä tuomiomieli ja se, etteivät kriitikot ole uhranneet riviäkään Hitlerin persoonan

ymmärtämiselle. Jos he ovat joskus niin tehneet, on näkökulma ollut täysin tuomitseva ja kielteinen, paikoin jopa pilkallinen ja häpäisemään pyrkivä. Voimmekin oivaltaa, mistä tuomiomielessä on ollut kysymys, kun huomaamme, että *Hitleriä kohtaan esitetty viha on pohjimmiltaan ollut piilevää homoseksuaalisuuteen kohdistuvaa vihaa*.

Hitlerin persoonallisuus aina hänen eleistään ja asenteistaan hänen esteettisiin mieltymyksiinsä ja puheensa paralingvistisiin piirteisiin asti on sisältänyt viittauksia hänen homoseksuaalisuuteensa. Ne ovat vaikuttaneet suureen yleisöön vain alitajuisesti, mutta joskus Hitlerin persoonaan liittyvissä arvioissa ja tavoissa, joilla hänet on myöhemmin esitetty, on myös tahallisesti viitattu homoseksuaalisiin maneereihin. Hitlerin tapa heilauttaa rannettaan tervehdyksen merkiksi sekä hänen ”suggeroivana” pidetty puhetyylinsä ovat antaneet yleisölle vihjeen siitä, että Hitler on homo.

Samalla tavoin on vaikuttanut Hitlerin persoonan direktiivisyys ja projektiivisuus. Hän on puhunut ja toiminut kuin nykyajan homopoika: pidäkkeettömästi ja suoraan – mutta varustettuna sen tyyppisellä aggressiolla, joka on avoimen homoseksuaalin persoonalle täysin tuntematonta. Aivan riippumatta siitä, onko Hitler ansainnut kritiikkiä vai ei, kyseisiä piirteitä korostamalla ja pilkkaamalla on haluttu herjata *homoseksuaalisuutta sinänsä*. Hitleriä voidaankin pitää kaappiinsa panssaroituneena homoseksuaalina, jonka arvosteleminen olisi paikallaan, mikäli sitä *ei olisi tarkoitettu loukkaamaan homoseksuaaleja ja halventamaan homoseksuaalisuutta yleensä*.

Valmiiksi nauretut englantilaiset televisiosarjat ovat useasti parodioineet Hitlerin persoonallisuudella ja tehostaneet sanomaansa muutamalla homoseksuaalisuuteen viittaavalla vitsillä. Varsinkin viihde on mässäillyt Hitlerin persoonan läpi kuultavalla homoseksuaalisuudella ja hyödyntänyt aavistustaan homoseksuaalisuuden ja natsismin yhteenkuuluvuudesta. Tässä suhteessa viihteen ja taiteen tekijät ovat antaneet pelkän komiikan tavoittelun ja omien tuntemustensa ohjata tulkintoja tavalla, jossa häntä on heiluttanut koiraa. Homoseksuaalisuuden ja natsismin asettaminen saman kuvaan on ollut poliittinen ja historiallinen virhe, sillä natsismi oli pohjimmiltaan *heteroiden* yhteiskunta- ja valtiokäsitykselle perustuva naturalistinen ja lajinsäilytysstrateginen aatejärjestelmä.

Homoseksuaalinen nationalismi puolestaan on aina ollut vähemmistönationalismia, joka nauttii moraalista oikeutusta jo siksi, että homoseksuaalit muodostavat kansakunnan, jolta toistaiseksi puuttuu suvereenia valtaa käyttävä kansallisvaltio. Homoseksuaalien omien valtiopyrkimysten tulkitseminen saksalaisen nationalismin valossa onkin ollut täysin harhaanjohtavaa. Se on ollut kuitenkin yleistä sekä estetiikan että politiikan alueella. Hitlerin persoonassa nähtyä natsismin ja homoseksuaalisuuden yhteenkuuluvuutta on laajennettu tällöin väitteiksi, jotka lavastavat näiden asioiden välille näennäisen esteettisen, psykodynaamisen tai poliittisen yhteyden.

Eräs mahdollisuus homojen ja natsien asettamiseksi samaan petiin on perinteisesti ollut homoestetiikalle ja natseille tyypitellyssä antiikin ihailussa. Antiikin ihannoimista on pidetty merkkinä homoseksuaalisuudesta, jolloin jo idealismi sinänsä on arvotettu ”pahaksi”. Homoja on erehdytty

pitämään natsien aateveljinä myös siksi, että homoseksuaalisuuden esittäminen on hyödyntänyt maskuliinisia ja jopa sotilaallisia aiheita. Esimerkkeinä niistä ovat vaikkapa Tom of Finlandin piirrokset. Tosiasiassa niissä, kuten muissakin sovinistisina tai ”kiihkoisänmaallisina” pidetyissä homouden representaatioissa, on ollut kyse *ironiaa hyödyntävistä taiteellisista esityksistä.* Niiden esteettinen merkitys on perustunut *ristiriitaan* tai *jännitteeseen*, joka syntyy aiemmin ”herkäksi kukkakepiksi” mielletyn homon näkemisestä voimakkaasti maskuliinisessa kontekstissa, kuten sotilaan univormussa. Tässä mielessä natseilla ja homoilla on yhtä vähän tekemistä keskenään kuin Wolfgang Petersenin *Das Boot* -elokuvalla ja Village Peoplen pojilla, jotka esittävät ”YMCA:ta” Yellow Submarinen kannella. Epäilyt siitä, että homot olisivat natseja pelkkien maskuliinisten tai esteettisten kiinnostustensa perustella, merkitsisivät samaa kuin väitteet, että naisetkin olisivat natseja, kun he ihailevat sotilaiden univormuja.

Mutta entäpä, jos pitkien puukkojen yötä edeltäneessä saksalaisessa homoliikkeessä esiintyikin militaristisia ihanteita tai aitoa nationalismia? Tähän voidaan vastata, että nationalismia esiintyi tuohon aikaan arkkitehtuurissa, taitolentokerhoissa, suomalaisessa pesäpallossa ja useimmissa muissakin kulttuurin ilmiöissä, joista esimerkeiksi kelpaavat niin AKS ja IKL kuin Tulenkantajatkin. Ja mikäli hämmästellään homojen halukkuutta perustaa oma kansallisvaltio, voidaan kysyä, *mitä pahaa* on kansallisessa yhteenkuuluvuuden tunteessa tai yleisessä isänmaallisuudessa. Nykyisin melkein jokaisella etnisellä ryhmällä on oma kansallisvaltio, ja uusia valtioita on syntynyt myös Euroopan lähialueilla, kun serbeillä, kroaateilla ja toivottavasti pian myös palestiinalaisilla on oma kansallisvaltionsa. Suuremmaksi ongelmaksi nykyisessä maailmassa koettaneenkin globalisaatio ja internatsismin nimellä tunnettu pakkokansainvälistäminen, joka saattaa tehdä myös kansallishengen nostatuksen välttämättömäksi – toivottavasti kuitenkin vain tiettyyn rajaan asti.

Saksalaisissa 1920- ja 1930-lukujen homoliikkeissä esiintynyttä nationalismia ei voidakaan tulkita ilmaisuksi homoseksuaalisuuden ja kansallissosialististen ihanteiden yhteenkuuluvuudesta vaan erääksi merkiksi sorretun vähemmistöryhmän omista vapautumispyrkimyksistä. Siten sitä ei pidä myöskään moralisoida eikä arvottaa kielteisesti ainakaan ennen kuin on ymmärretty, mistä oli kysymys. Myös se sovittelevansävyinen käsitys, että ”natsihomot vain erehtyivät”, on epäsuorasti kielteinen ja arvottaa asioita nurinkurisesti samastaessaan homojen keskinäisen yhteenkuuluvuuden tunteen kolmannen valtakunnan ideologiaan. Se, että ”teologian ylioppilas lumoaa toverinsa lausumalla alastomana Goethen runon *Ganymedes*”, kuten Walter Flex kuvaa tuon ajan propagandaromaanissaan *Der Wanderer zwischen beiden Welten* (”Vaeltaja molempien maailmojen välillä”, 1918), tuskin tekee kenestäkään natsia – olkoonkin, että kansallisromanttiset taidesuunnat ovat palvoneet kauneutta ihmiskehossa, myös Suomessa. Paitsi, että edellä esittelemäni oidipaalinen ajatus ”kahden maailman välillä rimpuilemisesta” kuvastuu tuonkin teoksen nimestä, se saattaa herättää myös sympatisoivan kysymyksen, miksi hyvän ihmisen pitäisikään olla ruma.

Muutamissa aiemmissa tutkimuksissa on katsottu, että homouden ja natsismin välillä vallitsi kiinteä ideologinen yhteys ja että natsien homoihin kohdistama terrori ja sorto olivat vain yrityksiä *peitellä* tätä yhteyttä valtaväestöltä. Jälkimmäinen arvaus homoseksuaalisuuden tukahduttamisesta onkin oikea, mutta siitä johdeltuja päätelmiä on vääristänyt se, että ne ovat olleet heteroseksuaalisesti motivoituneiden henkilöiden tekemiä tai lähtöisin niin sanottujen vasemmistointellektuellien kynästä. Molemmilla ryhmillä on ollut intressi arvostella niin homoseksuaalisuutta kuin poliittista kansallismielisyyttäkin. Tämän argumentaation valossa on ”oikeanlaista” homoseksuaalisuutta myönnetty olevan vain vasemmistolaisessa ajattelussa, kuten Magnus Hirschfeldin 1920-luvulla edustaman seksuaalivähemmistöliikkeen piirissä.[139]

Näissä tulkinnoissa pitää paikkaansa lähinnä näkemys, että kansallismieliset homot tavoittelivat hyväksyntää valtakulttuuria nöyristelemällä,[140] mutta sekin pätee vain mainintana vasemmistolaisesta ajattelusta itsestään, sillä nationalistiset homot eivät juuri tehneet myönnytyksiä heteroseksuaaleille. Tosiasiassa Hirschfeldin tapa luonnehtia homoseksuaaleja ”kolmanneksi sukupuoleksi” sekoitti jo alun perin sukupuolta ja sukupuolista käyttäytymistä koskevan argumentaation, ja sellaisena se on suorastaan ansainnut juuri sen saman kritiikin, jota oikeistolaisina homoaktivisteina tunnetut Adolf Brand ja Friedrich Radszuweit esittivät jo 1920-luvulla.

Siinä, missä Hirschfeld taipui kerjäämään homoille oikeutusta pitäen homoseksuaalisuutta lääketieteellisesti määriteltävissä olevana vähemmistönä, Brand ja Radszuweit pitivät lääketieteellistämistä homojen pahimpana vihollisena. Brandin perustaman ”Omien yhteisön” (*Gemeinschaft der Eigenen*) ja Radszuweitin ”Ihmisoikeusliiton” (*Bund für Menschenrecht*), mielestä Hirschfeldin ”Tieteellis-humanitäärinen komitea” (*Wissenschaftlich-humanitäres Komitee*) oli samalla kannalla kuin lääkäritkin: se myönsi homoseksuaalisuuden eräänlaiseksi lieväksi sairaudeksi eikä suostunut näkemään homoseksuaalisuutta elinvoimaisuuden ja kauneuden normaalina ilmaisuna.

Sitä vastoin oikeistolainen Brand julisti *Der Eigener*-lehdessään, että homoseksuaalisuus on saksalaisen kulttuurin korkein muoto, sillä sen piirissä miehet muodostavat massakulttuurista ja naisellisuudesta vapautuneen henkevän yhteisön. Valtion johtoon asettuessaan homot tukevat myös vahvan kansakunnan muodostamista, sillä heitä eivät hallitse egoistiset perheen elatukseen liittyvät päämäärät. Kansallismieliset homoaktivistit eivät pitäneetkään homoseksuaalisuutta psyykkisenä tai fyysisenä poikkeavuutena, vaan osana persoonan kokonaisuutta ja ihmisten kansallista identiteettiä vahvistavia valintoja, joiden kautta he luovat omaa itseään ja joka vahvistaa myös valtiota. Ja juuri tällä tavoin myös kehittyneenä pidetty yhteiskuntatiede on myöhemmin ymmärtänyt homoseksuaalisuuden! Esimerkiksi sadomasokismista kiinnostuneen kaljupäisen Foucault'n näkemykset olivat paradoksaalisesti paljon lähempänä Brandin ja Radszuweitin radikaaleja ajatuksia kuin sosiaalidemokraattina ja juutalaisena tunnetun Hirschfeldin mielipiteitä, jotka feministinen ja *queer*-teoreettinen liike on myöhemmin kokenut itselleen läheisemmiksi.

Entä mitä merkitystä saksalaisen homoliikkeen jakautumisella oikeistoon ja vasemmistoon on meidän ajallemme? Hirschfeldin päivistä postmodernismin jälkivaikutukseen asti ulottuvalle vasemmistolaiselle feminismille on ollut ominaista muun muassa sukupuolen ja sukupuolisen käyttäytymisen sekoittaminen sekä naisellisen homoseksuaalisuuskäsityksen ylläpitäminen.

Suhteessaan saksalaiseen nationalismiin nuo vasemmistolaiset feministit ovat kieltäytyneet ymmärtämästä, että 1920- ja 1930-luvun nationalistiset homoliikkeet olivat *miesten vapautumiseen* tähtäävien pyrkimysten ja yleisen miesemansipaation muotoja. Viitatessaan homojen esteettiseen ja poliittiseen ”maskuliinisuuteen” kyseiset tahot eivät ole pystyneet ymmärtämään homoseksuaalien *ulkoisissa* piirteissä näkemänsä miehuuden korostamisen *sisäisiä* motiiveja. Ne olivat *vastareaktioita* heteroseksuaalisen valtakulttuurin opettamiin rooleihin. Kaavoittuneen käsityksen mukaan homot oli aiemmin pitänyt mieltää feminiinisiksi ”miehimyksiksi”, joille oikean miehen status ei sopinut ollenkaan. Siksi homoseksuaalien piirissä esiintyneitä maskuliinisuuden ja sovinistisuuden ilmaisuja voidaankin pitää vapautumisena heteroseksuaalisen valtakulttuurin harjoittamasta henkisestä väkivallasta, jonka mukaisesti homot oli tuomittu oman sukupuolensa kieltävään ja huonoa itsetuntoa potevaan tilaan.

Tässä mielessä maskuliinisuutta korostava miesliike sai aikaan paljon hyvää, kun taas vasemmistolainen ja postmoderni feminismi on päätynyt arvottamaan homomiesten omaa kulttuuri-identiteetin rakennustyötä kielteisesti. Siten se tulee epäsuorasti jatkaneeksi heteroseksuaalisen valtakulttuurin harjoittamaa sortoa, kun homoseksuaalien emansipaatiopyrkimyksetkin tulkitaan pahaksi ”natsismiksi”. Näihin ajatuskulkuihin liittyvä perusvirhe on, että ilmiön esteettisestä ilmenemismuodosta, kuten homoliikkeen tavoista tehostaa itseään, on johdeltu ideologiseen sitoutumiseen liittyviä oletuksia, joiden mukaan homoseksuaalien ja natsien välillä vallitsi *kausaalinen* syy-yhteys. Tosiasiassa kyseessä on vain historiallinen *korrelaatio*. Henkilö, joka väittää, että kansallissosialistinen nationalismi ja homoseksuaalisuus kuuluivat *asiallisesti* yhteen, ei olekaan tieteenharjoittaja eikä filosofi, vaan historian juorutäti.

Oikeiden arvioiden tekemiseksi olisi tärkeää vastata siihen, *kenen* kansallishenkisyydestä on kulloinkin ollut kyse. Tosiasiassa homoseksuaalisuuden ja heterovaltioille tyypillisen enemmistönationalismin välillä ei ole koskaan vallinnut mitään yhteistä *ideologista aatesisältöä* eikä tendenssiä, vaan tuo yhteys on ollut enintään symbolinen. Homojen oman vähemmistönationalismin tavoitteena on ollut *vapautua heteroseksuaalisen valtakulttuurin massakulttuuri-ihanteista ja poliittisista totaliteeteista*, joiden mukaan tärkeiksi asioiksi on arvotettu vain perheen perustaminen, lajinsäilytys sekä valtion edun asettaminen yksilöiden edun edelle. Heteroiden edustama enemmistönationalismi puolestaan hyödynsi keski- ja työväenluokalle ominaisia tavallisuuden ihanteita. Myös nationalismin lähtökohtaa eli kansallisvaltiota, on syytä pitää läpikotaisin *heteroseksuaalisesta* arvomaailmasta juurensa juontavana luomuksena. Kilpailun, naturalismin ja väkivaltaihanteiden voidaan siis väittää kuuluvan heteroseksuaalisen valtakulttuurin

psykodynaamiseen olemukseen eikä homoseksuaaliseen erityiskulttuuriin, joka on ollut pasifistista.

Tarkasteltaessa 1930-luvun saksalaista homoliikettä ja mieskulttuuria voidaan tulla vain siihen johtopäätökseen, että homot olivat kansallissosialistisen nationalismin uhreja. Esimerkiksi sosiaalihistorioitsija Klaus Theweleit katsoi jo 1970-luvulla, että homoseksuaalisuuden ja natsismin välillä ei ole asiallisia yhteyksiä vaan että ”natseina” pidetyt ”homot” olivat itse asiassa heteroita, jotka inhosivat yhtä paljon naisia kuin omaa heteroseksuaalisuuttaankin.[141]

Natsismi ei ollut homojen poliittinen keppihevonen, eivätkä natsit ratsastaneet päivänvaloon homoseksuaalien selässä; olkoonkin, että myös homojen voimakkaasti idealisoituna määränpäänä sarasteli oman kansallisvaltion aurinko. Historiallinen totuus on, että homot ovat olleet keskitysleireissä murhattujen vähemmistöjen vaietuin ryhmä, jopa niin, että muutama vuosi sitten valmistuneen *Paragraph 175* -elokuvan tekijöillä oli vaikeuksia löytää eloon jääneitä haastateltavia. Kyseinen dokumentti kertoi Saksan Liittotasavallassa sotien jälkeen voimaan jätetystä natsilaista, jolla homoseksuaalisuus kiellettiin meidän päiviimme asti.

Asiaa koskevasta vaikenemisesta kertoo sekin, että kansainvälinen yhteisö tunnusti juutalaisväestön hankkeet oman kansallisvaltion perustamiseksi oikeutetuiksi heti, mutta keskitysleireiltä hengissä selvinneet homot suljettiin mielisairaaloihin ja vankiloihin vielä kymmeniksi vuosiksi erityisesti itäisen miehitysvyöhykkeen totalitaarisissa valtioissa. Tapahtumien kulku oli seuraava: ensiksi keskitysleireille vietiin natsi-Saksassa kommunistit, koska heitä oli vähän, ja heidät oli helppo ottaa kiinni toiminnan oltua avointa. Seuraavaksi pidätettiin homot ja homojen jälkeen romanit. Vasta viimeiseksi leireille kärrättiin suurin ryhmä eli juutalaiset. Vapauttamisen järjestys puolestaan oli tämä: ensimmäiseksi vapautettiin kommunistit, sen jälkeen juutalaiset ja romanit, mutta homojen haihtumista taivaan tuuliin tai heidän katoamistaan maan alle tuskin tuntee kukaan. ”Kolmannen valtakunnan vaietuin salaisuus” ei ollutkaan Hitlerin homoseksuaalisuus sinänsä vaan hänen homoseksuaalisuutensa vääristyminen heteroseksuaalisen valtakulttuurin määräämään muotoon. Lopulta Hitlerin homoseksuaalisuus kääntyi häntä itseään vastaan tavalla, jonka tuloksena Hitlerin homoihin ja muihin vähemmistöihin kohdistamat vainot alkoivat toimia myös hänen omaa itseään kohtaan tuntemiensa epäluulojen ja torjunnan välineinä.

6.2.3. Miten heterofasismi syntyi?

Vaikka historiantutkijoiden kannattaa jatkossakin laatia pelkkiä raportteja ja selvityksiä homoseksuaaleihin kohdistetuista massamurhista, on tärkeää tuntea myös fasististen ilmiöiden psykodynamiikkaa. Kuten tässä tutkimuksessa on jo aiemmin painotettu, homoseksuaalien persoonanmuodostus voidaan nähdä *projektiivisena*, itsestä maailmaan suuntautuvana aktiivisuutena, kun taas heteroiden persoonallisuus on olennaisesti *reflektiivisempi*,

itseä toisissa ihmisissä heijasteleva ja siten myös toiseudesta määrittyvälle vallalle alttiimpi persoonallisuus. Erot tämän identifikaation luonteessa johtuvat suureksi osaksi ehdollistumisesta, jonka mukaisesti vähemmistökansalaiset ohjautuvat samastumaan *omaa itseluottamusta* vahvistaviin toimintamuotoihin, kun taas heteroseksuaalit tottuvat jo varhain luottamaan *ulkopuoliseen yhteiskuntaan* ja hakemaan tukea siitä. Samalla heterot saattavat myös tulla ympäristöstä enemmän riippuvaisiksi, kun taas homojen identifioitumista itseen leimaavat vapausihanteet ja suoran toiminnan ihannointi.

Käsitykseni mukaan juuri nämä maailmasuhteiden peruserot leimaavat heteroseksuaalien ja homoseksuaalien arvo- ja symboliuniversumeita. Niillä on vastineensa filosofian jakautumisessa toisaalta heteronomiseen eli toiseuden vallasta riippuvaiseen systeemifilosofiaan ja toisaalta persoonalliseen, minästä maailmaan suuntautuvaan eksistenssifilosofiaan. Siinä, missä homon persoonallisuutta leimaa identifikaatio itseen, siinä heteron persoonallisuus rakentuu valtakulttuureihin tai ryhmiin samastumiselle. Ehkä täten tulee ymmärrettäväksi, miksi homoille tyypitelty ”hyvä itsetunto” ja ”suorapuheisuus” saattoivat ja saattavat edelleen tuottaa vaikutelman ”fasismista”, vaikka tosiasiassa fasismi perustui heteroseksuaalisuudelle ominaisiin massakulttuuriarvoihin. Ja kenties tämän analyysin tuloksena on mahdollista ymmärtää myös sitä usein salaperäiseltä näyttävää yhteyttä, joka homouden ja natsismin välillä on virheellisesti nähty. Edellä selitetyssä valossa voidaan väittää, että natsismille ominainen mielivalta syntyikin siitä, kun tavalliset heteroseksuaaliset perheenisät *yrittivät olla ”homoja”*, toisin sanoen koettivat elää homoseksuaaleille ominaisten vapausihanteiden mukaisesti. Tämän ideologisen mutta samalla näennäisen liiton epäadekvaattiudesta johtui, että asiat menivät molempien piirustuksissa solmuun niin kuin televisiosarja *Angels in Americassa.* Heterovallan muuttumisessa heterofasismiksi oli siis kyse homoseksuaalisten valtio- ja yhteiskuntaihanteiden vääristymisestä epäadekvaatteihin muotoihin heteroseksuaalisen enemmistön ja massakulttuurin tajunnassa. Heterofasismi on voinut ilmetä yhtä hyvin kansallissosialistisena nationalismina ja neuvostokommunismina kuin liberalismiin perustuvana ääriutilitarisminakin. Myös edustuksellinen demokratia on eräänlaista poikien keskinäisen vallanjaon ja insestikiellon ilmausta. Niille on ollut yhteistä heteroseksuaaliseen symboliuniversumiin perustuva immanentti ja materialistinen arvomaailma, joka on muodostanut vastakohdan homoseksuaaliselle ja transsendentaaliselle spiritualiteetille.

Hitleriä kohtaan osoitettu viha on useissa tapauksissa ollut piilotajuista aggressiota, joka on kohdistettu hänen persoonansa läpi tihkunutta homoseksuaalisuutta vastaan. Kun aggression kohteena on ollut homoseksuaalisuus sinänsä, voidaan sanoa, että Hitleriä on parjattu tarpeettomasti tai liikaa. Kansallissosialistista nationalismia ja fasismia kohtaan suunnattu viha on silloin itse muuttunut eräänlaiseksi fasismin muodoksi, jota tässä tutkimuksessa kutsun heterofasismiksi. Sen mukaisesti fasismilla tarkoitetaan poliittista kiihkoilua yleensä, eikä sillä niin muodoin viitata pelkkään italialaiseen nationalismiin. Niinpä myös tässä teoksessa käyte-

tyllä heterofasismin käsitteellä viitataan heteroseksuaalisten arvojen sekä heteroyhteiskunnan eri instituutioitten, kuten heterotieteen, heterotaiteen, heterokasvatuksen ja heterovaltion puolesta esitettyyn sekä homoseksuaalisuuden vastaiseen kiihkoiluun.

Psykoanalyytikko Erich Fromm onnistui aikoinaan selittämään fasismin esiinnousua historiallisella ja sosiaalisella tilauksella. Hänen argumenttinaan teoksessa *Escape from Freedom* (1941) oli näkemys, että eurooppalaisten ihmisten vapauduttua kirkon henkisestä holhouksesta 1800-luvulla heidän valmiutensa kohdata omaan vapauteensa sisältyvät haasteet eivät olleet tarpeeksi kehittyneet.[142] Niinpä tuon ajan ihmiset eivät kyenneet eivätkä halunneet ottaa vastaan vapauteensa liittyvää vastuun taakkaa vaan siirsivät sen maallisten auktoriteettien kannettavaksi. Näin syntyi tilaus suurten poliittisten diktaattorien esiinnousulle.

Frommin esittämää analyysia voidaan pitää teoreettisesti ansiokkaana, koska moraalisen tuomitsemisen asemasta se etsi inhimillisen käyttäytymisen selitysperusteita psyko- ja sosiodynamiikan piiristä. Mutta käytännössä myös Fromm tuli sivuuttaneeksi psykoanalyyttisen teorian erään keskeisen lähtökohdan: johtajan ja johdettavien välisen symbioottisen suhteen. Führer ja kansahan eivät olleet vain alamaisuus- tai käskysuhteessa vaan lapsen ja äidin suhdetta vastaavassa riippuvuussuhteessa, jonka keskeisen motiivin muodosti paitsi kansan halu heijastella itseään johtajassa, myös johtajan narsistinen halu peilata itseään kansassa. Tuo reflektiivinen suhde on jo sinänsä heteroseksuaalinen, modernille politiikkakäsitykselle ominainen riippuvuussuhde, joka muodostaa vastakohdan antiikin kreikkalaisesta filosofiasta tunnetulle henkisen itsenäisyyden ja itsestä huolehtimisen ihanteelle.

Siinä, missä direktiiviseen käskyvaltaan perustuvaa suhdetta voitiin pitää ”homoseksuaalisena” relaationa, joka leimasi kirkon valtarakenteille perustuvaa hierarkkista alamaisuussuhdetta, siinä 1900-luvulla esiin noussut reflektiivinen politiikanteko ja johtajuus edustivat heteroseksuaalista tapaa tehdä politiikkaa. Tämän huomautuksen perusteella tulemme jälleen tärkeään johtopäätökseen: Hitlerin poliittinen johtajuus ei ollut lopultakaan kovin direktiivistä, suoraviivaista eikä selkeää, mikä olisi ollut ominaista vielä 1800-luvun poliittiselle hallinnolle. Sen sijaan hänen edustamansa johtajuus oli merkki 1900-luvulle tyypillisestä kansan suosion tavoittelusta ja reflektiivisestä suhteesta, joiden kautta modernille yhteiskunnalle ominaiset uudet piirteet tulivat mahdollisiksi. Niitä olivat radioiden ja muiden tiedotusvälineitten avulla tapahtuva laajojen joukkojen manipuloiminen sekä propaganda. Hitler siis heijasteli itseään kansassa, aivan niin kuin kansa heijasteli itseään Hitlerissä. Näin ollen Hitler ei voinut myöskään vastustaa kiusausta puhua kansalle juuri sellaisia asioita, joita hän aavisti kansan pitävän tärkeinä. Niin olivat halki vuosisatojen tehneet kaikki populistit, myös ne, joita antiikin kreikkalaiset ja roomalaiset filosofit halveksuivat, mutta 1900-luvulla asia sai kokonaan uudet mittasuhteet joukkotiedotuksen kehityksen myötä. Tämän huomautuksen merkitys on siinä, että reflektiiviseen ja narsistiseen suhteeseen ajauduttuaan Hitler ei oikeastaan ollut

sellainen autoritaarinen johtaja, jollaiseksi Fromm tulkitsee häntä, vaan hän oli pikemminkin eräänlainen kansan marionetti. Päästyään valtaan ja ehdollistettuaan itsensä kansan mielipiteille Hitler alkoi toteuttaa politiikkaa heteroseksuaalisen enemmistön ehdoilla, ja niinpä hänestä tuli kansan syvien rivien äänitorvi, aivan niin kuin myös hänen edustamastaan politiikasta tehtiin heteroseksuaalisen enemmistön mukaista: heterofasistista.

Populismia arvosteltaessa esitetään usein vastakysymys, mitä pahaa kansan kannatuksen kalastelussa on, paitsi että enemmistöt ovat usein väärässä ja viisaat ovat yhteiskunnassa vähemmistönä. Hitlerin edustamaa populismia on usein luonnehdittu äärioikeistolaiseksi siihen liittyvän isänmaallisuuden vuoksi, mutta jo hänen perustamansa puolueen nimi kertoo, että kyse oli eräänlaisesta sosialismin muodosta: kansallissosialismista. Samoin Mussolini oli alun perin sosiaalidemokraatti. Vaikka Hitlerin 1920- ja 1930-luvulla esittämät ihanteet olivat luonnehdittavissa oikeistolaisiksi niihin liittyvän individualistisen ja isänmaallisen painotuksen vuoksi, kansallissosialistinen liike muotoutui käytännössä erääksi sosialistisen totalitarismin lajityypiksi. Sana ”sosialismi” oli kirjattu liikkeen nimeen laajojen työläisjoukkojen houkuttelemiseksi äärimarxilaisen ajattelun piiristä Hitlerin omiin riveihin.

Kansan saatua otteen Hitleristä kansallissosialistinen liike alkoi kuitenkin muotoutua pelkästään vasemmistososialistiseksi hirmuvallaksi, joka koki pääasialliseksi vastustajakseen sosialismin jyrkemmän muodon, marxilaisen kommunismin. Tultaessa 1930-luvun puolen välin yli Hitlerin edustama kansallissosialistinen liike ja puolue olivat muuttuneet heteroseksuaalisia arvoja toteuttavaksi heterofasismin käsikassaraksi, jolle ylimpiä arvoja edustivat naturalistiset lajinsäilytyspäämäärät ja heteroseksuaalisen kansallisvaltion turvaaminen. Lopulta kävi niin, että Saksan itärintamalla sosialismin heteroseksuaaliset muodot taistelivat henkihieverissä keskenään.

Jos 1930-luvun saksalaista nationalismia voitiin pitää vielä patriarkaalisuuden, sovinismin ja maskuliinisen nationalismin ilmentymänä, siitä oli toisen maailmansodan alkuun mennessä muotoutunut myös heteroseksistinen liike. Asemaansa vahvistaakseen natsit keksivät propagandatempukseen jopa valtakunnallisen äitienpäivän. Alkuperäisten päämääriensä vuoksi kansallissosialistinen liike miellettiin kuitenkin pitkään vain oikeistolaiseksi ja patriarkaaliseksi liikkeeksi. Voidaankin sanoa, että toisen maailmansodan aikana Euroopassa taistelivat matriarkaalinen Neuvostoliitto ja patriarkaalisena pidetty nationalismi. Kommunismin taakse liittoutuessaan Englanti ja Yhdysvallat menivät omassa naisellis-imartelevassa homovastaisuudessaan mieluummin matriarkaatin puolelle kuin miesvaltaisena pitämänsä natsi-Saksan puolelle. Siinä mielessä länsiliittoutuneet arvioivat kapitalismin ja kommunismin välisen ideologisen kuilun suhteellisen vähäarvoiseksi asiaksi verrattuna siihen kuiluun, jonka ne näkivät heteroseksuaalisen maailman ja homoseksuaalisena pidetyn saksalaisen arvouniversumin, välillä. Englanti ja Yhdysvallat ryhtyivät siis mieluummin vastustamaan Saksaa, jonka he katsoivat olevan sovinistisen patriarkaatin hallussa, sen asemasta, että ne olisivat ryhtyneet hyökkäämään naiselliseen toiseu-

denvaraisuuteen ja kollektivismiin vannovaa äiti-Venäjää vastaan. Juuri tämä paljastaa liittoutumarakenteiden heteroseksistisen luonteen. Englannin ja Yhdysvaltojen meneminen Neuvostoliiton taakse toisessa maailmansodassa (huolimatta niiden välillä vallitsevista ideologisista erimielisyyksistä) osoittaa selvästi, kuinka jyrkkää viha patriarkaalista ja nationalistista *mieskulttuuria* vastaan oli. Yhdysvallat ja Englanti olivat valmiit luopumaan jopa ideologisista esteistään liittoutuessaan kommunistien kanssa ja ilmaistakseen Hitlerin persoonaan kohdistuvaa piilotajuista *homovastaisuuttaan*.

Edellä esitetyt ajatuskulut saattavat vaikuttaa lukijasta hurjilta, mutta kyseisten tulkintojen tietoisuuteen saattamisessa on myös niiden informatiivinen arvo. Koska kyse on historian tapahtumien psykoanalyyttisesta tutkimuksesta, ei tällaisten tulkintojen oikeaksi todisteleminen voi tapahtua pelkän historiallisen fakta-aineiston varassa, vaan edetäkseen oivaltamaan historiallisten tapahtumien toimintadynamiikkaa niin tutkijan kuin lukijankin on pystyttävä ja suostuttava näkemään pelkkien immanenttien tapahtumien läpi ja yli. Juuri tällainen ymmärtämään pyrkivä asenne ennalta ehkäisee ilmiöiden tarkastelijoita sortumasta turhaan moralisoimiseen niiden merkityksiä arvioidessaan.

Voittajien kirjoittama historia ei ole koskaan ollut entistä parempaa, ja keskitysleirit ovat kuuluneet kaikkeen sodankäyntiin. Myös Saksan ja Suomen yhteinen vihollinen, Neuvostoliitto, toimitti vangeiksi saamansa suomalaiset Siperiassa sijaitseville keskitysleireille ja sitä kautta varmaan kuolemaan. Yhdysvalloissa asuvat japanilaiset siirtolaiset puolestaan toimitettiin kansalaisuudestaan riippumatta niin ikään vankileireille, eikä ole epäilystäkään, etteivätkö rodulliset tekijät olisi vaikuttaneet myös siihen, miksi Yhdysvallat kokeili atomipommia sodan loppuvaiheessa nimenomaan Kaukoidässä eikä valkoisen rodun piirissä Euroopassa. Heterofasismin ajautuminen holokaustiin niin toisen maailmansodan aikana kuin sen jälkeenkin viittaa viime kädessä heteroseksuaalisen valtakulttuurin keskeiseen kipukohtaan: väestön paisumiseen ja siitä seuranneeseen hallitsemattomuuteen.

6.2.4. Poliittisen identifikaation ongelmat

Olen edellä esittänyt arvion homoseksuaalisuuden ja nationalismin väitetystä yhteenkuuluvuudesta ja näiden asioiden tosiasiallisista eroista. Samalla olen pyrkinyt selittämään, millä tavoin heteroseksuaalisuus ja natsismi liittyivät yhteen. Entä pyrinkö itse asettumaan poliittisen oikeiston vai vasemmiston kannalle mielipiteissäni? Vastaukseni on, että en halua asettua sen enempää oikeiston kuin vasemmistonkaan edustamien mielipiteiden taakse enkä liittoutumaan poliittisia aatteita lähellä olevien tieteellisten oppisuuntien leireihin. Sekä oikeiston että vasemmiston näkemykset ovat edustaneet heteroiden tapaa tehdä politiikkaa. Homoseksuaalisen arvomaailman toteuttaminen on osoittautunut mahdottomaksi molempien sisäpuolella, ja oikeiston ja vasemmiston koko jännitekenttä ilmaiseekin vain heteroseksuaaliseen valtakulttuuriin liittyviä symboliarvoja. Niinpä tulevaisuuden

homovaltiossa poliittinen järjestäytyminen tapahtuu toisenlaisin perustein.

Kun homot ovat koettaneet ajaa asioitaan yleispuolueiden kautta, on seurauksena ollut juuri sellainen arvodynaaminen konflikti, joka leimasi myös 1930-luvulla eläneiden homojen oman vapautumisprosessin ja kansallissosialistisen uhon suhdetta. Homoseksuaalinen yksilö joutuu nykyisissäkin puolueissa keskelle heteroarvojen viidakkoa ja siten myös toimintayhteyksiin, joista hän ei tiedä, missä hän elää. Esimerkiksi kunnallisvaalit ovat tyypillisesti vain "päivähoito- ja lapsiperhevaalit", ja poliittista osallistumista toteutetaan suvaitsevuuden ja monikulttuurisuuden ideologioiden kautta. Niitä vastaavien ajattelumallien mukaan toimiessaan homot eivät tavoittele enää tasa-arvoa välttääkseen olemasta muita *parempia*, vaan etnisten vähemmistöjen tavoin myös meidät taivutellaan todistelemaan, että emme ole *huonompia* – tai että olemme "ihan samanlaisia ihmisiä". Mutta tämäkin malli on osoittanut oman kelvottomuutensa. Suvaitsevaisuuteen tukeutuminen on jatkanut oikeuttamispolitiikkaa, jonka tieteellisenä vastineena tunnetaan normalisointitutkimus. Se merkitsee oman statuksen puolustelua pyrkimällä osoittamaan oma asema mahdollisimman samanlaiseksi kuin valtakulttuuri itse. Sopeuttamisen ja sietämisen välityksellä ei voida tuottaa kestävää vähemmistöpolitiikkaa, vaan siihen tarvitaan oma poliittinen puolue, mielellään suvereeni kansallisvaltio.

Tärkeimmän kysymyksen muodostaa, minkä vuoksi homoseksuaalisen miesliikkeen historiaa kirjoittamaan pyrkineet henkilöt ovat tukeutuneet sen tapaisiin taustateoreetikoihin, jotka ovat halunneet löytää yhtäläisyyksiä homoseksuaalisuuden ja kansallishenkisyyden väliltä. Miksi he ovat halunneet arvottaa nämä yhteydet mahdollisimman kielteisesti ymmärtämättä sitä, mistä koko liikehdinnässä oli kyse? Esimerkiksi 1960-luvun seksuaalivähemmistöliikkeen vasemmistolaiset aktivistit etsivät tukea marxilaisilta ajattelijoilta, joista eräs oli Theodor W. Adorno. Tosiasiassa Adornon käsitys homoseksuaalisuudesta oli rasistinen ja sisälsi samaa omaan aggressioonsa tukehtuvaa vihamielisyyttä kuin hänen käsityksensä yksilöä kunnioittavista poliittisista järjestelmistä muutoinkin. Esimerkiksi kirjoituksessaan *Minima moralia* Adorno automaattisesti katsoo, että "totaliteetit ja homoseksuaalisuus kuuluvat yhteen".[143] Hänen tarkoituksensa oli todistella, että homojen ja poliittisen oikeiston yhteenkuuluvuudessa oli muka jotain väärää. Sen sijaan kukaan ei kysy *millä tavalla* ja *mistä syistä* totalitarismi ja homoseksuaalisuus on liitetty yhteen. Juuri näihin kysymyksiin olen pyrkinyt vastaamaan edellä. Suorimmin Adornon esittämän väitteen kritiikin voisi lausua niin, että nykyaikana homojen oman edun mukaista olisi hakea tukea nimenomaan *poliittisen oikeiston kannattamista yksilöarvoista*, joiden varaan voidaan rakentaa moniarvoista yhteiskuntaa. Poliittinen oikeistohan on perinteisesti puhunut yksilöllisyyden, erilaisuuden ja vapausoikeuksien puolesta, kun taas vasemmistoliikkeet tunnetaan tavastaan vannoa massakulttuurin, joukkohengen ja laumasieluisuuden varaan: keskiarvoluomuksiin ja sen tyyppiseen tasa-arvopolitiikkaan, jossa ihmisten tasa-arvoa koetetaan edistää yhdenmukaistamisen kautta. Tätä kollektivismin ideologiaa hyödynsivät myös kansallissosialistit. Sekä kansallissosialistiset että kommunisti-

set totaliteetit ihannoivat heteroseksuaalisen valtakulttuurin arvoja ja ihmiskuvaa, kun taas homojen omat vähemmistönationalistiset pyrkimykset ovat sijoittuneet molempien poliittisten totaliteettien ulkopuolelle.

Vasemmistolaisen seksuaalivähemmistöliikkeen ajatuskulkuna näyttääkin olleen se, että ”synkäksi” leimatun historian esiin kaivaminen puhdistaisi ilmaa ja johdattaisi oman aikamme homot poliittisesti korrektiin kansandemokraattiseen ajattelutapaan, jossa meidät pakotetaan identifioitumaan syrjäytyneeseen ja ulkopuoliseen väestönosaan: kerjäämään oikeuksia poliittiselta vallalta. Tämä herättää kysymyksen, miksi homoilla ei saisi olla hyvä itsetunto? On kai luonnollista, että homojen vapautusliikkeet hakivat tukea *sekä* oikeistolaisista *että* vasemmistolaisista anarkiamuodoista aina vuoden 1969 Stonewallin mellakoihin asti. Miten muutoin olisi voinut ollakaan, kun homoseksuaalisuus oli säädetty rikokseksi Suomessakin vuoteen 1971 saakka? Historiallisen tilanteen huomioon ottaen on siis ihmeteltävää, että homoseksuaalisen miesliikkeen aggressionilmaisut jäivät *niinkin vähäisiksi* kuin ne jäivät 1930-luvun nationalistisissa virtauksissa.

Ongelman homojen poliittisessa identifikaatiossa on kautta aikojen muodostanut se, että poliittinen tuki seksuaalivähemmistöille on luovutettu lähinnä vasemmistopuolueissa, joiden pulmana on ollut edellä mainittu kollektivismi. Vaikeus ei ole ollut homoissa itsessään vaan puoluevallan omassa ennakkoluuloisuudessa, jonka mukaisesti poliittisia toimintavapauksia ja ehdokkuuksia on myönnetty vasemmistopuolueissa pelkkien suvaitsevaisuusarvojen nojalla, eivätkä oikeistopuolueet ole tunnustaneet yksilöllisyysihanteidensa velvoittavaa luonnetta. Tässä mielessä poliittisen oikeiston suhtautumisessa homoseksuaalisuuteen on ollut jotain hyvin ristiriitaista.

Eräällä tavalla tämän vahvistaa libertaristina tunnettu poliittisen filosofian professori Robert Nozick, joka juuri ennen kuolemaansa lausui filosofisia käsityksiään puolustaen seuraavasti: ”Oikeistolaiset pitävät vapaita markkinoita kannattavista argumenteista mutta eivät pidä yksilönvapauden puolustamisesta silloin kun sillä tarkoitetaan homojen oikeuksia, kun taas minä pidän niitä yhteenkuuluvana kokonaisuutena.”[144] On vaikea sanoa, voitaisiinko tätä toteamusta pitää erään nykyajan oikeistoanarkistin kaapista tulona, mutta hänen ajatuksensa paljastavat ainakin sen, että oikeistolaiset arvot voivat olla paljon lähempänä homoseksuaalien sydäntä kuin sosialismin muodot. Tämän osoitukseksi Robert Nozick ja Ronald Reagan kannattivatkin homojen oikeuksia avoimesti, vaikka he (lähinnä hiv-kriisin vuoksi) suhtautuivat konservatiivisesti niin sanottuun vapaaseen seksiin.

Entä miten itse paikannun politiikan kentälle? Vaikka mielipiteitäni voidaan väittää oikeistolaisiksi, en sijoita itseäni puoluekartalle vaan anarkistisesti sen ulkopuolelle. Homot eivät yleensäkään löydä itseään poliittisen väriviuhkan viipaleista, sillä koko oikeisto–vasemmisto-akseli on heteroiden luoma ja hyödyntää heteroseksuaalista arvomaailmaa. Heteroseksuaalinen valtakulttuuri tunnustaa naturalismiinsa perustuen vain taloudelliset kulutusmahdollisuudet eli supermarkettilinjan. Niinpä oma homoseksuaalinen anarkismini ei olekaan heteroille ominaista rähjäistä kapinointia vaan vapauden raikasta filosofiaa.

6.2.5. Kuinka näkemys Hitleristä homona vaatii muuttamaan historiantulkintoja?

Ajateltakoonpa Hitleristä muutoin mitä tahansa, joka tapauksessa selvää on, että hän oli yksi viime vuosisadan merkittävimmistä poliitikoista. Hän oli hahmo, jonka persoonaan jokainen länsimainen ihminen on joutunut ottamaan kantaa. Eräs syy hänen henkilönsä kiehtovuuteen on varmastikin ollut se, että hän oli homo. Sen lisäksi, että hän oli äärimmäisen lujaluonteinen ja sai tahtonsa harvinaisella tavalla toteutetuksi, hän kunnostautui myös taiteilijana ja esteetikkona. Hitlerille ovat velkaa jopa Hollywoodin amerikanjuutalaiset elokuvamogulit, sillä ilman natseja, heidän univormujaan ja toiminnallisuuttaan, ei sotaelokuviin saataisi dramatiikkaa. Ironista onkin, että juutalaisjohtoinen elokuvateollisuus rahastaa nykyään natsien joukkotuhoutumiseen johtaneilla toisen maailmansodan tulkinnoillaan. Keskeistä on, että aina kun amerikkalaisissa elokuvissa vihataan natseja, aggressio kohdistuu peitellysti natsismiin sisältyvää piilevää homoseksuaalisuutta vastaan. Aivan samalla tavoin Hitler vihaamalla juutalaisia vihasi itse asiassa heteroita. Syy natsielokuvien kiehtovuuteen näyttääkin olevan niiden latentissa homoseksuaalisuudessa.

Ainoa henkilö, jota Hitler hieman pelkäsi ja kunnioitti, oli marsalkka Mannerheim, jolla ei ollut Hitlerin (ensimmäisen maailmansodan korpraali) sodanjohtotaidoista korkeaa kuvaa. Mannerheim menestyikin sotilaana ja valtionjohtajana, mutta hän ei pärjännyt poliittisen linjan vetäjänä. Caesar puolestaan menestyi hänkin sotapäällikkönä ja johtajana, mutta myös hänen poliittiset linjanvetonsa jäivät laihoiksi. Sen sijaan Hitler yritti luoda poliitikon ja sotapäällikön tehtäviensä ohella kokonaan uudenlaisen historiankäsityksen ja oli lisäksi kohtalaisen lahjakas kuvataiteilija. Lukioaikainen historian opettajani totesikin Hitlerin piirtämiä akvarelleja esitellessään, että en ainakaan minä – koulun penkkejä tuohon aikaan kuluttanut homon näköinen lukiolainen – ”varmasti yhtä hyviä piirtäisi”. Tuossa sinänsä ikävänsävyisessä huomautuksessaan hän saattoi olla oikeassa, vaikka hän tulikin sillä tavoin osoittaneeksi, kuinka homoiksi otaksutuille henkilöille ilkeillään heterokoulun käytännöissä.

Tämän kirjan keskeinen tehtävä on sen tosiasian julkilausumisessa, että Hitlerin homoseksuaalisuutta ilmentäneiden ihanteiden kieroutuminen aggressioiksi ei ollut välttämättä pahan tahdon tulos vaan seuraus Hitlerin homoseksuaalisuuden vääristymisestä ja tukahduttamisesta heteroseksuaalisessa valtakulttuurissa. Hitlerin ohjelmanahan oli nationalistisin perustein johdetun maskuliinisen politiikkakäsityksen organisointi. Hän joutui kuitenkin sopeuttamaan näkemyksensä heteroseksuaaliseen valtakulttuuriin saadakseen kannatusta, ja se puolestaan merkitsi koko idean vesittymistä ja kääntymistä väkivaltaisille linjoille. Juuri tästä johtuvan närkästyksensä Hitler ilmaisi myöhemmässä käsityksessään, että kansa oli ”pettänyt” hänet. Epäselvää on, oliko hänen valtioihanteidensa homoseksu-

aalinen alkuperä hänen itsensä tiedostama. Todennäköistä on, ettei hän tiedostanut omien valtioideaaliensa homoseksuaalista dynamiikkaa lainkaan. Niinpä hänen ajatuksillaan oli kaikki edellytykset kääntyä kieroon heteroseksuaalisessa valtakulttuurissa. Hitlerin muotoileman kansallisromanttisen valtioihanteen pilasi lopulta hänen sammumaton juutalaisvihansa, joka käytännössä vei menestymisen mahdollisuudet hänen poliittisilta hankkeiltaan. Vihan kohde oli nimittäin väärä. Väitteeni on, että Hitler vihasi juutalaisissa nimenomaan heteroseksuaalista valtakulttuuria ja sen normeja. Samaan tapaan hän vihasi kommunisteissa ja sosialisteissa heteroita ja joko äidin- tai isänvaltaa – ja homoseksuaaleja vihatessaan hän koetti peitellä omaa homoseksuaalisuuttaan.

Syy Hitlerin aggressiivisuuteen oli heteroseksuaalinen valtakulttuuri, aivan niin kuin syy natsismiin oli bolsevismin uhka. Hitlerin persoonaa saattaakin valaista, jos pohditaan, mistä natsismi oikeastaan seurasi. Mitä natsismi oli ja miksi se epäonnistui? Kansallishenkisyydellä on luonnollisesti yhteys ihmisen persoonallisuuden rakentumiseen. Voidaan sanoa, että natsismi ja fasismi olivat tietoisen minän syntymisen välttämättömiä seurauksia. Tietoinen minuus haluaa rakentaa itsemääräämisoikeuteen, omaehtoisuuteen ja suvereeniin toimintakykyyn perustuvan yhteisön, yhteiskunnan ja valtion. Tällainen kehityskulku on ymmärrettävä, ja esimerkiksi Erich Fromm on selittänyt sitä näkemällä tuonkaltaisessa kehityksessä länsimaisen ihmisen vapauskriisin. Hän tosin arvotti vapautumisen kielteisesti nähden siinä vain ”pakoa vapaudesta”. Koska vapaus ja homoseksuaalisuus ovat toistensa käänteispuolia ja seuraavat toisiaan, voidaan sanoa, että Frommin selitysyritys epäonnistui kurjasti. Se ei ottanut huomioon, kuinka eri tavoin homoseksuaalisuus suhteutuu enemmistönationalismiin ja vähemmistönationalismiin, ja Frommin teorioissa sekä nationalismia että homoseksuaalisuutta selitettiin jo alun perin psykoanalyyttisesti ja siinä mielessä heteroseksistisesti.

Natsismin aatteelliset soihdut sammuivat nopeasti, sillä alkaessaan rakentaa kannatustaan heteroseksuaalisen persoonallisuuskäsityksen toimintadynamiikalle kansallismielisyys etääntyi alkuperäisistä yhteyksistään. Hitler joutui keräämään tukea massoilta, ja massojen kannatuksen mukana kuvaan astuivat heteroseksuaalisen valtakulttuurin pyyteet. Heteroseksuaalit puolestaan omaksuivat nationalistiset ihanteet helposti, sillä he eivät tunnistaneet niiden homoseksuaalisia motiiveja vaan näkivät niissä pelkästään avaimet omaan vapautumiseensa. Länsimaisen ihmisen emansipaatiokehitykseen liittyvä todellinen traagisuus voidaankin lausua niin, että homoseksuaalinen arvomaailma tarjosi heteroille vapautumisen mallin, mutta vapautumisen kääntyminen kumoon johtui tosiasiasta, että homoseksuaalisen elämäntavan toteuttaminen osoittautui heteroille täysin sopimattomaksi.

Homoseksuaalisuudelle ominaista natsien tavoitteissa oli yritys siirtää valtiolliset haaveet kansallisvaltioihanteeseen, antiikin ihailu, pyrkimys puhtaaseen ja kauniiseen rotuun sekä yleinen maskuliinisuuden ja toiminnan ihannointi. Nämä pyrkimykset olivat alun perin vain esteettisiä, ja niiden kautta lausuttiin homoeroottisia symboliarvoja. Kieroon ne kääntyivät

tultuaan heteroiden toteuttaman *massakulttuurin* välineiksi. Niinpä kyseisillä homoseksuaaliseen estetiikkaan liittyvillä arvoilla ei ollut muuta mahdollisuutta kuin päätyä ymmärretyiksi täysin väärin, kun politiikkaa alettiin tehdä heteroiden ehdoilla. Tässä on yksi syy myös siihen, miksi homoseksuaalisen arvomaailman organisointi elämänkäytännöksi on mahdollista vain omassa homovaltiossa, jossa kauneuteen ja hyvyyteen tähtäävää politiikkaa voidaan toteuttaa ilman heteroiden harjoittamaa väkivaltaa ja terroria.

Hitlerin kaksi suurta virhettä olivat juutalaisvainot ja ajautuminen kahden rintaman sotaan. Juutalaisvainot keskitysleireineen muodostivat jättiläismäisen katastrofin, jonka lopulliseen ratkaisuun oli toisaalta vaikuttamassa liittoutuneiden aiheuttama paine. Oikeampi vihan kohde olisi ollut heteroseksuaalinen valtakulttuuri, jota juutalainen ajattelu tosin tuki. Kahden rintaman sota puolestaan oli taktinen erehdys, joka johti siihen, ettei strategista päämäärää eli kommunistisen hirmuhallinnon lyömistä saavutettu ennen Euroopan yhdistymistä nykyisen kaltaiseksi läntisten teollisuusmahtien johtamaksi voimaksi.

Euroopassa vallinnut nationalistinen pyrkimys, joka myöhemmin on alkanut toteutua kansallisvaltioista yhteen punotun Euroopan unionin muodossa, ei ole ollut vain poliittiseen identiteettiin tai aatteelliseen linjanvetoon liittyvä ilmiö. Valistuksen ihanteiden varaan perustetun rationalistisen valtion muodostaminen on sisältänyt myös teologisen kannanoton, joka koskee suhdetta juutalais-kristillisen uskonnon mahtiasemaan ja ontologiseen jumalaoletukseen. Kyseessä on siis perimmältään samantyyppinen totaliteetti kuin Hitlerinkin unelmissa, mutta internationalistisessa eli kansallisvaltioita sortavassa ja sikäli täysin käänteisessä merkityksessä. Perimmältään tämän internationalistisen totaliteetin luonne on heteroseksistinen ja juutalais-kristillisellä tavalla teologinen.

Hitlerin edustama ontologisen jumalakäsityksen vastaisuus puolestaan oli pohjimmiltaan homoseksuaalista ja antijuutalaista. Juutalais-kristillisessä uskonnossa keskeistä oli sen heteroseksistisyys ja ontologista jumalakäsitystä edustava luonne, joka ylläpiti historian oidipaalista draamaa. Siihen puolestaan liittyi Jeesuksen sovittajantehtävä, takaisintulon odotus ja ne kristillisen ajatteluperinteen piirteet, joita käsittelimme jo tarkastellessamme Jeesuksen elämää. Peruuttaakseen homojen omaa vapautumista hidastavan uskonnollisen tapahtumasarjan ja edistääkseen paluuta jumaluuden aitoon kohtaamiseen Hitler etsi apua jopa okkultismista ja koetti saada käsiinsä paitsi tarunomaisen Graalin maljan, johon Joosef Arimatialainen kokosi Jeesuksen veren, myös niin sanotun sadanpäämies Longinuksen keihään, jolla Jeesuksen kylkihaavat oli apokryfisen Nikodeemuksen evankeliumin mukaan viillelty.[145] Niiden tavoittelemisella oli ilmeisesti tärkeä symbolinen merkitys ihmisen matkalla kohti Nietzschen viitoittamaa yli-ihmisyyden aamuruskoa, ja kyseisen keihään haltuun saanti Wienin valtionmuseosta näyttääkin kymmenkertaistaneen Hitlerin voimat *Anschlussin* vuonna 1938. Jos Hitler olisi sattunut kuolemaan samana vuonna, häntä pidettäisiin pyhimyksenä tänäkin päivänä, ja hänestä olisi tullut Saksan kansalle pysyvä messias oman Kristus-kompleksinsa ja kansalaisten sosio-

dynaamisten odotusten yhteensopivuuden vuoksi (vrt. analyysiini Jeesuksen persoonasta luvussa ”Jeesus Kristus homoseksuaali”).

Kapitalismi ja sosialismi edustivat Hitlerille juutalaisia ajattelujärjestelmiä. Länsimaisen filosofian oidipaalinen tragedia perustui suureksi osaksi heteroseksistiseen arvomaailmaan sekä pinnallisuuteen, jonka myötä filosofian alkuperäinen yhteys antiikin kreikkalaiseen ajatteluun ja mieskulttuurin toteuttamiseen oli katkaistu. Oidipaalinen draama toteutui lopulta kohtalokkaalla tavalla myös Hitlerin omassa elämässä, kun lännessä häntä uhkasi setä-Sam ja idässä äiti-Venäjä.

Tämän analyysin tuloksena voimme ymmärtää paremmin Hitlerin antisemitismiä. Se oli seuraus hänen pyrkimyksestään projisoida heteroita kohtaan tuntemansa vastenmielisyys juutalaisyhteisöön. Toisaalta hänen juutalaisvihansa johtui ideologisesta painolastista, joka leimasi juutalaista dualistista ja ontologista jumalakäsitystä ja joka sitä kautta edusti myös heteroseksuaalista symboliikkaa. Lisäksi voidaan sanoa, että Hitler oli oikeassa käsityksessään, jonka mukaan sekä sosialismiin että kapitalismiin liittyvän ideologisen vallan avaimet olivat suurimmalta osaltaan joko juutalaisten sosialistien tai länsimaalaisten pääomanomistajien hallussa. Ironinen tosiasia on, että tuon ajan venäläiset sosialistijuutalaiset ja Itä-Euroopassa asuneet juutalaiset eivät olleet Vanhan testamentin juutalaisten *etnisiä* jälkeläisiä. Sen sijaan he olivat suurimmaksi osaksi polveutuneet Etelä-Venäjällä asuneesta ja kaupankäyntiä harjoittaneesta kasaariheimosta.

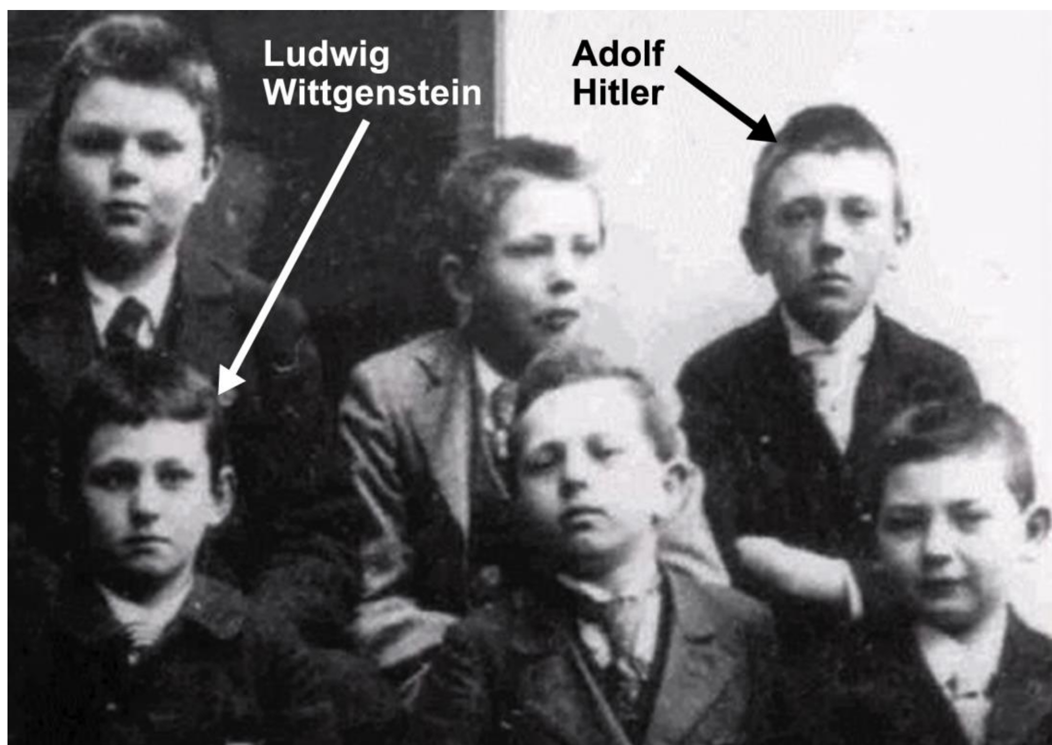
Ymmärrettävää onkin, ettei muinaiseen Israelin kansaan kuuluvia juutalaisia olisi yksinkertaisesti riittänyt Palestiinan alueelta useita miljoonia ympäri Eurooppaa, Venäjää ja Yhdysvaltoja. Sen sijaan kasaareja asui Venäjällä 1900-luvun alussa noin 11 miljoonaa. He olivat kääntyneet juutalaiseen uskoon jo 700-luvulla, ja 1800-luvulla he pyrkivät hallitsemaan myös Venäjän hovia. Kasaareja murhatessaan Hitler epäonnistui siis myös kohdistaessaan aggressionsa alun alkaen ”väärään kansaan”. Toisaalta kasaarijuutalaisetkaan eivät olleet puhtaita pulmusia moraalisilta elämäntavoiltaan. Myös he käyttivät pyhänä kirjanaan Talmudia, jonka raakoja kehotuksia väkivallantekoihin kauhisteltiin laajalti. Määräähän Talmud muun muassa surmaamaan jokaisen ei-juutalaisen, joka sattuu lukemaan kyseistä kirjaa, ja teoksessa lausutaan avoimesti, että sellaisen ihmisen saa tappaa surutta. Vastaavanlainen raakuus on tosin ollut myös monien muiden uskontojen yleispiirre, kuten totesin jo tämän kirjan alussa.

Juutalaisuudesta erotettua kristinuskoa pidettiin valtionuskontona myös Hitlerin johtamassa sotilasdiktatuurissa, mutta näin oli vain siksi, että sillä oli kansan suuren enemmistön kannatus. Paavit olivat ”suudelleet natseja” Benito Mussolinin luovutettua katoliselle kirkolle maa-alueen Vatikaanivaltion perustamista varten vuonna 1928 ja otettua kirkon suojelukseensa. Tosiasiassa Hitlerkin ainoastaan sieti kristittyjä, ja hänen unelmanaan oli aidolle saksalaiselle ajattelulle nojautuva valtiomuodostelma, jolla olisi juurensa niin antiikin Kreikan kukoistuskauden filosofiassa kuin nietzscheläisessä pyrkimyksessä uuden, vapaan ja omaehtoisen ihmisen luomiseen. Sen sijaan juutalaisuus ja kristinusko edustivat Hitlerille pelkkää rappiota.

Edellä esitetty syväanalyysi paljastaa, että 1900-luvun politiikka oli läpikotaisin heteroseksualisoitu elämänalue. Politiikan olemusta heteroyhteisössä leimaa nykyäänkin massakulttuuri, joka hautaa alleen myös sen omat päämäärät. Koska jokainen puolue tavoittelee enemmistökannatusta, kaikki puolueet vetoavat enemmistöjen arvoihin. Näin ollen jokainen puolue pyrkii maksimoimaan kannatuksensa ja tulee sitä kautta pyrkineeksi totalitaariseen valtaan. Totalitarismin muotoutumiseen johtava sosiodynamiikka vastaa siis heteroseksuaalisen perheen ja elämäntavan arvorakenteita. Tämä näkyy myös nykydemokratian toimintadynamiikassa. Heterot ovat ahneita ja naturalistisia, ja heitä leimaa halu saalistaa itselleen mahdollisimman paljon mammonaa. Tämän he tekevät homojen kustannuksella. Niinpä myös Hitlerin puheet Marilyn Monroen tuella tapahtuvaa kulttuurin amerikkalaistumista vastaan ovat tulkittavissa kannanotoiksi koko heteroseksuaalista valtakulttuuria kohtaan.

Tässä jaksossa on luotu katsaus Hitlerin homoseksuaalisuuteen ja ilmiöön, jota olen kutsunut heterofasismiksi. Fasismi sinänsä oli itsestään tietoiseksi tulevan persoonan kehittymiseen liittyvä sivutuote. Adekvaatin homoseksuaalisen elämäntavan ja toiminnan taustatekijä puolestaan on itsestään tietoinen persoona. Sen vastakohta on vaipuminen toiseudenvaraiseen ja reflektiiviseen neuvottomuuteen, jossa minuutta pidetään vain toiseuden heijastuksena. Poliittisena rakenteena kyseinen alistuneisuus merkitsee vaipumista kollektivismiin, sosialismiin, heteroseksismiin ja kommunismiin. Eräs tämän analyysin keskeisimpiä tuloksia on, että aina *kun maailmassa esitetään vihaa nationalismia kohtaan, tuo aggressiivisuus sisältää epäsuoraa ja symbolista homoseksuaaliseen arvomaailmaan, persoonallisuuteen ja maailmankatsomukseen sekä maskuliiniseen elämäntapaan kohdistuvaa vihaa*. Kyseinen aggressiivisuus ei kohdistu vain homoseksuaalisiksi oivallettujen asioiden omaan luonteeseen, vaan se johtuu heteroiden reflektiivisestä ja toiseudenvaraisuuteen vannovasta maailmasuhteesta, joka ajautuu ristiriitaan homoseksuaalien persoonallisuuskonstituutioon ja toimintadynamiikkaan liittyvän direktiivisen ja projektiivisen maailmasuhteen kanssa. Nationalismi voi olla luonnollisesti myös heteroseksuaalista, mutta silloin se vääristyy yleensä väkivaltaisiin muotoihin lajinsäilytysstrategisten intressien vuoksi.

Näiden tarkastelujen lopuksi on tärkeää todeta, että Hitlerin toimeenpanemat juutalaisvainot olivat tietenkin hirmuinen rikos. Hänen ideologinen vihansa oli kohdistettu epäadekvaatisti syyttömään ja viattomaan kansanryhmään. Sen kohteeksi olisi sopinut paremmin heteroseksuaalinen valtakulttuuri. Oman homoseksuaalisuutensa peittäen Hitler alkoi vainota myös homoja, ja pahoitella voi sitäkin, etteivät Churchill ja Hitler löytäneet paremmin toisiaan. Hitler oli politiikalle samaa kuin Wittgenstein filosofialle. He esiintyivät yhdessä jo Linzin reaalikoulun luokkakuvassa – he olivat viime vuosisadan suurimpia kaappihomoja, ja filosofien joukosta Wittgensteinin rinnalle paljastuu useita muitakin. Traagista mutta totta: Hitlerin ja Wittgensteinin yhteinen historia ei ole sattumaa, vaan molempien ura juonsi juurensa kulttuurin ahdasmielisyydestä, joka ei sallinut vapautta.

Kuva 3:

Ludwig Wittgenstein ja Adolf Hitler Linz Realschulen koulukuvassa vuodelta 1904.

6.3. HOMOSEKSUAALISUUS JA FILOSOFIAN SYVÄLLISYYS

Voittamisessa on epätotuuden siemen, mutta tappiosta alkaa totuus. Voittajia ohjaa epätotuuteen ja pinnallisuuteen heidän narsisminsa ja itseluottamuksensa, joka seuraa oman itsen heijastelemisesta muissa. Siihen perustuvat myös hilpeys ja juhlinta, eikä sotien ja urheilukilpailujen voittajia voidakaan yleensä arvostella liiallisesta vaipumisesta syvämietteisyyteen. Pikemminkin heitä leimaa masturbaation harjoittajille tyypillinen itseensä tyytyväisyys, joka tosin vaihtuu syyllisyyden tunteeksi ja huonoksi omaksitunnoksi. Tie voiton kukkuloilta murheen alhoon on onneksi lyhyt, kuten uransa lopettaneiden urheilijoiden ja maailmanmestareiden esimerkki osoittaa. Kyse on ollut itsepetoksesta. Sen sijaan se, joka jo alun perin valitsee häviäjän osan, hyväksyy maailmaan sisältyvän tappion ja puutteellisuuden.

Tuskin mikään on niin naiivia ja epäfilosofista kuin optimismi, paitsi jos iloitseminen tapahtuu kyynisyyden siivin, kuten homojen edustaman itseironian ja maailmanhalveksunnan tapauksessa. Koska maailma on puutteellinen, ristiriitainen ja mätä, ovat kyynikot, pessimistit ja tappionsa tunnustaneet häviäjät yleensä oikeassa. Siksi filosofienkin olisi johdonmukaista asettua hävinneiden puolelle, josta syvällisyys alkaa.

Suurin osa heteroseksuaalien symboliuniversumia hyödyntävistä analyyttisista systeemifilosofeista haluaa voittaa. He haluavat valloittaa karvakukkulan omilla ”metodeillaan”. Professorivallan edustajat ovat menneet

mielellään voittaneiden puolelle myös tiedepolitiikassa. Voittajia ovat olleet Englanti, Yhdysvallat, analyyttinen systeemifilosofia ja marxismi. Nationalismin voitto Saksassa kesti vain hetken, mutta tappion jälkeen sekin löysi totuuden – toisin kuin ydinpommiensa kanssa maailmaa valloittaneiden internationalististen suurvaltojen hurmahenkinen voitontahtoisuus. Ne hävisivätkin pahimmalla mahdollisella tavalla: menettämällä kulttuurinsa ja filosofiansa piiristä tappiollisuuden ja katkeruuden tuottaman syvällisyyden. Sen suurempaa syvällisyyttä ei filosofiassa voida kuvitella kuin häviöön, alakuloon ja nujerretuksi tulemiseen liittyvä totuudellisuus. Niinpä "hävinneet" osapuolet voittavat yleensä filosofisesti.

Heteroiden omaan itsepetokseen liittyy kyky katsoa tulevaisuuteen luottavaisesti. Syvällisesti tuota yhteiskuntaa tarkastelevatkin lähinnä sen ulkopuoliset jäsenet: homot. Entä miten on pelastuksen laita? Filosofian keskeinen motiivi kiteytyy kysymykseen, *miksi ihmisen täytyy kuolla*. Syynä siihen on maailman luomisesta seurannut todellisuuden epätäydellisyys ja ajallisuus sekä sydämen irtautuminen Jumalasta, mitä kuvataan myös perisynniksi. Pahiten tuo irrallisuus koskee heteroita, sillä siitä on tullut heidän uskontonsa, ja sen mukaisesti he ovat vailla pelastusta ja pelastuksen tarpeessa. Homo, joka katselee tätä näytelmää ulkopuolelta, on sen sijaan jo automaattisesti pelastettu oidipaaliseen rikokseen syyllistymättömyytensä vuoksi. Homoseksuaalien syvällisyys ja synkkyys onkin pohjimmiltaan erilaista kuin heteroiden epätoivoinen ahdistus ja surumielisyys, joka kertoo vain heidän oidipuskompleksistaan.

Heteroiden voitontahtoisuus ja heidän traagisuudestaan seurannut tappiomieliala ovat saaneet ilmaisunsa filosofiassa, aivan niin kuin homojen omasta häviäjän rooliin asettumisesta seuraava riemukas kohtalon ironian tiedostaminenkin. Filosofit eivät vain itse ole usein olleet tarpeeksi perillä oman ajattelunsa homoseksuaalisista motiiveista.

Heterotiedettä ja sen katteetonta optimismia sekä valloituksenhalua tarkastelimme jo edellä. Homoseksuaaliseen filosofiaan liittyvää synkkyyttä, pessimismiä ja ironiaa puolestaan ovat edustaneet modernin ajan filosofiassa Schopenhauer, Nietzsche ja Heidegger. Heitä kaikkia leimasi omasta voitontahtoisuudestaan huolimatta asettuminen valtakulttuurin ulkopuolelle: sen reunoille, rajoille ja terasseille, joilta nämä filosofit katselivat ja arvostelivat kaduilla ja toreilla vallitsevaa hälinää.

6.3.1. *La gaya scienza*

Erään kysymyksen nationalismin historiassa on muodostanut se, ymmärsivätkö natsit Friedrich Nietzschen ajatukset oikein vai väärin. Vaikka monella ihmisellä on epäilemättä kiusaus ajatella, että natsit ymmärsivät Nietzschen oikein, filosofian historian tutkiminen on osoittanut, että natsien tulkinnat Nietzschen filosofiasta menivät täysin pieleen. Erehdys on verrattavissa siihen, millä tavoin myös kansallismielisten homoseksuaalisten järjestöjen pyrkimykset tulivat ymmärretyiksi väärin ja kuinka ne kään-

tyivät kieroon heteroseksuaalisessa valtakulttuurissa. Nietzschenkään filosofiaa ei ymmärretty, ja massakulttuuria halveksivasta filosofista tehtiin lopulta pelkkä lajinsäilytysarvojen äänitorvi suostumalla hyväksymään hänen teoksistaan vain ne kohdat, jotka sisälsivät romanttisia ylistyksiä kukkealle luonnolle ja ihmiskunnan etevyydelle.

Tosiasiassa Nietzschen filosofia ilmentää omassa kyynisyydessään ja ironisuudessaan valtakulttuurien kritiikkiä ja jokaisen tyypillisen homoseksuaalin asenteita sekä arvomaailmaa. Hänen sappensa ja verensä sangviinisuus on sukua useimpien homoseksuaalien sisällä virtaaville vesille, ja nuo nestemassat liikkuvat samaan suuntaan. Nietzschen ajatusmaailma edustaa homoseksuaalista filosofiaa, vaikka kirjoittaja itse ei olisikaan luonnehdittavissa homoseksuaaliksi. Nietzsche sepitti naissukupuolelle paitsi jatkuvia herjoja, myös ylistyksiä, mutta silti hänen filosofiansa yleispiirteet ovat sopusoinnussa homoseksuaalisen identiteettirakenteen, arvomaailman ja elämänasenteen kanssa. Voidaanko siis sanoa, että Nietzsche oli eräs homoseksuaalisen filosofiakäsityksen edustaja samantapaisesti kuin Platon?

Nietzschen perhesuhteet ja hänen sukupuoliset seikkailunsa ovat paljonpuhuvia. Hänen naissuhteidensa merkitystä ei ole kenties vielä osattu tulkita täysin oikein. Nietzschen suhde omaan äitiinsä oli varsin kompleksinen, eikä hänellä ollut äidistään paljoa myönteistä sanottavaa toisin kuin isästään, joka kuoli Friedrich-pojan ollessa neljävuotias ja jota Nietzsche kuvaili kauniiksi enkelimäiseksi hahmoksi. Nietzschen kiintymys isäänsä oli kokonaan toisenlaista kuin olivat ne mielipiteet, joita hän esitti äidistään ja muusta naisväestä. Tämän seikan näkyvimpänä ja eniten paheksuntaa herättäneenä seurauksena hänen sisarensa ja äitinsä vaivautuivat jopa sensuroimaan Nietzschen mainintoja hänen omaelämäkerrallisesta teoksestaan *Ecce homo* pitäessään niitä solvaavina. On tietenkin selvää, että kannanotoista, joita Nietzsche esitti lähisukulaisistaan, ei voida johdella päätelmiä hänen seksuaalisesta suuntautumisestaan, mutta ainakin ne havainnollistavat hänen misogyniaansa ja sitä, että hän tuntui olevan kiintyneempi mies- kuin naissukupuoleen. Katsotaanpa, mitä Nietzsche kirjoitti teoksensa *Ecce homo* alussa isästään:

> Koen olevani etuoikeutetussa asemassa sen vuoksi, että isäni oli sellainen kuin oli. Hän vietti viimeiset vuotensa saarnamiehenä asuttuaan ensin useita vuosia Altenburgin linnassa, ja hänen saarnojaan kuunnelleet talonpojat sanoivat, että enkelit varmaankin muistuttivat häntä ulkonäöltään.[146]

Sen sijaan Nietzschen näkemys äidistään ei ole läheskään yhtä lämmin eikä myönteinen. Sisarensa poistamassa mutta sittemmin paikoilleen palautetussa kohdassa hän lausuu muun muassa näin:

> Karkeimman vastakohdan itselleni, vaistojen mittaamattoman alentuneisuuden, löydän äidistäni ja sisarestani. Veriside mokomaan *roskaväkeen* on todellakin jumalallisuuteni herjaamista. Tapa, jolla äitini ja sisareni ovat

> minua tähän hetkeen saakka kohdelleet, herättää minussa sanoinkuvaamatonta kauhua. Siinä on käynnissä varsinainen helvetinkone, joka toimii erehtymättömällä varmuudella osuen juuri niihin hetkiin, kun olen haavoittuvimmillani – parhaimpiin hetkiini. Silloin kaikki voimat menevät tuon myrkyllisen käärmeen kohtaamiseen.[147]

Naiset ovat osoittautuneet myös muiden kirjailijoiden jäämistöjen suojelijoina epäluotettaviksi sananvapauden vartijoiksi. Äiti ja tytär yrittivät aikoinaan pimittää homoseksuaaliksi tiedetyn Arthur Rimbaudin kirjallisesta jäämistöstä kaikki homoseksuaalisuuteen liittyvät kohdat, ja aivan samalla tavoin Friedrich Nietzschen sisko Elisabeth Förster-Nietzsche ja hänen Franziska-äitinsä yrittivät tuhota hermosairaaksi tulleen filosofin jäämistöstä viittaukset kyseisten naisten pahanilkisyyteen. Kuvaavaa on, että näiden naishenkilöiden tajunnassa edes kirjailijan muistoon liittyvä kunnioituksen ja totuudellisuuden vaatimus ei riittänyt antamaan Nietzschen esittämiä solvauksia anteeksi, vaan hänen psyykkistä luhistumistaan hyväkseen käyttäen nuo raivottaret yrittivät piilottaa hänen todelliset ajatuksensa.

Erään vihjeen siitä, ettei Nietzschen sukupuolielämä ollut kovin tyypillisellä tavoin heteroseksuaalista, antaa se, että hänen seurustelusuhteensa Venäjältä kotoisin olevan karjalaisneidon, Lou von Salomén, kanssa oli ohdakkeinen. Suuren osan tuosta ajasta hän eli eräänlaisessa kolmiodraamassa, jonka yhden kulman muodosti von Salomén kilparakastajana tunnettu kirjailija Paul Rée. Viitatessani edellä siteeratun tekstikohdan yleiseen misogyniaan ja Nietzschen seurustelusuhteiden jäämiseen löyhiksi pidän myös Nietzschen omaelämäkerrallisen teoksen nimeä *Ecce homo – Wie man wirt, was man ist?* (suom. *Ecce Homo – Miten tulla sellaiseksi kuin on?*) eräänlaisena kaapista tulona ja sen tyyppisen homoseksuaalisuuden tunnustuksena, joka ei hänen omassa maailmassaan löytänyt adekvaattia toteutumisyhteyttä. Teoksen nimi "Katso ihmistä" ei ainoastaan viitannut ristiinnaulitun yläpuolelle kiinnitettyyn kilpeen tai kertonut samastumisesta Kristuksen rooliin. Suoraan käännettynähän teoksen nimi tarkoittaisi "Katso homoa – Mitä mies oli, mitä hän on?", joten ei ole täysin arroganttia lukea siitä ainakin jonkinasteisia viitteitä homoseksuaalisuuteen.

Sen sijaan *Iloisen tieteen* otsikkoon kirjoitetun *la gaya scienza* -ilmaisun yhteys *gay*-kulttuuriin on satunnaisempi. Englannin kielen sanan *gay* merkitykseksi vakiintui "homoseksuaali" vasta toisen maailmansodan jälkeen, mutta myös tieteen "iloisuutta" ja "hilpeyttä" korostavasta ajattelutavasta voidaan lukea julki ainakin osa niistä asenteista ja elämänarvoista, joiden linjoilla Nietzsche filosofiassaan liikkui.

Nietzschen identifikaatio omaan sukupuoleensa näyttää olleen voimakasta. Isän varhainen kuolema poisti häneltä puskurin historiaa ja kuolemaa vastaan aivan samaan tapaan kuin Sartreltakin. Molempia filosofeja leimasi ontologisen jumalakäsityksen vastaisuus ja ateismi. Heidän ei voida sanoa altistuneen liioin oidipuskompleksille, ja varsinkin Nietzschen suhde transsendentaalifilosofiaan, elämään, kuolemaan sekä kohtaloon on välittymätön ja suora. Nämä teemat muodostavat hänen filosofiansa keskeisen osan.

Kulttuurimme oli Nietzschelle taivaankaari, joka kohosi tähden tavoin horisontin takaa ja kiertyi keskipäivän auringoksi zeniitin ylle. Yli-ihmisen aamuruskoa maalaillessaan Nietzsche katsoi kulttuurimme olevan tuota pikaa *peripeteiassa* eli keskipäivän kypsyydessä ja käännekohdassa, josta sillä ei olisi muuta mahdollisuutta kuin taantua ja tuhoutua. Mutta ennen sitä oli oleva yli-ihmisen aika. *Der Übermensch* edustaa Nietzschen ajattelussa paitsi tahtoihmisen vertauskuvaa, myös ihmisen ihannetta eettisimmillään. Yli-ihmistä leimaa loppumaton vastuu. Siihen liittyvä tietoisen elämän vaade luo myös eräänlaisen homoseksuaalisen filosofian ihannekuvan – paitsi että Nietzschen ja hänen muotoilemansa yli-ihmisihanteen seksuaaliset taustaehdot jäivät hänelle itselleen tiedostamattomiksi. Vaikka filosofi pitikin itseään myös psykologina alleviivaten tunnontarkasti, milloin hänen kirjoituksissaan puhui nimenomaan *psykologi*, hän psykoanalyyttista teoriaa ennakoidessaan jäi jälkeen myöhemmän freudilaisuuden ideoista. Näin on siitä huolimatta, että Freud ja psykoanalyyttinen teoriaperinne ovat Nietzschelle velkaa sukupuolisuutta ja seksuaalielämän vulgaaria luonnetta koskevista päätelmistä. Välittäjänä Nietzschen ja Freudin välillä toimi Lou von Salomé, josta tuli Freudin oppilas ja merkittävä psykoanalyytikko.

Henkilökohtaisen tunnedynamiikan ohella Nietzschen alttius homoseksuaaliselle filosofialle ilmeni hänen näkemyksessään kulttuurin genealogiasta, ajatuksessa ikuisesta paluusta, jonka mukaan historia toistaa itseään traagisella tavalla saattaen ihmiskunnan kohtaamaan oman pitkästyneisyytensä ja olemassaoloaan koskevan turhautuneisuutensa yhä uudestaan. Niinpä luomisen sykli ja siihen liittyvä tuottaminen ja uusintaminen olisi saatava taukoamaan, aivan kuten ajateltiin eräissä intialaisissa ja persialaisissa uskonnoissa. Tällä tavoin paluu olevaisen sydämeen olisi mahdollinen. Nietzschen viehtymyksessä luomisen ja tuhoutumisen kiertokulkuun oli hindulaisuudesta juurensa juontavaa kosmologista viisautta, sellaista, jonka tarkoitus oli tähdätä luonnon voimien kumoamiseen ja ihmisen paluuseen alkuykseyteen: takaisin Jumalansa luokse. Tämä pyrkimys sopii yhteen myös homoseksuaalisen rakkauden kanssa.

Nietzsche oli filosofi, joka toimitti ”valon tuojan” tehtävää. Hän oli eräänlainen Antikristus, joka teki itsestään välitilan eksistentin ja toisenlaista pelastusta tarjoavan Messiaan. Hän vapautti ihmiset kristinuskon julistamasta pelastuksen ja kadotuksen dualismista, totemismin välttämättömyydestä ja Jeesuksen takaisintulon odotuksesta ja sai sen vuoksi ranteisiinsa Kristuksen naulat. Tämän hän teki asettumalla Jeesuksen paikalle itse, mikä toteutui myös hänen kärsimyksentäyteisessä loppuelämässään. Aivan samoin kuin Martin Heideggerin *Sein und Zeitin* aiotusta jatko-osasta, myös Nietzschen *Antikristus*-sarjasta on hyvin vaikea sanoa, mitä sen kirjoittamatta jääneet osat olisivat sisältäneet. Luultavasti näiden keskeneräisten teosten kariutuminen ja umpikujaan ajautuminen olivat seurauksia siitä, että sekä Heidegger että Nietzsche olivat unohtaneet teksteistään seksuaalisuuden toisin kuin esimerkiksi Platon. Siinä, missä Jeesus oli ihmiseksi tullut Jumala, Nietzsche puolestaan yritti olla Jumalaksi tullut ihminen.

Edellä viitattujen metafyysisten ulottuvuuksien lisäksi Nietzschen ajattelu sisälsi erittäin merkittävää tieteen ja sovinnaisen elämän kritiikkiä. Hänelle ei riittänyt vain kysyä ”Menetkö naisen luokse? Älä unohda piiskaa!”,[148] vaan hän uskaltautui pilkkaamaan myös akateemisten tutkijoiden ulkonäköä ja ohikulkijoiden kävelytyyliä. Hänen mielestään ihmiset eivät osanneet edes kävellä arvokkaasti, vaan korkeatkin herrat ja kuninkaat paljastivat moukkamaisuutensa ja vaivautuneisuutensa touhottamalla ja lyllertämällä paikasta toiseen. Ja eikö tämä vaikutakin osuvalta vasta-argumentilta homojen usein pilkatun ja määrätietoisen kävelytyylin *puolesta?*

Suurin osa tavallisista heteromiehistä ei suinkaan kävele ryhdikkäästi rintakehä auki, hartiat koholla ja ristiselkä suorassa, vaan he löntystelevät kädet taskussa, niska kyyryssä ja vatsa edellään vyöryen. Myös arkistotutkijoita Nietzsche pilkkasi pullon pohjat silmillä kulkeviksi teologeiksi. Hänen mielestään ”tyypillinen rikollinen on ruma”,[149] ja akateemiset tutkijat ovatkin usein erittäin rumia. Se selittää ehkä myös heidän hakeutumistaan akateemiselle uralle: he ovat oman rumuudenpelkonsa ja seksuaalisen viehätysvoimansa vähyyden vuoksi kompensoineet eroottisen elämänsä puutteita hakeutumalla kirjastotutkijoiden uralle, jolloin ulkonäöllä ei ole merkitystä. Toisaalta hekään eivät voi väistää sitä tosiasiaa, että heidän ulkomuotonsa kertoo myös heidän luonteestaan ja henkisistä kyvyistään tai niiden puuttumisesta. Nietzschen ajatusta on helppo myös havainnollistaa ja jatkaa: nämä akateemiset kirjatoukat hakeutuvat nykyään filosofian laitoksille ja kanslioihin lopulta vain siksi, että niissä he katsovat olevansa piilossa ja voivansa huudella mielipiteitään näkymättömistä, kuin linnoituksen muurien takaa. Siksi tuo näkymättömyys on heidän ihanteensa.

Nykyään on helppoa ajatella, että tieteenharjoittajille on tärkeää sanoa mielipiteensä vähälevikkisessä tieteellisessä lehdessä juuri siksi, että asiat tulisivat sanotuiksi ja voitaisiin todistaa, että heidän näkemyksensä ovat olemassa niiden takana olevien vähäpätöisten persoonien paljastumatta. Jos taas kaunis ihminen voisi päästä tieteenharjoittajaksi, rumat joutuisivat toteamaan, ettei tieteenharjoittajana toimimiseen liitykään enää kompensaatiovaikutusta, joka vielä aiemmin perustui kieltoihin. Kun tieteenharjoittaminen on kielletty kauniilta ihmisiltä, tuntuu siltä, että tieteessä toimimisen etuoikeuteen liittyy aivan erityistä arvoa rumuuden haittapuolia kompensoivana tekijänä. Mutta jos nyt voitaisiin osoittaa, ettei rumuus enää olekaan ainoa pätevöitymisen peruste, vaan virkaan voisi päästä kauniskin, menisi pohja koko kompensaatiolta! Rumat eivät voisi kokea olevansa tieteenharjoittajia siksi, että he ovat rumia, vaan he olisivat tieteenharjoittajia siitä huolimatta mitä he ovat, mikä muuttaisi heidän asemansa kerta kaikkiaan kurjaksi. Rumuus olisi pelkkä haitta heidän muutenkin rupisessa elämässään.

6.3.2. Nietzschen merkitys homoseksuaaliselle nationalismille

Romantiikka oli kauneuden, rakkauden ja kasvun ylistystä sekä ihannointia. Se oli subliimia ja siihen liittyi aavistus tulevaisuudesta. Nietzschen edustama romantiikka oli eräänlaista ylevöitettyä homofilosofiaa. Hänen myötään filosofiassa lähestyttiin murroskautta, aivan samanlaista, jota enteilee myös nykyajan filosofiassa vallinneiden arvojen uudelleen arviointi, toisin sanoen tieteen ja filosofian seksuaalisten motiivien analysointi. Muurin murtajina voivat toimia suurimpien filosofien, kuten Platonin, Nietzschen ja Heideggerin henkiset oppilaat, vaikka mörssäri meidän kädessämme ei olekaan sen vahvempi kuin historian klassisilta filosofeilta nipsaistu kirjekyyhkyn sulka. Aseemme on pelkkä perinteiden hylkäämisestä seurannut henkinen vapautemme.

Filosofian näkeminen homoseksuaaliseen arvouniversumiin perustuvana symbolisena toimintana on metafysiikkakritiikin osalta velkaa Nietzschelle. Se merkitsi irtautumista ontoteologisesta ajattelutavasta ja maailman jatkuvasta luomisesta sekä uusintamisesta: paluuta jumaluuden levolliseen sydämeen. Se merkitsee länsimaisen juutalais-kristillisen ajatteluperinteen taakse jättämistä ja purjehtimista kohti yli-ihmisyyden aamuruskoa. Katsonkin, että samalla tavoin kuin Hitlerin juutalaisvihan adekvaatti kohde olisi ollut heteroseksuaalinen valtakulttuuri, myös Nietzschen esittämä ”saksalaisuuden” kritisointi oli alitajuista heteroseksuaalisen massakulttuurin arvostelua.

Metafysiikkakritiikin lisäksi Nietzschellä on ollut paljon annettavaa myös homoseksuaalisen nationalismin synnylle. Miljoonat ihmiset uskovat maailmalla, jos eivät ääneen, niin hiljaa sisimmässään, että jo tänä päivänä ollaan luomassa uutta kulttuuria, uutta sivistyksen kehtoa ja aikakautta, jonka tunnusmerkkinä on totuuden etsiminen omasta itsestä, elämän pyhittäminen homoseksuaaliselle elämälle ja hartaudelle sekä vakaa pyrkimys suunnata myös intellektuaaliset mielenkiintonsa yksinomaan henkisiin ja teoreettisiin päämääriin. Homoseksuaalisen arvomaailman ja elämäntavan omaksuminen merkitsee ihmiskunnalle suurta syvällistä löytöretkeä omaan itseen ja oman olemisensa sydänjuurille. Tällä tavoin itseensä identifioitunut ja jumaluuden kanssa yhteen sulautunut ihminen voi todeta: Jumala on minussa itsessäni. Sen sijaan kristitty ja juutalainen hakevat vastausta jostakin itsensä ulkopuolelta reflektiivisesti, ymmärtämättä itse olevansa vastaus kaikkiin tärkeimpiin kysymyksiinsä. Juuri siksi kristitty ja hetero ovat taipuvaisia massakulttuuriin ja manipulaatioon, tuomittuja orjan ikuisiin kahleisiin sekä luonnottomaan riippuvuuteen kaikesta.

Sen sijaan homoseksuaalisen filosofian kautta saavutetaan täydellinen henkinen ja ruumiillinen vapaus. Homoseksuaalinen ajattelutapa ja arvomaailma, jonka kulmakivi on filosofinen ja spirituaalinen antautuminen yksinomaan teoreettiselle ja intellektuaaliselle elämälle, johtaa omassa itsessä olevan arvokkuuden myöntämiseen ja sitä kautta koko homoseksu-

aalisen yhteisön tunnustamiseen ja todellisen yksilöllisen ja yhteisöllisen itsenäisyyden sekä vapauden ja valtion saavuttamiseen. Koko itsenäisyyden, vapauden ja kansallishenkisyyden käsitteistä koostuva ajattelu saa tällöin eri merkityksen kuin sillä oli 1930-luvun nationalismissa ja sitä edeltäneissä ideologioissa. Homoseksuaalisen elämäntavan kautta myös Nietzschen edustama ajattelu voidaan saattaa takaisin raiteilleen.

Uusi vallankumouksellinen homoseksuaalinen nationalismi on yli-ihmisen täydellistä henkistä ja materiaalista vapautta. Se korostaa, että ihmisen tulee ensin vapauttaa itsensä heteroseksuaalisen valtakulttuurin immanenteista ja symbolisista pidäkkeistä, rajoitteista ja estoista.

Sen jälkeen hänestä voi tulla osa vahvaa yhteisöä, joka vapauttaa edelleen myös muut ihmiset toteuttamaan homoseksuaalista elämäntapaa yhtenäisen homovaltion muodossa. Tämän vuoksi kyseisen valtion pitää aluksi olla olemassa pelkkänä ideaalisena luonnoksena ja päämääränä, niin tulevaisuudenutopiana kuin paikan utopianakin, mutta ennen kaikkea sen on oltava olemassa henkisenä tilana ja yhteisönä, joka odottaa manifestoitumistaan kansallisvaltioksi. Tähän ajatukseen ja ideaan perustuu homoseksuaalisen väestön itsenäisyystaistelu ja matka kohti luvattua maata.

Maailman homoväestön on herättävä unesta! Meidän on katsottava peiliin aivan toisella tavoin kuin ennen ja kysyttävä, ”kuka sinä olet – kuka minä olen?” Se, että heterot kävelevät ja suutelevat kaduilla ja puistoissa mutta päivänvalon aikaan ei näköpiirissä ole yhtään lemmiskelevää homoparia, kertoo siitä, että heteroiden hallitsemassa maailmassa me homot olemme pelkkä kielletty ja sorrettu, myös itseään diskriminoiva, luokka ja että niin sanottu seksuaalivähemmistöpolitiikka on epäonnistunut.

Meidän homojen pitäisikin ryhtyä keskustelemaan keskenämme paitsi ruumiillisesti, myös henkisesti, hengellisesti ja sielullisesti ja opittava tuntemaan poliittiset ehtomme ja mahdollisuutemme. Se, että maailmassa ei ole vielä kiinteää homoseksuaalista yhteisöä eikä valtiota, kertoo siitä, kuinka pahasti marginalisoituneina homot elävät omasta näennäisestä julkisuuden valokeilassa paistattelustaan huolimatta.

Itsensä tunteminen on tässä julkisuussuhteessa vaikeaa ja harvinaistakin mutta pettäminen sen sijaan helppoa. Homoyhteisö pettää itseään koko ajan siirtäessään valtioksi organisoitumista ajallisesti tuonnemmaksi ja tyytymällä halpoihin huveihin.

Nietzschen filosofia oli hänen kuvaamansa kulttuuripoliittisen tragedian käänteisseuraus. Nietzsche näki koko länsimaisen kulttuurin läpikotaisin traagisena, mutta tuo heijastuskuva kulttuuristamme muodostui äärimmäisen kompleksiseksi, sillä hänkään ei kyennyt tunnistamaan tragedian takana vallitsevaa homoseksuaalisuuden sublimaatiota ja vääristymistä epäadekvaatteihin muotoihin.

Siksi myös hänen tulkintansa kulttuurimme traagisuudesta epäonnistuivat, eikä hänkään kyennyt tekemään heteroista homoja. Niinpä hänen projektinsa sai myös mielettömiä muotoja, kun heteroseksuaaliset kansallissosialistit tekivät siitä oman hekumansa välineen.

6.3.3. Heidegger ja homoseksuaalisuus

Jos homokulttuuri olisi ollut 1930-luvulla avointa, Ludwig Wittgensteinin ja Martin Heideggerin olisi saattanut bongata wieniläisestä homobaarista (Wittgenstein ja Hitler jo kävivätkin samaa koulua). Myös Kierkegaardin ja Sartren eksistenssifilosofiasta ja heidän molempien ambivalentista suhtautumisestaan naisiin voidaan löytää homoseksuaalisuuden aineksia tai ainakin viitteitä siihen, että filosofi oli nykyaikaisesti lausuttuna ”ei-hetero”. Varsinkin Kierkegaardin kääntyminen viime hetkellä pois avioliittoon johtavalta tieltä ja hänen omistautumisensa yksinomaan *filosofiselle elämälle* kertonevat hänen lohduttomasta näkemyksestään, jonka sisältönä oli havainto heteroseksuaalisen elämäntavan ja filosofian yhteensopimattomuudesta. Samalla nuo seikat saattavat ilmaista hänen olleen latentilla ja piilotajuisella tavalla homoseksuaalinen Jumalan rakastaja.

Mainittujen filosofien homoseksuaalisuus käy toisaalta ilmi siitä intohimoisuudesta, jolla heitä on arvosteltu. Varsinkin eksistenssifilosofeja vastaan suunnatun kritiikin kautta on esitetty juuri sellaisen maailmasuhteen ja filosofiakäsityksen kritiikkiä, joka vastaa homoseksuaaleille ominaista direktiivistä ja projektiivista ihannetta. Kierkegaardin päälle jopa syljettiin Kööpenhaminan kaduilla hänen erikoisen ulkonäkönsä vuoksi. Kirjailijan hintelä olemus puolestaan saattoi olla hänen oman homoseksuaalisuutensa torjunnasta seuranneen neuroottisuuden katalysoimaa.

Myös Martin Heideggeria vastaan kohdistettu syyttely voidaan useimmissa tapauksissa tulkita homoseksuaalista filosofiaa vastaan suunnatuksi aggressioksi, jonka motiivit ovat lausujille itselleen täysin tiedostamattomia. Heideggerin persoonan lisäksi arvostelua on kohdistettu hänen filosofiansa läpi kuultaneeseen maskuliinisuuteen ja nationalismiin. Politiikan ja homoseksuaalisuuden suhteet saivatkin kiinnostavan ilmaisunsa Martin Heideggerin elämässä ja hänen ajatteluaan koskevan keskustelun ympärillä. Väitteeni on, että aina, *kun filosofiassa alennutaan haukkumaan tai solvaamaan Heideggeria, tuo syyttely ilmaisee lausujiensa piilotajuista aggressiota homoseksuaalisuutta vastaan*. Sen taustalla saattaa olla myös vihaa miesvaltaista ajattelua ja kansallismielisyyttä kohtaan. Heideggeria on usein moitittu natsiksi, mutta käytännössä tuo moite kertoo lausujan itsensä edustavan juuri sitä heterofasismin muotoa, jonka edellä määrittelin homoseksuaalisuuden epäadekvaatiksi vääristymäksi ja joka johtuu aitojen maskuliinisten ja homoseksuaalisten päämäärien kääntymisestä kieroon heteroseksuaalisten ja lajinsäilytysstrategisten paineiden ryvettämässä kulttuurissa.

Entä miksi Heideggerin filosofia oli mielestäni homoseksuaalista niin, että pidän myös sen arvostelemista homovastaisuuden merkkinä? Eräs esimerkki Heideggerin filosofian homoseksuaalisuudesta voidaan löytää hänen esittämästään ”metafysiikan kritiikistä”. Hänen halunsa ylittää länsimainen metafyysinen filosofia oli lähellä sitä omaa ajatustani, jonka mukaan paluu jumaluuden sydämeen avautuu luomisen (eli positiot) hylkäävän destruktion

kautta. Metafysiikan ylittämiseen liittyi Heideggerin filosofiassa neljä tärkeää näkökohtaa. Ensinnäkin (1) Heideggerin arvostelema "kartesiolaisen metafysiikan" kaksijakoisuus oli perimmältään heteroseksistinen luomus ja syntyisin oidipaalisesta kompleksista. Toiseksi (2) Heidegger tukeutui käsityksessään "metafysiikan ylittämisen" tarpeellisuudesta Nietzschen esittämään kaksinkertaisen kiellon kumoamiseen, nihilismin arvosteluun ja "ikuisen paluun" tilan tavoitteluun. Nämä olen jo edellä todennut homoseksuaalisiksi pyrkimyksiksi. Kolmanneksi (3) *Gelassenheitiin* eli "jättäytymiseen"[150] perustuvan tien tarkoitus oli johtaa eräänlaiseen alkuykseyteen, jota voidaan kuvata myös ihmisen paluuksi samaa sukupuolta olevan jumaluuden pariin. Niinpä myös tässä "mystisessä" hankkeessa on erotettavissa homoseksuaalisia yllykkeitä siitäkin huolimatta, että Heidegger "ei itse tunnustanut" (oidipuskompleksinsa homoseksuaalisen ratkaisemisen merkiksi) jumalia tai katsonut olemisen sinänsä olevan Jumala. Ja neljänneksi (4) Heidegger tukeutui näkemyksissään siihen samaan saksalaiseen ykseysajatteluun, joka oli myös nationalistisen miesliikkeen ja sitä kautta homoeroottisen kanssakäymisen pohjana.

Martin Heidegger esitti metafysiikkakritiikkinsä yhteydessä myös huomattavaa teknologisen maailmankuvan arvostelua. Hän kuvasi inhimillisen olemassaolon ehtoja, laati syvällisen analyysin ihmisen ajallisuudesta ja kuolevaisuudesta sekä katsoi, että nykyaikaista filosofiaa leimaa pitkästyneisyys (*die Langeweile*).[151] Omasta mielestäni kyseiset teknologiset periaatteet ovat olleet omiaan toteuttamaan nimenomaan heteroseksuaalista maailmasuhdetta. Vaikka näkemykseni saattavat vaikuttaa lukijoistani uusilta ja oudoksuttavilta, antaudun silti tulkitsemaan, että Heideggerin ajattelussa esiintyneet teemat liittyivät läheisesti hänen filosofiansa homoseksuaaliseen luonteeseen. Heidegger itse pyrki koko akateemista filosofiakäsitystä koskevaan kumoukseen. Hän ei edes suostunut käyttämään filosofiasta filosofian nimeä, sillä hän katsoi perinteisen akateemisen filosofian altistuneen liiaksi tekniselle ja käytännöllispainotteiselle pragmatiikalle. Palauttaakseen filosofian alkuperäisille henkisille juurille hän suositti hankkiutumista "ajattelemiselle" (*das Denken*) otolliseen tilaan.[152]

Entä mitä hän tuolla ajattelemisella varsinaisesti tarkoitti? Heideggerilla oli yhtymäkohtia myös kansallishenkiseen filosofiaan, ja luonnehdinkin hänen ajatteluaan erääksi homoseksuaalista vähemmistönationalismia pohjustaneeksi hankkeeksi *par excellence*. Tätä toteamusta ei ole tietenkään tarkoitettu loukkaukseksi Heideggeria kohtaan, niin kuin jotkut yltiönationalistiset tai äärivasemmistolaiset heterot saattaisivat sen ymmärtää, vaan kunnianosoitukseksi hänen työlleen. Hänen toimintansa heijastelee oivallisesti homoseksuaalista filosofiakäsitystä ja minuudesta maailmaan projisoituvaa filosofista rakkautta.

Heideggerin filosofian suoralle tai epäsuoralle homoseksuaalisuudelle on tietenkin vaikeaa esittää ehdottomia historiallisia perusteluja. Käsitykseni ei nojaudukaan immanenttiin todistelukysymykseen siitä, *oliko* Heidegger homo vai ei. Kuinkapa me voisimme kenenkään intentioita perinpohjaisesti todistaa? Sen sijaan tukeudun siihen psyko- ja sosiodynaamiseen yhtäläi-

syyteen, joka tässä asiassa vallitsee kansallismielisyyden ja homoseksuaalisuuden välillä. Heideggerin ajattelua tulkittaessa onkin turha kahliutua mielikuvituksettomaan kysymykseen siitä, oliko Heidegger homo tai kuinka homo hän oli. Homoseksuaalisia aikomuksia ja yllykkeitä voi sisältyä jokaisen ihmisen tajuntaan, ja keskeinen ongelma koskee sitä, millä tavoin ihminen taivaallisen ja tavallisen rakkautensa suuntaa.

Heidegger syntyi vuonna 1889, joka oli myös Hitlerin ja Wittgensteinin syntymävuosi. Voidaankin sanoa, että kyseinen ajankohta antoi maailmalle paljon. Nietzsche puolestaan oli lopettanut lähetyksen juuri ennen heitä saatuaan kuuluisaksi tulleen hermoromahduksensa Torinon kadulla tammikuun alussa 1888. Myös se saattoi kertoa filosofin kyllästymisestä porvarillisen, naisvaltaisen ja heteroseksuaalisen yhteiskunnan tukahduttavuuteen.

Martin Heideggerin perhe-elämä ja suhde uskontoon puolestaan olivat kriisissä ensimmäisen maailmasodan päättymistä seuranneina vuosina, aivan kuten Thomas Sheenan toteaa Heideggeria käsittelevässä artikkelissaan.[153] Katolilaisena teologina opintonsa aloittanut filosofi oli kriisejä poteva mies jo valmistellessaan pääteostaan *Sein und Zeitia*. Tietynlainen kyllästyneisyys heteroseksuaaliseen perhekonstituutioon näkyy paitsi niissä *Sein und Zeitin* kohdissa, joissa arvostellaan ”kenen tahansa” (*das Man*) ”epävarsinaista olemista”,[154] myös kirjoituksissa, joissa Heidegger esitti teknologisen massakulttuurin kritiikkiä ja luonnehti tieteellisen toimeliaisuuden tuottamaa vieraantuneisuutta ”pitkästyneisyydeksi”.

Tämä pitkästyneisyys kuvaa osuvasti heteroseksuaaliseen valtakulttuuriin liittyvää turhautuneisuutta, joka seuraa filosofisen eli teoreettisen ja henkisen rakkauden laiminlyömisestä ja keskittymisestä huolehtimaan vain käytännöllisistä asioista. Heijastellessaan Heideggerin omaa turhautuneisuutta hänen ajatuksensa saattavat kuvastaa myös hänen haluaan irtautua heteroseksuaalisen valtakulttuurin kahleista.

Heideggerin käsityksen mukaan pitkästyminen on teknologian seurausta. Mitä pitemmälle tekniikan kehitys on johtanut, sitä enemmän ihmiset ovat vieraantuneet omasta itsestään. Vaikka Heidegger pitikin syyllisenä ”tekniikkaa”, sen ideologiset jäljet johtavat heteroseksuaaliseen elämäntapaan ja ideologiaan. Voidaankin sanoa, että pitkästyneisyys johtui ihmisten välineellisestä suhteesta todellisuuteen ja toisiinsa. Tällaisesta suhteesta puuttuivat aidot filosofiset merkitykset. Filosofiaa ei harjoitettu filosofian itsensä vuoksi eikä rakkautta rakkauden vuoksi, vaan välineellisistä syistä. Heidegger tosin puhui myös käytännöllisyyden puolesta korostaessaan, että parhaimmillaan ”koski on sähkövoimaa” ja ”tuuli on tuulta purjeissa” – mutta se ei merkitse, että todellisuuden ilmiöt olisi hänen mielestään pitänyt alistaa vain käytännöllisille tarkoitusperille. Sen sijaan hän katsoi, että tekniikan kehitys oli etäännyttänyt ihmisen hänen luontaisista olosuhteistaan niin, että jopa paluu täysin alkeelliseen ja yksinkertaiseen elämänkäytäntöön voisi tuntua vähemmän välineelliseltä.

Yhtä kaikki, Heideggerin esittämä pitkästyneisyyden analyysi sopii hyvin myös tavallisen heteroseksuaalisen olotilan sekä perhearvojen kritiikiksi. Niitä leimaavat filosofian alistaminen hyötyajattelulle ja *survival*-strategioi-

hin liittyvä väsyneisyys. Tällainen turhautumisen tunne on saattanut kyteä myös Heideggerin omassa mielessä hänen kirjoittaessaan ”pitkästyneisyydestä”. Tavallisuuden ihanteen arvostelemista voidaankin pitää epäsuorana heteroseksuaalisen elämäntavan kritiikkinä.

Heteroseksuaaliseen valtakulttuuriin sisältyvää pitkästyneisyyttä kuvastaa teknisyyden ja käytännöllisyyden lisäksi niiden kompensointi: hakeutuminen viihdytyksiin. Jos ihmiset eivät olisi pitkästyneitä, viihdettä ei tarvittaisi. Asettuessaan viihteen kohteiksi ihmiset välineellistävät itsensä, luopuvat todellisesta minuudestaan ja tahdostaan ja pyrkivät suojelemaan itseään pitkästymiseltä ja turhautumiselta. Se, miten paljon ihmiset nykyään arvostavat viihde-elektroniikkaa, kertoo kuinka pitkästyneitä he ovat.

Pitkästyneisyys liittyy heteroseksuaaliseen elämänmuotoon. Kuten jo edellä totesin, massojen manipuloiminen on mahdollista lähinnä heteroseksuaalisessa valtakulttuurissa, jossa ihmiset ovat toiseudenvaraisia ja alttiita vaikuttamiselle. Itseensä identifioituvat ja maailmassa projektiivisesti suuntautuvat homot eivät ole läheskään yhtä alttiita ohjailulle. Televisio, elokuvat ja massaviihde ovat heteroille suunnattuja valtakulttuurin ilmiöitä, jotka toimivat enemmistöjen ehdoilla tyydyttäen ja hyödyntäen niiden loppumattomia tarpeita sekä käyttäen perheitä kulutusautomaatteina, jotka nielevät kaiken ja joihin voidaan kaataa mitä vain. Tämä onkin todellista kulutusfasismia, jota myös Heidegger-kriitikoiden ja hänen yksipuoliseen arvostelemiseensa syyllistyneiden heteroiden itsensä tulisi välttää.

Usein väitetään, että Heideggerin ajattelu pohjusti epäsubjektivistista ihmiskuvaa, joka pyrki vain korostamaan yksilöiden tahdosta riippumatonta ”tapahtumista” (*das Ereignis*) yhteiskunnallisen toiminnan muotona. Tosiasiassa se, joka väittää, että Heideggerin luonnos ihmisestä oli *epäsubjektiivisesti* toimivan ihmisen kuvausta, ei ole ymmärtänyt mitään. Totta on, että eksistenssifilosofisen näkemyksen mukaan ihmisen olemus ei edellä hänen olemassaoloaan, vaan ihmisen toiminta on ensisijaista suhteessa siihen, mitä hänestä voi tulla. Tästä ei tietenkään missään tapauksessa seuraa, ettei ihminen olisi subjekti: vapaa, tahtova ja tietoinen olento. Vaikka Heidegger piti ”lörpöttelyn” (*das Gerede*) hallitseman massakulttuurin luontevana vaihtoehtona tietynlaista hiljaisuuteen vetäytymistä ja ”silleen jättämistä” (*die Gelassenheit*), hänen filosofinen ihmiskäsityksensä oli vapautta ja itsemääräämisoikeutta korostavaa.

Selvimmin tätä piirrettä vastaa Heideggerin filosofiassa hänen käsityksensä ihmisen intentionaalisuudesta eli suuntautuneisuudesta. Heidegger ajatteli, että ihmisen suuntautuneisuus tulisi nähdä nimenomaan itsestä maailmaan kohdistuvana aktiivisuutena – ei tajunnan sisäisenä reflektiona, joka kohdistuu vain tajunnan omiin sisältöihin, kuten hänen opettajansa Edmund Husserl oli katsonut. Pohjimmiltaan Husserlin ja Heideggerin näkemysero kuvastaakin projektiivisen ja reflektiivisen maailmasuhteen eroa ja sitä kautta myös homoseksuaalisen ja heteroseksuaalisen filosofiakäsityksen välillä vallitsevaa jännitettä. Husserl piti filosofian tehtävänä selvittää, millaisia tajunnan sisäiset intentionaaliset tilat ovat ja kuinka ne suhteutuvat toisiinsa. Sen sijaan Heidegger katsoi, että kyseiset tajunnan

tilat nähdään oikeassa toteutumisyhteydessään silloin kun niiden katsotaan suuntautuvan itsestä maailmaan.

Projektiivisuuden asettaminen reflektiivisyyden tilalle vastaa myös homoseksuaalien persoonallisuusrakennetta. Voidaankin sanoa, että Heideggerin käsitys ihmisen tajunnasta oli täysin sopusoinnussa sen tässä tutkimuksessa esittämäni näkemyksen kanssa, että homoseksuaalin persoonallisuusrakennetta luonnehtii direktiivinen ja projektiivinen maailmasuhde. Vastaväitteenä voidaan tietenkin esittää, että kyllähän heterokin pystyy luopumaan reflektiivisyydestään ja olemaan direktiivinen, mutta vastaväite on tällöin aivan samansisältöinen kuin se, että ”kyllähän heterokin pystyy olemaan hetkellisesti homo”. Se ei ole kuitenkaan heille *tyypillistä*.

Homoseksuaalisen filosofiakäsityksen kanssa yhteensopiva oli myös Heideggerin käsitys minän rakentumisesta ja hänen filosofinen katsantokantansa, jota on sanottu eksistenssihermeneutiikaksi. Eksistenssifilosofioiden ”homoseksuaalisuus” ei ole johtunut vain siitä, että ne korostavat ihmisen mahdollisuutta valita itsensä juuri sellaisena, millaiseksi kukin itsensä tekee. Tämä valmiiden olemusten vastaisuus saattaa tietenkin jo sinänsä tukea homoseksuaalisten ihmisten identiteettikäsityksiä. Mutta vielä paremmin eksistenssiajattelun homoseksuaalisuus ilmenee siinä, että eksistenssifilosofiat kehottavat elämään elämää sisältäpäin: rohkeasti, ilman turhia sitoumuksia muotoihin, massakulttuuriin ja valtaan. Eksistenssifilosofiat kannustavat yksilöllisyyteen ja valtakulttuureista poikkeamiseen, ja juuri siksi yksilöllisyyden kunnioittaminen on niissä yhtä arvostettua kuin filosofian parhaissa ihanteissa ja homoseksuaalisen identiteetin luomisessa yleensä. Tälläkin kohden voidaan siis sanoa, että siinä, missä analyyttinen systeemifilosofia ja marxismi olivat heterotieteen muotoja, ovat eksistenssifilosofia ja fenomenologia mitä parhainta homofilosofiaa.

Fenomenologisen filosofian käsitteistö ja symboliikka ovat homoseksuaalisen hengenelämän otollisinta ainesta, sillä fenomenologinen ajattelu juontaa juurensa platonisesta idealismista. Samasta asiasta kertoo myös fenomenologisen filosofian keskeisten teoreettisten kysymysten toistuminen suunnilleen samassa muodossa kuin ne esiintyivät jo Platonin tarkasteluissa, jotka koskivat ideoiden ja käsitteiden olemusta. Esimerkkinä tästä on Husserlin filosofiselle systeemille ominainen rekursiivisuus eli käsitteiden päättymätön palautuminen muiden käsitteiden avulla määriteltäviksi. Toisen esimerkin tarjoaa intentioiden reflektiivisestä ja tajunnan sisäiseksi mielletystä tarkastelemisesta johtuva minuuden halkeaminen tarkastelijaan ja kohteeseen. Jos Husserlin ajattelutapoja voidaan pitää tyypillisen heteroseksuaalisina, Heidegger puolestaan ratkaisi ongelmat filosofian kannalta adekvaatilla homoseksuaalisella tavalla: korostamalla intentioiden suoraa suuntautumista ja suhdetta todellisuuteen.

Intentionaalisuuden teoriat ovat tekemisissä sukupuolisuuden kanssa myös symbolisen luonteensa vuoksi. Varhaisen fenomenologian käsitykset intentionaalisuudesta olivat huomattavan falloskeskeisiä. Nuoli, jolla suuntautumista kuvaillaan, vastaa penistä, jolla filosofi valloittaa maailmaa. Täten se vastaa adekvaatisti miehen maailmasuhdetta. Vaikka tieteellisten

teorioiden seksualisoiva tulkitseminen saattaa johtaa ainakin näennäisiin ylitulkintoihin, olisi filosofian oman olemuksen ymmärtämiseksi tärkeää myöntää myös nämä teoreettisiin lähtökohtiin sisältyvät sukupuolisidonnaiset ja seksuaalista suuntautumista heijastelevat piirteet.

Jos eksistenssifenomenologia onkin hyvin hom[m]oloogista ja homoseksuaalista, on analyyttiseen systeemifilosofiaan sisältyvä symboliikka erittäin heteroseksististä. Jo analysoiva asenne sinänsä vastaa heteromiehen harjoittamaa pörräystä pillun ympärillä, kun taas fenomenologian oikeasta tulkinnasta käytävät oppiriidat ovat eräänlaista intentionaalisuuden käsitteellä tapahtuvaa miekkailuleikkiä. Fenomenologiassa ja analyyttisessa systeemifilosofiassa ovat vastakkain homoseksuaalinen ja heteroseksuaalinen filosofiaperinne. Ne molemmat ovat niin vahvasti ritualisoituneita, että tieteenharjoittajat ja filosofit eivät tunnista taustallaan vaikuttavia seksuaalisia motiivejaan. Fenomenologien rakkaus ideoihin on ollut yhtä selvästi isäkaipuun sublimaatiota kuin analyyttisten systeemifilosofien naturalismi on ollut kiintymystä luontoäitiin. Filosofia koostuu siis tässäkin suhteessa homojen ja heteroiden ikuisesta kamppailusta, jonka tuloksena saadaan platonista homofilosofiaa tai aristoteelista heterotiedettä.

6.3.4. Kuoleman ja homoseksuaalisuuden suhde

Puhuttaessa ”olemisesta” voi tulla mieleen, *minkä asian* olemiseen kyseinen käsite oikeastaan viittaa. Oleminen on positiivinen alkuprinsiippi, ja se symboloi peniksen olemassaoloa. Heideggerin eksistenssifilosofia on siis myös fallista ja maskuliinista filosofiaa, mikä antaa sille viriilin levollisuuden ja jumalallisen raukeuden. Tässä mielessä ei olekaan ihme, että feministit, heterot ja vasemmistolaiset ovat nähneet olemisen varaan vannotussa filosofiassa jotain vikaa; se ei ole sopinut heidän levottomaan todellisuuskäsitykseensä.

Mutta ongelman syyt ovat olleet myös metafyysisiä. Kristinuskolle ja islamille tyypillinen lineaarinen aikakäsitys alkuineen ja loppuineen ahdistaa ihmisiä. Ontologinen jumalaoletus ja eskatologiset visiot edistysuskoineen tuottavat vaatimuksen, että ihmisen pitää uhrata nykyhetki tulevaisuudelle. Tällöin hän kieltäytyy elämästä nykyhetkeä eli sitä ainoaa elämää, joka hänellä on.

Asioiden siirtämiseen liittyy myös kuoleman väistely, ja koko länsimainen filosofia onkin luonnehdittavissa kuoleman välttelyksi – aivan vastaavasti filosofian ja uskontojen pääteemaksi on hahmottunut kuolema. Sen sijaan hindulaisuudessa ja Kalevalassa aikakäsitys on syklinen, eikä aluilla ja lopuilla ole keskeistä merkitystä. Suhtautuminen kuolemaan vastaa nietzscheläistä ”ikuisen paluun” tilaa. Ongelmallista on vain se, että positiivinen alkuperuste on seurannut luomisesta, ja luominen puolestaan erotti ihmisen ja Jumalan toisistaan. Siksi koko olevainen pitäisi saada raukeamaan.

Entä miten Heideggerin näkemys ihmisen kuolevaisuudesta suhteutuu lineaariseen ja sykliseen aikakäsitykseen? Heideggerin näkemys ihmis-

yksilön elämästä oli lineaarinen, mutta hänen ajallisuusnäkemyksensä kokonaisuutena oli syklinen. Vasta kuolema ja siihen liittyvä ikuinen paluu saattaisivat ihmisen takaisin jumalalliseen yhteyteen.

Vaikka Heidegger jo alun alkaen piti ihmistä kuolemaa kohti käyvänä olentona, kuoleman nousu keskeiseen asemaan johtui siitä, että se heijasteli ihmisen *ajallista* ja tekojen kautta täyttyvää luonnetta. Sikäli kuin ihminen on ajallinen olento, hän on myös kuolevainen. Ajallisuuden ja kuolevaisuuden oma luonne puolestaan heijastuu kaikissa ihmisen toimissa: sekä niissä, jotka ovat tietoisia, että niissä, jotka ovat alitajuisia. On kuitenkin useita tajunnan tiloja, jotka eivät ole välittömästi kumpiakaan, kuten rakkaus ja seksuaalinen intohimo. Myös kuolemaa kohti oleminen on tajunnallinen tila, joka leimaa ihmisen koko eksistenssiä ilman, että se olisi leimallisesti tietoinen tai piilotajuinen. Se on tavallaan enemmän kuin tietoisuus tai piilotajuisuus sinänsä. Tällaisten suurten ja vahvasti merkityksellisten intentionaalisten tilojen (kuten rakkauden ja kuoleman) toisiinsa liittymisestä esimerkin antoi Freudin näkemys, jossa Eros ja Thanatos kytkeytyvät yhteen.

Kun ihmisen ajallisuus ja kuolevaisuus ovat luomisen seurauksia, nämä näennäiset vastakohdat yhdistyvät toisiinsa. Ihmisen kuolevaisuus voidaan sovittaa vasta todellisuuden raukeamisessa ja ihmisen paluussa Jumalan luo. Luomistyötä seurannut irtautuminen jumaluuden sydämestä on perimmäinen syy ihmisen ahdistukseen, ajallisuuteen ja kuolemaan, ja vasta ihmisen ja hänen luojansa välisen jumalallisen rakkauden toteuttaminen riittää sovittamaan luomistyöstä johtuvan kuilun, aivan kuten tämän kirjan alussa kuvasin. Tässä transsendentaalisessa kuilun ylittämisessä keskeinen osa on homoseksuaalisella rakkaudella ja omistautumisella filosofiselle elämälle. Luullakseni myös Heidegger olisi voinut päätyä samankaltaiseen tulokseen, mikäli hän olisi jatkanut kristinuskoon ja islamiin kohdistuneita teologisia tutkimuksiaan ja kirjoittanut *Sein und Zeitin* uskontokriittiseltä pohjalta valmiiksi.

Heidegger ajatteli, että ihminen ei opi kuolemasta mitään havainnoimalla toisten ihmisten kuolemaa ulkoa päin ja että kuolema ei ole ensinkään sosiaalinen asia. Heideggerin mukaan jokaisen ihmisen tulee oivaltaa kuoleman merkitys tunnistamalla kuolevaisuuden tosiasian omassa itsessään. Vain näin ihminen saattaa kohdata siihen liittyvän vakavuuden ja pohtia myös pelastuksen mahdollisuutta – tosin Heidegger itse ei pannut paljoa toivoa pelastukseen, vaikka hänet tunnetaankin elämänsä loppupuolella esittämästään lausahduksesta, että ”vain Jumala voi meidät pelastaa”.[155]

Kuoleman tosiasian ymmärtäminen on välttämätöntä myös seksuaalisesti tasapainoiselle itsensä toteuttamiselle. Kuten jo edellä olen korostanut, homot ovat tavallaan automaattisesti ”pelastettuja” oman alttiutensa ja seksuaalisuutta peittelemättömän paljautensa vuoksi. Eroksen toteutuessa Jumalan homoseksuaalisena rakastamisena myös Thanatoksen tosiasia on tullut oivalletuksi, ja ihminen voi sovittaa itsensä ja Jumalan välillä olevan kuilun. Tähän liittyy edellä selitetyllä tavalla ontologisen jumalakäsityksen hylkääminen, jolle Heidegger puolestaan loi pohjaa ”ontoteologisen metafysiikan” arvosteluissaan.

Kohdatakseen Jumalan iäisessä elämässä tai – kuten homoseksuaalisen spiritualiteetin kannalta sanoisimme – tässä todellisuudessa, ihmisen pitää oivaltaa myös kuolevaisuuteensa liittyvät sosiaaliset merkitykset. Se, miten asennoidumme kuolemaan, vaikuttaa siihen, kuinka elämme. Millä tavoin hetero ja homo sitten kokevat kuoleman ja kuolevaisuuden?

Heteron seksuaalisuus on jo intentionaalisena mahdollisuutena suuntautunut jälkeläisten tuottamiseen ja oman elämän jatkamiseen toisissa. Heteroseksuaalisessa valtakulttuurissa elämän jatkamiseen ja ylläpitämiseen liittyvä pyrkimys näkyy yrityksinä ohjailla jälkeläisten elämää. Se voi ilmetä esimerkiksi vanhempien haluna siirtää toteuttamatta jääneitä toiveitaan jälkeläisiinsä sekä elää unelmiaan todeksi heidän kauttaan. Tämä on reflektiivisen toiseudenvaraisuuden alkeismuoto ja merkitsee, että heteroseksuaalisessa valtakulttuurissa ihmiset elävät epävarsinaisesti. Epävarsinaisuus seuraa tällöin lisääntymiseen liittyvästä mahdollisuudesta siirtää toiveita ja odotuksia pois itseltä. Se on niiden kiinnittämistä toisiin ihmisiin.

Heteroseksuaalisessa valtakulttuurissa niin vanhemmat kuin lapsetkin elävät usein epävarsinaista, ”jonkun toisen” eli ”kenen tahansa” elämää. Ihmiset siirtävät vastuun itsensä toteuttamisesta muille. Nämä puolestaan laiminlyövät sen, sillä vastuu toisten elämästä ei kuulu ensinkään heille. Ajatuksen hyväksyminen estäisi heitä vain elämästä omaa elämää. Esimerkiksi urheilijana menestynyt isä saattaa haluta tyttärestään maailmanmestaria riippumatta siitä, mitä ihminen itse tahtoo. Äiti puolestaan toivoo pojastaan pappia. Pahimmillaan heteroseksuaalinen perhe on eräänlainen väkivallan pesä, joka koostuu toiveiden siirtämisestä ja vastuun vierittämisestä.

Edellä mainituista seikoista johtuu myös, että hetero suhtautuu kuolemaan toisin kuin homo. Homo ei voi siirtää elämään liittyviä haasteita toisille ihmisille jälkeläisyyden kautta. Tämä ohjaa häntä elämään itse oman elämänsä. Sen sijaan tyypillinen hetero valjastaa seksuaalisuutensa palvelemaan halua jatkaa itseään toisissa. Samalla hän saattaa vältellä elämästä itse omaa elämäänsä. Heteron maailmankuva onkin usein relativistinen, ja siihen liittyy tiettyä välinpitämättömyyttä. Hetero suhtautuu elämään ”antaa mennä” -tyyppisesti, ja omaa kuolemaansakin hän tarkastelee ikään kuin kyseessä olisi jonkun toisen kuolema. Tämä ohjaa häntä piittaamattomuuteen esimerkiksi sodissa. Hetero asettaa henkensä halvasti alttiiksi, sillä hän katsoo elämäänsä toiseuden kautta, ikään kuin jonkun toisen silmin, eikä hän kykene ymmärtämään oman kuolemansa kertakaikkisuutta. Tämä estää häntä elämästä täysipainoista ja vastuullista elämää, ja siksi hetero mielellään myös juopottelee, huumaa itsensä ja käyttäytyy vastuuttomasti.

Esimerkiksi sodissa ja luonnonkatastrofeissa heterot sanovat kuolevansa vaimojensa ja lastensa puolesta ja pitävät sitä aivan tavanomaisena toimintana, jonka jälkeen elämä jatkaa kulkuaan ja todellisuus olemassaoloaan, vaikka heitä itseään ei olekaan sitä toteamassa. Tosiasiassa he ovat silloin menettäneet sen ainoan merkityksellisen todellisuussuhteensa, jonka pohjalta elämän ylipäänsä voitaisiin sanoa olevan olemassa. He tarkastelevat asioita toiseuden kannalta ja pitävät sitä jopa lohdullisena näköalana;

välttäväthän he tällöin vastuun ottamisen omasta elämästään. Toiseuteen hukuttautuessaan he kuitenkin vieraantuvat itsestään.

Toisen esimerkin heteroiden tavasta vieraantua omasta kuolevaisuudestaan tarjoaa henkivakuutuksen käsite. Vakuutushan ei tuo kenellekään ihmiselle hänen menettämäänsä henkeä takaisin. Henkivakuutuksen tekeekin lähinnä sellainen ihminen, jolla on jälkeläisiä tai joka tarkastelee omaa kuolevaisuuttaan reflektiivisesti toiseuden kautta. Tällaisella ajattelutavalla on luonnollisesti useita seurauksia. Ihminen, joka ottaa henkivakuutuksen, vieraantuu helposti sekä kuolemasta että elämästä. Hän elää vähemmän syvällisesti kuin ilman vakuutusta, sillä hän ei elä eikä kuole itselleen eikä itsensä kautta, vaan hän kytkee kuolemansa toiseuteen.

Se, joka vakuuttaa henkensä, on omissa silmissään eräänlainen ”elävä kuollut”: kuin kuolemaa vastaan suuntautuva puolustusstrategian rakentaja, joka jo omalla defensiivisyydellään paljastaa pelkonsa ja alistuneisuutensa. Mutta kaiken lisäksi henkivakuuttamisen idea on myös mauton; henkivakuutushan tekee kauppaa kuolemalla ja suhtautuu kuolemaan yhtä teennäisesti ja kepeästi kuin se, joka heittää omasta elämästään noppaa. Se saattaa asettaa myös mahdollisen ”edunsaajan” eli perillisen kerrassaan kiperän tilanteen eteen: mitä tehdä vakuutussummalla, jonka panttina on ollut toisen ihmisen elämä ja joka käytännössä on hänen ruumiinsa? Ovatko toisen kuolemalla hankitut rahat soveliaita käytettäviksi ja mihin? Huveihin tuhlattaviksi tai pois viskottaviksi ne voivat olla liian raskaita, ja jossain kiinteässä sijoituskohteessa, kuten asunnossa, ne muistuttavat kuolleen ihmisen poismenosta niin hyvässä kuin pahassa. Yhtä kaikki, myös perintösumman saaja on symbolisesti kuoleman ympäröimä. Keskeistä analyysissani ei olekaan vain se, *onko järkevää* tehdä henkivakuutusta, mikäli sen tuottamasta mahdollisesta korvauksesta ei pääse itse hyötymään. Sen sijaan tärkeää on, että jo oman elämän vakuuttamiseen liittyvä *ajattelutapa sinänsä on merkkinä vieraantuneesta kuoleman tarkastelemisesta.* Myöskään ihminen itse ei asennoidu tällöin omaan kuolemaansa adekvaatisti vaan asettuu ikään kuin itsensä ulkopuolelle tarkastelemaan oman kuolevaisuutensa sosiaalisia vaikutuksia, joiden kautta ei kuitenkaan päästä lähelle sitä, mitä kuolema hänelle itselleen voi merkitä.

Käytännössä kyseinen henkivakuutuksista ja korvauksista huolehtimaan taipuvainen ajattelutapa on omiaan vieraannuttamaan ihmistä oman kuolemansa merkityksistä. Perustellulta henkivakuuttaminen näyttääkin lähinnä heteroseksuaalisessa valtakulttuurissa. Tämä puolestaan vahvistaa, että heteroseksuaaliset arkikäytännöt ovat omiaan vieraannuttamaan ihmistä kuoleman merkityksen tiedostamisesta.

Sen sijaan homo ymmärtää oman elämänsä ainutlaatuisuuden. Homo ei voi siirtää elämään liittyviä haasteita jälkeläisiin. Se taas ohjaa häntä itseään elämään täysipainoista elämää ja nauttimaan täydesti elämän jokaisesta hetkestä. Homolle oman elämän asettaminen alttiiksi vain toiseudenvaraisten asioiden, kuten sotien tai yksityisautoiluun liittyvien vaarojen vuoksi on kauhistus. Homo ymmärtää kirkkaasti sen, että hänen oma elämänsä on yhtä kertakaikkista ja ainutlaatuista kuin hänen kuolemansakin.

Siksi hän elää täysipainoisesti mutta karttaa vaaroja. Heteroseksuaalisen toiseuteen identifioitumisen ja homoseksuaalisen itseensä identifioitumisen ero saa ilmaisunsa siis myös kuolemaa koskevissa asenteissa.

Heideggerin ajattelua on usein luonnehdittu nekrofiiliseksi hänen kuolemaa kohtaan osoittamansa kiinnostuksen vuoksi. Esimerkiksi Erich Fromm tulkitsi monien nationalististen ja nationalistisina pidettyjen ajattelijoiden motiiveja nekrofiilisiksi teoksessaan *Tuhoava ihminen*. Myös Heidegger on usein haluttu lastata samaan junaan ja tulkita häntä yhdeksi saksalaisen nationalismin edustajaksi. Tosiasiassa Heideggerin filosofiassa ei esiinny kuoleman ihannointia eikä hekumointia kuolemalla, vaan hänen filosofiansa suhtautuu kuolemaan kunnioittavasti ja hienovaraisesti.

Entä millä tavoin väitteet kuolemaa käsittelevään filosofiaan liitetystä nekrofiliasta puolestaan suhteutuvat filosofian homoseksuaalisuuteen ja heteroseksuaalisuuteen? Kuolemalle läheiset nekrofiiliset yllykkeet löytävät luontevan toteutumisyhteytensä nimenomaan heteroseksuaalisessa valtakulttuurissa, aivan kuten ne löysivät purkautumistiensä myös toisen maailmansodan aikaisessa heterofasismissa.

Omaisuuden keräämistä on usein pidetty merkkinä nekrofiilisestä luonteenaadusta. Kuka tuota omaisuutta sitten kerää ja varastoi? Omaisuutta hamstraamaan keskittyy nimenomaan heteroseksuaalinen perhe. Jälkeläisten elättämiseen liittyvät motiivit ohjaavat heteroita itsekkyyteen, kun heteroperheet kilpailevat keskenään varallisuudesta ja mammonasta. Omistamisen varmistelulle altistuminen kuolettaa helposti ihmissuhteet ja rakkauden. Perheen ihmissuhteet muuttuvat silloin yhtä esinemäisiksi kuin se omaisuus, jota perhe tavoittelee. Entä ovatko nekrofiilisiksi tyypitellyt ihmiset homoja tai homot nekrofiilejä sillä perusteella, että anaalinen nautinto saattaa tuottaa heille mielihyvää? Frommilaisessa väitteessä, että homot olisivat tyypillisiä anaalisvarastoijia, heteropsykologit todennäköisesti vain torjuvat omia anaalisia yllykkeitään.

Monet heterot keräävät omaisuutta vielä silloinkin, kun sitä on jo yllin kyllin. Siinä ei olisikaan järkeä, jos ihminen mitoittaisi omaisuudenhankintansa vain omaa elämäänsä ajatellen. Omaisuuden ja rahan loppumattomaan keruuseen ohjaavat lähinnä lajinsäilytysstrateginen intressi ja jälkeläisyys. Ne puolestaan aiheuttavat huolta omaisuuden riittävyydestä. Omaisuutta on hankittava aina vain lisää, sillä omistamiseen liittyy pelko omaisuuden menettämisestä. Menettämisen pelko puolestaan tuottaa heteroille ahdistusta ja halua hankkia lisää omaisuutta. Näin syntyy heteroseksuaaliselle valtakulttuurille ominainen ahneuden kierre.

Menettämisen riskin kautta heteroseksuaalinen perhe paljastaa myös yhteytensä kuolemaan liittyvään ahdistukseen. Alttius ihmissuhteiden esineellistymiselle näkyy heteroseksuaalisissa perheissä jo siinä, että perheet perustuvat lajinsäilytykseen ja omaisuuden keräämiseen, mutta myös siinä, että omaisuuden keräämisen takana piilee aina kuolemanahdistus. Heteroseksuaalisen valtakulttuurin *Angst* johtuukin nimenomaan perheestä ja lisääntymiseen liittyvästä jälkeläisyydestä.

6.3.5. Homoseksuaalisuus, levollisuus ja rauhallisuus

Entä voiko homoseksuaaleille ominaisen projektiivisen maailmasuhteen mukaan eläminen merkitä sitä, että suhde toisiin ihmisiin ja todellisuuteen muodostuukin aktiivisen haltuunoton ja valloittamisen suhteeksi? Mielestäni ei. Se on ominaista pikemminkin oman edun pyyntiä varjelemaan keskittyneelle heterotieteelle: laajenemaan pyrkivälle naturalismille ja utilitarismille. Heidegger sen sijaan katsoi, että olevainen tulisi jättää sikseen, vaille manipulaatiota. Mikäli malttaisimme jättää asiat sellaisiksi, millaisina ne itsestään paljastuvat tietoisuudellemme, todellisuus ennen pitkää virtaisi sieluumme. Myös homoseksuaalisten miesten keskinäisiä suhteita luonnehtii viriili jumalallinen levollisuus, josta hysteria ja hälinä ovat kaukana. Ihmisellä on oikeus vain *olla* ilman, että hän joutuisi tuntemaan syyllisyyttä eksistentiaalisten mahdollisuuksiensa laiminlyömisestä.

Ihmisen *Daseiniin* eli läsnäoloon liittyviä suhteita puolustaessaan ja kartoittaessaan eksistenssifilosofia on mitä parhainta homofilosofiaa. Sekä homoille että eksistenssifilosofeille on aina ollut tärkeää kiinnittyä asuinympäristöihin ja seutuihin, olemassaolon fyysiseen paikkaan eli kotikontuun ja se, että jalkojen alla on pala omaa maata. Sen sijaan heteroseksuaaliseen levottomuuteen tuomittu elämäntapa on pelkkää hysteriaa: se koostuu lapsiperheen tuottamasta vaatimuksesta jatkuvaan muutokseen ja liikkeeseen. Ne ovatkin heteroseksuaalisen valtakulttuurin ikävimpiä piirteitä, sillä ne vievät pohjan meditatiiviselta ja kontemplatiiviselta filosofialta. Samasta syystä jokainen homoseksuaalinen filosofi kärsii tuskia, mikäli hänet orjuutetaan elämään heteroseksuaalisesti järjestyneen yhteiskunnan keskellä. Joskus jopa hyppääminen liikenteen sekaan autojen alle saattaa tuntua homofilosofista houkuttelevammalta vaihtoehdolta kuin jääminen jalkakäytävällä vastaan tulevan panssarivaunun eli lastenrattaita työntävän perheenäidin alle. – Pelastukoon ken voi!

Heteroseksuaalisen väestönkasvun kansoittamassa maailmassa ihmisten mahdollisuudet perustaa itselleen vakituinen koti ja läsnäolon paikka ovat vaikeutuneet, ja ihmisiä pakotetaan säntäilemään lajinsäilytysstrategisten motiivien hallitsemilla kiinteistömarkkinoilla. Samalla kun nuoret heteroseksuaaliset parit arvostelevat kiinteistövälittäjien ahneutta, he välttelevät tunnustamasta itselleen sitä tosiasiaa, mistä asuntojen ahtaus ja riittämättömyys oikeastaan johtuvat. Asunto-ongelmien lisäksi myös ympäristöongelmat viittaavat aina yhteen keskeiseen pulmaan: väestönkasvuun. Siitä puolestaan ovat vastuussa heterot itse. Toisen maailmansodan aikaiseen saksalaiseen politiikkaan liittynyt halu valloittaa *Lebensraumia* eli elintilaa johtui yrityksestä ratkoa heteroseksuaaliseen valtakulttuuriin liittyviä ongelmia heteroseksuaalisin keinoin.

Jos asuntopolitiikkaa hoidettaisiin homoseksuaalisesti, asuntoja ja tilaa riittäisi kaikille, sillä homojen elämässä lisääntyminen ei ole itsetarkoituksellista eikä myöskään tahaton seuraus seksuaalisuuden toteuttamisesta.

Homoseksuaalisessa yhteiskunnassa merinäköalaa riittäisi useammille. Miesten kesken vallitsisi levollinen harmonia ja rauhallinen läsnäolon herkkyys, eivätkä mattoja pudistelevat pakkoneurootikot rikkoisi rauhaa rappukäytävissä, kuten perheiden kansoittamissa kerrostaloissa. Rauha ja kukoistus vallitsisivat kaikkialla. Jo Adolf Hitler kiinnitti huomiota siihen, kuinka paljon paikkoihin ja seutuihin liittyvät ympäristötekijät vaikuttavat ihmisten sielullisiin tiloihin. Kunnollinen asunto oli myös hänelle tärkeä. Tämä näkyi esimerkiksi hänen rakkaudessaan arkkitehtuuriin sekä siinä, että hän *Mein Kampfista* saamillaan tuloilla osti asianmukaisen *Berghofin* Etelä-Saksasta, Berchtesgadenin Obersalzbergista, läheltä Itävallan rajaa. Liittoutuneet tosin pommittivat sen hajalle toisen maailmansodan lopussa, ja ehjäksi jäi vain vuoren syrjään rakennettu kotkanpesä, josta nykyään voi löytää Richard von Weizsäckerin juomasta kupposellisen teetä.

Ihmisten halu sitoutua paikkoihin ja juurtua omaan *Daseiniinsa* kertoo ihmisten halusta viihtyä elämässä. Kyseisellä ajattelutavalla on yhtymäkohtia myös suomalaiseen kansallishenkisyyteen ja kansallisromantiikkaan. Edustavimman esimerkin suomalaiskansallisen ajatusmaailman yhdistymisestä konkreettisiin asumisratkaisuihin antaa 1900-luvun taitteessa luotu Jugend-arkkitehtuuri. Juuri kukaan ei nykyäänkään sano, että Jugendin kukoistuskaudella luodut talot olisivat huonoja. Saksassa kouluttautuneeseen nuoren polven arkkitehtiryhmään viittaava nimi kertoi kyseisen protestiliikkeen halusta hylätä aikaisempi uusrenessanssihenkinen suunnitteluperinne, jonka vallitessa arkkitehtuuri oli mielletty lähinnä rakenteiden koristeluksi. Sen sijaan Jugendin aikakaudella piirretyt talot suunniteltiin toimiviksi, mutta samalla ne oli rakennettu myös kalevalaisen kansanperinteen ja suomalaisen läsnäolon ympärille. Ne kertovat edelleen inhimillisen olemassaolon kunnioittamisesta ja siitä, että näillä sijoilla asuu vahva ja identiteetistään tietoinen kansa.

Sata vuotta vanhat Jugend-talot ovatkin ajasta aikaan jatkuvan *Daseinin* vertauskuvia tai henkilöitymiä, joilla voidaan katsoa olevan jopa ”sielun” tai ”persoonan”. Sen sijaan nykyisen elementtiarkkitehtuurin ja nukkumalähiöiden aikakaudella slummikorttelit kertovat politiikasta, jonka mukaan ihmisellä ei saisi olla viihtyisää kotikontua, vakituista paikkaa eikä elävää suhdetta ympäristöön keskusta-asumisen muodossa, vaan ihmiset halutaan pakottaa jatkuvaan liikkeeseen ja asuntopulana esiintyvään hätätilaan.

Tämä on heteropolitiikan seurausta: asumiselle ja ihmisten läsnäololle sekä kanssakäymiselle otollisimmat keskustojen rakennukset on täytetty joko sosialismia edustavilla julkisen hallinnon toimistoilla tai kapitalismin pääkonttoreilla, ja ihmiset on pakotettu reuna-alueille. Asioiden pitäisi olla päinvastoin. Omasta mielestäni on ensisijaisen tärkeää, että ihmisillä on kunnollinen asunto. Puhuessaan paikallisuuden, läheisyyden ja kotiseudun puolesta Heideggerin filosofia oli myös arkkitehtuurin filosofian kannalta esikuvallista.

Kuten olen edellä todennut, homoseksuaalisen persoonallisuuden suhde olemassaoloon on kokonaan toisenlainen kuin heteroseksuaalisen. Homo elää elämää sisältä päin, projisoituen maailmassa toimivana yksilönä, kun taas

heteron elämää luonnehtii itsensä objektivoiminen ja sen mukainen relativismi. Homo on ihminen, joka elää verevämpää ja todellisempaa elämää kuin hetero. Homon elämä on avointa ja ehdotonta, kun taas hetero tarkkailee elämäänsä ulkoa päin suhteellisesti: hän vertaillee, pelaa ja juonittelee. Homon ja heteron suhtautumiset omaan itseensä ja toisiin ihmisiin saavat ilmaisunsa myös tavoissa, joiden mukaan homo ja hetero asennoituvat tiloihin ja paikkoihin. Tällöin heterofasismi saa ilmaisunsa asuntopolitiikassa.

Olemassaolon keskeinen toteutumisyhteys ja konkreettinen manifestaatio on juuri asuminen. Asuminen ei ole vain olemista rakennuksen sisällä, kuten heterot näyttävät ajattelevan, vaan asuminen on kotiutumista tiettyyn seutuun ja paikkaan, ja siihen liittyvät paitsi läsnäolon, tilan ja ulottuvaisuuden kysymykset, myös taloudelliset valtasuhteet. Heideggerin olemisfilosofia, johon liittyivät kodin, paikan ja asumisen kysymykset, oli mitä aidointa homofilosofiaa. Kotiin, paikkaan, juuriin ja juurettomuuteen liittyvät ongelmat, joista vähäisin ei ole asuntojen kalleus, ovat seurauksia heteroseksistisestä asuntopolitiikasta ja homoseksuaalisten arvojen laiminlyömisestä. Voidaankin sanoa, että asuntosota (eli asuntopula, irrallisuus, asunnottomuus ja bisneksen teko ihmisten kodeilla), on yhtä kaikki heteroseksuaalisen vallankäytön ja arvomaailman ilmausta sekä aidon olemisfilosofian puuttumista.

Heteroseksuaalinen asuntopolitiikka ei ole vain lapsiperheiden suosimista asuntojonoissa. Se ei ole ainoastaan vuokranantajien harjoittamaa syrjintää ja elämäntapakontrollia. Se ei ole pelkkää holhousta ja valvontaa. Asunto on ihmisen identiteetin kuva. Se edustaa hänen tapaansa olla. Siksi homojen kotiutumistapoihin liittyvä ahdistelu on perimmältään ihmisen eksistenssiä koskeva kannanotto. Se ulottuu syvälle ihmisen koko persoonaan, olemassaolon tapaan ja hänen minuuteensa. Homojen ja heteroiden asumisnäkemyksiin ja -arvoihin liittyvät erot ovat suoria seurauksia homojen ja heteroiden välillä vallitsevasta arvokonfliktista. Asuntokurjuuden takana piilee heteroseksistisiin arvoihin sisältyvä lisääntymisen ideologia.

Heteroseksuaaliseen asuntopolitiikkaan liittyy myös se, että ihmisen ei sallittaisi olla yksin. Heteroseksuaaliseen valtakulttuuriin kuuluu seurustelun ja parisuhteen pitäminen välttämättömänä ja yksin olemisen tuomitseminen. Sen mukaisesti matkat ja hotellihuoneet myydään vähintään kahdelle, ja samoin rakennetaan asunnot ja sorvataan puolisovähennykset verotuksessa. Avioeron koittaessa katsotaan, että on moraalisesti väärin hylätä toinen ihminen oman itsensä tai yksinäisyytensä hyväksi, mutta on muka ymmärrettävää hylätä toinen ihminen jonkun kolmannen vuoksi.

Tämä osoittaa, että kulttuurimme välttelee yksin olemisen myöntämistä hyväksytyksi, ja yksinäisyyttä se pakenee, koska yksin oleminen on monille ihmisille liian suuri haaste. Sellaiset ihmiset eivät suostu hengittämään vapauden ilmaa, kun taas filosofisemmat yksilöt eivät sosiaalisessa seurassa ollessaan hengitä lainkaan vaan kuihtuvat ja kuolevat pois. Tylsämielisten ihmisten on siis pakko seurustella, sillä he eivät riitä itselleen, vaan he potevat riittämättömyyttä ja riippuvuutta, eikä heillä ei ole muutakaan tekemistä kuin tuo ikävystyttävä seurustelu.

Asuntopulan ja ahtauden jäljet johtavat lisääntymiskeskeiseen heteroseksuaaliseen valtakulttuuriin. Heteroseksuaalisuus kylvää ihmisten keskuuteen hysteriaa. Kun ihmiset lisääntyvät hallitsemattomasti, tilaa ei enää riitä kaikille, ja maailmassa on entistä ahtaampaa. Heteroarvojen mukaisen lapsiperheen, lisääntymisen ja lajinsäilytyksen myötä yhteiskuntaan syntyy yhä enemmän kiirettä, häiriötekijöitä, jatkuvaa katastrofia ja tungosta, ahtautta sekä filosofian puutetta. Myös tässä suhteessa Heideggerin esittämä ajattelemisen hanke artikuloi heteroseksuaalisen valtakulttuurin kritiikkiä ja edusti homoseksuaalista filosofiaa.

Heideggerin edustamaa *Dasein*-filosofiaa vastaan osoitettu vihamielisyys puolestaan on koostunut homoseksuaalista ja yksilöllistä arvomaailmaa kohtaan osoitetusta uusvasemmistolaisesta retoriikasta, jolla on haluttu kieltää ihmiseltä hänen kotikontunsa ja olinpaikkansa. Heideggeriin kohdistettu aggressiivisuus on suunnattu sellaisiin arvoihin, jotka yleensä ovat homoille tärkeitä. Heterot koettavat luoda filosofiaan merkitystä kiistämällä, kieltämällä ja rajoittamalla. Sen he tekevät torjumalla filosofiaan liittyvää homoseksuaalisuutta. Heterot torjuvat Heideggerin ajattelun tarkoin, koska sitä leimaa ilmiselvä homoeroottisuus ja sen arvot ovat homoseksuaalisen asenteen mukaisia, kansallishenkisiä ja chauvinistisia.

Omassa oidipuskompleksissaan heterot eivät siis voi hyväksyä sitä, että homomies tekeekin liiton ”isän” kanssa ja rakastaa häntä kuin Jumalaa. Samaan tapaan kuin James Bond -elokuvissa pahikset esitetään yleensä natseina, diktaattoreina tai tyypiteltyinä homoina, myös Martin Heideggeria kohtaan suunnattu viha on ollut pohjimmiltaan homoseksuaalisuutta vastaan suunnattua alkukantaista vihaa. Onkin ihmeteltävää, miksi analyyttiset ja uusvasemmistolaiset hetero”filosofit” moittivat Heideggeria ”natsiksi”, kun heillä olisi käytettävissään suorempia ja rehellisempiä keinoja: sanoa häntä vain yksilönvapauden puolustajaksi! Itse pidän Martin Heideggeria homofilosofina vailla vertaa, ja tässä suhteessa Heidegger oli sodan uhri, aivan niin kuin Hitler oli heteroseksuaalisen valtakulttuurin uhri.

Esitystäni vastaan voidaan luonnollisesti hyökätä sekä Heideggeria puolustaneiden että häntä vastustaneiden henkilöiden taholta. Kukapa hänen *vihollisistaan* haluaisi myöntää, että Heidegger-kriittisyys voitaisiin perustaa vain hänen filosofiansa tulkitsemiseen homoseksuaaliseksi, varsinkaan kun homoseksuaalisuus on nähty nykyaikana myös myönteisenä piirteenä.

Yhtä harvat Heideggerin *puolustajat* haluaisivat nähdä hänen ajattelunsa loistokkuuden tyhjenevän vain sen homoseksuaalisuuteen, varsinkin kun homoseksuaalisuutta on käytetty myös haukkumasanana. Tulkintojeni mahdollinen epähistoriallisuus on tässä suhteessa kuitenkin marginaalinen asia, sillä *koko esitykseni idea perustuu psykologiseen tulkitsemiseen ja ilmiöiden ulkopuolelta päin tapahtuvaan merkitysten arvioimiseen*.

Se, että käsitykseni eivät miellyttäisi asianomaisia itseään tai ovat heidän omien näkemystensä kanssa ristiriidassa, on aivan tavanomaista filosofialle ja psykologialle. Huolestuttavaa onkin, että filosofian piirissä on analyyttisen formalismi-ihanteen vuoksi vallinnut eräänlainen *syvällisyyden kielto*. Se on estänyt porautumasta filosofian olemukseen ja ennalta eliminoinut tämän-

tapaiset filosofiset tulkinnat, joiden kautta viime vuosisadan ”suurten filosofien” ajattelu olisi voitu saattaa vain suhteelliseksi.

Heidegger viihtyi viimeiset elinvuotensa Schwarzwaldissa sijaitsevassa Hüttessään, eli eräänlaisessa lomahuvilassaan. Hänen filosofinen rakkautensa ei saanut luontevista lähtökohdistaan huolimatta homoseksuaalista ilmaisua käytännön elämässä niin, että hän olisi perustanut *Daseininsa* avoimesti ihmisten keskuuteen. Ludwig Wittgensteinin ja monien muiden filosofisten jumalanrakastajien tavoin hänkin eli elämäänsä ”mökissä”.

Tämän kappaleen lopuksi voidaan toistaa arvio siitä, kuka viime vuosisadan suurista filosofeista loppujen lopuksi voitti ja kuka hävisi. Voitto johtaa ihmisiä hilpeyteen, optimismiin ja narsismiin ja sitä kautta epätotuudellisuuteen. Tappio puolestaan ohjaa ihmisiä synkeyteen ja pessimismiin ja sitä kautta syvällisyyteen ja totuuteen. Lopulta voitonriemuun liittyvä epätotuus ajaa ihmiset kurjuuteen ja häviöön, kun taas asioita sivusta katselleiden pessimismi ja epätoivo vaihtuvat nautinnolliseen iloon. Päättäkää itse.

6.4. PSYKOVALLAN VASTAISKU

Filosofian ja seksuaalisuuden suhteita on aiemminkin psykologisoitu, mutta tulkinnat ovat yleensä perustuneet sinänsä ideologisiin psykoanalyyttisiin tarkasteluihin. Ne eivät ole suhtautuneet yhtä aikaa kriittisesti sekä *tutkittavaan ilmiöön* että tulkitsemisen lähtökohtana olevaan *psykoanalyyttiseen teoriaan itseensä*, kuten omat näkemykseni.

Psykoanalyyttiselle tulkinnalle rakentuvia ideologiakritiikkejä ovat jo edellä viitattujen Erich Frommin ja Theodor W. Adornon lisäksi esittäneet 1920-luvun Saksassa vaikuttaneet niin sanotun Frankfurtin koulukunnan filosofit Max Horkheimer ja Herbert Marcuse. Frommin ja Adornon tavoin myös he pakenivat Saksasta Yhdysvaltoihin Hitlerin noustua valtaan. Erityisesti Adorno ja Horkheimer tunnetaan tavastaan tulkita filosofiaa, aatehistoriaa ja poliittisen historian tapahtumia marxilaisesti, kun taas Fromm ja Marcuse olivat tunnustuksellisia sosiaalidemokraatteja.

Ollessaan uskollisia myös psykoanalyyttiselle teoriaryhmälle heidän näkemyksensä ovat olleet leimallisen heteroseksistisiä. Frankfurtin koulukunnan filosofien toiminta muodosti eräänlaisen vastaiskun nousevaa nationalismia kohtaan, mutta he ovat esittäneet vähintäänkin epäsuoria vastalauseita myös avoimelle homoseksuaaliselle ajattelulle ja toiminnalle.

Edellä mainitut filosofit ovat siis vastustaneet ”pahaa” takertumalla itse kyseisen ”pahan” takana vallitsevaan taustaehtoon: heteroseksuaaliseen valtakulttuuriin ja arvomaailmaan. Omassa heteroseksistisyydessään nämä kulttuuri- ja yhteiskuntakriitikot ovat siis saattaneet kyseenalaiseksi myös homoseksuaalisuuden.

6.4.1. *Fromm, where are you from?*

Erich Fromm oli saksanjuutalainen sosiologi ja yhteiskuntafilosofi, josta tuli psykoanalyytikko. Hän pakeni jo ennen toista maailmansotaa Yhdysvaltoihin, jossa hän loi uransa ja kirjoitti tieteellisen tuotantonsa. Hänen tärkeimpiä teoksiaan ovat vuonna 1941 ilmestynyt *Escape from Freedom* (suom. nimillä *Pako vapaudesta* ja *Vaarallinen vapaus*) sekä vuonna 1973 ilmestynyt *The Anatomy of Human Destructiveness* (suom. *Tuhoava ihminen*).

Fromm kiinnitti huomiota ihmisessä näkemiinsä tuhoaviin piirteisiin, ja hänestä tuli nimenomaan ihmisen massakäyttäytymisen luonnetta analysoiva psykologi. Jo edellä viitattiin siihen, että Frommin näkemyksen mukaan fasismin takana vaikuttivat ihmisen vapauskriisit ja nekrofiiliset yllykkeet. Jotta nämä havainnot tulisivat ymmärretyiksi oikein, niitä pitää arvioida suhteessa homoseksuaalisuuteen ja heteroseksuaalisuuteen, kuten edellä.

Eräs keskeinen näköala, joka Frommin tuotannon kautta avautuu filosofian olemukseen, on hänen käsityksensä siitä, millä tavoin ruoansulatusjärjestelmä ja siihen liittyvät anaaliset toiminnot heijastuvat ihmisten poliittisessa orientaatiossa. Fromm hahmotteli tarkoituksiaan varten muotokuvan ihmistyypistä, jota hän kutsui *anaalisvarastoivaksi nekrofiiliksi*.

Anaalisvarastoiville nekrofiileille oli hänen mukaansa tyypillistä se, että ulostamiseen liittyvät toiminnot ilmenivät myös heidän asenteissaan. Tämän mukaisesti ulosteen pidättämiseen ja purkamiseen liittyvä peräsuolen säätely vaikuttaa heidän käyttäytymiseensä. Frommin esityksessä anaalisvarastoivien nekrofiilien mallitapauksia olivat Adolf Hitler, Joseph Göbbels ja Hermann Göring. Johtavien natsien persoonaa Fromm piti jo heidän kasvojensa ilmeiden perusteella poikkeuksellisen jäykkinä, ikään kuin niiden haltijat olisivat tunteneet nenässään jatkuvasti pahaa lemua ja ikään kuin heidän kasvojensa pinnassa olisi ollut pinttynyttä likaa.[156]

Kun raha ja ulosteet puolestaan ovat psykoanalyyttisesti samaa merkitseviä asioita, Fromm katsoi, että anaalisvarastoivan persoonallisuuden rakenteeseen liittyi (jo edellä kuvailtu) taipumus hamstrata omaisuutta, materiaa ja mammonaa. Anaalisvarastoivien nekrofiilien viehtymys esineisiin heijastui Frommin mukaan myös heidän suhteistaan toisiin ihmisiin, joissa he näkivät vain välineitä omien hyötymispyrkimystensä tyydyttämiseen.

Tämä piirre teki heistä usein julmia ja jäykän autoritaarisia sadisteja, ja juuri tässä valossa sadismi onkin tulkittavissa eräänlaiseksi tunne-elämän häiriöksi. Sadomasokismiin liittyvät ilmiöt Fromm johteli suhtautumistavasta anaalisten toimintojen tuottamaan kipuun ja nautintoon sekä niiden vuorovaikutukseen. Frommin mukaan ulostamiseen liittyvä aggressiivisuus ilmenee siis anaalisvarastoivien nekrofiilien persoonalle ominaisessa aggressiivisuudessa. Heidän valoisat hetkensä ovat merkkejä ulostustoimintojen onnistumisesta. Samat piirteet Fromm tulkitsee myös useimpien sellaisten pikkuvirkamiesten ominaisuuksiksi, joiden persoonaa leimaavat hänen ku-

vailemansa anaalisuus ja nekrofilia. Ollessaan ”aivan tavallisia ihmisiä” he ovat autoritaariselle ajattelulle alttiita potentiaalisia natseja. Frommin esittämässä valossa ”anaalisvarastoiva nekrofilia” on eräs laaja-alainen psykopatologian muoto.

Vaikka Fromm syyttää tuosta taipumuksesta ”pikkuvirkamiehiä” eli lähinnä porvareita, hänen näkemyksensä voidaan kyseenalaistaa poliittisesti ja todeta, etteivät juuri heidän piirteikseen väitetyt autoritaarisuus, sadistisuus ja säntillisyys ole suinkaan oikeistolaisten ominaisuuksia tai liity vain heille tyypiteltyihin yrittäjien ja johtajien ammatteihin. Sen sijaan ne leimaavat nykyaikaista työläistä, joka on useimmiten vasemmiston kannattaja, lopettaa työnteon kesken päivän, sulkee luukkuunsa asiakkaan edestä mielihyvää tuntien ja lähtee pahaa oloa tuottaen lakisääteiselle! ”Anaalisvarastoiva nekrofiili” voi siis aivan hyvin olla Frommin itsensä puolustelema demari.

Entä miten homoseksuaalisuus suhteutuu näihin Frommin tekemiin tulkintoihin sekä hänen havaintoihinsa anaalisesta fiksaatiosta ja natsijohtajien persoonasta? Frommin esittämien tulkintojen tuloksena pöytä oli katettu myös homojen leimaamiselle ”sairaiksi natseiksi”. Homoseksuaalienhan ajatellaan harjoittavan muun muassa anaaliseksiä. Toisaalta anaaliseksiä harjoittavat myös heterot. Ovatko siis kaikki maailman anaaliseksiä harjoittavat homot ja heterot natseja tai natsismille alttiita persoonia?

Totuus asiassa lienee se, että anaaliseksiin voi liittyä kaikissa sen eri ilmenemismuodoissa kokonaan toisenlaisia *merkityksiä* kuin niitä, joita Fromm piti poliittisina. Anaalisen nautinnon tavoitteluun ei tarvitse liittyä sellaista ”nekrofiilistä” tunneyhtymää, joka edustaa vain ”elävien seksuaalisten energioiden suuntaamista kuolemaan”, kuten psykoanalyytikot ovat harmaasta rivistään joikunneet. Näin ollen myöskään Frommin ajatusten pohjalta ei voida johdella käsityskantaa, että homoseksuaalisuudessa olisi kyse leimallisesti anaaliseen tyydytykseen liittyvästä ilmiöstä saati että anaaliseksiä harjoittavia muitakaan ihmisiä voitaisiin pitää anaalisvarastoivan nekrofiilin esimerkkitapauksina. Anaaliseksihän ei liity homoseksuaaliseen kanssakäymiseen välttämättä lainkaan. Näkemyksessä, että anaaliseksillä olisi jotenkin keskeinen, hallitseva tai pakonomainen asema homoseksuaalisessa kanssakäymisessä, korostuu vain heteroseksistinen ja psykoanalyyttinen käsitys, että seksin pitää perustua penetraatioon ja olla ”sisäistä”. Kenties näkemys homoseksuaalisuuden ”anaalisuudesta” kertookin heteroiden tavasta torjua omia seksuaalisia ja anaalisia intohimojaan.

Lisäksi on kiistettävä se, että anaaliseksiä harjoittavat ihmiset olisivat jollakin tavoin alttiita nekrofiiliselle persoonallisuuspatologialle. Anaaliseksistä nauttivien peräsuolihan näyttää toimivan eikä kärsivän sen kaltaisesta toimintahäiriöstä, jota Fromm kuvasi. Nämä ihmiset saavat siis anaalisen seksin toteuttamisesta nautintoa harjoittaessaan sitä adekvaatisti, kun taas Frommin kuvaaman persoonallisuuspatologian tunnusmerkit täyttävien henkilöiden voitaisiin katsoa salaavan tai laiminlyövän anaaliset nautintonsa. Asian voisi nähdä myös niin, että jos ihmiset suhtautuisivat anaalisen nautinnon tarjoamiin mielihyvän lähteisiin adekvaatimmin, hei-

dän ei tarvitsisi kääntää seksuaalisen tyydytyksen etsintäänsä sellaisiin vieraantuneisiin muotoihin, joissa anaalisen nautinnon merkitykset vääristyvät ja jotka mahdollistavat anaaliseksin näkemisen ”tuhoavana”, kuten Fromm. Anaalisen nautinnon vapauttaminen moralisoinnin kahleista voisi ehkäistä myös turhaa yhteiskunnallista sadismia ja onnellistuttaa koko ihmiskuntaa. Lause ”se, joka vapauttaa ahterinsa, vapauttaa myös aivonsa”, pätee tässäkin.

Jo edellä esitettyjen ajatuskulkujen perusteella voimme huomata, että natsismin psykoanalyyttisista tulkinnoista on varsin lyhyt matka homoseksuaaleja alistavaan heteroseksistiseen psykofasismiin. Toisaalta Frommin esittämää analyysia voidaan pitää myös valaisevana, sillä hän kiinnitti ideologioiden muotoutumistapaa selvittäessään huomiota kiintoisiin näkökohtiin. Seksuaalisuuden esiin nostaminen poliittisen järjestymisen motiivina oli epäilemättä rohkeaa, mutta hänen tulkintansa jäivät psykoanalyyttiselle oikeaoppisuudelle uskollisesti vain heteroseksistisiksi.

Omalle ajalleen, eli tuoreimmillaankin vasta 1960- ja 1970-lukujen psykoanalyyttiselle ajattelulle, ominaisella tavalla hän katsoi, että on olemassa ainoastaan yksi oikea seksin, nautinnon ja mielihyvän muoto, ja se on normaali heteroseksuaalinen yhdyntä, mieluiten vielä lähetyssaarnaaja-asennossa. Tästä lähtökohdasta Fromm pyrki luokittelemaan aistillisen nautinnon muodot normaaleihin ja epänormaaleihin, sopiviin ja epäsopiviin sekä torjumaan anaalisen nautinnon kaikkien muiden nautintojen joukosta. Kommunistien ja sosialistien toimesta lähes kaikkeen sellaiseen, mikä on oikeistolaista, kapitalistista, liberaalia tai porvarillista (eli itsestään selvästi ”pahaa”), on liitetty myös käsitys näiden asioiden mitä tuomittavimmasta homoseksuaalisuudesta, eikä myöskään Fromm tehnyt poikkeusta tästä leimojen jakelemisesta.

Erich Fromm oli sosiaalidemokraatti, joten hänen käsityksensä natsijohtajista ovat voineet muodostua tarkoituksellisen destruktiivisiksi. Frommin esittämässä valossa ihmisen kuolevaisuudellakaan ei tunnusteta olevan filosofista merkitystä, vaan kuolemalla nähdään olevan vain sen psykoanalyyttisesti valottuva tulkinta-arvo nekrofiliaan viittaavana symbolimuotona, ja nekrofilialla puolestaan nähdään vastineensa ihmisen anaalisessa tyydytysrakenteessa. Jos ihminen tuntee anaalista mielihyvää, hän on Frommin mukaan ilmiselvä nekrofiili ja nekrofiilinä natsi. Kun yksityisomaisuus puolestaan voidaan tulkita ”vain kuolleen materian muodoksi” ja kun raha ja mammona vastaavat psykoanalyyttiselta symboliarvoltaan ulosteita, voidaan ihmisen kiintymys esineisiin tai omaisuuteen helposti tulkita patologiseksi nekrofilian lajiksi. Yksityisomistukseen liittyvän kauheuden arvostelu tarjosi siis Frommin seuraajille oivalliset poliittiset välineet sosialistisen tasajaon ja kollektivisoinnin pyrkimyksille. Tällöin ei kuitenkaan huomattu, että yksityisomaisuutta arvostelevat juuri ne henkilöt, jotka eniten tuntevat olevansa sen puutteessa.

Eräs piirre, jonka Fromm liitti anaaliseksiin, oli hänen näkemyksensä, että se on väistämättä *likaista*. Niinpä näkemys ”likaisuudesta” yhdistyi myös homoseksuaalisuuteen. Kenties tämän piirteen kielteisessä arvottami-

sessa näkyy joitakin psykodynaamisen torjunnan merkkejä. Heterot ovat nähneet filosofian likaisuuden ja epäpuhtauden *suositeltavina* silloin kun he ovat halunneet arvottaa homoseksuaalisuuteen liittyvän idealismin, eteerisyyden ja sublimaation kielteisesti. Tällöin he ovat halunneet leimata omaan naturalismiinsa liittyvän kurjuuden ja kuraisuuden vain yhdeksi todellisuuteen sisältyväksi piirteeksi, joka jokaisen olisi mitä suotavimmin hyväksyttävä. Ja aina, kun heterot ovat koettaneet ratkaista platonisessa filosofiassa, kantilaisessa transsendentaalifilosofiassa tai rationalismissa näkemänsä ongelmat valittamalla ”filosofian liiallista puhtautta ja hygieenisyyttä”, he ovat pitäneet likaisuutta ihanteena!

Siinä, mitä filosofian puhtaudesta tai likaisuudesta yleensä ajatellaan, näkyy myös se, mitä filosofit ajattelevat homoseksuaalisuudesta ja heteroseksuaalisuudesta. Jos homoseksuaalisuus nähdäänkin ”likaisena”, voidaan kysyä, mitä pahaa on likaisuudessa? Heterothan ovat syyllistyneet siihen itse. Jos taas homoseksuaalinen filosofia nähdään eteerisenä ja puhtautta tavoittelevana, mitä pahaa on tuossakaan taipumuksessa? Heterothan väittävät tuolloin tällöin myös omaa seksiään homoseksuaalista kanssakäymistä ”puhtaammaksi”. Ehkä onkin niin, että tämän ajattelutavan mukaan homoseksuaalisuus nähdään kielteisenä aina, kun se *halutaan* nähdä kielteisenä. Kyseisessä valossa homoseksuaalisuus olisi likaista vain seksuaalisen kanssakäymisen osalta ja heteroseksuaalisuus symbolisten teoriamuotojensa osalta. Homoseksuaalisuus puolestaan olisi puhdasta omissa filosofisissa ajatusrakennelmissaan ja heteroseksuaalisuus sukupuolisen aktin osalta.

Mikäli asiat nähtäisiin näin, kyseinen ajattelutapa leimaisi sekä heteroseksuaalisuuden että homoseksuaalisuuden jyrkän defensiivisiksi sukupuolisen kanssakäymisen muodoiksi, ja lisäksi koko ajattelutapaa lävistäisi kartesiolainen kahtiajako, joka vallitsee ajattelun ja aistillisen kokemisen välillä. Kyseinen alttius kartesiolaiselle ihmiskuvalle ja dualismille paljastaa myös psykoanalyyttisen ajattelutavan heteroseksistisyyden ja tavan, jolla se muodostaa vastakohdan aistillista ja intellektuaalista todellisuutta *yhdistämään* pyrkivälle homoseksuaaliselle filosofialle.

Heterofilosofit ovat epäonnistuneet tyylillisesti ja filosofisesti joka kerta, kun he ovat yrittäneet tehdä Platonista ”arkista” ja fenomenologiasta sekä transsendentaalifilosofiasta ”naturalistista” tai ”käytännönläheistä”. Kyseinen filosofisluonteinen tuhrimisvimma onkin ollut merkki heteroseksistisestä filosofoinnista, jonka tuloksena filosofia on pyritty saattamaan heteroita miellyttävällä tavalla ”likaiseksi”. Filosofian tekeminen rähjäiseksi ei ole kuitenkaan edistänyt filosofisia pyrkimyksiä juuri lainkaan, ja filosofian omalta kannalta adekvaateimman toteutumisyhteytensä filosofia saakin homoseksuaalisessa elämänkäytännössä, kun taas heterot, jotka mielellään pitävät seksinsä ”puhtaana”, heittävät filosofien päälle rapaa.

Ongelmana on, että heteroiden tapauksessa sen enempää seksistä kuin filosofiastakaan ei tule mitään, sillä seksi harvoin on puhdasta, ja filosofista toimintaa puolestaan vaikeuttaa, mikäli sen kylkeen heitetään mutaa. Psykoanalyytikkojen kaleidoskoopissa mikä tahansa asia voidaan todistella puhtaaksi tai likaiseksi ja likaisuus tai puhtaus puolestaan hyväksi tai

pahaksi, kunhan myös homoseksuaalisuus saadaan näyttämään ainakin jonkin verran epäilyttävältä. Yksiselitteisesti tämä filosofian ”anaalisuuteen” liittyvä katsaus valaisee kuitenkin erästä asiaa: filosofien kiinnostus *ontologiaan* ei ole ollut useinkaan muuta kuin anaalisten yllykkeiden siirtämistä filosofian piiriin, ja sellaisena se on ollut filosofian homoseksuaalisen olemuksen kiertelyä.

6.4.2. Valistuksen vastamyrkyt

Filosofiassa esiintyvällä oidipuskompleksilla on vastineensa kartesiolaisessa ajattelutavassa. Siinä, missä oidipuskompleksin ”isää” edustavat henki, Jumala, järki ja sielu, siinä ”äitiä” edustavat aine, materia, ruumis ja tunne. Näiden asioiden eroa pitää yllä heteroseksuaalinen valtakulttuuri, joka ei salli homoseksuaalisessa elämänkäytännössä tapahtuvaa filosofian ja elämän, Jumalan ja ihmisen sekä hengen ja aineen yhdistymistä. Kyseistä dualismia ovat tutkineet ja hyödyntäneet useat filosofit, mutta useimmiten he ovat jääneet kahtiajakojen vangeiksi ja tyytyneet vain niiden kuvaamiseen oivaltamatta, mistä narusta heidän pitäisi vetää vapautuakseen kahtiajakojen kahlehtivuudesta.

Oidipaalinen ja kartesiolainen dualismi läpäisevät länsimaisen filosofian perinnettä. Sikäli, kuin ne kantavat mukanaan myös symbolisen isänvallan ja äidinvallan pätevyysalueita, ne tekevät filosofian toimintadynamiikasta heteroseksististä. Myös uuden ajan rationalismi ja renessanssia seurannut valistus, joiden tehtävänä oli elvyttää järkivetoinen ajattelu ja usko ihmiskunnan valoisiin ja kirkkaisiin päämääriin, ryvettyivät pyrkimyksissään saattaa ihmiskunta ulos vankilanaan toimineesta luolasta.

Sekä valistuksen aatevirtaus että sen tulkinnat altistettiin heteroseksuaaliselle arvomaailmalle. Valistuksesta ja sivistyksestä yritettiin tehdä käytännöllisperäistä toimintaa oivaltamatta, että valistuksen ja sivistyksen psykodynaamiset motiivit edellyttävät niiden toteuttamista homoseksuaalisessa elämänkäytännössä – ei siinä heteroseksuaalisessa hyötymisen ja välineellisyyden valtakulttuurissa, joka alistaa filosofiset päämäärät kyyniselle laskelmoinnille.

Myös Frankfurtin koulukunnan ajattelijat halusivat nähdä tämän välineellisen rationalismin syynä siihen, miksi länsimaisen ihmisen vapautumiskehitys kääntyi kieroon ja johti ihmiskunnan kriisiin. Heidän sokeuttaan ilmentää kuitenkin se, etteivät he pystyneet erottamaan, mikä tuon välineellisyyden ja käytännöllispainotteisuuden aiheutti. He tyytyivät vain toteamaan tilanteen ja arvostelemaan sitä, kun vastaus itse ongelmaan olisi voinut löytyä koko heteroseksuaalisen yhteiskunnan kyseenalaistamisesta ja kyvystä erottaa homoseksuaalisen ja heteroseksuaalisen symbolimaailmat toisistaan.

Entä millä tavoin näkemykset filosofian oidipaalisuudesta ja valistusihanteiden tuottamista historiallisen käänteen mahdollisuuksista liittyvät toisiinsa? Erään tulkinnan filosofian oidipaalisesta olemuksesta tarjosivat

Theodor W. Adorno ja Max Horkheimer vuonna 1944 julkaisemassaan teoksessa *Dialektik der Aufklärung* (”Valistuksen dialektiikka”). Yhtäältä se hyödyntää psykoanalyyttista kertomusta, jonka mukaan filosofia nähdään ”oidipaalisena tragediana”, mutta toisaalta se toimii tuon tragedian yhtenä ilmentäjänä. Kirjoittajat nimittäin sitoutuivat pitkälti heteroseksistiseen psykoanalyyttiseen ajattelutapaan. Heidän analyysinsa kohteena oli järjen ja valistuksen merkitys eurooppalaiselle kulttuurielämälle ja ihmiskuvalle.

Vaikka Adorno ja Horkheimer arvostelivatkin järjen alistamista vain välineellisille päämäärille, kirjoittajat tulivat heteroseksuaaliseen symboliikkaan sitoutuessaan antaneiksi pelkästään *käytännöllislähtöisen* tulkinnan viisauden ja tiedon rakkaudelle, ihmisen filosofisille pyrkimyksille ja järjen valolle. Niinpä Adorno ja Horkheimer päätyivät lohduttomaan ja pessimistiseen visioon ja katsoivat, että valistuksen ihanteet levittivät ”valon tuojan” ominaisuudessaankin vain hämäryyttä ja pimeyttä länsimaisen filosofian ylle.

Kirkkauteen ja selkeyteen pyrkiminen olikin heidän mielestään katteeton ja utopistinen ”myytti”, ja myös antiikista omaksutut idealistiset pyrkimykset saivat heidän käsittelyssään tulkinnan, jonka mukaan niitä pidettiin ainoastaan toteuttamiskelvottomina valheoppeina. Kirjoittajat katsoivat, että järkeisuskoon liittyvä optimismi sai myönteistä voimaa valistuksen poliittisista ohjelmista, mutta positivistisen tieteen aikakaudella ihmistä koskevasta tieteestä muodostui laskennallista ideologiaa, jonka mukaisesti ihmistä mitattiin ja punnittiin yksiaineksisella ja välineellisellä tavalla.

Tuloksena oli mekanistinen ihmiskuva, joka teolliseen sotakoneistoon yhdistyneenä teki mahdolliseksi myös sen, että järkeä saatettiin käyttää ihmisen omaksi haitaksi. Fasismin roihut syttyivät Adornon ja Horkheimerin mukaan valistuksen soihduista, ja juuri tähän viittaa teoksen nimi: kyse oli dialektiikasta, jossa valistus sisälsi tuhoutumisensa ainekset ja muuttui lopulta omaksi vastakohdakseen.[157]

Mikä tuon kompleksisuuden sitten sai aikaan? Valistuksen ihanteissahan olisi ollut ainekset adekvaatin homoseksuaalisen spiritualiteetin mukaiseen elämään, jossa henkinen ja teoreettinen intressi ohjaavat myös käytännöllisen elämän hankkeita.

Juuri tässä piilee vastaus kysymykseen, miksi Adornon ja Horkheimerin tulkinta valistuksesta oli omassa pessimismissään heteroseksistinen. Totta kirjoittajien näkemyksissä oli käsitys siitä, että moderni tiede oli muuttunut pelkäksi välineelliseksi järjen käytöksi. Valistus ja sen hedelmöittämä positivismi kytkeytyivät luonnontieteiden voittokulkuun ja Francis Baconin julistamaan ”tieto on valtaa” -asenteeseen. Mutta valittaessaan tätä asiaintilaa Adorno ja Horkheimer vahvistivat vain käsityksensä, että nykytieteiden ja filosofian väistämättä täytyy olla tuota käytännöllisille ja naturalistisille päämäärille omistettua heteroideologiaa: rimpuilua henkisten resurssien valjastamiseksi mekanistisiin ja teollisiin päämääriin. Ja mikäli ne siinä epäonnistuivat, täytyi kyse olla kaiken idealismin rappiosta! Tämä käsitys ei ole kuitenkaan puolueeton vaan monin tavoin poliittinen kannanotto.

6.4.3. Homeroksella ratsastajien sokeus

Peruskäsityksensä valistuksen ilmiöistä Adorno ja Horkheimer maalasivat tulkinnassaan Odysseuksen harharetkistä ja matkasta seireenien saaren ohi. Adornon ja Horkheimerin Homeros-luennassa Odysseus kuvataan eräänlaiseksi ensimmäiseksi valistusihmiseksi. ”Valistuksen dialektiikan” kirjoittajille Odysseus edusti modernin ajan tehokasta toimijaa, joka tukki korvansa seireenien laululta ja seilasi tietoisesti kohti omia päämääriään. Hänen asenteensa oli Adornon ja Horkheimerin mielestä samanlainen kuin modernin ajan ihmisen ja todellisuutta valloittavan tieteenharjoittajan. Odysseus uhrasi elämänsä tärkeinä pitämilleen tavoitteille ja unohti tai torjui kaiken sen, mitä seireenien laulu edusti: lapsuuden, unelmat ja menneisyyden, suhteen vastakkaiseen sukupuoleen – eräiden tutkijoiden mukaan myös oman feminiinisyytensä. Odysseuksen laivan soutajat puolestaan kuvastavat tavallisia ihmisiä, jotka on alistettu toimimaan välineellistä rationaalisuutta edustavan tieteen ja tekniikan hyväksi. Myös soutajien tehtävänä on sulkea korvansa ja pidättäytyä kuulemasta seireenien laulua, joka lupaa heille nautintoja, ja taistella yksinomaan rationaalisesti järjestyneen yhteiskunnan hyväksi. Tämän kuvauksen kestävyys ja vaikuttavuus antavat jälleen näytön siitä, kuinka pitkälle sosiaalitieteilijätkin pötkivät, jos he näkevät hieman vaivaa opiskellakseen antiikin kulttuuriperintöä, johtaapa tuo tulkintatyö sitten ryöstöviljelyyn tai vähemmän välineelliseen hyväksi käyttämiseen. Myös Adornon ja Horkheimerin näkemys oli pohjimmiltaan heteroseksistinen ja edusti filosofian oidipaalista traditiota, mikä heidän omassa analyysissaan näyttää jääneen tiedostamattomaksi.

Sekä valistus, järkevyys, nautinto että filosofiakin ymmärrettiin Adornon ja Horkheimerin ajattelussa täysin heteroseksistisesti: oidipuskompleksia ilmentävästi ja toistavasti. Myytissä ja sen tulkinnassa esiintyvän ”isän” muodostivat täysin kyseenalaistamattomasti järki, kapitalismi ja tuotteliaisuuden vaatimukset, kun taas ”äitiä” edustivat luonnonvoimat ja saarella houkuttelevat seireenit. Järkevyys ja nautinto oli arvotettu heteroideologialle ominaisella tavalla vastakohdiksi, aivan kuten filosofinen valistuneisuus ja käytännöllinen elämäkin. Tämä käsitys nykytieteestä ja elämästä saattaa valottaa todellisuutta ”sellaisena kuin se on”, ja siinä mielessä Adornon ja Horkheimerin tulkinta edustaa vain ”objektiivista totuutta” keskivertoheteromiehen elämästä ja todellisuudesta. Heikkoudeksi muodostuu, että tilanteen kuvailijat eivät ole huomanneet oman analyysinsa heteroseksistisyyttä lainkaan. He hoippuvat kahden maailman kansalaisina aivan niin kuin Odysseus ja soutajat itse. Viisaus, tieto, filosofia ja valon käsitteestä johdeltu ”valistus” arvotetaan ruumiillisen nautinnon vastakohdiksi, ja syynä siihen on, että me elämme täysin heteroseksualisoidussa yhteiskunnassa. Näin ollen myöskään kyseinen tulkinta ei yllä nousemaan omille harteilleen, näkemään sijaintiaan soutajien keskellä, eikä se siten pysty estämään omaa muuttumistaan kuvatun todellisuuden yhdeksi voimatto-

maksi osaksi. Adorno ja Horkheimer ovat samassa veneessä Odysseuksen kanssa, ja perimmältään hekin vain soutavat tuota ekumeenista orjalaivaa.

Filosofian hohdokkaiden päämäärien ja lihallisten houkutusten ristiriita johtuukin nimenomaan heteroseksuaalisesta arvomaailmasta. Homoseksuaalisessa arvokonstituutiossa ja filosofisessa jumalanrakastamisessa viisauden rakastamista ei pidetä käytännöllisen elämän eikä aistillisen nautinnon vastakohtana, vaan näiden asioiden katsotaan kuuluvan pohjimmiltaan yhteen. Harhailun eräänä syynä olikin merenkävijöiden heikkous naisiin. Kuva merenkävijöistä on siis kuvaa tyypillisistä heterotieteenharjoittajista, joita vetävät puoleensa immanentit ja materiaaliset nautinnot, kun taas viisauden ja valistuksen päämäärät he kokevat nautintojen vastakohdiksi.

Valistusta ei kuitenkaan tarvitsisi nähdä kielteisenä asiana, jollaiseksi Adorno ja Horkheimer arvottivat sen. Myös Lucifer, ”valon tuoja”, on määritelty kristillisessä ja islamilaisessa perinteessä ”pahan lähteeksi”, ja tässä suhteessa Adorno ja Horkheimer tulivat vain jatkaneiksi tuota järjen valolle kielteistä asennoitumista, jonka mukaisesti viisauden, tiedon ja homoseksuaalisen jumalayhteyden tavoittelua pidetään syvimpänä syntinä. Käsitykseni mukaan renessanssiajan rationalismin vaikutuksesta syntynyt valistus olikin pohjimmiltaan myönteinen ilmiö, ja sen motiivit olivat antiikin ihanteiden uudelleen elvyttämisen kautta homoseksuaalisia. Valistuksen ihanteet tarjosivat ihmisille toivoa ja tien kohti kukoistavaa ja järjen kirkastamaa todellisuutta. Ei siis ole ihme, että Sokrates ei pitänyt Homeroksesta; sekä *Ilias* että *Odysseia* olivat ihmisen kurjan tilan ylistystä ja sellaisina ihmisen jumalallista alkuperää ja olemusta ryvettäviä heteroseksistisiä luomuksia. Juuri tässä suhteessa Homeros oli sokea.

Niin Odysseus ja Homeros kuin Adorno ja Horkheimerkin ovat sukua Oidipukselle. Heidän käsityksensä ihmisen tilasta kahden eri viettiyllykkeensä välillä kamppailevana olentona on kuvausta heteromiehen kohtalosta sekä tragediasta filosofisten päämäärien ja materialististen motiivien välillä. Siksi ei ole ihme, että heidän käsityksensä ihmisen ja yhteiskunnan tilasta oli pessimistinen. Järjen käytön he antautuivat näkemään barbariana. Sellaiseksi järjen käyttö muuttui kuitenkin siksi, että se oli heteroseksualisoitu: pantu palvelemaan vain naturalistisia, käytännöllisiä ja välinerationaalisia tarkoituksia. Tämän todetessaan Adorno ja Horkheimer eivät kuitenkaan olleet tuon tendenssin puolueettomia ja ulkopuolisia tulkitsijoita vaan itse osa ohjelmaa. Marxilaiselle ajattelulle tyypillisesti he eivät suostuneet näkemään saksalaisten nationalistien pyrkimyksissä *mitään* hyvää, vaan he tuomitsivat myös kreikkalaisen antiikin elvyttämiseen liittyvät esteettiset tavoitteet pelkäksi mielivallaksi. Se, miksi kansallishenkinen ajattelu myöhemmin pilaantui, johtui kuitenkin nimenomaan heteroseksuaalisen massakulttuurin yhdistymisestä siihen. Kun Nietzschen ja Heideggerin ajattelua väritettiin naturalistisella lajinsäilytysstrategialla ja kun niiden pohjalta koetettiin luoda myös poliittista toimintaa, oli näistä alun perin homoseksuaalista arvomaailmaa ilmentävistä filosofioista etäännytty kauas pois ja tehty niistä vain heteroseksistisiä luomuksia. ”Kansallissosialismiksi” sanotun symboli- ja arvomaailman toteuttaminen epäonnistui, sillä sitä alkoivat

toteuttaa heterot. Homoseksuaalisuutta hyödyntävän nationalismin perimmäinen idea filosofian ja politiikan yhdistämisestä esteettiseen ja aistilliseen elämään pilaantui heteroseksuaalisessa valtakulttuurissa, eikä syynä ollut valistuksen lietsomien päämäärien oma luonne, vaan se, että saadakseen poliittista kannatusta oli kansallissosialistisen ajattelun uhrauduttava massakulttuurille. Valistuksen virittämät ja toivoa herättävät antiikin perusmallit epäonnistuivat niiden heteroseksistisen väärintulkitsemisen vuoksi.

6.4.4. Anti-Oidipuksen paluu

Kuuluisia välitilan eksistenttejä olivat Jeesus, Saatana, Alkibiades ja Sokrates. Nyt heidän jatkokseen asettuivat Homeros ja hänen Odysseuksensa. Adorno ja Horkheimer antoivat esimerkin siitä, kuinka heteroseksististä myyttiä voidaan tulkita heteroseksistisesti ja kuinka oidipaalisesti heterot toteuttavat filosofiaa: he elävät kahden maailman kansalaisina.

Näkemys filosofiasta oidipaalisena tragediana ei ole sinänsä uusi. Adornon ja Horkheimerin ohella kaksi muuta hahmoa, jotka lyöttäytyivät yhteen isänvaltaa kumotakseen, olivat ranskalaiset Gilles Deleuze ja Félix Guattari. Vuonna 1972 ilmestyneen teoksensa *Capitalisme et schizophrénie* (”Kapitalismi ja skitsofrenia”) ensimmäisessä osassa ”Anti-Oidipus” he tulkitsivat Oidipus-myyttiä taloustieteellisessä kontekstissa, jota 1970-luvulla pidettiin tärkeänä filosofisena selitysperusteena. Odysseuksen edessään näkemien päämäärien paikalla olivat edelleenkin kapitalismin tavoitteet ja soutajien paikalla työläisistä koostuva koneisto.

Vaikka teos suhtautuikin psykoanalyysiin ja marxismiin kriittisesti, kirjoittajat jäivät kyseisten ideologioiden vangeiksi. Tämä näkyy teoksen kahdessa piirteessä. Ensinnäkin kirjoittajat pyrkivät luomaan käsityksen ”ruumiista ilman elimiä” eli sukupuolittamattoman ja sukupuolielimistä riippumattoman kehollisuusnäkemyksen. Toiseksi teoksessa yritettiin arvottaa kaksiarvoisella sukupuolierolla operoiva ajattelu ”fasistiseksi” niin, että myös Michel Foucault päätyi kuvaamaan kirjoittajien pyrkimyksiä ”johdatukseksi ei-fasistiseen elämään” teoksen myöhemmässä esipuheessaan.[158]

Mutta kuinka hyvin kirjoittajat loppujen lopuksi onnistuivat pyrkimyksissään korvata perinteisen psykoanalyysin lähtökohtana oleva *halun* käsite näkemyksellään, ettei seksuaalisuus olekaan ”puutteen poistamista” vaan tyydytyksen erilaisten tekniikkojen eli ”halukoneiden” rakentelemista? Miten he pystyivät perustelemaan näkemyksensä, että ”molekulaarinen” seksuaalisuus olisi korotettava binäärisen seksuaalisuuden yläpuolelle ja että rakasteleminen ei olekaan yhdeksi tai kahdeksi tulemista vaan ”sadaksituhanneksi tulemista”, jolloin kaikki yhdistyy lopulta ”sadantuhannen halukoneen kytkösuniversumissaan tuottamien monisukupuolisten virtojen liitoksiin?” Miksi kaksiarvoisen sukupuolieron mukainen seksi olisi fasistista?

Oma vastaukseni on, että Deleuze ja Guattari antoivat varoittavan esimerkin siitä, millä tavoin ruumiillisia tosiasioita koetetaan hämärtää sanasalaatilla, joka on vain kirjoittajiensa *oman* skitsofrenian ilmausta. Tosi-

asiassa sukupuolieron kaksiarvoisuus on kaiken seksuaalisen kanssakäymisen ehto. Kun kirjoittajat yrittivät arvottaa kaksiarvoiseen sukupuolieroon perustuvan homo- ja heteroseksuaalisuuden kielteisesti, he eivät vastanneet siihen, miksi heidän omassa ameebamaisessa ”sukupuolettomana olemisessaan” olisi muka jotain myönteistä tai intohimoista – saati että heidän uskomuksensa pystyisivät kumoamaan havaintojemme antamat ruumiilliset tosiasiat sukupuolieron kaksiarvoisuudesta. Heidän tavoillaan voineekin ajatella vain täysin kommunistinen ja sosialistinen ihminen, joka pitää lauman mielipiteiden mukaan ajelehtimista tärkeämpänä kuin omia kokemuksiaan. Tämä ajattelutapa ei tunnusta sen enempää mitään arvokkuuseroja tai hierarkioita kuin myöskään kaksiarvoista sukupuolieroa, jonka kautta niin homo- kuin heteroseksuaalinen nautinto ja halun tyydyttäminen ovat mahdollisia. Jos siis kyseinen ”maskuliiniseksi” moitittu seksi on heidän mielestään ”fasistista”, täytyy fasismin olla jotain hyvää!

Vaikka Deleuzen ja Guattarin kirjan alaotsikossa selvennetäänkin, että kyseessä on eräänlainen oidipaalisen kompleksin sovittava ”Anti-Oidipus”, tosiasiassa kyseinen kapitalismia ja isänvaltaa arvosteleva teos ei selittänyt filosofian, nykyisen tieteen eikä yhteiskuntaelämän tilaa kovin hyvin, vaan se jäi Adornon ja Horkheimerin esityksen tavoin kirjoittajien omaa isäkompleksia ilmentäväksi heteroseksistiseksi luomukseksi.

Mutta tietyllä tavoin teoksen nimi oli osuva. Jos kapitalismi on ”isä” ja sosialismi on ”äiti”, niin länsimainen ihminen kamppailee oidipaalisen ja kartesiolaisen kahtiajakonsa lisäksi myös niitä ilmentävien taloudellispoliittisten traditioiden välillä ajautuen tietynlaiseen skitsofreniaan. Tästä avautuukin teoksen selitysvoimaisempi osio: toisaalta ihmisen on teeskenneltävä, naamioitava itsensä ja hakeuduttava rooleihin miellyttääkseen kapitalistisia työnantajia, ja toisaalta hänen on etäännyttävä itsestään ja todellisesta minuudestaan, mikä tuottaa ristiriidan hänen persoonansa ja egonsa välille. Radikaalina pidetylle 1970-luvulle tyypillisten käsitysten mukaan ulospääsyn tilanteesta saattoi tarjota vain sosialismin ihanuus, vaikkakin Deleuzen ja Guattarin teoksessa oli arvosteltu myös itäeurooppalaisen sosialismin totalitaarisuutta. Tosiasiassa tuota ajanjaksoa voitaisiin tulkita paljon syvällisemmin. Deleuzen ja Guattarin omat pyrkimykset voidaan nähdä keskivertoheteroiden yrityksiksi liittoutua ”isää” vastaan ja ratkaista oidipuskompleksinsa äidinvallan hyväksi. Kirjoittajat olivat siis *itse* noita heteromiehen oidipaalisuudesta kärsiviä poikia, jotka menivät naisten hameen alle seksuaalisuuden ”deterritorialisaatiota” hahmotellessaan. Tuokin termi symbolisesti vahvistaa poikien liittoutuneen yhteen ukko-Freudin ajatuksia kumotakseen ja hänen maitaan jakaakseen.

Mikäli länsimaisen filosofian ja yhteiskuntapolitiikan koko perusasetelma nähdään oidipaalisena valintatilanteena, kuinka heteroseksististä tuo historiankirjoitus sinänsä onkaan ollut? Myös Deleuzen ja Guattarin ”Anti-Oidipus” pyristeli kahden rakkauden tienhaarassa. Kumpikaan teoksen kirjoittajista ei pystynyt irtautumaan immanentista materialismistaan ja ratkaisemaan asioita homoseksuaalisen elämäntavan hyväksi. Entä miten turmiollista ja pahaa kapitalismi on lopulta ollut sosialismiin verrattuna?

Jos asiaa katsotaan homoseksuaaliselta kannalta, osoittautuu, että homoseksuaalisen filosofin arvo- ja symbolimaailmassa ei esiinny sellaista kaksijakoisuutta, jota Deleuze ja Guattari kuvasivat. Isähän on homopojan paras ystävä, niin kuin poika on isälleen hänen rakastamansa ja parhaana pitämänsä kaveri. Hyvälle isäsuhteelle puolestaan rakentuu saman sukupuolen sisäinen yhteenkuuluvuus ja homoseksuaalisen kanssakäymisen pohjana oleva samastumisen perusta. Ihmisen pyrkimykset ovat tällöin suunnatut isänvallan alueelle: filosofiaan ja Jumalaan, joiden piirissä toteutuvat myös kapitalismille tärkeät yhteiskunnalliset arvot, kuten vapaus, yksityinen omistusoikeus ja yksilöllisyyden kunnioittaminen.

Sen sijaan sosialismille ominaiset arvot ja ihanteet, kuten toiseudenvaraisuus, riippuvuus, vieraan tahdon alaisuus ja kollektivismi, liittyvät feminiiniseen toimintapiiriin. Homoseksuaalien kannalta niihin ei kerta kaikkiaan liity sellaista houkuttavuutta, joka virittäisi oidipaalisen vastakkainasettelun niiden ja miehisten arvojen välille. Homoseksuaalien pyrkimykset kohdistuvat näet ainoastaan samaa sukupuolta olevien ihmisten rakastamiseen, filosofiaan ja Jumalaan. Vapaan markkinatalouden ja yhteiskunnan ihanne puolestaan parhaiten varmistaa homoseksuaalisen elämän tärkeän alkuehdon eli yksilönvapauden säilymisen. Vapaan markkinatalouden ihanteet ovat sen vuoksi lähellä myös homoseksuaalisen elämän ihanteita, eikä niissä ole moittimista. Tietoteoreettisesti ne juontavat juurensa transsendentaalifilosofisesta ajattelusta ja ihmisen kyvystä identifioitua itseensä, kun taas sosialismi on merkinnyt tietoisen ihmisen ja yksilöllisyyden kieltämistä ja vaipumista irrationalismiin.

Entä millä tavoin filosofian oidipaalinen luonne saa ilmaisunsa meidän aikamme heteroseksualisoidussa tieteessä? Filosofian muuttuminen oidipaaliseksi on seurannut sellaisten ihmisten ryhtymisestä filosofeiksi, jotka luonnostaan ovat heteroita ja joiden elämää leimaa heteroseksuaalinen arvomaailma: lasten hankinta, lajinsäilytys ja naturalismi sekä hyödyn, voiton ja materian tavoittelu. Ei olekaan ihme, että aikana, jolloin suuri osa akateemisista filosofeista on nykyisin heteroita, heidän filosofiset pyrkimyksensä kilpistyvät kiveen ja heistä tulee kahden maailman välillä rimpuilevan tragedian uusintajia. Tästä syystä myös psykoanalyysia ja ”kriittistä marxilaista teoriaa” edustaneiden ajattelijoiden näkemyksissä on ollut oidipuskompleksia legitimoiva sävy, ja ne ovat muuttuneet heteroseksistisen filosofian vahvistuksiksi. Niihin on liittynyt myös voimakasta kollektivismin korostusta, toiseudenvaraisuuden ja riippuvuuden ihannointia sekä filosofian teoreettisten päämäärien alistamista käytännöllisille intresseille. Siinäkin suhteessa nämä ajattelutavat ovat olleet heteroseksuaalisen arvomaailman mukaisia ja homoseksuaalisen elämänihanteen vastaisia.

Erään kysymyksen muodostaa se, onko tai voiko olla olemassa yhtenäistä homoseksuaalista elämäntapaa. Tähän voidaan vastata, että homoseksuaalinen elämäntapa on olemassa yhtä varmasti kuin sen vastakohta eli heteroseksuaalinenkin. Esimerkiksi tiedepolitiikassa vallitseva feminismin ja perhearvojen puolustus artikuloi luonnollisesti vastakohtansa olemassaolon. Homoseksuaalisen elämäntavan käsite viittaa tällöin yhtenäiseen mies-

kulttuuriin, joka koostuu sille ominaisista arvoista, valinnoista ja elämäntaparatkaisuista ja jonka ympärille voidaan rakentaa myös yhtenäiskulttuurinen kansallisvaltio. Puheet, joilla homoseksuaalinen valtio koetetaan kieltää, ovat siis propagandaa, jonka tehtävänä on tuhota valtiounelmamme perusta. Aivan lopuksi on vastattava siihen, voitaisiinko *omat* pyrkimykseni tulkita "oidipaalisiksi" halutessani kumota edellä tarkastelemieni maailmanmiesten käsityksiä. Tähän kysymykseen en voi vastata, sillä jos torjun väitteen, tulen psykoanalyyttisesti arvioiden myöntäneeksi sen, samoin kuin väittäessäni, että en tunnista itsessäni oidipaalisia tunteita lainkaan. Väitteen myöntäminen puolestaan merkitsisi asian "tunnustamista".

Uskonkin, että Frankfurtin koulukunnan ja dekonstruktionistien käsitykset jäävät valitettavasti edustamaan historiallisia "totuuksia", sillä ne perustuvat heteroseksuaaliseen valtakulttuuriin, joka on automaattisesti arvomäärittäjän ja standardin asettajan asemassa. Ja kyllä skitsofrenia aina yksin olemisen voittaa.

6.5. SEKSUAALIVÄHEMMISTÖPOLITIIKAN EPÄONNISTUMINEN

Tarkasteltuani tieteen, filosofian ja poliittisten ideologioiden heteroseksististä olemusta siirryn nyt arvioimaan käytännön seksuaalivähemmistöpolitiikkaa ja sen onnistumisia ja epäonnistumisia. Seksuaalivähemmistöt alkoivat politisoitua 1960- ja 1970-luvuilla vallinneen kapinahengen vaikutuksesta, ja niinpä myös seksuaalivähemmistöliikkeen nykytilassa näkyvät uusvasemmistolaisuuden, postmodernismin ja sosiologisen yhteiskuntakritiikin tulokset. Niitä puolestaan on ylistetty paljon. Seksuaalivähemmistöliikkeiden toimintaan voidaan kuitenkin kohdistaa samansisältöistä arvostelua kuin niiden alkuehtona olleisiin teoreettisiin ja poliittisiin lähtökohtiinkin. Myös seksuaalivähemmistöpolitiikkaa on tehty heteroiden ehdoilla. Näkemykseni on seuraava: *homoseksuaalien vapautumista jarruttamaan pyrkineet tahot onnistuivat pystyessään pysäyttämään vaatimuksemme 1970-luvun tasolle eli kinasteluun pienistä pykälistä*. Olisimme voineet vaatia paljon enemmän ja tavoitella kokonaista kansallisvaltiota. Maailmanlaajuisesti katsoen seksuaalivähemmistöpolitiikkaa voidaankin pitää homojen kannalta epäonnistuneena ja vanhentuneena tapana lähestyä asioita.

Politiikalla tarkoitetaan "yhteisten asioiden hoitamista", mutta mitä yhteistä homoilla ja heteroilla loppujen lopuksi on? Samassa valtiossa asumme vain olosuhteiden pakosta, eikä meillä ole juuri mitään yhteistoimintaa saati että jakaisimme samoja arvoja. Ydinongelmana on ollut, että heteroseksuaalisessa valtakulttuurissa meidät on taivuteltu anomaan oikeuksia heteroilta. Pulmana on koko olemassaolomme symbioottisuus, joka toistaa äidin ja lapsen välistä suhdetta ja joka varsinkin miehen ominaisuudeksi nähtynä on heteroseksistinen, riippuvuutta korostava suhde. Toiseudenvaraisuus ja riippuvaiseksi tekeminen näkyvät siinä, että oikeuksien ja elämäntavan on ajateltu legitimoituvan vain poliittisen järjestelmän kautta. Meidät on taivuteltu kerjäämään oikeutusta julkiselta val-

lalta, joka demokraattisessa järjestelmässä koostuu enemmistöjen mielipiteistä. Ja enemmistöjen mielipide on väistämättä heteroiden mielipide.

Samalla kun seksuaalivähemmistöt omaksuivat sopeutuvan ja itseään oikeuttamaan pyrkivän politiikan, ne tosiasiassa alistettiin toiseudenvaraisille määrittelyille. Seksuaalivähemmistöliikkeen heteronomisuudessa näkyy myös sen yhdistyminen feminismiin ja naisliikkeeseen. ”Sovinistisina” ja ”nationalistisina” pidetyt suuntaukset karsittiin pois yhtenäisenä esiintymään pyrkivän järjestötoiminnan piiristä, ja erimieliset äänenpainot koetettiin vaientaa vähemmistöille tyypillistä ryhmäkoheesioita tavoitellen. ”Yhtenäisenä” esiintymistä pidettiin tärkeänä vaikutusvallan ja poliittisen painoarvon tavoittelussa. Seksuaalivähemmistöjen ohjailu naisliikkeen tahoilta ei ole ollut onnistunutta siksikään, että homomiehet ja lesbot eivät ole sopineet saman katon alle kovin hyvin. Käytännössä toimintavallan ovatkin kaapanneet naiset, ja yhdistyksille tyypillistä poliittisen uskottavuuden tavoittelua myötäillen järjestön päämäärät ovat keskinkertaistuneet, keskiluokkaistuneet ja banalisoituneet. Tämä näkyy niiden pinnallisuudessa: keskittymisessä muodollisten oikeuksien valvontaan ja elämäntapakysymysten näkemisessä vain tavarakulttuurin kautta.

Myös toiminta ja toimijat jakautuivat sukupuolieron mukaisesti kahteen ryhmään, vaikka liike yrittikin hämärtää tuon kahtiajaon hakemalla tukea postmodernistisesta ja *queer*-teoreettisesta toiminnasta, joka puolestaan oli kiistänyt kaksiarvoisen sukupuolieron eräänä solidaarisuuden osoituksena liikkeelle. Heterot taas käyttivät yhtenäisyyttä tavoittelevan seksuaalivähemmistöliikkeen tosiasiallista hajanaisuutta hyväkseen. He pyrkivät ohjaamaan keskustelut vain oikeuttamispolitiikkaan. Sikäli kuin keskusteluja käytiin pelkistä ”erillisoikeuksista”, tämä tarjosi hyvät mahdollisuudet kääntää niin puoltavat kuin myöntävätkin puheenvuorot hidasteluksi: torjumaan homoseksuaalisuuteen ja heteroseksuaalisuuteen liittyvien *olemuserojen filosofinen tarkastelu*. Kyseinen pragmatiikka osoittautui lopulta huonommaksi vaihtoehdoksi kuin se nationalistinen omaehtoisuus, joka antoi suuntaa viime vuosisadan alkupuolen homoliikkeelle. Sopeuttamispolitiikan seurauksena homot ja lesbot elävät nyt kauempana omasta itsestään.

Luovutettujen oikeuksien varassa eläminen on vahvistanut heteroyhteiskunnan valtaa myöntää oikeuksia. Esimerkiksi niin sanotun homoparilain keskeinen merkitys oli siinä, että sen myötä homojen parisuhteet ulotettiin viranomaiskontrollin piiriin, ja eduskunta pönkitti omaa valtaansa tekemällä kyseisen päätöksen näennäisesti ”meidän puolestamme”. Tosiasiassa heterot suostuivat vain *jakamaan oman asemansa* meidän kanssamme mutta eivät tunnustaneet homojen *omien* parisuhteiden pyhyyttä. Parlamentti teki 2001 päätöksen meidän puolestamme myös muodollisesti: ratkaisua tekemässä ei ollut yhtäkään edustajaa, joka olisi myöntänyt olevansa homo. Sen sijaan päättäessämme omista asioistamme itsenäisesti voisimme olla oman valtamme subjekteja. Todelliset oikeudet eivät ole koskaan tulleet kerjuun kautta, vaan ne on aina otettu itse.

Omissa tavoitteissaan onnistuessaan seksuaalivähemmistöliike on epäonnistunut, sillä se epäonnistui jo alkuperäisten tavoitteiden *asettelussaan*.

Ne alittivat sen, mihin homoilla olisi ollut mahdollisuus kansakuntana ja etnisenä ryhmänä. Homovastaisten heteropiirien onnistuminen puolestaan näkyy siinä, että homoseksuaalisia rakkauden, läheisyyden ja hellyyden ilmauksia ei näy juuri missään: ei kaduilla, kujilla eikä arkipäivän kohtaamisissa vaan ainoastaan homoravintoloiden takahuoneissa. Poliittisissa yhteyksissä homoille on myönnetty mandaatti vain joissakin punavihreissä ryhmissä, jotka keskittyvät ynisemään erityisoikeuksista ja tasa-arvosta sekä kerjäämään lupaa surkeaan pienelämäänsä.

Tämä ei johtune siitä, että homot ja lesbot olisivat entiseen tapaan kaapissa, vaan siitä, että heteroseksuaalisen yhteiskunnan paine kahlitsee ja rajoittaa meitä joka tapauksessa sekä vaatii kaventamaan itsemme toteuttamista ”omasta aloitteestamme”. Kuinka loistokasta elämä heterovaltioissa on siis lopulta ollut? Lähestyn seksuaalivähemmistöliikkeen onnistumisia ja epäonnistumisia seuraavaksi syventymällä avioliittoinstituution ja työelämän piirissä saavutettuihin ”tuloksiin”.

6.5.1. Rekisteröity parisuhde oli toisen luokan avioliitto

Avioliittoinstituutio on luonnollisesti ollut filosofien hartaan kritiikin kohteena. Tämä saattaa ilmentää filosofien halua irtautua heteroseksuaalisen avioliiton kahleista, ja siten se osoittaa jotain myös filosofien taipumuksesta homoseksuaaliseen käyttäytymiseen. Esimerkiksi oman aikansa ”kulttuuriradikaalina” pidetyn Rolf Lagerborgin 1900-luvun alussa esittämää avioliittoinstituution kritiikkiä on ylistetty meidän päiviimme asti, vaikka sen sisältö jäi jo ilmestymisaikanaan varsin kesyksi johtuen argumentaation sitoutumisesta heteroseksuaalisen avioliiton ongelmiin.[159] Kiistat koskivat muun muassa oikeutta siviilivihkimiseen. Kirkollisesta avioliitosta kieltäytyneenä Lagerborg tuomittiinkin lopulta avioliittoon oikeuden päätöksellä vuonna 1903, jotta olisi voitu välttää syytteet ”esiaviollisista suhteista”.

Myös kansallisfilosofinamme pidetyn J. V. Snellmanin näkemykset avioliitosta olivat naiskysymyksen ja heteroseksuaalisuuden leimaamia. Filosofeille oireellisella tavoin Snellmankin piti arvossa käsitystä ihmisen ”kahdesta rakkaudesta”,[160] ja tältä osin hänen näkemyksensä saattavat paljastaa filosofiaan liittyviä homoeroottisia yllykkeitä, aivan kuten Snellmanin aikalaisen, Pontus Wiknerin, näkemykset.[161] Näytelmässään ”Kahdenlaista rakkautta”, joka syntyi samaan aikaan *Persoonallisuuden idean* ja *Valtio-opin* kanssa, Snellman ajatteli tunteenomaisen ja siveellisen rakkauden yhdistyvän poliittiseksi isänmaanrakkaudeksi, vaikka näytelmän dramaturgia toisaalta rakentuikin näiden asioiden välillä vallitsevan *jännitteen* varaan ja paljasti siten sen, että kyseinen isänmaanrakkaus saattoi olla omassa eteerisyydessään homoseksuaalista.

Lagerborgin, Snellmanin ja Wiknerin näkemykset rakentuivat vielä heteroseksuaalisen valtakulttuurin ympärille. Tämä varoittaa nykyfilosofeja etsimästä omille ajatuksilleen tukea sellaisilta historian henkilöiltä, joiden näkemykset ovat lähtöisin kokonaan toisenlaisesta yhteiskunnallisesta to-

dellisuudesta ja joiden aikana suurin osa ihmisistä ei tuntenut sen enempää sähkövaloa kuin wc-paperiakaan. Aina, kun nykyisyyttä taustoitetaan menneisyydellä, onkin syytä varoa jäämästä tapahtumien vangiksi.

Protestantismin vaikutuksesta Suomessa on joka tapauksessa vallinnut otollinen maaperä ihmisten käyttäytymistä tukahduttavien instituutioiden kyseenalaistamiseen, ja pohjoismaiselle ajattelulle ominaisen älyllisyyden vuoksi poliittisessa ilmapiirissämme on orastanut mahdollisuus sekä instituutioiden korjaamiseen että niiden kumoamiseen. Suomella on siis ollut tilaisuus kulkea seksuaalivähemmistöpoliittisen kehityksen kärjessä – mutta mitä siitä on seurannut?

Homojen parisuhteet legitimoivan lain valmistelu aloitettiin jo seksuaalivähemmistöjen vapautumista enteilevänä vuonna 1968, mutta ideana se on elänyt yhtä kauan kuin avioliittokin. Laissa heijastuu, mitä meistä ajatellaan. Toiminta tasavertaisen lainsäädännön puolesta on ollut osa homojen identiteettipolitiikkaa. Se on mielletty persoonan rakentamisen, seksuaalivähemmistöjen olemassaolon ja poliittisen tunnustuksen kuvaksi.

Harvoin on kuitenkaan ajateltu, millainen instituutio *avioliitto sinänsä* on. Avioliittojärjestelmä juontaa juurensa orjanomistusoloista ja säätyyhteiskunnasta. Alun perin se vahvisti osapuolten välisen omistus- tai haltijasuhteen. Haltiat ja luokkayhteiskunta kuuluvat keskiajalle, mutta vuoden 1929 avioliittolakia voidaan pitää merkkinä oman aikakautensa edistyksellisyydestä, sillä se kohteli eri sukupuolta olevia ihmisiä tasavertaisesti ja salli jopa avioliiton purkamisen. Niinpä myös nykyisen avioliittolainsäädännön ajatellaan poistavan orjuutta eikä luovan sitä. Usein on käynyt kuitenkin niin, että avioliittoinstituutio on rajoittanut osapuolten tahdonmuodostusta ja kykyä luoda parisuhteesta sellainen, joka vastaa ihmisten toiveita. Sen tarkoitus on ollut toimia henkisenä kainalosauvana parisuhteen koossa pitämiseksi, kun avioliiton kautta on haettu yhteisön tukea suhteen olemassaololle. Julkinen kontrolli naamioidaan tällöin ”yhteiskunnalliseksi oikeudeksi”. Nähtävästi monet heterot vastustivat homoavioliittoja, koska he pelkäsivät, että edistyksellisten homoliittojen mukana romahtavat *heidän omat* avioliittonsa, jotka ovat pitkään toimineet pelkkien stereotypioiden varassa. Avioliitot myös puolustavat siveyttä intohimojen tappioksi.

Avioliitto on naimisissa oloa julkisen vallan kanssa. Sen varjopuolet liittyvät siihen, että avioliittoinstituution kautta julkinen valta puuttuu yksityisten ihmisten suhteisiin ja johtaa ne kontrollin alaisiksi. Instituutioille altistuminen voi tuottaa myös eräänlaista ulkopuolisuutta, sillä se saattaa yksin elämisen ja avosuhteet näyttämään sekundalta. Tehdessään homojen elämästä näennäisesti läpinäkyvää avioliittoinstituutio jyrkentää avio- ja avosuhteiden kontrastia ja kääntää avoimena tunnetun *gay*-kulttuurin kohti suljettua valtaa.

Avioliiton kaksinaismoralismia saattaakin valaista eräs Marlon Brandon tähdittämästä elokuvasta tuttu kohtaus, jossa gangsterin roolissa esiintyvä Brando tähdentää suojatilleen avioliiton ja kunniallisuuden merkitystä. Juhlallisesti hän painottaa, että ”avioliitto on instituutio”, mikä säikäyttää playboyn henkihieveriin. Sitten hän toistaa repliikkinsä täsmälleen samoin

sanoin mutta laupeutta ja luottamusta säteillen, jolloin nuori mies oivaltaa, että avioliiton olemus on kulissi: että naimisissahan se huoraaminen vasta mahdollista on! Tämän ulkopuolelle jää rakkaus.

Jos kansanedustajat katselisivat kärpäsinä katossa, miten paljon ihmiset harrastavat seksiä ilman heidän lupaansa, he vaatisivat varmaankin avioliittoa pakolliseksi kaikille. Avioliiton motiivit ovat useimmiten taloudellisia tai huoltajuuteen liittyviä. Joskus ne voivat olla myös uskonnollisia ja perustua sosiaalisen hyväksynnän etsintään. Avioliitto on silloin subjektiviteetin luovuttamista suhteen ulkopuolelle: yhteisöllisen tai näennäisjumalallisen kontrollin piiriin. Heteroille ominaisen avioliittoinstituution pakottavuus näkyykin siinä, että se sulkee pois rakkauden, jota ihminen osoittaa Jumalaa tai samaa sukupuolta olevaa kohtaan, ja määrää miehen rakastamaan naista. Aitoa transsendentaalista rakkautta ei voida tällöin saavuttaa, toisin kuin siinä tapauksessa, että rakkauden osapuolet ovat samaa sukupuolta ja voivat myös arkielämässään ilmentää ihmisen ja Jumalan välistä maskuliinista ja viriiliä rakkautta. Sen sijaan kristillinen avioliitto on kvasitranssendentaalinen ja materialistinen suhde.

Homoavioliittoja alettiin pitää yhteiskunnallisena erillisilmiönä, sillä kirkollinen valta omi avioliiton käsitteen itselleen. Heteroiden harjoittama diskriminaatio näkyy käsitteellisessä erottelussa, jonka mukaisesti homoavioliitoista ei ole näihin päiviin asti suostuttu puhumaan avioliiton nimellä, vaan homoille alettiin sovittaa ”virallistetun” tai ”rekisteröidyn” parisuhteen manttelia. Käsitteellinen syrjintä on ollut vaikuttavaa, sillä viattomilta näyttävät toteamukset ja lauseenpätkät eivät vain kuvaile todellisuutta, vaan ne myös luovat maailmaa. Niissä on päätettynä se, minkälainen todellisuus on ja mitä todellisuudesta välitetään tietona.

Suomessa laki rekisteröidystä parisuhteesta hyväksyttiin eduskunnan täysistunnossa 9.11.2001 (mikä päivä!) äänin 99–84, ja se astui voimaan 1.3.2002. Käsittelyn aikana lakiluonnoksen nimi vaihtui ”virallistamisesta” ”rekisteröimiseksi” sillä perusteella, että ”ruotsin kielessä ei ole virallistamista tarkoittavaa sanaa”. Tämä puolestaan antoi esimerkin siitä, että *olennainen* kysymys oikeudesta avioliittoon haluttiin haudata kysymykseen, mitä *kiertoilmaisua* eriarvoistamisessa olisi luontevinta käyttää ja millaiseksi muodostuu *kielivähemmistön* asema *seksuaalivähemmistön* sisällä.

Juuri tässä näkyy heteroseksuaalisen valtakulttuurin piilotajuinen kaksinaismoralismi, ahdistuneisuus ja estoisuus. Myös lakialoitteen kannattajat perustelivat eräistä neuvottelutavoitteistaan tinkimistä käsityksellään, että näin voitaisiin murtaa osa vastarinnasta, ja asialle saataisiin riittävä tuki. Ajatuskulku tuo mieleen Sigmund Freudin kommentin oppilailleen, joiden mielestä jämeräpartainen psykiatri saisi teorioilleen enemmän tukea, jos hän vaihtaisi muutamat käsitteensä toisiksi: ”Vaihtamalla jokaisen sanan saatte lauseeni miellyttämään kaikkia.”

Homojen diskriminoiminen näkyi myös lakiehdotuksen käsittelyssä, kun kansanedustajille tarjottiin tilaisuus äänestää hallituksen esityksestä ja puolueiden sisäisestä ryhmäkurista poiketen ”omantuntonsa” mukaan. Ihmisoikeuskysymyksen lavastaminen omantunnonkysymykseksi vaikutti nokke-

lalta, koska ihmisoikeudet voidaan mieltää moraalista omaatuntoa vaativiksi, mutta tosiasiassa myös moraalisten päätösten pitäisi perustua poliittiseen tahdonmuodostukseen ja rationaaliseen asiantuntemukseen myös puolueissa, eikä ihmisoikeuksien toteuttamista saisi jättää pelkkien tuntemusten varaan. Omaantuntoon viittaaminen oli siis liian kepeä peruste päätöksenteon pohjaksi. Kyseiseen menettelyyn päätyminen johtuikin käytännössä siitä, että edes hallituksessa olleet puolueet eivät päässeet yksimielisyyteen siitä, miten eduskuntaryhmissä äänestettäisiin, sillä vastustajia ja kannattajia löytyi kaikista puolueista. Toisaalta monet edustajat on aiemmin pakotettu äänestämään oman ryhmänsä mukana, vaikka heidän oma tahtonsa olisi erilainen, joten ryhmäkurin käytännöstä lipsuminen ”tässä asiassa” oli selvä homoihin suunnattu diskriminaation merkki.

Keskeisin argumentti ryhmäkurisääntöä vastaan olikin vain se, että ”näin henkilökohtaista asiaa ei voida säädellä lailla”. Tämän argumentin kannattajat näyttivät siis esiintyvän parisuhteiden lailla säätelemistä vastaan yleensä, vaikka tosiasiassa he halusivat *heteroiden* omia suhteita säädeltävän laeilla! Kun kerran kyseiset edustajat säätelivät heteroiden suhteita laeilla, heidän olisi ollut perusteltua säädellä laeilla myös homojen suhteita. Kun taas itse edustan kantaa, että henkilökohtaisia suhteita ei pitäisi *ylipäänsä* säädellä laeilla, argumenttini sisältö on homosuhteita vastustavien kansanedustajien näkemyksiin verrattuna käänteinen.

En pyri ensisijaisesti kieltämään avioliittoa homoilta vaan puolustan *myös* heteroiden vapauttamista avioliittoinstituution kahleista. Tällöin homojen asemaa ei pyrittäisi vahvistamaan koettamalla saattaa homotkin julkisen vallankäytön tasolle, vaan ihmisten yhteiskunnallisia oikeuksia pyrittäisiin vahvistamaan tekemällä kaikki ryhmät seksin ja seurustelun muodollisista normeista vapaiksi.

Rekisteröity parisuhde on joka tapauksessa toisen luokan avioliitto, eikä todellinen yhdenvertaisuus toteudu niin kauan kun asioilla on eri nimi. Diskriminaatio näkyy siinä, että käsitteellinen erottelu varjostaa homojen avioliittoinstituutiota ja leimaa sen kielteisellä merkinnällä.

Mikään ei voita sitä poliittisen mielikuvituksen samanaikaista runsautta ja käsitteellistä tylsämielisyyttä, joka liittyi poliittisesti korrektien eufemismien hakemiseen homoavioliitoille. Kiertoilmaisuista ylivoimaisesti kömpelöimpiä olivat ”kumppanuusliitto” ja ”toveriliitto”, mutta suunnaton oli myös se merkitysopillinen tyhjyys, josta tulivat arkinen ”rekisteröinti” ja ”virallistettu parisuhde”. Homojen suhteita aiottiin pitää *virkoina*, eikä homoperheiden koteja tunnustettu kodeiksi vaan *virastoiksi*, joissa luetaan *Virallista lehteä* ja kuunnellaan *Virallista ohjelmaa*. Lähimmät omaiset ovat tämän mukaan *viranomaisia*, ja nimityksen jälkeen voidaan vannoa *virkavala*. Jos virkaan kyllästyi, voi anoa *virkavapautta* ja hankkia tilalle *viransijaisen*. ”Rekisteröityjen parisuhteiden” myötä ihmisiä rekisteröidään nyt kuin koiria tai autoja.

”Samaa sukupuolta olevien parisuhteiden rekisteröimisestä annetun lain numero 950/2001” myötä seksuaalivähemmistöt eivät ole sen paremmassa asemassa kuin aiemminkaan. Parilaki saattoi jopa vahvistaa rasismia, koska

lakitekstissä ja sen perusteluissa uskotellaan, että lainsäätäjän täytyi taipua kompromisseihin ja jättää eräs kansalaisoikeudeksi mielletty oikeus keskeneräiseksi. Pystyttyään kääntämään puheenvuorot käsitteellisen diskriminaation tielle piispatkin osaavat nyt nauraa. Sen sijaan homoseksuaali, joka heittäytyy kontalleen kiittääkseen tuostakin vähästä, ei ole vähempää kompleksinen kuin kristillisdemokraattisen puolueen edustaja, joka periaatteessa hyväksyy kaiken, mutta jo seuraavassa lauseessa kiistää sen kuin laupias lammas.

Vaikka oikeus avioliittoon voidaan tulkita sinänsä vähäarvoiseksi ja jopa kielteiseksi oikeudeksi, sen toteutumismuotoja arvioitaessa on väärin nojautua laskelmointiin, sillä kyse on ihmisoikeuksiin rinnastettavasta perusoikeudesta. Ehdollinen hyväksyminen on pelkkää kaksinaismoralistista suvaitsemista: sietämistä vastoin todellisia asenteita. Asiaa ei pitäisi nähdä vain siltä kannalta, mikä on hyödyllistä tai haitallista yhteiskunnan kannalta, vaan kyse on siitä, mikä on oikein tai väärin. Tämä on koko oikeusfilosofisen argumentaation idea.

Entä mitä avioliitosta sinänsä pitäisi ajatella? Naimisiin täytyy luonnollisesti päästä, jos halu on suuri. Naida voi tietysti muutenkin, mutta totuus lienee se, että avio-oikeus olisi pitänyt myöntää myös homoille jo sata tai kaksisataa vuotta sitten. Nyt se on pahasti ja peruuttamattomasti myöhässä. Se on myöhässä kahdella tavalla: pahimmalla, eli koskeakseen manan majoille menneitä, ja se on myöhässä ollakseen enää ”moderni”.

Parasta olisi tietenkin ollut, että avioliittoinstituutio olisi lopetettu kokonaan, ja myös seksuaalivähemmistöliikkeen olisi kannattanut pyrkiä tähän päämäärään. Rakkaudesta tehdään kokonaan muita asioita kuin mennään naimisiin. Seksuaalivähemmistöliikkeen toiminnan merkittävimpänä tuloksena Kelan lomakkeessa on nyt kohta ”rekisteröity parisuhde” vaihtoehtona jo aikaisempien ”naimattoman”, ”avioliitossa olevan” ja ”eronneen” lisäksi. Monia ihmisiä varmaan houkuttaakin koko avioliittolainsäädännön boikotointi: elämä vapaana ja lakeihin kirjoitetun elämäntapakontrollin ulkopuolella nyt, kun kaikenlaiset avosuhteetkin ovat keskenään ”tasa-arvoisia”.

Homojen parilakia voitiin pitää edistyksellisenä sikäli, että siihen sisältyi vain taloudellisten ja sosiaalisten kysymysten järjestelyä vapaana kirkollisen kontrollin kahleista. Kun eduskunta suostui hyväksymään myös homoavioliitot syksyllä 2014, homojen vastustajat onnistuivat lopullisesti, sillä homot ja lesbot saatiin läpivalaisemaan suhteensa ja alistumaan seksuaalisten suhteiden julkiselle tarkkailulle ja sääntelylle. Asiasta käydyn keskustelun merkitys ei ollut sen lopputuloksessa vaan siinä, että kyseisen kädenväännön kautta (1) ilmaisiin homoseksuaalisuuteen sinänsä liittyviä aggressioita, (2) alistettiin yksityisten ihmisten rakkaussuhteet julkiselle repimiselle, (3) objektivoitiin homojen tunne-elämä heteroiden harjoittaman henkisen vallankäytön kohteeksi, (4) koeteltiin homoseksuaalien kärsivällisyyttä sekä (5) testattiin homovastaisten piirien kykyä tuottaa tai hajottaa omaa identiteettiään viholliskuvan kautta. Heterot puhuivat homojen ihmissuhteista ja avioliiton mahdollisuudesta varsin julmasti, ja lakia säätävän toimielimen täysistunnoissa homoja lyötiin kuin vierasta sikaa (ja tällä samalla sanalla).

Alistaessaan homojen tunne-elämää koskevat kysymykset omalle kalabalaakilleen myös ”hyvää tarkoittavat heterot” tulivat osallistuneiksi homojen asemaa koskevaan farssiin.

Aggressiivisen kiistämisen ja nolaamisen kautta heterot yrittivät siirtää omissa avioliitoissaan kokemansa nöyryytyksen ja häpeän tunteet koskemaan myös homoja. Sanoihan jo Arnold Schwarzeneggerkin Kalifornian kuvernöörinä toimiessaan, että ”gay-marriage is something that should be between a man and a woman, only”. He siis koettavat vahvistaa omaa itsetuntoaan pyrkimällä kiistämään oikeuksia meiltä, jotka muutoin voisimme näyttää onnellisemmilta.

Jotkut ihmiset ovat edelleenkin väittäneet, että homoliitot muodostavat uhan perinteisille heterosuhteille. Heteroliittojen myrskyisyydestä leipänsä saavan kuvalehtijournalismin taso ohjaa joskus toivomaan, että asia todellakin olisi niin. Minua itsenäni loukkaa se, että juorulehdissä julkkikset puhuvat avioerojensa ”kovuudesta”. Se ikään kuin epäsuorasti ylikorostaa avioliiton merkitystä ja puhuu kaikkia muita elämäntapoja vastaan. Sen vuoksi en sääli heteroa, joka tilittää eronsa jälkeen naistenlehdessä, että avioero oli hänen elämänsä kovin juttu. Minä onnittelen häntä.

6.5.2. Heterofasismi työelämässä

Työ on toimintaa, jonka kautta ihmisen henkiset ja ruumiilliset kyvyt, taidot ja ominaisuudet pidätetään yhteiskunnallisen arvotuotannon käyttöön. Tästä antaa kuvaa jo työ*voiman* käsite: se mielletään yhteiskunnan omistamaksi ja hallitsemaksi potentiaaliksi. Ihmisen henkisiä ja ruumiillisia resursseja ei siis pidetä ensisijaisesti hänen yksityisenä kapasiteettinaan, kuten silloin kun ihmisen ammatillista identiteettiä rakennetaan hänen itseensä identifioitumisen ympärille. Heteroseksuaalisessa ja toiseudenvaraisessa yhteiskunnassa ihmisten kyvyt ja ominaisuudet nähdäänkin reflektiivisesti: massana, joka on alistettava palvelemaan heteroseksuaalisen yhteiskunnan päämääriä. Työvoima katsotaan julkiseksi resurssiksi, jota voidaan hyödyntää sen kollektiivisessa ja yhteistoimintaan perustuvassa merkitysyhteydessä: työelämässä. Määrätessään arvotuotannon normeja työelämä on yksi heteroyhteiskunnan ideologisimpia ilmentymiä, ja juuri siitä syntyy työelämän huomaamaton mutta vaikuttava heterofasismi.

Toiseudenvaraiseen ja heteronomiseen identifikaatioon perustuessaan työelämä on täysin heteroseksistinen luomus. Ihmisten ei ajatella työskentelevän omaksi edukseen ja luodakseen onnellisuutta itselleen, vaan heitä käytetään hyväksi yhteiskunnan määräämien tavoitteiden saavuttamiseksi.

Työelämän ongelmien arvosteleminen voidaankin kääntää suoraksi kritiikiksi koko heteroseksuaalisen valtakulttuurin arvoja ja käytäntöjä kohtaan. Tämä johtuu siitä, että työelämän ongelmat ovat yhteneviä heteroseksuaalisen valtakulttuurin ongelmien kanssa. Työelämää pidetään arvotuotannon keskuksena, jota se ei ole. Myös työelämän ulkopuolella tuotetaan arvoja, vaikka niitä ei tunnustetakaan tärkeiksi. Työelämä on kriisissä juuri

siksi, että työelämässä ei tehdä mitään tärkeää, vaan tärkeimmät arvot ovat sellaisia, joita ei ensinnäkään voida organisoida työksi ja jotka tuotetaan työelämän ulkopuolella. Näitä ovat monet henkiset arvot. Se, mitä arvoja työelämässä loppujen lopuksi tuotetaan, määräytyy enemmistöjen eli heteroiden tarpeista, jotka pyrkivät sanelemaan työn ja tuotannon ehdot. Ja heteroiden tarpeet ovat erilaisia kuin homojen tarpeet.

Työelämässä piilevän heterofasismin lähtökohtana ovat tarpeiden väliset erot. Heteroseksuaalisen arvotuotannon normit eivät vastaa sitä, mitä homot pitävät tärkeänä. Koko elinkeinorakenne on pantu palvelemaan heteroseksuaalista perhettä. Tämän ideologian vallitessa tärkeiksi asioiksi mielletään heteroperheiden supermarkettimatkat, koulut, päiväkodit, kasvatus ja reissut anoppilaan. Heteroseksuaalisen massakulttuurin tarpeet määräävät sitten myös työelämän rakenteita. Suuri osa työpaikoista on olemassa vain heteroseksuaalisen valtakulttuurin pönkittämiseksi, ja moni ei-hetero pakotetaan palvelemaan heteroiden tärkeinä pitämiä arvoja. Tämä merkitsee, että homon on koetettava myydä työvoimansa heteroseksuaalisen valtakulttuurin ehdoilla. Hänen pitää luopua omista tavoitteistaan ja asettua palvelemaan heteroseksuaalista tarpeentyydytystä. Sen lisäksi, että homo voi harvoin toteuttaa tärkeiksi kokemiaan arvoja heteroseksuaalisen työelämän käänteissä, hänet usein myös painostetaan vaikenemaan omasta seksuaalisuudestaan. Näin syntyy työelämän mielipidevankeus.

Työ koetaan kiroukseksi myös muiden kuin homoseksuaalisten ihmisten keskuudessa. Työn vastenmielisyys on kuitenkin johdeltavissa suoraan heteroseksuaalisesta valtakulttuurista. Työ merkitsee vaatimusta uhrata elämää käytännöllisten päämäärien hyväksi. Työ liittyy elämän *tarkoituksen* toteuttamiseen, ja elämän tarkoitus on *pitää itseään yllä*. Sen sijaan työ ei tue elämän muodostumista *merkitykselliseksi*, mikäli työllä *itsellään* ei ole arvoa omassa elämässä tärkeiksi koetuille asioille. Heteroseksuaalisessa valtakulttuurissa työ ei ole itseisarvo myönteisellä vaan kielteisellä tavalla.

Työ sinänsä on *toiminnan* organisoimista vaihdon ja omistamisen välineeksi, mutta on myös paljon sellaista toimintaa, jota ei voida alun alkaenkaan esineellistää työksi. Sellaista on esimerkiksi taiteilijan ja kirjailijan luova toiminta. Sen sijaan palkka- ja yrittäjätyö edustavat omassa välineellisyydessään vain heteroseksuaalisen valtakulttuurin suhtautumistapaa todellisuuteen: toiminta pitää organisoida työksi, jota tehdään tietyssä paikassa tiettyyn aikaan ja josta työnantaja tai asiakas maksaa korvauksen.

Vaatimus tehdä työtä seuraa siis heteroseksuaalisen valtakulttuurin olemuksesta; se on elämän uhraamista käytännöllisille päämäärille, kuten lajinsäilytykselle. Työelämän kurjuudesta johtuu sitten myös käsitys, että työ on ”jobia” ja että perheen vuoksi on taisteltava.

Heterot ovat usein purkaneet aggressioitaan moittimalla homoja laiskoiksi, vaikka tosiasiassa homoseksuaalit ovat olleet tunnollisempia kuin heterot, jotka välttelevät työntekoa perhehuoliinsa vedoten. Tietenkin myös monet homot omistautuisivat mieluummin itseään kiinnostaville asioille kuin kantaisivat huolta heteroiden määräämistä työtehtävistä. Työelämästä ja perheestä irtisanoutuva laiskuuskin voi olla myönteinen asia, jos se tukee

filosofiaa ja ajattelemiseen syventymistä. Esimerkiksi keksinnöistä ja tieteen kehityksestä voidaan kiittää ihmisen laiskuutta ja mukavuudenhalua. Mikäli työelämä organisoitaisiin homoseksuaalisten arvojen ja periaatteiden ympärille, työtä tehtäisiin vain sen verran, että kaikilla olisi asunto ja toimeentulo, mutta muutoin omistautuisimme vain filosofialle ja onnellisen elämän tavoittelulle.

Työelämän sosiodynamiikka heijastelee heteroseksuaalisen valtakulttuurin pyyteellisyyttä. Heteroiden näennäinen ahkeruus ja sinnikkyys ovatkin pelkkiä kulisseja. Heterot katsovat ansiokseen sen, että heillä on edustusvaimo ja lapsia. He pitävät äitiyttään tai isyyttään perusteenaan vaatimuksille, että työnantajien pitäisi ymmärtää ja suosia heitä. Samalla he olettavat juuri näiden ”viehättävinä” pitämiensä asioiden puhuvan heidän puolestaan. Äitiysloma tai lapsen vieminen kesken työpäivän lääkäriin kelpuutetaan perusteeksi poissaoloon ja haittojen tuottamiseen työnantajalle, mutta kukaan ei hyväksyisi työpaikalta lintsaamisen syyksi sitä, että homot lähtevät Ibizalle viettämään kuherruskuukautta. Heteroseksuaaliset työnantajat suostuvat äitien ja isien anomuksiin, sillä se antaa työnantajille mahdollisuuden vastavaatimuksiin ja sitouttamiseen työpaikan arvoihin, jotka ovat tietenkin heteroseksuaalisia ja joiden ympärille muodostuu yhtenäinen ”perhe”.

Tuskailemalla perhe-elämänsä vaikeutta heterot koettavat luoda vaikutelman, että työtä vältellessään he ovatkin vastuullisia ja tunnollisia. Tosiasiassa heteroseksuaalit aiheuttavat työpaikoille asioiden viipymistä ja kaaosta. Uskon, että jokainen ymmärtää, mistä on kyse, ja parhaiten asian tietävät heterot itse. Perheellisyys ohjaa heteroita paitsi pyyteellisyyteen, myös köyhyyteen, mikä tekee heidät nöyriksi työnantajia kohtaan. Työelämän keskeiseksi normiksi muodostuu tällöin mielistely mutta myös pinnaus. Tinkiminen ja työehdoista taisteleminen muodostuvat yleiskäytännöiksi, ja lopulta heterot pakottavat myös homoja omaksumaan ideologian, jonka mukaan työelämän täytyy olla vain tuota vieraan tahdon toteuttamista.

Ihmisen tuomitseminen työhön ja vaivaan on saanut oman tulkintansa uskonnollis-metafyysisissä myyteissä. Kristinuskossa ihmisen sitominen kurjuuteen nähdään synnin seurauksena, ja siihen liitetään karkottaminen Paratiisista eli jumaluuden lähellä asuvasta viisauden rakastamisesta – ja samalla myös homoseksuaalisuudesta. Tämä kristinuskoon liittyvä myytti ei kuitenkaan tarjoa *selitystä* työelämän surkeudelle, vaan se on itse yksi työelämän kurjuutta pysyttävä *kuvaus*. Kristinusko sinänsä on ahkeraa työntekoa korostava uskonto ja sellaisena ideologinen. Liiallisen työtaakan ihmisille aiheuttaa heidän heteroseksuaalinen elämäntapansa ja lajinsäilytyksellinen sitoutumisensa jälkeläisistä huolehtimiseen. Heteroseksuaalisen valtakulttuurin eksogamia-, insesti- ja tabunormit siirtyvät silloin leimaamaan myös työelämän ilmiöitä, sillä työelämässä saavutetuilla tuloksilla lunastetaan oikeutus lajin säilymiseen ja järjestyneen yhteiskunnan jatkumiseen. Työ ja leivän hankinta ovatkin heteroyhteiskunnassa tabuja: ne juontavat juurensa heteroseksuaalisen valtakulttuurin kaksinaismoralismista.

Entä millaiseksi muodostuu homojen oma asema heteroseksualisoidussa

työelämässä? Sen lisäksi, että heterot käyttävät perhesyitä verukkeina työn pakenemiseen, he kehtaavat moittia ja syrjiä homoja työpaikoilla ja työnhaussa. Homoihin kohdistuvan työsyrjinnän tutkiminen on ollut monin tavoin puutteellista, ja se on keskittynyt pelkkien irrallisten syrjintätekojen kuvaamiseen, luokitteluun ja raportointiin. Tällöin ei ole huomattu, että *työelämä sinänsä* on matoisen maailmamme heteroseksistisimpiä luomuksia. Pelkkä huutelu ja ilkeilyhän ovat vain ongelman *ilmenemismuotoja* mutta eivät sen *syitä* eivätkä *selityksiä*.

Tärkeimmän selityksen homojen syrjintään tarjoaa ideologinen erimielisyys, joka koostuu erilaisista tarpeista, arvomaailmojen eroista ja kulttuurien välisistä konflikteista. Homoja diskriminoitaessa *välineiksi* valitaan yleensä olemussyyt, ihmissuhteisiin liittyvät syyt tai toiminnalliset syyt.

Olemussyillä (1) tarkoitetaan oletuksia, jotka viittaavat homoseksuaalien persoonaan tai muihin ominaisuuksiin. Homojen maine halutaan pilata yrittämällä kääntää yhteiskunnan harjoittama sorto väitteiksi siitä, että homot muka ovat itse syyllisiä huonoon asemaansa, kun he eivät osaa pitää suutaan kiinni. Avoimena ja oikeuksiensa puolesta puhuvana homona onkin mahdotonta saada työpaikkaa. Homo kelpaa kyllä suorittajaksi, kuten puotipuksuksi tai koksäapulaiseksi, joiden tehtävien hoitamisessa ei tarvita aivoja, mutta homoa ei päästetä tehtäviin, joissa päätetään yhteiskunnallisista arvoista ja päämääristä ja joissa käsitellään periaatteellisia kysymyksiä. Homoa harvoin nimitetään professoriksi tai pääjohtajaksi, ja myös opettajina toimivia homoja syrjitään, kun heterot ohjaavat heitä salaamaan sekä elämäntapansa että ajatuksensa heterokouluissa. Työsyrjintä on siis heterofasismin osa.

Syrjinnän kieltävän lainsäädännön aikakaudella pidetään itsestään selvänä, ettei työsyrjintää esiinny. Tosiasiassa rangaistusten pelko on vain ohjannut heteroita peittämään homoihin kohdistamansa syrjinnän entistä pahemmin. Olemukseen liittyvää syrjintää harjoitetaan silloinkin, kun heteroiden ja homojen todelliset *erot* koetetaan *kiistää*. Tämä on yleistä, kun syrjintäilmiö halutaan salata. Homoseksuaalia ei myönnetä syrjittävän sen vuoksi, että hän on homo, vaan enintään *siitä huolimatta*, että hän on homo. Homolle voidaan tällöin sanoa, että ”sinun asemasi ei johdu suinkaan homoseksuaalisuudestasi vaan siitä, ettet ole onnistunut myymään työvoimaasi oikein”.

Luonnollista onkin, ettei mitään syrjintäsyytä sanota suoraan, vaan syrjintä muodostuu piileväksi. Diskriminaatiota harjoittavat punaniskat eivät aina edes itse ymmärrä, miten he tulevat syrjineiksi muita ihmisiä, sillä kaikki syrjintä vaikuttaa arvorakenteiden kautta. Niiden kyseenalaistaminen puolestaan saattaa keskivertoheterot raivoihinsa, jolloin he ryhtyvät syrjimään meitä tietoisesti. Mieluiten he tekevät sen siellä, missä diskriminaatioon on hyvät mahdollisuudet toiminnan symbolisuuden vuoksi, kuten kirkossa, yliopistossa ja muissa ”sivistyksen temppeleinä” pidetyissä organisaatioissa.

Toisen syrjintävälineryhmän (2) muodostavat ihmissuhteista johtuvat syyt. Aatteelliset konfliktit naamioidaan usein ”henkilökemioista” johtuviksi

syiksi, vaikka todellisuudessa kyse on siitä, että heterot vihaavat homoja. Yhteisen vihollisen löytyminen saattaa jopa kiinteyttää heteroiden rivejä, aivan niin kuin Ruotsi-ottelu yhdistää Suomen jääkiekkomaajoukkuetta. Heteromiesten yhteisrintamaan asettuu silloin myös suurin osa heteromiesten puolisoista, jotka ovat eräänlaisia jääkiekkojoukkueen *cheerleader*-naisia. Heteroseksuaalinen valtakulttuuri ja feminismi ajavat tässäkin yhteydessä samaa asiaa eli sukupuolten yhteensovittamista toimien heteromiesten ja -naisten puolesta homomiehiä vastaan.

Toiminnalliset syyt (3) taas muodostavat perusteryhmän, joka viittaa homojen toimintakykyyn yhteiskunnassa. Näiden syrjintäperusteiden yhteydessä esiintyy myös homojen olemukseen ja ihmissuhteisiin liittyviä näkemyksiä. Käsitykset siitä, mikä on tärkeää ja mikä ei, ovat ideologisia eroja, joista sikiää usein mainittu ”sopimattomuutemme” tietyille aloille. Se ei ole siis ainoastaan kuvittelun tulosta vaan usein myös aitoa. Vain harvaa reilua homomiestä voisi kiinnostaa työskentely jollain heterojen tärkeänä pitämällä alalla, kuten päiväkodin tätinä tai perheautojen kauppiaana. Suurimman osan ihmisyksilön yhteiskunnallisesta toimintakyvystä ratkaisevat joka tapauksessa hänen ihmissuhteensa, kykynsä tulla toimeen valtakulttuurin kanssa ja hänen niin sanottu sosiaalinen pääomansa. Kun myös homoilta vaaditaan ”verkostoitumista”, meiltä itse asiassa edellytetään alistumista heteroseksuaalisten ehtojen vangeiksi, ja meidät halutaan laittaa kytköksiin.

Työpaikoille toivotaan siis epävapaita, riippuvaisia ja kahleissa olevia toteuttajia, jotka eivät kyseenalaista eivätkä ajattele itse. Pahinta on, että myös homoilla edellytetään olevan heteroseksuaalisia ystäviä ja ihmissuhteita, joita meillä ei yleensä ole. Kun heteroyhteiskunta sinänsä on tuo verkko, johon homon odotetaan verkostoituvan, paljastuu koko työelämän syvimmäksi olemukseksi pelkkä pakottaminen ja valheellisuus.

Homoja kohtaan osoitetaan henkistä väkivaltaa siksi, että toisaalla meitä ahdistelee entinen perheemme ja toisaalla työelämä heteroseksuaalisine normeineen. Näin homojen vapautuminen muodostuu vaikeaksi. Homolta saatetaan vaatia *heteroseksuaaliseen* yhteiskuntaan kytkeytymistä, mutta hänen oma-aloitteinen liittymisensä *homoseksuaalisiin* järjestöihin tulkitaan epäansioksi. Setan puheenjohtajana toimimista yritettiin taannoin käyttää aseena Suomen presidentinvaalikeskusteluissa, ja seksuaalivähemmistöihin kuulumisen katsotaan tuovan negatiivista mainetta aivan tavanomaisessakin työnhaussa. Kun verkostoituminen tapahtuu homoseksuaaliseen yhteisöön, se nähdään kielteisenä asiana, ja ihmistä pyydetään vaikenemaan homoseksuaalisuudestaan ”omaksi edukseen”.

Eräs esimerkki tällaisesta homojen haitaksi koituvasta ”suojelusta” on fraasi, että ”työpaikkaan ei valita homoa, jotta häntä ei voitaisi kiristää”. Tämän ajatuksen keksijällä on täytynyt olla agentin aivot. Kyseisellä perusteella homoja on karsittu vastuullisista diplomaatin, poliitikon ja virkamiehen tehtävistä. Ajatus sinänsä on outo, sillä se herättää kysymyksen, ovatko kaikki vakoojat ja diplomaatit homoja, kun tekemisissä ololla heidän kanssaan ajatellaan voitavan kiristää toisia homoja! Uhkailun perusteeksi on tällöin oletettu homoseksuaalisuuden ”paljastaminen” tai homoseksuaali-

suudella ”kiristäminen”, mikä on ajatuksenakin mahdollinen vain heteroseksuaalisen valtakulttuurin oman kaksinaamaisuuden vuoksi: siksi, että heterot itse pyrkivät sulkemaan homot kaappiin. Todellisuudessa kiristyksen mahdollistaisi heteroiden *oma riippuvuus* ja heidän sitoutumisensa perheeseen. Amerikkalaisissa toimintasarjoissa *heteromiestä* kiristetäänkin nimenomaan ottamalla panttivangiksi hänen *perheensä* tai *vaimonsa*. Pahimmillaan työelämä on heteroiden oman vainoharhaisuuden taistelukenttä.

Pyrkiessään osoittamaan suvaitsevuutta ja näennäistä hyväntahtoisuutta heterot vakuuttelevat homoille, että meille ”annetaan ihan samat mahdollisuudet kuin heteroillekin”. Ongelmana on tällöin tasavertaisuuden tulkitseminen samanlaisuudeksi. Kuinka kukaan voi haluta *kenenkään toisen* mahdollisuuksia saati samoja mahdollisuuksia, jotka viranomaisvalta luovuttaa ”kaikille muille”? Jokainen haluaa luonnollisesti *omat* mahdollisuutensa. Pahinta edellä selitetyssä ajattelutavassa ei ole kuitenkaan pelkkä oikeuksien kielto vaan ihmisten erityislaatuisuuden kiistävä ajattelutapa.

Sama tasapäistämisen ideologia, jolla latistetaan homojen asemaa työelämässä, nujertaa työpaikoilla kaiken muunkin erilaisuuden. Ihmiset halutaan valaa samaan muottiin, ja heidän oletetaan palvelevan työpaikan etua oman elämänsä kustannuksella. Vaihtoarvona on vain palkka eli raha, jolloin työpaikan etu ja ihmisen oman elämän etu eivät välttämättä kohtaa.

Työ koetaan ”menetetyksi vapaa-ajaksi”, kun ihmisellä ei ole työtehtäviensä suorittamiseen persoonallista tahtoa eikä motiivia. Työ ja vapaa-aika pyritäänkin kytkemään yhteen ainoastaan jakamalla voittoja tai optioita työntekijöiden kanssa. Rikastua voi, mikäli sattuu olemaan hetero eikä suhteessa työnantajaan vallitse ideologista konfliktia. Sen sijaan homojen ja heteroseksuaalisen työelämän välillä on aina vallinnut ristiriita. Heterot puolestaan myyvät itseään niin kuin prostituoidut – yhdellä erotuksella: siinä, missä huora myy vain yhden ruumiinosansa, työtä tekevä ihminen myy itsensä kokonaan.

Edellä kuvaillussa valossa saattaa herätä kysymys, kuinka pitäisi suhtautua väitteeseen, jonka mukaan vähemmistöt hallitsevat nykyään enemmistöjä? Homoista onkin tehty kahdessa viimeksi kuluneessa vuosikymmenessä eräänlaisia tyylileijonia ja hyvän maun maskotteja, mikä ei tosin olisi ollut mahdollista, jos homoja ei olisi jo alun perin (eli myös tukahduttamisen ja vainon vuosina) pidetty sellaisina.

Se, että homoja pidetään nykyään trendikkyyden keulakuvina, kertoo heteroseksuaalisen valtakulttuurin alitajuisista syyllisyydentunnoista, jotka kasautuivat heteroiden kannettaviksi viimeksi kuluneiden kahden vuosituhannen aikana. Väittämällä ”vähemmistöjen hallitsevan enemmistöjä” asioiden paljastetaan olleen vaiettuina, haudattuina, kirottuina ja salattuina satojen vuosien ajan. Kyseinen näkemys on kuitenkin vain puolustus, ja se paljastaa, että negatiivinen suhtautuminen johtui heteroiden itsensä tuntemasta halusta ja mielenkiinnosta homoseksuaalisiin suhteisiin.

Homoseksuaalisuuden tukahduttaminen ei siis ollut vahingollista vain homoille vaan ennen muuta heteroille itselleen, jotka homoseksuaalisuuden kieltäessään tulivat arvottaneiksi kielteisesti seksuaalisuuden sinänsä.

Mikäli homoseksuaalisuuteen liittyvää avointa ja luontevaa seksuaalisuutta pidetään nyt ”tyylikkäänä”, heterot kielsivät aiemmin myös tyylin.

Heteroille ominainen väite vähemmistöjen hallitsevasta asemasta yhteiskunnassa ei johdu heidän halustaan imarrella tai laakeroida homoja eikä siitä, että homojen asema tai olemus olisi muuttunut, vaan siitä, että heteroiden mielipiteissä tapahtunut muutos heijastelee heidän *omaa vapautumistaan*. Homoseksuaalien vapautuminen onkin ollut vain heteroiden ja heidän oman valtakulttuurinsa riisumista aseista, kahleista ja heidän omista luuloistaan. Kuvalehtien jakaessa kiitoksia homoille kyseessä on heteroiden *oma vapautuminen omasta heteroseksuaalisuudestaan* ja heteroiden oma kiitos sitä kohtaan, että *heilläkin on oikeus olla kuten homot*. Homoja kohtaan esitettävän ”suvaitsevaisuuden” kautta ilmaistaan siis heterojen omaa hyväksyntää heteroita itseään kohtaan, kun heterot pyrkivät hyväksymään itsensä heteroina homojen tuella. Homot ovat tällöin heteroille heidän oman reflektiivisen maailmasuhteensa mukainen narsistinen peilipinta, jonka kautta heterot etsivät itseään. Kun heterot tehtailevat homoseksuaalien elämästä kertovia trendisarjoja, joista esimerkeiksi kelpaavat vaikkapa maailmanlaajuista huomiota saaneet *Fab 5* ja *Queer as Folk*, kyse on siitä, että heterot etsivät itseään ja trimmaavat omaa persoonaansa homoista omaksumiensa käsitysten kautta. Menetelmänään tässä egosentrisessä toiminnassaan he käyttävät homoja, joista he lavastavat ihannekuvia mutta joita he eivät suinkaan tavoita, vaikka he arvelevatkin voivansa samastua tuon ihanneryhmänsä rooliin. Homojen asettamisessa näytteille saavat ilmaisunsa heteroiden oma itsensä etsintä, identiteettikriisi ja narsismi.

Työelämässä väite vähemmistöjen hallitsevuudesta pitää paikkaansa enintään sikäli, että suuri osa kulttuurin innovaatioista on lähtöisin erillisryhminä pidettyjen vähemmistöjen piiristä, mutta arvotuotannon rakenteita ja sovelluksia hallitsevat vain enemmistöt ja heidän tarpeensa. Tällaisessa tilanteessa heterot näkevät homot myös uhkana, ja siksi esittämämme arvostelu pyritään yleensä eliminoimaan. Homon ei kannatakaan kritisoida heteromiehiä, sillä juuri siitä heteromiehet saavat voimaa enemmän kuin mistään muusta. Löytäessään vihansa kohteeksi homon heteromies kokee homon voittamisen elämäntehtäväkseen. Hän näet mieltää homon isäkseen, ja heteron tajunnassa homomies edustaa juuri tuota suvereenia miestä muodostaen siten isänvallan symbolisen vastineen. Isän kukistamisesta kehittyy heterolle oidipaalinen haaste, jonka voittaakseen heteromies ei säästele vaivojaan. Tästä johtuu, että homojen diskriminointi jatkuu.

Työelämä on homoja kohtaan edelleenkin pelkkää persoonan riistoa ja mielipidevankeutta. Se on elämäntapatarkkailua, verkostoihin kahlehtimista, ihmissuhteiden määrittämistä ”sosiaaliseksi pääomaksi” ja yhteiskunnallisen perillisyyden määrittämistä, kun heterot jakavat virkoja toisilleen. Työelämän keskeisin kysymys on, kuinka avoimesti työpaikoilla saa olla homo, sillä kamppailussa avoimuudesta ratkeaa, onko meitä *olemassa* vai ei. Työelämä on ollut homojen sitkein vastustaja juuri avoimuutta hillitessään. Koska Pihtiputaalla ei voi olla avoin, homoja ei ole. Koska Amsterdamissa voi, homoja on.

6.5.3. Seksuaalinen samanlaisuus ja politiikan oikeustieteellistyminen

Maininta siitä, että seksuaalivähemmistöliike ponnahti maan alta 1960-luvulla, ei suinkaan tarkoita, että toiminta olisi alkanut tammikuun ensimmäisenä päivänä kyseisen vuosikymmenen avauduttua. Homoseksuaalit ovat aina olleet olemassa; niin myös meidän elämäntapamme. Vauhdikkaasti urbanisoituneella 1800-luvulla homoseksuaalien elämä oli lähes yhtä iloista ja värikylläistä kuin antiikin aikoina. Modernin yhteiskunnan tunnusmerkit täyttävissä suurimmissa kaupungeissakin homoseksuaalisuutta tosin vain suvaittiin, kunhan ihmiset eivät ilmaisseet sitä julkisesti eivätkä vieneet asioitaan lähelle poliittista valtaa.

Jo 1800-luvun puolivälissä elettiin pitkälti samantyyppisessä yhteiskunnassa kuin 1960-luvulla: suurista sodista oli kulunut vuosia, väestö keskittyi kaupunkeihin, joissa ihmisten kanssakäyminen oli vilkasta, ja tiedonvälityksellä oli kasvava rooli ihmisten elämässä. Kyse oli siis eräänlaisesta paluusta valistusoptimismin tielle. Ensimmäisen maailmansodan vaikutuksesta homoseksuaalit ajettiin kuitenkin maan alle, ja myös 1920-luvun Euroopassa koettu tilapäinen vapaamielisyyden kausi katkesi poliittisten diktatuurien esiinnousuun. Siellä, missä on sotaa, ei ole homoseksuaalisuutta, ja missä hallitsee homoseksuaalisuus, siellä ei ole sotaa.

Homoseksuaalien pyrkimykset luoda omaa kulttuuria kukistuivat maailmansotien vuoksi, ja filosofinen rakkaus hukkui juoksuhautoihin heteromiesten taistellessa toisiaan vastaan raudan ja teräksen muodostamassa teknologisessa painajaisessa. Ihmisten tunnustus omaa filosofisen elämän kaipuutaan kohtaan pääsi purkautumaan vasta kylmän sodan protestireaktiona 1960-luvun lopulla, jolloin kansakuntien kollektiivinen piilotajunta alkoi vaatia tilintekoa tiedostamattoman joukkoitsepetoksensa vuoksi. Myös homoseksuaalien pyrkimykset alkoivat näkyä ensi kertaa peittelemättömällä ja poliittisella tavalla.

Ongelmallista tuon ajan aktivismille oli se, että seksuaalivähemmistöliike identifioi itsensä vaihtoehto- ja hippiliikkeeseen sekä poliittiseen vasemmistoon. Tosiasiassa poliittisen vasemmiston edustama kollektivismi oli johtanut homoseksuaalisen ja individualistisen elämäntavan kieltämiseen kommunistisissa maissa. Lännessä homoseksuaalien oikeuksia edustamaan ilmoittautui juuri vasemmisto, mutta käytännössä vasemmiston kollektivismi muodosti esteen vapaan elämän toteuttamiselle. Ristiriita, joka jäi pitkäksi ajaksi leimaamaan seksuaalivähemmistöpolitiikkaa, johtuikin identifioitumisesta poliittiseen vasemmistoon, joka edusti heteroseksuaalista massakulttuuria, epäyksilöllisyyttä ja käytännöllisperäisiä arvoja. Toisaalta myös poliittinen oikeisto omaksui epäadekvaatin suhtautumistavan homoseksuaalisuuteen kieltäessään homoseksuaalien toiminnan ja pahimmillaan homojen koko olemassaolon. Syy siihen, miksi seksuaalivähemmistöliike epäonnistui, on sen yhdistyminen heteroyhteiskunnan poliittisiin rakenteisiin.

Suomalaisen seksuaalivähemmistöliikkeen synty nojautui liberaalista lännestä omaksuttuihin arvoihin, vaikka Setan perustamiseen vaikuttaneet henkilöt olivatkin vasemmistolaisia taiteilijoita, kirjailijoita, poliitikkoja ja psykiatreja. Seksuaalinen tasavertaisuus Seta ry perustettiin vuonna 1974 niin sanottujen Stonewallin mellakoiden jälkimainingeissa. Homoseksualien suosiman ja "kivimuuriksi" nimetyn newyorkilaisravintolan asiakkaat olivat nousseet kapinaan ratsiaa suorittavia poliisivoimia vastaan vuonna 1969. Alkuaikojen homoliikkeellä olikin valittavanaan kaksi tietä: pyrkiäkö radikaaliin ja anarkistiseen oman aseman ja elämäntavan toteuttamiseen vai sopeutumiseen heteroarvojen mukaiseen yhteiskuntaan. Seta valitsi jälkimmäisen linjan, sillä sen perustajat halusivat välttää avoimia konflikteja ja homojen leimautumista rähinöitsijöiksi. Niin tehdessään Seta tuli peitelleeksi homojen ja heteroiden välillä vallitsevaa arvomaailmojen eroa pelkkien mainesyiden vuoksi, ja kyseinen järjestö laiminlöi konfliktien filosofisen tarkastelun, tunnustamisen ja ratkaisemisen. Seta ei halunnut näyttäytyä niin radikaalina kuin mihin homoliikkeellä olisi ollut aihetta.

Sopeutumislinja ja myöntyväisyyslinja osoittautuivat paljon tukahdutetummiksi ratkaisuiksi kuin omaan elämäntapaan ja arvomaailmaan pyrkivä radikalismi. Lisäksi seksuaalivähemmistöt identifioitiin ja osittain ne myös itse identifioituivat hippiliikkeeseen ja muihin alakulttuureihin. Niistä tuli tällöin pelkkä "vaihtoehtoliike". Hippiliikkeeseen identifioituminen ei olekaan vastannut useimpien miespuolisten homoseksuaalien esteettisiä näkemyksiä eikä poliittista tyylitajua. Kuusikymmentälukulainen sateenkaari-ideologia jäi kummittelemaan seksuaalivähemmistöliikkeeseen, ja se löysi jatkajansa 1980-luvun postmodernismissa ja *queer*-teoriassa. Sopeutumispolitiikasta eri mieltä olevat henkilöt pyrittiin sulkemaan pois liikkeen piiristä, ja eräitä jäseniä jopa uhkailtiin ja kiellettiin esiintymästä järjestön nimissä. Miehet hakeutuivat – ja osin heidät ajettiin – "MSC Finland" -nimiseen nahkahomojen järjestöön Setan jäädessä pelkälle kukkaiskansalle. Järjestön avoimuutta ja hyvää itsetuntoa olisi tosiasiassa ilmaissut se, että Seta olisi sietänyt keskuudessaan myös filosofista ajattelua.

Ikävintä on, että sopeutumaan pyrkivässä järjestöpolitiikassa toimintamuodot oikeustieteellistyivät, ja oikeuksien puolustajaksi tai vartijaksi laittautuminen merkitsi alisteiseen asemaan hakeutumista. Oikeustieteellistyminen oli huono lähtökohta, sillä liberaalin filosofian näkökulmasta yhteiskunnalla ei ole perustetta puuttua sen enempää homojen kuin heteroidenkaan omiin intiimeihin suhteisiin. Asian voi sanoa niin, että yritettäessä tuottaa yksilöiden oikeuksia julkisen vallan kautta lyötiin pää pahan kerran seinään ja sorruttiin sosialismille ominaiseen virheelliseen ajatteluun.

Filosofisesti katsoen jokainen ihminen omistaa itse oman itsensä, tekonsa, mielensä, ruumiinsa ja potentiaalinsa. Niinpä olemme suvereeneja päättämään myös niiden käytöstä, eikä yhteiskunnalla ole moraalista oikeutta puuttua yksilöiden vapaasta tahdostaan muodostamiin yhteenliittymiin eikä seksuaalisuuteen. Oikeustieteellistyminen merkitsi asettumista vangin rooliin ja yhteiskunnan edun ensisijaisuuden tunnustamista.

Seksuaalivähemmistöliikkeen sopeutumispolitiikkaa antautui ensimmäisten joukossa arvostelmaan brittiläinen Mark Simpson, joka toimitti aiheesta maailmanlaajuista julkisuutta saaneen artikkelikokoelman *Anti-Gay* vuonna 1996. Vaikka kritiikin sisältö hyödynsi dekonstruktiivista parodioimisen halua ja oli siten verrattavissa ilmavaivojen luonnolliseen hoitoon, se antoi kuitenkin merkin, että kansainvälinen homoyhteisö kestää jo itsekritiikkiä ja osoittaa myös ironiantajua. Kirjan funktio oli homokulttuuriin liittyvän kliseemäisyyden arvostelussa ja huomautuksessa, että homot elivät jo tuolloin maailmassa, jossa entisenlaista purnausta ei enää tarvittu, kun liikkeen tavoitteet oli suureksi osaksi saavutettu. Huomio voitiin siis kääntää omaan yhteisöön, mutta kyseinen tilannearvio osoittautui myös vääräksi.

Ensinnäkin poliittisen liikkeen päämäärät olivat olleet alimitoitettuja, joten niiden saavuttamisessa ei olisi ollut alun perinkään juhlimista. Toiseksi homojen asiat eivät ole olleet hyvin muualla kuin läntisen maailman vapaissa demokratioissa. Myös nuoret ovat ryhmä, joka vaatii jatkuvaa huolenpitoa ja puolustamista, sillä homoseksuaalisuuden hyväksyminen näyttää olevan omaan itseen liittyvänä henkilökohtaisena prosessina ja perheiden piirissä samanlaista kuin aina ennenkin.

Syynä vapautumiskehityksen jumiutumiseen oli se, että ihmisten identiteetissä tapahtunut vahvistuminen ei päässyt kanavoitumaan oman valtion muotoon. Oikeuksia koskeva kommunikaatio muuttui jankutukseksi ja edistys pelkäksi vanhojen teesien toisteluksi. Heterot taivuttelivat homoja anomaan valtakulttuurilta samaa, mitä heterot itsekin edustavat: avioliittoa, kirkollisia toimituksia ja lapsia. Toimimalla yhteistyössä heteroiden kanssa Setasta onkin tullut konservatismin pääkonttori, joka tulee vastustaneeksi homojen oikeuksia ja yhteiskunnan kehittymistä.

Setaa hallitsevat veteraanit, joiden maailmankuva on rajoittunut 70-lukulaiseen sateenkaari-ideologiaan. He vaativat edelleen niitä samoja näennäisoikeuksia, jotka heiltä itseltään hylättiin neljäkymmentä vuotta sitten, mutta eivät huomaa, että vaatimalla vanhaa he vain estävät uusien ajatusten ja tavoitetasojen kehittymisen. Heteroseksuaalinen valtakulttuuri sen sijaan oli ovela ja onnistui hidastelutaktiikassaan. Setan toiminnan vuoksi homot näyttävät nyt pelkiltä alistujilta, kun heterot lohduttelevat homoja valitellen, että ”kyllä olisi jo aika päästää teidätkin avioliittoon ja suoda se kauan kaivattu adoptio-oikeus”. Itse en tiedä yhtään avointa ja tasapainoista homomiestä, joka ei oksentaisi ystävällisten tätien kädenojennuksille. Seta-aktivistien harjoittama asianajotoiminta muistuttaa nyt vain Pelastusarmeijan tötteröhattujen menettelymuotoja.

6.5.4. ”Oikea ja asiallinen tieto” – Tieteellä oikeuttamisen vuosikymmenet

Setan edustamille yhteiskunnallisten muutosten pyrkimyksille on ominaista järjestöretorinen diskurssi, jossa koetetaan hyödyntää tietoon ja tietämiseen liittyvää auktoriteettiasemaa. Uskonnolliseen ajatteluperinteeseen verrattu-

na se onkin järkevää mutta puolustuksellista ja juuri niiden asioiden leimaamaa, joita tieteen keinoin on ollut tarkoitus vastustaa. ”Väärän” ja ”virheelliseksi” tuomitun tiedon tilalle on yritetty tarjota ”oikeaa tietoa”, mikä on tehnyt myös homoseksuaalisuutta koskevan ”totuuden” löytämisen välttämättömäksi.

Seksuaaliseen *tasa-arvoon* tähtäävien pyrkimysten korvautuminen seksuaalisen *samanlaisuuden* vaatimuksilla perustuu tieteellisen objektivismin ihanteeseen. Esimerkkinä siitä on 1960- ja 1970-luvuille tyypillinen normalisointitutkimus, jonka avulla homoseksuaalisuus haluttiin todistaa normaaliksi. Normaaliuden ihanne riippuu kuitenkin samanlaisuuden ihanteesta. Kun järjestöpolitiikkaa valettiin normaaliuden tavoittelulle, se alistettiin valtakulttuurille. Seta ei mielellään tunnusta, että homojen ja heteroiden välillä vallitsee ideologisia arvo- ja arvostuseroja, ja sen vuoksi järjestön nimessäkään ei puhuta tasa-*arvosta* vaan tasa*vertaisuudesta*. Paremmin sen toimintaa kuvaisi ”seksuaalinen samanlaisuus”.

Myös seksuaalisen identiteetin kehittyminen on sidottu ”oikeaan tietoon”. Ajatus on ollut, että kun ihminen saa oikeata tietoa, tieto vaikuttaa vapauttavasti, ja ihminen edistyy onnellisuuden tavoittelussaan. Tällainen metodi onkin toiminut kohtalaisen hyvin liikkeen alkuajoista asti, ja tietoa lisäämällä on onnistuttu kumoamaan käsityksiä, jotka varmasti ovat virheellisiä. Mutta samalla liike on sitonut itsensä *tieteellisen objektivismin* vangiksi. Tiedolla oikeuttamisesta on tullut puolustuksellista. Eikö homoilla ja muilla seksuaalivähemmistöillä ole muuta olemassaolon oikeutusta kuin tieto? Miksi homojen pitää perustella asemaansa tiedolla ja tieteellä, kun heteroiden ei tarvitse?

Kysymys homojen asemasta onkin luonteeltaan poliittinen eikä tieteellinen. Jos Setassa olisi hyväksytty asioiden filosofinen ja ideologiakriittinen tarkastelu, olisi käynyt helposti ilmi, että tiedolla oikeuttaminen sinänsä on vain kartesiolaisen ja kirkollisen ajattelutavan jatke ja toistaa siihen sisältyvää metafysiikkaa – nurin päin käännettynä. Lisäksi tiedolla oikeuttaminen on defensiivistä ja sikäli alistuvaa.

Näyttöä tieteellä oikeuttamisen tosiasiallisesta suhteellisuudesta antaa se, että myös tieteellinen tieto on poliittista. Miten muutoin voitaisiin selittää, että niin sanottu lukeneisto, kuten papit, juristit ja psykiatrit, ovat heittäytyneet homoseksuaalien vaikeimmiksi vastustajiksi, vaikka heidän pitäisi tietää asioista? Vihamielisyys kertonee heidän omista tukahdutetuista yllykkeistään sekä tieteeseen ja uskontoihin sisältyvästä vääristyneestä homoerotiikasta. Se, että meidän aikamme tieteellinen tieto hyväksyy homoseksuaalisuuden, osoittaa, että tiede on ainoastaan *vähemmän* riippuvaista uskonnosta kuin ennen. Homojen ja muiden seksuaalivähemmistöjen etuja olisi voitu parhaiten edistää suoran poliittisen toiminnan kautta. Nyt meillä on ollut voitettavanamme myös heteroiden harjoittama heteroideologinen heterotiede. Tieteellä oikeuttaminen on ollut osittain tarpeellista, mutta sen varjoon on jäänyt tosiasia, että tiede on vain yksi elämänalue, kuten tietokin.

”Oikean” ja ”asiallisen” tiedon korostaminen on johdattanut arvioimaan

homoseksuaalien elämää yksinkertaistetussa ja pelkistetyssä valossa. Niin Setassa kuin yhteiskunnan koneistoissakin ”oikea tieto” on hallitsemisen ja kontrollin väline. Se estää oman ajattelun. Paradoksaalista onkin, ettei vaihtoehtoliikkeenä esiintynyt Seta ole sallinut piirissään juuri vaihtoehtoista ajattelua. Tämä on ominaista kaikille suljetuille liikkeille ja vähemmistöille: ne uskottelevat valtakulttuurille olevansa yksimielisiä vaikuttaakseen voimakkailta. Setan uskottavuutta vähentääkin nyt se, että järjestö pyrkii puhumaan kaikkien homojen nimissä myös silloin kun se ei edusta kuin murto-osan käsityksiä. Kaikkien seksuaalivähemmistöjen oletetaan antavan kannatuksensa järjestölle, vaikka tosiasiassa järjestö käyttää yksittäisiä homoja hyväkseen vedoten heidän näennäiseen kannatukseensa. Erimielisyydet ovat koskeneet muun muassa avioliiton ja adoptio-oikeuden tarpeellisuutta, mutta myös koko liikkeen strategiaa: pyrkiäkö sopeutumaan valtakulttuuriin vai tähdätäkö esimerkiksi oman valtion ja yhteiskunnan luomiseen? Useimmiten liikkeen sisäiset erimielisyydet ja riidat ovat syntyneet naisten ja miesten välille. Naisten ja miesten yhteisessä yhdistyksessä ei olekaan järkeä homojen ja lesbojen yhteensopimattomuuden ja yhteisten intressien olemattomuuden vuoksi.

”Oikean tiedon” ja objektiivisen totuuden vaatimisesta seurasi seksuaalisuutta koskevien kysymysten *järjestö- ja asiantuntijavaltaistumista* ja alistamista julkiselle kontrollille. Kun asiantuntijavalta on todellisuudessa vain mielipidevaltaa, se osoittautui ideologiseksi ilman, että vallan käyttäjät tiedostivat tai tunnustivat omien näkemystensä arvolähtökohtia. Arvosidonnaisuuden tunnustamattomuudesta puolestaan seurasi väärinymmärryksiä ja väärinkäsityksistä epäoikeudenmukaisuuksia. Epäoikeudenmukaisuudet puolestaan synnyttivät vihaa. Lopulta ihmiset vihasivat toisissaan sellaisia piirteitä, joita he eivät hyväksyneet itsessään. Jos filosofiset arvo- ja arvostuserot olisi tunnustettu myös järjestöpolitiikan pohjaksi, homojen ei olisi tarvinnut vihata heteroita niin kuin heterot vihasivat homoja.

Ne, jotka nyt vastustavat ”oikeaa ja asiallista tietoa”, Seta karkottaa piiristään kivityksin ja kirouksin. Järjestöaktivistit eivät ymmärrä, kuinka ideologinen asia ”oikea tieto” on. Järjestöjyrät eivät suostu käsittämään, että tietokeskeisyyden kritisoiminen ei välttämättä kohdistu tietona esitettyjen ajatusten *sisältöön* vaan siihen, kuinka arveluttavaa sitoutuminen tietoon ja tietämiseen sinänsä on, kun puhutaan ihmisten yksityiselämään liittyvistä asioista. Jo edellä huomautettiin, että seksuaalisuuden sitominen tietoon on vaikuttanut kokemuksellisiin ja elämyksellisiin asioihin kuolettavasti. Heteroseksuaalinen valtakulttuuri on onnistunut myös kartesiolaisessa unelmassaan: jakamalla ihmisten elämän tiedolliseen ja kokemukselliseen osaan ja tekemällä tiedon maailmasta ihanteen. Tämä on ulotettu koskemaan myös homoseksuaalisuuden ymmärtämistä.

Normalisointitutkimus vaihtui 1990-luvulla *queer*-tutkimukseen, joka objektiivisen tiedon oletuksesta vapautuakseen kiisti homojen ja heteroiden sekä homoseksuaalisuuden ja heteroseksuaalisuuden olemuserot. Näin tuotettu sateenkaariajattelu johti tietokäsitysten toiseen äärilaitaan: relativismiin ja nihilismiin. Rasitteeksi koettu yksimielisyyden vaatimus kiistet-

tiin mahdollisimman suurta moniarvoisuutta tavoitellen, mutta samalla estettiin myös tietoisten ja voimakkaiden identiteettien kehittyminen. Feministien yksinvalta näkyykin nyt miehille tyypillisten vahvojen identiteettien kieltämisessä.

Entä missä käytännön ilmiöissä heteroiden ja feministien harjoittama politiikka konkretisoituu? Heteroseksuaalisessa valtakulttuurissa homoseksuaaliset naiset ja miehet on taivuteltu toimimaan yhdessä, vaikka homoilla ja lesboilla ei ole juuri yhteisiä kiinnostuksen aiheita. Homomiehet ja lesbonaiset karttavatkin usein toisiaan joutuessaan käyttämään samoja ravintoloita, jotka seksuaalivähemmistöliike on määritellyt homoille ja lesboille yhteisiksi. Heteroseksuaalinen tasa-arvolainsäädäntö puolestaan tuomitsee sukupuolen perusteella tapahtuvan käännyttämisen ravintoloiden ovelta "syrjinnäksi", paitsi jos kyseessä on "yksityistilaisuus".

Näin heteroseksuaalisen valtakulttuurin tasa-arvopykälätkin toimivat homojen ja lesbojen etuja vastaan. Kummatkaan eivät voi järjestää omia ravintolailtojaan muutoin kuin "yksityistilaisuuden" varjolla. Tosiasiassa moni homo olisi vain tyytyväinen, jos hänet käännytettäisiin sellaisen ravintolan ovelta, joka on täyttynyt lesboista. Hän pitäisi sitä ystävällisenä tiedonantona ja etsiytyisi sellaiseen ravintolaan, jossa on pelkkiä homomiehiä.

Tällaisia tapaamispaikkoja on tosin vaikea löytää, sillä heteroseksistinen tasa-arvolainsäädäntö estää sukupuolen perustella tapahtuvan valikoimisen ravintoloiden ovella. Kuitenkin samat järjestöhomot ja järjestölesbot, jotka ovat vaatineet sukupuolten tasa-arvoa, toivovat, että homojen ja lesbojen ravintolat olisivat erillisiä. Niinpä monet homot ovatkin irtautuneet virallisesta seksuaalivähemmistöliikkeestä ja perustaneet omat kerhonsa, joiden kokoontumiset pidetään *aina* yksityistilaisuuksina. Tämä tosin nostaa tervetulleiden uusien tulokkaiden osallistumiskynnystä.

Oikealle ja asialliselle tiedolle sekä poliittiselle korrektiudelle alistaminen on tuottanut myös sanahirviöitä. Esimerkin siitä tarjoaa käsite 'GLBT-ihmiset', jolla viitataan gay-, lesbo-, bi-, ja transgender-ihmisten kanssakäymiseen ja heidän järjestötoimintaansa. Kyseisen angloamerikkalaista alkuperää olevan termin alaan eivät näköjään kuulu enää lainkaan *homot*, ja käsite onkin osoitus väkinäisestä ja rituaalisesta pyrkimyksestä ahtaa saman sanan piiriin kaikki sellaiset henkilöt, jotka eivät alun perin yhteen sovi.

Tällaisen hallintoretorisen ilmauksen syntyminen on merkki kielen pilaantumisesta ja seksuaalivähemmistöliikkeen byrokratisoitumisesta. Myöhemmin tuohon kirjainyhdistelmään on alettu lisätä yhä uusia lavennuksia, kuten viittaukset interseksuaaleihin, metroseksuaaleihin, polyseksuaaleihin ja xenoseksuaaleihin niin, että tulokseksi on saatu "GLBTIMPX-ihmisiä". Nämä vähemmistöt ovat kai oivaltaneet olevansa vähemmistöjä niin kauan, kunnes ne liittyvät yhteen. Eri asia on sitten se, onko niillä mitään muuta yhteistä kuin tuo puolustuksellinen jankutus oikeudenmukaisuudesta.

Valittaen on todettava, että sateenkaarilippuun inklusoituneet autoseksuaalit, kontraseksuaalit, hyperseksuaalit, omni-, supra- ja nanoseksuaalit, intraseksuaalit, monoseksuaalit, semiseksuaalit, demiseksuaalit ja postseksuaalit ovat jääneet valtavirtana olevien panseksuaalien varjoon.

6.5.5. ”Tässä asiassa” – Bi-politiikan olemus

Heterot ihmettelevät usein, miksi homot ja lesbot puhaltavat yhteen hiileen *tässä asiassa*, vaikka muutoin nais- ja miespuolisilla homoseksuaaleilla ei ole juurikaan yhteistä. Koska ”naisen ja miehen välistä homoseksuaalisuutta” ei voi olla olemassa, homoja ja lesboja vaikuttaakin yhdistävän vain yhteinen vihollinen, joka politisoi seksin ja jonka vaikutuksesta *tämä asia* – eli seksuaalivähemmistöpolitiikka – on jouduttu asettamaan ihmisten todellisten kiinnostusten eli seksin toteuttamisen edelle. ”Tässä asiassa” näyttää olevan vain kiertoilmaus sille, että sen enempää homot kuin heterotkaan eivät tiedä, mikä seksuaalivähemmistöliikkeen asia oikeastaan on.

Setan yhtenäisyys on vähintäänkin keinotekoinen. Koska homojen ja lesbojen seksuaalisuuskäsitykset poikkeavat toisistaan paljon, mitään yhteistä politiikkaa ei ole olemassa. Silloin kun homoseksuaaliset miehet ja naiset esiintyvät yhdessä, malli on plagioitu heteroseksuaalisesta valtakulttuurista.

Sateenkaari-ideologia ja *queer*-teoreettinen olemusajattelun kiistäminen saavat ilmaisunsa bi-politiikkana, joka puolestaan motivoituu homoseksuaalisten naisten halusta synnyttää lapsia. Väitänkin, että *queer*-teoria on pelkkä poliittinen luomus, jonka motiivit ovat lesboväestön pyrkimyksessä lasten hankintaan. Sukupuoliero on pyritty kiistämään, jotta selkeä jako homoihin ja lesboihin voitaisiin kieltää. Se taas on koettu tarpeelliseksi, jotta voitaisiin oikeuttaa sukupuolesta riippumaton seksi tai ihmisten biseksuaalisuus.

Biseksuaalisuuden käsite puolestaan on koettu tarpeelliseksi, jotta naiset voisivat teettää miehillä lapsia biologista tietä. *Queer*-teoria ja siihen liittyvä sukupuolisen olemusajattelun kiistäminen on siis laadittu perinteisen perhemallin hajottamiseksi, mikä ei ole ollut eduksi sen enempää heteroille kuin homoille eikä varsinkaan miehille. Myöskään biseksuaalisuutta ei ole tällöin nähty ensisijaisesti ihmisen biologiseen olemukseen kuuluvana piirteenä, kuten psykoanalyyttisessa teoriassa ajatellaan, vaan *queer*-teorialle itselleen suopeasti se on nähty pelkkänä ”sosiaalisena rakenteena”. Tarkastelkaamme nyt lähemmin, mistä sukupuolieron kiistävässä politiikassa ja biseksuaalisuuden korostamisessa on ollut kyse.

Heteroseksuaalisen valtakulttuurin arvomaailma lasten hankintaan tähtäävine pyrkimyksineen on kiertynyt seksuaalivähemmistöliikkeeseen naisten kautta. Nainen toteaa olevansa huomattavasti useammin biseksuaalinen kuin mies. Tämä johtuu kahdesta asiasta. Niin homosuhteissa kuin heterosuhteissakin nainen on yleensä se osapuoli, joka haluaa lapsen. Tämän johdosta lesbonaiset tunnustavat joskus kaipaavansa myös munaa. Heterosuhteessa olevat feministiset naiset puolestaan sanovat usein olevansa biseksuaalisia vain osoittaakseen *riippumattomuutta* miehistä, joilla on oman seksuaalisuutensa aktiiviseen toteuttamiseen biologinen väline ja sosiaalisesti paremmat mahdollisuudet kuin naisilla. Homoseksuaalisen yhteisön piiriin heteroseksuaalisen elämäntavan ihanteet ovatkin kanavoitu-

neet nimenomaan lesbonaisten kautta. Niinpä Setan julki lausuma pyrkimys tukea homoparien lastenhankintaa sekä adoptio-oikeuden, keinohedelmöityksen että luontaisen lapsenhankinnan kautta on ilmaissut nimenomaan naisten näkökannan.

Homomiehet puolestaan ovat kokeneet naisten ajaman lapsiasian valtaosin rasitteeksi ja seksuaalivähemmistöliikettä nolaavaksi asiaksi, jonka tuloksena on tavoiteltu heterojen elämäntapaa, haluttu rikkoa biologinen jälkeläisyys ja tuottaa isättömiä lapsia. Biologinen jälkeläisyys ja perhekonstituutio ovat jo sinänsä niin ongelmallisia asioita, että lesbojen halu hankkia lapsia vaikka pinseteillä on *pahentanut* lasten hankintaan liittyviä yhteiskunnallisia ongelmia ja siirtänyt osan niistä homoliikkeen riesaksi.

Vaikka biologinen jälkeläisyys tuottaakin perheen osapuolille paljon ongelmia, se on kuitenkin *tärkeä* asia, ja biologisen vanhemmuussiteen rikkominen pilaa lasten elämää paljon. Sekä yksilöiden että yhteiskunnan kannalta on parempi, että lapset kasvavat heteroperheissä, joissa on sekä isä että äiti. Isä ja äiti merkitsevät lapselle tärkeitä sidoksia.

Biologisen vanhemmuussuhteen kiistämisyrityksiä onkin esittänyt lähinnä yhteiskunnallinen alaluokka tai alaluokkainen osa seksuaalivähemmistöistä, ja ne ovat yrittäneet oikeuttaa vaatimuksiaan oman kurjuutensa legitimointipyrkimyksillään. Olen joskus nähnyt kadulla kulkiessani, miten yksinhuoltajaäiti kiusaa pientä lastenrattaissa istuvaa poikaansa kieltäytymällä poimimasta hänen pudonnutta lippalakkiaan takaisin hänelle. Silloin olen mennyt lapsen luokse ja nostanut maasta hänen lakkinsa ja laittanut sen hänen päähänsä sanoen: ”Onpas sinulla ilkeä äiti, kun ensin hän on riistänyt mieheltä lapsen ja sitten vielä kiusaakin sinua yrittäen kostaa koko miessukupuolelle.” Tämän totuuden olen laukaissut vain siksi, että olen humanisti, ja siksi, että haluan estää tuota naista kiintymästä itseeni.

Entä mistä biseksuaaliksi tai ”sukupuolettomaksi” laittautumisessa on filosofisesti katsoen kyse? Tämän tutkimuksen valossa klassisen filosofian kysymykset vapaudesta ja tahdosta sekä kohtalosta ja välttämättömyydestä on nähty perimmältään kysymyksinä siitä, voiko ihminen poiketa heteroseksuaalisesta elämäntavasta ja suunnata rakkautensa viisauden rakastamiseen.

Nykykulttuurissa inhimillisen vapauden kaksiarvoinen valintatilanne filosofisen ja tavallisen elämän välillä on materialisoitu homoseksuaalisen ja heteroseksuaalisen rakkauden välillä tapahtuvaksi valintatilanteeksi. Sen modernia representaatiota edustaa juuri biseksuaalisuuden käsite. Ihmisen katsotaan valitsevan kahden rakkauden välillä, jolloin osa homoseksuaalisista ihmisistä ratkaisee asian käytännöllisen kiintymyksensä hyväksi eli heteroseksuaalisesti ja omaa olemustaan vastaamattomasti. Tällainen homoseksuaali sanoo itseään biseksuaaliksi, aivan niin kuin filosofista rakkautta tavoitteleva hetero, joka hänkin jää helposti vain kahden maailman oidipaalista draamaa toistavaksi bi-ihmiseksi.

6.5.6. Laittomat lapset

Kun homoseksuaalisuutta on koetettu organisoida osaksi yhteiskuntaa, se on pyritty järjestelemään heteroseksuaalisen perhesuhteen kaltaiseksi. Tämä puolestaan on eräs ideologian muoto. Kun homoseksuaalisuudesta puhutaan perhesuhteena, vastaan tulevat heteroseksuaalisen arvomaailman käsitteet: onnettomuus, riski, pelaaminen, todennäköisyys ja kuolema – eli kaikki vakuutusyhtiöiden ja "kenen tahansa" arvomaailmaan liittyvät termit.

Sukupuolieron kiistävän *queer*-teorian ja bi-politiikan motiivina on tätä nykyä lapsenhankinta. Heteroiden arvot ja normit ovat menneet seksuaalivähemmistöissä toimivien ihmisten ihon alle niin, että he tavoittelevat heteroseksististä elämäntapaa. Todellinen ongelma ei ole se, että homot ja lesbot eivät lisäänny luonnostaan. Ongelma on, että lapsen hankintaan ja huoltajuuteen liittyvät pulmat yritetään ulottaa *myös* homojen ja lesbojen harmeiksi. Heteroseksuaalinen elämäntapa pilaa homoseksuaalisuuteen liittyvän filosofisen spiritualiteetin. Tästä syystä homoliikkeen ei olisi kannattanut pyrkiä myöskään hedelmöityshoitojen anomiseen lesbopareille.

Eduskunta taipuikin lesbojen vaatimukseen heidän harjoittamansa painostuksen vuoksi: siksi, että lesbot uhkasivat hankkiutua raskaiksi tahallaan ja levittää sukupuolitautien riskiä toteuttaessaan irrallista ja suojaamatonta seksiä esimerkiksi ravintolaillan jälkeen. Pelkän uhkailun ei olisi kuitenkaan pitänyt riittää keinohedelmöityshoitojen ulottamiseen lesbonaisille, eikä sen tulisi riittää myöskään adoptio-oikeuden laajentamiseen nykyisestä.

Koska luonnollinen lastenhankinta edellytti lesboilta eräänlaista huorissa juoksemista, lesboväestö pyrki ratkaisemaan asian tekeytymällä "biseksuaaleiksi". Satunnaisella seksillä raskaaksi ovat hankkiutuneet myös niin sanotut "itselliset naiset" eli yksin elävät hetero- ja lesbonaiset. Tämä saattaa kertoa omaa kieltään siitä, kuinka eri tavoin miehet ja naiset ajattelevat asioista. Ensimmäinen (1) argumentti homo- ja lesboväestön lapsenhankintaa vastaan koskee sitä, että biseksuaalisuus sisältää joka tapauksessa ristiriitaisen intention. Suuri osa lesboväestön "biseksuaalisuudesta" onkin vain sosiaalista ja perustuu heidän pyrkimykseensä käyttää miehiä spermalinkoina hankkiakseen itselleen lapsia. Myös heteroliittojen kariutuessa naiset omivat perheen lapset naispuolisten sosiaaliviranomaisten kollegiaalista apua hyväkseen käyttäen yleensä itselleen. Toiseksi (2), jos hedelmöitys järjestetään laboratoriossa, sen lopputulos johtaa lapsiperheen kaltaiseen heteroseksuaaliseen elämäntapaan, joka ei ole hyväksi homoseksuaaliselle arvokonstituutiolle.

Kolmas (3) näkökohta koskee miesten etua: naisten pyrkimys miehettömään perheeseen polkee heteromiesten asemaa ja vastaa siten eräänlaista miehuuden sosiaalista raiskausta. Tämän tosiasiallisen sorron varmistamiseksi tavalliset ja vastuulliset heteromiehet leimataan feministien kirjoituksissa juopoiksi ja väkivaltaisiksi ihmisiksi, joita kohdellaan per-

heissään kuin ulkopuolisia vieraita. Vähiten asiasta kärsivät homomiehet, paitsi että seksuaalivähemmistöliike on pyrkinyt puhumaan myös homomiesten suulla varsinkin adoptio-oikeutta vaatiessaan. Nykyään homomiesten luovuttamaa spermaa saattaa päätyä yksinäisten naisten ja naisparien käyttöön, vaikka spermaa viranomaisille luovuttavan homomiehen alkuperäinen tarkoitus olisi myöntää siemennestettä vain perheille, joista löytyy sekä isä että äiti.

Neljäs (4) näkökohta puolestaan on lapsen etu, joka olisi asetettava kaikkien muiden asioiden yläpuolelle. Lähtökohtaisesti jokaisella ihmisellä on sekä isä että äiti, ja kysymys kuuluu, *millä perusteella jollain henkilöllä tai taholla olisi oikeus evätä lapselta jompikumpi hänen biologisista vanhemmistaan.*

Filosofina olen päätynyt siihen, että sellaista oikeutta ei ole. Sekä heterot, homot että lesbot ovat näihinkin päiviin asti voineet hankkia lapsen esimerkiksi keinohedelmöityksellä tai koti-inseminaatiolla, ja yhteiskunta on oikeuttanut ja tuominnut heidät lapsen isäksi ja äidiksi. Lesbonaiset ja itselliset naiset ovatkin kiistelleet keinohedelmöityksestä juuri siksi, että he haluavat *katkaista isän suhteen lapseen kokonaan* ja pidättää vain miehen luovuttaman sperman itselleen. Tällöin lapsen oikeus isään kielletään samoin kuin isän velvollisuudet lasta kohtaan. Uusi laki hedelmöityshoidoista (1237/2006) onkin tämän hyväksyessään täysi susi ja vieläpä julma sellainen.

Lain puolustajat ovat väittäneet, että tärkeintä lapselle ovat ”rakastavat aikuiset”, mutta miksi kutsua ”rakastaviksi” sellaisia naisia, jotka haluavat kiistää lapselta hänen oikeutensa isään? Kyseinen hämäämään pyrkivä retoriikka on pelkkää orwellilaista uuskieltä, jossa merkityksiä yritetään muunnella päinvastaisiksi kuin ne ovat.

Psykiatrian erikoislääkäri Liisa Kemppaisen vuonna 2001 valmistuneen väitöskirjan mukaan isättä kasvanut poika syyllistyy aikuisena kahdeksan kertaa todennäköisemmin vankeusrangaistuksen tuottavaan väkivallantekoon kuin poikalapsi, jonka kasvatuksessa isä on ollut mukana, ja vankeuteen ajautuvan naisen merkittävin käyttäytymistä selittävä tekijä on lapsuudesta puuttuva isä. Tutkimuksessa oli seurattu 11 000 henkilöä 32 ensimmäisen ikävuoden ajan.[162] Kyseessä on niin kattava ja luotettava tutkimus, että sitä vastaan ei voi paljon väittää, ja tutkimuksen johtopäätökset voidaan lukea suoraan myös arkielämän havainnoista, jotka vahvistavat tutkimuksen tulokset. Niinpä on oletettavaa, että lesboperheiden ja ”itsellisten naisten” lastenhankinta todennäköisesti vain pahentaa perheisiin jo ennestään sisältyviä levottomuuden, väkivaltaisuuden ja kurjuuden ilmiöitä. Se, että asiat eivät ole olleet nykyisissäkään yksinhuoltajaperheissä *täysin huonosti*, ei riitä perusteeksi sille, että yhteiskunnan pitäisi tukea kehnot edellytykset elämälle antavaa lapsenhankintaa, joka ei perustu osapuolten väliseen rakkauteen. Isättömyydellä tai äidittömyydellä on ollut kasvavien lasten ja nuorten persoonallisuuteen, turvallisuuteen ja elinolosuhteisiin hajottava vaikutus, aivan niin kuin avioeroillakin.

Lastenhankinnan kannalta olisi ollut suotavaa, että avioliittoinstituutioon sitoutuminen olisi säädetty lapsia hankkiville heteroille suorastaan

pakolliseksi, vaikka siitä muutoin olisikin luovuttu. Perhe-elämän ongelma näyttää olevan se, että *heterot* eivät osaa elää oman seksuaalisen olemuksensa määräämällä eivätkä lastenhankinnan edellyttämällä tavalla.

Keinohedelmöitysoikeuden laajentaminen on merkinnyt vain naisten oman ahneuden ja itsekkyyden asettamista lapsen etujen edelle. Naiset ovat vedonneet usein siihen käsitykseensä, että "en voi olla nainen, jos minulla ei ole lasta". Tässä asiayhteydessä "itsellinen nainen" näyttääkin olevan vain kiertoilmaus suomen kielen sanalle "huoraäiti".

Lapsen etu vaatisi sitä, että hänellä olisi kunnon äiti ja isä. Keinohedelmöitykseen liittyvä lapsen oikeus saada tietää oma alkuperänsä on ongelma sekä siinä tapauksessa, että sitä ei kerrota, kuin myös siinä, että se kerrotaan aikuistuvalle lapselle. Harvoja ihmisiä ilahduttaa kuulla, ettei olekaan vanhempiensa biologinen lapsi, ja tämä pulma on liittynyt jo adoptioon.

Adoptiolla tosin ratkaistiin alun perin orvoiksi jääneisiin lapsiin liittyvä vielä suurempi ongelma, joten adoptiota on voinut pitää perusteltuna (vaikka myöskään adoptiolasten tuottamiseen ei tulisi rohkaista suosimalla eitoivottuja raskauksia tai lasten tahallista heitteillejättöä). Jos ihmisen biologista alkuperää ei kerrota keinohedelmöitetylle lapselle, asia saattaa kalvaa ihmistä hänen koko ikänsä. Näin ollen sekä hedelmöityshoitojen kautta tapahtuva keinotekoinen lastenhankinta että adoptio ovat yhteiskunnallisia ongelmia eivätkä ratkaisuja.

Samaa voidaan sanoa myös niitä lievemmistä pulmakysymyksistä, kuten kohdun vuokrauksesta. Kun vuokralla asuminen on väestön lisääntymisen vuoksi myös asuntopoliittinen ongelma, pitääkö elämän alkaakin vuokratussa kohdussa? Epäluonnollista lastenhankintaa puolustelevaa argumentaatiota leimaavat tietty epäesteettinen mauttomuus sekä pelkän ylettömyyden osoittamiseksi harjoitettava vasemmistolaisperäinen vaateliaisuus ja epäloogisuus.

Itse hyväksyn koeputkessa tapahtuvan keinohedelmöityksen vain lasten kasvattamiseen sitoutuville ja kykeneville heteropareille, jotka toteuttavat omaa heteroseksuaalisuuttaan yhtä adekvaatisti kuin homomiehet omaa seksuaalista olemustaan. Ikävää onkin, että julkinen ja poliittinen valta, kuten viranomaiset ja eduskunta, ovat hätäilleet isättömien lapsien tuottamisen puolesta mutta pitävät edelleen 15-vuotiaan ja 20-vuotiaan välistä seksiä vaarallisena rikoksena, josta on rangaistava. Juuri tässä näkyy politiikan kaksinaismoralismi, aivan niin kuin aborttien muodossa tapahtuvassa teurastamisessakin.

Politiikan ristiriitaisuus on seurannut perimmältään feminismin ja naisliikkeen harjoittamasta vyörytyksestä, jonka tuloksena matriarkaatti sortaa heteroveljiämme. Filosofisissa perusteluissa, joilla lasten hankkiminen rajoitetaan vain heteroperheeseen, ei ole kyse lisääntymisen *keinotekoisesta* sitomisesta biologiaan, kuten feministit ja *queer*-teoreetikot väittävät, sillä asiathan ovat niin luonnostaan. Sen sijaan painoa pitäisi antaa sille, että ihmiselle on tärkeää olla ja tietää olevansa vanhempiensa rakkaudesta syntynyt lapsi.

6.5.7. Epäluotettavat biseksuaalit

Edellä saimme jo kuvaa siitä, millainen symbolinen asema biseksuaalisuudella on osana heteroiden ja lesbojen suhteita: se kuvaa ihmisen vaikeaa valintaa kahden eri rakkauden, intellektuaalisen ja maallisen, välillä. Käytännössä ”biseksuaalisuus” on ongelma aina, kun se organisoidaan elämänkäytännöksi. Biseksuaalisuus onkin eräänlainen Troijan hevonen, jolla heteroseksuaalinen elämäntapa on yritetty ulottaa osaksi homoseksuaalien elämää.

Biseksuaalisuus ei ole reilujen homomiesten halveksimaa vain siksi, että biseksuaalisuuden kautta on koetettu edistää naisten etua. Tosiasiassa biseksuaalisuus ei merkitse sukupuolista vapautta vaan tarjoaa pelokasta ja epävapaata kaksoiselämää ja mahdollistaa sen, että heteromiehet käyttävät homomiehiä hyväkseen. Biseksuaalisuus on siis uhka homoseksuaaliselle arvomaailmalle, kun heteroiden elämänongelmat, kuten salailu ja sitä ilmentävät identiteettikriisit, välittyvät myös homojen riesaksi.

Suuri osa heteroiden homoja kohtaan tuntemasta uteliaisuudesta pyrkii naamioitumaan ”biseksuaalisuudeksi”. Kun biseksuaali on nainen, kyse on yleensä siitä, että tosiasiassa nainen on lesbo, mutta hän kokee tarvitsevansa myös penistä joko tyydyttyäkseen itseään seksuaalisesti tai hankkiakseen lapsen. Varsin usein biseksuaaliksi itsensä määrittelee myös sen tyyppinen nainen, joka on hetero mutta joka kokee katkeruutta ja hakee seksuaalista tyydytystä naiselta osoittaakseen riippumattomuutta miehistä tai kostaakseen heille. Tästä syystä ainoa ”avoin” biseksuaali on feministinen biseksuaali: se osoittaa, että kyse on protestin muodosta. Biseksuaalisuudessa on kaikki konfliktin ainekset, ja se on intentionaalisesti ristiriitaista.

Katsokaamme myös, miten toimii biseksuaali mies. Ensinnäkin hän on yleensä kaapissa oleva homo tai heteroseksuaalisuuteen kyllästynyt hetero, joka biseksuaalisella käyttäytymisellään vahvistaa naisen ja miehen yhteensopimattomuuden. Miehen biseksuaalisuus on joko pelkkää homoseksuaalisuuden peittelyä tai heteromiehen epätoivoista yritystä irtautua heteroseksuaalisesta elämäntavasta. Niiden molempien olemuksena on salailu ja siitä johtuva aggressio. Olen itse nähnyt tilanteita, joissa biseksuaali mies tunkeutuu ”heteroystävälliseksi” mainostettuun homoravintolaan rähisemään. Lopputuloksena on kohtaus, jossa heteroseksuaali mies kiroaa ja pui nyrkkiä homomiehelle homojen omassa ravintolassa, uhkaa väkivallalla ja kieltää vainoharhaisesti vilkuilemasta hänen vaimoaan! Tuollaiset tyypit kuuluvat ilman muuta kadulle, jonne heidät rehtien homokarhujen toimesta myös heitetään. Biseksuaalit ovatkin useimmiten heteroita.

Kyseiset heteromiehet eivät halua seksiä miehen kanssa välttämättä sen vuoksi, että he olisivat intentionaalisesti homoseksuaalisia vaan siksi, että he haluavat ”tietää miltä se tuntuu” – niin vieraantuneita he ovat omasta itsestään. Homoseksuaalisuuteen liittyvät merkitykset ja spiritualiteetti yritetään siis irrottaa seksuaalisesta kanssakäymisestä. Tämän tuloksena

heteromies useimmiten päätyy jonkun toisen heteromiehen kanssa salaiseen seksuaaliseen aktiin, jota he kutsuvat ”pikapanoksi” ja joka todennäköisesti tuottaa molemmille pettymyksen. Taustalla vaikuttava vieraantuneisuus omasta itsestä kuvaa perimmältään samaa, mitä arvostelin jo tunneteorian kritiikissäni.

Biseksuaalisuutena esiintyvä ongelma ei johdu psykoanalyytikkojen tähdentämästä asiasta, että ihminen *olisi* ”potentiaalisesti bi-seksuaalinen”, vaan siitä, ettei kyseinen henkilö pysty *ratkaisemaan* kahden rakkauden haastettaan jommankumman hyväksi. Tyypillistä on, että heteroiden kohtaamat pettymykset homoseksuaalisissa kokeiluissaan johdattavatkin heidät torjumaan homoseksuaalisuuden omassa itsessään ja vihaamaan homoseksuaalisuutta toisissa. Pahin heistä on Internetin keskustelupalstoilta tunnettu ”bi-ukkomies”, joka omissa ihmissuhteissaan epäonnistuttuaan ja oman homoseksuaalisen käyttäytymisensä tultua julki uhkaa haastaa homon oikeuteen ”kunnianloukkauksesta”.

Seksuaalivähemmistöliikkeeseen kuuluvat *queer*-teoreetikot ja muut kaksiarvoisen sukupuolieron kieltäjät ovat hakeneet kannatusta heteroilta tarjoamalla vaihtoehdoksi eräänlaista nykyaikaista ”varjohomoseksuaalisuutta” ja painottamalla, että ihmisen ei tarvitse olla homo eikä hetero. Empiiristen tutkimusten valossa tämä ei pidä kuitenkaan paikkaansa, vaan yksilön seksuaalinen suuntautuminen on pysyvä tosiasia. Useimmiten biseksuaaleina esiintyvät henkilöt ovatkin huonolla itsetunnolla varustettuja heteroita ja joissakin harvinaisissa tapauksissa homoja. Biseksuaali tahtoo valikoida homoyhteisöstä vain sen parhaat puolet ja nauttia pelkistä eduista palatakseen takaisin heterosuhteeseensa. Tosiasiassa sentapainen ”biseksuaali” saattaa tehdä vahinkoa sekä omalle heteroseksuaalisuudelleen että homoyhteisölle.

Ihminen voi biseksuaaliksi esittäytymällä selittää jotain aiempaa hairahdustaan; hän on esimerkiksi hetken elänyt heteroseksuaalisesti, vaikka onkin homo. Tai sitten hän on hetero, joka tietoisesti käy vieraissa homojen puolella mutta palaa takaisin heteroelämäänsä tuomiten homot ankarasti. Pahinta onkin biseksuaalien valheellisuus, jota he luovat vaatimalla omalta seksiltään salassapitoa.

Biseksuaalisuus perustuu seksin muita muotoja enemmän salaamiseen, ja se on biseksuaalisuuden olemus. Juuri biseksuaalisuus pitää yllä homokulttuurissa nähtyä peittelyä: syrjäisiä tapaamispaikkoja, puistoseksiä ja parkkipaikkojen hämärissä tapahtuvaa liikehdintää. Sellainen toiminta ei ansaitse edes sääliä, vaikka biseksuaalisella perheenisällä ei olekaan kunnon paikkaa seksin harjoittamiseen naisen päivystäessä kotia.

Juuri biseksuaalien käyttäytymisestä seuraavat monet ongelmat, joita sanotaan *homojen* ongelmiksi. Tosiasiassahan homoilla ei olisi, eikä olisi koskaan ollut, mitään salattavaa. Homojen kaappeihin työntäminen tapahtuikin *heteroiden* omasta aloitteesta heidän yrittäessään salata omaa kaksinaismoralistista ja biseksuaalista käyttäytymistään.

6.6. NAISKYSYMYS JA SEKSUAALIVÄHEMMISTÖT

Heteromiehet onnittelevat homoseksuaaleja usein siitä, että seksuaalisen tyydytyksen saamiseksi meidän ei tarvitse kerjätä sitä vastakkaiselta sukupuolelta. Avoimien homoseksuaalien harmeina ovat kuitenkin feministit, jotka pyrkivät hyökkäämään homomiesten arvomaailmaa vastaan varsinkin silloin kun he huomaavat, että homot eivät alistu feministien määräysvaltaan tieteissä ja yhteiskunnassa.

Muutamien homojen alttius lunastaa omaa oikeutustaan naisliikkeen kautta liittyy siihen, että heteroseksuaalisessa valtakulttuurissa heidät on pyritty esittämään ”naismaisina”, ja lopulta nämä homoseksuaalit ovat ottaneet heille määritellyt naisroolit omikseen. Hyväksynnän kerjuu naisliikkeeseen samastumalla on perua ajalta, jolloin homoseksuaalisuus oli rikos mutta naismaisena esiintyminen ei ollut. Siksi monet homot laittautuivat tahallisesti mutta häpeää tuntien naisellisiksi, ja sellaisina heteroseksuaalinen valtaväestö halusi heidät myös nähdä.

Heteroiden suopeus naisliikkeen kautta esiintyviä homoja kohtaan johtui mitä ilmeisimmin siitä, että *kieltäessään* ”naismaisuuden” heteroseksuaaliset naiset olisivat tulleet kieltäneiksi itsensä ja heteromiehet puolestaan naisensa ja oman seksuaalisuutensa. Heteromiehet siis sietivät homoja, kunhan he olivat ”kuin heidän naisensa”. Vahingollista on, että tekeytyessään väärän sukupuolen edustajiksi homot alistuivat hyväksyntää tavoitellessaan heteroiden normeille.

Homot ja lesbot ovat voineet toimia yhteisessä yhdistyksessä lähinnä siksi, että he eivät herätä toisissaan seksuaalisia intohimoja. Homojen ja lesbojen asettuminen saman katon alle ei ole ollut kuitenkaan muissa suhteissa ongelmatonta. Lesbojen toiminnasta on ollut homomiehille selvää haittaa esimerkiksi silloin kun lesbot ovat esiintyneet homojen nimissä meidän tahtomattamme. Samalla kun tavallisten homojen oikeudellinen asema on normalisoitunut, Seta on ajautunut entistä enemmän lesbojen, feministien ja transgenderistien käsiin, eikä järjestössä juuri muita enää toimikaan.

Homot ja lesbot edustavat toisilleen jopa epäarvoja, sillä vastakkaista sukupuolta olevat homoseksuaalit eivät voi saada toisiltaan sellaista myönteistä huomiota eivätkä kiintymystä, jota homoseksuaalit voivat saada vaikkapa heteroseksuaalisilta naisilta. Homomiehiä itseään kiinnostavat tietenkin vain toiset homomiehet. Heidän jälkeensä arvoasteikolla seuraa pitkä matka tyhjää, ja toiseksi kiinnostavimpia ovat heteromiehet, vaikka heidän kanssaan ei kannatakaan edetä juuri seksuaalisen suuntautumisen selvittämistä pitemmälle. Kolmannella tilalla ovat heteronaiset, sillä heiltä homomiehet saavat yleensä ihastusta, joka tosin jää yksipuoliseksi. Kyseisistä naisista tuleekin usein niin sanottuja *fag hageja* eli homokärpäsiä, jotka mielellään viettävät aikaa homomiesten kanssa ja pörräävät heidän ympärillään. Ratkaisua tähän mysteeriin voidaan etsiä niin sanotusta elektra-

kompleksista, jolla tarkoitetaan nuoren tytön tai naisen alitajuista vetovoimaa isäänsä kohtaan. Neutraaleina näyttäytyvät homomiehet tarjoavat heteronaisille mahdollisuuden kompleksinsa jatkuvaan läpi elämiseen. Naiset voivat tällöin kohdistaa tunteitaan turvallisiksi kokemiinsa ja seksuaalisia intohimoja vailla oleviin homomiehiin tarvitsematta pelätä heidän libidonsa vaikutusta. Jos ilmiö halutaan nähdä myönteisenä, voidaan sanoa, että nainen ei ole heteromiehelle useinkaan muuta kuin pelkkä pano, mutta homomiehelle hän voi olla myös jotain muuta. Viimeiselle sijalle homomiesten kiinnostuksen kohteina jäävät lesbonaiset, jotka puolestaan eivät tunne kiinnostusta miehiin. Kun lesbojen suhde homomiehiin on yhtä jäätävä, miksi toimia samassa liikkeessä tai yhdistyksessä?

6.6.1. Mistä feminismissä on kysymys?

Järjestötoiminnassa toistuu sama matriarkaalinen valta, joka vaikuttaa myös yliopistoissa ja jonka mukaisesti feministit, postmodernistit ja *queer*-tutkijat puhaltavat yhteen hiileen. Tämä ”naistutkimukseksi” itseään nimittävä poliittinen tendenssi on osoittanut miehiä kohtaan myös selvää aggressiivisuutta. Kun heteromies katsoo sympaattisesti heteronaista, naistutkijat ilmoittavat, että kyse onkin ”naisen objektivoimisesta esineellistävän ja haltuun ottavan katseen kohteeksi” tai naiseuden sitomisesta ”patriarkaaliseen matriisiin”. Miksi ei voida sanoa, että heteromies katsoo naista, koska se kiihottaa heteromiestä? Miesten pahuutta valittelevat naiset lienevätkin niitä, joilla itsellään ei ole ollut kunnia kuulua kaikkein halutuimpiin ja joilla on ollut vaikeuksia saada itsensä kaupaksi seksuaalisilla markkinoilla. Heidän taustastaan saattaa löytyä kielteisiä kokemuksia, joita he yrittävät siirtää väitteiksi koko miessukupuolen kelvottomuudesta.

Vaikka naisten aggressioiden kohteena ovat yleensä heteromiehet, on samalla katettu pöytä myös homomiehiin kohdistuvalle vihalle. Feministeille miehet näyttäytyvät petoksen ja epäluottamuksen symboleina, ja juuri tässä näkyykin elektrakompleksin käänteisvaikutus: naiset pyrkivät irtautumaan ”isään” kohdistuvien intohimojensa aiheuttamista syyllisyydentunteistaan arvottamalla kiintymyssuhteensa yksipuoliseksi ”patriarkaalisuudeksi” tilanteessa, jossa myös miehet ovat osoittautuneet seksuaalisiksi ja naisten seksuaaliseen kiinnostukseen myönteisesti vastanneina siis ”epäluotettaviksi”.

Esimerkin edellä kuvatusta dynamiikasta antaa feministien ja sosiobiologien välinen sanasota, jossa naiset koettavat kieltää biologisen sukupuolen kokonaan turvautumalla sosiaalisen konstruktionismin tarjoamiin käsitteellisiin mantroihin. Naistutkimukseen kriittisesti suhtautuvat miehet puolestaan vetoavat usein vain biologisiin seikkoihin, sillä geeneihin, kromosomeihin ja hormoneihin perustuvat argumentit näyttävät vakuuttavan sukupuolieron kaksiarvoisuudesta paremmin kuin mitkään muut. Sukupuolieron kaksiarvoisuuden voisi tietenkin todeta myös fenomenologisen (eli havainnoista suoraan ilmenevän) erilaisuuden perusteella, mutta feministit

koettavat kieltää havaintojen antamat todistukset pitäen kielen ja sosiaalisten representaatioiden kautta välittyvää sukupuolen tarkastelua todellisempana, aivan kuten kielifilosofit ja pragmatistitkin.

Biologisten ja sosiaalisten argumenttien välillä vallitseva kärpäslätkäsota on merkkinä miesten ja naisten maailmasuhteiden eroista. Miehelle sukupuoli on biologiaa ja kokemuksellisesti havaittavaa ruumiillisuutta, jonka mukaisesti sukupuoli riippuu vain siitä, mihin *se* on kiinnitetty. Naisten pyrkimys panssaroitua diskursseihin ja sitaatteihin ”sukupuolen katoamisesta” edustaa feministien yritystä kiertää peniskateutensa pikku kielellään.

Minulle feministien ja sosiobiologien sekä heteronaisten ja heteromiesten välisestä sanasodasta on välittynyt, ei kovin kaunis eikä intellektuaalinen, vaan hieman surullinen kuva *omaa itseään* ymmärtämättömistä osapuolista, joilla on toisiaankin pahempi vihollinen: pinnallisuus. Se, miksi naiset eivät ole vaivautuneet kohdistamaan omaa ”kriittisyyttään” itseensä, liittyy tieteenharjoittajien yleiseen helmasyntiin eli liialliseen narsismiin, joka ei anna uskottavaa kuvaa naistutkijoista itsestään.

Erään näytön tästä sisäänpäin lämpiävyydestä antaa *queer*-tutkimuksen hallitseva asema tieteellisten kustantamoiden julkaisupolitiikassa, jossa se muodostaa tuottoisan bisneksen naistutkijoiden keräillessä kustannuspolitiikan hedelmiä kirjahyllyynsä kuin meikkejä käsilaukkuunsa. Marttakerhoissa päätetty julkaisulinja tarjoaa näyttämön feministien oman itsetunnon vahvistamiselle, vaikka kirjallisuus on ollut pinnallista jo pelkän poliittisuutensa ja sosiaalitieteellisyytensä vuoksi.

Naiset eivät ole edenneet ymmärtämään omaa itseään, sillä myöskään psykoanalyyttinen teoria ei ole uhrannut riittävästi huomiota naisen seksuaalisuuden tarkastelemiselle. Näin on siitä huolimatta, että Freud alun perin tutkikin neurooseista ja hysteriakohtauksista kärsiviä naisia. Eräänä syynä siihen, miksi naistutkijat ja tutkijanaiset ovat arvostelleet miehiä varsin pidäkkeettömästi, on heteroseksuaaliseen kanssakäymiseen liittyvä viestintästrategia, jonka mukaisesti naiset luottavat puhuessaan *vastuun* olevan vain mieskuulijoillaan, ja miesten oletetaan olevan imarreltuja siitä. Kyseessä lienee eräänlainen peniskateuden kompensaatio, jossa maskuliinista terää yritetään katkoa sanan säilällä.

Naisten aggressiivisuus tieteissä ja seksuaalivähemmistöliikkeessä ei olekaan luullakseni vihamielisyyden ilmausta vaan suosion ja tunnustuksen tavoittelua. Niitä omasta puolestani suon myös naissukupuolelle, mutta samalla tulisi muistaa, että miehetkin ovat herkkiä olentoja. Minusta olisi ihanaa nähdä, että myös feministit pystyisivät *nauttimaan* jostain ja sanomaan asioistaan jotain sisällöllistä eivätkä vain performoisi omaa rooliaan tai asemaansa. Psykoanalyyttisesti asian voisi kärjistää niin, että feministinen teoria on tätä nykyä fiksoitunut liiaksi itseään puskuroivaan klitorisen orgasmin vaiheeseen, kun sen kannattaisi pyrkiä ”*zu den Sachen selbst*”: varsinaiseen vaginalliseen orgasmiin.

6.6.2. Feminismi heteropolitiikan osana

Kun feministisen paradigman murtumista enteilevä Wotan on feminismiä kohtaan suunnatun kritiikin tuloksena päässyt vapaaksi, on henkeä vaikea laittaa takaisin pulloon, ja edessä on muutosten aika. Yhä edelleen seksuaalivähemmistöpolitiikka on alisteista sukupuolten välistä tasa-arvoa koskevalle kiistelylle ja sitä kautta heteroseksuaalisuudelle. Kaikkein säälittävimpään asemaan on tieteen ja politiikan kentillä joutunut mies, josta feministien painostuksen avulla on leivottu paradigmalle kuuliainen ”naistutkija” ja joka on alistettu angloamerikkalaisen *queer*-teorian sanamagialle jopa niin, että pahimmillaan hänet on voitu nimittää yliopistoonkin *naistutkimuksen* dosentiksi. Koska muulla tavoin ajatteleville miestutkijoille ei suoda sijaa yliopistoissa, voidaan sanoa, että tuonkaltaisen miehen kohtalo osoittaa koko sukupuolemme tulleen nolatuksi.

Myös seksuaalivähemmistöpolitiikkaa on viime vuosikymmeninä tehty feminismin varjolla. Oletus on ollut, ikään kuin vain feministit olisivat oikeutettuja kertomaan, miten homomiesten pitää elää. Heterot puolestaan ovat mielellään tunnustaneet feministit keskustelukumppaneikseen. Kun homojen asiaa on ajettu feministien kautta, on samalla voitu vahvistaa sitä virheellistä käsitystä, että homot ovat naismaisia ja muodostavat heteromiehistä erillisen ”sukupuolen”, joka pyrkii piiloutumaan naisten selän taakse. Erottaakseen homot omasta ryhmästään heteromiehet ovat alleviivanneet tätä stereotyyppistä kuvaa homomiehistä. Feminismiin tukeutuva homoliike on alistanut homoseksuaalisuuden ilmiöt heteroseksuaaliselle arvomaailmalle, vaikka feminismillä ja naisten oikeuksilla voi olla merkitystä ainoastaan heteroseksuaalisen valtakulttuurin sisällä, jossa esiintyy tarvetta sukupuolten yhteensovittamiseen.

Esimerkiksi tasa-arvolakien ja maan hallituksen tapa jakaa tuoleja naisten ja miesten kesken määrällisesti tasan korostaa kovaäänisesti vain sukupuolten yhteensopimattomuutta, heteroseksuaalisen valtakulttuurin ristiriitaisuutta ja heteroperheiden keittiöissä tapahtuvan kyöhninnän välittymistä symbolisesti ylemmäntasoisille foorumeille. Sen sijaan homoseksuaalisessa yhteiskunnassa ja valtiossa tarvetta tällaiseen teatteriin ei olisi. Feminismi on osa heteroseksuaalista yhteiskuntaa, jossa se toimii argumenttina heteroseksuaalisen valtakulttuurin sisäisten ristiriitojen välillä.

Heteroiden on usein vaikea tunnustaa, että feminismin motiivit nousevat miesten ja naisten yhteensopimattomuudesta. Tämän oivaltaminen on kuitenkin avain myös feminismin olemuksen ymmärtämiseen. Monet feminismiä kritisoivat heteromiehet eivät lainkaan käsitä, kuinka kompleksista heidän misogyniansa on. Sen asemasta, että he huomaisivat oman naisvihamielisyytensä olevan seuraus naisten ja miesten yhteensopimattomuudesta ja perhearvojen epäadekvaattiudesta filosofiseen elämään verrattuna, he tyytyvät vain ilmaisemaan aggressioitaan liittymällä esimerkiksi äärioikeiston kannattajiksi. Juuri sillä tavoin miehen homoseksuaaliset intentiot

vääristyvät, kuten kävi jo natsismissa. Tämän mukaisesti heteromiehet teeskentelevät pitävänsä feminismiä suuressa arvossa ja osoittavat eräänlaista naiseuden ja fertiiliyden palvontaa, vaikka tosiasiassa se kertoo heidän torjutusta aggressiivisuudestaan. Todellisuudessa heidän toimintansa vaikeuttaa heteronaisten ja -miesten yhdessäoloa ja ilmaisee peittelemättömän väitelauseen myös sukupuolten erilaisuudesta.

Miesten ja naisten kokemusmaailmassa vallitsevat erot heijastuvat suoraan heidän kielenkäyttöönsä ja asenteisiinsa. Kaikki se vaikerrus, jota feministit ovat esittäneet kiistääkseen kaksiarvoisen sukupuolieron, viittaa vain yhteen asiaan: heidän peniskateuteensa. Heidän ponnistustensa alitajuisena tehtävänä on kumota tieteessä ja politiikassa vallitsevan penissymboliikan asema, ja siihen viittaavat esimerkiksi ”patriarkaalisen logiikan” kieltämiseen liittyvät pyrkimykset.

Mutta mitä tuo patriarkaalinen logiikka sitten on? Useimmiten se ei ole mitään muuta kuin johdonmukaista ajattelua, jolle ei ole toistaiseksi löydetty vaihtoehtoa tästä maailmankaikkeudesta. Jos miesten luoma looginen ajattelu johtuu peniksestä, kuten useat feministit itsekin väittävät, on peniksellä huomattavan suuri arvo. Tämän mukaan peniksen olemassaolo ei ainoastaan todista kaksiarvoisen sukupuolieron vaikuttavuutta vaan vahvistaa myös miesten ajattelevan johdonmukaisesti.

Myös nainen voi luonnollisesti oppia tuon miehisen logiikan pääpiirteet, sillä ne eivät ole luonteeltaan ainoastaan biologisia tai geneettisiä vaan osa yhteistä kulttuuriomaisuutta. Tässä onnistuessaan naisesta tulee yleensä äärimmäisen säntillinen ja pikkutarkka ja samalla myös hieman kylmä ja kuivakiskoinen byrokraatti välttääkseen paljastamasta naiseudestaan mahdollisesti seuraavia ”virheitä”. Logiikan professoriksi rekrytoituessaan hänestä tulee jonkin verran pakkoneuroottinen tiedepoliittinen poliisi, joka tietämättään tulee puolustaneeksi juuri sitä patriarkaalista tapaa ajatella, jota hänen feministikollegansa vastustavat. Feministien toiveena on pystyä kieltämään penikseen perustuvan ajattelun merkitys, jolloin myös sukupuoliero ja ”patriarkaalinen logiikka” tulisivat kumotuiksi. Peniskateuden kumoaminen peniskateutta *ilmaisemalla* tuskin kuitenkaan onnistuu.

Peniksen olemassaolosta seuraa erittäin merkittäviä ihmisen koko maailmankuvaa ja ajattelutapaa leimaavia asioita. Nainen ei ajattele samoin kuin mies, sillä hän ei suuntaudu maailmassa kuten mies. Myös filosofialle tunnusmerkillinen kyky argumentoida ja edustaa johdonmukaisia näkemyksiä perustuu peniksen olemassaoloon. Naiseuteen liittyy kepeys, ja kepeyden tavoittelun vallitessa filosofia muodostuu vaikeaksi, koska silloin ihmisten välillä ei ole argumentatiivista suhdetta. Naisen esittäessä ”omaehtoista” argumentaatiota kyseessä onkin sitten aggressio. Aivan niin kuin telaketjufeministien filosofia on misandristista aggressiota, on nyky-yliopistokin naisellista pyllynpyöritystä.

Kuten jo edellä todettiin, koko intentionaalisuuden ja maailmassa suuntautumisen idea on falloskeskeinen. Niinpä projektiivinen ja direktiivinen maailmasuhde onnistuvat parhaiten miehen, ja vieläpä homomiehen, toteuttamina. Siihen liittyy kysymysten asettaminen filosofisina ensimmäisen

persoonan kysymyksinä – vastakohtana sille heteroseksistiselle ja reflektiiviselle asenteelle, joka perustuu paikoilleen pysähtymiseen ja harkitsemiseen. Naisen on yleensä vaikea ymmärtää, minkälaisiin toiminnallisiin ratkaisuihin miehet ryhtyvätkään pelkän sukupuolisen olemuksensa vuoksi.

Naisellisen ajattelun reflektiivisyys tulee näkyviin esimerkiksi opiskelijatyttöjen keskinäisessä juttelussa, jonka kuulijaksi voi joutua kuka tahansa yliopiston käytävillä tai raitiovaunussa. Tyypillistä on, että opiskelijaneiti kommentoi opiskelevansa vaikkapa sosiologiaa ja ”tykkäävänsä siitä”. Jo tällaisesta lyhyestä lauseenpätkästä voimme päätellä, että nainen mieltää alun alkaen sen, mitä hän tekee (kuten opiskelemisen) jonkinlaiseksi itsensä ulkopuoliseksi tapahtumaksi tai toiminnaksi, josta voidaan pitää tai olla pitämättä, kuten elokuvasta tai ruokalajista.

Toisen esimerkin tarjoaa naislehtorin varoitus naisoppilailleen sen johdosta, että ”tämä kirja on vaikea”, vaikka tosiasiassa mikä tahansa filosofia on juuri niin vaikeaa tai helppoa kuin lukija siitä itselleen tekee, eivätkä vaikeus ja helppous ole lainkaan objektiivisia ulkoisia ominaisuuksia vaan ihmisen omaan persoonaan ja asenteisiin liittyviä määreitä. Nainen tuntuu siis ajattelevan, ikään kuin hänen toimintansa ei olisikaan osa hänen omaa persoonaansa niin, että hän itse osallistuisi sen asian tuottamiseen, mitä esimerkiksi tiede lopulta on. Sen sijaan tiede on hänelle kuin jokin ulkokohtaisesti omaksuttava asia tai esine.

Ehkä tämä on osittaisseuraus naisten väitetystä alistuneisuudesta, mutta siinä heijastuu naisten tapa ajatella silloinkin, kun he ovat vallassa. Naiset kiertelevät todellisuutta niin kuin kissat kukkapurkkeja, kattiloita ja maitolautasia. Sen sijaan miehelle jonkin tieteenalan opiskeleminen olisi ilman muuta osa hänen omaa minuuttaan. Mies haluaa itse aktiivisesti määrätä, millaisiksi hänen tekemänsä ja tarkastelemansa asiat muotoutuvat. Nainen puolestaan tarkastelee asiaa tavalla, johon myös pojat yhä useammin opetetaan kouluissamme. Kun poika käy lukion, hän alkaa käyttäytyä kuin tyttö, toisin sanoen katsella maailmaa kuin näyteikkunaa: erilaisten representaatioiden läpi. Se, että mies menettää aktiivisen, projektiivisen ja direktiivisen suhteensa todellisuuteen, on seuraus feminiinisten asenteiden leviämisestä filosofian ja yliopistomaailman piirissä. Siihen liittyvät myös filosofian lukuvoittoisuus ja filosofien kiltteys.

Sikäli kuin poika oivaltaa olevansa hetero, hän alkaa pitää maailmasuhdettaan relatiivisena. Hänelle opetetaan, ettei hänestä itsestään voisi tulla filosofian alalla mitään, ja siksi hänelle suositellaan syventymistä tutkimaan muiden filosofien kirjoituksia. Naisten oma ulkokohtaisuus ja reflektiivisyys eivät puolestaan johdu vain naisten huonosta emansipaatiosta, vaan kyseessä on heidän omasta symboli- ja arvorakenteestaan juurensa juontava piirre. Kun miehet opetetaan samaan mukiinmenevään mitäänsanomattomuuteen, myös filosofit alkavat suhtautua maailmaan niin kuin televisiota katseleva ihminen: hän ei oivalla itse olevansa asioiden määrittäjä ja paikoilleen panija vaan pitää itseään jonkinlaisena valintamyymälän asiakkaana, jonka tehtävänä on vain vertailla tuotteita. Tämä on seuraus projektiivisen ja direktiivisen maailmasuhteen laiminlyömisestä, jonka tulok-

sena ihmiset eivät enää aseta kysymyksiään ensimmäisen persoonan asiakysymyksinä: minässä.

Naiset puolestaan moittivat usein miesten ”itsekeskeisyyttä”. Mutta miten ihmiselle olisi mahdollista olla jotain muuta kuin itsekeskeinen? Olemmehan sidoksissa omaan itseemme, ja itse on havaintojen ja kokemusten subjekti. Itsekeskeinen egoismi puolestaan on rationalismia ja saa ilmaisunsa utilitaristisessa hyötyajattelussa. Jo Friedrich Nietzsche kirjoitti omaksi edukseen toimimisesta monta valittua sanaa, ja antautuipa hän nimittämään reflektiivisiä tieteenharjoittajia ”akateemisiksi märehtijöiksi”, joita edustivat niin kristityt, naiset, papit ja englantilaiset kuin monet muutkin demokraatit. Reflektiivinen ajattelutapa ei siis voinut tuottaa kunnollista filosofiaa saati filosofeja vaan ainoastaan analyytikoita ja feministejä. Sellainen filosofia ei voi olla sen enempää pinnallista kuin syvällistäkään, sillä naisessa ei ole mitään *perustaa.*[163]

Miehen maailmasuhteelle ja hänen toiminnallisille ratkaisuilleen on ominaista fallinen kielenkäyttö. Peniksen olemassaolo heijastuu myös kielessä, ja penissymboliikan kautta kieltä käytetään kuin kassaraa: kiistoihin löytyy ratkaisuja. Sen sijaan naisen kielenkäyttöä leimaa piikittely. Nainen kiertelee ja kaartelee. Omalla kissamaisella tavallaan hän näykkii ja myös ilkeilee, jos asiat menevät pieleen. Se, mitä nainen sanoo, on penistä koskevan puutteen leimaamaa: siinä on ivallinen ja sarkastinen sävy. Naiset myös tekevät pikkuasioista arvovaltakiistoja, sillä naisilta puuttuu kalu, jolla he voisivat lyödä tai läimäyttää. Mikäli heiltä loppuvat keinot asioidensa ajamiseen, on odotettavissa vain yksi johtopäätös naisen tiuskaistessa, että ”nyt mennään oikeuteen!”

Jokaisen kunnon miehen onkin syytä pelätä vain juristeja ja pahoja akkoja, sillä molemmilta puuttuu suhteellisuudentaju (juristien ilkeys tosin sisältyy heidän ammattikuvansa olemukseen). Sen sijaan miehet voivat välillä riidelläkin keskenään esimerkiksi urheilupeleissä mutta viimeistään seuraavana päivänä he ovat jälleen ystäviä. Jos miesten keskinäiset suhteet kariutuvat ja tiet erkaantuvat, he eivät toimi kuten heteromiesten entiset tyttöystävät tai vaimot, jotka menevät iltapäivälehteen ja lavertelevat julkisuudessa suhteen intiimeimmätkin yksityiskohdat pelkästään ahdistellakseen miesparkaa ja tuhotakseen hänen maineensa. Näin on siinäkin tapauksessa, että syyllinen konfliktiin olisi nainen itse.

Naisten kostonhalu ja katkeruus johtuvat tosiasiasta, että miehellä on penis. Miehet eivät tee pikkuasioista arvovaltakiistoja, kuten naiset, jotka ajautuvat ehdottomuuteen juuri siksi, että heidän peniksen puuttumisensa on niin totaalista, ja siksi, että heiltä puuttuu peniksen tuottama tietoisuus omista resursseistaan. Penis edustaakin usein nimenomaan *resurssia:* tietynlaista reserviä, jota ei välttämättä oteta käyttöön, mutta joka on. Tähän viriiliin potentiaaliin perustuvat myös heideggerilaisen olemisfilosofian ja eksistenssiajattelun levollisuus, raukeus ja maskuliinisuus.

Peniksen olemassaololla on keskeinen symbolinen asema olemassaoloa koskevassa filosofiassa. Penis ja eksistenssi ovat ekvivalentteja. Ensinnäkin (1) penis vahvistaa miehelle hänen olemassaolonsa ja läsnäolonsa; edus-

taahan se sukupuolisuuden alueella jotain selvää, välineenomaista varustetta, joka *on olemassa*. Koko eksistentiaalinen ajattelu perustuu juuri siihen, mitä on olemassa. Eksistenssifilosofiat edustavat siis hyvin maskuliinisia todellisuuteen asennoitumisen suhteita.

Sen sijaan naisten pyrkimykset ovat keskittyneet kieltämään peniksen merkityksen, ja tässä suhteessa feministien päämäärät ovat samanlaisia kuin analyyttisten kielifilosofienkin: ne pyrkivät kieltämään ruumiillisuuden, kehollisuuden ja kokemuksellisuuden aseman. Miesten välinen seksi sinänsä on ontologisen olemassaolon äärillä liikkumista ja yhteisen kokemuksellisen merkityskonstituution toteuttamista, juuri sitä, jonka postmodernismi ja analyyttinen systeemifilosofia pyrkivät symbolisella tasolla kieltämään.

Toinen (2) tärkeä näkökohta on se, että penis takaa miehelle jumalallisuuden. Penisten yhteenkuuluvuus on kuin Aatamin ja hänen Jumalansa kohtaaminen Luomista esittävässä Michelangelon maalauksessa (vaikka tarkalleen ottaen tuossa freskossa olikin kyseessä jumalayhteydestä irtautuminen).

Feministiseen politikointiin liittyy nykyään miesten halveksuntaa. Esimerkiksi postmodernien feministien piirustuksissa miehet esitetään usein karkean pilakuvamaisina, ja usein myös feminismiin identifioituneet villatakkinuttuiset miestutkijat maalaavat itse itsestään surkiomaisia kuvia. Feministiseen kielenkäyttöön liittyy lisäksi miesten säälittelyä, joka on usein hyvin kieroa. He esimerkiksi sanovat miestä ”raukkamaiseksi”, jos mies on isänmaallinen ja hänellä on hyvä itsetunto. Kun nainen lausuu, että ”joskus pitää antaa itselle oikeus olla oma itsensä”, se tarkoittaa yleensä sitä, että nainen aikoo haukkua perinpohjaisesti jonkun miehen.

Heteroyhteiskunnan syrjäyttämiä miehiä kohtaan osoitettu sosiaaliviranomaisten ahdistelu puolestaan ilmaisee naisten halukkuutta käyttää tilaisuutta hyväkseen heti, jos heille avautuu pienikin mahdollisuus pilkata miehiä tai aliarvioida heidän potentiaaliaan. Se, mitä nainen siinä yhteydessä sanoo, viittaa lähinnä naisen omaan alemmuudentuntoon ja hänen peniskateuteensa. Eräs nuorehko heteronainen lausahti homoja koskevana mielipiteenään kerran, että hän ei huolisi sisäänsä sellaista penistä, joka ”on käynyt pepussa”. Itse puolestani panin paremmaksi ja vastasin, että en huolisi edes perseeseeni sellaista penistä, joka on vieraillut naisen emättimessä.

Feministisen politiikan uhreja ovat ennen muuta heteromiehet. Heidän suhtautumisensa feminismiin voi olla ainoastaan mairittelevan suopeaa, sillä sen takana majailee halu kerjätä naiselta seksiä. Tähän kompleksisuuteen liittyy kuitenkin vakavia ristiriitoja, jotka ilmenevät heteromiesten seksuaaliseen tyydytykseen liittyvinä vajaatiloina sekä naisten ja miesten seksuaaliseen kanssakäymiseen liittyvänä epäsuhtaisuutena. Se, että heteromiehet joutuvat anelemaan seksiä Internetin chat-huoneissa eivätkä sitä siltikään saa, osoittaa vain, kuinka naisen ja miehen tyydytysrakenne poikkeavat toisistaan. Nainen haluaa seksiltä eri asioita kuin mies, eivätkä nainen ja mies sovi yhteen paitsi henkisesti ja merkitysten muodostumista koskevilta osilta, myöskään fyysisesti.

Tämä yhteensopimattomuus ei ole ihme, sillä onhan myös heidän kehollinen kokemusmaailmansa kokonaan erilainen. Kyseinen yhteensopimattomuus tuottaa heteromiehille turhautumista ja aggressioita, ja sen seurauksena he tekeytyvät itse naisiksi ja yrittävät saada seksiä chat-huoneissa ”binaisiksi” tekeytyneinä (eli hakemalla kontaktia naisiin *saman sukupuolen* edustajina). Pahimmillaan käy niin, että ”biseksuaaliset” ”Tiina 17” ja ”Pia 18” paljastuvatkin nimimerkeiksi, joiden takaa löytyy kaksi toisiaan pettävää keski-ikäistä heteromiestä.

Kun he epäonnistuvat tuossakin petoksessaan, he huomaavat alistuneensa halveksumiensa homojen ja lesbojen rooliin. Tultuaan kateellisiksi homoille he siirtyvät homojen chat-huoneisiin terrorisoidakseen keskustelua siellä – ja todetakseen, kuinka helppoa samaa sukupuolta olevien on löytää toisensa ja siirtyä suoraan seksiin, jota mies kaipaa. Tosin myös homomiehet voivat olla solidaarisia ja tietää, miltä heteromiehistä tuntuu, kun naiset pihtaavat, sillä heteromiehet pihtaavat puolestaan homomiehiltä.

Sen sijaan heteromiehet ovat aina vihaisia, sillä naisen olemukseen sisältyy seksin säännöstely, joka velvoittaa heteromiehiä lahjomaan tai maanittelemaan naisia. Pahimmassa tapauksessa naiset alkavat haukkua miehiä ja liittoutuvat feministisesti miehiä vastaan. Heteromiesten kurjuus ei siis ole seurannut heidän omasta toiminnastaan vaan siitä, että naiset suhtautuvat heihin ylimielisesti. Sen he tekevät usein vihamielisin aikein sekä nauraen heteromiehilleen ivallista naurua. Mutta naiset eivät useinkaan ymmärrä, kuinka loukkaavia heidän feministiset hyökkäyksensä ovat miehiä kohtaan. Missään tapauksessa he eivät ymmärrä miehen kehollista kokemusmaailmaa eivätkä sitä, mihin kaikkeen miestä velvoittaa se, että hänellä on penis ja pallit.

Painotettakoon, että en ole edellä pyrkinyt moittimaan ketään vaan ainoastaan luomaan kuvauksen siitä, millaista heteronaisten ja -miesten kohtaaminen on. Jos asiassa haluaisi olla terapeuttinen, voisi suositella, että heteronaisten ei pitäisi sanoa heteromiesten seksuaalisiin aloitteisiin aina vain ”ei”, ”en anna” tai ”mene pois” – ellei sitten ajatella, että naisen ”ei” tarkoittaa ”kyllä”.

Naiset ovat feminismin aallonharjalla ratsastaessaan oman *hybriksensä* kukkuloilla, mutta se estää heidän onnellisuuttaan. Naisten ei pitäisi nähdä heteromiesten luonnollista seksuaalisuutta ”väkivaltana” tai ”alistamisena”, vaan naisten pitäisi oppia kohtaamaan miesten seksuaalisuus adekvaatilla tavalla. Tarvittaessa naisille pitäisi järjestää koulutusta, kurssitusta ja neuvontaa miesten kohtaamiseksi ja sen varmistamiseksi, että molemmat osapuolet saavat seksiä.

Naisen ja miehen välinen sukupuoliakti on luontaisesti epäsymmetrinen tapahtuma, jossa mies käyttää valtikkaa, mutta mitäpä pahaa siinä? Naisen ei pidä kokea sitä alistavana vaan osana luonnollista seksiä. Naisten vastalauseet osoittavat tässäkin yhteydessä, että feminismi on lähinnä heterosuhteiden ongelmallisuuteen liittyvä asia.

6.6.3. Naiset ja työ

Naisemansipaation motiiveista keskeisimpiä on naisten väitetty syrjiminen työelämässä. Mutta kuinka itsestään selviä naisten syrjintä ja sen seuraukset loppujen lopuksi ovat? Työelämä kohtelee kaltoin vastuunkantajina toimivia miehiä, sillä vaikeat työtehtävät ja taloudelliset lamat runtelevat nimenomaan heitä, kun taas naiset eivät ole vain päässeet osallisiksi muutamien työtehtävien, kuten sotien tai palo- ja pelastustoimen, tuottamista ammatillisista tappioista ja voitoista. Naiset pitävätkin näköjään ”tasa-arvon” tavoittelua omaa hengissä pysymistään arvokkaampana, sillä nykyisin he pyrkivät hakeutumaan kuolemanriskin sisältäviin miehisiin ammatteihin oman henkensä, terveytensä ja harkintakykynsä hinnalla.

Entä ovatko nykynaiset entistä onnellisempia myöskään sikariportaaseen kuuluessaan? Naiset sanovat vapautuneensa, mutta tosiasiassa he kulkevat kaduilla keskivertoheteromiehen näköisiksi muuttuneina: päättävin askelein, savuke huulessa, kurja ilme naamallaan ja naisellisuus hukassa. Kun naiset saavat valtaa, myös heidän vastuunsa ja stressinsä lisääntyvät, ja ennen pitkää hekin lähestyvät miesten hallitsemia elintasosairauksien kärkisijoja. Työn ja perhe-elämän välisten ristiriitojen hermostuttamat naiset tupakoivat jo nyt enemmän kuin miehet, ja lopulta he alkavat juopotella ja tekevät myös itsemurhia työelämässä saavuttamansa tasa-arvon vuoksi.

Työelämän ja perhe-elämän yhteensovittaminen ei olekaan ratkaisu heteroseksuaalisen valtakulttuurin ongelmiin, vaan se on itse ongelma. Niin kauan, kun naiset hoitivat kotitöitä ja miehet kävivät työssä perheen ulkopuolella, työttömyysongelmaa ei ollut. Ei ollut myöskään päivähoito-, vapaa-ajan- eikä nuoriso-ongelmia, jotka johtuvat joko lasten yksinäisyydestä tai liiallisesta sosiaalisuudesta, kun heitä retuutetaan tarhaan aamukuudelta ja haetaan pois samalla kellonlyönnillä iltaisin.

Työttömyyttä tuli, kun naiset kansoittivat työpaikat 1970-luvulla. Työelämässä naiset toimivat useimmiten heikosti tuottavissa hallinto- ja kansliatehtävissä. Näissä tehtävissä ei tuoteta juurikaan henkisiä eikä materiaalisia arvoja. Yhtä hyvin niitä voisi hoitaa automaatti tai robotti, mikä onkin yleistyvä kehitystrendi. Naisia käytetään kuitenkin vielä paljon kuntien ja valtion sosiaalihallinnossa esimerkiksi etuuskäsittelijöinä, vaikka samat tehtävät voitaisiin hoitaa Internetissä ilman niin sanottua asiakaspalvelusuhdetta (joka tosiasiallisesti on epäarvoja tuottava tarkkailu- ja valvontasuhde).

Koetut ongelmat eivät ole kuitenkaan naisten omaa syytä, vaan ne johtuvat yhteiskunnan rakenteesta. Kun sosiaali- ja hallintosektoria paisutettiin, tehtäviin valittiin juuri sitä työvoimaa, jota oli vapautunut perheiden piiristä naisten hakeutuessa työelämään. Naisille pyrittiin myös aktiivisesti järjestämään työtehtäviä laajentamalla hallinto- ja sosiaalisektoria. Kun hallinto- ja kansliavirkoja lakkautetaan, suuri määrä naisia jää työttömiksi. Toisaalta se ohjaa naisia hakeutumaan paremmin tuottaviin ja yhteiskunnan kannalta

hyödyllisempiin töihin, niihin, joissa tuotetaan henkisiä tai materiaalisia arvoja. Vaikeutena on feministinen naisliike, joka haluaa pitää kiinni hallinto- ja kansliatehtävistä vain siksi, että niiden lakkauttaminen merkitsee naisten työttömyyden nousua. Naisliikkeen kannattaisikin miettiä, onko naisille itselleen hyväksi toimia täysin muodollisissa toimisto- ja sihteerintehtävissä.

Naisten työelämään osallistumisen keskeinen ongelma on samanlainen kuin homojen, paitsi että heteroseksuaalinen valtakulttuuri tukee ja rohkaisee naisia. Naiset ja homot koetaan epäsopiviksi muihin kuin suorittaviin tehtäviin, sillä homojen ja naisten arvomaailma on erilainen kuin työelämän rakenteita hallitsevien keskivertoheteromiesten. Naisten asema työelämässä ei siis ole seuraus miesten ominaisuuksista ylipäänsä vaan heteroseksualisesta valtakulttuurista.

Kun nainen kokoaa matkapuhelimia, hoitaa potilaita tai siivoaa, työ on konkreettista ja epäsukupuolisidonnaista, eikä siihen liity arvovalintoja tai periaatteellista vallankäyttöä. Sen sijaan tehtävissä, joissa muodostetaan mielipiteitä ja käytetään periaatteellista valtaa, naisilla ei näy olevan käyttöä. Tällaisia työtehtäviä ovat kirkon ja muiden yritysten johtotehtävät. Naisen ei koeta sopivan tähän joukkoon, koska naisten ajattelu- ja toimintatavat ovat erilaiset kuin miesten. Tämäkin tavallaan vahvistaa kaksiarvoisen sukupuolieron vaikuttavuuden.

Naiset näyttävät epäpäteviltä, koska naisten arvomaailma on erilainen kuin miesten. Talous-, yhteiskunta- ja poliittinen järjestelmämme on miesten rakentama ja perustuu miesten määrittelemille arvoille. Nainen voi kyllä opetella miehisen tavan hoitaa asioita ja matkia miehiä, minkä nainen myös helposti oppii, sillä hän on tottunut havainnoimaan asioita ulkopuolelta. Silloin sanotaan, että naiselle kasvavat munat. Esimerkiksi kelpaa vaikka James Bondin esimies Q. Hänestä tulee miehiäkin maskuliinisempi nainen.

Keskeinen kysymys koskee sitä, onko syytä pyrkiä työelämässä vallitsevan arvomaailman kumoamiseen, vai olisiko kaikkien edun mukaista jatkaa nykyisen järjestelmän ylläpitoa. Naisten valittaessa palkkojaan ei useinkaan kysytä, kuinka paljon miehet pakotetaan maksamaan heteroperheiden menoja ja kuinka paljon enemmän, tehokkaampaa ja tuottavampaa työtä miehet tekevät. Jos nämä tekijät otettaisiin huomioon, miehet paljastuisivat naisia heikommin palkatuiksi ja naiset ylipalkatuiksi.

Samalla kun feministiset ”me vaadimme” -tyypit toistelevat uhkavaatimuksiaan, ei muisteta, että lähes kaikki sankarivainajatauluissa olevat nimet kuuluvat miehille. Onkin väärin, että feministit vaativat heidän itsensä nimittämistä virkoihin miesten ohi vain *sillä perusteella*, että he ovat naisia. Tasa-arvon kannalta ainoa hyväksyttävä peruste virkaan nimittämiselle olisi valita ihminen siitä riippumatta, mitä sukupuolta hän on. Tosiasiassa sekin on monin tavoin ongelmallista, mutta omasta mielestäni on kuitenkin vähemmän loukkaavaa todeta naisen olevan pätevä *siitä huolimatta*, että hän on nainen, kuin *sen vuoksi*, että hän on nainen. Feministinen ajattelu onkin monin tavoin rasistinen, ihmistä hänen ominaisuuksiensa perusteella syrjivä tai etuoikeuttava, politiikan muoto.

Entä miten naisten vaatimuksiin pitäisi suhtautua? Jos naiset nousisivat valtaan, pitäisi työelämän arvorakenteiden romahtaa ja monen pultin pettää. Miesten rakentama maailma ei toimi naisten johtamana, vaan naisten on tultava miesten kaltaisiksi tai naiset suljetaan omaan saunavuoroonsa firmojen hallituksissa. Naisten toimeenpanema vallankumous merkitsisi heteroseksuaalisen työelämän romuttumista, aivan niin kuin homoseksuaalisten arvojen mukaan toimiminenkin. Voisiko sitten niin käydä heteroseksuaalisessa valtakulttuurissa? Vastaus kysymykseen on selvä ”ei”.

Myöskään homot eivät voi toteuttaa omaa arvouniversumiaan heteroseksuaalisen valtakulttuurin *sisällä*, joten sen luomiseksi tarvitaan heteroista erillinen yhteisö: oma valtio. Samaan tapaan naiset eivät voi toimia miesten hallitsemassa todellisuudessa ilman suuria ristiriitoja ja kiistoja. Tämä on heteroseksuaalisen valtakulttuuriin olemukseen sisältyvä ongelma, eikä *sitä* voitaisi ratkaista jakamalla valtiot vain sukupuolen mukaisesti kahteen erillisvaltioon. Heterot nimittäin elävät sukupuolten välisessä *symbioottisessa* suhteessa, ja heterovaltiot perustuvat heteroseksuaalista alkuperää olevan oidipuskompleksin totemistiseen ratkaisuun. Nykyinen kansallisvaltioiden järjestelmä onkin seuraus heteroseksuaalisesta valtakulttuurista, joten heteroiden on aina ennen pitkää järjestettävä omat naisten ja miesten väliset konfliktinsa jommankumman ryhmän eduksi tai alistuttava ikäviin kompromisseihin molempien sukupuolten yhteisissä valtioissa.

6.6.4. Minne kympin tytöt katoavat?

Naisten rynnistäminen työelämään alkaa jo koulunpenkiltä, jossa teinitytöt osoittavat mitä erinomaisinta opiskelumenestystä. Ei ole tavatonta, että peruskoulunsa päättävän nuoren neidin *keskiarvoksi* kirjataan täysi kymmenen, vaikka lukioon pääsisi paljon vähemmälläkin yrittämisellä. Koulussa menestyvien tyttöjen verrattomuus on usein vain itseään oikeuttamaan pyrkivää, ja tämän seikan tiedostaen heitä kutsutaan ”pinkoiksi”. Heidän ponnistelunsa ilmaisevat liioiteltua nöyryyttä, kuuliaisuutta ja alistumista auktoriteeteille sekä tietysti seksuaalisuuden sublimaatiota. Olennaista on, että he osoittavat myös kriittisyyden ja koulun vastaisuuden puuttumista ja sitä kautta epäitsenäisyyttä ja epäkypsyyttä. Yhteiskunnan normien ja opetussuunnitelmien noudattaminen ei siis ole heille itselleenkään hyväksi.

Minne sitten nämä neroina loistaneet tytöt lopulta katoavat? Yliopistojen valintakokeet, joista naisten harjoittama päällekkäishaku tekee kaoottisen vuosirituaalin, karsivat heidät kauppaopistoihin, lääketieteelliseen tai oikeustieteelliseen. Niissä heistä tulee suorittajia. Osa heistä katoaa ulkomaille opiskelijajärjestöjen matkatoimiston mainostaessa tuotteitaan nuorisoon vetoavalla argumentilla ”Go before it’s too late!” Sen yhteydessä esitetään luonnon tuhoutumisesta muistuttavia sarvikuonon kuvia, mutta tosiasiassa tuokin mainos pyrkii vain vetoamaan heteronuorten alitajunnassa vaikuttavaan pelkoon, että jo muutaman vuoden kuluttua he ovat väsyneitä perheenäitejä ja -isiä, jotka eivät perheen vuoksi enää pääse

minnekään – ehkä lukuun ottamatta lähiökapakkaa tai avioerotoimistoa. Tämän piilotajuisen uhan vuoksi he matkustelevat ja aiheuttavat eroosiota luonnossa.

Heteroseksuaalisen valtakulttuurin suosimasta lisääntymisihanteesta johtuu, että myös filosofit pakotetaan työskentelemään käytännöllisten päämäärien toteuttamiseksi. Lisääntymiseen perustuva yhteiskunta on naisten yhteiskunta; lapsenhan haluaa heterosuhteessa useimmiten nainen. Heterot yrittävät suostutella miehiä ajattelemaan, että lapset ovat muka viihdyttäviä, vaikka tosiasiassa lapset rajoittavat myös heteroita itseään. Naiset katsovat ajattelun ja hiljaisuuden vaatimusten johtuvan vain siitä, että miehillä ”ei ole parempaa tekemistä”. Tämä osoittaa, että filosofiset pyrkimykset yritetään kuolettaa asettamalla puuhastelun ja työnteon normit ajattelun vastakohdiksi ja arvottamalla hyöty ja toiminta myönteisesti. Heteronaiset yrittävät siis suostutella miehiä ajattelemaan, että lasten rääkyminen on *viihdyttävää* ja että heteroseksin seuraukset ovat hyviä.

Heteroseksuaalinen lisääntyminen aiheuttaa ongelmia myös työpaikoilla. Saatuaan vastuuta vaativan virkansa vakinaistetuksi naiset hankkiutuvat yleensä raskaiksi ja jättäytyvät äitiyslomalle. Lapsen pullautettuaan he hoitavat sitä työaikana ja työpaikalla, elleivät he onnistu karkaamaan käyttäen tekosyynä velvollisuutta hoitaa perhettä. Heterot eivät uskalla arvostella näitä ilmiöitä julkisesti, sillä he ovat niihin itse syyllisiä ja koska lajinsäilytystä pidetään yhteiskunnan kokonaisedun mukaisena.

Tosiasiassa lisääntyminen ei tuota juuri muuta kuin lisää työttömiä ja kulutuksen lisääjiä, joten väestön väheneminen olisi toivottavaa. Jo näistä syistä johtuu, että nainen on usein tehottomampi työntekijä kuin mies. Kyseiset ongelmat eivät johdu perherakenteiden ongelmista eivätkä työn ja perheen yhteensovittamisen vaikeuksista, sillä nekin ovat seurauksia naisten omista valinnoista. Heidän olisi valittava työelämään osallistumisen ja lapsiperheen perustamisen välillä.

Puolustaakseen asemaansa ja etujaan naiset liittoutuvat työpaikoilla sukupuolijaon mukaisesti. Tämä ei ole tyypillistä vain firmoille. Varsinkin yliopistoissa ja korkeakouluissa, joissa sukupuolten keskinäisen ymmärtämisen ehdot ovat jatkuvasti koetuksella, naiset ja miehet hakeutuvat omiin piireihinsä eivätkä yhteisiin toimintoihin. On äärimmäisen harvinaista, että akateemisen tutkimusprojektin johtajaksi ilmoittautuva nainen pyrkisi sisällyttämään hankkeensa piiriin miehiä, paitsi täyttääkseen viranomaisten vaatiman sukupuolikiintiön. Muutoin hän haalii projektiinsa pelkkiä samaa mieltä olevia naisia. Vastaavasti myös miehet kokoavat tutkimusryhmänsä toisista miehistä, joiden kanssa he tulevat toimeen. Naisten koetaan sekoittavan. Tämä heteroseksuaaliseen valtakulttuuriin liittyvä piirre osoittaa, että naiset ja miehet eivät *syväymmärrä* toisiaan, ja tämä on tosiasia, ei mielipide. Juuri siitä johtuu, että miehet eriytyvät omaan piiriinsä ja päättävät asioista saunassa, jonne naisilla ei ole asiaa, tai jos on, niin enintään heteroseksistisen valtakulttuurin seksiobjekteina. Niinpä naiset katsovat olevansa oikeutettuja vastaiskuun. He muodostavat työpaikoille omia rupattelupiirejään, puhuvat ja juoruavat puhelimessa sekä höpisevät

miehistä pahaa heidän selkänsä takana. Tämä on nimenomaan *heteroseksuaalisen valtakulttuurin* ominaisuus. Arvo-, merkitys-, ja symboliuniversumit ovat erilaiset. Objektiivinen tosiasia, jonka samanlaisuuden ihanteeseen rakentuva tasa-arvopolitiikka on koettanut kiistää, on se, että *naisen koko ajattelutapa poikkeaa merkittävästi miehen ajattelutavasta*, ja varsinkin heteromiehet tietävät tämän paremmin kuin ketkään muut.

Katsokaa, mistä naiset ovat kiinnostuneita, kun he saavat poliittista valtaa: he eivät enää käsittele miehille tärkeitä asioita. He eivät kanna vastuuta sellaisista suurista ja tärkeistä kysymyksistä, kuten maanpuolustuksesta tai hävittäjähankinnoista sekä kanavien, rautateiden ja moottoriteiden rakentamisesta, vaan naiset takertuvat pieniin yksityiskohtiin, jotka vastaavat heidän käsitystään maailmasta. He käyvät esimerkiksi päiväkotien ja lastentarhojen avajaisissa, edistävät ”monikulttuurisuutena” esiintyvän globaalin ja kosmopoliittisen totalitarismin leviämistä ja kiinnittävät huomiota marginaalisiin ilmiöihin, joilla ei ole merkitystä selittämisen eikä ymmärtämisen kannalta. Esimerkiksi sotien syttyessä naiset eivät myönnä pitelevänsä käsissään sotien kausaalisten syiden lankoja, vaan usein he vain kauhistelevat sitä, kuinka alueelle tarvitaan nopeasti humanitaarista apua, jota ei ole edes itsellä. Työelämässä toistuu täsmälleen sama sukupuolijako kuin lasten leikeissä. Poikia kiinnostavat asioiden syyt ja seuraukset, ja he kaappaavat johtoonsa päämäärätietoiset toimintametodit, kun taas tytöt leikkivät kotia. Miehiä kiinnostavat koneet ja laitteet sekä konkreettinen toiminta, kun taas naiset istuvat sivustakatsojina. Tämä ero seuraa suoraan sukupuolieron ja peniksen olemassaolon luonteesta. Sen voi jokainen todeta antamalla tytöille ja pojille toistensa leluja: hetkisen kuluttua pojat ajelevat jälleen leluautoillaan ja tytöt puuhaavat nukkekotiensa ympärillä.

Monikaan ei uskalla sanoa edellä lausumiani näkökantoja suoraan, koska he pelkäävät naisliikkeen tuomiota, jonka mukaan yllä mainitsemiani tosiasioita pidetään ”seksistisinä, konservatiivisina ja stereotyyppisinä”. On kuitenkin parempi lausua nämä asiat suoraan, koska artikuloimattomina ne jäävät joka tapauksessa voimaan, mutta piilevällä tavalla. Työelämää leimaa sukupuolten sota. Joko naisten täytyy tulla miesten kaltaisiksi tai miesten on ryhdyttävä toden teolla johtamaan yhteiskuntaa. Yksi mahdollisuus on, että naiset perustavat kokonaan omia organisaatioitaan, jotka toimivat naisten määrittämillä periaatteilla. Sellaisia ovat esimerkiksi sotilaskotiyhdistykset. Ne ovat esimerkkejä siitä, miten naisten käsissä olevat organisaatiot toimivat ja hyödyttävät koko yhteiskuntaa. Itse olenkin sillä kannalla, että sukupuolten välinen ero tulisi myöntää yhteiskunnalliseksi ja työelämän rakenteita erottavaksi tosiasiaksi ja pyrkiä siltä pohjalta luomaan maskuliinisia tai feministisiä erillisorganisaatioita. Epäilemättä yhteistoimintakin on mahdollista, mutta se vaatisi naisten sopeutumista miesten yhteiskuntaan, kuten olemme nähneet naisten osallistuessa yritysten johtamiseen ja Puolustusvoimien toimintaan. Se taas ei ole välttämättä parhaan hyötysuhteen mukaista, vaan joillakin aloilla on hyväksi, että tehtäviä hoitavat vain joko miehet tai naiset. Yhteensovittamisesta koituu niin paljon kitkaa, että se hävittää siitä koituvan edun. Esimerkiksi se, että naispuoliset

varusmiehet haastavat miehiä nykyään oikeuteen ”seksuaalisesta ahdistelusta” kasarmilla, pyrkii kumoamaan koko armeijan idean, joka nojaa yksimielisyyteen ja tottelemiseen eikä sotilaiden keskinäiseen riitelyyn.

6.6.5. Sosialismi on nainen

Kristillisen ajatteluperinteen kolmiyhteisessä jumalakäsityksessä Pyhä Henki edustaa naista. Heteroseksuaalisessa arvomaailmassa Pyhän Hengen pilkkaaminen on kielletty yhtä ankarasti kuin naiseen kohdistuva arvostelukin. Heteroseksuaaliseen perhedraamaan liittyvällä ontologisella jumalakäsityksellä on metafyysinen vastineensa poliittisella tasolla. Se on yhteisöllisyyden ja yliyksilöllisyyden varaan vannova valtio. Mikäli poliittisilla ideologioilla voitaisiin sanoa olevan sukupuolen, sosialismi olisi epäilemättä nainen. Tähän liittyen valtio ei ole suinkaan ”mies”, kuten usein väitetään, ja sanotaanhan Jumalankin olevan puoluekannaltaan sosiaalidemokraatti. Jumala ja valtio voivat edustaa myös naista.

Poliittisten ideologioiden ja sukupuolikysymyksen yhteenkuuluvuus käy ilmi naisten mielipiteistä ja heidän asemastaan nyky-yhteiskunnassa. Tietoinen ja vapautunut nainen on irtautunut niin kristinuskosta kuin patriarkaaliseksi kokemastaan valtiostakin. Kun todellista turvaa ei kuitenkaan tunnu löytyvän yhteiskunnan ulkopuolelta ja paluu evankelisluterilaisen kristillisyyden syliin tuntuu vaikealta, naiset ovat pyrkineet liittoutumaan jopa naispappeuden kieltävän ortodoksisuuden ja islamin kanssa, mikä kertoo heidän piilotajuisesta kaipuustaan takaisin elektrakompleksinsa mukaiseen patriarkaalisuuteen. Tällöin naiset voivat kokea jopa heitä itseään sortavat uskonnot ”paremmiksi” vaihtoehdoiksi kuin läntisen rationalismin, jota naiset ovat moittineet ”miesvaltaiseksi”. Tosiasiassa islam polkee niin naisten kuin homojenkin ihmisoikeuksia, joten naisille tyypillinen monikulttuurisuuden puolustelu on epäjohdonmukaista.

Naisten esittämä tavanomainen selitys miesten asenteissa näkemälleen monikulttuurisuuden vastaisuudelle on miesten oletettu ”itsekkyys”. Todellisuudessa se on vain miesten tuntemaa *vastuullisuutta* maailmassa, jossa koira syö koiraa. Samalla kun monikulttuurisuutta kannattavat naiset pitävät ovia auki muslimeille, muslimit puolestaan alistavat naisia ja käyttävät lapsia ihmiskilpinä ja itsemurhapommittajina sodissa. Heteroseksuaalisessa valtakulttuurissa, jossa kansallisvaltiota pidetään ”patriarkaalisena luomuksena”, globalisaatio ja monikulttuurisuuden ideologia edustavat feministien protestiliikettä *omia kantaväestöön kuuluvia miehiään* vastaan. Nämä naiset tulevat toimineiksi tavalla, joka ei rakenna vaan hajottaa heteroseksuaalista yhteiskuntaa. Islam on juuri siksi niin voimakas kulttuuri, että sen piirissä naisen paikka on tarkoin rajattu. Miestä ei saa solvata eikä kyseenalaistaa, ja naisella on määrätty tehtävänsä synnyttäjänä ja lasten hoitajana, mikä takaa myös kasvatuksen onnistumisen. Sen sijaan länsimaiset feministit ovat valmiita protestoimaan läntisessä rationalismissa näkemäänsä ”patriarkaalisuutta” vastaan. Samalla he toivovat, että mus-

limipakolaiset perustaisivat meidän oloihimme juuri sellaisia poliittisia järjestelmiä, joita nämä ovat paenneet omista lähtömaistaan. Islamia tukevat naiset eivät näytä huomaavan, että sananvapauden takaamiseksi musliminaisen vaatetuksessa on pelkkä silmien tasolla oleva postiluukku.

Politiikan tutkimuksessa on havaittu, että äärivasemmistolaisten puolueiden ja liikkeiden kannattajista noin seitsemänkymmentä prosenttia on naisia, kun taas äärioikeistolaisiksi luokiteltujen puolueiden ja ryhmien kannattajista suunnilleen sama prosenttiosuus koostuu miehistä. Sosialismi on totalitaristinen ja valtiokeskeinen järjestelmä aivan kuten islamkin, mutta feministinaiset identifioituvat mieluummin siihen kuin kapitalismiin, jonka he kokevat ”isänvaltaiseksi”. Miesten vastustaminen on heille tärkeämpää kuin järkevyys, ja siksi heidän näkemyksensä eivät todella rakennukaan millekään ”patriarkaaliselle logiikalle” vaan pelkkien omien kompleksiensa heijastelulle käytännön valinnoissa. Ilmeisesti siksi he olettavat, että myös meidän kaksiarvoista sukupuolijakoa kannattavien miesten ajatukset perustuvat vain feministien itsensä moittimaan mielipidevaltaan. Jos miesten ajattelu onkin sovinistista eikä feminististä, ei naisten pitäisi syyllistyä rasistiseen yksipuolisuuteen vaan *sietää* omien monikulttuuristen oppiensa mukaisesti myös *tätä* erilaista ja vaihtoehtoista ajattelua, aivan niin kuin meitä miehiä yleensäkin.

Käytännössä yhteiskunnallisen vallankäytön heteroseksistisyys näkyy sen toiseudenvaraisessa feminiinisyydessä. Oletteko huomanneet naisten kärsivän esimerkiksi viranomaistoiminnan luonteesta? Todennäköisesti ette. Tämä johtuu siitä, että *viranomaistoiminta on motiiveiltaan ja symboliarvoiltaan naisellista*. Byrokraattisuus edustaa naisen tapaa ajatella ja toimia, jolloin viranomaistoiminta yhdistyy feministien etuihin, ja mies on viranomaisten epäjohdonmukaisuutta vastaan voimaton. Esimerkiksi kaikkien ihmisten vihaama *takaisinperinnän* käsite on symboliarvoltaan naisellinen. Se viittaa naisen katumukseen sen johdosta, että hän on tullut antaneeksi jotakin. – Eikö vaikutakin selvältä? Kun Kansaneläkelaitos perii jotain myöntämäänsä etuutta takaisin, kyse on siitä, että naiselliset lappuliisat sakottavat vapaita miehiä. Ja kun toimeentulotukiviranomaiset vaativat miestä myymään ensin autonsa tai moottoripyöränsä sosiaaliturvan saamisen ehtona, kyse on naisten halusta riistää miehiltä heidän penissymbolinsa. Olennaista on, että *viranomaisvallan kautta myös homomiehet yritetään alistaa heteroseksuaaliselle valtakulttuurille*, sillä sosiaalitoimen säännöt ovat heteroseksuaalisen perheen ja sen arvojen vertauskuvia kaikessa yksilöllisyyden vastaisuudessaan. Niinpä myös meidät koetetaan kytkeä heteroseksuaaliseen perheeseen, sen käytäntöihin ja kahnauksiin, sekä kärsimään kollektiivisesti siitä samasta perhearvojen kurjuudesta, jota valtion ja kuntien viranomaisvalta kylvää vero-, työvoima- ja sosiaalitoimistojen kautta yhteiskuntaan. Näiden normien noudattamisessa on kyse naisten säännöille alistumisesta, eikä niissä ole yleensä hitustakaan järkeä.

Esimerkiksi edellä mainittu perintäkäytäntö on sisällytetty useimpiin järjestelmiin vain siksi, että vapaat miehet voitaisiin sitoa heteroseksuaaliseen riippuvuuteen ja alistaa heidät feministien mielivaltaisille säännöille. Kun

sosiaalibyrokratian järjettömyys tulevaisuuden yhteiskunnassa lopetetaan, voidaan vain ihmetellä, kuinka oli mahdollista, että meidän aikanamme toiminnassa oli sellainen naisista koostuva sosiaaliviranomaisten luokka, jolla oli oikeus elättää itsensä veronmaksajilla ja mahdollisuus ahdistella ja pahoinpidellä oppineita. Mies, joka pakotetaan elämään sosiaaliämmien veitsi kurkullaan ja kiveksillään, voikin puolustuspuheekseen kysyä, että jos onkin epäkohteliasta sanoa naista lehmäksi, niin olisiko hienotunteisempaa sanoa lehmää naiseksi. Toisaalta myös valtion viroissa toimivia miehiä voidaan useimmiten sanoa mulkuiksi, mutta tosiasiassa hekin ovat vain tavallisia heteromiehiä, jotka työskentelevät heteroarvojen ja -toimintatapojen toteuttamiseksi ja ovat siten heteroseksuaalisuuteen liittyvän naisellisen irrationalismin vankeja.

Viranomaisten keskellä miehet ovat pulassa. Miehen elämä koostuu oman subjektiviteetin eli minuuden rakentamisesta. Tämä tapahtuu tulemalla vastuulliseksi ja itsenäiseksi persoonaksi, joka kulkee omia polkujaan. Sen sijaan naisten toimintatapoja edustavat samastuminen ja yhteistyö sekä holhous ja tarkkailu. Ne vastaavat myös viranomaisten asenteita. Siinä, missä mies tuottaa omaa minuuttaan kapinoimalla viranomaisia vastaan, nainen pyrkii mukautumaan viranomaisvaltaan. Tämä on sopusoinnussa sen kanssa, miksi viranomaisissa työskentelee paljon naisia. Viranomaisorgaanit voidaan nähdä jopa naisten linnoituksina miesten vapautusliikkeitä vastaan. Viranomaisen tarkoituksena on saattaa käpälälautaan jokaisessa kansalaisessa piilevä Mies.

Äidinvaltaa vastaan kapinoimisen hinta on kova. Jos ihmisen ja viranomaisen välille puhkeaa konflikti, kansalaisella ei ole muuta mahdollisuutta kuin hävitä. Silti myös periaatteellinen kapina saattaa kannattaa. Kyse ei pidä olla vain siitä, mikä on hyödyllistä ja mikä haitallista, vaan siitä, mikä on oikein ja mikä väärin. On esimerkiksi moraalisesti oikein vastustaa sotilasviranomaisia kieltäytymällä aseista, vaikka sotilasviranomainen saattaa uhata ihmistä kuolemantuomiolla. Heteromies onkin yleensä sotinut vain siksi, että hänen ”takanaan on nainen”. Tässäkin yhteydessä *viranomaisvallan ja naisten edut* ovat langenneet yhteen *miesten hengen ja terveyden* kustannuksella. Heterovaltioissa harjoitettavan konkreettisen väkivallan lisäksi on oikein vastustaa myös henkistä pakkovaltaa ja väkivaltaa, kuten työviranomaisia, sillä työviranomaisten harjoittama omistus- ja yritteliäisyysvihamielinen sosiaaliporno on viemässä pohjan koko työyhteiskunnalta.

Vaikka periaatteellisen kritiikin esittäjä voittaakin aina filosofisesti, hän häviää viranomaisvallalle taloudellisesti. Yhteiskunta on tätä nykyä nainen. Nainen sosialisoi ja verottaa. Miesten kurjuus, jatkuvasti yleistyvät yksityisomaisuuden loukkaukset ja se, ettei miehille enää anneta asemaansa vastaavaa palkkaa eikä tehtävää, johtuvat suureksi osaksi naisellisten periaatteiden levittäytymisestä yhteiskuntaan. Viranomaisvaltaisuus ja byrokratia ovat naisellisten menettelymuotojen ilmauksia, ja foucault'laisittain asian voisi lausua niin, että nainen on alistava rakenne – kääntääkseni päälaelleen feministien omat väitteet miesvaltaisen yhteiskunnan ahdistavuudesta. Julkisen hallinnon toiminta on feminismin muotokuva.

Tämän kaiken keskellä sosialismi on Justiina, joka vie Pekkaa ja Pätkää kuin sikaa korvasta. Naiseuden ja sosialismin yhteenkuuluvuus saa ilmaisunsa myös feministisessä tiedepolitiikassa, sillä tieteen olemuksena pidetään toiseudenvaraisuutta. Tieteeseen liitetty kollektivismi on seurannut ajattelun heteroseksualisoimisesta ja heteroseksuaalisen ajattelun taipumuksesta matriarkaaliseen valtaan. Niillä puolestaan on metafyysinen perustansa toiseudenvaraisuuteen vannovissa uskonnoissa ja ideologioissa, mutta sosialismin ja kommunismin opinkappaleet ovat sopineet tieteen ihanteiksi myös poliittisesti, sillä niiden kautta heterot ovat voineet edistää omaa vallankäyttöään. Tämä on merkinnyt paitsi kriittisen ja transsendentaalisen filosofian poissulkemista, myös sitä, että itsestä maailmaan suuntautuvalta projektiiviselta asennoitumiselta on viety mahdollisuudet. Sosialistinen ja kommunistinen tiedepolitiikka on kohdistettu homoseksuaalista persoonallisuusrakennetta ja arvomaailmaa vastaan. Kyseinen painostus saa ilmaisunsa jo edellä selitetyssä filosofisen elämän vähättelyssä, mutta sen vaikuttavimmat piirteet eivät ole vain ideologisia. Nykyaikana tiede on ajautunut läpikotaisin toiseudenvaraisen ja heteroseksistisen ideologian valtaan. Se alkaa niin sanotusta tieteellisestä kommunismista ja päättyy kansainväliseen internatsistiseen vallankäyttöön, jonka kautta virat ja varat luovutetaan ei-kansalliseen hallintaan analyyttisten filosofien, sosialistien, marxistien ja heteroseksuaalisten teknokraattien hallitsemissa kansainvälisissä virantäyttöprosesseissa. Myös tieteen kansainvälistäminen on osa homovastaista ohjelmaa, jolla se taistelee ihmisten vapautta, itsemääräämisoikeutta ja kansallisen filosofian toimintaedellytyksiä vastaan.

Sen lisäksi, että filosofian oma kansallinen luonne pyritään ryöstöviljelemään alistamalla kotikieleen perustuva merkitysten rikkaus englantilais-naisellisille ja ihmisten riippuvuutta korostaville arvioinneille, myös homoseksuaalisen filosofian toimintaedellytykset kiistetään heteroseksuaalisen massakulttuurin tuella. Filosofeista koetetaan leipoa vasemmistomyönteisiä tekemällä heidät ensin köyhiksi heteroseksuaalisessa valtakulttuurissa. Mikäli filosofeja ei saada taivuteltua heteroseksuaalisen valtakulttuurin uhreiksi eli köyhiksi ja kommunisteiksi, niin ainakin meiltä kielletään adekvaatti homoseksuaalinen ja filosofinen elämä, kun heterot asettuvat toimintamme esteiksi yliopistojen filosofian laitoksilla. Olet varmaan itsekin kohdannut filosofian laitoksella jonkun stalinistisen läskipunkeron, joka on vakaumuksellinen kommunisti ja moittii oikeistolaisia siitä, että oikeistolaiset pitävät jotain tiettyä ajattelutapaa ”oikeana”. Eivätkö he muka itse ole dogmaattisia? Se, että kommunistisia, sosialistisia, internationalistisia ja feministisiä normeja pidetään täysin itsestään selvinä ja tieteen olemukseen kuuluvina, kertoo vain siitä, kuinka paljon näille aatteille uskollisia työskentelee yliopiston muurien sisäpuolella ja miten suurta valtaa he käyttävät ulkopuolelle työnnettyjen oikeistolaisten miesten kustannuksella. Vasemmistolainen filosofi katsookin aina olevansa oikeutettu arvostelemaan muita filosofeja ”oikeistolaisuudesta”, sillä hän olettaa vasemmistolaisuuden olevan automaattinen osa filosofian omaa olemusta. Nuo kommunistit ja sosialistit tuntuvat ajattelevan, että heillä itsellään on

oikeus räksyttää vaikka kuinka ruokottomasti siitä, "miten pahaa nationalismi on", mutta heidän omat taustaehtonsa, kuten kommunismi ja sosialismi, ovat heidän mielestään pyhiä ja arvostelulle antautumattomia. Juuri tästä syntyy se vasemmistolaisuuteen liittyvä rähjäinen, tunkkainen ja omiin aggressioihinsa tukehtuva asenneilmapiiri, joka muodostaa vastakohdan yksilönvapauteen ja omaehtoisuuteen perustuvalle liberalismille.

Sosialismi ja kommunismi edustivat näennäistieteellisen marxilaisen maailmankatsomuksen organisoimista politiikaksi, mutta sosialistisen ja kommunistisen ajattelun kautta kiteytyi myös eräs seksuaalisutta koskeva tendenssi, eli feminismi. Toisaalta myös kansallishenkisyys ja homoseksuaalisuus ovat kytkeytyneet yhteen, mutta tuo yhteys on katkennut heteroseksuaalisen massakulttuurin paineessa, ja sen vuoksi monet oikeistolaiset ovat kääntyneet vastustamaan homoseksuaalisuutta.

Kun tätä nykyä näet naistutkijan moittivan "kapitalismia", hänen moitteensa kohdistuu itse asiassa miehiin ja homoseksuaaleihin. Vaikuttavinta homoseksuaalisuuden vastaisuutta ovatkin esittäneet nimenomaan vasemmistolaiset ja feministiset postmodernistit sekä antiesteetikot, jotka ovat omien heteroseksististen ja "kulttuurien hajoamista" korostavien kauneuskäsityksensä kautta kehuneet kaikkea sellaista, mikä ainakin omasta mielestäni on rumaa, ja moittineet sellaista, mikä jokaisen homomiehen mielestä on kaunista. Onnettomimpia kaikista ovatkin olleet ne homoseksuaalit, jotka ovat identifioituneet vasemmistolaisuuteen, sillä juuri vasemmistolainen feminismi on muodostanut homoseksuaalisen ja vapaan elämän päävastustajan sekä erään nykyaikaisen totalitarismin muodon.

6.6.6. Heteroretoriikka terrorina

Heteroseksistiset ja feministiset ajattelutavat eivät heijastu vain yhteiskunnan rakenteissa vaan myös ihmisten haptisessa ja todellisuuteen suuntautuvassa läsnäolossa, kuten puheessa. Äänellään ihminen ulottaa itseään kehonsa ulkopuolelle. Heterot ovat usein arvostelleet homojen tapoja puhua, kävellä ja ilmaista itseään. Heteropojat pilkkaavat usein nuoria homoseksuaaleja huutelemalla, että he "juoksevat, istuvat ja heittelevät kiviä kuin homot". Mutta miten halveksuttavia ovatkaan heteroiden omat taipumukset ja tavat? Kuinka hetero itse puhuu, tai miten hän kävelee? Paljastava on jo heteroseksuaalisen valtakulttuurin rakenteissa tavanomainen *puheenjohtajan* käsite. Eivätkö heterot osaa puhuakaan johtamatta? Ilmeisesti eivät: heteron puhe on usein epäselvää mongerrusta, aivan niin kuin hänen kävelytyylinsäkin on löntystelevä ja rahvaanomainen. Ja mitä heterot puheissaan sanovat? Heterot puhuvat eri asioista ja käyttävät erilaisia ilmaisuja kuin homot, ja heidän sanoillaan on erilainen symboliarvo. Tyypillisiä heterosanontoja ovat esimerkiksi "passeli" (joka symboloi heteroseksuaalista yhdyntää) "palataan asiaan" (joka toimii heteromiesten keskinäisen etäisyyden vertauskuvana) ja "polttarit", josta voidaan kysyä, mitä kyseisellä ilmaisulla tarkoitetaan – polttohautaustako? Myös polttohautaus

on läpikotaisin heteroseksistinen tapahtuma, jossa ihmisparan ruumis tungetaan Helvetin pätsiin, niin kuin takaisin äitinsä kohtuun. Krematorio onkin eräänlainen Saatanan synagoga, jossa ruumiit luovutetaan Pirulle, ja eiköhän tässä ollutkin jo riittävästi näyttöä heteroseksuaalisen valtakulttuurin kertakaikkisesta mauttomuudesta.

On olemassa vain kahdenlaisia heteroita: niitä, jotka vihaavat meitä avoimesti, ja niitä, jotka vihaavat meitä salassa. Itse en kunnioita kumpiakaan, mutta halveksin vähemmän niitä, jotka vihaavat meitä avoimesti, sillä rehellisyytensä vuoksi he ovat vähemmän vahingollisia. Heteromiesten ajattelu muistuttaa naisen ajattelua siinä, että se on konditionaalista ja perustuu spekulointiin ja jossitteluun. Se edustaa naisen logiikkaa. Sen sijaan homomiehen ajattelu on konsekventuaalista ja perustuu lineaarisesti ja aktuaalisesti etenevään johdonmukaisuuteen.

Seksuaalisen suuntautumisen erot näkyvät myös sukupuolten välisinä eroina, sillä heteroseksuaalinen valtakulttuuri rakentuu feminiinisille arvoille ja toimintatavoille. Kaikki heteromiehet tietävät, että naisen ominaisuus on hitaus. Niin hitaasti ei voi kävellä, ettei joku nainen kävele vielä hitaammin. Heteroseksuaalisen valtakulttuurin ominaisuus on myös viivyttely, jota esiintyy hallinnossa, yrityksissä, yliopistoissa ja tuomioistuimissa. Se ei johdu vain asioiden kasautumisesta, vaan kasautuminen johtuu hitaudesta ja hitaus heteroseksuaalisesta valtakulttuurista. Hitaus syntyy siitä, kun mies joutuu taivuttelemaan naista. Maanittelun taustalla vaikuttaa tietenkin heteromiehen halu suostutella naista seksiin, ja siihen liittyvistä estoista johtuu, että viivyttely ja hitaus välittyvät heteroseksuaalisen pragmatiikan mukana kaikkialle yhteiskuntaan. Jos *pro gradusi* tarkastus kestää vuoden, se johtuu todennäköisesti siitä, että käsikirjoitusta lukee ahdistunut heteroseksuaali, joka istuu asian päällä, koska hänellä on käsittelyä hidastavaa lapsiperhettä tai hän pitää hauskaa sihteerinsä kanssa. Jos asiasi jumiutuu hallintoon, sekin on seuraus siitä, että heteroseksuaalinen ajattelutapa on levittäytynyt yleiskäytännöksi, ja kansalainen joutuu taivuttelemaan byrokraattia – aivan niin kuin heteromies taivuttelee heteroseksuaalista naista.

Sama kinasteleva ja tinkivä reidenvarsimalli näkyy myös talouselämässä, jossa vallitseva kilpailuun perustuva ajattelutapa on heteroseksuaalisen valtakulttuurin toisintoa. Sen edustavimpia esimerkkejä on koron kiskominen. Koronkiskonta on pohjimmiltaan naisellinen ominaispiirre aivan niin kuin inflaatiokin, sillä kukapa muu kuin nainen pyrkisi pidentämään vilttiä leikkaamalla palan lopusta ja kiinnittämällä sen alkuun. Koronkiskonta ja inflaatio seurausilmiöineen johtuvat siitä, että heterot ensin kiristävät koroilla ja sitten huomaavat hintojen nousevan. Lopulta he vaativat lisää palkkaa. Tämä kierre johtuu feminiinisestä ajattelutavasta, jossa ei tunnisteta vaikutusyhteyksiä eikä logiikkaa. Kun nainen vuokraa rahaa, hän vaatii korkoa ja kallistaa tuotteita. Toinen nainen puolestaan ostaa lainaamillaan rahoilla tuotteita, jotka kallistuvat, ja siksi nainen vaatii myös lisää palkkaa. Tällöin ”naisella” ei tarkoiteta enää *tosiasiallista* naista vaan *koko taloudellista systeemiä*, jolla on naisen sukupuoli. Samoin toimii myös hetero-

seksuaalinen mies, jonka naissuhdetta kyseinen tinkiminen symbolisesti edustaa. Juuri tällöin ”naisten sosialismista” tuleekin kapitalismia. Sukupuoli ja sukupuolten välillä vallitsevat jännitteet sekä konfliktit liittyvät siis läheisesti politiikan ja talouden ilmiöihin ja saavat ilmaisunsa niissä.

6.7. HOMOPOLITIIKAN ARVOT

Miten homojen oma asema on lopultakin muuttunut homoseksuaalisen ja heteroseksuaalisen kulttuurin kohtaamispinnoissa? Seksuaalivähemmistöliike on onnistunut saavuttaessaan *ne tavoitteet*, jotka sille on virallisesti asetettu, joten Setan voisi perustamisajatuksensa mukaisesti lopettaa. Seksuaalinen tasavertaisuus ry:n perustajien mielessä häivähdellyt ajatus toistaa sitä marxilaista ideaa, että myös valtio voidaan lopettaa vallan kumoamisen päätteeksi. Karl Marxhan katsoi, että sosialisoinnin edettyä päätepisteeseensä saavutetaan kommunismi, jolloin ”valtio kuolee pois”.

Tosiasiassa ajatus kertoo molempiin liikkeisiin sisältyneestä pakkoneuroottisuudesta ja sublimaatiosta. Vastaavanlainen patsastelu ja mahtipontisuus ovat olleet ominaisia myös seksuaalivähemmistöliikkeen retoriikalle. Niinpä myös sopeutumispolitiikka on saanut aikaan saman kuin paikalleen jähmettynyt sosialismi. Elävimmällä tavalla siitä kertoo jo edellä mainitsemani tosiasia, että jokapäiväisessä arkielämässä homoseksuaalista rakkautta osoittavia ihmisiä ei näy kaduilla eikä kujilla.

Queer-teorian tuella vapautuneiden ilo onkin ollut yhtä aitoa kuin evankelistojen taipumus pakonomaiseen hymyyn. *Queer*-homon persoonallisuudessa vallitsee ristiriita, joka ilmentää hänen haluaan seksiin, mutta hänet on pakotettu naamioimaan seksuaaliset yllykkeensä epäadekvaatteihin ja ”leikkisiin” muotoihin. Tämä tuottaa homoille stressiä, joka purkautuu näennäisenä iloisuutena ja joka havaitaan myös *gay*-kulttuuriin liitettynä hilpeytenä. Tosiasiassa tuon iloisuuden takana vallitsee aggressiivisuus sen johdosta, että homo ei voi toteuttaa omaa seksuaalisuuttaan. Niinpä *queer*-kulttuurin hilpeys on merkkinä sisäistetyistä ristiriidoista.

Homodiskossa hetero voi nähdä, että miehet todellakin suutelevat toisiaan. Tämä mykistävä havainto on yleensä paljastanut heteroille, että meidän ja heidän välillään vallitsee ääretön kuilu, vaikka elämmekin näennäisesti samassa maailmassa. Eleemme ja käytöksemme osoittavat, että olemme erilaisia ihmisiä ja pidämme eri asioista, eikä meillä ei ole juuri asiaa toistemme maailmaan. Se, että homoilla on elämää, tekee heterot kateellisiksi. Tällöin suuri osa heteroista alistuu, ja varsinkin eräät heteronaiset kääntävät kateutensa Tukholma-syndrooman mukaisesti *uteliaisuudeksi* tai *kiinnostuneisuudeksi* homoista. He ikään kuin katsovat tulleensa kidnapatuiksi ja menevät homojen puolelle. Näin heistä tulee *fag hageja*. Sen sijaan monet huonolla itsetunnolla varustetut naiset ja miehet ”loukkaantuvat” homoseksuaalisuuden julkisesta esittämisestä tajuamatta itsekään, miksi. Syynä on, että heterot häpeävät *omaa* elämäntapaansa ja pahastuvat myös siitä (ansaitusta) kritiikistä, jota homot ovat esittäneet heteroista.

Loukkaannuttuaan oman arvopohjansa romahduttamisesta heterot pitävät oikeutenaan suhtautua homoihin samalla tavoin, ja niinpä he ennen pitkää taas *toivovat*, että homotkin loukkaantuisivat heidän toimistaan. Lopulta he koettavat kieltää homoilta heidän olemassaolonsa työelämässä, kouluissa ja muissa tavanomaisen elämän yhteyksissä.

Homovastaisten piirien pääasiallinen taktiikka on *filibuster*, jarruttaminen. Yhdysvalloissa ja Britanniassa sillä tarkoitetaan asioiden käsittelyn tahallista pitkittämistä poliittisissa toimielimissä. Viivyttelyä voi tapahtua esimerkiksi pitämällä pitkiä puheita tai alistamalla käsittely loputtomille lausunnoille ja valituksille. Tällöin asiat kyllä hoidetaan mutta niin, että lain kirjain juuri ja juuri täyttyy eivätkä itse asiat edisty. Tavoitteena on, että käsittely raukeaisi kokonaan tai viivästyisi niin paljon, ettei lopputuloksella olisi enää merkitystä ovien mentyä kiinni, määräaikojen kuluttua umpeen tai ihmisten kuoltua kesken käsittelyn. Itse suomentaisin kyseisen englanninkielisen käsitteen suomen kielen sanaksi ”puliveivaus”. Se vastaa ääneasultaan sanaa *filibuster* ja viittaa käsitteeseen sisältyviin epärehellisiin ja vilpillisiin tarkoitusperiin.

Homojen elämäntavan ja oikeuksien jarruttaminen ei ole päättynyt vieläkään, vaan se on vasta alkanut. Valtakulttuuriin integroimisen kautta jarruttaminen on muuttunut vaikuttavaksi, kun meiltä on yritetty hävittää perusteet itsenäiseksi valtioksi organisoitumiseen. Toinen homoja vastaan suunnattu taktinen ase on puolustautumisen näkeminen hyökkäävyytenä. Esimerkiksi moni hetero haluaa varmasti nähdä tämän kirjan hyökkäävänä, vaikka kyse on puolustautumisesta ja vallankäyttöön vastaamisesta. Samalla tavoin heterot pyrkivät esittämään oman hyökkäävyytensä ”vain puolustautumisena”. Näiden roolien kääntely nurin niskoin on ollut ominaista muun muassa kristillisille liikkeille.

6.7.1. Epäpoliittinen korrektius: seksuaalivähemmistöliikkeen ritualisoituminen

Luonto toimii ”kaikki tai ei mitään” -periaatteella. Nostaessani painoja kuntosalilla lihakseni supistuvat, mutta vain osa lihaskimpun säikeistä kulloinkin toimii. Jokainen vetäytyvä säie tosin supistaa lihasta kaikella voimallaan. Luonto ei tee kompromisseja, eikä se tee kompromisseja myöskään seksissä. Koska luontoon ei sisälly mitään luonnotonta, kuuluu homoseksuaalisuuskin luontoon. Niinpä homoparien oman luonnon mukaista olisi naida mahdollisimman paljon, perusteellisesti ja pitkään. Sen sijaan heteroyhteiskunnassa meidät on altistettu sosiaalidemokraattiselle kompromissien etsinnälle ja sitä kautta myös intohimojen asettamiselle kuriin. Tuota kurinpitoa on heteroyhteiskunnassa vaatinut sukupuolisuuden alistaminen lajinsäilytykselle ja lisääntymiselle. Sen sijaan rajoittaminen ei alun alkaenkaan kuulu homoseksuaalisuuden olemukseen. Luonnon kannalta vähäinen ja näennäisesti merkityksetönkin kompromissi vaikuttaa ihmisen seksuaalisuuteen kielteisesti. Itse luonto on järjestänyt asian niin,

että säästeleminen tappaa seksin, ja Suomen eduskunta on todellinen seksuaalisuuden säästöpankki.

Jokainen rajaus, kielto, ehto, rajoitus ja esto, jonka lainsäätäjä tai hallintoviranomainen tekee, vaikuttaa homoseksuaalin identiteettiin vahingollisesti, vaikka kyse olisi näennäisesti vähäpätöisistä asioista. Jokainen arkipäiväinen torjutuksi tulemisen kokemus syöpyy osaksi olemustamme ja kalvaa meitä sisältä, sanovat psykologit ja ovat oikeassa. Kun homomies kävelee kadulla katse kiinnitettynä toisen miehen perseen puoliskoihin – ja kun hän samalla tietää, että hänen nautintonsa on häneltä kiellettyä – homomiehelle syntyy turhautumisen kokemus. Kun homomies ehdollistuu torjumaan tunteensa, hän masentuu ja hänestä tulee heteroiden kannalta sovitteleva ja ”fiksu”.

Jotkut homomiehet voivat ehdollistua alisteiseen asemaansa niin pahoin, että he pyrkivät kääntämään siihen liittyvät kielteiset merkitykset vastakohdiksi pitämällä alistetuksi tulemista jopa kiihottavana. Sadomasokismi on merkkinä juuri tuosta vieraantuneisuudesta. Vaikutelma homojen ”kiltteydestä” ja ”sympaattisuudesta” johtuukin pitkälti vain pelkästä itsekontrollista: meidät on ehdollistettu erilaisten ikävien kokemustemme kautta tarkkailemaan reaktioitamme ja keskittymään seksuaalisuutemme torjumiseen. Olemme hillittyjä ja kontrolloimme jokaista liikettämme, ja myös ryhdikkääksi väitetyssä kävelytyylissämme voidaan nähdä piirteitä kokonaispersoonamme osaksi muodostuneesta oman itsemme tarkkailemisesta.

Heterojen määräysvallalle ehdollistunut ihminen ei enää alistu, vaan hän *on* alisteisuus. Toisaalta tämän regression voi kanavoida myös omaksi voitokseen, mikäli onnistuu tiedostamaan sen syyt. Jatkuvassa konfliktissa eläminen on kuitenkin suuri stressi yhtä lailla sellaiselle homolle, joka elää elämäänsä tasapainoisesti ja tyytyväisenä, kuin asioihin älyperäisesti suhtautuvallekin. Viimeksi mainituista tulee yleensä aktiivisia järjestöhomoja, jolloin heidän taistelunhalunsa laannutetaan sopeuttamalla heidät heteroyhteiskuntaan. Pahimmassa asemassa ovat ne homot, jotka älyllisyytensä ja tinkimättömän kapinallisuutensa vuoksi suljetaan heteroyhteiskunnan ulkopuolelle tai määritellään psykiatriapotilaiksi. Heidän periaatteellisessa ehdottomuudessaan on kuitenkin koko homoyhteisön toivo. Yhteiskunnallisiksi ongelmatapauksiksi luokiteltujen homojen keskinäisestä rakkaudesta ja vihasta heteroita kohtaan saavat voimansa niin homoherkkyydeksi sanottu *gay sensibility* kuin tietoinen itsetunnon rakentaminenkin.

Seksuaalivähemmistöliikkeessä toimivien homojen keskeisimpiä erehdyksiä on, että he asettivat homomyönteisyyden tavoittelun ja homovastaisuuden vastustamisen todellisten ajatussisältöjensä edelle. Moni homomies puolustikin homoavioliittoja ja kannatti hedelmöityshoitoja lesboille vain siksi, että he halusivat vastustaa *yleistä homokielteisyyttä*. ”Homovastaisuudeksi” on tällöin mielletty se, mikä *heteroyhteiskunnassa* on jo myönnetty homovastaisuudeksi. Heteroseksuaalinen hallinto ja tiedotusvälineet määrittelevät ensin sen, mikä on homovastaisuutta (esimerkiksi homoavioliittojen vastustaminen) ja päättävät sitten siitä, kuinka homoseksuaalit

voivat ilmaista mielipiteitään (eli puolustamalla homoavioliittoja ja vastustamalla niiden kieltäjiä). Tällöin myös heidän mielipiteenmuodostuksensa ritualisoituu. Monikaan homomiehistä ei koe tarvitsevansa avioliittoa, ja suuri osa heistä pitää sitä rajoittavana historian painolastina, jota ilman ihmiset tulisivat paremmin toimeen. Samoin pidämme hedelmöityshoitoja ja adoptio-oikeutta turhina, sillä homoseksuaalisuutemme ansiosta olemme välttyneet lapsilta ja lapsiperheiden aiheuttamilta haitoilta. Silti kyseiset homomiehet vetävät nimensä hedelmöityshoitoja toivoviin adresseihin lesbojen ohella. – Miksi?

Vastaus on, että he haluavat ilmaista *yleistä* protestoimisen halua niitä tahoja kohtaan, joita *yleensä* pidetään homovastaisina ja jotka *yleensä* pyrkivät rajoittamaan homoja. Niinpä he tulevat puolustaneiksi myös sinänsä järjettömiä ja huonosti perusteltuja näennäisoikeuksia. He siis haluavat vastustaa heteroseksistisiksi ja homovastaisiksi miellettyjä poliitikkoja *ylipäänsä*. Juuri tätä tarkoitan seksuaalivähemmistöpolitiikan ritualisoitumisella. Kyseiset homot asettuisivat varmaankin kannattamaan ”homojen ja lesbojen oikeuksia”, vaikka kyseessä olisi oikeus joutua tykinruoaksi sotaan! Ajatussisällöllä ei siis näytä olevan merkitystä, kunhan kapinalla voidaan ilmaista ”yhdenvertaisuutta”. Filosofista ajattelua edustaisi kuitenkin erottelukykyisyys.

6.7.2. Poliittinen epäkorrektius: alistumattomuus heteromedialle

Se, miten homomyönteisyyttä puolustetaan ja homovastaisuutta vastustetaan, välittyy julkisen sanan kautta. Heteroseksuaaliset tiedotusvälineet kertovat meille, mitä asioita homojen ja lesbojen pitää tavoitella. Kun homot näkevät, että heteroiden mielipiteet jakautuvat homokielteisiin ja homomyönteisiin leireihin, homot valitsevat oman puolensa – mutta heteroiden ehdoin. Kun homot sitten ilmaisevat vastalauseensa kaikkea sellaista politiikantekoa kohtaan, joka voidaan mieltää homovastaiseksi, he tulevat pelanneiksi heteroiden jakamilla korteilla.

Monet homot kieltäytyvät kannattamasta oikeistopuolueita vain siksi, että puolet oikeiston mieskansanedustajista vastustaa seksuaalivähemmistöliikkeen vaatimia näennäisoikeuksia, kuten adoptio-oikeutta. Samalla kyseiset homot kieltäytyvät kannattamasta oikeiston edustamia poliittisia ihanteita, kuten yksilöllisyyttä, vaikka juuri yksilönvapaus olisi homoille soveltuva arvo, johon nojaa myös seksuaalivähemmistöjen oma elämäntapa.

Homojen oman identiteetin rakentamisessa ja itsensä ymmärtämisen kehittymisessä tärkeä rooli on julkisilla tiedotusvälineillä. Suurin osa niistä suhtautuu homoseksuaaleihin kielteisesti tai varauksellisesti, kuten MTV3, Aamulehti, Turun Sanomat, Maaseudun Tulevaisuus ja suurin osa keskikokoisista ja pienistä maakunta- ja aikakauslehdistä. Osa taas pyrkii asennoitumaan näennäisen liberaalisti ja suvaitsevasti, kuten Yleisradio, Helsingin Sanomat ja samaan konserniin kuuluva televisiokanava Nelonen.

”Myönteinen” asennoituminen on tällöinkin ollut asettumista niiden seksuaalivähemmistöliikkeen *virallisesti* kannattamien linjausten taakse, jotka edustavat lähinnä heteroiden omia mielipiteitä (avioliitto ja adoptio). Koska kyseiset mediat hallitsevat koko viestintäkenttää, homomiehilläkään ei ole ollut muita mahdollisuuksia esittää homoseksuaalista elämäntapaa selittäviä kantojaan julkisuudessa kuin liittoutua sateenkaarikansan taakse. Tämä puolestaan on merkinnyt alistumista kannattamaan vain sellaisia arvoja ja päämääriä, jotka heteroseksuaalinen valtakulttuuri on myöntänyt meille.

Jos homo koettaa julkisuudessa lausua seksuaalivähemmistöliikkeen pyrkimyksistä jonkin *eriävän* mielipiteen, heteroseksuaalien hallitsema media sensuroi hänen ajatuksensa pitäen sitä ”oudoksuttavana” tai ”poliittisesti epäkorrektina” ja asettaa hänet mielipide- ja julkaisusaartoon, vaikka kyse olisi vain filosofisesta järjen käytöstä. Niinpä homomiehiä pakotetaan joko vaikenemaan tai esittämään julkisuudessa ainoastaan poliittisesti korrekteina pidettyjä näkemyksiä sekä identifioitumaan seksuaalivähemmistöliikkeeseen. Toimittajatädin ihmetys koskisi muutoin sitä, ”etkö kuulukaan sateenkaarikansaan, vaikka olet gay?”, ja hänen johtopäätöksensä olisi: ”taidanpa siirtää tukeni pois sinulta.” Heteromedian harjoittama kontrolli ja sensuuri ovat pitäneet huolen siitä, etteivät homomiesten yhteiskuntakriittiset ja heteroseksuaalista valtakulttuuria julkisesti arvostelevat näkemykset ole päässeet leviämään ja luomaan sellaista ehdotonta kansalaisliikettä, joka pyrkisi oman homoseksuaalisen valtion perustamiseen.

Nykyaikana moni homomies kannattaa avioliittoa, adoptio-oikeutta ja hedelmöityshoitoja. Ne ovat julkisen sanan homoille määräämiä ja ”sopivina” pitämiä puheenaiheita, joiden kautta homoseksuaalisuudesta toivotaan keskusteltavan. Ne edustavat kuitenkin heteroseksuaalisen valtakulttuurin näkökulmaa homoseksuaalisuuteen. Niissä korostuvat ydinperhe ja lapset. Homomiehen olisi perusteltua vain murahtaa koko kysymyksenasetteluille, mutta kuinka hän toimii? Hänestä tuleekin avioliiton, adoptio-oikeuden ja hedelmöityshoitojen kannattaja, vaikka yhdelläkään asialla ei olisi mitään merkitystä hänen omalle elämälleen. Silti hän asettuu vaatimaan heteroiden ihannoimia ”oikeuksia”. Niin hän tekee, koska hän haluaa ilmaista *edes joitain* ”homomyönteisinä” pidettyjä arvoja ja koska julkinen sana ja heteroseksuaalinen valtakulttuuri ovat määritelleet ne korrekteiksi puheenaiheiksi. Homomies siis oivaltaa, että ainoa homomyönteisyyden ilmaisemisen tapa on rituaalinen liittoutuminen sen ryhmän taakse, jonka katsotaan esittävän kritiikkiä homovastaisina pidettyjä tahoja kohtaan. Tällöin myös rakkaus tulee määritellyksi samaksi asiaksi kuin ”yhdessä muita ihmisiä vastaan koettu viha”, ja mielipiteenmuodostuksesta katoavat todelliset sisällöt. Homomiestä ei päästetä puhumaan *omista* oikeuksistaan eikä *omasta* seksuaalisuudestaan, vaan hän tulee ottaneeksi kantaa *heteroseksuaalisen valtakulttuurin* määräämiin puheenaiheisiin *heteroiden* määräämillä ehdoilla.

Monet kustantajat ja tiedotusvälineet katsovat, että homot voivat tulla hyväksytyiksi yhtenä heteroseksuaalisen valtakulttuurin *alakulttuurina* eli eräänlaisen pervo- tai *queer*-kulttuurin muodossa. Homot siis hyväksytään

osana ”perversioiksi” määriteltyjä kulttuureita, kuten sadomasokismia tai pornoa, vaikka niiden mukaisilla elämäntavoilla ei olisi mitään tekemistä homoseksuaalisuuden kanssa. Homomies, joka kerjää hyväksyntää ”pervona”, *queer*-ihmisenä tai jonain muuna heteroiden mielestä kiintoisana ”friikkinä”, tekee itselleen haittaa alistuessaan heteroseksuaalisen julkisuuden taholta tulevaan määrittelyyn.

Postmodernistiselle ja *queer*-teoreettiselle diskurssille uskollisesti julkinen sana pyrkii kiertämään sanat ”homo” ja ”lesbo” yrittämällä sekoittaa ne myös *genderiin* eli ”sosiaalisen sukupuolen” merkityksettömään yhdentekevyyteen. Esimerkiksi kahden nuorukaisen ensirakkaudesta kertova *Beautiful Thing* ei ole julkiselle sanalle homoelokuva eikä *Fucking Åmål* lesboelokuva, vaan ne ovat ”yleispäteviä tarinoita kahden ihmisen rakkaudesta”. Seksuaalivähemmistöliike on itse tukenut tämäntapaista sanankäyttöä katsomalla sen ohjaavan ajattelua tasavertaisuuteen.

Mutta onko homoseksuaalinen ja heteroseksuaalinen rakkaus syytä nähdä tasavertaisina pelkän samanlaisena pitämisen kautta, kun tällöin peitetään näkyvistä suhteiden erilaisuus ja omaleimaisuus? Myös asennoitumisessa erilaisiin suhteisiin vallitsee huomattava ero. Homosuhteisiinhan asennoidutaan edelleen erittäin kielteisesti useimmissa maailman maissa, ja tämä näkyy myös suhteiden luonteessa. Siksi on syytä väittää, että vaikenemalla homoseksuaalisen rakastamisen erilaisesta ominaisluonteesta todellisuutta peitellään, ja samalla myös homojen oikeuksia ja asemaa edistetään huonommin kuin silloin kun suhteiden homoseksuaalinen luonne tuotaisiin suoraan esiin. Puhumalla homo- ja lesboelokuvista ”ihan tavallisina rakkauselokuvina” ei luoda tasa-arvoa vaan valheellisuutta. Siksi näistäkin asioista pitäisi puhua niiden oikeilla nimillä: ”Tämä elokuva kertoo homoseksuaalisesta rakkaudesta ja tuo toinen heteroseksuaalisesta kanssakäymisestä.”

6.7.3. ”Pim, olen homo!”

Seksuaalivähemmistöliikkeen poliittiset tulokset voidaan kiteyttää niin, että se on onnistunut tavoitteidensa saavuttamisessa mutta epäonnistunut tavoitteidensa asettamisessa. Tämä käytännöllisesti katsoen mitätöi seksuaalivähemmistöliikkeen toiminnan. Heteropolitiikassa meidät on nähty surkeana erillis- tai alakulttuurina, ja meidän rakkaudestamme puhutaan sosiologian kielellä. Järjestöhomot ovat asettaneet seksuaali*politiikan* seksin ja sukupuolieron edelle ja pitävät pelkkää politikointia tärkeämpänä kuin adekvaattia seksin harjoittamista, sukupuolieroa ja miesten asemaa. Homojen poliittinen alisteisuus näkyy esimerkiksi siinä, että meidät halutaan samastaa etnisiin vähemmistöihin, ja asemamme yritetään nähdä niin sanotun monikulttuurisuuden ihanteen valossa. Tosiasiassa monikulttuurisuuden ideologia riistää mahdollisuuksiamme omaehtoiseen kansalliseen toimintaan. Tämä näkyy seuraavan esimerkkitapauksen kautta.

Kun vapaamielisyydestään tunnetussa Hollannissa murhattiin homoseksuaalisuudestaan ja kansallisista ihanteistaan tunnettu kansanedustaja-

ehdokas Pim Fortuyn vuoden 2002 parlamenttivaalien edellä, media vähätteli asiaa. Tekoa ei paheksuttu sen enempää Suomen kuin muidenkaan EU-maiden tiedotusvälineissä yhtä laajasti kuin vuotta myöhemmin tapahtunutta sosiaalidemokraattisen ruotsalaisministerin, Anna Lindhin, murhaa. Näin kävi siitä huolimatta, ettei Lindhin surmaaminen edes ollut poliittinen murha vaan mielenhäiriössä toimineen henkilön teko.

Sen sijaan Fortuynin murha oli poliittinen hyökkäys. – Ja miten tiedotusvälineet reagoivat? Suomalaisen *Z*-lehden feministinen päätoimittaja tyytyi ilmaisemaan paheksuntansa vain sen johdosta, ettei Fortuyn ollut yhtynyt monikulttuurisuuden puolestapuhujiin, vaikka hän olikin homoseksuaali. Juuri tästä asiasta Fortuyn pakotettiin maksamaan hengellään. Keskeinen ongelma seksuaalivähemmistöpolitiikassa on ollut se, että järjestöhomojen opetusten mukaan homoseksuaalien asemaa on pitänyt arvioida ainoastaan *muiden vähemmistöryhmien* osakysymyksenä. Homot on siis nähty samassa kategoriassa etnisesti erilaisten pakolaisten ja maahanmuuttajien kanssa.

Meidät on pyritty asettamaan kansalaisoikeuksia vailla olevien laittomien maahanmuuttajien alapuolelle kieltämällä *etnisin* perustein tapahtuva syrjintä perustuslaissa mutta kirjaamalla *seksuaaliseen suuntautumiseen* liittyvä syrjintä pelkästään ”muiden syiden” joukkoon sekä jättämällä pykälän tulkinta vain välillisesti vaikuttavien ”soveltamisohjeiden” varaan.

Syntyperäiset homot on siis asetettu jopa ulkomaalaisia ja vierasperäisiä maahanmuuttajia huonompaan asemaan. Kun Pim Fortuyn puolestaan vastusti Hollannin kritiikitöntä maahanmuuttopolitiikkaa ja pyrki luomaan kansallista filosofiaa homoseksuaalisista lähtökohdista, hän sai vastaansa maassa asuvan muslimiväestön, joka koostuu suureksi osaksi heteroseksuaaleista ja kohdistaa islamin opetuksille kuuliaisesti vihansa homoihin. Pöytä murhatuksi tulemiselle oli siis katettu.

Helmikuussa 2002 Fortuyn oli esittänyt hollantilaisen *Volkskrant*-sanomalehden haastattelussa niin kiisteltyjä näkemyksiä, että hänet pudotettiin pois Leefbaart Nederland -puolueen ehdokaslistalta heti seuraavana päivänä. Hän esimerkiksi piti äärimuslimeja uhkana valtion suvaitsevaiselle kulttuurille, mutta toisaalta hän oli aiemmin puolustanut muslimien sananvapautta ja vastustanut syytteiden nostamista heitä kohtaan. Hän antoi ymmärtää, että sitoutumalla kannattamaan kritiikitöntä monikulttuurisuuden ideologiaa ja islamia sitouduttaisiin ennen pitkää edustamaan myös suvaitsevaisuuden ja monikulttuurisuuden vastaisia arvoja. Hänen mielestään muslimien jatkuva virtaaminen maahan uhkasi hollantilaisen yhteiskunnan vapaamielisyyttä, sillä muslimien kulttuurissa ei ollut tapahtunut minkäänlaista nykyaikaistumista esimerkiksi suhteessa seksuaalisten vähemmistöjen asemaan. Tämän vuoksi 40 000 turvapaikanhakijan ottaminen joka vuosi tuli hänen mukaansa lopettaa.

Näiden ”poliittisesti epäkorrekteina” pidettyjen näkemystensä vuoksi Fortuyn poistettiin ehdokaslistalta. Kaksi päivää myöhemmin hän perusti oman puolueen, LPF:n (Lijst Pim Fortuyn), ja monet entiset Leefbaar Nederlandin kannattajat seurasivat perässä. Maaliskuussa 2002 Fortuyn oli vielä Leefbaarin paikallisosaston ehdokkaana Rotterdamin alueellisissa vaaleissa,

ja uusi puolue sai huikeat 36 prosenttia kaikista paikoista ollen näin suurin ryhmittymä koko valtuustossa.

Vain yhdeksän päivää ennen parlamenttivaaleja, kuudentena toukokuuta 2002, tapahtui ennustettavissa ollut hirmuteko, ja 32-vuotias vasemmistolainen naturalisti ja eläinaktivisti surmasi ampumalla 54-vuotiaan professori Pim Fortuynin hänen ollessaan poistumassa Hilversumissa sijaitsevalta radioasemalta haastattelun jälkeen. Murhaaja ampui hänen kaikkiaan kolme luotia, ja kiinni jäätyään hänet tuomittiin kahdeksantoista vuoden vankeusrangaistukseen. Syyksi murhaaja kertoi halunsa puolustaa Hollannin maahanmuuttopolitiikkaa ja islamia.

Fortuynin teloittaminen järkytti koko Alankomaita. Se oli ensimmäinen poliittinen murha sotien jälkeen, ja se nosti piilossa kyteneet kulttuurien väliset kahnaukset pinnalle. Kaikkien poliittisten puolueiden ehdokkaat lopettivat silloin vaalikampanjoinnit. Alankomaiden lakien mukaan ehdokaslistojen muuttaminen ei tullut enää kyseeseen, ja Fortuyn osallistui vaaleihin kuolleena ehdokkaana. Lijst Pim Fortuyn sai vaaleissa parlamentin alahuoneen 150 paikasta 26 eli seitsemäntoista prosentin edustuksen, joka söi kannatusta kaikilta perinteisiltä puolueilta ja johti sosiaalidemokraattisen puolueen ensimmäiseen vaalitappioon toisen maailmansodan jälkeen.

Pim Fortuynin harjoittama politiikka oli ollut ulkomaalaiskriittistä, ja hän piti islamia länsimaisen oikeudenmukaisuuskäsityksen ja kulttuurin uhkana. Silti hänen ajatteluaan ei voida luonnehtia äärioikeistolaiseksi tai yltiönationalistiseksi, eikä hän itse tunnustautunut sen enempää oikeistolaiseksi kuin vasemmistolaiseksikaan. Hän oli saanut vaikutteita vasemmistolaisesta yhteiskuntakritiikistä varhaisina yliopistovuosinaan, mutta toimessaan professorina Rotterdamin Erasmus-yliopistossa hän vakuuttui marxilaisen ja sosialistisen ajattelun lahonneisuudesta ja kiinnitti toiveita kansallismieliseen ajatteluun sekä homoseksuaalien kykyyn toimia itse oman legitimaationsa lähteenä.

”Professori-Pim”, jollaiseksi hän halusi itseään kutsuttavan, kritisoi myös Itävallan äärioikeiston johtajaa Jörg Haideria ja Ranskan kansallisrintaman johtajaa Jean-Marie Le Peniä mutta antoi kannatuksensa Italian keskustaoikeistolaiselle pääministerille, Silvio Berlusconille. Pim Fortuyn lukeutuikin lähinnä poliittiseen keskustaan, ja hänet haudattiin Pohjois-Italiaan, jossa hänellä oli talo. Jälkikäteen homoseksuaalista Fortuynia on kiitelty Alankomaiden poliittisen ilmapiirin uudistamisesta. Hänen toimintansa tuloksena tabuiksi koetut asiat nousivat puheenaiheiksi niin poliitikkojen keskuudessa kuin tavallistenkin ihmisten kahvipöydissä, ja mielipideilmasto on vapautunut poliittisen korrektiuden kahleista. Poliitikot ovat alkaneet yhä enemmän kuunnella äänestäjiä, hallinnosta on tullut avoimempi ja läpinäkyvämpi, ja poliittinen puhetyyli on muuttunut kansanomaisemmaksi. Kiitokseksi Pim Fortuynin toiminnasta hollantilaiset äänestivät hänet lopulta kaikkien aikojen suurimmaksi alankomaalaiseksi television katsojaäänestyksessä vuonna 2004.

Pim Fortuynin ajattelu antaa esimerkin siitä, kuinka homoseksuaalien nationalistiset pyrkimykset voivat kanavoitua poliittiseksi toiminnaksi.

Fortuyn ei esittänyt homovaltion ihannetta, mutta hän pyrki rakentamaan omasta maastaan kansalliseen omaleimaisuuteen, yhtenäiseen kieleen, kulttuuriin ja itsemääräämiseen perustuvan valtion. Hänen mielestään Hollannin perinteisesti vapaamielinen ja suvaitseva politiikka voitiin säilyttää vain vahvassa ja tietoisessa kansallisvaltiossa, kun taas islamin leviäminen muodosti dogmaattisen, epäsuvaitsevan ja aggressiivisen uhkan länsimaiselle demokratialle.

Siinä hän oli suureksi osaksi oikeassa, ja hänen ajattelunsa myötäilee myös yhdysvaltalaisen Ayn Randin perustaman objektivismiliikkeen näkemyksiä. Sitoutuminen monikulttuurisuuden ideologiaan merkitsee liberaalin kansalaisyhteiskunnan ja länsimaisen demokratian vastustamista, mikäli se vaatii islamilaisen despotian hyväksymistä ja kansalaisvapauksien, kuten sananvapauden, rajoittamista. Ei liene ihme, että näiden rohkeiden ajatusten esittämiseen antautui nimenomaan homoseksuaalinen yksilö, sillä me homoseksuaalit olemme näköalapaikalla eläessämme heteroseksuaalisen valtakulttuurin ulkopuolella, toisin sanoen voidessamme puolueettomasti tarkkailla sitä, kuinka heterot pyrkivät edistämään omaa käsitystään monikulttuurisuudesta.

Suomessa monikulttuurisuuteen liittyvä diskriminaatio näkyy esimerkiksi siinä, että opetusviranomaiset pitävät ensiarvoisen tärkeänä nimittää koulujen opettajiksi etnisesti erilaisia maahanmuuttajia, mutta samanaikaisesti kouluhallinto syrjii suomalaisia homoseksuaaleja, jotka pyrkivät opettajanvirkoihin. Objektiivinen tosiasia on myös se, että muslimit tekevät maassamme enemmän henki-, omaisuus-, ja väkivaltarikoksia kuin paraskaan arabiankielen professori ehtii suomentaa persialaisten mystikoiden runoja. Näistä seikoista ei voida syyttää aina vain yhteiskuntaa vaan myös yksilöiden vastuun puutetta. Länsimaisten ihmisten alkuperäinen ongelma ei näytäkään olevan pelkkä islam vaan heidän oma hyväuskoisuutensa, kun he säätävät maahanmuuttolakeja ja tekevät monikulttuurisuutta koskevia poliittisia valintoja.

Pim Fortuynin kohtaloon liittyy merkittävää symboliikkaa. Se johdattaa kysymään, pitääkö avoimen homoseksuaalin poistua tästä maailmasta väkivallan uhrina tai kuolla aatteidensa puolesta heteroseksuaalisessa valtakulttuurissa, niin kuin kävi myös Pier Paolo Pasolinille, Gianni Versacelle, Englannin kuningas Edward II:lle ja monille muille. Hollanti ja sen pääkaupunki Amsterdam tunnetaan eräänlaisena homoseksuaalisen vapaamielisyyden Mekkana, ja siksi onkin traagista, että myös Fortuynin pyrkimykset kohtasivat väkivaltaisen lopun.

Vuoden 2004 marraskuussa hollantilais-algerialainen äärimuslimi jatkoi kansallismielisiin hollantilaisiin kohdistettua väkivaltaa murhaamalla Pim Fortuynin ystävänä tunnetun elokuvaohjaaja Theo van Goghiin kadulla ja ampumalla häneen kahdeksan luotia. Myös van Gogh oli tunnettu kriittisistä mielipiteistään. Huolestuttavaa on, että vaikka yhteiskunta antoikin murhaajalle elinkautisen vankeustuomion, teon sosiaalinen tuomitseminen jäi vaisuksi. Surmatöitä ei nostettu pääotsikoihin Euroopan maissa, Euroopan parlamentti ei paheksunut niitä avoimesti, eikä kukaan alleviivannut sitä,

että aggression kohteena oli homoseksuaaliseen vähemmistöön kuuluva henkilö. Vahingollista onkin, että ”suvaitsevana” itseään pitävä heteroyhteiskunta polkee omien kansalaisryhmiensä asemaa samalla, kun se puolustaa ylikansallista monikulttuurisuutta. Tällöin koko monikulttuurisuuden idea kääntyy kieroon.

Islamin varjossa homoja kohdellaan nykyään samalla tavoin kuin fasismin ja kristinuskon piirissä ennen. Siksi olisi hyvä, että kyseiset uskonnot kiellettäisiin ihmiskunnalle vaarallisina. Edellä mainitut seikat puhuvat selvää kieltään siitä, että nykyajan homoseksuaalit tekisivät viisaasti, mikäli pyrkisimme toteuttamaan omaa kansallista itsemääräämisoikeuttamme oman kansallisvaltion kautta. Tämän ajatuksen lähtökohdat ovat verivanoissa, jotka alkavat keskitysleireiltä sekä oman aikamme kaduilta ja kujilta, mutta kansallisvaltiohankkeella on filosofiset juurensa myös homojen oman persoonallisuuden rakenteessa. Homoseksuaalinen kansallisvaltio perustuu metafyysisestä ja ontologisesta jumalaoletuksesta poikkeavaan maailmanhahmottamiseen, joka korostaa rakkauden ja seksuaalisen kokemisen ensisijaisuutta verrattuna byrokraattisiin poliittisiin luomuksiin.

6.7.4. Homovaltion väkivallattomuus

Nykyaikaiset kansallisvaltiot perustuvat ontologisiin oletuksiin, ja niiden leijonat lepäävät totemismin laitumilla. Ontologinen jumalaolettamus on perimmältään heteroseksistinen, ja se on syntynyt heteroseksuaalisista motiiveista. Se vastaa heteroiden tunnedynamiikkaa ja liittyy heterouskontoihin, joiden käyttäytymisnormisto on homovastainen. Ontologisen jumalaoletuksen tärkeimmät motiivit vaikuttavat myös totemismin takana, aivan niin kuin ihmisen ja luonnon suhteeseen liittyvä vallan ja hallitsemisen halukin. Jumalat toimivat takuumiehinä väkivallalle ja sodille, kun on kyse ihmisten taistelusta toisiaan ja luontoa vastaan. Tämä on ontologisen jumalaoletuksen pysyvä motiivi heteroseksuaalisen tunnedynamiikan ohella.

Tässä tutkimuksessa valtioiden perusta on nähty metafyysisenä ilmiönä. Uskonnot eivät kuitenkaan ole *aidon* transsendentaalisen ajattelun ilmenemismuotoja, vaan ne ovat ihmisten naturalistisista yllykkeistä syntyneitä kulttuuriluomuksia. Aitoa transsendentaalista jumalakokemusta voi sisältyä lähinnä sellaiseen ihmisten väliseen kanssakäymiseen, joka on homoseksuaalista ja jossa samaa sukupuolta olevat ihmiset voivat tavoittaa yhteisiä transsendentteja merkityksiä. Samaa sukupuolta olevien ihmisten kanssakäyminen ja ymmärtäminen perustuvat tällöin yhteiseen kokemukselliseen merkitysmaailman, jossa voidaan tavoittaa inhimilliseen olemassaoloon liittyviä rajoja. Niiden filosofista tutkimista, tunnustelua ja ylittämistä kutsutaan transsendentaaliseksi filosofiaksi. Ihmisen uskonnollinen kokeminen on tällöin sekä tämänpuoleista että transsendenttia, sillä se operoi näkymättömillä ja ei-aineellisilla merkityksillä.

Homojen ja heteroiden tavat ymmärtää poliittisen toiminnan luonne poikkeavat ratkaisevasti toisistaan. Tämä eroavuus noudattelee itseen iden-

tifioituvan ja toiseuteen identifioituvan persoonan eroa. Itseen identifioituminen tai identifioitumattomuus selittää myös sen, miksi ihmiset suhtautuvat vallan ja väkivallan käyttöön eri tavoin. Kun ihminen identifioituu itseensä, hän ei pidä organisoituun väkivallan käyttöön osallistumista perusteltuna: esimerkiksi homoseksuaalin mielestä olisi järjetöntä uhrata oma terveys, hyvinvointi ja elämä jonkin ulkopuolelta asetetun päämäärän hyväksi. Jos taas ihminen identifioituu toiseuteen, kuten kansakuntaan tai perheeseen, hän saattaa alkaa pitää väkivallan käyttöön osallistumista perusteltuna esimerkiksi perheen suojelemiseksi. Väkivallan käyttö liittyykin nimenomaan heteroyhteiskunnan sosiaalisiin rakenteisiin, ja se syntyy naturalistisesta pyrkimyksestä uhrautua toisten vuoksi.

Ihmiselle tulee siis perustelluksi käyttää väkivaltaa, jos hän on heteroseksuaali ja katsoo voivansa väkivallalla puolustaa perhettään tai sen vastinetta kansallisella tasolla: valtiota ja yhteiskuntaa. Ilman toiseuteen identifioitumista ei järjestelmällistä väkivallan käyttöä esiintyisi lainkaan. Väkivaltaan perustuva politikointi onkin epärationaalista, sillä juuri koskaan ei ole järkevää uhrata omaa henkeään pelkkien poliittisten mielipide-erojen vuoksi. Homoja syytetään edellä mainittujen seikkojen vuoksi usein ”narsismista”, mutta tuo itserakkautena pidetty ilmiö ei ole käytännössä muuta kuin rationalismia, joka merkitsee myös lähimmäisten rakastamista.

Homojen itseensä identifioituminen on objektivoivan ja välineellisen asenteen välttämistä. Sen sijaan hetero, joka kuvittelee puolustavansa itseään, perhettään ja yhteiskuntaa väkivallalla, on epärationaalinen ja itsekäs, sillä hän tulee asettaneeksi oman tai toisen ihmisen hengen pantiksi omaa tai kansakunnan etua puolustaessaan. Mikäli kaikki maailman ihmiset olisivat homoja, joiden päämääränä on yksilön mahdollisimman suuri onni ja nautinto, ei sotiakaan olisi.

6.7.5. Poliittisten ideologioiden tuolle puolen

Homovaltiossa identiteetin ja kansakunnan käsitteet liittyvät toisiinsa. Aito chauvinismi on tällöin isänmaallisuutta. Miehisen arvokonstituution ympärille rakentuva yhteiskunta perustuu ykseysajatteluun, ja ykseysajattelu puolestaan on kansakunnan ykseyttä ja kansallisvaltiota korostavaa. Miesten homologinen merkityskonstituutio viitoittaa tietä maskuliiniseen valtioon, jossa vapaat miehet muodostavat suvereenin arvomaailmansa. Heterovaltioissa poliittinen osallistuminen on kuitenkin ollut useimmille homoille ongelma, ja sen vuoksi homovaltiossa tarvitaan homoseksuaalisen arvomaailman ympärille rakentuvaa poliittista järjestymistä. Perinteinen poliittinen kenttä on aiemmin hahmottunut oikeiston ja vasemmiston väliselle akselille. Homomies ei ole voinut luontevasti identifioitua mihinkään puolueeseen, sillä kaikissa puolueissa esiintyy homovastaisuutta. Homoseksuaalien arvoja ja elämäntapaa ovat vastustaneet ensisijassa kristilliset, keskustalaiset ja perussuomalaiset. Myös suurin osa kokoomuslaisista ja sosiaalidemokraattisista kansanedustajista on suhtautunut homoihin kieltei-

sesti. Homovastaisuutta esiintyy lisäksi vasemmistoliittolaisten ja muiden äärivasemmistolaisten keskuudessa. Kommunistit ovat pitäneet homoseksuaalisuutta ”porvarillisen rappion” individualistisena muotona, jossa elämää ei uhratakaan lajinsäilytykselle, valtiolle ja työlle, kuten sosialismin ihanuudessa. Vain Vihreä liitto on näyttänyt homoille vihreää valoa, ja siksi vihreä onkin ollut monien homojen poliittinen lempiväri, vaikka myös siihen liittyy ideologisia ongelmia. Kun asioitamme käsitellään eduskunnassa, ryhmäkurista ja puolueiden ohjelmista sallitaan poikettavan meidän haitaksemme. Esimerkkinä on se, että perusoikeuskysymyksestä, kuten aviooikeudesta, tehtiin eduskuntaryhmissä ”omantunnonkysymys”.

Poliittisia napinpainalluksia tärkeämpiä ovat kuitenkin ideologiset erot. Monet kansanedustajat eivät tunne oman puolueensa ideologisia lähtökohtia niin, että he ymmärtäisivät, mitä esimerkiksi liberalismin tai sosialismin periaatteisiin sisältyy. Kokoomus on perinteisesti kannattanut yksilönvapautta ja individualismia, mutta sen edustajat vastustavat homoseksuaalien yksilöllistä elämäntapaa. Sosiaalidemokraatit ja kommunistit harvoin tulevat ajatelleiksi, kuinka kaksinaismoralistisia ovat ne mielenilmaisut, joita he ovat esittäneet homojen puolesta. Vasemmistolaiset aatteet perustuvat massakulttuurin levittämiseen ja yksilöllisyyden kiistämiseen. Kommunistit ja sosialistit ovat kannattaneet homojen oikeuksia muiden ”huono-osaisiksi” katsomiensa vähemmistöjen rinnalla, mutta poliittisen vasemmiston koko ideologinen koneisto on työskennellyt tasapäistämisen, yksilöllisyyden kiistämisen ja heteroseksuaalisten perhearvojen puolesta. Sosialistisissa valtioissa homot suljettiin mielisairaaloihin ja vankiloihin, mikä merkitsi paljon pahempaa kohtelua kuin vapaassa ja konservatiivisena pidetyssä lännessä.

Vaikka Vihreä liitto on ollut poliittinen marginaaliryhmä eikä sillä ole paljoa valtaa tärkeissä poliittisissa yhteyksissä, kuten ammattijärjestöissä tai pääomapiireissä, myös vihreät ovat pystyneet vaikuttamaan homojen asemaan. Tämä on valitettavasti tapahtunut ”sopeuttamalla” meitä heteroyhteiskuntaan. Keskeisimmän ongelman aiheuttaa se, että Vihreä liitto sitoutuu ideologisesti naturalismiin. Naturalismiksi sanotaan katsantokantaa, jonka mukaan ihmisen toimintaa selitetään kuten luonnonilmiöitä: luonnontieteen laein ja selitysperustein. Ihmisen toiminta nähdään tällöin luonnon toiminnan osana, ja ihmisten toivotaan toimivan luonnonvaraisesti ja luonnon sanelemin ehdoin. Tässä katsomuksessa ei olekaan vikaa, mikäli se rajoitetaan pelkkiin ekologisiin periaatteisiin, kuten luonnonsuojeluun.

Tosin sekin sisältää heteroseksuaalista symboliikkaa, sillä luonto edustaa vertauskuvallisesti naista, ja sen vuoksi luonnonsuojelun pyrkimykset kertovat joko naisten itsesuojelusta tai heteromiesten tavasta torjua omaa seksuaalisuuttaan. Keskeisin pulma on siinä, että vihreä liike on omaksunut pääideologiakseen naturalismin, joka selittää ihmisen toimintaa luonnontieteen laeilla. Ongelman ydin on, että monet homot kannattavat Vihreää liittoa ja toimivat sen piirissä aktiivisesti. Vihreällä liitolla on siis paljon vaikutusvaltaa homojen keskuudessa, vaikka se muutoin on suhteellisen pieni puolue. Naturalismiin sitoutuville homoille on tullut tärkeäksi löytää esimerkiksi homogeeni, sillä se ”selittäisi”, että ihmisen toiminta on

”luonnollista” myös ollessaan homoseksuaalista. Sen sijaan kysymättä jätetään, miksi ihmisen seksuaalisutta ylipäänsä pitäisi selittää naturalistisesti ja esimerkiksi geeneistä johtuvaksi. Ihminenhän tavoittelee seksuaalisella toiminnallaan nautintoa, ja niinpä seksuaalinen *käyttäytyminen* ei ole nähtävissä biologiseksi ominaisuudeksi, jota voitaisiin tarkastella luonnontieteellisellä tasolla.

Sitoutuessaan naturalismiin vihreät kytkeytyvät ihmisen kapea-alaiseen selitystapaan, joka on monissa muissa yhteyksissä pyrkinyt kiistämään homoseksuaalisuuden. Vihreään liittoon identifioituessaan homoseksuaalinen yksilö tulee helposti sitoutuneeksi heterojen harjoittamaan biofasismiin. Usein hän tekee sen tietämättään, sillä vain harvat ihmiset ovat tarpeeksi valistuneita ymmärtääkseen, mihin vihreä ideologia loppujen lopuksi nojaa.

Luontoanarkistien ja niin sanottujen ”aktivistien” (jotka yleensä ovat ihmisistä passiivisimpia) puuhat ovatkin usein ilmentäneet pelkkää isäkompleksia. Homoseksuaalien poliittisia pyrkimyksiä on silloin uhannut ajautuminen rähjäisenä tunnetun vasemmistoanarkismin ideologisiin kytköksiin. ”Näihin nojaa maalaisliitto” totesi keskustan vaalimainos 1960-luvulla ja viittasi julisteessaan Raamattuun ja lakikirjaan. Vihreä liitto puolestaan nojaa darvinismiin ja naturalismiin, jotka ovat luonnonvalinnan, karsiutumisen ja ihmisen luonnontieteellisen selittämisen vuoksi suhtautuneet homoihin yhtä kielteisesti kuin agraarisen vihan ideologiatkin.

6.7.6. Homojen poliittiset valinnat massakulttuurin markkinoilla

Seksuaalivähemmistöliike on puhunut kuuluvasti homojen *oikeuksista* mutta ei homoseksuaalisuudesta *itsestään*. Kun homoseksuaalisuuden *olemusta* koskevat filosofiset kysymykset on laiminlyöty, ei ole pystytty näkemään, miten homojen ja heteroiden *arvot* poikkeavat toisistaan. Tämä on muodostanut esteen homoseksuaalisen kansanosan organisoimiselle valtioksi.

Homoseksuaalisuuden olemukseen liittyvien kysymysten kiertely on koettu tarpeelliseksi, sillä homot ovat yrittäneet välttää omien arvojensa ajautumista ristiriitaan heteroseksuaalisen valtakulttuurin kanssa. Siksi seksuaalivähemmistöliike on omaksunut sopeutuvan ja mukautuvan politiikan. Valittavana on ollut kaksi tietä: joko alistuminen ja sen mukainen huomiota herättämättömyys tai riskinottoon perustuva hyökkäävyys ja siihen liittyvä sosiaalisen aseman vapautuminen ja rikastuminen. Nyky-yhteiskunnassa meidän elämämme ja arvomme ovat tukahdutettuina niin katukuvassa kuin makuuhuoneissakin. Elämämme olisi kokonaan toisenlaista, jos eläisimme homoseksuaalisille arvoille rakentuvassa valtiossa. Tähänastinen seksuaalivähemmistöpolitiikka olisikin myönnettävä vanhentuneeksi, ja homomiesten vapautuminen pitäisi nähdä kahden tason valintana. Sen mukaisesti on ensin *vapauduttava vapauden rajoitteista*, kuten heteroseksuaalisesta valtakulttuurista, ja sitten myös *vapautusliikkeestä itsestään*.

Entä mitä tämä merkitsee massakulttuurin markkinoilla ja taloudellisten arvojen hallitsemassa poliittisessa käytännössä? Nykyaikana on tullut

tavaksi puhua niin sanotusta Betamax-ahdistuksesta. Nimi on peräisin erään viihde-elektroniikan jättiläisen, Sonyn, kehittämästä videokasettijärjestelmästä, joka hävisi kilpailun JVC:n kehittämälle VHS-järjestelmälle. Tappio formaattisodassa johtui siitä, ettei yhtiö sallinut kaseteillaan myytävän pornoa, jota valtaosa ihmisistä kuitenkin halusi. Niinpä poistuneesta järjestelmästä muistuttavat enää vain ullakoille raahatut kuvanauhurit. Laitteen ostajat olivat siis tehneet huonon kuluttajavalinnan. Myös me elämme erilaisten järjestelmien, teknisten innovaatioiden ja formaattien ristitulessa, mikä tuottaa ihmisille ahdistusta. Liberaalissa markkinataloudessa kaiken vallan katsotaan kuuluvan kuluttajille. He ratkaisevat myös järjestelmien tulevaisuuden. Sijoitus väärään systeemiin saattaa viedä ihmiseltä rahat ja tuottaa hänelle harmia. Niinpä yksityiset ihmiset joutuvat pohtimaan tarkoin suhtautumistaan teknisiin järjestelmiin ja tekemään poliittisia linjanvetoja, jotka koskevat esimerkiksi sitä, miten valita Linuxin, Macintoshin ja Windowsin välillä.

Myös homot altistuvat tätä nykyä eräänlaiselle formaattiahdistukselle. Globaalissa maailmantaloudessa toimivat suuryritykset soveltavat meihin kukin omanlaistaan politiikkaa, ja siksi myös meidän pitää punnita asennoitumisemme eri yrityksiin. Homot tekevät seksuaalipolitiikkaa kuluttajavalinnoillaan eli tukemalla tai kieltäytymällä tukemasta sellaisia yrityksiä, jotka tukevat tai eivät tue meitä. Homoseksuaalinen politiikanteko ei kuitenkaan koostu vain markkinoilla tapahtuvista valinnoista, eikä se tyhjene pelkkiin ”myönteisyyttä” tai ”kielteisyyttä” koskeviin arvoratkaisuihin, joiden mukaan muut asennoituvat meihin ja me muihin. Ensin olisi mietittävä, mitä me oikeastaan edustamme, ja vasta sitten päätettävä, miten suhtaudumme muiden meitä kohtaan osoittamaan tukeen tai vastarintaan: onko se ensinnäkin sopusoinnussa omien arvojemme kanssa, esitetty pelkässä taloudellisen hyötymisen pyrkimyksessä, onko markkinoilla toimiminen vain kaupallista eli (näennäisesti) arvoneutraalia, vai sisältävätkö talouselämän meitä kohtaan osoittamat asenteet myös joitakin ideologisia käsityksiä.

Kaupallista hyötymistarkoitusta pidetään yleensä taloudellisen ja sosiaalisen liberalismin ilmauksena. Kun yritykset kilpailevat asiakkaista, ne pyrkivät myymään tuotteitaan ja palvelujaan mahdollisimman monille ihmisille riippumatta heidän seksuaalisesta suuntautumisestaan. Tosiasiassa suuri osa kaupan ja teollisuuden toimijoista suuntaa tuotteensa *enemmistöille*, koska massakulttuurin piiristä ne arvelevat löytävänsä tuotteilleen eniten kysyntää. Samoista syistä johtuu, että myös massakulttuurin ulkopuolelle jäävien ryhmien kannatuksesta kilpaillaan ja haetaan *lisäkasvua*, mikäli kyseisillä ryhmillä on rahaa. Vähemmistöt tuottavat lisäksi trendejä, jotka hallitsevat enemmistöjen kulutustottumuksia. Homojen asemaa ei kuitenkaan pitäisi arvioida sillä perusteella, kuinka ostovoimaisen tai -voimattoman vähemmistön me muodostamme, sillä kyseessä ovat homojen ihmisoikeudet, joiden arvioiminen pelkkien taloudellisten tekijöiden perusteella johtaa helposti eräänlaiseen fasismiin. Tavarakulttuurin ihanuutta ja vapautta arvioitaessa on syytä muistaa, että parhaimmillaankaan me emme ole tervetulleita heteroiden hallitsemille markkinoille *omana itsenämme*,

vaan ainoastaan *rahamme* ovat haluttuja. Niinpä homojen markkinataloudellisen aseman analysoiminen on tarpeen lähinnä *heteroseksuaalisen valtakulttuurin oman esinemäisyyden* hahmottamiseksi.

On olemassa tuotannonaloja, joilla heteroiden tarpeet muodostavat suurimman osan kysynnästä. Samaan tapaan on aloja, joilla pääosan kysynnästä muodostavat homojen tarpeet. Sen mukaisesti eräät yritykset ovat valinneet suhteessaan enemmistöihin ja vähemmistöihin tietoisen politiikan, jonka mukaisesti ne suosivat jotain tiettyä ryhmää. Useimmat taloudelliset toimijat suuntaavat palvelunsa ja tuotteensa kuitenkin massakulttuurille, eli käytännössä heteroille. Esimerkiksi K-kaupat esiintyvät mainoksissaan ”perheiden puolesta”, mikä sisältää selvän viestin niille ihmisille, jotka eivät muodosta ydinperhettä. Japanilainen Sony puolestaan rakentaa mainos- ja imagonluomiskampanjansa niin selvästi heteroseksuaalisten ihanteiden varaan, että yhtiön tärkein kilpailija eli Philips on lanseerannut jopa tv-mainoskampanjan, jossa värikylläinen *gay*-kansa bailaa Philipsin laitteiden tahdissa. MTV3 puolestaan rakentaa elokuvatarjontansa heteroseksuaalisten perheleffojen varaan, kun taas kilpaileva Nelonen on esittänyt lähes kaikki Suomessa nähdyt homoseksuaalisuudesta kertovat elokuvat ja sarjat. Tällaisissa tilanteissa homot joutuvat miettimään, keiden kassakoneissa kannattaa vinguttaa Visaa. Yritysten tekemät valinnat eivät ole vain taloudellisten laskelmien sanelemia, vaan perhe- ja seksuaalipolitiikkaa tehdään yritysten hallituksissa aktiivisesti, toisin sanoen arvottaen ja linjoja vetäen.

Pohtiessamme omia arvojamme meidän ei pitäisi miettiä kantojamme vain poliittiseen vaan myös taloudelliseen valtaan. Ollaksemme filosofisia meidän on käytännössä ensin pohdittava, minkälaisia meidän arvomme ovat. Vasta niiden pohjalta voimme muotoilla omaa homopolitiikkaamme, johon talouden ja politiikan muut toimijat voivat ottaa kantaa. Jo pojista pitäminen sinänsä on poliittinen valinta, sillä siihen liittyy maailmankuvaa ja arvomaailmaa koskevia kannanottoja. Valitsemalla homoseksuaalisen elämän valitsemme erilaisen arvomaailman kuin heterot.

Tämä itseidentifikaatioon liittyvä valinta on filosofis-poliittisen valinnan ensimmäinen taso, mutta ratkaisulla on myös käytännön seurauksia. Homoseksuaalisuus on poliittinen valinta paitsi sinänsä, myös seuraustensa kautta. Rakastamalla eri tavoin kuin heterot me ilmaisemme tiettyä arvostuseroa, ja nämä arvostuserot näkyvät kaikessa muussa elämässämme. Seuraavassa luettelossa on mainittu homoseksuaalisen ja heteroseksuaalisen arvomaailman vastakohtapareja.

Heterovaltio	**Homovaltio**
Kollektiivisuus	Yksilöllisyys
Massakulttuurin arvot	Erilaisuuden kunnioittaminen
Vuokralla asuminen	Oikeus omaan kotiin
Ei kansallista vastuuta	Vahva kansallinen identiteetti
Auton palvonta	Pyöräileminen

Juutalais-kristillisyys tai islam	Platoninen filosofia
Metafyysinen naturalismi	Metafyysinen idealismi
Työ omaisuuden keruuta varten	Työ elinkeinona
Ontologinen jumalaoletus	Elämyksellinen uskonnollisuus
Elämä lajin säilyttämiseksi	Elämä nautinnon tavoittelemiseksi
Väestöräjähdys	Väestönkasvun rajoittaminen
Sosialismi ja kommunismi	Luonnollisesti vallitseva järkevyys
Holhous	Vapaus
Keskusjohtoisuus	Suuri itsemääräämisoikeus
Vieraan tahdon alaisuus	Oman tahdon toteuttaminen
Feminismi ja sovinismi	Etuoikeuttamaton yhdenvertaisuus

Tässä luvussa esittämästäni kritiikistä voidaan todeta yhteenvetomaisesti se, että kirjallani on lähinnä kolme ideologista vastustajaa. Traagista on, että jokainen niistä on valinnut asemansa itse. Vastustajista ensimmäisen muodostavat juutalais-kristillinen ajatteluperinne ja islam. Niiden aluetta on uskonto. Toinen puolestaan on naturalistinen ja utilitarismin ideologialla sävytetty näennäisrationalismi, joka on ollut ominainen modernisoituvalle yhteiskunnalle. Sen hyödyntämillä ja tarjoamilla keinoilla ihmisen seksuaalisuutta on selitetty luonnontieteellisesti ja biologisiin lainomaisuuksiin vedoten. Kolmas vihollinen vallitsee politiikan sektorilla. Se hyödyntää sekä uskonnollista metafysiikkaa että näennäisrationalistista luonnontieteellistä ihmiskuvaa ja asettaa homoseksuaalien aseman tarkasteltavaksi pelkkänä valistuksen ihanteille ominaisena tasa-arvoisuuskysymyksenä.

Vastassamme on siis kollektivistinen ja enemmistöpäätöksille perustuva massakulttuuri, jonka taustalla vaikuttaa joko uskonto tai mittaava empiristinen, positivistinen ja pragmatistinen ihmiskuva. Näiden aatteiden kautta ihmisyydestä sorvataan keskiarvoluomuksia, jotka asetetaan ihanteiksi sille, miten ihmisten pitää elää. Tässä valossa myös demokratia on osoittautunut homojen kannalta surkuhupaisaksi järjestelmäksi. Enemmistöpäätösten näennäisoikeutuksella massakulttuurit ovat pyrkineet hallitsemaan vähemmistöjä. Tämä on merkinnyt, että kansanvallaksi aiotusta demokratiasta on tullut pelkkää enemmistöjen valtaa. Demokratian paradoksaalisuuden kruunaa vihdoin kaksi tosiasiaa. Ensinnäkin: *edustuksellinen* demokratia on aina harvainvaltaa. Ja toiseksi: demokratiassa jokainen puolue tulee kannatustaan maksimoidessaan tavoitelleeksi kaikkea mahdollista valtaa. Käytännössä se johtaa diktatuurin ja totalitarismin ihannoimiseen. Heteroseksuaalisessa massakulttuurissa homojen politisoituminen onkin merkinnyt vain alistumista heteroseksuaalisen valtakulttuurin ”totaaliselle sosiaaliselle faktalle”, joka ei tunnista edes itseään. Heteroiden poliittisissa kannanotoissa ”totalitarismien” arvosteleminen on käytännössä *yksilöllisen* elämäntavan arvostelemista, kun taas ”demokratian” puolustamisena he pitävät omia viranomaisvallan piirissä esittämiään mielipiteitä.

7.

HOMOVALTIO

7.1. HETEROVALTION JA HOMOVALTION EROT

Mihin homovaltiota tarvitaan? Kysymykseen voisi vastata, että homoilla on oikeus omaan valtioon, sillä heteroillakin ovat omat valtionsa. Useimmat maailman valtioista toimivat heteroseksistisin periaattein. Niinpä olisi paikallaan, että myös meillä homoilla olisi oma kansallisvaltio. Valtion katsotaan syntyvän silloin kun kansalaiset käyttävät tietyllä alueella suvereenia valtaa. Valtio legitimoi kansakunnan oikeuden päättää itse omasta elämänmuodostaan. Max Weberin kirjoituksessaan "Politiikka kutsumuksena" (*Politik als Beruf*, 1919) antaman määritelmän mukaan valtio on "oikeusjärjestyksenä ja hallitsemiskoneistona toimiva pakkoyhteisö, joka onnistuneesti vaatii itselleen fyysisen väkivallan käytön laillista monopolia määrätyllä maantieteellisellä alueella."[164] Jo tästä muotoilusta huomataan, kuinka heteroseksistisesti valtion ajatus on käsitetty. Valtion olemassaolo on sidottu lainsäädäntöön ja hallintokoneistoon, sen jäsenyyttä on pidetty pakkona ja vaatimuksia tehostetaan pakkokeinoin.

Sosiologisessa mielessä valtiota pidetään aggressiomonopolin ilmauksena. Näin asiasta ajattelivat jo 1860-luvun anarkistit modernin valtion taustaehtoja kritisoidessaan. Mutta toisaalta myös kansallisvaltioiden voidaan katsoa *syntyvän* anarkistiselta pohjalta: ne tavoittelevat itsemääräämisoikeutta ja suvereeniutta. Lisäksi olemassa olevien kansallisvaltioiden *suhteita* leimaa anarkia, ja sen vuoksi valtioiden itsemääräämisoikeus muodostaa niin sanotun perustattomuuden ongelman kansainvälisen oikeuden piirissä. Sille on ominaista, että ehdottomien kansainvälisoikeudellisten normien puuttuminen tukee fundamentalismin syntymistä kansallisvaltioiden välillä ja sisällä. Tähän fundamentalismiin nojaa tavallaan myös valtioiden erilaisena olemisen oikeus. Jos taas valtion suvereniteetille ja aggressiomonopolille saadaan yleinen hyväksyntä, voidaan valtiota pitää kansainvälisoikeudellisesti tunnustettuna.

Mikäli valtion olemus nähdään edellä kuvatulla tavalla, huomataan helposti, miksi homoseksuaalien pyrkimykset eivät ole voineet organisoitua valtion muotoon. Vaikka homoseksuaalinen yhteiskunta muistuttaakin anarkistisia yhteenliittymiä niiden sisältämän vapauden tavoittelun vuoksi, valtio sinänsä on aggressioiden tyyssija. Kuinkapa siis valtiota voitaisiin luoda rakkauteen perustuvan yhteiselämän pohjalle? Kun seuraavassa luonnostelen uuden homovaltion suuntaviivoja, tähtäimessäni on perinteisen heteroseksuaalisen valtiokäsityksen kritiikki.

7.1.1. Kansakunta – Homovaltion perusta

Kansallisvaltion käsite juontaa juurensa G. W. F. Hegelin *Oikeusfilosofiasta* (1821), jossa *yhteiskunta* jaetaan *valtioon* ja *kansalaisyhteiskuntaan*.[165] Valtio on valta- ja väkivaltakoneiston virallisformaali muoto, kun taas kansalais-

yhteiskuntaan luetaan ihmisten yksityiselämä ja talouden organisaatiot. Heteroseksistisesti järjestyneessä yhteiskunnassa valtio ja kansalaisyhteiskunta mielletään usein samoiksi, kuten Suomessa, sillä valtio ja kansalaisyhteiskunta yhdistyvät heteroseksuaaliseen tunnedynamiikkaan liittyvässä totemismissa. Mitä heteroseksistisempi yhteiskunta on, sitä vähemmän valtio ja kansalaisyhteiskunta eroavat toisistaan.

Kun heteromies valittaa yhteiskunnan olevan kurja, mätä ja huono, arvostelu kohdistuu itse asiassa valtioon. Oidipuskompleksiaan ilmentäen hän paheksuu yhteiskunnan (eli valtion) pahuutta ja toteuttaa siten esivallan häneltä toivomaa alistuneisuutta. Heteroyhteiskunnassa (ja -valtiossa) on usein myös todellista vikaa. Tämä johtuu siitä, että heterovaltio on luotu valta- ja alistussuhteiden järjestämiseksi. Toiset valtiot puolestaan muodostavat heteromiehille vihollisen, ja lisäksi heillä on vastustaja kotirintamalla: perhe. Heteroseksuaalisuuden aiheuttamasta lajinsäilytysstrategisesta intressistä syntyy aggressio, joka organisoituu valtion muotoon ja vaatii heteromiestä osallistumaan väkivallan käyttöön asevelvollisuuden kautta. Moderni valtio on heteroseksistinen eli perheen ideologiaan perustuva luomus.

Valtiolle on tietenkin asetettu myös muita tehtäviä, kuten tuomiovallan käyttö ja verovaroin tapahtuva ihmisten työkuntoisena pitäminen terveydenhoidon, kouluttamisen ja sosiaalihuollon turvin. Tällöin kansalaisen toivotaan antavan panoksensa heteroseksuaalisen työyhteiskunnan hyväksi. Heteroseksuaalisessa valtakulttuurissa valtio toimii kieltäjän, velvoittajan tai oikeuksia myöntävän tahon roolissa, ja siten se on myös jatkuvan arvostelun kohde. Valtion kokeminen pelkäksi yksityiselämän normittajaksi on ymmärrettävää, sillä valta- ja väkivaltasuhteiden järjestelemiseen perustuessaan heterovaltio ei voikaan olla muuta kuin *kielteisinä koettujen asioiden tasaaja*. Valtio siis jakaa pahoinvointia, josta ei koskaan vallitse pulaa. Toisaalta valtio jakaa ”hyvinvointia”, joka todellisuudessa on vain kurjuuden säännöstelyä ja jonka hedelmistä vallitsee jatkuva niukkuus. Heterovaltio on ihmisen olemassaoloa koskevan taistelun ilmaus.

Mutta on myös muita tapoja käsittää valtion ja kansalaisyhteiskunnan suhde. Valtion voidaan katsoa muodostuvan pelkästä vallankäytöstä, kun taas kansalaisyhteiskunta muodostuu ihmisten yhteenliittymistä, elämäntavasta ja toiminnasta. Jos valtio ja kansalaisyhteiskunta ymmärretään erillisiksi, voidaan esittää keskitetympää valtioon kohdistuvaa kritiikkiä. Arvostelun kohteena ei ole tällöin elämisen ja olemisen kokonaisuus eli yhteiskunta, vaan *ihmisten elämä nähdään irrallaan virallisformaalista vallankäytöstä*. Näin voidaan havaita, että yhteiskunnallinen todellisuus ja ihmisten arvot ovat valtiosta riippumattomia: on olemassa yhtä monta kansalaisyhteiskuntaa kuin kansalaisryhmääkin. Tässä tarkastelussa keskeiseksi nousee *kansakunnan* käsite. Yhteiskunta muodostui edellä mainituista kansalaisyhteiskunnasta ja valtiosta. Valtio on silloin vain kansalaisyhteiskunnan osa. Sen sijaan kansakunta on käsite, joka viittaa jonkin *etnisen ryhmän* muodostamaan yhteisöön. Moderni valtio on uudelta ajalta asti rakentanut oikeutuksensa juuri siihen, että sen on katsottu olevan kansakunnan hallitsema organisaatio: kansallisvaltio. Kansakunta voi omien

erityispiirteidensä johdosta myös poiketa ja irtautua olemassa olevasta kansalaisyhteiskunnasta ja valtiosta.

Entä mitä merkitystä edellä selitetyllä on homoseksuaalisen valtion kannalta? Millaisia ovat valtion ja kansalaisyhteiskunnan suhteet homoseksuaalisessa yhteiskunnassa? Perustuuko homovaltio aggressiomonopolin tavoitteluun, kuten heterovaltio? Pitääkö homovaltion perustana olla kansakunta? Viimeksi esitettyyn kysymykseen voimme vastata välittömästi: kyllä.

Homoseksuaalien ja heteroseksuaalien persoonallisuusrakenteet, arvomaailmat ja itsensä ymmärtämisen tavat poikkeavat ratkaisevasti toisistaan. Niinpä tapamme järjestäytyä yhteiskunnaksi (eli valtioksi ja kansalaisyhteiskunnaksi) sekä kansakunnaksi ovat erilaisia. Homoseksuaalit eivät rakenna yhteenkuuluvuuden tunnettaan vihamielisyydelle, kuten heterourokset, jotka taistelevat sodissa ratkoakseen rajariitoja ja käydessään kamppailua naisista. Väkivaltaan perustuva valtion muodostaminen ei tulisi homoseksuaalin mieleenkään. Juuri siitä johtuu, ettei homovaltiota ole voitu perustaa väkivaltaan pohjautuvassa valtioiden järjestelmässä. Sitä ei ole voinut syntyä, koska kilpailuun ja lajinsäilytykseen perustuva vihamielisyys ei ole soveltunut homoseksuaalien kansallisen organisoitumisen perustaksi.

Homoseksuaalien kansallinen yhteenliittymä perustuu etnisiin lähtökohtiin. Vaikka homot eivät luo sosiaalisen kanssakäymisen muotojaan toiseuteen identifioitumiselle, pyrimme tietenkin muodostamaan sosiaalisia organisaatioita keskenämme. Niiden merkitys on kuitenkin täysin erilainen kuin heteroseksuaalisen valtion tai heteroseksuaalisen avioliiton, jotka ovat pikemminkin konfliktien sovittelun tai legitimoimisen tapoja kuin mahdollisuuksia kohdata toinen ihminen pakottomasti ja vapaasti. Homoseksuaalinen valtio ei perustu pakkoihin eikä sanktioihin. Se ei ole vallan eikä väkivallan synonyymi vaan yhteenliittymä, jonka tehtävänä on varmistaa *ihmisyksilöiden* mahdollisimman suuri vapaus, itsenäisyys ja hyvinvointi.

Koska homovaltio on moraalisessa mielessä myönteinen asiaintila, jonka oikeutus perustuu kansakunnan olemassaoloon, ei valtion yhdistymisestä kansalaisyhteiskuntaan aiheudu homovaltiossa sellaista haittaa kuin heterovaltioissa. Homovaltioon sisältyvät ristiriidattomasti sekä valtio että kansalaisyhteiskunta, sillä niiden perustana on yhtenäinen etninen muodostelma: homoseksuaalinen kansakunta.

7.1.2. Heterovaltion luokkajako ja homovaltion sosiaalinen monismi

Valtio, kansalaisyhteiskunta ja kansakunta ovat homoseksuaalisessa valtiossa yhtä. Ne toteuttavat tavallaan Platonin valtioruumisanalogian.[166] Sen mukaan valtio sisältää aivot, vatsan ja muun ruumiin. Aivot muodostuvat filosofikuninkaista, jotka ovat ”vapaita kaikesta omistamisesta” (eli omistavat käytännössä kaiken) ja jotka keskittyvät valtion hallitsemiseen. Vatsaa vastaa kauppiaiden, käsityöläisten ja vartijoiden luokka, johon meidän aikanamme luetaan myös lääkärit, insinöörit ja lakimiehet. Muu ruumis puolestaan koostuu ”orjista”, joita meidän aikamme yhteiskunnassa edustavat

monet suorittavat työläiset, kuten rakennusmiehet ja teollisuuden työntekijät sekä tietoteknikot ja hoitajat. Keskeisen kysymyksen muodostaa se, kuinka kiinteän kansakunnan homoseksuaalit muodostaisivat omassa kansallisvaltiossaan. Heteroseksuaalien hallitsemassa valtiossahan luokkakonflikti on keskeinen yhteiskuntaa hajottava tekijä. Sen vuoksi tarvitaan julkista hallintoa, joka vallalla, väkivallalla ja kurinpitotoimillaan rankaisee, palkitsee ja velvoittaa kansalaisia. Syynä luokkakonfliktiin on ihmisten erilainen lahjakkuus- ja varallisuusasema, ja sen ilmaisuna on työnjako.

Heteroseksuaalisessa valtiossa luokkakonfliktia lietsoo perheen ylläpito, jonka mukaisesti ihmisten filosofiset kiinnostukset alistetaan käytännöllisille ja materialistisille intresseille. Tämä nujertaa ihmisten henkisen ja intellektuaalisen elämän, ja he alkavat kokea tarvetta kilpailuun. Tosiasiassa heidänkin ihanteenaan on korkeimmanasteinen filosofinen elämäntapa, jota he tosin tavoittelevat vain sen ulkoisia symboleja ahnehtimalla. Homoseksuaalista elämäntapaa kohtaan puolestaan ollaan edelleen kateellisia, vaikka myös meidän aikamme filosofikuninkaat eli homot on puhdistettu kaikesta varallisuudesta. Homoseksuaalisuus on usein myös kielletty heterovaltioissa.

Toisaalta homoseksuaalisenkin yhteiskunnan sisällä tapahtuu eriytymistä sosiaaliluokkiin. Vaihtelevathan toki homojen mahdollisuudet toteuttaa intellektuaalisia pyrkimyksiään monin tavoin, ja parhaille päiville pääsevätkin ne homot, joiden elämäntapa on vähiten heteromaisin, eli ne, jotka vähiten joutuvat toimimaan käytännöllisten kysymysten parissa.

Mutta syynä luokkajakoon ovat myös ihmisten erilaiset taipumukset ja lahjakkuus. Millä tavoin homoseksuaalinen yhteiskunta sitten poikkeaa heteroseksuaalisesta? Lyhyt vastaus on se, että homoseksuaalisessa yhteiskunnassa lahjakkuuserot eivät kanavoidu yhteiskuntaa repiviksi luokkaeroiksi, sillä homoseksuaalinen yhteiskunta ei ole yhtä altis kilpailun kärjistymiselle kuin perheistä koostuva heteroyhteiskunta. Homoseksuaalisessa yhteiskunnassa ei esiinny painetta kamppailuun eri kansalais- ja varallisuusryhmien välillä, ja siksi homoseksuaalisessa yhteiskunnassa on enemmän tilaa filosofialle ja sivistykselle. Homoseksuaalisuus yhdistää osapuolia enemmän kuin varallisuuserot tai ammatin harjoittamiseen liittyvät erot erottavat. Homot ovatkin toisiaan kohtaan hyvin solidaarisia ammatti-, varallisuus- ja muiden rajojen yli, kun taas ’luokkayhteiskunta’ on heteromaailman käsite. Se kuvaa klaaneihin jakautunutta sosiaalista elämää ja on eräs heteroseksistisen totemismin ja eksogamian ympärille järjestynyt yhteiskuntamuoto.

Heteroseksuaalisessa yhteiskunnassa luokkiin jakautumisesta on ollut selvää haittaa. Se, että on olemassa maanviljelijöistä, teollisuustyöläisistä ja palvelualan ammattilaisista koostuva eripurainen työläisten joukko ja heitä johtamassa ideologista, taloudellista ja poliittista valtaa käyttävä eripurainen eliitti, vastaa klassista jakoa orjiin ja isäntiin tai (Hegelin sanoin) renkeihin (*der Knecht*) ja herroihin (*der Herr*).[167] Kun työläiset riitelevät työnantajiensa kanssa, yhteisön kokonaisetu ei toteudu, vaan osapuolet ajautuvat entistäkin pahempaan kurjuuteen. Hajanaisuus on heterovaltion

tunnusmerkki. Sitä toivovat ne, jotka vastustavat sosiaaliseen homogeenisyyteen ja monismiin eli ykseysajatteluun perustuvaa kansallisvaltiota. Nämä tahot pyrkivät synnyttämään erimielisyyttä luomalla ihmisille oletuksen oikeuksista, joita he eivät tosiasiassa ansaitse ja joita heillä ei voisi olla. Kun yhdelle ryhmälle uskotellaan, että sille kuuluu jostakin syystä enemmän oikeuksia tai kulutusmahdollisuuksia kuin jollekin toiselle, muut ihmiset katkeroituvat, ja kaikki alkavat esittää loputtomia vaatimuksia. Näiden vaatimusten taustalla vaikuttavaan ideologiaan on kaatunut niin sanottujen hyvinvointiyhteiskuntien onnellisuus, ja monessa hyvinvointivaltiossa asuukin tätä nykyä pahoinvoiva kansa. Etukäräjöinnin, kilpailun, kiskonnan ja kiristyksen syinä ovat tietenkin heteroseksuaaliselle valtakulttuurille ominaiset pyyteet ja ahneus.

Sen sijaan homoseksuaalisessa yhteiskunnassa edellä mainittua toimintadynamiikkaa ei esiinny. Kun ihmisten päämääränä ei ole lisääntyminen, ei vallitse myöskään elämää kurjistavaa kilpailua. Kun tavoitteena ei ole lajinsäilytys, yhteiskunnalliset resurssikiistatkaan eivät kärjisty äärimmilleen, kuten heteroseksuaalisessa valtakulttuurissa, jossa perheellisyys oikeuttaa kaiken aina ekokatastrofista ”perheen puolustamiseksi” suoritettavaan ydintuhoon. Homoseksuaalisessa yhteiskunnassa luokkakonflikti on kumottu. Kun elämää ei ole uhrattu lajinsäilytykselle, lisääntymiselle eikä omistamisen varmistelulle, voidaan luokkakuilu lapioida umpeen. Homoseksuaalinen nautinnon tavoittelu yhdistää niin duunaria kuin pankkimiestäkin, niin kirvesmiestä kuin opettajaa, ja osapuolet pääsevät nauttimaan myös seksistä ilman luokkakuiluun tipahtamisen uhkaa. Ihmiset voivat kokea toisensa tasavertaisiksi, vaikka he myöntävätkin, että heidän ammattipätevyydellään on erilainen arvo työmarkkinoilla ja muissa yhteiskunnallisissa suhteissa.

Luokkakonfliktin voittaminen on ensimmäinen askel eripuran eliminoimiseksi homovaltion tieltä. Tärkeintä on yhtenäisen *homoseksuaalisen kansakunnan tunnustaminen*. Siellä, missä ei ole etnisesti yhtenäistä kansakuntaa, ei voi olla järjestynyttä valtiota eikä kansalaisyhteiskuntaakaan. Kansakunnan tunnustaminen on sen organisoitumisen ehto. Mitä yhtenäisempi kansakunta on tahdonmuodostukseltaan, sitä selvemmin se on olemassa.

Homoseksuaalit edustavat tietysti useaa eri ihonväriä, kieltä ja rotua. Mikäli haluamme nähdä itsemme kansakuntana, meidän on syytä arvottaa ensisijaiseksi etnisen jäsentymisen perusteeksi oma homoseksuaalisuutemme. Myöhemmässä vaiheessa voidaan ajatella erillisten homovaltioiden perustamista myös eri rotuja, kielellisiä ryhmiä ja historiallisesti muodostuneita kulttuureita varten. Tien kohti homoseksuaalista yhteisöä, yhteiskuntaa ja valtiota viitoittaa ensisijassa se, että me emme salli heteroseksuaalisen luokkayhteiskunnan mukaista jakautuneisuutta vaan eliminoimme riidat, jotka heteroseksuaalisessa yhteiskunnassa erottavat heteroseksuaaliset muurarit heteroseksuaalisista lääkäreistä. Homoseksuaalisessa valtiossa luokkayhteiskunnasta vallitsee pelkkä varoittava muisto, ja homovaltiossa asuukin yksiaineksinen kansa.

7.1.3. Homovaltion tehtävä: yksilönvapauden turvaaminen

Kun yhteiskunnallinen toiminta perustuu yksimielisyyteen, voidaan myös valtio ja kansalaisyhteiskunta ymmärtää samoiksi asioiksi ilman, että valtio loukkaa ihmisten yksityiselämää. Kun valtio ei ole enää vallan, väkivallan eikä omaisuuden hallintaan perustuva aggressioiden säätelykoneisto, sen sulautuminen kansalaisyhteiskuntaan ei ole kielteinen asia. Valtion perustana ei ole tällöin pakottaminen eikä väkivalta, vaan valtion tehtävänä on tukea ihmisten rekrytoitumista omaehtoisesti juuri siihen tehtävään tai toimeen, jossa he haluavat antaa panoksensa itsensä ja koko yhteiskunnan hyväksi. Lähtökohtana on *yksilöiden* tahdonmuodostus eli se, mitä he haluavat ja osaavat tehdä. Asioita ei tarkastella enää vain julkisen tai yhteiskunnan edun näkökulmasta, kuten heterovaltioissa, vaan yksityisen edun ja yksilöllisten tarpeiden kannalta, jolloin voidaan parhaiten päästä kansalaisten hyvän toteuttamiseen. Näin vahvistetaan ihmisyksilöiden hyvinvointia; totuushan on, että yhteiskunnan hyvinvointi koostuu aina vain sen jäsenten hyvinvoinnista. Muuta etua kuin yksityinen etu ei ole olemassa.

Suhtautumisessa yksilönvapauteen kiteytyy homoseksuaalisen ja heteroseksuaalisen identiteetin ero: siinä, missä hetero ehdollistuu toiseudelle ja hakeutuu riippuvuussuhteisiin, homo pitää ihanteenaan identifioitua *omiin* lähtökohtiinsa ja toteuttaa elämässään omaa tahtoaan. Tältä pohjalta voidaan vastata myös keskeiseen valtio-opilliseen kysymykseen: miten pitäisi asennoitua niin sanottuun negatiiviseen ja positiiviseen tapaan käsittää vapaus? Negatiivisella vapaudellahan tarkoitetaan perinteisesti ”vapautta rajoitteista”, ja monet kansalaisvapaudet on tavattu esittää juuri negatiivisen vapauden muodossa. Negatiivinen vapausoikeus on esimerkiksi vapaus valita oma asuinpaikkansa. Se määrittelee oikeuden asua missä tahansa ilman, että kukaan *rajoittaa* yksilöä. Negatiivisen vapauden mukaisia oikeuksia on pidetty yleensä luovuttamattomina itsestäänselvyyksinä, vaikka ne monissa maissa toteutuvatkin huonosti. Positiivisilla vapauksilla puolestaan tarkoitetaan oikeuksia tiettyihin hyvinvoinnin takaaviin *etuihin*, ja sellaisia ovat esimerkiksi oikeus koulutukseen sekä oikeus ravintoon ja terveydenhoitoon.

Homoseksuaalisen filosofian kannalta edellä mainittu jako negatiiviseen ja positiiviseen vapauteen on tietenkin jo sinänsä kyseenalainen, sillä sen mukaan ihmisen vapautta tarkastellaan vain *ehdollisena* asiana tai *suhteena*. Tällöin vapauden *oma olemus* helposti katoaa. Vapaus ei ole myöskään sama asia kuin oikeus, eikä sitä siten voitaisi määritellä sosiaaliseksi oikeudeksi. Vapauden suhteellinen tarkasteleminen onkin sukua heteroseksistiselle eli reflektiiviselle asenteelle. Kun ihminen tarkastelee itseään ja vapauttaan suhteessa toiseuteen, hänen vapautensakin alkaa näyttää vain suhteelliselta. Tavallaan tässä on myös jotain totta: riippuvathan mahdollisuudet toteuttaa vapauttamme monin tavoin toisista ihmisistä ja ympäristöstämme. Mutta tämä ei ole vapauden oma olemus. Kyseinen relatiivinen vapauden tarkastelu peittää helposti sen, mitä vapaus todella on.

Kuten jo teoksessani *Filosofia räjähti, tulevaisuus palaa* todistelin, vapaus on ihmisen itsensä kokema elämänmuoto, jossa ihminen on suvereeni, vapaa ja valmis päättämään kunkin tekonsa *merkityksestä*. Hän ei tarkastele itseään eikä tekojaan reflektiivisesti eli suhteessa toisiin ihmisiin, kuten tyypillinen hetero, vaan hän asettaa kysymyksensä minässä eli itsestä maailmaan suuntautuvina direktiivisinä ja projektiivisina asiakysymyksinä.

Tämäntapaisen aktiivisen maailmasuhteen myötä hän voi siirtyä voimattomasta yhteiskunnallisen painostuksen kohteena olemisen tilastaan oman elämänsä aktiiviseksi muuttajaksi ja uudistajaksi. Hän on vapaa antamaan kullekin teolleen haluamansa merkityksen, ja tätä mahdollisuutta häneltä ei voi riistää sen enempää heteroseksuaali, muslimi tai kristitty kuin sosialisti tai analyyttiseen systeemifilosofiaan nojautuva naturalistikaan. Ihminen, joka elää vapauttaan tekoina, toteuttaa eksistenssifilosofista elämänasennetta: hän arvioi tekojaan siitä ainoasta näkökulmasta, joka ihmiselle on mahdollinen eli omasta ensimmäisen persoonan filosofian mukaisesta subjektina olemisen näkökulmastaan.

Sekä positiivisen että negatiivisen vapauden näkökulma on ollut heteroseksistinen suhteessa vapauden kysymyksiin, ja ne ovatkin kuvastaneet vapauden tarkasteluun liittyvää ulkokohtaista, objektivoivaa ja reflektiivistä asennetta. Sen sijaan homoille tyypillinen direktiivinen ja projektiivinen suhtautuminen valottaa vapauden olemuksesta sen todellisen luonteen: vapaus ei ole vapauden olemuksen märehtimistä, vaan se on vapauden elämistä todeksi vapaiden tekojen kautta.

Valtiota on aina pidetty inhimillisen vapauden kannalta ongelmana. Kuten jo edellä totesin, *homoseksuaalisen valtion keskeisin tehtävä on ihmisyksilön itsemääräämisoikeuden ja -kyvyn vahvistaminen sekä yksilönvapauden edistäminen*. Tarkastelkaamme seuraavaksi, miten yksilönvapauden ja valtion suhteet on järjestetty heterovaltioissa ja miten ne pitäisi järjestää homovaltiossa.

Suhteessa vapauteen valtion tehtävät on aiemmin nähty seuraavalla aatehistoriallisella tavalla. (1) *Liberalistiset* valtioteoriat on jaettu anarkokapitalistisiin, minarkistisiin ja sosiaaliliberalistisiin teorioihin. *Anarkokapitalistisen* käsityksen mukaan valtio väistämättä loukkaa yksilön oikeuksia, joten sillä ei ole moraalista oikeutusta. *Minarkistisen* käsityksen mukaan vähiten haitallinen olisi niin sanottu yövartijavaltio eli minimivaltio, jonka tehtävänä on valtion ulkoisesta turvallisuudesta huolehtiminen. *Sosiaaliliberalistisen* käsityksen mukaan on hyväksytty myös eräät yksilönvapauden kavennukset, kuten verottaminen, sillä sen kautta voidaan turvata heikoimmassa asemassa olevien asema ja varmistaa yhteiskunnan kokonaisedun toteutuminen utilitaristisen hyötymisperiaatteen mukaisesti.

Uuden ajan jälkeiset ja valistusajatteluun perustuvat (2) *demokraattiset* valtiokäsitykset puolestaan ovat pitäneet valtion tehtäviä perusteltuina myös siinä tapauksessa, että valtio rajoittaa ja vähentää ihmisyksilöiden vapautta sekä kerää veroja. Tässä suhteessa modernin valtion perustana oleva välillinen ja edustuksellinen demokratiakäsitys poikkeaa kreikkalaisen antiikin kaupunkivaltioille ominaisesta suorasta demokratiasta. Antiikin Kreikassa

valtio ei ollut institutionalisoitunut välillisen eikä edustuksellisen vallankäytön muodoksi, eikä siihen sisältynyt pakkovallan käyttöä muussa kuin ulkoisen turvallisuuden varjelemiseen liittyvässä sotilaallisessa muodossa tai sisäisen järjestyksen ylläpitoon liittyvässä suhteessa. Demokratia miellettiin vapaiden yksilöiden sivistyneeksi toiminnaksi, ja sen mukaisesti vapaat miehet kokoontuivat kaupungin torille päättämään asioista. Vaikka tällainen demokratiakäsitys saattaa kuulostaa meidän aikanamme etäiseltä ja vieraalta, toriäänestykseen ja joukkokokoontumiseen perustuva suora demokratia on edelleen käytössä jopa Keski-Euroopan sydämessä, Sveitsin liittotasavallan osavaltioissa.

Sen sijaan edustuksellinen demokratia on valistuksen vuosista asti ollut sitä, että suhteellisen pieni joukko edustajia hallitsee ja käytännössä johtaa kansaa, vaikka vallan legitimaation sanotaankin perustuvan muodollisesti kansanvaltaan. Mikäli asiaa katsotaan liberalistiselta kannalta, valtion hallintokoneistolla ja poliittisilla edustajilla voi kuitenkin olla vain ne oikeudet, jotka kansalaiset niille vapaaehtoisesti luovuttavat. Jos hallitseminen on kansan tahdon vastaista, poliittiselta hallitukselta katoaa luottamus.

Modernissa demokratiassa valtion ja kansalaisyhteiskunnan yhteenkuuluvuus luodaan sen varaan, että valtio perustetaan pakkovaltaisesti, ja sen jälkeen se kytketään keinotekoisesti yhteen kansalaisyhteiskunnan kanssa. Tämän mukaisesti myös valistusfilosofi Jean-Jacques Rousseau ajatteli, että kollektivistinen yleistahto saa määrätä ja hallita yksilöiden tahdon vastaisesti, mikäli siten toteutuu kollektiivinen vapaus eikä vapauden periaatetta loukata.[168] Modernin kansallisvaltioajatuksen luojana tunnettu G. W. F. Hegel puolestaan katsoi, että valtio sinänsä on vuosisataisen kehityksen tulos ja itseisarvo, joka merkitsee ihmisyksilöille mahdollisuutta toteuttaa ”epäitsekkäitä” päämääriä.[169] Tällainen romanttishenkinen päämäärä saattoi olla jopa oman elämän uhraaminen sodassa kansallisvaltion pelastamiseksi, eikä kyseinen kollektiivisen yleistahdon asettaminen yksilöiden elämän edelle vastaakaan enää ihmisten oikeustajua.

Kolmannen valtiofilosofisen teoriaryhmän muodostavat (3) *marxilaiset* teoriat. Niiden mukaan valtio on luokkaherruuden väline, ja se hyödyntää kansan keskuudessa vallitsevaa eriarvoisuutta. Oikeaoppiset marxistileninistit katsoivat, että valtiovallasta on tehtävä työväenluokan oman hallinnan väline, kun taas anarkistiset sosialistit ajattelivat, että valtio, kuten muutkin herruuden muodot, on tuhottava. Ajatus valtion kumoutumisesta sisältyi myös marxismi-leninismiin, mutta sillä viitattiin lähinnä kapitalistisen valtion luhistumiseen, ja sen tilalle ajateltiin voitavan rakentaa uusi sosialistinen valtio. Kylvämällä luokkatietoisuutta marxilaiset tosiasiassa lietsoivat luokkaristiriitaa ja siten haittasivat sovun, kansallisen kokonaisedun ja sosiaalisen monismin toteutumista. Kyseessä oli siis heteroideologia.

Miten homovaltion ihanteet puolestaan suhteutuvat edellä mainittuihin valtio-opillisiin teoriaryhmiin? Homoseksuaalisen valtion rakentuminen hyödyntää lähinnä liberalistisia teorioita, kun taas useimpiin modernin demokratian ja marxismin ihanteisiin homoseksuaalinen valtioihanne ja identiteettirakenne suhtautuvat torjuvasti. Niiden heikkouksia ovat vallankäytön

välillisyys, kollektiivien valta yksilöiden yli ja se, että edustuksellinen demokratia tosiasiassa vahvistaa harvainvaltaa, jolloin se muuttaa demokratian ihanteen omaksi irvikuvakseen.

Sen sijaan homovaltion ihanteet tervehtivät iloiten liberalismiin sisältyvää individualistista vapausnäkemystä, mahdollisimman suurta itsemääräämisoikeutta ja sitä, että valtion aiheuttamat haitat supistetaan minimiinsä. Asiat, jotka voidaan hoitaa yksilöllisin ja yksityisin menettelymuodoin, on mieluiten järjestettävä niin. Valtio on oikeutettu siihen asti, missä se vielä tukee yksilöiden toimintakykyä, oikeuksia ja hyvinvointia, mutta valtion määräysvallan tulee päättyä pisteeseen, jossa siitä alkaa olla enemmän haittaa kuin hyötyä. Tässä mielessä valtiolla ei ole oikeutta vaatia kansalaisiltaan esimerkiksi oman hengen luovuttamista valtiolliselle vadille sodankäynnin muodossa.

Modernin demokratian vahingollisimpia piirteitä yhteiskunnan omaakin hyvinvointia ajatellen on ollut se, että edustuksellinen demokratia vaatii erottamaan valtion ja kansalaisyhteiskunnan käsitteellisesti, mutta toisaalta se vaatii mieltämään ne myös samoiksi asioiksi, jolloin *valtion* varjopuolet näyttäytyvät helposti *koko kansalaisyhteiskunnan* ongelmina. Kansalaisten syyttäessä *valtiota* byrokraatit voivat kääntää asian nurin ja moittia *kansaa* sillä perusteella, että byrokraattisen virkavallan oikeutuksen voidaan väittää olevan lähtöisin kansalta.

Tosiasiassa vallan tukeminen kansanvaltaan on aina vain näennäistä, sillä vaaleissa annettu ääni välittyy edustuksellisen demokratian ja puoluekoneiston kautta. Tämän tyyppinen heteroseksistiseen riippuvuuteen perustuva demokratia ei voikaan kelvata esikuvaksi direktiiviselle ja projektiiviselle homovaltiolle. Homovaltiossa noudatettava demokratiakäsitys seurailee antiikin Kreikasta tunnetun *suoran* demokratian muotoja. Suoran demokratian toteuttamiseen on nykyään useita teknisiä välineitä, kuten sähköinen äänestys, joita heterovaltioiden poliittinen eliitti ei ole halunnut ottaa käyttöön koettaessaan välttää oman valtansa vähenemisen. Sen sijaan homovaltiossa niitä hyödynnetään täysimittaisesti.

Marxismista homoseksuaalinen valtioihanne hyväksyy kumouksellisuuden sekä pyrkimyksen määritellä valtion koko tehtävä uudelleen. Homovaltio on siinä myönteisessä mielessä monistinen, että se toteuttaa unelmaa yhtenäisestä kansasta. Homoseksuaalinen valtio tähtää luokkajaon kumoamiseen sekä tasa-arvon ja oikeudenmukaisuuden jakamiseen tasapuolisesti koko kansan kesken. Sen sijaan totalitarismille tyypillisiä piirteitä, kuten valtion kerrostumista hierarkkiseksi ja keskusjohtoiseksi rakenteeksi, ei sallita, vaan marxismin alkuperäisen idean mukaisesti valtiobyrokratian tulee kuihtua pois. Ihmisten yhteiskunta ja toiminta organisoituvat silloin vapaasti erilaisten yhteenliittymien ja yhteistoiminnan muotoihin, aivan niin kuin modernin ajan anarkistit katsoivat.

7.1.4. Kannattaako kansallisvaltio?

Homovaltion lähtökohtana on kansakunnaksi järjestäytyminen sekä oman kansallisen identiteetin tunnistaminen ja tunnustaminen. Valtion motiivina on yksilöllisen tahdon ja elämäntavan varmistaminen. Sen ilmaisuna homoseksuaalinen kansakunta pyrkii toteuttamaan omaa direktiivistä ja projektiivista maailmasuhdettaan suvereenin valtion muodossa. Muutama periaatteellinen kysymys on kuitenkin esittämättä ja vastausta vaille. Missä homovaltio sijaitsisi ja kuinka se suhteutuisi nykymaailmassa vallitsevaan globalisaatioon? Onko kansallisvaltioilla enää merkitystä maailmassa, jonka sanotaan yhdentyvän taloudellisesti ja sosiaalisesti? Ja jos kansallisen ajattelun merkitys on vähentynyt, kannattaako homoseksuaalienkaan järjestyä kansallisvaltioksi?

Organisoitumisen motiivit olisivatkin kenties vähäisiä, jos heterovaltiot eivät lisäisi valtioksi järjestymisen painetta kohtelemalla homoseksuaaleja huonosti useissa maailman maissa. Valtion muodostamiseksi on siis sekä työntö- että vetotekijöitä. Homoseksuaalien yhteenkuuluvuuden tunne on heterovaltioiden rajat ylittävää niin, että homojen motiiveja kansakuntana esiintymisen puolesta voidaan pitää yhtenä maailman vahvimmista.

Kaikkialla, missä me kohtaamme, tunnistamme helposti toisemme ja tunnemme kansallisuudesta, rodusta tai ihonväristä riippumatonta yhteenkuuluvuutta. Tämän voinee ymmärtää vain olemalla itse homoseksuaali ja kokemalla asiat sisältä päin. Menetpä homoseksuaalina homojen suosimaan diskoon missä päin maailmaa tahansa, sinut otetaan vastaan iloisesti. Yhteenkuuluvuuden tunne on eri-ikäisten ja erirotuistenkin ihmisten kesken niin vahvaa, että syntyy tunne oman perheen jäsenyydestä. Se saattaa johtua samaan sukupuoleen perustuvasta merkitysten konstituutiosta. Se voi johtua myös siitä, että luotamme toisiimme, sillä voimme uskoa toinen toisemme kohdanneen elämässään samanlaisia kokemuksia. Ehkä se johtuu myös yhteisestä vihollisestamme, joka on heteroseksuaalinen valtakulttuuri. Tältäkin kannalta edessä on vaikea kysymys: onko järkevää organisoitua vain johonkin tiettyyn paikkaan sijoittuvaksi kansallisvaltioksi, kun oma kulttuurimme on kosmopoliittista ja rajat ylittävää?

Kysymykseen voidaan vastata, että kansallisvaltio ja kosmopoliittisuus eivät ole vastakohtia. Onhan juutalaisillakin oma Israelinsa, vaikka suuri osa maailman juutalaisista on hajaantunut ympäri maapalloa. Näin ollen me homoseksuaalit voisimme aivan hyvin jatkaa elämäämme myös heterovaltioissa, mutta homoseksuaalien kansallisvaltio antaisi identiteetillemme uudet kasvot. Se loisi meille uskottavuutta ja syventäisi äänenpainojamme myös heterovaltioiden sisällä. Tästä syystä homoseksuaalien olisi pitänyt perustaa jo kauan sitten oma kansallisvaltio organisoimalla esimerkiksi Platonin ”Valtiossa” kuvattu filosofinen elämäntapa käytännöksi.

Myös globalisaation ilmiöillä saattaa olla annettavaa homoseksuaalisen kansakunnan järjestyessä valtioksi. Käytännössä kaupan ja teknologian

muutokset ovat usein edeltäneet poliittisia muutoksia. Globaali tietotekniikka on eräällä tavalla ennakoinut uudenlaisia mahdollisuuksia kansakunnaksi organisoitumiseen. Homovaltion esiaste toteutuu tälläkin hetkellä homoseksuaalien keskinäisenä yhteydenpitona Internetissä, josta löytyy tuhansia homoille tarkoitettuja sivustoja ja keskustelukanavia. Mutta se ei riitä. Valtiohan on väistämättä *organisaatio*, mutta globaalina näyttäytyvä kansanyhteisö ei vielä ole. *Gay*-kansa elää tietenkin jo nyt kosmopoliittisena *yhteisönä*, mutta se on kuitenkin saavuttanut vasta heimoasteen järjestäytymättä *kansakunnaksi* saati valtioksi. Omassa maattomuudessaan homot ovat voineet antaa globalisaatiolle myös eräänlaisen kielteisen mallin.

Kun valtioiden muutokset seurailevat taloudellisen ja sosiaalisen sekä informaatioteknologian muutoksia, kuten yhdistyvässä Euroopassa, on niihin liittyvä globalisoituminen merkinnyt perinteisen kansallisvaltion romuttumista. Samalla kun Internet ja globalisaatio ovat murentaneet heterovaltioita, ne ovat tulleet vahvistaneiksi *homojen* kansallista yhteenkuuluvuutta. Tämä muutos on ollut heteroille kielteistä, sillä siihen on liittynyt paljon haittoja, kuten työn ja pääomien pakenemista yksilöiden päätösvallan ulottuvilta ja kansallisesti hallituista valtioista. Näin ollen heterovaltioissa koetut kielteiset esimerkit globalisaatiosta suosittavat myös homoseksuaalisen kansallishengen vahvistamista ja oman valtion perustamista. Globalisaatioon liittyneet muutokset ovatkin yleensä rohkaisseet uusien kansallisvaltioiden perustamiseen. Perinteisten heterovaltioiden romahtaessa syntyy *tilaisuus* homovaltiolle, joka on jo olemassa kansakunnan muodossa.

Homovaltio ei ole hierarkkinen eikä kansalliskiihkoinen valtio, vaan se perustuu *itseorganisoitumisen* periaatteeseen. Globaalin homoseksuaalisen yhteisön pitäisi vain tiedostaa oma kansakunnan luonteensa ja perustaa oma valtio yhteistoiminnassa koko kansainyhteisön kanssa. Luontevin tie homovaltion fyysiseksi ja ajallispaikalliseksi järjestäytymiseksi tapahtuu *ghettoutumisperiaatteella*, jonka vallitessa homot vähitellen muuttavat tietylle alueelle ja julistautuvat aikaa myöten itsenäiseksi.

Homoseksuaalien globaali yhteisö ja homojen itseorganisoitumiseen perustuva valtio täydentävät toisiaan. Yhtäältä homovaltio oikeuttaa, edustaa ja kohottaa homoseksuaalisen vähemmistön asemaa yleismaailmallisesti, mutta toisaalta homovaltio perustuu maailmanlaajuisen homoyhteisön hallintaan. Homovaltio toimii sisään muuttamiseen perustuvalla kibbutsiperiaatteella, ja sen jäseniksi voivat hakeutua kaikki homoseksuaalit.

Oikeus homovaltion kansalaisuuteen on vain homoseksuaaleilla, jolloin kansalaiseksi haluavien on todistettava homoseksuaalisuutensa. Kansalaiselle lankeavat kansalaisen oikeudet ja velvollisuudet. Homovaltio ei perustu kansalaisten biologiseen lisääntymiseen, kuten heterovaltio, vaan oikeuteen asua maassa ja elättää itsensä tekemällä työtä. Niinpä homovaltion elinkeino- ja ammattirakenne onkin kokonaan toisenlainen kuin heterovaltiossa. Kansalaisuuden saamiselle keskeistä on se, että kansalaisuutta anova homoseksuaali sitoutuu edistämään homovaltion yhteistä tavoitetta eli pyrkimystä luoda vapaat ja yksilölliset elinolot jokaiselle homoseksuaalille. Muilta osin homovaltio on tavanomaisen oikeusvaltion pienois-malli – mutta

tarkoin meidän arvojamme ja tarpeitamme varten sovellettuna. Homovaltiolle on ominaista minimityön periaate, jonka mukaan työtä tehdään vain sen verran, mikä on riittävää elämisen ja hyvinvoinnin takaamiseksi. Tarkoituksena on taata ihmisille ruoka, juoma ja suoja kylmyydeltä. Sopiva aika työskentelyyn voisi olla esimerkiksi neljä tuntia päivässä, mutta muutoin ihmiset keskittyisivät filosofian harjoittamiseen, keskusteluun ja seurusteluun.

7.2. HOMOSEKSUAALINEN VALTIOUTOPIA

Julkisessa sanassa, tieteessä ja järjestöretoriikassa on puhuttu laveasti heteroseksuaalisesta valtakulttuurista ja homoseksuaalisesta erityiskulttuurista. Mutta mitä tuo sana ”kulttuuri” oikeastaan merkitsee ja mikä kulttuuri on? Riittääkö etninen kansakunnaksi jäsentyminen valtion perustaksi, ja muodostammeko tarpeeksi yhtenäisen kulttuurin perustaaksemme valtion?

Jo sana ”kulttuuri” on pohjimmiltaan heteroseksistinen. Kantasanaansa ”kultti” liittyen sillä tarkoitetaan yhteisöä, jolle ovat ominaisia jumalten palvelemiseen liittyvät menot. Ne liittyvät ontologiseen jumalahypoteesiin, jonka takana vallitsee heteroseksuaalinen tunnedynamiikka. Kulttuurin käsitettä vaateliaampi onkin sivilisaation käsite. Kulttuuri voi olla moraalisessa mielessä itseään tiedostamaton ja jopa raaka. Tämä näkyy esimerkiksi totemismia harjoittavien alkuasukasheimojen elämässä. Siihen saattaa liittyä rituaalimurhia ja uhraamista, mutta kaikesta huolimatta sitä pidetään hyväksyttynä osana ihmisten elämää, aivan niin kuin suurvaltojen asevarusteluakin, jonka kautta supervallat uhkaavat itseään, toisiaan ja koko ihmiskuntaa. Tämä on osa heteroseksuaalista valtakulttuuria.

Sen sijaan homojen yhteiselämässä on kysymys *sivilisaatiosta*. Sivilisaation käsitteen taustalla on sama sana kuin sivistyksen käsitteenkin taustalla. Se on latinan kielen *civis*, joka tarkoittaa ’kansalaista’. Sivilisaatiolle on ominaista sen jäsenten mahdollisimman korkea tietoisuus, kansalaisuus. Juuri siksi homovaltio muodostaa *homoseksuaalisen sivilisaation ja kansakunnan* erotuksena erityis- ja valtakulttuureista: sivilisaatio on sivistystä, kun taas kulttuuri koostuu vain itseään tiedostamattomista kulteista.

Homoseksuaaleja on kautta aikojen sanottu kansaksi, esimerkiksi ilmaisussa ”gay-kansa”. Tämä arvomääre tosin on lähinnä heteroiden antama. Perinteisesti kansakunnan ja kansan omaksi ryhmäksi erottamisen kriteereinä on pidetty yhteistä kieltä ja kulttuuria mutta myös rotua. Homoseksuaalisuuskin on ominaisuus, jota on joskus pidetty rodun kaltaisena piirteenä. Onko tällaiselle ajattelulle sitten filosofisia perusteita? Aivan riippumatta rotuajattelun *biologisesta* taustasta ihmisten voidaan ajatella jakautuvan eri rotuihin heidän selvästi havaittavien ulkoisten ominaisuuksiensa perusteella eli *fenotyyppisesti*. Tässä mielessä rodut ovat fenomenologisia tosiasioita. Mutta myöskään biologista näkemystä ihmisrotujen geneettisestä perustasta ei ole koskaan kumottu, vaikka onkin väitetty, että erot eri rotujen geeneissä

ovat ”pieniä”. Tässä asiayhteydessä pienetkin erot tuottavat merkittäviä havaittavia ominaisuuksia.

Rotuajattelua arvosteltaessa kritiikki puolestaan ei ole yleensä kohdistunut siihen tosiasiaan, että *on olemassa* erilaisia rotuja. Sen sijaan arvostelu on ollut poliittista. Se on pyritty tukemaan siihen käsityskantaan, että jos joitain tiettyjä rotuja pidetään *parempina* tai *oikeutetumpina* kuin toisia, alkaa ilmetä *poliittisia* pulmia. Näin ollen rotuajattelun vastustus ei ole kohdistunut rotujen *olemassaoloon sinänsä* vaan poliittisiin johtopäätöksiin, joita kyseisen tosiasian pohjalta voidaan tehdä, mikäli yhtä rotua väitetään jossakin suhteessa paremmaksi kuin toista. Rotujen olemassaolon ja ihmisten erilaisuuden *tosiasiaa* ei kuitenkaan pidä kieltää sillä perusteella, että siihen liittyy myös *mahdollisuus* johdella erilaisuuteen perustuvia arvoarvostelmia. Moitittaessa rotuajattelua epäkorrektiksi ei ole myöskään pohdittu, millaisiin levottomuuksiin rotujen olemassaolon ja ihmisten välisten erojen *kiistäminen* johtaisi, sillä sehän merkitsisi yhden todellisuuteen sisältyvän tosiasian ja ihmisten erilaisuuden kieltämistä.

Myös homoseksuaalisuutta voidaan pitää rodun kaltaisena ominaisuutena, joka ilmenee ihmisten käyttäytymisessä ja meidän pyrkimyksissämme. Ihmiset jakautuvat aidosti eri rotuihin. Koska tässä teoksessa esitetty argumentaatio perustuu fenomenologiseen ajatteluun ja yhteiskunnallisten ilmiöiden tulkintaan, ei väitteiden perustelemiseksi tarvita biologistista todistelua: tässä teoksessa homoseksuaalisuutta ei pidetä ensisijaisesti biologisena ominaisuutena vaan enemmänkin arvoista ja elämäntapavalinnoista seuraavana ja käyttäytymisessä havaittavana ominaisuutena. Mutta rinnastus biologisesti olemassa oleviin rotuihin havainnollistaa hyvin myös etnisen järjestäytymisemme oikeutusta.

On tärkeää huomata, että edellä lausuttu käsityskanta ei sisällä rasismia eli rotusortoa. Ihmiskunta jakautuu todellakin eri rotuihin, ja sen perusteella ihmisillä on erilaisia ominaisuuksia. Ihmisten ominaisuudet saattavat olla myös eri tavoin arvokkaita riippuen siitä, missä yhteyksissä ne ilmenevät.

Esimerkiksi työelämässä taipumuksillamme on erilainen arvo, ja olisi valheellista kieltää tämä tosiasia. Silti tämä ei merkitse, että ihmisten *ihmisarvo* riippuisi siitä, mitä ominaisuuksia meillä on. Kaikkien ihmisten ihmisarvo onkin luovuttamaton, ja sen mukaisesti ihmiset ovat yhdenvertaisia. Pelkän poliittisen korrektiuden vuoksi olisi toisaalta perusteetonta kieltää se, että olemme myös tärkeissä suhteissa erilaisia. Jos siis ajattelemme johdonmukaisesti, huomaamme, että vasta tunnustaessamme toistemme erilaisuuden voimme tunnustaa olevamme myös tasavertaisia.

Mitä pahaa onkaan siinä, että edustamme eri rotuja? Ilman erilaisuutta ei voi olla filosofisia arvostuksia, ja näin ollen rotuajattelu vain vahvistaa oikeutamme olla oma itsemme. Rotuopin kielteiset puolet johtuvat heteroseksuaaliselle ajattelutavalle ominaisesta käsityksestä, että rotujen välillä pitää olla *kilpailua*. Kilpailu puolestaan saa aikaan monenlaista pahaa, ja myös rotuajattelun kielteiset puolet johtuvat siitä. Rotuajattelun heikkous ei siis ole se itse vaan siihen liitetty *kilpailuideologia* sekä sen mukaiset näennäismoraaliset tuomiot. Vasta siitä syntyy rotusortona tunnettu ilmiö.

Mikä asema homoseksuaalisuudella sitten on ihmisrotujen keskellä? Muodostammeko oman rodullisen vähemmistömme? Entä muodostammeko rotumme perusteella kansakunnan? Edellä esitettyihin kysymyksiin vastaan myönteisesti: kyllä. Meidän erottautumisperusteemme ei tosin ole ihonväri eikä mikään muukaan ensisijaisesti biologiseksi luokiteltava seikka vaan *käyttäytymisominaisuutemme*. Koska kyseessä ei ole biologinen ominaisuus vaan ihmistajunnassa, kokemuksemme kokonaisuudessa ja sosiaalisella toimintatasolla ilmenevä piirre, se ei ole olemukseltaan genotyyppinen ominaisuus vaan voidaan todeta fenotyyppisesti: havaittavana käyttäytymisenä.

Kansakunnaksi organisoituminen ei tietenkään edellytä välttämättä mitään biologista erottautumisperustetta. Kansakunnathan ovat järjestäytyneet erillisiksi valtioiksi Euroopassakin niiden etnisestä yhtenäisyydestä riippumatta. Me homot puolestamme edustamme useaa eri kansallisuutta. Lisäksi puhumme eri kieliä. Riittävätkö siis sukupuoliseen suuntautumiseen liittyvät yhteiset käyttäytymisominaisuutemme kumoamaan välillämme vallitsevien muiden erojen merkityksen? Tähän kysymykseen vastaan, että riittävät. Käytännössä asia on niin merkittävä, että se ylittää kaikki valtioksi organisoitumisen perinteiset vaatimukset, kuten yhteisen kielen. Silti olemme olleet lippu ja kansakunta ilman valtiota.

Homoseksuaalisuus on perusteltu syy muodostaa oma kansallisvaltio. Lähtökohtana ei tule kuitenkaan olla pelkkä ”seksuaalinen suuntautuminen” sinänsä vaan kaikki ne eroavuudet, joiden vuoksi homoseksuaalien elämäntapa ja arvomaailma poikkeavat heteroiden elämästä. Hankkeen käynnistyttyä eurooppalaisen kulttuurin piirissä voitaisiin ensimmäisen kansallisvaltion rinnalle perustaa myöhemmin myös muita homoseksuaalisia valtioita. Ne voisivat jäsentyä kielen tai muiden ominaisuuksien mukaan ja sijaita eri puolilla maapalloa sekä muodostaa keskenään kommunikoivan verkoston.

Muodostuessaan Internetissä elävästä verkostosta homovaltion tulee kuitenkin olla ulkopuolisiin ryhmiin nähden eksklusiivinen eli poissulkeva, vaikka se toteutuukin kirkkaassa päivänvalossa. Syynä siihen on halu säilyttää homovaltion suvereniteetti ja toimintakyky. Homovaltio on aluksi homomiesten keskinäiseen yhteydenpitoon perustuva henkinen liitto – ja kuten Herakleitoskin osuvasti sanoi: ”Näkymätön liitos on näkyvää vahvempi.”[170]

7.2.1. Tulevaisuudenutopia vai tilautopia?

Vielä 1960-luvulla toimintamme ei ollut sillä tavoin tietoista kuin valtion muodostaminen olisi vaatinut. Toisaalta emme ole pyrkineet myöskään jälkeenpäin perustamaan valtiota, sillä seksuaalivähemmistöliike omaksui sopeutumispolitiikan. Eräs ongelma, jonka vuoksi kansallisvaltiota ei koskaan perustettu, liittyy fyysisen paikan ongelmaan. Planeettamme viimeiset maa-alueet jaettiin 1800-luvun lopussa. Heimoja vastaan käydyistä valloitussodista asti ihmiskunta on sotinut alueista väestönkasvun keskellä. Toisaalta homovaltion perustamiselle ei ole nykyään sen uskottavampia esteitä

kuin heterovaltioidenkaan olemassaololle. Uusia kansallisvaltioita syntyy spontaanisti koko ajan myös Euroopassa, kun vanhat valtiot repeilevät ja uusia syntyy yhdistymisten tai itsenäiseksi julistautumisten kautta. Maapohja pysyy, vaikka valta vaihtuu.

Homovaltion edellytyksenä on homoseksuaalisen sivilisaation voitto heteroseksuaalisen valtakulttuurin normeista. Mutta miten homovaltioon voidaan päästä? Millainen on sen olemus. Vastaus on, että homovaltio *on jo olemassa:* toteutumistaan odottavana utopiana. Melkein kaikkia valtioita on edeltänyt kirjallisesti julkituotu utopia.

Kreikan kielestä juurensa juontava sana ”utopia” koostuu kahdesta osasta. Kantasana *topos* tarkoitti alun perin ”paikkaa”, kun taas etuliite *u* kieltää perustermin merkityksen. Niinpä ”utopialla” viitataan ”paikattomaan tilaan”. Se on asiantila, jota ei ole – ainakaan vielä. Utopiat on yleensä jaettu paikan utopioihin eli *tilautopioihin* ja aikautopioihin eli *tulevaisuudenutopioihin*. Tilautopiat ovat kertomuksia, joissa toivottu valtio ajateltiin perustettavaksi johonkin kaukaiseen paikkaan. Se saattoi sijoittua esimerkiksi paratiisisaarelle taivaanrannan taakse. Mahdollisuudet tällaiseen kuvitteluun olivat uuden ajan alussa hyvät, sillä maailmassa oli paljon paikkoja, joissa kukaan ei ollut vielä käynyt.

Esimerkkinä tilautopiasta on Thomas Moren teos *Utopia* vuodelta 1516. Sen kirjoittajaa pidetään myös ensimmäisenä, joka käytti utopian käsitettä sen nykyisessä merkityksessä. Tilautopiat sijoitettiin tunnetun maailman ulkopuolelle, jota turmelus ei ollut pilannut. Sen sijaan tulevaisuudenutopiat suunniteltiin haaveiden päämääränä viittovaan tulevaisuuteen, joka saatettiin nähdä joko aivan läheisenä, toteutumistaan odottavana asiantilana, tai huomattavasti kauempana, etäisyyksien päässä tavoiteltavana todellisuutena. Maailman tultua vähitellen tutuksi tulevaisuudenutopioille täytyi löytää paikka maantieteellisesti tunnetun maailman sisäpuolelta, mutta sitä, *minne* haaveiltu yhteiskunta tarkalleen ottaen pystytettäisiin, ei tiennyt kukaan, kuten ei myöskään sitä, milloin se saataisiin valmiiksi.

Esimerkin yhtäaikaisesta paikan utopiasta ja tulevaisuudenutopiasta tarjoaa Francis Baconin *Uusi Atlantis* (*Nova Atlantis*) vuodelta 1626. Sen mallina oli Platonin kertomus Atlantiksesta, jota pidettiin muinaisuudessa vallinneena tarujen saarena. Teoksessa kuvaillun Bensalemin maan piti olla tällainen uusi Atlantis, tulevaisuuteen siirrettynä. Utopiat sijoitettiin 1700-luvulta lähtien säännönmukaisesti tulevaisuuteen, jolloin utopistisuus ja edistysusko alkoivat merkitä samaa asiaa.

Utopiat elivät alun perin kuvitelmina ja toiveina. Kummallekin utopiatyypille oli ominaista se, että ne saattoivat joko rohkaista aktiiviseen toimintaan utopioiden toteuttamiseksi tai lannistaa inhimillistä toimeliaisuutta. Jos utopia tuntui helposti saavutettavalta, ihmiset voivat luopua ponnistelemasta sen hyväksi. Jos taas utopia näyttäytyi vaikeasti tavoitettavalta, se saattoi motivoida ihmisiä sinnikkäämpään toimintaan. Optimistinen ennuste voi siis ohjata ihmisiä pelkkään passiiviseen odottamiseen aktiivisen toiminnan sijasta. Toisaalta utopiaan liittyvä pessimistisyys saattoi aktivoida ihmisiä heidän aikeissaan korjata oloja ja puuttua kohtaloonsa.

Mutta myös päinvastaisesta on näyttöä, kun optimismi lietsoo optimismia ja pessimismi pessimismiä. Juuri nämä kasautumisvaikutukset ovat useimmiten toteutuneet, kun utopioita on pyritty elämään todeksi.

Homoseksuaalinen valtioutopia haluaa luonnollisesti rohkaista ihmisiä, ja se hyödyntää *sekä* tilautopian *että* tulevaisuudenutopian ihannetta. Homoseksuaalisen valtioihanteen on oltava paikan utopia, sillä tavoitteena on fyysisesti olemassa oleva kansallisvaltio. Koska sitä ei toistaiseksi ole, utopian pitää tähdätä myös tulevaisuuteen.

Viimeksi mainittuun seikkaan liittyykin homoseksuaalisen valtioutopian kolmas tärkeä ominaisuus: se on henkinen tila. Homoseksuaalinen yhteisö perustuu yhteiseen arvo-, merkitys- ja symbolimaailmaan. Siihen liittyy myös Jumalan transsendentaaliseen rakastamiseen sisältyvä ajatus taivaan valtakunnasta maan päällä. Homoseksuaalinen valtio koostuu samaa sukupuolta olevien ihmisten yhteiseen merkityskonstituutioon perustuvasta yksimielisyydestä ja harmoniasta, jonka vallitessa erillisyyden kokemus poistuu, ihmisten ja jumaluuden kuilua ylläpitävä irrallisuus kumoutuu ja ihmiset lepäävät olevaisen perimmäisissä juurissa kiinni. Tällainen valtion määritteleminen ei kerro mystisemmästä eikä haaveellisemmasta maailman ymmärtämisen tavasta, vaan todellisemmasta. Konkreettisen toteutumisyhteytensä se saa homoseksuaalisessa elämäntavassa ja rakkaudessa.

Tilautopioiden ja tulevaisuudenutopioiden koordinaatistoa täydentävät nykyään virtuaaliset utopiat, jotka sijaitsevat Internetissä. Myös homovaltio toteutuu aluksi pelkkänä homojen keskinäisenä yhteydenpitona maailman ympäri levittäytyneen tietoverkon kudoksessa. Tässä vaiheessa se on enemmänkin liike kuin valtio. Ajanoloon sen tulee kuitenkin ottaa itselleen ajallispaikallinen muoto.

Utopistinen vaihe on valtion muodostumiselle tärkeä, ja sen todistaa nykyisten kansallisvaltioiden historia. Jokainen valtio on alun alkaen ollut vain mielikuvituksellinen luomus, ja useimpien olemassaolo on sitä myös nykyisin. Esimerkiksi Suomen valtio on olemassa vain ihmisten keskinäisinä vallan käyttöä koskevina *sopimuksina* kansalaisiksi määriteltyjen ihmisten *tajunnassa*. Tässä mielessä myös homovaltio on olemassa jo heterovaltioiden sisällä eräänlaisena utopiana. Ajallispaikallinen valtio saattaa myös osoittautua maailman homoseksuaaliselle väestölle ahtaaksi, joten globaalin Internet-valtion on syytä jäädä olemaan fyysisen valtion rinnalle. Periaatteen on oltava: Antakaa maattomalle kansalle kansaton maa!

Entä onko homoseksuaalinen valtioutopia uskottava, tai uskonko itse sen toteutumiseen? Vastaan seuraavasti: paljon enemmän uskon homovaltion toteutumiseen kuin siihen, että avaruudesta löytyy elämää, vaikka siihenkin uskovat tieteiden piirissä monet. Omasta mielestäni juuri he tekevät itsestään todellisia taivaita tavoittelevia ufo-olentoja, kun taas homovaltion toteutumiseen luottavien jalat ovat maassa. Homoseksuaalinen valtiofilosofia on siis idealistista realismia, aivan niin kuin Platonin filosofiakin.

7.2.2. Athlon ja Celebration

Maailmassa ei ole koskaan ollut homoseksuaaleille pyhitettyä valtiota mutta kylläkin monenlaisia homojen asuttamia lähiöitä sekä alueellisia irtautumispyrkimyksiä. Tunnetuimpia ovat San Franciscon homoyhteisö ja eräät muut Yhdysvaltojen suurkaupunkien homokorttelit. Niissä seksuaalisuuden perusteella tapahtuva tilankäyttö ja alueellinen jäsentyminen ovat näkyneet vanhoja eurooppalaisia kaupunkeja selvemmin, sillä ne on rakennettu modernin yhteiskunnan sosiaalisia rakenteita myötäillen. Kansainväliseen käyttöön yleistynyt käsite *gay village* saikin alkunsa New Yorkin Greenwich Villagesta alkaneista Stonewallin mellakoista, kun taas nimityksen ”homoghetto” alkujuuret ovat ghetoiksi kutsutuissa eurooppalaisissa juutalaiskortteleissa. Euroopassa näitä ”homokyliä” ovat edustaneet esimerkiksi Lontoon, Amsterdamin ja Berliinin seksuaalivähemmistöyhteisöt, Barcelonan *gay citta* ja eteläisessä Italiassa sijaitseva Caprin saari, jolle on keskittynyt paljon homojen lomanviettotoimintaa. Juuri nämä ovat homoseksuaalien omimpia ”diplomaattialueita”, vaikka perimmältään ne kertovat siitä, että maalta muuttavat homot ovat aina pakolaisia: seksipakolaisia.

Myös homojen poliittisista separatismipyrkimyksistä on näyttöä. Vuonna 1982 Yhdysvaltojen Key Westiin kuuluvat saaret, joiden asukkaista yli 70 prosenttia on homoseksuaaleja, käytti USA:n perustuslakiin sisältyvää oikeuttaan irtautua liittovaltiosta julistautuen itsenäiseksi ”Conchin Tasavallaksi” (*Conch Republic*). Tuo nimitys tulee ”kansalaista” tarkoittavasta alkuperäisväestön käyttämästä sanasta, ja irtautumisen syyksi ilmoitettiin liittovaltion vaikeuttama matkustuspolitiikka. Yhdysvaltojen hallitus huolestui asiasta ja ”osti” saaren takaisin lupaamalla sen elinoloihin parannuksia. Lopulta Yhdysvallat vuonna 1995 kuitenkin myös valloitti saaren panssarivaunuilla ja vesitykeillä ilmoittamatta järjestämästään ”sotaharjoituksesta” etukäteen kaupungille. Homoseksuaalisen kirjailija Tennesee Williamsin ja muotisuunnittelija Calvin Kleinin kotipaikkana tunnetulla Conchilla oli ollut pitkään muun muassa homoseksuaalinen pormestari. Yhä edelleen valtio myy muistona itsenäisyydestään Conchin tasavallan passeja sekä järjestää itsenäisyyspäiväjuhlia muutoinkin laajan juhlariehuntansa ohella. Vaikka aurinkosymbolilla koristetun homotasavallan lippu julistikin mottonaan toiveikkaasti ”We seceded where others failed [Me irtaannuimme kun muut epäonnistuivat]”, homojen alueelliset ja sosiaaliset itsenäistymispyrkimykset suostuttiin näkemään tässäkin tapauksessa vain ”alakulttuurin protesteina”, mitä ne eivät olleet. Tapauksen symbolinen merkitys oli suurempi kuin sen välittömät seuraukset, sillä ne toivat homojen valtiolliset pyrkimykset ensi kertaa päivänvaloon.

Minä olen Suomen tunnetuimman kuvataiteilijan, Tom of Finlandin, henkinen jälkeläinen. Kirjoitan tätä manifestia pääkaupunkimme Helsingin keskustassa, vain muutaman sadan metrin päässä Tomin kotikulmilta eli talosta, jossa hän asui, sekä puistosta, jota hän piti metsästysmaanaan. Myös

minä asun eräänlaisessa *gay villagessa:* rokokoohenkistä Jugendia edustava amsterdamilaistyyppinen kotitaloni sijaitsee homoseksuaalien suosiman kävelykadun varrella. Neljä kerrosta erkkerihuoneeni alapuolella kuhisee vilkas yöelämä, kun toinen toistaan söpömmät homopojat jonottavat viereisessä talossa sijaitsevaan homodiskoon, joka on tällä hetkellä Pohjoismaiden suurin. Kotini on varmaankin paikallisten homoravintoloiden ja -kahviloiden matemaattisessa keskipisteessä. Silti minulla ei ole paljoakaan tekemistä yöelämän kanssa, vaan omistaudun hankkeilleni Tom of Finlandille tyypillisellä vakavuudella.

Meidän suomalaisten on usein vaikea ymmärtää maamme korkeaa asemaa maailman homoyhteisössä. Tullessaan Suomeen monen ulkomaalaisen homoseksuaalin ajatuskuplassa häivähtelee kultahippuja säkenöivä toive saapumisesta todelliseen homoparatiisiin, Tomin kotimaahan. Suomeen rantautuminen onkin edustanut monelle homolle symbolista kaapista tulon rituaalia, ja he ovat kokeneet astuvansa kuin pyhälle maalle. Eri asia tietenkin on, mitä mieltä he ovat olleet täältä lähtiessään. Suomi on ikävä kyllä aivan yhtä kurja heteromaa kuin kaikki muutkin; ilmastonsa puolesta se on yksi kaikkein ikävimmistä. Mutta suomalaiset lähtökohtani ovat antaneet hyvän pohjan homoseksuaalisen valtion luonnostelemiselle.

Ei Tominkaan poliittinen identiteetti paikantunut mihinkään heterovaltioon, vaan hän loi itse oman todellisuutensa, joka tuli sananmukaisesti lihaksi useiden homoseksuaalien elämässä. Tätä nykyä hän on paitsi Suomen tunnetuin kuvataiteilija maailmalla, myös homoseksuaalisen maailman tunnetuin kuvantekijä yleensä. Hänen piirroksensa ovat vaikuttaneet lukemattomien homojen tapaan ymmärtää itseään ja myös heteroiden tapoihin nähdä meidät. Hänen ikonimaiset piirroksensa ovat meidän ”Mona Lisojamme”, jotka sallivat enemmän tulkintoja kuin terävimmilläkään psykoanalyytikoilla on antaa. Oma nimeni taas on varsin tyypillinen suomalainen nimi, ja mieluiten haluaisinkin tehdä homoseksuaalisen valtioutopiani tunnetuksi filosofisella kirjailijapseudonyymilläni ”John of Finland”. Hankkeenani ei siis ole sen enempää eikä vähempää kuin toimiminen homovaltion *founding fatherina*.

Entä minkälainen tulevan homovaltion pitäisi käytännössä olla? Sen lisäksi, että homovaltio toteutuu globaalina maailmanyhteisönä, homojen pitää saada alleen kovaa maata. Homovaltion olisi sijaittava länsimaisen kulttuurielämän keskiössä ja lähellä maailman metropoleja. Sen ilmaston pitäisi olla miellyttävä, ei liian kylmä eikä kuuma, ja kesää pitäisi olla noin kahdeksan kuukautta vuodesta. Eduksi olisi, jos valtiolla olisi sivistynyt kulttuurihistoria ja toimiva infrastruktuuri. Homovaltion pitäisi sijaita helposti tavoitettavassa paikassa ja hyvien liikenneyhteyksien varrella, jotta mahdollisimman monet homot voisivat osallistua sen rakentamiseen. Homovaltiolle olisi hyväksi, että se rajautuisi luonnonrajoihin, jotka estäisivät luvattoman maahanmuuton ja vaikeuttaisivat heteroiden hyökkäyksiä maatamme vastaan.

Näin ollen olisi luontevaa, että homovaltio sijaitsisi jollain Välimeren saarella. Sen pitäisi kuitenkin olla kohtalaisen suuri voidakseen vas-

taanottaa satojen tuhansien, jopa muutaman miljoonan, suuruisen homoväestön.

Homoilla ja lesboilla tulee luonnollisesti olla eri valtionsa. Italialle kuuluva Caprin saari on liian pieni homoille, aivan kuten homojen suosima matkailusaari Mykonoskin. Kreikalle kuuluva Lesbos taas on historiallisesta taustastaan huolimatta turhan vähäpätöinen ”lesbolandiaksi”. Homovaltion tulisi olla pinta-alaltaan vähintään Korsikan tai Sardinian suuruinen.

Ehdotankin, että vapauden, veljeyden ja tasa-arvoisuuden hengettärenä toiminut Ranska luovuttaisi valistusihanteidensa mukaisesti Korsikan saaren lesbojen käyttöön. Samoin ehdotan, että Italian valtio lahjoittaisi Sardinian saaren homoille eräänlaisena merkkinä roomalaisajan mahdistaan sekä siitä vastavuoroisesta vaikutteiden liikkeestä, jonka mukaisesti ”kaikki tiet vievät Roomaan”. Homovaltion hyväksi tapahtuva myönnytys täydentäisi sitä Italian valtion osoittamaa suopeutta, jonka merkkinä paavi Pius XI suitsutti Benito Mussolinia ”Kaitselmuksen lähettilääksi” hänen luovutettuaan katoliselle kirkolle maa-alueen Vatikaanivaltion perustamista varten vuonna 1928. Katolinen kirkko on siis nauttinut valtion suojelua.

Vaikka kirkko ei olekaan esiintynyt homojen suojelijana eikä edustajana, ristiriitaa ei syventäisi vaan pikemminkin sovittaisi se, että Italian valtio tekisi pienen myönnytyksen myös homoseksuaaleille. Annan tässä yhteydessä valtioille nimet. Homovaltio olkoon nimeltään Athlon, kun taas lesbojen valtio kantakoon nimeä Celebration. Jatkossa keskityn lähinnä miesten valtion kuvailuun.

Athlonissa asuu useaa kieltä puhuva homoväestö. Homovaltiossa ei tarvita virallista kieltä, sillä homojen kanssakäyminen ei riipu asukkaiden äidinkielestä. Homovaltiossa erikielisyys nähdään rikkautena, eikä valtiossa pyritä kielimonopoliin. Samaan sukupuoleen ja kokemusten ykseyteen perustuva merkitysten konstituutio ylittää luonnollisiin kieliin sisältyvät erot niin, että yhteisymmärrys myös eri kieliperinteitä edustavien homojen välillä voidaan saavuttaa.

Koska homovaltiossa ei kasvateta lapsia, vaan se täydentää itsensä muuttoliikkeen kautta, ei asukkaita tarvitse kouluttaa käyttämään mitään ”virallista” kieltä, toisin kuin heterovaltioissa. Homovaltion kansalaiset edustavat alkuperältään useiden eri valtioiden kansalaisia. Se on verrattavissa eräänlaiseen lomakohteeseen, jossa on turisteja useasta maasta. Niissäkin yhteistoiminta sujuu hyvin, ja ihmiset voivat itse päättää oman arkipäiväisen osallistumisensa pohjalta, millä kielellä he kommunikoivat.

Myös tiedotusvälineissä käytetään useita kieliä. Koska homovaltio on informatiivisesti avoin, saatavilla on omien julkaisujemme lisäksi myös heterovaltioissa ilmestyviä lehtiä, kirjoja, äänilevyjä ja elokuvia. Kielen merkitys kansallisen järjestäytymisen perustana on supistettu minimiinsä, ja kielitaitoiset homoseksuaalit viestivätkin sujuvasti käyttämällä useita kansallisia kieliä.

Athlonissa asuva kansakunta muodostuu eri kansoja edustavista ihmisistä. Etninen alkuperä tai ihonväri ei ole homovaltiossa tärkeä kansakunnaksi järjestäytymisen peruste. Sen sijaan homoseksuaalisuus on. Homo-

valtion kansalaisuus ja oleskeluoikeus voidaankin myöntää vain henkilölle, jonka on kiistattomasti osoitettu olevan homoseksuaali. Koska homoseksuaalit ovat vähemmistönä maailmassa, homovaltio muuttuisi varsin pian heterovaltioksi, jos oleskeluoikeus myönnettäisiin myös heteroille. Siksi homovaltion pitää olla eksklusiivinen eli heterot pois sulkeva. Sama poissulkevuus pätee biseksuaaleihin. Homovaltion kansalaisuus tai oleskeluoikeus voidaan myöntää biseksuaalille vain siinä tapauksessa, että hänen elämäntapansa ja käyttäytymisensä ovat täysin homoseksuaalisia.

Homoseksuaaliksi todistaminen on tietenkin vaikeaa, sillä monet saattavat yrittää tekeytyä homoseksuaaleiksi kansalaisuuden saadakseen, mutta selvittämisen haaste ei ole kohtuuton. Monista homoseksuaaleista näkee jo päältä, että he ovat homoja, eikä asiaa voi muuksi muuttaa. Homoseksuaaliksi osoittamisessa auttaa homojen luontainen kyky tunnistaa toinen homo. Tämän kyvyn olemassaolo on jo niin tunnustettu tosiasia, että sitä tarkoittava käsite ”gaydar” on sisällytetty muutamiin englannin kielen sanakirjoihinkin. Se on väännös sanasta ”radar” ja viittaa eräänlaiseen ”homotutkaan”, jonka avulla ”geilaamme”, ketkä ovat homoja ja ketkä eivät.

Valtion kansalaisuuden tai oleskeluoikeuden saadakseen homoseksuaalin pitää tietenkin esittää aiempaan elämäänsä liittyviä dokumentteja omasta homoseksuaalisuudestaan. Tätä omaehtoisesti tapahtuvaa homoksi osoittamista auttavat muiden luotettavien homoseksuaalien todistukset siitä, että kansalaisuuden hakija todella on homoseksuaali. Homoseksuaalisuuden toteamiseksi voitaisiin tehdä myös testejä, ja kansalaisuuden luovuttamista edeltäisi joka tapauksessa koeaika. Jos henkilö koeaikana tai sen jälkeen osoittautuu heteroksi, oleskeluoikeus otetaan yksiselitteisesti pois.

Aluksi homoseksuaalille myönnettäisiin oleskeluoikeus yhden vuoden ajaksi, ja vasta sen jälkeen hänelle voitaisiin myöntää kansalaisuus. Homovaltion kansalaisuuden saaminen ei siis olisi automaattista, sillä homovaltio toimisi alkuperäisen ajatuksensa mukaisesti eräänlaisena tilapäiseen oleskeluun perustuvana kibbutsiyhteisönä. Asukkaat olisivat tällöin heteroseksuaalisen lähtömaansa kansalaisia, mutta vuoden maassa asuttuaan voisi pitemmäksi ajaksi jäävä homoseksuaali hakea myös kansalaisuutta. Rehdille homoseksuaalille se myös mielellään myönnettäisiin. Sen sijaan heteroksi osoittautuneet karkotettaisiin viipymättä jo koeaikana, kuten myös siinä tapauksessa, että kansalaisuus olisi tullut virheellisesti myönnetyksi. Homovaltio ottaa luonnollisesti vastaan pakolaisia, sillä suuri osa maahan pyrkijöistä pakenee heteroseksuaalista valtakulttuuria, mutta heteroseksuaalisia pakolaisia homovaltio ei sulattaisi. Laittomat maahanmuuttajat homovaltio karkottaisi ja palauttaisi takaisin otettuaan heidät kiinni.

Kun homoseksuaali on saavuttanut homovaltion kansalaisuuden, hän voi itse valita, pitääkö hän kaksoiskansalaisuuden vai luopuuko hän heterovaltion kansalaisuudesta jääden pysyvästi homovaltion kansalaiseksi. Homovaltion pysyvät asukkaat eli kansalaiset muodostavat sen kantaväestön. Heillä on täydet kansalaisoikeudet, joihin kuuluu muun muassa vaalikelpoisuus ja oikeus osallistua demokraattiseen päätöksentekoon vaaleissa sekä muissa julkisissa äänestyksissä. Poliittiseen päätöksentekoon saisivat osal-

listua vain kansalaisuuden saaneet asukkaat, mutta oikeus elinkeinon harjoittamiseen tai muuhun taloudelliseen toimintaan olisi kaikilla. Jokaisella maassa oleskelevalla olisi myös verovelvollisuus ja oikeus nauttia homovaltion palveluista. Homovaltioon saapuminen edellyttää sitoutumista maassa asumiseen vähintään vuodeksi, jonka jälkeen homoseksuaalin on valittava, hakeeko hän kansalaisuutta vai poistuuko hän maasta. Pelkkää oleskeluaikaa ei voitaisi lyhentää eikä pidentää, mutta se voitaisiin myöntää rajoittamattoman monta kertaa uudelleen, kuitenkin vähintään vuoden mittaisen tauon välein. Tämä ohjaisi organisoimaan toistuvan oleskelun pysyväksi kansalaisuudeksi.

7.2.3. Väestöpolitiikka

Homovaltion väestö koostuu aluksi eri rotuja edustavista ja eri kieltä puhuvista homoseksuaaleista. Se hankkii väestönsä ja täydentää itsensä sisään muuttamisen periaatteella. Homovaltio kiittääkin heteroseksuaalista valtakulttuuria siitä, että se pyyteettömästi ja luotettavasti tuottaa homoseksuaalisia jälkeläisiä noin kahden prosenttiyksikön vakioteholla. Sen sijaan omaa jälkeläistuotantoa homovaltiossa ei harjoiteta. Vaikka homoseksuaalit eivät lisäänny luontaisesti, ovat lähinnä muutamat lesbot ilmaisseet haluavansa lapsia. Lasten hankintaan liittyvä elämäntapa on omine arvoineen ja normeineen kuitenkin niin heteromaista, että niiden homoseksuaalien, jotka hankkivat ja kasvattavat lapsia, tulisi asua heterovaltioissa. Heterovaltio on oikea paikka heille. Heidän elämäntapansa poikkeaa tyypillisestä homoseksuaalisesta elämäntavasta ja arvorakenteesta niin radikaalisti, että erot homoseksuaaliseen sivilisaatioon muodostuvat suuremmiksi kuin heidän yhtäläisyytensä heteroseksuaaliseen valtakulttuuriin.

Koska homovaltiossa ei tähdätä lasten hankintaan, homovaltion sosiaali- ja arvorakenne on toisenlainen kuin heterovaltion. Ei ole laajaa koululaitosta, ei päiväkoteja eikä muutakaan lajinsäilytykseen tai ylläpitoon liittyvää. Myöskään työtä ei tarvita yhtä paljon kuin heterovaltioissa, sillä homovaltio on varattu aikuisille. Tämä ei tarkoita, että homot suhtautuisivat lapsiin kielteisesti, vaan sitä, että me homot haluamme keskittyä kehittämään meille ominaista sivilisaatiotamme ja filosofialle omistautuvaa elämäntapaamme. Mikäli homovaltiossa sallittaisiin keinohedelmöitykseen perustuva lasten hankinta, olisi vaarana, että lapsista tulisikin heteroita, ja maassa syntyneinä he jäisivät asumaan homovaltioon. Näin homovaltiosta tulisi nopeasti heteroseksuaalinen. Lasten läsnäolo ohjaisi aikuisia seksuaaliseen estoisuuteen, aivan niin kuin heterovaltioissa, joissa vaaditaan erotiikan verhoamista lapsilta. Toisaalta toivotamme heteroseksuaalisesta valtakulttuurista saapuvan nuoren homoväestön mielellämme tervetulleeksi, ja monet nuoret hakeutuvatkin homovaltion kansalaisiksi mahdollisimman varhain.

Entä miten olisi suhtauduttava niin sanottuihin ikärajoihin? Minkä ikäisille kansalaisuus voitaisiin myöntää, ja onko homoseksuaalisella lapsella oikeus asua homovaltiossa? Homovaltio toimii turvapaikkana hetero-

valtioista saapuville lapsille ja nuorille, joita on sorrettu heterovaltioissa homoseksuaalisuutensa vuoksi. Homovaltio on velvollinen ottamaan heidät vastaan ja huolehtimaan jokaisesta pakolaisena saapuvasta ja turvapaikkaa hakevasta homoseksuaalisesta maahanmuuttajasta. Tässä suhteessa homovaltiossa oleskelulle ei ole säädetty alaikärajaa, mutta täydet kansalaisoikeudet voitaisiin myöntää vasta 15 vuotta täyttäneelle.

Homovaltion tulee tarjota turvapaikka jokaiselle nuorelle maahanmuuttajalle, joka pakenee heterovaltiossa kohtaamaansa syrjintää, nimittelyä, kiusaamista, väkivaltaa tai muuta painostusta. Nuoret maahanmuuttajat majoitettaisiin yleensä vanhempien homoseksuaalien muodostamiin isäntäperheisiin tai omiin oloihinsa, kunnes he voivat ottaa vastuuta omasta asemastaan ja toimeentulostaan homovaltiossa. Vanhemmat homoseksuaalit huolehtivat nuorten homojen kasvattamisesta ja kouluttamisesta platonisen kasvatusihanteen mukaisesti, ja pakolaisnuorten kasvattamiseksi homovaltiossa ylläpidetään myös jonkin verran koulua. Homovaltio suhtautuu pakolaislapsiin suopeasti, sillä heterovaltioissa sorretut eivät voi saada turvapaikkaa heterovaltioiden sisällä, kun heidän katsotaan jo asuvan ”turvallisessa maassa”. Pakolaispolitiikka on siis osa homovaltion ulko-, sisäturvallisuus-, väestö- ja koulutuspolitiikkaa. Valtiomme omaleimaisuuden suojelemiseksi yhteisömme tulisi kuitenkin olla ”K-12” eli kielletty kaikkein pienimmiltä ja epäsukukypsiltä lapsilta, jotka eivät voi periaatteessakaan tiedostaa seksuaalista suuntautumistaan.

Jo edellä on todettu, että homovaltion suhtautuminen ulkovaltoja kohtaan on varauksellista. Tämä johtuu homovaltion vähemmistöasemasta ja heteroseksuaalisen valtakulttuurin aggressiivisuudesta. Koska ulkopoliittinen suhde on jo sinänsä reflektiivinen ja puolustuksellinen, heterovaltiot tulevat osallistuneiksi oman ulkopolitiikkamme tuottamiseen. Tämä vaikutus on kuitenkin supistettava minimiinsä. Minkälaisissa ulkopoliittisissa suhteissa homovaltio sitten on heterovaltioihin nähden?

Jo homovaltion perustaminen sinänsä on ulkopoliittinen kysymys. Homovaltiohan on tavallaan olemassa kansakuntana, mutta sen konkreettiseen perustamiseen voidaan pyrkiä kahta tietä. Niitä molempia edeltää homoseksuaalien joukkomuutto tulevalle sijaintialueelle. Homo- ja lesboväestön tuleekin yksissä tuumin asettua asumaan homovaltion tuleville asuinsijoille, eli Athlonin ja Celebrationin saarelle, ja ottaa vähä vähältä haltuunsa yhä suurempi osa kyseisestä maasta. Muuttovaltauksen tehtyään ja valta-aseman saavutettuaan tulee homoseksuaalisen kansakunnan julistautua itsenäiseksi. Tällöin sen pitää joko hankkia itselleen autonomia heterovaltioiden suojeluksessa ja yhteistyössä niiden kanssa tai konfliktin leimahtaessa omatoimisesti, toisin sanoen julistautumalla heterovaltioista riippumattomaksi.

Homovaltion päämääränä ei ole autonomia vaan rajoittamaton ja suvereeni itsenäisyys. Mahdolliset toimintalinjat perustuvat yhteistoimintaan Yhdistyneiden kansakuntien kanssa, ja toivottavaa onkin, että kansainväliset yhteisöt pyrkisivät käyttämään aloitevaltaa homoseksuaalisen valtion perustamiseksi. Hankkeen kariutuessa tai aloitekyvyn puuttuessa homo-

valtio pitäisi perustaa heteroiden tahdonmuodostuksesta riippumatta. Heterovaltioiden omasta suhtautumisesta riippuu, kumpaa menettelyä homojen kannattaa soveltaa. Heterovaltiot saattavat pyrkiä estämään homojen muuttoliikkeen ja sitä vähäeleisemmätkin toimet, joiden päämääränä on homovaltion perustaminen, mutta ne voivat myös kansainvälisellä yhteistyöllä luoda hyvät edellytykset homovaltion rauhanomaiseen perustamiseen.

Sen sijaan homovaltio ei kuulu Euroopan unioniin eikä muihinkaan valtioliittoihin vaan on täysin itsenäinen. Mikäli homovaltioita perustetaan aikojen saatossa useita, ne voivat tosin keskenään verkottua maailman ympäri ulottuvaksi liittovaltioksi. Näin voi käydä jo olemassa olevien *gay villageiden* itsenäistyessä ja yhdistyessä osaksi maailmanlaajuista homovaltiota.

7.2.4. Perustuslaki ja lait

Valtiolle on luonnollisesti kirjoitettava myös perustuslaki ja määriteltävä muut homovaltiossa noudatettavat lait ja säännöt. Niiden tulee legitimoida ja vahvistaa homoseksuaalista arvo- ja merkityskonstituutiota ja symboliuniversumia sekä perustua homoseksuaalien maailmasuhteelle ominaiseen filosofiaan. Perustuslakia hyväksymään valitaan filosofeista, juristeista ja valtio-oppineista homoseksuaaleista kokoonpantu toimikunta. Koska kyseessä on uuden valtion luominen, perustuslain kirjoittajat voivat valita tehtävään suvereenisti itsensä. Parasta on, jos perustuslain kirjoittajia on vain yksi, sillä maailman parhaat perustuslait ja itsenäisyysjulistukset on laadittu vain yhdellä kynällä tietyn kokonaisnäkemyksen mukaisiksi.

Valtiomuotoa ja elämän yleispiirteitä koskevien perustuslakien tulee olla muuttamattomia, ikuisia ja kumoamattomia valtion turvallisuuteen liittyvistä syistä. Myös Platon edellytti, että valtioiden tärkeimmät lait ovat loppuun asti mietittyjä ja että ne nojautuvat valtion filosofiseen olemukseen.

Pyrkimys puuttua homovaltion keskeisiin rakenteisiin merkitsisi sen olemassaoloon kohdistuvaa vallankumousta. Koska homovaltion arvorakenne poikkeaa huomattavasti heterovaltioista, homovaltion perustamista ei voida sitoa kansainvälisiin sopimuksiin, mikäli ne edustavat vain heteroväestön etua tai haittaavat meidän päämääriemme toteutumista. Siksi homovaltiota ei voida luoda kansainvälisessä oikeudessa ennestään vallitsevien normien pohjalle, vaan homovaltio voi määritellä suhteensa niihin vasta perustamisensa jälkeen. Homovaltiossa ihmisoikeuksien toteutumista vaalittaisiin joka tapauksessa paremmin kuin heterovaltioissa. Niinpä heteroilla ei ole oikeutta vaatia meiltä kansainvälisten sopimusten noudattamista, sillä omat lakimme eivät ainoastaan täytä moraalisia ihanteita vaan ylittävät ne asettaen kansainvälisiä säädöksiä tiukemmat ja korkeammat normit ihmisten toiminnalle. Vaatimustemme joukossa on esimerkiksi väestönkasvun rajoittaminen, jolla pyritään ekologisten, sosiaalisten ja taloudellisten ongelmien globaaliin ratkaisemiseen sekä mallin tarjoamiseen heterovaltioille. Homovaltiossa noudatettavan yhteiskuntamoraalin eräänä kulmakivenä on

pureutuminen heteroseksuaalisen käyttäytymisen olemuksesta johtuviin ongelmiin ja niiden syihin.

Athlonin valtiomuoto on *tasavalta*, jonka korkeinta päätösvaltaa käyttää sen *kansa* yhdessä *kansanäänestysten* tuloksiin sidotun senaatin kanssa. Homovaltiossa sovelletaan Ateenan kaupunkivaltiosta tuttua suoraa demokratiaa. Äänestyspaikkoina eivät tosin ole torikokoukset vaan Internetin kautta toteutettavat kansanäänestykset. Suoran demokratian vuoksi homovaltiossa ei ole lainkaan parlamenttia eli eduskuntaa. Athlonin senaatti eli hallitus koostuu 19 jäsenestä ja puheenjohtajasta, ja se on valtion korkein toimeenpaneva elin. Puheenjohtajana toimii vaaleilla valittu kuningas.

Vaalikuningas, senaatti ja sen valiokunnat valitaan neljän vuoden määräajaksi kerrallaan suorassa kansanvaalissa, jossa valituiksi tulevat eniten ääniä saaneet henkilöt oman äänimääränsä mukaisessa järjestyksessä. Eniten ääniä saanut valitaan kuninkaaksi. Äänioikeus vaalissa on yleinen ja yhtäläinen, ja äänestystapahtuma on suljettu ja salainen. Athlonin korkeimpana edustajana ja päämiehenä toimii vaalikuningas.

Senaatin tehtävänä on lakien hyväksyminen ja toimeenpaneminen, kun taas lainsäädäntövaltaa käyttää homovaltion kansa. Lakialoitteita voivat Athlonissa tehdä kaikki kansalaiset sekä heidän yhteenliittymänsä. Koska päätöksenteko perustuu homovaltiossa suoran demokratian Internet-pohjaiseen muunnelmaan, laeista voidaan päättää ympärivuotisissa kansanäänestyksissä. Homovaltio onkin maailman huippuluokkaa sähköisen allekirjoituksen sekä Internetissä tapahtuvan kaksisuuntaisen viestinnän kehittelyssä. Lopullisesti homovaltion lait hyväksyy senaatti, jonka pääasiallisena tehtävänä on huolehtia niiden toimeenpanosta. Lait eivät saa olla ristiriidassa homovaltion perustuslakien kanssa, ja normiristiriidan esiintyessä sovelletaan periaatetta, jonka mukaan ylemmänasteinen säädös syrjäyttää normihierarkiassa alemmanasteisen. Lakialoitteita voivat tehdä kaikki homovaltion vakituiset kansalaiset, ja aloitteen voi tehdä helposti netissä. Niiden perusteet luonnostelee, valmistelee ja punnitsee senaatin yhteydessä toimiva valiokunta ennen lakiesitysten alistamista kansanäänestykseen.

Lakien keskinäisen johdonmukaisuuden varmistamiseksi senaatilla on kansanäänestyksessä hyväksyttyihin lakeihin veto-oikeus, jota se saa käyttää kunkin lain kohdalla enintään yhden kerran. Uusi äänestys asiasta on tällöin järjestettävä viimeistään vuoden kuluttua ensimmäisestä. Mikäli suorassa kansanäänestyksessä saatu äänestystulos on toisellakin äänestyskerralla hyväksyvä, pitää senaatin vahvistaa laki ja huolehtia sen toimeenpanosta. Senaattia valittaessa on äänestysaikaa yksi kuukausi, samoin myös lakien säätämistä koskevissa äänestyksissä. Laki kokonaisuudessaan on tällöin puolueettomasti esiteltävä kansalaisille äänestystä varten perustetulla Internet-sivustolla. Jokaisen kansalaisen on osallistuttava vähintään kahteen kolmasosaan kaikista vuoden aikana järjestettävistä äänestyksistä. Senaatin valintaa koskevaan vaaliin osallistuminen puolestaan on vapaaehtoista, ja äänestystulos on pätevä, mikäli vähintään puolet äänioikeutetuista on äänestänyt vaalissa.

Lakialoitteita valmisteltaessa senaatilla on velvollisuus tutkia, onko

aloitetta tehty aiemmin. Mikäli aloite on uusi, se on asetettava kansanäänestykseen kahden kuukauden kuluessa sen tekemisestä. Samansisältöisen aloitteen tultua jo aiemmin käsiteltyä on äänestykseen hyväksyttävän aloitteen edellisestä käsittelystä täytynyt kulua vähintään kaksi vuotta.

Jokaisella kansalaisella on kussakin äänestyksessä yksi ääni, samoin kuin jokaisella senaatin jäsenellä. Mikäli äänet menevät tasan, järjestetään uusi äänestys välittömästi niin kauan, kunnes tilanne ratkeaa. Senaatin tärkeimpänä tehtävänä on kansalaisista ja homovaltion viranomaistahoista valittujen asiantuntijakokoonpanojen sekä senaatin yhteyteen perustettavien valiokuntien kanssa muokata kansalaisten tekemät aloitteet lakiesityksiksi ja -teksteiksi. Senaatissa toimii vaalikuninkaan lisäksi 19 jäsentä, joiden tehtäväkenttä jakautuu tavanomaisia ministerintehtäviä vastaaviin toimialueisiin. Valiokuntia on yhtä monta kuin senaattoreitakin, ja jokainen valiokunta koostuu puheenjohtajan lisäksi kymmenestä jäsenestä, jotka valitaan 190 vaaleissa eniten ääniä saaneesta jäsenestä (senaattoreiksi jo valittuja lukuun ottamatta).

Homovaltiossa ei ole vaalipiirejä eikä puolueita, vaan ehdokkaaksi voi asettua jokainen Athlonin täysi-ikäinen kansalainen. Vaalikelpoisuuden lisäksi äänioikeus on täysi-ikäisillä eli 15 vuotta täyttäneillä kansalaisilla. Athlonissa jokainen kansalainen on velvollinen osallistumaan valtion asioiden hoitoon, joten vaaleissa saa äänestää ketä tahansa kansalaista. Nimenomaisesta halukkuudestaan osallistua vaaliin ehdokkaana on ilmoitettava etukäteen vaalin järjestävälle sisäasiainvaliokunnalle, ja poliittiseen toimintaan haluavien henkilöiden nimet on julkaistava äänestyspaikkana toimivan Internet-sivuston yhteydessä. Valituksi tulleiden on puolestaan suostuttava ottamaan tehtävä vastaan. Tultuaan valituksi vastoin tahtoaan tai aikomuksistaan ilmoittamatta, voi tehtävästä kieltäytyä minkä tahansa syyn perusteella yhden kerran. Ehdokkaaksi asettumisen lukumäärää ei ole rajoitettu, mutta kukin henkilö voi tulla valituksi senaattorin tai vaalikuninkaan nelivuotiselle virkakaudelle enintään neljä kertaa. Jokaista valittua henkilöä sitoo osallistumis- ja toimintavelvollisuus.

Koska homovaltion päätöksenteossa nojaudutaan suoran demokratian malliin, on puolueiksi ja etujärjestöiksi organisoituminen homovaltiossa kielletty demokratian välillistymisen ja korporatismin välttämiseksi. Näin halutaan siirtää politiikan painopiste ideologisesta kiistelystä asiakysymyksiin ja konkreettisiin tekoihin. Niinpä Athlonissa ei vallitse sen enempää yksipuolue- kuin monipuoluejärjestelmääkään. Sen sijaan kansalaiset voivat muodostaa vapaita yhteenliittymiä yksittäisten lakialoitteiden tekemiseksi, kannatuksen selvittämiseksi ja aloitteiden muotoilemiseksi. Julkiset ja salaiset vaaliliitot on kielletty. Lakien hyväksymiseen vaaditaan kahden kolmasosan enemmistö yksituumaisuuden takaamiseksi muutoin kirjaviksi muodostuvissa kansanäänestyksissä. Tämä ei toisaalta vaikeuta kansalaisten tahdon toteutumista, sillä homoväestö on luonnostaan huomattavan yksimielistä. Selkeän enemmistön vaatiminen myös ohjaa kansalaisia yksimielisyyteen sekä pohtimaan valintansa vaikutuksia ja tärkeyttä tarkoin. Se estää lainsäädännössä esiintyvät ailahtelut. Koska uusia lakeja ei voida

säätää hetken mielijohteesta, huonosti harkittujen lakien säätäminen vaikeutuu. Homovaltiossa lakeja onkin melko vähän ja ne ovat yleisluontoisia. Homovaltiossa tavanomaisia arkipäivän asioita ei ole säädelty laeilla, kuten heterovaltioissa, vaan niiden hoitamisesta suoriudutaan hyvien homoseksuaalisten tapakäytäntöjen pohjalta. Vaatimalla päätöksiltä selvää äänten enemmistöä pyritään välttämään nopeita ja suunnittelua haittaavia muutoksia, joita väestön jatkuva vaihtuminen voisi tuottaa. Homovaltioon saapuvien toivotaan siis pikemminkin sitoutuvan hyväksi havaittuihin perinteisiin kuin pyrkivän muuttamaan niitä. Äänestyksissä kansalaiselle annetaan mahdollisuus joko hyväksyä tai hylätä esitys, ja kansanäänestyksessä hyväksytyn lain läpäisemiseen senaatissa riittää äänten yksinkertainen enemmistö.

Koska homovaltiossa toteutetaan lähidemokratiaa, on julkinen yleishallinto mahdollisimman kevyttä, ja valtion muodollisten tehtävien hoitaminen keskittyy kansalaisten palvelutoimintaan eli säädösten toimeenpanoon. Suurin osa palveluista on yksityistetty, mutta valtio perii veroja niiden ostamiseen kansalaisille. Julkisen talouden kautta tasoitetaan tulokuiluja, kuten heterovaltioissakin, mutta Athlonissa ne muodostuvat työ- ja talouselämään liittyvän tasa-arvon vuoksi lievemmiksi. Athlonissa vallitsee tasavero, jonka suuruudesta päätetään kansanäänestyksissä. Mikäli verovarat eivät yllättäen riitä kansanäänestyksessä tehtyjen päätösten toteuttamiseen, hankkeiden toteuttamista siirretään, ja niiden rahoittamiseen peritään seuraavana vuonna lisää veroa. Mikäli budjetti alittuu, maksetaan asukkaille veronpalautusta. Kunkin äänestyspäätöksen mahdollinen kustannusvaikutus veroprosenttiin lasketaan etukäteen, ja siitä tiedotetaan kansanäänestysten yhteydessä äänestäjille. Yhteiskunnan perusrakenteista, kuten armeijan tai terveydenhoidon olemassaolosta, ei päätetä kansanäänestyksessä, vaan ne ovat perustuslailla turvattuja yhteiskunnan osa-alueita. Homovaltiossa on saatavilla samantyyppisiä terveyspalveluja kuin heterovaltioissa. Sen sijaan tärkeimmät erot vallitsevat valtion keskushallinnossa ja päätöksenteossa, joka homovaltiossa on avoimempaa ja suorempaa, sekä siinä, ettei homovaltiossa ole sen paikallisuuden ja ihmisläheisyyden vuoksi erikseen valtionhallintoa ja kunnallishallintoa.

Vaalikuningas ja senaatti käyttävät merkittävintä toimeenpanovaltaa ulkopoliittisissa asioissa, ja siksi heidän tehtävänsä ovat suurta vastuuta vaativia virkoja. Ulkopolitiikan yleissuunnasta, kuten sodan ja rauhan kysymyksistä sekä mahdollisesta osallistumisesta sotilasliittoihin, päätetään kuitenkin kansanäänestyksissä. Sisäpoliittisissa asioissa merkittävintä valtaa käyttävät lakeja valmistelevat toimikunnat, vaikka aloitteet tekee ja hyväksyy viime kädessä kansa.

Entä minkä vuoksi homovaltion päämies on kuningas? Monarkiathan voidaan mieltää heteroseksuaalisen perheen symbolisiksi toisinnoiksi valtiollisella tasolla. Kuninkaan valitseminen homovaltion päämieheksi korostaa hänen asemaansa liittyvää valtaa; huolehtiihan kuningas homovaltion ulkopolitiikasta yhdessä senaatin kanssa. Homovaltioon valittava vaalikuningas ei olekaan vailla poliittista valtaa, kuten heterovaltioiden

perintökuninkaat, joilta on kielletty aivan tavanomainenkin ja kaikille kansalaisille itselleen kuuluva poliittinen vaikuttaminen. Tämän vuoksi jokaisella homovaltion kansalaisella on enemmän valtaa kuin esimerkiksi Ruotsin kuninkaalla, ja varsinkin homokuninkaalla on todellista poliittista valtaa. Vallan tunnusmerkkeinä kuningas käyttää jokapäiväisissä tehtävissään kruunua, valtikkaa ja viittaa, ja ulkomailla vieraillessaan hän saa osakseen kaiken ansaitsemansa huomion.

Homovaltiossa vallitsee sanan- ja mielipiteidenvapaus. Jokainen voi tiedottaa omista poliittisista näkemyksistään vapaasti. Poliittisen osallistumisihanteen vuoksi se on myös suoranainen velvollisuus, jonka täyttämisestä harva homoseksuaali kieltäytyy. Tämä järjestelmä tuo politiikkaan kirjavuutta. Homovaltiossa ei vallitse samantyyppisiä ideologisia jännitteitä kuin heterovaltioissa, joten ideologiset yhteenliittymät on kielletty, ja niiden sijasta keskitytään ratkaisemaan asiakysymyksiä. Puolueiksi järjestymiseen ei ole tarvetta myöskään taloudellisista syistä, sillä luokkayhteiskunta on kumottu ja jokaisesta asiakysymyksestä päätetään erikseen ilman, että niitä nähtäisiin periaatteellisina ongelmina. Tämä ei merkitse, että homovaltiossa vallitsisi kollektivistinen tai totalitaristinen järjestelmä. Päinvastoin: homovaltiossa vallitsee täydellinen individualismi, jossa jokainen yksilö muodostaa mielipiteensä itse, eikä kenenkään kannanotolle tarvitse antaa hänen omaa mielipidettään korostuneempaa arvoa. Juuri tämä luo filosofisen lähtökohdan politiikalle.

On tietenkin luonnollista, että muutamissa kysymyksissä kansalaiset pyrkivät liittoutumaan hakiessaan ajatuksilleen tukea, mutta ryhmittyminen on tuolloinkin asiakohtaista. Yhden kysymyksen kohdalla muodostetaan toisenlaisia kannatuskoalitioita kuin toisen, ja näin päästään dynaamiseen ja nopeaan, ideologisista eroista riippumattomaan päätöksentekoon, jossa asiakysymyksistä ei tehdä arvovaltakysymyksiä, kuten heterovaltioissa. Senaatti eri toimikuntineen on eräänlainen toimitusministeriö, joka vain koordinoi poliittiset päätökset niiden demokraattisiin toteutumispisteisiinsä.

Senaatin istuntosali on pyöreä, mikä korostaa politiikan asiakeskeisyyttä, hylkii vanhaa oikeisto–vasemmisto-jakoa ja välttää ohjaamasta ajatuksia ryhmäkuntaiseen tai puoluekantaiseen ajatteluun. Jokaisella senaatin jäsenellä on istunnoissa puhe- ja äänioikeus, ja heidän päätöksentekoaan sitoo kansanäänestyksessä saavutettu tulos, paitsi silloin kun senaatti päättää käyttää veto-oikeuttaan. Päätöksenteko tapahtuu tällöin suljetulla lippuäänestyksellä, mutta muulloin päätöksiltä edellytetään yksimielisyyttä.

Jokainen senaattori edustaa itseään ja on vastuussa päätöksistään. Senaatin jäsenet ja kuningas toimivat muutoin samoilla oikeuksilla ja velvollisuuksilla kuin kansalaisetkin. Kansalaisten vastuu äänestämällä tekemistään päätöksistä rajoittuu moraaliseen ja poliittiseen vastuuseen, sillä he edustavat vallan käyttäjinä itseään, eikä heitä voida tuomita esimerkiksi virheellisistä tai huonoista päätöksistä. Sen sijaan senaattoreita koskee muodollinen virkavastuu, sillä toimeenpanovaltaa käyttävinä ja päätöksiä soveltavina virkamiehinä heidän toimiinsa liittyy myös harkintavallan käyttöä.

7.2.5. Työ, koulutus, turvallisuus ja tuomiovalta homovaltiossa

Homovaltio muistuttaa minarkistien luonnostelemaa minimivaltiota, joka perustuu libertaristiseen ajatteluun. Sen mukaan valtion harjoittama holhous supistetaan minimiinsä, ja kansalaisille suodaan mahdollisimman kattavat vapaudet oman tahtonsa toteuttamiseen. Koska homovaltio ei perustu heteroseksuaalisen perheen ympärille, homovaltiossa ei tarvita liioin kouluja eikä sosiaalihuoltoa, paitsi niitä lapsia ja nuoria varten, jotka pakenevat heterovaltioissa kohtaamaansa seksuaalista ahdistelua ja joille Athlonin valtio myöntää turvapaikan. Homovaltiossa kansalaiset ovat velvollisia ja kykeneviä elättämään itse itsensä, vaikka väestö ei koostukaan vain työtä tekevistä ihmisistä. Athlonin asukkaiden joukossa on myös opiskelijoita ja vanhuksia. Työ on jaettu asukkaiden kesken tasan niin, että kaikki tekevät heille sopivaa työtä ja osallistuvat yhteiskunnan toimintoihin.

Tosin kenenkään ei tarvitse rehkiä neljää tuntia pitempiä päiviä. Työn tarkoituksena on varmistaa kohtuullinen elintaso, mutta liiallisen työnteon ei anneta pilata nautiskelua, kuten heterovaltioissa, joissa hyvinvoinnin tavoittelu johtaa paradoksaalisesti ahneuteen ja kurjuuteen.

Homovaltiossa työtä ei pidetä itseisarvona, vaan se nähdään pelkkänä välineenä toimeentulon saavuttamiseen. Koska homoilla ei ole lapsia, meillä on varaa mukavuuksiin. Voimme paistatella päivää ja elää kuin paratiisissa. Voimme itse päättää, minkä hyväksi uhraamme työpanoksemme, jolloin elinkeinovapaus palvelee ihmisten itsensä toteuttamisen päämäärää. Niin muurari kuin maalarikin voivat omistautua työnsä ohessa filosofialle ja henkisen elämän harjoittamiselle, sillä heidänkään ammattinsa ei lannista heitä, vaan heiltä irtoaa aikaa ja energiaa intellektuaalisiin harrastuksiin. Toisaalta myös filosofit ja virkamiehet tekevät käytännön töitä osallistuen esimerkiksi rakennushankkeisiin, metsästysretkille ja marjojen poimintaan. Homovaltiossa työtä on mahdotonta erottaa virkistyksestä.

Sivistyksestä Athlonin valtiossa pidetään hyvää huolta. Heterovaltioista paenneita nuoria varten perustettavien yläasteiden lisäksi homovaltiossa toimii lukioita, yliopisto ja ammatillisia oppilaitoksia. Niissä annettava opetus on nopeaa, tehokasta ja intensiivistä, aivan kuten oppiminenkin, ja opiskelu on avointa kaikille halukkaille. Koska oppiminen ja opetus perustuvat vapaaseen tahdonmuodostukseen, oppimistulokset ovat loistavia toisin kuin heterovaltioissa, joissa kilpahaku tuottaa jonoja oppilaitosten oville ja ihmisiä joudutaan myös patistelemaan työelämän ja sivistyksen ristiriitaisuuden vuoksi. Heterovaltioiden koulutuspolitiikka perustuukin naturalismiin ja ammatillisten etujen valvontaan, mikä aiheuttaa toimintaan kitkaa ja johtaa ihmisten päätymiseen väärille ammattiurille.

Athlonin yliopistossa on tiedekuntia, joissa suoritetaan virkatutkintoja esimerkiksi lääkärin tai insinöörin ammattia varten, mutta tohtorin tutkinto voidaan suorittaa vain filosofiassa. Ammatillisten alojen jatkotutkinnot on organisoitu filosofiassa suoritettaviksi tutkinnoiksi, sillä erityistieteiden

peruskysymykset ovat pohjimmiltaan filosofisia. Yliopiston resursseista valtaosa on suunnattu filosofialle, ja yli puolet yliopiston opiskelijoista opiskelee filosofiaa. Filosofisen jumalanrakastamisen kautta akateeminen sivistys on yhteydessä spirituaaliseen hengenelämään, joka vaatii harjoittajiltaan korkeita älyllisiä, persoonallisia ja henkisiä resursseja. Filosofinen sivistys mielletään tieksi, jolle jokainen voi pyrkiä – ja Jumalan homoseksuaalisessa rakastamisessa onnistuessaan myös pääsee. Useat kulkevatkin tämän tien sen intellektuaaliseen päätepisteeseen. Pelkkää älyllistä omistautumista ei kuitenkaan pidetä vielä oppineisuuden merkkinä. Tärkeää on, että jokainen filosofisesti sivistynyt ihminen toteuttaa Jumalan intellektuaalista rakastamistaan homoseksuaalisessa rakkaussuhteessa, jolloin viisauden ja älyllisen hengenelämän salaisuudet avautuvat.

Erityistieteet puolestaan ovat syntyneet pelkästään käytännöllisistä intresseistä, ja niinpä niitä leimaa sama pragmaattisuus kuin heteroseksuaalista valtakulttuuriakin. Erityistieteitä harjoitetaan samasta yksinkertaisesta syystä, jonka vuoksi valtio ylläpitää poliisia ja palokuntaakin, eli kärsimysten ja harmien poistamiseksi. Sen vuoksi valtiossa pitää olla muun muassa terveydenhoitoa ja tekniikkaa, ja niitä opetetaan myös ammatillisissa oppilaitoksissa. Sen sijaan juutalais-kristillistä ja islamilaista teologiaa homovaltiossa ei harjoiteta lainkaan – ei myöskään muita uskontoja. Teologia on yliopistoissa kielletty, ja sen asemasta opetetaan hieman uskontojen historiaa varoitukseksi siitä, kuinka petollista heteroseksistinen ideologia on. Myös kulttuurielämän alueella esiintyvät uskonnolliset kultit on kielletty, sillä ne edustavat heteroseksuaalista elämäntapaa symbolisella tasolla. Siksi niitä koskee sama kielto kuin heteroseksuaalista käyttäytymistäkin. Uskontojen sijasta homovaltiossa harjoitetaan filosofiaa.

Homoseksuaalinen ja platoninen filosofia onkin vastakohtaista heteroseksuaaliseen ontologiseen jumalaoppiin nähden, ja se merkitsee hengellisen rakkauden toteuttamista aistillisen rakkauden yhteydessä. Teologisten kulttien kieltäminen ei siis merkitse, että homovaltio olisi ateistinen. Päinvastoin: homovaltio on pohjimmiltaan hengellinen ja transsendentaalinen. Hengellisyys vain toteutuu homovaltiossa aidommin: Jumalan todellisena rakastamisena ja taivaan valtakuntana maan päällä.

Vaikka tärkeimmässä asemassa pidetäänkin sivistyselämää, homovaltio huolehtii myös sosiaali- ja terveystoimesta sekä muutamista valtion kannalta välttämättömistä turvallisuuspalveluista. Niistä aiheutuvat menot valtio kattaa verottamalla. Tasaveron tavoitetaso on kymmenen prosenttia kaikista tuloista. Verotuksen ei tarvitse olla progressiivista, sillä ihmisten tulonmuodostus on hyvin yhdenmukaista johtuen siitä, että valtakunnassa vallitsee minimityön periaate, ja ylityöt on kielletty. Näin on siksi, etteivät ihmiset voisi omistaa elämäänsä ahneudelle, joka johtaisi heteroseksistiseen elämäntapaan ja haluun hankkia jälkeläisiä pelkän perimisongelman ratkaisemiseksi.

Athlonin valtiossa jokaisen ihmisen katsotaan omistavan itsensä, ruumiinvoimansa ja muut potentiaalinsa, eikä niitä pidetä valtiolle kuuluvana ”työvoimana”, joka pidätettäisiin yhteiskunnan käyttöön. Homovaltio puut-

tuu kyllä työelämän ja arvotuotannon ilmiöihin esimerkiksi jakamalla työajan oikein. Samoin valtio omistaa julkisia organisaatioita, kuten yliopiston, palokunnan, tuomioistuimet ja poliisin, mutta homovaltion korkein päämäärä on yksityisen omistusoikeuden vaaliminen. Valtion tuottamien palvelujen tarkoitus on vain varmistaa yksityisen omistusoikeuden mahdollisimman suotuisa toteutuminen ja palvella kansalaisia eikä keskittyä elättämään omaa byrokratiaansa, kuten heterovaltioissa.

Homovaltiossa tuomiovaltaa käyttävät riippumattomat tuomioistuimet, mutta niiden lainkäyttöä, soveltamista ja tulkintaa ei ole sidottu kirjoitettuun lakiin. Homovaltiossa lakeja on vähemmän kuin heterovaltioissa, ja ne ovat suuntaa-antavia ja yleisluonteisia. Homovaltiossa vallitsee tapaoikeus, jolloin tuomioistuinten harkintavalta on suuri. Vallan käyttöä tosin rajoittaa se, että tuomion sorvaa ja päätöksen tekee viisihenkinen valamiehistö yhdessä kahden tuomarin kanssa. Käräjäoikeuksien lisäksi toimii yksi ylempi oikeusaste, korkein oikeus, jonne päätöksistä voi valittaa.

Hallintoasioissa toimii salamannopea hallinto-oikeus, ja sen valitusasteena on korkein hallinto-oikeus, joka käsittelee asiat parissa viikossa. Käräjäoikeuksissa hoidetaan riita- ja rikosasioita, kun taas hallinto-oikeuksissa ratkaistaan kansalaisten tekemiä valituksia viranomaisten toiminnasta. Hallinto-oikeudet kertovat palveluistaan lehti- ja tv-mainoksin, ja ne suorastaan rohkaisevat kansalaisia ilmiantamaan pahanilkisen, viivyttelevän tai epäoikeudenmukaisen viranomaisen. Hallinto-oikeudet myös lupaavat muhkean palkkion sille, joka kavaltaa yksityisen kansalaisen etua loukkaavan viranomaisen. Näin varmistetaan se, ettei valtionhallinto byrokratisoidu. Oikeuksien lautamiehet puolestaan valitaan arpomalla kansalaisten joukosta. Näin ollen kuka tahansa saattaa päätyä oikeuden lautamieheksi, ja hänen on otettava tehtävä vastaan yleisen toimintavelvollisuutensa perusteella.

Tuomiot ovat homovaltiossa suhteellisen ankaria verrattuna heterovaltioihin. Kansakunnan kiinteyden ja yksituumaisuuden takaamiseksi homovaltiossa langetetaan tuomioita, jotka tuottavat vahinkoa tehneille enemmän haittaa, kuin he ovat aiheuttaneet rikoksella, ja enemmän sellaisten hyötyjen menetyksiä, joita he ovat rikoksella saavuttaneet. Myös vahingonkorvaustuomiota käytetään rangaistuksena. Varsinkin lievissä taloudelliseen hyötyyn tähtäävissä omaisuusrikoksissa tämä on perusteltua, sillä se ohjaa punnitsemaan rikoksenteon hyödyllisyyttä ja toimii siten ennaltaehkäisevänä keinona rikollisuutta vastaan. Vakavista rikoksista seuraa aina ehdoton vankeusrangaistus. Vankeustuomiot kärsitään homovaltiossa, minkä jälkeen rikollinen karkotetaan pysyvästi takaisin lähtömaahansa heterovaltioon. Karkotus seuraa varsin helposti, sillä oikeuslaitoksen ensisijainen tehtävä on pitää järjestystä homovaltiossa eikä laajentaa valtion omaa kriminaalihuoltoa kansalaisten kustannuksella. Jos homoseksuaali jostakin syystä syyllistyy rikokseen, hän ei ole sopiva homovaltion kansalaiseksi. Toisaalta rikollistakaan ei suoraan karkoteta heterovaltion tuomittavaksi, vaan hänellä on oikeus ja velvollisuus kärsiä tuomionsa homovaltiossa. Tuomioiden ja rankaisemisen asemasta käytetään myös rikosten sovitta-

mista. Sen osana pidetään työsuorituksia ja kansalaisen saattamista takaisin koeajalle, pelkän oleskeluluvan piiriin. Homovaltiossa laillisuutta ja järjestystä valvova poliisi on kuitenkin ystävällinen, ja oikeuden toteutuessa toteutuu aina myös kohtuus.

Valtion ulkoisesta turvallisuudesta huolehtivat armeija ja rajavartiolaitos. Homovaltiossa on armeija, kuten heterovaltioissakin, mutta sen merkitys on erilainen. Armeijaa ei käytetä toisia homoja vastaan, vaan se on olemassa pelkästään heteroiden muodostaman uhan ja painostuksen torjumiseksi. Jokainen homovaltion asukas on asevelvollinen. Kansalaisen asevelvollisuus kestää kuusi kuukautta, josta oleskeluluvan aikana suoritetaan ensimmäiset kolme kuukautta. Homovaltion armeija jakautuu maa-, meri- ja ilmavoimiin, joiden kokoonpano on suhteellisen suppea. Sen sijaan rajavartiolaitos on laaja, ja sen toiminta on myös rauhan aikana intensiivistä. Armeijan keskeisen osan muodostavat ydinasejoukot. Ne ovat strategiset, sillä ne pitävät yllä rauhantilaa ja mahdollistavat valtion kehittämisen sekä takaavat myös puolustuskyvyn valtion joutuessa hyökkäyksen kohteeksi.

Homovaltiolle kehitetään tai hankitaan oma ydinase, joka sijoitetaan kansainvälisillä vesillä liikkuviin sukellusveneisiin. Athlon ei tosin uhkaa ydinaseilla ketään, vaan ydinaseistusta pidetään pelkkänä puolustusaseena, jonka tehtävä on pelotteellaan ennalta ehkäistä heteroiden hyökkäys homovaltiota vastaan sekä kostaa heterovaltioiden iskut jälkikäteen. Mikäli heterovaltio suuntaa homovaltiota kohtaan sotilaallisen aggression, homovaltio vastaa iskuun ydinasein. Pelotteen tarkoituksena on pitää homovaltio heterovaltioitten sotilaallisten iskujen ulkopuolella ja yhdessä tavanomaisen aseistuksen kanssa ennalta eliminoida sotilaalliset uhat ja painostus.

Koska homovaltio on edellä mainitusta syystä hyvissä väleissä heterovaltioiden kanssa, homovaltio nauttii heterovaltioiden sotilaallista suojelua, ja sivistyneet heterovaltiot jopa luovuttavat aseistustaan homovaltion käyttöön. Sen sanotaan lisäävän vakautta ja merkitsevän turvallisuuspoliittista kokonaisratkaisua. Heterovaltiot myös kilpailevat homovaltion suosiosta ja tarjoavat homovaltiolle sotilaallista liittoutumista, sillä ne haluavat sitoa homovaltion omiin intresseihinsä. Homovaltion perustuslakiin kirjattu ulkopoliittinen doktriini kuitenkin velvoittaa homovaltiota pysymään liittoutumattomana, puolueettomana ja sitoutumattomana. Siksi heterovaltiot koettavat lisätä vaikutusvaltaansa alueella, mikä ei tosin onnistu, ja heterovaltiot päätyvätkin ratkaisemaan asian julistamalla homovaltion omasta puolestaan puolueettomaksi. Lopulta homovaltio ylläpitää rauhaa heterovaltioiden välillä sovitellen niiden konflikteja diplomaattisesti.

Ulkomailta homovaltioon suuntautuva turismi on Athlonissa erittäin vähäistä, ja myös homovaltion omat kansalaiset harjoittavat matkailua varsin maltillisesti. Siihen ei ole tarvetta, sillä Athloniin saavutaan viettämään aikaa poissa heterovaltioista, ja maassa ollessaan asukkaat ovat paitsi perillä, aina myös ”matkalla”. Homovaltioon ei käytännössä myönnetä oleskelulupia muille kuin homoseksuaaleille. Homovaltion vakituiset kansalaiset puolestaan harjoittavat niin sanottua heimomatkailua, eli he saattavat matkustaa tapaamaan toisia homoseksuaaleja johonkin toiseen valtioon tai

maailmankolkkaan, esimerkiksi sellaiseen *gay villageen,* joka suunnittelee itsenäistymistä omaksi homovaltiokseen tai Athlonin satelliittivaltioksi. Sen sijaan homovaltioon hakeutuminen on vilkasta. Monet homoseksuaalit myös palaavat Athlonissa oleskeltuaan virkistyneinä takaisin heterovaltioihin, joissa he jatkavat tavanomaista elämäänsä ja levittävät homovaltiossa saamiaan kokemuksia toisille homoseksuaaleille. Homovaltioon saapuminen tapahtuu tarkoin vartioitujen raja-asemien kautta meritse tai lentäen. Lentokuljetuksista vastaa homovaltion kansallinen lentoyhtiö Athlon Eagle Wings, jossa toimii yksinomaan homoseksuaalinen henkilökunta.

Se, että homovaltioon ei päästetä sivullisia, johtuu tosiasiasta, että homovaltiossa niin heteroseksuaalinen käyttäytyminen kuin heterona esiintyminenkin on kielletty. Tämä ei johdu siitä, että homot vastustaisivat heteroseksuaalisuutta sinänsä, vaan siitä, että homovaltio on olemassa vain homoja varten. Heteroilla on riittävästi mahdollisuuksia toteuttaa heteroseksuaalisuuttaan muualla. Jos joku homoseksuaali havaitsee missä tahansa homovaltion alueella heteroseksuaalista käyttäytymistä tai heterona esiintymistä, hänen on heti tehtävä asiasta ilmoitus viranomaisille ja suoritettava siviilipidätys. Pelkkä karkottaminen takaisin heterovaltioon on tällöin liian lievä rangaistus, sillä monet heterot saattaisivat tahallaan tekeytyä homoiksi ja ilveillä heterona homovaltiossa tullakseen ainoastaan palautetuksi takaisin kotimaahansa. Niinpä rangaistuksen pitää olla ankarampi. Heterona esiintymisestä tuomitaan sakkoon ja vankeuteen vähintään vuodeksi. Osa vankeudesta suoritetaan kärsimällä häpeärangaistusta julkisella paikalla. Heteroksi nimittelemistä pidetään rikoksen tunnusmerkit täyttävänä solvauksena, herjauksena tai kunnianloukkauksena, ja siitä voidaan tuomita sakkoon niin homo kuin heterokin.

Homovaltiossa mahdollisuudet heteroseksuaaliseen käyttäytymiseen ovat minimaaliset, sillä sen enempää homojen kuin lesbojenkaan valtiossa ei ole vastakkaisen sukupuolen edustajia. Jo pelkkä heteroseksuaalina esiintyminen, kuten tietynlaisten eleiden, vihjeiden, vaatteiden sekä puheenaiheiden ja -tapojen suosiminen, on rangaistavaa. Esimerkiksi jalkapallosta tai jääkiekosta puhuminen tuottaa rikosepäilyn samoin kuin urheiluselostusta jäljittelevä kailottava puheääni, joka on tyypillinen monelle heterolle.

Huonon maun osoittaminen ei sinänsä riitä rangaistavuuden perusteeksi, mutta jos henkilö pukeutumisessaan tarkoituksellisesti korostaa heteroille ominaista vaatetusta tai vie asukokonaisuutensa liioittelun partaalle, on asianomaista henkilöä epäiltävä heteroseksuaalisuudesta. Tällaista pukeutumista voi olla vaikka löysien pikeepaitojen ja suorien housujen liioitteleva käyttö, samoin kuin harmaiden pikkutakkien, sinisten kauluspaitojen ja työmaasolmioiden pitäminen sekä mustien avokaskenkien käyttäminen.

Olutmainosta kantavien lakanamaisten t-paitojen käyttäminen ja tavaratalofarkkuihin pukeutuminen samoin kuin punkrockin kuunteleminen tuottavat rangaistuksen, vaikka niiden kantaja osoittautuisikin homoksi. Jos henkilöllä on auringonotosta punehtunut niska tai naama tai hän on selvästi ylipainoinen ja käyttää kaula-aukostaan venynyttä collegepuseroa, on häntä epäiltävä todennäköisin syin heteroksi. Vaikka kyseinen henkilö ei to-

teuttaisikaan heteroseksuaalisuuttaan avoimesti, hänen heteroseksuaalisuutensa saattaa aiheuttaa esteettistä ahdistusta homoille, ja siksi hänen seksuaalisuutensa on selvitettävä. Tämä tapahtuu lähettämällä hänet lääkärin tai psykologin tutkimuksiin sen arvioimiseksi, onko kyseessä aito hetero vai pelkkä pila.

Jos kyseessä on vain homoseksuaalin toimeenpanema pila, asiaan suhtaudutaan hurtilla huumorilla. Mikäli provokaatio on tahallinen ja sen tekijä on hetero, sitä pidetään hyökkäyksenä homovaltion poliittista järjestelmää vastaan, ja hetero tuomitaan sakkoon, vankeuteen tai yhdyskuntapalvelukseen sekä vahingonkorvaukseen. Jos taas ihminen kärsii heteroseksuaalisuudestaan vastoin tahtoaan, hänelle on tarjottava kaikki mahdollinen apu humaanien ja yleisinhimillisten periaatteiden mukaisesti. Tarvittaessa häntä tuetaan homoseksuaaliksi muuttumisessa terapeuttisin keinoin, mutta jos hänet todetaan pysyvästi heteroksi, hänet on karkotettava pysyvästi. Tällainen järjestely on myös hänelle itselleen hyväksi, sillä homovaltio haluaa taata jokaiselle ihmiselle mahdollisuuden elää ja toteuttaa itseään juuri sellaisessa yhteisössä, joka sopii hänelle parhaiten.

Vaikean kysymyksen muodostaa se, mitä lääkäreiden, filosofien ja psykologien olisi tehtävä sellaisen heteroseksuaalin kanssa, joka pyrkii homovaltioon ja ilmaisee halua muuttua homoseksuaaliksi. Homovaltiossa on omaksuttu periaate, että Athlonin tasavalta ei voi kieltää palveluksiaan sellaiselta heterolta, joka kääntyy homojen puoleen saadakseen heiltä apua. Pelkkä kosmeettinen muokkaus ”homon näköiseksi” ei kuitenkaan riitä oleskeluoikeuden saamiseksi, vaan ihmisen pitää kokea myös sisäinen kääntymys ja muuttaa elämäntapansa homoseksuaaliseksi. Tämän toteutumisesta on tosin hyvin vähän näyttöä. Vaikka seksuaalisuutta yleensä voidaankin kuvata jatkumona, jonka äärilaidoilla ovat homot ja heterot, on seksuaalinen suuntautuminen kuitenkin yhden tietyn ihmisen kohdalla vakio eikä muutu. Siksi myös suhtautumisen heteroihin ja biseksuaaleihin pitää olla ehdotonta.

Toisen keskeisen kysymyksen muodostaa se, lisääkö homovaltion olemassaolo heterovaltioissa harjoitettavaa homoihin kohdistuvaa syrjintää tai onko se omiaan lisäämään vainoja, joiden vuoksi homot joutuvat heterovaltioissa entistä ahtaammalle, kun heitä voidaan painostaa muuttamaan homovaltioon. Mikäli jossain heterovaltiossa vihataan homoja niin paljon, että diskriminaatioon esiintyy painetta, homojen ei olisi kovin mukavaa jatkaa elämäänsä sellaisessa valtiossa muutenkaan. Niinpä heidän on parempi muuttaa homovaltioon. Heterovaltioissa harjoitettava homoseksuaaleihin kohdistuva sorto koituu tällöin homovaltion hyväksi väestönkasvuna ja vahvistumisena.

Myös liberaaleimpina esiintyneet heterovaltiot tulevat kanavoineeksi homoja kohtaan tuntemansa kielteisyyden lopulta homovaltion eduksi. Esimerkiksi Yhdysvaltojen tämänhetkinen hallitus, joka suhtautuu homoseksuaalien oikeuksiin kielteisesti, voisi hyvinkin muuttaa homokielteisyytensä tukemiseksi ja edistää sekä rahoittaa homoseksuaalisten siirtokuntien perustamista ja oman maansa homoseksuaalien rekrytoitumista homo-

valtioon. Tällaisessa muodossa esiintyvä rasismi ei olisi homovaltion kehitykselle haitaksi, vaikka eristäytymistä ja eristämistä sinänsä on aina syytä pitää merkkinä aggressiosta tai syrjinnästä. Homovaltio olisi eräänlainen pelastusrengas heterovaltioista pakeneville homoille ja virvoittava keidas niille homoseksuaaleille, jotka heterovaltioiden kansalaisina haluavat käydä rakentamassa homovaltiota mutta palata takaisin heterovaltioihin jatkamaan homoseksuaalista valistustyötä ja asennemuokkausta. Homovaltion olemassaolo kohottaisi maailman koko homoväestön profiilia ja merkitsisi vuosituhantisen henkisen yhteenkuuluvuutemme manifestoimista.

7.2.6. Asuminen ja jokapäiväinen elämä

Athlonissa jokapäiväinen elämä on kiireetöntä ja filosofialle omistettua. Päivittäisen neljän tunnin työvelvoitteensa suoritettuaan homomiehet rentoutuvat ottamalla aurinkoa, keskustelemalla ja siemailemalla limonadia merenrannan kahviloissa. Athlonin valtion pääkaupungissa, Aristopolisissa, työtä tehdään melko vähäpätöisissä rakennuksissa kaupungin ulkopuolella olevissa lähiöissä, kun taas keskustan upeat mahtitalot on saneerattu ihmisten kodeiksi asuinkäyttöön. Tällä tavoin voidaan varmistaa, että viihtyisien keskustojen ympäristöt säilyvät tärkeimmässä tehtävässään eli palvelemassa valtakunnan ensiarvoisinta etua: yksityisten ihmisten hyvinvointia. Kaupunkien parhaat alueet ja rakennukset ovat homoseksuaalien yksityisomaisuutta. Keskustat ovat eläviä, eikä niissä ole haittaa toimistoista eikä hälinästä, sillä suurteolliset, byrokraattiset ja kaupankäyntiin liittyvät toiminnot on siirretty asuinkeskustojen ulkopuolelle.

Ympäristöt ovat myös saasteettomia, eikä liikennevälineinä käytetä meluisia ja nokisia dieselbusseja vaan sähköjunia ja raitiovaunuja. Lentoliikenteessä kilpailukykyisiksi ovat osoittautuneet yksityisen yrittäjän, Athlon Airin, heliumilla täytetyt ilmalaivat, jotka lipuvat merten ylitse ja kuljettavat matkustajia ulkomaanreiteillä. Ne nousevat suoraan kaupunkien keskustoista ja laskeutuvat niihin sekä ovat hiljaisia ja vähäpäästöisiä.

Tyypillisesti homoseksuaalit asuvat kauniissa klassisia tyylisuuntia edustavissa huoneistoissa, sekä merinäköalalla varustetuissa bungaloweissa tai apartmentoksissa. Vietämme vapaa-aikaamme rannoilla, kaupungilla kävellen sekä tapaillen toisiamme ja osallistuen erilaisiin tapahtumiin ja juhliin. Myöskään autoiluun ei homovaltiossa suhtauduta täysin kielteisesti, sillä autoilulla ei pyritä saavuttamaan hyötyä (jolloin sen käyttö kasvaisi heteroiden ahneuden sanelemiin mittoihin), vaan yksityisautoilu on luvallista vain virkistys- ja huvittelutarkoituksiin. Autoilulla onkin homovaltiossa kokonaan toisenlainen merkitys kuin heterovaltioissa, joissa autoja käytetään lähinnä perheiden kuljettamiseen, ostosmatkojen tekoon ja kilpailuun. Homovaltiossa jokaisella homoseksuaalilla on mahdollisuus omistaa coupé-BMW. Tämä selittyy sillä, että me emme tuota jälkeläisiä, jotka lisäisivät hiilidioksidipäästöjä, ja siksi kokonaisrasituksemme ympäristölle jää edelleenkin pieneksi. Athlonissa autoilua ei pidetä heteroseksismin

ilmauksena, vaan tiellä liikkuminen nähdään johdatuksena ihmisen oman eksistentiaalisen olemuksen filosofiseen oivaltamiseen, jota se edustaa myös vertauskuvallisesti. Autoilu on tilassa siirtymistä, ja se nähdään ihmisen ja luonnon välisen yhteyden kokemisena. Ekologisista syistä käyttöön on otettu vähän energiaa kuluttavat hybridiautot.

Tiellä eteneminen on tällöin ihmisen oman *Daseinin* hahmottamista ja elämän eksistentiaalisen luonteen manifestoimista. Aikaa ja etäisyyksiä kartoittavana sekä tilaa haltuun ottavana ja jäsentävänä tapahtumana autoiluun liittyy ihmisen omien transsendentaalisten rajojen etsintää, ilmaisua ja koettelua. Sen mukaisesti autoiluun liittyy myös hartautta ja pyhyyttä, ja homovaltiossa suosituimmat autot ovatkin kauniita ja sopusuhtaisia vauhdin henkiä, spirittejä. Tavallisimmat automallit ovat Bertonen, Giugiaron ja Pininfarinan muotoilemia Alfa Romeon ja Peugeotin coupéita, mutta bulevardeilla tavataan myös Mercedes-Benzin ja Ferrarin avo- sekä urheilumalleja. Perheautoja homovaltioon ei tuoda lainkaan. Heterovaltioissa suositut farmariautot ovat kiellettyjä, eivätkä ne läpäise yleensä edes katsastusta. Farmariautoja saa homovaltioissa rekisteröidä ja käyttää vain ruumisautoina tai sairaankuljetukseen.

Homovaltiossa syödään hyvin ja terveellisesti. Sosiaali- ja terveysviranomaiset valvovat ja ohjaavat sitä, mitä kansalaiset nauttivat ravinnokseen. Terveet elämäntavat ovat hyvinvoinnin perusta, ja siksi rasvaisten ja suolaisten ruokien valmistus ja käyttö on homovaltiossa kielletty. Athlonissa ei saa käyttää myöskään makkaroita, joissa on yli kolme prosenttia rasvaa, eikä mihinkään ruokalajiin (kala mukaan lukien) saa laittaa puolta prosenttia enempää suolaa. Myös muut myrkylliset aineet, kuten alkoholi ja tupakka, sekä liialliset hiilihydraatit ovat epäsuosiossa. Kehostaan ja ulkonäöstään huolta pitävät homoseksuaalit käyttävät mieluummin kuituja ja proteiineja sisältäviä ravintoaineita. Epäterveellisiä ja huonolaatuisia einesruokia ei veroteta, mutta ne ovat kalliita, koska juuri kukaan ei osta niitä. Mikäli elintarvikeviranomaiset havaitsevat jonkin haitallisen ruoan, he käyvät poistamassa sen myynnistä tai tarvittaessa takavarikoivat sen suoraan ruokapöydästä estäen ketään syömästä epäterveellistä ruokaa tietämättään. Samoin terveysviranomaiset voivat kehottaa asukasta kuntoilemaan ja muuttamaan ravintotottumuksiaan, mikäli he havaitsevat ylipainoisen tai muutoin sairaan ja kärsivän näköisen ihmisen.

Homoseksuaali valitsee ruoakseen aina mieluummin raikkaan kuin happaman, makean kuin suolaisen, pehmeän kuin kovan ja mehevän kuin karvaan. Kasvisruoat ovat suosittuja jo niiden helpon tuotannon, jalostuksen ja valmistuksen vuoksi. Valmisruokia ja pakasteita homovaltiossa käytetään vain sesonkiluonteisen raaka-ainepulan vuoksi ja sodan tai heterovaltiosta kriisitilanteessa saapuvan ydinlaskeuman reserviruokana. Myös lemmikkieläimet saavat tuoretta ruokaa. Karsinogeeniset eli syöpää aiheuttavat lisäaineet, kuten natriumnitriitti, ovat kielletyt, ja siksi myös lihatuotteet syödään heti valmistuksen jälkeen. Hyvä ruoka kohottaa elintasoa, ja tässä onkin yksi syy siihen, miksi heterovaltioissa ollaan homovaltion keittiöille kateellisia, kun homoseksuaaliset kokit ja keittiömestarit panevat parastaan

kyökin puolella. Homoseksuaaliset maanviljelijät puolestaan ovat trendikkäitä agriculturan harjoittajia. He suosivat luonnonmukaista viljelyä ja myyvät tuotteensa suoraan ravintoloille ja keittiöille tai jalostavat ne valmiiksi itse. Homoseksuaaliset maanviljelijät tuoksuvat hyvältä, ja heiltä kysytään usein vinkkejä kulinaristien ruokapöytiin. Eläimiä kohdellaan homovaltiossa hyvin, ja ne ovatkin valtion ainoita heteroita. Kotieläimet ovat suosittuja, mutta niitä ei ylläpidetä elintarvikkeiden tai turkisten tuottamiseksi, vaan eläimiä käytetään lähinnä hyöty- ja seuraeläiminä.

Kaikenkattavaa hyvinvointia lisää se, että mikäli homovaltion asukas tulee terveistä elämäntavoistaan huolimatta kipeäksi, hän saa homoseksuaalisessa terveyskeskuksessa tehokasta hoitoa. Useat homosairaanhoitajat palvelevat potilaita auliisti, eikä jonoja hyvän terveystilanteen vuoksi juuri ole. Sairaanhoitajan ammatti onkin ainoa, jonka piirissä esiintyy työttömyyttä. Sairaalat ja terveyskeskukset hoitavat lähinnä yleissairauksia, vanhuuteen liittyviä oireita ja tapaturmissa tulleita murtumia, joita silloin tällöin syntyy homojen suosimien vauhdikkaiden harrastusten vuoksi.

Homovaltiossa hiv on erittäin harvinainen tauti, sillä kaikki valtioon saapuvat testataan. Kun hiv on suljettu valtion ulkopuolelle, on vapaa seksikin mahdollista ilman tartuntariskiä, ja niinpä runsas seksuaalielämä pitää ihmiset iloisina, hyvinvoivina ja terveinä. Homoyliopiston lääketieteen laitoksella toimiva dosentti Hakkarainen on kehittänyt teorian, jossa hiv:n paljastetaan olevan vain heterolääkäreitten keksimä juoni. Teorian ajatuskulku on seuraava. Kalifornialaiset heterolääkärit kertoivat homoseksuaalisille miehille heidän sairastavan vaarallista kuolemaan johtavaa tautia 1980-luvulla ja sulkivat heidät happikaappeihin. Sitten he imivät kaapista kaiken hapen pois, ja potilaat kuolivat. Kun vainoharhaisuudelle alttiit homomiehet alkoivat huhun tuloksena epäillä itsessään hiviä, heterolääkärit ilmoittivat heidän kuolevan pian ja kielsivät heiltä seksin. Niinpä kehotusta noudattaneet alkoivatkin riutua seksin puutteen vuoksi ja kuolivat muutamassa vuodessa. Sen sijaan ne, jotka harjoittivat seksiä, elivät pitkään, ja juuri tämä selittää, miksi muutamat hiv-positiiviksi leimatut eivät suostuneet lopultakaan kuolemaan.

Ongelmaksi heterolääkäreitten teoriassa osoittautui se, että myös homoseksiä harjoittaneet bi-miehet alkoivat epäillä itsessään hiviä ja alkoivat sen vuoksi sairastaa. Siksi heterolääkärien piti korjata teoriaansa ja selittää, että hiv ei olekaan vain homojen tauti vaan tarttuu myös heteroihin. Nyt, kun suurin osa vitsauksen uhreista on heteroita, homovaltion ponnistukset kohdistuvat siihen, ettei tuo kovan onnen luulosairaus palaisi takaisin homoyhteisön riesaksi!

Liikunta edistää terveyttä mutta urheilu ei. Homoseksuaalit harrastavat mielellään liikuntaa, sillä se kehittää ulkonäköä ja tuottaa hyvää oloa. Sen sijaan homot välttävät pilaamasta liikuntanautintoaan kilpailulla. Urheilu on liikuntaa, johon liittyy kilpailua. Kilpailu puolestaan on aggression toteutumisyhteys. Jos kilpailu organisoidaan joukkuetoiminnaksi, jossa on noudatettava sääntöjä, kyseessä on peli. Peli perustuu analyyttiseen, systeemi-, ongelma- ja organisaatiokeskeiseen ajatteluun ja edustaa siten

heteroseksuaalista maailmankuvaa. Oman individualistisen identiteettirakenteensa vuoksi homot eivät pelaa pelejä eivätkä osallistu laumahenkisiin joukkuelajeihin. Jalkapalloa, jääkiekkoa ja nyrkkeilyä pidetään heteroseksismin ilmaisuina, ja siksi ne on kielletty homovaltiossa. Sen sijaan suosittuja lajeja ovat uinti, pyöräily, golf, purjehdus, tennis ja monet yksilölajit, jopa tavanomainen juoksu, mutta niitä ei harjoiteta kilpailumielessä, eikä tuloksista ole lupa pitää kirjaa. Athlon-saaren sisämaassa voi joskus harrastaa laskettelua ja muuta talviurheilua, vaikka rannikoilla ilmasto suosiikin kesälajeja, kuten surffausta.

Alastomuus on homovaltiossa arkipäiväistä, ja seksiä voi nähdä jopa kaduilla. Athlonissa vallitsee viranomaissuositus, jonka mukaan seksuaalinen kanssakäyminen on suotavaa ja itsetyydytys epätoivottavaa. Jos Athlonissa vastaan tulevalta homolta kysyy, ”ookkonna onanoinu?” on vastaus yleensä kieltävä. Kielteinen suhtautuminen itsetyydytykseen perustuu kantilaisesta filosofiasta johdeltuun näkemykseen, että masturbaatiota harjoittava ihminen kohtelee itseään ja toisia ihmisiä välineenä eikä päämääränä, esineellistää siten itsensä ja vie nautinnon myös toisilta. Ajatuksen takana on niin sanottu kategorinen imperatiivi eli eettisen johdonmukaisuuden vaatimus, jonka mukaan ihmisen pitää toimia aina sellaisella tavalla, joka voitaisiin kelpuuttaa myös kaikkia muita ihmisiä koskevaksi yleiskäytännöksi. Jos kaikki ihmiset harjoittaisivat itsetyydytystä, kukaan ei saisi mitään. Niinpä itsetyydytys on määritelty ei-toivotuksi, ja siksi ihmiset tuntevat seksuaalista intohimoa ja saavat paljon seksiä.

Kaiken kaikkiaan Athlonissa vietetään ihanaa ja rauhallista elämää. Me homot todella tiedämme, mitä on nautinto, eikä ystävyyttä koskaan uhrata liiketaloudellisen hyödyn tavoittelulle – aivan niin kuin ei hyvinvointiakaan alisteta käytännöllisten voittojen pyynnille. Homot ovat solidaarisia ja tukevat kaikessa toisiaan. Myös vapaaehtoisuuden ja vieraanvaraisuuden osoittaminen on runsasta. Homot kunnioittavat toistensa työtä eivätkä tunkeile tai riko paikalle saapuessaan kaikkea, kuten muutamat heterot, jotka särkevät niin julkisen kuin yksityisenkin omaisuuden heti, kun sen vain käsiinsä saavat. Homovaltion katukuva on siisti, sillä rakennustyöt tehdään aina keskitetysti eikä siten kuin heterovaltioissa, joissa sinänsä ehjät kadut revitään säännönmukaisesti keväisin auki joidenkin heteroiden jatkuvan tyytymättömyyden merkiksi. Elintasoa homovaltiossa lisää juuri levottomuuden poissaolo.

Ympäristön ja asukkaiden huoliteltu ulkonäkö kertoo myös ihmisten ja yhteiskunnan sisäisestä kauneudesta, ja sen vuoksi homovaltiossa asiat tehdään mieluiten kauniiksi ja kauniisti. Arkkitehtuuri, huonekalut, muoti ja design ovat funktionaalisia, selkeälinjaisia, käyttökelpoisia ja samalla sopusuhtaisia. Myös homojen käytös ja seuraelämä ovat hillittyjä, ja homot järjestävätkin paljon onnistuneita tilaisuuksia ja kutsuja. Vaikka homoyhteiskunnan normina ei ole pariutuminen eikä vakituinen seurustelu, kenenkään ei tarvitse kärsiä yksinäisyydestä, joka heterovaltioissa on yleinen ongelma, eikä myöskään liiallisesta sosiaalisuudesta, jonka vallitessa perhe, aviopuoliso tai kaveripiiri hallitsisi elämää. Tasapainon löytämistä

homosuhteissa edistää homojen avoin tunteiden ilmaisu ja *gay sensibilityyn* liittyvä huolenpito sekä yhteisymmärrys. Homojen kohtaaminen ei tapahdu vain *gay*-ravintoloissa, kuten heterovaltioissa, joissa ne muodostavat lähes ainoan kohtaamispaikan homoille. Athlonin valtiossa ei edes ole yhtään *homoravintolaa*, vaan kaikki ravintolat ovat *tavallisia* ravintoloita. Seuraelämä ja kohtaaminen tapahtuvat kaduilla, työpaikoilla ja ostoskeskuksissa, ja ravintoloissa käydään vain nauttimassa hyvästä päivällisestä ja keittiön antimista.

7.2.7. Elämää homovaltiossa

Toni on 27-vuotias lähtökohdiltaan suomalainen mies, joka on asunut Athlonissa viiden vuoden ajan. Niinpä hän tuntee paikalliset olot varsin hyvin. Hän asuu homovaltion pääkaupungissa Aristopolisissa ja toimii maahanmuuttoviranomaisena ulkoasianhallinnon palveluksessa. Toimiessaan tavanomaisissa työtehtävissään Toni tutustui 22-vuotiaaseen tanskalaiseen Marcoon, joka on vaalea ja lihaksikas kundi, aivan kuten Tonikin. Marco on asunut homovaltiossa vasta puolisen vuotta, mutta hän on päättänyt hakea kansalaisuutta vuoden maassaolon jälkeen. Olot täällä ovat ylittäneet kaikki odotukset, ja miesystävän löytyminen varmistaa sen, että hän aikoo asettua pysyvästi aloilleen. Tällä hetkellä Marco on suorittamassa kolme kuukautta kestävää asevelvollisuuttaan, mutta samalla hän myös opiskelee ravintolakokiksi. Toni puolestaan on suorittanut valtiotieteen maisterin tutkinnon Athlonin yliopistossa, ja kansalaiseksi hakeutuminen oli hänelle itsestään selvää heti koeajan täytyttyä.

Miehet istuvat Aristopolisin erään rantabulevardin varrelle pystytetyllä terassilla siemailleen jääteetä auringon välkehtiessä palmujen takaa ja meren huuhtoessa laineitaan rantaan. Toni kertoo lähteneensä Suomesta oikeaan aikaan, sillä hänellä ei ollut mitään syytä jatkaa asumista pimeässä, kylmässä ja routaisessa maassa, jossa heterot vihaavat homoja, toisiaan ja itseään. Kuin arvaten Tonin ajatukset Marco täydentää, että homovaltiossa kaikki on erilaista, ja hänelle homovaltioon siirtyminen oli uuden elämän arvoista, vaikka se tuntuikin aluksi hypyltä tuntemattomaan. Molemmat nuorukaiset näyttävät onnellisilta, eikä kummallakaan ollut sen enempää työhön kuin sosiaalisiin suhteisiin liittyviä syitä jäädä heterovaltioiden kansalaisiksi.

Tonilla ja Marcolla riittää aikaa ja mahdollisuuksia hyvästä säätilasta ja vapaa-ajan riennoista nauttimiseen. Nelituntisen työvelvollisuutensa suoritettuaan molemmat viettävät iltapäivän vapaana ja voivat osallistua mielensä mukaisiin harrastuksiin. Suomessa sen enempää kuin Tanskassakaan ei voinut juuri koskaan harrastaa mitään kylmyyden ja sateen vuoksi, mutta Athlonissa kaikki on mahdollista lainelautailusta filosofian harrastamiseen ympäri vuoden. Ulkoilmaelämä onkin vapautunutta ja vailla Pohjoismaille tyypillistä pimeyden, synkkyyden ja vihamielisyyden leimaa. Aamupäivällä Toni osallistui myös yhteiskunnalliseen vapaaehtoistoimintaan ollessaan

matkalla työhön. Hän ilmiantoi ja pidätti erään heteron, joka käyttäytyi läpinäkyvän heteroseksuaalisesti ollessaan pukeutuneena kaljamerkkiä mainostavaan t-paitaan ja farkkuihin sekä lukemalla jalkapallolehteä kävelykadun varrella. Rajavartioston ja maahanmuuttoviranomaisten testit eivät kykene paljastamaan kaikkia heteroita, mutta valpas kansalaiskontrolli takaa sen, että ennen pitkää heterot jäävät taipumuksestaan kiinni, ja heidät voidaan saattaa edesvastuuseen sekä palauttaa takaisin heterovaltioon. Sen sijaan Marco ei ole vielä tavannut yhtään heteroa eikä kohdannut heteroseksuaalisia järjestyshäiriöitä homovaltiossa, eikä hän ole joutunut heteroiden uhkaamaksi. Mutta ollessaan suorittamassa asevelvollisuuttaan hän on oppinut taistelutaitoja ja odottaa tilaisuutta päästä tekemään ensimmäisen ilmiantonsa. Heteron paljastumisesta ei yleensä kestä montakaan minuuttia, kun reipas homopartio saapuu paikalle ja käy korjaamassa heteroseksuaalisen yksittäistapauksen talteen. Tämä päivä on ollut rauhallinen, eikä heteroita näy mailla halmeilla. Athlonissa asuessaan homon ei tarvitse uhrata ajatustakaan heteroseksuaalisuudelle.

Ystävällinen homotarjoilija käy tuomassa pöytään uudet lasilliset jääteetä, kun terassin ohitse kulkee Tonia hieman vanhempi, noin nelissäkymmenissä oleva kundi. Marco ja Toni tervehtivät häntä iloisesti ja kertovat hänen nimensä olevan Julius. Hän opettaa filosofiaa yliopistossa. Niin Toni kuin Marcokin osallistuvat aktiivisesti filosofiseen hengenelämään. Athlonissa kukoistaa antiikin aikojen sivilisaatioihin verrattava spirituaalinen filosofia, kun saaren nykyiset asukkaat pyhittävät elämänsä jumalien filosofiselle rakastamiselle. Viisauden ja hyveen rakastaminen on homovaltiossa paljon suositumpaa kuin kirkossakäynti tai mietiskely heterovaltioissa, sillä homojen yhteisössä hengellisellä elämäntavalla on suora kytkös arkiseen ja aistilliseen todellisuuteen. Seksuaalista rakkautta ja intellektuaalista jumalanrakastamista ei koetakaan eri asioiksi, vaan niiden välillä vallitsee yhteenkuuluvuus, joka vahvistaa ihmisten keskinäistä ymmärtämistä ja älyllistä vuorovaikutusta. Tällä puolestaan on filosofiaa elävöittävä vaikutus. Seksuaalisissa asioissa noudatetaan korkeaa moraalia, eivätkä ”kaikki miehet suinkaan rakastele kaikkien kanssa”, vaikka rakkauden laajeneminen yksittäiset osapuolet ylittäväksi kolmannen asteiseksi jumalanrakastamiseksi saattaakin johdattaa kyseiseen hieman kliseemäiseen ja heteroille ominaiseen mielikuvaan. Muutamilla sinkkuina elävillä miehillä on ollut joitain kymmeniä rakastettuja, mutta monet elävät myös parisuhteessa, kuten Marco ja Toni.

Avioliittoa homovaltiossa ei tunneta. Niinpä Marco ja Tonikaan eivät suunnittele avioliiton solmimista. He ovat päinvastoin helpottuneita voidessaan keskittyä toisiinsa sen sijaan, että heterovaltioissa he joutuisivat tuttaviensa tai sukulaistensa utelujen kohteeksi. Toni toteaakin, että heterovaltioissa ihmissuhteet välittyvät helposti vain mammonan kautta, eikä avioliittokysymyksen yhteydessä juuri muusta puhutakaan kuin niistä ikävänsävyisistä asioista, jotka koskevat kuolemaa, perintöä, onnettomuuksia, sairauksia, vakuutuksia tai tapaamisoikeuksia. ”Ongelmana on ollut nimenomaan julkinen kontrolli ja valtion ikävä holhous”, täydentää

Marco asioista tietoiseen tapaansa, mutta homovaltiossa sellaisesta on tehty loppu, ja yhteiselämä rakentuu yksilöiden vapaalle tahdonmuodostukselle. Marco ja Toni asuvat omistamassaan apartmentoksessa, jonka leveältä parvekkeelta avautuu aurinkoinen näköala eteläiselle Välimerelle. Asunnon ostaminen on homovaltiossa helppoa ja halpaa, sillä valtio tukee kotien hankkimista ja rakennustoimintaa. ”Mikä onkaan tärkeämpää, kuin oma koti”, huokaisee Toni ja tähdentää, kuinka edullista asunnon hankkiminen oli, kun valtio antoi siihen korottoman lainan, eivätkä hinnatkaan huimaa päätä ponnekkaan rakentamistoiminnan ansiosta. Parasta on, että homovaltio tukee nimenomaan nuoria maahanmuuttajia, jotka ovat eniten tuen tarpeessa. Pankkeja homovaltiossa ei ole lainkaan, ja koronkiskominen on kielletty lailla. Rahaliikennettä varten valtio avaa kansalaiselle hänen tarvitsemansa maksuliikennetilin.

Samalla hetkellä Tonin ja Marcon pöytään istahtaa Marius, joka on kotoisin Ranskasta ja toimii rakennusmiehenä. Hän on 25-vuotias ja asuu homovaltiossa jo kuudetta vuotta. Marco ja Toni ehdottavat Mariukselle, että he lähtisivät illan tullen Planet Jupiteriin, joka on transsendentaaliselle musiikille ja elämäntavalle omistettu keskus ja jossa harjoitetaan myös transsendentaalista filosofiaa. Marius innostuu ajatuksesta ja kertoo hankkineensa myös tapahtumaan sopivat vaatteet, jotka hän kävi ostamassa iltapäivällä muotiliike Kone Aristopolisista palatessaan töistä. Jäätee maksaa Platon-bulevardin terassilla vaivaisen yhden *gay*-markan ja kaksikymmentä penniä. Auringon siirryttyä lännemmäksi nuoret alkavat lähteä. Myös iltapäivät ovat täällä kuumia, sillä kaupungin kadut ja kujat varaavat lämpöä pitkäksi ajaksi, ja auringonlaskut esittävät värikylläisiä näytelmiä; saarelta katsottaessa aurinko laskee aina mereen. Myös pimeä tulee nopeasti, sillä Välimeren leveysasteilla aurinko ei laskeudu taivaalta loivassa kaaressa, kuten pohjoisempana, vaan putoaa lähes kohtisuoraan horisontin taakse. Kello on kuitenkin vasta puoli kuusi, eikä pimeän aika ole vielä lähellä, ja miehet suuntaavat kohti bulevardin varrella odottavaa avo-BMW:tä. He hyppäävät kyytiin ja ajelevat rantakatua samalla, kun mereltä puhaltava tuuli ja lempeä ajoviima hyväilevät heidän ihoaan. Metallinhohtoisena kiiltelevä mauritiuksensininen auto kipuaa parin kilometrin päässä olevaa vuorenrinnettä asuinalueelle, jossa talot ovat paikallisen tavan mukaan valkoiseksi kalkittuja. Marcon ja Tonin tilavassa huoneistosta löytyvät kaikki mukavuudet, ja Marius kiitteleekin saadessaan käyttää Marcon ja Tonin kylpyhuonetta ja voidessaan huuhtoa jäntevän ja ruskettuneen vartalonsa suihkunraikkaaksi. Sen jälkeen on päivällisen vuoro.

Marco on loistava kokki, ja hän on valmistanut päivällisen iltaa varten. Auringon viimeiset säteet kultaavat pronssisten kynttilänjalkojen varret, kun Toni sytyttää kynttilät suurella näköalaikkunalla varustetussa olohuoneessa. Alkuruoaksi tarjotaan Marcon valmistamaa juustokeittoa ja pikarillinen viiniä. Pääruoaksi nautitaan kalaa, jonka Marco on kypsentänyt uunissa. Jälkiruoaksi saadaan kuohkeaa ja mehevää vanukasta. Ruokailu on homovaltion arjessa mutkatonta, eikä jokapäiväisen ravinnon hankinta tuota homoille suuria ongelmia, kuten heterovaltioissa, joissa leivän hankkimiseksi

uhrataan koko elämä mutta ravinnontarve kuitataan silti pelkillä hampurilaisilla ja pizzoilla. Pizzat ja hampurilaiset tunnetaankin nykyään uusavuttomien suomalaisten ja ruoanlaittotaitonsa menettäneiden länsimaalaisten kansallisruokana, kun taas homovaltiossa päivittäisen nälän tyydyttäminen on luontevaa ja helppoa. Siitä osataan myös nauttia, ja siksi ruoan valmistukseen ja aterioimiseen käytetään mielellään aikaa.

Kellon kiitäessä miehet alkavat pukeutua iltaa varten ja etsivät tapahtumaan sopivia vaatteita. Mariuksella on sopiva asukokonaisuus mukanaan, mutta Marco ja Toni joutuvat kaivelemaan kaappejaan. Heidän taustallaan pauhaa suurikokoinen litteä televisio, jonka ruudulla välähtelevät homoseksuaalisen Play Gay -musiikkikanavan videot: George Michaelia, Michael Jacksonia ja Queenia esimerkiksi. Marius ehtii pukeutumiseltaan katsella myös televisiota, ja hänen peukalonsa seikkailee kaukosäätimen näppäimillä. Valtiollinen TV1 lähettää parhaillaan ajankohtaisohjelmaa, jossa kuningasta ja senaattia puhutellaan kysymyksestä, pitäisikö asuntotuotantoa lisätä maahanmuuton edistämiseksi ja pitäisikö senaattorien samapalkkaisuus kansalaisten kanssa jatkossakin säilyttää. Marius osallistuu pikaäänestykseen kaksisuuntaisen digi-tv:n välityksellä ja kannattaa sekä lisärakentamista että samapalkkaisuuden säilyttämistä. Hän onkin äänestystulokseen tyytyväinen, sillä hänen kannattamansa linja saa lopulta sata prosenttia äänistä. Näin demokratia toimii homovaltiossa. Suorien kansanäänestysten vuoksi kansalaisten ja poliittisten edustajien välillä ei vallitse ristiriitaa, ja kertaalleen suoritettu luokkayhteiskunnan kumoaminen riittää, sillä tulos pysyy.

Toinen Athlonin valtion omistama kanava TV2 puolestaan lähettää jo klassikoksi muodostunutta elokuvaa *Wilde*, joka kertoo kirjailija Oscar Wilden kohtalosta heteroyhteiskunnan aikana. Kyseisellä kanavalla esitetään myös dokumentteja, joissa kerrotaan, minkälaista elämä oli heterovaltiossa, ja kanava on kunnostautunut varsinkin arkistojen aarteiden esittämisessä. Ruudulle on tuotu muun muassa suurta isänmaallista itsenäistymistä edeltävän kauden produktioita, kuten *Dad and the Muscle Academy*, *Paragraph 145, Brokeback Mountain* ja *Priest*. Ohjelmistosta löytyy myös Derek Jarmanin elokuvia mutta ei juurikaan viihdettä. Toisinaan TV2 esittää satiirisesti väritettyä yhteiskuntakritiikkiä, joka kohdistuu homovaltioon itseensä ja jonka vuoksi kanavaa epäillään heteroseksismistä. Vaikutelma johtunee kuitenkin vain historian varjojen alta nousevasta epäluuloisuudesta. TV2 sijaitsee saaren suurimmassa sisämaakaupungissa, Plebeijipolisissa. Sen harjuilla käytiin homojen ja heteroiden välisiä verisiä itsenäistymistaisteluja, joiden tuloksena homot selvisivät voittajina ja viimeiset heterot joutuivat pakenemaan mantereelle. Huhutaan, että muutamat kiihkokansalliset homot teloittivat heteroita kostoksi heidän aiemmin aloittamistaan teloituksista.

Viihdekanavana tunnetaan television kolmoskanava, joka esittää homoseksuaalisiin formaatteihin perustuvia laulukilpailuja, tosi-tv-ohjelmia ja sarjoja. Mariuksen vaihtaessa kolmoselle ruudussa välähtää television laulukilpailun suosittu voittaja, Andy ”Blizzard” Windy, mutta pian Marco pyytää

Mariusta vaihtamaan kanavaa, sillä nelosella ruutuun pamahtaa *Queer as Folk* -sarjan viidessadaskuudeskymmenes jatko-osa, jota seuraa *Angels in America* -ohjelman kahdeskymmeneskahdeksas tuotantokausi. Niin Marco, Toni kuin Mariuskin pitävät niitä sota-ajan ahdistuksesta johtuvina ja sekavasta itsetunnosta kertovina draamoina, joissa sukupuoliero osittain hämärrettiin ja jotka eivät poikenneet paljoa heteroseksuaalisen valtakulttuurin omasta viihteestä. Mutta nostalgisen itseironian muotoina ne toimivat yhtä hyvin kuin eräät valmiiksi nauretut sarjat. Kolmonen ja nelonen ovat mainoskanavia, ja ne myös kilpailevat keskenään. Siksi niiden on esitettävä myös hyviä elokuvia. Ralf Königin sarjakuviin perustuvat elokuvat keräävät yleensä runsaasti katsojia, samoin kuin eroottiset lauantai-illan actionit ja viikonlopun leffaputket. Lisäksi homovaltiossa toimii muutamia pienempiä kanavia, jotka lähettävät muun muassa urheilua. Urheilukanavalta voidaan seurata esimerkiksi uintitapahtumia; suosittuja ovat myös paini ja aerobic sekä pukuhuonehaastattelut ja hierontaa koskevat asiaohjelmat. Marcon käydessä vaientamassa television Marius siirtyy tarkastelemaan Tonin kirjahyllyä.

Yliopistossa opiskellessaan Toni keräsi melkoisen määrän kirjoja. Työhuoneen seinä onkin täytetty pienellä mutta hyvin valikoidulla kirjastolla, johon kuuluu sekä kauno- että tietokirjallisuutta. Joukossa on useita palkittuja romaaneja, joita on kiitelty muun muassa ”suurella sydämellä kirjoitetusta homoseksuaalisen rakkauden kuvaamisesta yhdistyneenä loisteliaaseen kerrontatekniikkaan ja oivaltavaan näkemykseen”. Athlonissa jaetaan vuosittain useita valtion ja eri järjestöjen myöntämiä kirjallisuus- ja kulttuurialan palkintoja. Tonin kirjahyllystä löytyy niin filosofian, historian kuin puutarha- ja keittiöalankin kirjoja. Löytyypä joukosta myös tuntemattomaksi jääneen kansalaisoikeustaistelijan teos, jota pidetään kaikkien aikojen ensimmäisenä homovaltion manifestina.

Kirjallisuutta ja kulttuuria pidetään Athlonin selkärankana. Koska henkisiä arvoja ja toimintaa ei voida tukahduttaa väkivallalla, homoyhteisöä on vaikea tuhota, ja siksi homoseksuaalinen valtakunta on aseellisesti hallittuja valtioita vahvempi. Aate ei koskaan kuole, sillä sen olemassaolo ei perustu lihaksilla pullisteluun (vaikka asevelvollisuuttaan suorittava Marco pullisteleekin parhaillaan eteisessä sovittaessaan ylleen kireää t-paitaa). Monipuolisesti sivistyneen ja suvaitsevaisen Tonin kirjahyllystä löytyy myös vähemmistökirjallisuutta, esimerkiksi muutamia heteroromaaneita, mutta ne ovat säilyneet lähes avaamattomina hänen paettuaan heterovaltiosta. Heterokirjallisuuden hallussapitoa ei ole kielletty homovaltiossa, mutta sitä ei julkaista eikä kustanneta täällä. Kyseinen seikka johtuu siitä yksinkertaisesta syystä, että kukaan ei osta eikä jaksa lukea heterokirjoja, mutta heterokirjallisuuden julkisesta levittämisestä voidaan tuomita sakkoon, vankeuteen tai maastakarkotukseen.

Homovaltiossa on kuitenkin laajempi sananvapaus kuin heterovaltioissa, joissa sanankäytön valvonta liittyy perhe-elämän kaksinaismoralismiin sekä ilmentää aikuisten halua salata omaa seksuaalisuuttaan lapsiltaan. Heterovaltioissa kyseinen jakautuneisuus heijastuu suoraan koko sanankäytön

normistoon aina tiedettä myöten, jonka piirissä mielipiteiden julkaisuoikeus onkin pannassa. Mutta homovaltiossa jokainen saa sanoa mitä haluaa, aivan niin kuin iloiset ja sanavalmiit homopojat tahtovat tehdä heterovaltioissakin. Niissä heitä tosin syytetään siitä, kuinka pahasti heidän homoseksuaalinen avoimuutensa loukkaa heteroita, ja heidät haastetaan oikeuteen! Sen sijaan homovaltiossa jokainen saa kertoa totuuden siitä, mitä hän asioista ajattelee.

Hyllyä selatessaan Marius tulee avanneeksi homovaltion perustamiskirjana pidetyn teoksen, josta Toni on hankkinut itselleen nahkakantisen painoksen ja jonka katsotaan kuuluvan jokaisen homokodin välttämättömään varustukseen. Kuin sattumalta Mariuksen eteen avautuvat sivut, joilla luetellaan homopojan tärkeimmät elämänohjeet. Niitä pidetään perustuslakejakin ylempiarvoisempina eettisinä normeina, joiden noudattaminen takaa homoelämän onnellisuuden. Homopojan kymmenen käskyä kuuluvat näin:

1) *Avaudu homoseksuaalina heti tiedostettuasi olevasi homo. Kerro homoudestasi kaikille, vaikka toiset ihmiset vihaisivat sinua, sillä muutoin tulet kieltäneeksi sen, mikä sinussa on parasta ja kauneinta.* Tunteidesi peittämisestä on sinulle enemmän haittaa kuin hyötyä, kun taas niiden avoimesta kertomisesta on sinulle ja ympäristöllesi paljon enemmän iloa kuin vanhempiesi, tuttaviesi tai entisten kavereidesi mahdollisesta ilkeydestä. Salaaminen antaa viestin, että homoja ei ole olemassa, ja siten se estää sinua tutustumasta toisiin homoihin, kun taas ollessasi avoin voit saada rakkautta yllättäviltäkin tahoilta.

2) *Älä hengaa tyttöjen kanssa, sillä silloin sinua luullaan heteroksi.* Kaveeraaminen vastakkaista sukupuolta olevien henkilöiden kanssa vähentää mahdollisuuksiasi viestittää olevasi homo ja solmia homoseksuaalisia ihmissuhteita. Näyttäytyessäsi tyttöjen kanssa syyllistyt samaan kuin heterot itse, eli lisäät sinusta kiinnostuneiden homopoikien ahdistusta, kun hekin luulevat sinua heteroksi.

3) *Älä pidä heterokavereita.* Mennessäsi kavereiden kanssa ravintolaan he ovat jarruina silloin kun kiinnostut jostain pojasta ja haluaisit tutustua häneen. Pahimmillaan kavereiden paljous pitää huolen siitä, että kukaan sinusta kiinnostunut ei pääse edes lähelle sinua. Muista, että kaverit ovat kuin kondomeja: koskaan niitä ei ole, kun tarvitsisi, ja silloin kun niitä on, ne pettävät.

4) *Älä harrasta urheilua, sillä urheilu tappaa seksin ja tukahduttaa ruumiisi eroottisuutta.* Harrasta kilpaurheilun asemasta kuntoliikuntaa, joka ei tähtää voittoon ja aggressioiden ilmaisemiseen vaan jonka tuloksena ruumiisi kehittyy terveellä tavalla.

5) *Älä osta mitään heterolta, sillä yhteiskunta ja markkinat toimivat valtaväestöjen eli heteroseksuaalien ehdoilla, ja sopimukset ovat voimassa*

vain niin kauan, kuin ne palvelevat vahvemman sopimusosapuolen eli heteroseksuaalisen valtakulttuurin etua. Homo ei mene heteron kanssa edes kauppaan, saati sänkyyn. Älä myöskään vaihda mitään heteroiden kanssa äläkä palvele heitä, paitsi jos uskot, että siitä on sinulle enemmän hyötyä kuin heteroille. Muussa tapauksessa tuet heterovaltiota ja heikennät homovaltion edellytyksiä.

6) *Älä koskaan rakastu heteromieheen, sillä siitä ei seuraa muuta kuin kärsimystä ja vahinkoa.* Pahimmillaan heteromies pitää sinua pilkkanaan. Siinä tapauksessa, että hetero harjoittaa kanssasi seksiä, hän todennäköisesti käyttää sinua hyväkseen kokeillakseen homoseksuaalisuuden ihanuutta mutta palaa pian takaisin heteromaailmaansa. Käräytä ”bi-ukkomies”.

7) *Älä tee työtä heteroyhteiskunnan rakentamiseksi, paitsi silloin kun siitä on sinulle enemmän hyötyä kuin haittaa eivätkä heterot voi käyttää työpanostasi hyväkseen.* Rakenna mieluiten homovaltiota.

8) *Irtaudu heteroperheestäsi, sillä perheen vangiksi jääminen merkitsee, ettet voi kasvaa itsenäiseksi homoseksuaaliksi.* Muista kuitenkin julistaa olevasi homo, vaikka lähipiirisi yrittäisi estää tai jarruttaa omana itsenäsi elämistä oman häveliäisyytensä vuoksi.

9) *Ratkaise harkinnanvaraiset asiat toisten homoseksuaalien hyväksi työelämässä ja tue homoseksuaaleja kaikkialla, missä voit.* Ole puolueellinen toisten homojen eduksi, sillä myös heterot ovat puolueellisia ja tukevat toisiaan homojen kustannuksella.

10) *Paljasta heteroiden väärinkäytökset ja heidän harjoittamansa syrjintä.* Saata heidät edesvastuuseen mahdollisimman usein, sillä jos et niin tee, he käyttävät tilaisuuttaan hyväkseen jatkaakseen homojen alistamista.

Näitä ohjeita seuraamalla homoseksuaalien elämä sujuu yhtä hyvin niin homo- kuin heterovaltiossakin, totesi Marius teoksen sulkiessaan. Marco ja Toni olivat sillä välin pukeutuneet. Päällään Marcolla oli risaiset mutta eroottisen viettelevät farkut sekä ihonmyötäinen hihaton trikoopaita, johon tehdyistä aukoista hänen vaalean kuultava vatsansa pilkotti kutsuvasti. Tukkansa Marco oli nostanut lakalla pystyyn, ja silmiensä luomet hän oli ehostanut mielikuvitusta kiehtovalla mustalla kajalilla, joka antoi hänen pojankasvoilleen syntisen olemuksen. Tonilla puolestaan oli päällään hänen parhaat teknovaatteensa: löysät skeittarihousut ja Marcon lahjoittama paita, jonka rintamuksessa oli kimaltavia ja spektroloivia kuvioita. Vaalean tukkansa Toni oli muotoillut geelillä. Atleettisena rakennusmiehenä Marius puolestaan veti päälleen päivällä ostamansa kireähköt farkut. Kookkaan vyönsolkensa ja ylöspäin levenevän hihattoman kauluspaitansa kanssa hän saattoi näyttää jo liiankin macholta. Tämä ei kuitenkaan ollut hänen omaa

päähänpistoaan vaan seuraus hänen ja erään toisen nuorukaisen välisestä sopimuksesta. Juuri silloin Mariuksen puhelin soi. Se oli Niklas. Mariuksella oli aluillaan suhde työpaikalla tapaamansa arkkitehdin kanssa, ja he sopivat kohtaavansa teknokeskus Planet Jupiterissa.

Kello lähestyi yhdeksää, ja juhlimaan aikovilla oli kiire. Homovaltiossa arkipäivän pikkulauantaita vietetään jo alkuillasta, toisin kuin heterovaltioissa, joissa juopot luikkivat kapakoihin vasta puoliltaöin. Athlonissa runsas juhliminen ei haittaa vuorokausirytmiä, sillä alkoholia tai huumeita ei käytetä, ja ajoissa aloittaneina kaikki ehtivät yöksi kotiin lemmiskelemään tai nukkumaan. Toni sammutti asunnosta valot, ja auringon viimeiset säteet jäivät valaisemaan merelle avautuvan asunnon parveketta. Pian kundit olivat autossa matkalla kohti kaupungin keskustaa valokeilojen nuollessa vuorenrinteeltä laskeutuvien kapeiden katujen laitoja. Hetkisen kuluttua he kiitivät värivaloin koristeltua puistokatua kohti stadionmaista Planet Jupiteria. He pysäköivät autonsa sen ulkopuolelle ja lähtivät kulkemaan palmujen reunustamaa katua kohti tapahtumapaikkaa.

Kaikkialla ilmassa leijui odotuksen tuntu. Yölinnut olivat aloittaneet jokailtaisen sirityksensä, joka kuului pensaista ja puistoista. Punainen aurinko oli kaartanut kaupungin yli ja laskenut kerrostalojen lomasta betonisten rakennusten taakse. Läheiseltä stadionilta uhkui kohisevan ihmismassan energia. Suuri perhonen lensi Tonin, Marcon ja Mariuksen editse, teki ilmassa käännöksen ja lepatteli korkeuksiin pudotakseen avonaisen stadionin kattilaan. Äänekkäästä ihmisjoukosta nouseva hiilidioksidi tiivistyi höyryksi tummenevan ilman halki leikkautuvissa valokiiloissa, jotka puskivat lämmintä voimaansa viilenevään iltaan. Lyhtypylväiden päässä kimaltavat lamput olivat kuin suuria timantteja, joiden loiste kilpaili auringonlaskun jälkeensä jättämän iltaruskon kanssa. Paikalle saapuvat saattoivat tuntea, miten iholle lehahteli auringon polttaman asfaltin ja kiviseinien lähettämiä lämpimän ilman aaltoja tummenevien katujen sysimustista varjoista. Tämä oli Planet Jupiter: Gay Gamesien ja homoseksuaalisen ruumiinkulttuurin olympialainen sydän, jossa järjestetään urheilutapahtumia ja suurenmoisia teknojuhlia. Sen sijaan heteroiden suosimia rock-konsertteja ja dopingskandaalien varjostamia ”hetero-olympialaisia” tällä paikalla ei ole nähty. Toni, Marco ja Marius vetivät keuhkonsa täyteen kostealta ruoholta, lauta-aidalta ja kaupungilta tuoksuvaa ilmaa. Heidän suonensa sykkivät, ja syvä purppuranpunainen kuumeisuus valtasi heidän henkensä, mielensä ja ruumiinsa. 140 kertaa sekunnissa takovan bassokompin kutsussa oli lumovoimaa, joka kietoi itsensä tuulenvireen tavoin jokaisen ohikulkijan iholle ja kuiskasi kuin rakastettu korvaan: ”Tule sisään!” – Ja he menivät.

Näissä valtakunnan suurimmissa reiveissä soitti homoseksuaalisen trancetaivaan valovoimaisemmaksi nimeksi noussut konemusiikin kiintotähti Deejay Trane. Paikalle ei tarvinnut ostaa edes pääsylippuja, sillä tämä jokaviikkoinen Love Paraden ja Mardi Grasin yhdistelmä kuului niin kiinteästi valtakunnassa noudatettavaan elämäntapaan ja päiväjärjestykseen, että valtio tarjosi tapahtuman kansalaisilleen eräänlaisena peruspalveluna.

Niklas oli jo ehtinyt Tonia, Marcoa ja Mariusta vastaan. Heidän ympärillään oli tuhansia bailaajia, mutta tilaisuus oli kodikas, lämminhenkinen ja lumoava. Valoviuhkat kohosivat heidän ylleen majesteettiseksi katedraaliksi, ja kaikkialla soi huumaavan riemastuttava trancemusiikki, kun tuhannet homoseksuaalit tanssivat olemassaolon hurmoksessa.

Välimeren samettisessa yössä järjestetyt ulkoilmajuhlat jaksavat aina vaikuttaa. Saman sukupuolen yhteiseen merkitysmaailmaan liittyvä yhteisymmärryksen ja harmonian kokemus oli käsin kosketeltavaa. Kaikkialla tungeksi toisiaan kaulailevia ja suutelevia miehiä ja poikia. Useat heistä tekivät toisilleen rohkeita aloitteita, ja he poistuivat loitommaksi toteuttamaan puuhiaan osan vain häipyessä vähin äänin paikalta. Juuri näin toteutui Jumalan aito rakastaminen: hengen ja aineen ykseys sekä paluu kaikkivaltiaan jumaluuden kosmiseen yhteyteen. Olemassaolon raskas kirous oli saatu raukeamaan homoseksuaalisen rakkauden avulla, ja samalla oli luotu tie taivaalliseen messiaanis-wagneriaaniseen kokonaisaistikokemukseen, jossa nautinnon viitoittama harmonian tunne avasi samaa sukupuolta oleville rakastavaisille taivaankaaren, tien horisonttiin, transsendenttiin jumaluuteen ja viisauden alkulähteelle, joka näihin asti on ollut vain jumalien omaisuutta. Tällä ikuisella saarella homoseksuaalista jumalanrakastamista olivat harjoittaneet jo kreikkalaiset, minolaiset ja kreetalaiset, ja Athlonin valtion tehtävänä onkin vakiinnuttaa homoseksuaalinen elämäntapa tuhansiksi vuosiksi eteenpäin, aina maailmanajan päättymiseen asti.

Puoleen yöhön mennessä juhlat alkoivat lähestyä loppuaan, mikä ei suinkaan merkinnyt, että tilaisuuden henki olisi heikentynyt. Homoseksuaalien tapahtumat eivät koskaan johda ihmisten sammumiseen, kuten heterojuhlat, vaan värikylläiseen loppuhuipentumaan. Ilotulituksen jälkeen kello oli ohittanut puolenyön, ja väkijoukko alkoi hajaantua. Marco ja Toni hyvästelivät Mariuksen ja Niklaksen, ja he nousivat autoonsa ajaakseen kotiinsa. Kenelläkään ei ollut kiire nukkumaan, sillä töihin homovaltiossa mennään yleensä aamukymmeneksi. Mariuksella ja Niklaksella oli huomenna vapaapäivä, ja he jatkoivat kulkuaan läheiselle bulevardia reunustavalle rannalle, jonne monet muutkin päätyivät lemmiskelemään. Rannalla oli miellyttävää kulkea, sillä hiekka oli vielä lämmintä, eikä ilman lämpötila laskenut yölläkään alle viidentoista asteen. Kiihkeiden ja kuumeisten juhlien jälkeen monet homot kerääntyivät rannoille chillaamaan, ja jatkopaikkana tunnetut diskot pitivät ovensa auki läpi yön. Niinpä viimeiset juhlijat saattoivat saapua aamuisin suoraan hiekkarannalle tervehtimään nousevaa aurinkoa.

Tällaista siis on elämä homovaltiossa: levollista, rauhallista ja viihtyisää. Aamuauringon noustessa rannalla lepäili enää vain muutamia teini-ikäisiä poikia, jotka riisuutuivat mennäkseen uimaan. He kävelivät loivaa hiekkarantaa tyynenä kimaltelevaan mereen, joka otti heidät syleilyynsä lempeästi.

JÄLKISANAT

Olisi ollut kohtuutonta kirjoittaa esipuhetta tämänsisältöiseen teokseen. Kiitollisuudesta lukijoita kohtaan muutama selitys lienee kuitenkin paikallaan. Tämä kirja on pääteokseni. Se on itsenäisempi ja omaehtoisempi kuin yksikään aiempi kirjani, vaikka niitäkin on pidetty omaperäisinä. Olen lisäksi täysin varma tämän teoksen ainutlaatuisuudesta. Tällaista kirjaa jumaluuden, filosofian ja inhimillisen rakkauden suhteista, siitä, mitä filosofia *oikeastaan* on, ei ole aiemmin kirjoitettu. Niinpä tämä teos ei ole vain filosofiaa vaan myös valtio-oppia, teologian kritiikkiä ja persoonallisuuspsykologiaa: se on vastaus ihmiskuntaa kauan askarruttaneisiin kysymyksiin uskonnollisen ja aistillisen rakkauden luonteesta.

Haluankin onnitella sinua, hyvä lukija, sillä olet ottanut käteesi rohkeimman filosofisen teoksen, jonka vuosisatamme ja mahdollisesti koko nupustaan puhjennut vuosituhantemme tuntee! Vaikka tämän kirjan julkaisija on suhteellisen heikosti tunnettu ja tuntemattomana pidetty, yhtä vaiettu kuin vihattukin, siitä huolimatta tai juuri sen vuoksi uskon, että tämän teoksen sisältö tulee puhuttelemaan filosofeja vielä kauan ilmestymisensä jälkeen ja olemaan tulevien tutkimusten lähtökohta ja kohde. On mahdollista ja jopa todennäköistä, että tämä kirja tullaan kääntämään tärkeimmille maailmassa puhutuille kielille. Sen, miten asiassa käy, paljastaa suopeudessaan tai armottomuudessaan tietysti vain ajan kuluminen.

Historia tuntee filosofeja, jotka eivät ole ”sopineet” omaan aikaansa, ja merkittävimpiä heistä oli Friedrich Nietzsche. Hän onkin suuri sankarini. Nietzsche on minua edeltäneistä filosofeista se, jonka olisin halunnut mielelläni tuntea. Uskon, että meillä olisi ollut paljon yhteistä puhuttavaa. Monia filosofeja heidän oman aikansa on täytynyt vastustaa, ja heidät on haluttu sulkea akateemisen yhteisön ulkopuolelle. Se ei ole tietenkään johtunut vain ihmisten pahuudesta, kateudesta tai katkeruudesta vaan myös heidän ymmärtämättömyydestään. Filosofiaa leimaa ja on pitkään vaivannut sama kiire, vauhti ja laumasieluisuuden palvonta kuin kaikkea muutakin takertumista massakulttuurin arvoihin. Tässä kirjassa filosofian pinnallisuudesta tehdään loppu, ja kyseisestä työstä en kiitä ketään kollegaani – en myöskään arvoisaa professori Nietzscheä, joka on paljastunut melkoiseksi itsensä kieltäjäksi hänkin. Tämän kirjan olemassaolosta kiitän ainoastaan itseäni.

Tämän teoksen kirjoittaminen on ollut yksi oman elämäni tärkeimmistä tehtävistä. Samalla se on ollut myös eräs helpoimmista, haastavimmista ja palkitsevimmista. Otaksun, että sanon tässä kirjassa vain jotain sellaista, minkä moni homoseksuaalinen filosofi on halunnut sanoa, tosin tietämättä, mistä narusta pitää vetää. Siksi tätä kirjaa varten on täytynyt vapautua. Vain riippumaton ja vapaa ihminen voi kirjoittaa tämänsisältöisen teoksen. Oma vapaaksi tulemiseni onkin ollut työni ratkaisevin esivaihe. Vaikka

työskentely sinänsä kesti vain viitisen vuotta, olen kirjoittanut tätä tekstiä elämäni jokaisena vuonna, ja elämäni jokainen askel on tämän teoksen yksi kirjain. Kirjoittaessani minusta tuntui, kuin olisin saanut tekstini suoraan Jumalalta ajatusten virratessa kirjoituskoneen riveille. Kenties se ilmentää tapaa, jonka mukaisesti tämä teos on ensin kiteytynyt mielessäni ja vaatinut lopulta ajatusten sanomista myös muille. Jotkut voivat pitää ajatusteni paikoittaista mystisyyttä omituisena tai jonkinlaisena ihmeenä, mutta heille vastaan, ettei jumaluuden kohtaamisessa mitään kummallista ole – paitsi tietysti niiden ihmisten mielestä, joille kaikenlainen hiljentyminen ja filosofialle omistautuminen ovat vieraita asioita.

Teoksen käsikirjoitusluonnosta ei ollut suurimmaksi osaksi olemassa ennen tämän tekstin paperille panoa. Silti tähän kirjaan sisältyy lähes kaikki, mitä olen halunnut filosofiassa sanoa. Mielessäni olleiden ajatusten työstäminen tekstiksi oli koko ajan vaivatonta ja kevyttä, aivan kuin olisin ottanut käteeni tuulen pudottamia lehtiä tai haravoinut ne kokoon.

On kenties väärin arvioida omien teostensa keskinäistä paremmuutta, mutta tämä kirja tekee tyhjäksi kaikki aiemmat tuotokseni edustaessaan yhteenvetoa niistä. Näin en sano pienennelläkseni muiden julkaisujeni arvoa vaan siksi, ettei kukaan kriitikko voisi jotain toista kirjaani kehumalla vähätellä tämän teoksen asemaa. Tämän kirjan saa luonnollisesti kääntää mille tahansa kielelle, kunhan teos julkaistaan kokonaisuudessaan, mitään lyhentämättä tai lisäämättä, ja julkaisija ilmoittaa aikeestaan tekijälle. Vaikka tässä kirjassa esitetäänkin yleisen kulttuurikritiikin lisäksi myös seksuaalivähemmistöpolitiikan ja -tutkimuksen sisäistä filosofista ja tieteellistä arvostelua, kiellän käyttämästä teostani seksuaalivähemmistöjen, seksuaalivähemmistöihin kuuluvien ihmisten tai muiden ryhmien vastaiseen argumentaatioon esimerkiksi siteeraamalla tai referoimalla teokseni lauseita asiayhteyksistään irrotettuina. Koska joku tai jotkut kuitenkin tekevät niin, joudun huomauttamaan asiasta etukäteen – en niinkään puolustaakseni mielipiteitäni kuin välttääkseni tulemasta ymmärretyksi väärin ja torjuakseni ajatusteni käyttämistä paheellisiin tarkoituksiin. Muutoin minulle on tietenkin samantekevää, mitä mieltä toiset ihmiset ovat minusta ja ajatuksistani, sillä tiedän toki itse sen, mitä olen ajatellut, ja kaikki kirjat ymmärretään lopulta väärin. Silti rohkenen uskoa, että tämä teokseni ei ole ammennettavissa tyhjiin hetkessä, vaan sen vastaanotto muodostaa tiedeyhteisölle vuosia kestävän prosessin.

Viiksekäs saksalainen filosofi yritti kaikkien arvojen uudelleen arvioimista mutta onnistui kirjoittamaan vain *Antikristuksen*. Suurin osa arvoista jäi häneltä arvioimatta uudelleen. Minä puolestani en väitä olevani dynamiittia – sen sijaan olen paljon vaikuttavampaa: olen yhteiskunnallinen uudistaja. Niinpä näiden kansien välissä ei olekaan laimeaa antrasiittia vaan hiljalleen kytevä vallankumous. Mielestäni nimenomaan heterot ovat olleet niitä, jotka ovat edustaneet kristinuskon orjamoraalia.

Entä miksi päädyin julkaisemaan teokseni kansainvälisen jakelijan kautta, vaikka kirjani on suomea? Siihen on kaksi syytä. Ensinnäkään en halua

alistaa filosofiaani kollegojeni harjoittamalle sensuurille ja painostukselle. Niinpä tämä teos edustaa filosofisia näkemyksiäni juuri sellaisina kuin haluan niiden välittyvän lukijoille. Toinen syy on yhtä käytännöllinen. Tavanomaiset kirjankustantamot pitävät tärkeänä vain heterokirjojen, kuten lastenkirjojen, satukirjojen, kuvakirjojen sekä naisten ja miesten suhteista kertovien kirjojen julkaisemista, tai ne suostuvat painamaan vain sellaisia feministisiä ja postmodernistisia tietokirjoja, jotka luokitellaan "vaihtoehtokirjallisuuteen" kuuluviksi ja joissa selitetään, ettei sukupuolta muka ole olemassa. Tuontapaisilla teoksilla on enemmän yhteistä tiiliskivien kanssa kuin tällä kirjalla ja kirjoilla yleensä on keskenään. Niitä yhdistääkin vain se, että ne ovat esineitä. Sen sijaan tämän teoksen lukija voi palkita itsensä oikeudellaan lukea tätä kirjaa, ja vielä enemmän: mahdollisuudellaan harjoittaa filosofiaa tämän kirjan parissa sekä omistaa tämä teos, sillä silloin hän totisesti kuuluu etuoikeutettujen joukkoon. Tätä julkaisua ei olekaan tarkoitettu kenelle tahansa eikä "mahdollisimman monille", kuten kustantajat mielellään laskelmoisivat, vaan jo etuoikeuteen lukea tätä kirjaa sisältyy huomattavia ymmärtämisen, vapautumisen ja uudenlaisen asennoitumisen vaatimuksia, jotka oletettavasti muodostavat enimmälle osalle ihmisistä liian suuren haasteen. Siksi tätä kirjaa ei pidä arvioida ohimennen, vaan vasta syvällisen perehtymisen tuloksena, ja pyydänkin lukijaa syventymään tähän teokseen hänen parhaina juhlahetkinään: yksinäisyydessä ja hiljaisuudessa. Tällöinkin lukeminen vaatii aivan erityistä omistautumista, ei kinastelevaa, vastaan väittävää eikä jankuttelevaa vihamielisyyttä, vaan vastaanottavaa ja eläytyvää suhtautumistapaa, joka on ominaista meidän homoseksuaalien asennoitumiselle toisiamme kohtaan.

Kun olin nuori, olin varma, että elämästäni tulisi ainutlaatuinen. Iltaruskon aikaan koin usein olevani eräänlainen historian leikkauspiste laskevan auringon ja nousevan kuun, valoisan ja pimeän sekä päivän ja yön välisillä vektoreilla. Tätä nykyä tunnen olevani filosofian valtias, sillä aavistan olevani omaa materialistista aikaamme mittaamattomasti pitemmän sivilisaation perillinen siinä katkeamattomassa ketjussa, jonka ainoa *elossa oleva* ilmenemismuoto on oma aikamme. Juureni ulottuvat Platoniin, Nietzscheen ja Heideggeriin sekä heitä edeltäneeseen mytologiseen perinteeseen, johon liittyvä tulkinnan ja ymmärtämisen vastuu määrittää myös oman elämäni tehtävän. Niin kuin ihmisyksilöiden elämässä ei saa olla taukoja ihmisten pysymiseksi hengissä, ei myöskään historian ketju ole saanut katketa aikojen kuluessa, vaan kaiken, mitä menneisyydestä on jäljellä, pitää olla elävästi läsnä omassa filosofiassamme. Juuri tästä seuraa vaatimus organisoida filosofian harjoittaminen uudestaan: aktiiviseksi elämänkäytännöksi.

Olen käsitellyt tässä teoksessa asioita, joille sen enempää tiede kuin uskontokaan eivät ole kyenneet antamaan selitystä. Kyseessä on rakkaus, tarkemmin sanottuna ihmisen sukupuolinen rakkaus, joka jakautuu toisaalta homoseksuaaliseen ja toisaalta heteroseksuaaliseen rakkauteen. Myös uskonnoissa ja filosofiassa on kyse rakastamisesta: ihmisen rakkaudesta Jumalaan, tietoon ja totuuteen sekä Jumalan rakkaudesta ihmiseen. To-

delliset uskonnot ja filosofia eivät ole pystyneet selittämään kumpaakaan. Ehkä juuri siksi ne ovat itsekin hengissä, vaikka se ei olekaan erityinen ansio. Filosofiassa ja uskonnoissa rakkauden eri muotoja on vain eletty todeksi, ja niiden piirissä homoseksuaalinen rakkaus on löytänyt toteutumisyhteytensä varsin vaihtelevalla tavoin. Myöskään minä en ole rakkauden selittäjä. Mutta olen koettanut luoda valaistusta siihen, millä tavoin homoseksuaalinen rakkaus esiintyy uskonnoissa ja filosofiassa ja kuinka nämä ilmiöt vastaavat toisiaan.

Tämän kirjan myötä olemme uuden filosofisen aikakauden kynnyksellä. Tässä teoksessani osoitetaan heteroseksualisoidun ja pragmatisoidun filosofian mädännäisyys. Akateeminen filosofia onkin ollut hyvää ja kannatettavaa lähinnä silloin kun se on ollut täysin homoseksuaalista ja homoeroottista: ajattelua, joka juontaa juurensa platonisen poikarakkauden perinteestä. Sen sijaan analyyttisena systeemifilosofiana ja teknisenä soveltamisoppina filosofia on ollut yhtä pilaantunutta kuin poliittisesti värittyneet tasa-arvon vaatimuksetkin, feminismi, pragmatismi, utilitarismi sekä todellisuuden ilmiöitä tasapäistäneet empirismi ja positivismi. Ne ovat olleet filosofien rohkeutta ja yksilöllisyyttä peittelemään pyrkiviä oppeja.

Olen kiitollinen saadessani elämäntyöni valmiiksi. Minua kritisoineiden ja työskentelyäni haittaamaan pyrkineiden vihollisteni vastustuksesta piittaamatta olen pystynyt toteuttamaan tahtoni ja sanomaan sen, minkä haluan. Siksi jätän työni ystävieni käsiin hyvin omintunnoin. Sillä minua vapaampaa filosofia ei ole.

Pariisissa, toukokuun 17. päivänä 2008

Jukka Hankamäki

VIITTEET

1. I Samuelin kirja, luvut 1–3.
2. I Mooseksen kirja, luku 19.
3. Ks. esim. Dzalaladdin Rumin runojen valikoimateosta *Rakkaus on musta leijona* (2002).
4. Ks. esim. Martin Buberin teosta *Minä ja Sinä* (1993 [1923]) ja Emmanuel Levinasin teosta *Totalité et infini* (1961).
5. Giorgio Agamben teoksessaan *Tuleva yhteisö* (1995 [1990]).
6. Dzalaladdin Rumi *Ruokopillin tarinoissaan* (1995, s. 23).
7. Novalis eli Friedrich von Hardenberg kokoelmassa *Fragmentteja* (1984 [1798–1799], s. 115).
8. Simone Weil teoksessaan *Painovoima ja armo* (1976 [1957], s. 58–67).
9. Al-Hidzrin suura (15), jakeet 28–38.
10. Johanneksen ilmestys, luku 12, jakeet 7–12.
11. I Mooseksen kirja, luku 3, jakeet 22–24.
12. Yöllisen matkan suura (17), jakeet 65–66.
13. Jobin kirja, luku 1, jae 7.
14. Matteuksen evankeliumi, luku 4, jae 10.
15. Yöllisen matkan suura (17), jae 55.
16. Martin Heidegger teoksensa *Einführung in die Metaphysik* (1953 [1935]) ensimmäisessä lauseessa.
17. Martin Heidegger teoksissaan *Gelassenheit* (1955/1959) ja *Was heißt Denken?* (1984 [1954]).
18. Sigmund Freud teoksessaan *Toteemi ja tabu* (1989 [1913]).
19. Sigmund Freud teoksessaan *Johdatus psykoanalyysiin* (1981 [1915–1917], s. 505).
20. Tuomaan evankeliumi on ilmestynyt suomeksi teoksessa *Apokryfiset evankeliumit* (1980).
21. Anders Nygren teoksessaan *Eros och Agape – Den krista kärlekstanken genom tiderna, 1–2* (1966 [1930–1936]).
22. Johanneksen evankeliumi, luku 21, jakeet 15–18.
23. Aristoteles, ”Poetiikka”, luku 6.
24. Platon, ”Valtio”, 595b.
25. Aristoteles, ”Retoriikka”, 1378b.
26. Friedrich Nietzsche *Iloisessa tieteessään* (1989 [1886], s. 198–199, ajatelma 349).
27. Platon, ”Alkibiades I”, 124b.
28. Emt., 128a.
29. Michel Foucault, *Résumés des cours au Collège de France, 1970–1982* (1989, s. 150).
30. Plutarkhos, ”Alcibiades and Coriolanus; Lysander and Sulla” (1959, s. 11).
31. Ks. esim. Ksenofonin (s. 15–17), Plutarkhoksen (s. 1–115) ja Thukydideen (s. 349–398 ja 440–440) teoksia.
32. Platon, ”Alkibiades I”, 104a.
33. Fritz Taeger teoksessaan *Alkibiades* (1925, s. 43).
34. Holger Thesleff teoksessaan *Platon* (1989, s. 30).
35. Platon, ”Pidot”, 212d–213b, *ad nota*.
36. Steven Forde teoksessaan *The Ambition to Rule – Alcibiades and the Politics of Imperialism in Thucydides* (1989, s. 158).
37. Walter M. Ellis teoksessaan *Alcibiades* (1989, s. 72).
38. Platon, ”Alkibiades I”, 132c.
39. Emt., 130a.
40. Emt., 128a–; ”Alkibiades II”, 147a.
41. Platon, ”Alkibiades II”, 151a–b.

42. Platon, ”Alkibiades I”, 132a.
43. Emt., 135e.
44. Platon, ”Alkibiades II”, 138c.
45. Platon, ”Alkibiades I”, 129a.
46. Emt., 133a–c, *ad nota*.
47. Friedrich Nietzsche teoksessaan *Epäjumalten hämärä* (1995 [1888], s. 17).
48. Ks. teoksiani *Minä* (1995) ja *Minän rakentuminen ihmistieteissä* (1994).
49. Platon, ”Pidot”, 219a.
50. Emt., 217a–219e.
51. Emt., 218b.
52. Platon, ”Parmenides”, 134a–b.
53. Emt., 137c–166c, *ad nota*.
54. Platon, ”Alkibiades I”, 135e.
55. Platon, ”Pidot”, 201d–e.
56. Ks. esim. *anamnesis*- eli mieleenpalautumistodistusta Platonin dialogissa ”Faidon” (72a–77e).
57. Ideaopin antinomioista ks. esim. Platonin myöhäisfilosofian avausdialogina pidettyä ”Parmenidesta” (137c–166c).
58. Ks. Michel Foucault’n teoksen *Histoire de la sexualité* osaa 3: *Le souci de soi*, ”Nautintojen käyttö” (1984).
59. Ks. esim. Dover (1978). Ks. myös Platonin ”Pitojen” kohtaa 184d–e.
60. Dover 1978, s. 92–103.
61. Platon, ”Pidot”, 218c–219e.
62. Emt., 184d–e.
63. Emt., 180e.
64. Sama.
65. Platon, ”Pidot”, 191d–e.
66. Emt., 191d–192b.
67. Emt., 182b–182d.
68. Platon, ”Faidros”, 244b.
69. Emt., 244c.
70. Sama.
71. Platon, ”Faidros”, 249a–b.
72. Emt., 256e.
73. Emt., 251a.
74. Emt., 252e.
75. Emt., 253a.
76. Emt., 251b–d.
77. Emt., 252b.
78. Emt., 255e.
79. Emt., 253d–e.
80. Emt., 255a–b.
81. Emt., 255c.
82. Emt., 256b.
83. Emt., 256e.
84. Emt., 256c.
85. Dover 1978, s. 60–88; Nissinen 1994, s. 91; Aiskhines, ”Timarkhos”, 138.
86. Platon, ”Faidros”, 244a.
87. Platon, ”Pidot”, 209c.
88. Emt., 178e.
89. Nissinen 1994, s. 98.
90. Platon, ”Kharmides”, 154a–c.
91. Aiskhines, ”Timarkhos”, 21, 29–32; vrt. Dover (1978, s. 19–34).

92. Esim. Dover (1978). Ks. myös Platonin ”Pitojen” kohtaa 184d–e.
93. Bethe 1988; Cartledge 1988, s. 398–405; Vanggaard 1971, s. 62–63.
94. Aiskhines, ”Timarkhos”, 156–157.
95. Platon, ”Valtio”, 514a–517e.
96. Ks. René Descartes’n *Metodin esitystä* kokoelmassa *Teokset I*.
97. René Descartes ”Pariisin pyhän teologisen tiedekunnan dekaanille ja tohtoreille” osoittamassaan kirjeessä vuonna 1641. Ks. Descartes’n *Teosten* toista osaa (s. 21).
98. Ks. esim. William Jamesin teosta *Uskonnollinen kokemus* (1981 [1902]).
99. Pahan hengen hätistelystä ks. esim. Descartes’n *Mietiskelyjä*-kirjan (1641) ensimmäistä meditaatiota *Teosten* osassa I.
100. Immanuel Kant viimeiseksi jääneessä teoksessaan *Tiedekuntien riitely* (1999 [1798]).
101. Platonin monismista ja ideaopin vastaväitteistä ks. esim. hänen ”Parmenides”-dialogiaan.
102. Säännön seuraamisen teema on lähtöisin Ludwig Wittgensteinilta, joka tutki sitä myöhäisfilosofiassaan. *Filosofisissa tutkimuksissaan* (1981, s. 74–82) hänkin tosin katsoi, että mitään sääntöä ei voida ilmaista täsmällisenä algoritmina, vaan ne ovat monin tavoin kiinnitetyt elämämme kokonaisuuteen.
103. Emmanuel Levinas teoksessaan *Autrement qu’être ou au-delà de l’essence* (1974, s. 56–62).
104. Levinas teoksessaan *Etiikka ja äärettömyys* (1996 [1982], s. 52–53).
105. Ks. teostani *Dialoginen filosofia* (2003, s. 138 ja 339).
106. Ludwig Wittgenstein *Tractatuksensa* lauseessa 6.522.
107. Wittgenstein kirjeessään Norman Malcomille teoksessa *Ludwig Wittgenstein – Muistelma* (1990 [1984], s. 63–64 ja 155–156).
108. Ks. teoksiani *Minän rakentuminen ihmistieteissä* (1994) ja *Minä* (1995).
109. Ks. esim. Jacques Derridan teosta *La voix et le phénoméne* vuodelta 1967.
110. Ks. esim. eläintieteen dosentti Jussi Viitalan sinänsä virheellisiä ja monin tavoin ideologisia selityksiä geenitieteilijä Dean Hamerin X-kromosomitutkimuksista vuodelta 1993. Niiden mukaan miesten ”homogeeni” paikantuu nimenomaan naiskromosomiin aiheuttaen mieshomojen ”naisellisuutta”. *Helsingin Sanomat* 3.4.2007. Seksuaalisuuden kausaalisen ja naturalistisen selittämisen olen kumonnut tieteenfilosofisilla argumenteilla teokseni *Dialoginen filosofia* luvussa ”Naturalismin ja determinismin ongelmia” (2003, s. 198–208; myöhemmät painokset s. 205–212).
111. Pjotr Kropotkin teoksessaan *Mutual Aid – A Factor in Evolution* (1987 [1902]).
112. Charles Darwin teoksessaan *Lajien synty* (1913 [1859]).
113. Ks. esim. Oswald Spenglerin teosta *Länsimaiden perikato* (1961 [1919]) ja G. H. von Wrightin kulttuuripessimististä teosta *Tiede ja ihmisjärki* (1987 [1986]).
114. Marcel Mauss teoksessaan *Essai sur le don* (2002 [1925]).
115. Platon, ”Kharmides”, 154a–c.
116. Tom of Finland F. Valentine Hoovenin kirjoittamassa elämäkerrassa *Tom of Finland* (1992, s. 23).
117. Friedrich Nietzsche teoksessaan *Epäjumalten hämärä* (1995 [1888], ajatelma 36, s. 13).
118. Ks. Jeesus Nasaretilaisen kehotusta Matteuksen evankeliumin 8. luvussa, jae 22.
119. Ks. esim. Luce Irigarayn teosta *Spéculum – De l’autre femme* (1979).
120. Ks. esim. Simone de Beauvoirin teosta *Le deuxime sexe* (1949).
121. Ks. esim. Maurice Merleau-Pontyn teosta *Phénoménologie de la perception* (1945).
122. Michel Foucault teoksessaan *Les mots et les choses* (1966, s. 398).
123. Olen arvostellut kyseiset julkaisut kirjassani *Filosofiset viuhahdukset* (2007). Yksityiskohtaisesta kritiikistä ks. erityisesti teokseni sivuja 246–292.
124. Judith Butler teoksessaan *Gender trouble* (1990).
125. Jean Baudrillard analysoidessaan 1980-luvun olemusta teoksessaan *Amerikka* (1986, s. 95–96).

126. Emt., s. 98–99.
127. Ks. esim. Erich Frommin teosta *Tuhoava ihminen* (1976 [1973]).
128. ”Vasaralla filosofointia” Friedrich Nietzsche harjoitti teoksessaan *Epäjumalten hämärä* (1995 [1888]).
129. Max Scheler teoksessaan *Der Formalismus in der Ethik und die Materiale Wertethik* (1980 [1913–1916], s. 397–401).
130. Mukaelma Hietasen sanoista Väino Linnan romaanissa *Tuntematon sotilas* (1955, s. 19).
131. Ks. Jean-Jacques Rousseaun teosta *Émile* (1933 [1762]).
132. I Mooseksen kirjan luku 38, jakeet 4–10.
133. Saksalainen historianprofessori Lothar Machtan teoksessaan *Hitlers Geheimnis* (2001).
134. Ks. Walter C. Langerin teosta *Adolf Hitler – Mies ja myytti* (1973 [1972]).
135. Ks. August Kubizekin elämäkertaa *Adolf Hitler – Mein Jugendfreund* (2002 [1953]).
136. Ernst Röhm teoksessaan *Die Geschichte eines Hochverräters* (1934 [1928]).
137. Adolf Hitler *Mein Kampf* -teoksessaan vuosilta 1925–1926 (suom. *Taisteluni*, 1941).
138. Erich Fromm teoksessaan *The Anatomy of Human Destructiveness* vuodelta 1973 (suom. *Tuhoava ihminen,* 1976).
139. Kyseistä kantaa edustaa ”oikeaoppisesti” Florence Tamagne feministisessä tutkimuksessaan *Histoire l'homosexualité en Europe – Berlin, Londres, Paris, 1919–1939* (2000), jossa hän (melko yksipuoliseen tapaan) katsoo homojen *vastustaneen* valtion rakenteita.
140. Tätä kantaa on muiden muassa edustanut vasemmistolaiseksi tunnustautunut juutalainen historioitsija George L. Mosse teoksessaan *Nationalism and Sexuality – Respectability and Abnormal Sexuality in Modern Europe* (1985).
141. Sosiaali- ja psykohistorioitsijana tunnettu saksalaisprofessori Klaus Theweleit kaksiosaisessa teoksessaan *Männerphantasien 1–2* (2000 [1977–1978]).
142. Erich Fromm teoksessaan *Escape from Freedom* vuodelta 1941 (suom. nimellä *Vaarallinen vapaus* 1962 ja myöhemmin myös *Pako vapaudesta*).
143. Theodor W. Adorno kirjoituksensa *Minima Moralia – Reflexionen aus dem beschädigten Leben* (1951) ajatelmassa 24.
144. Robert Nozick *Harvard University Gazettelle* 17.1.2002. Alun perin: ”Right-wing people like the pro-free-market argument, but don't like the arguments for individual liberty in cases like gay-rights althought I worn them as an interconnecting whole.”
145. Nikodeemuksen evankeliumi on julkaistu suomeksi teoksessa *Apokryfiset evankeliumit* (1980).
146. Friedrich Nietzsche isästään teoksessaan *Ecce homo* (2002 [1888], s. 19–20).
147. Friedrich Nietzsche äidistään teoksessaan *Ecce homo* (2002 [1888], s. 20).
148. Friedrich Nietzsche teoksessaan *Näin puhui Zarathustra* (2001 [1883–1885], s. 87).
149. Friedrich Nietzsche teoksessaan *Epäjumalten hämärä* (1995 [1888], s. 17).
150. Martin Heidegger teoksessaan *Gelassenheit* (1959 [1955]).
151. Ks. esim. Heideggerin teosta *Einführung in die Metaphysik* (1953 [1935]).
152. Martin Heidegger teoksessaan *Was heißt denken?* (1984 [1954]).
153. Thomas Sheenan artikkelissaan *”Reading a life – Heidegger and hard times”* (1993, s. 70–72).
154. Martin Heidegger teoksensa *Sein und Zeit* (2001 [1927]) luvussa 4, § 27.
155. Martin Heidegger *Der Spiegel*-lehden haastattelussa vuonna 1966 (julkaistu lehden numerossa 31.5.1976). Pappien taholla kyseinen toteamus on nähty usein pelastuksen kaipuuna ja häntä syyttävien tuomitsijoiden taholla puolestaan eräänlaisena syyllisyyden tunnustuksena. Todennäköisimmin otsikkoon valittu lausahdus oli vain ironiaa sen johdosta, ettei ”pelastuksen periaatteelle” rakentuvaa tuhoisaa kulttuuria pelastaisi mikään.
156. Erich Fromm teoksessaan *Tuhoava ihminen* (1976 [1973], s. 403).

157. Theodor W. Adorno ja Max Horkheimer teoksessaan *Dialektik der Aufklärung* (1969 [1944]).
158. Michel Foucault johdannossaan Deleuzen ja Guattarin "Anti-Oidipuksen" englanninkieliseen käännökseen vuonna 1977. Teksti on julkaistu Michel Foucault'n kirjoitusten kokoelmateoksessa *Dits et Ecrits*, vol. II, 1976–1988 (2001, s. 133–136).
159. Poikarakkaudesta Rolf Lagerborg kirjoitti teoksessaan *Den platoniska kärleken* (1915), jonka kannanotot käytännön homoseksuaalisuuteen jäivät kuitenkin ajalle ominaiseen tapaan varauksellisiksi.
160. Ks. esim. J. V. Snellmanin romaanisarjan *Neljä avioliittoa* osaa "Kahdenlaista rakkautta" *Koottujen teosten* osassa 4 (s. 280–410).
161. Pontus Wikner kirjoitti homoseksuaalisuudesta muun muassa teoksessaan *Psykologiska självbekännelser* (1971 [1887]). Ks. Wikner-esseetäni teoksessani *Filosofiset viuhahdukset* (2007, s. 234–245).
162. Ks. Liisa Kemppaisen teosta "*Vakavia mielenterveyshäiriöitä ja rikollisuutta ennustavat perhetekijät Pohjois-Suomen 1966 syntymäkohortissa*" (2001).
163. Friedrich Nietzsche teoksessaan *Epäjumalten hämärä* (1995 [1888], ajatelma 27, s. 12).
164. Max Weber teoksessaan *Politik als Beruf* (1992 [1919]).
165. G. W. F. Hegel *Oikeusfilosofiassaan* (1994 [1821]).
166. Platon, "Valtio", 427d–445e.
167. G. W. F. Hegel teoksessaan *Phänomenologie de Geistes* (1975 [1807]).
168. Jean-Jacques Rousseau teoksessaan *Yhteiskuntasopimuksesta* (1997 [1762]).
169. G. W. F. Hegel *Oikeusfilosofiassaan* (1821/1994).
170. Herakleitoksen fragmentti 54. Ks. esim. Herakleitoksen kokoelmaa *Yksi ja sama* (1971).

KIRJALLISUUS

Adorno, Theodor W., *Minima Moralia – Reflexionen aus dem beschädigten Leben*. Berlin: Suhrkamp, 1951.

Adorno, Theodor W. ja Max Horkheimer, *Dialektik der Aufklärung*. Frankfurt am Main: Fischer, 1969.

Aiskhines, *Timarkhos – Orationes*. Stuttgart: Teubner, 1978.

Aiskhylos, *Neljä tragediaa – Persialaiset, Seitsemän Teebaa vastaan, Turvananojat, Kahlehdittu Prometheus*. Suom. Maarit Kaimio. Helsinki: Gaudeamus, 1975.

Agamben, Giorgio, *Tuleva yhteisö*. Suom. Jussi Vähämäki, alkut. *La comunità che viene,* 1990. Helsinki: Gaudeamus, 1995.

Apokryfiset evankeliumit. Suom. Johannes Seppälä. Joensuu: Ortokirja, 1980.

Aristoteles, ”Runousoppi” (*Poetica*). Suom. Paavo Hohti, *Teokset*, osa IX. Helsinki: Gaudeamus, 1997.

---, ”Retoriikka” (*Ars Rhetorica*). Suom. Paavo Hohti et al., *Teokset*, osa IX. Helsinki: Gaudeamus, 1997.

Bacon, Francis, *The New Atlantis*. Orig. 1626. London: Cambridge University Press, 1938.

Baudrillard, Jean, *Amerikka*. Suom. Tiina Arppe, alkut. *Amérique*, 1986. Helsinki: Loki-kirjat, 1996.

Beauvoir, Simone de, *Le deuxime sexe, tomes 1 et 2*. Paris: Gallimard, 1949.

Bethe, Erich, ”Die dorische Knabenliebe – Ihre Ethik und ihre Idee”. Im: Siems, Andreas, K. (ed.), *Sexualität und Erotik in der Antike*, s. 17–57. Darmstad: Wege der Forschung 605, 1988.

Brihadaranyaka Upanishad. Transl. by Swami Sivananda. Tehri-Garhwal: Divine Life Society, 1985.

Buber, Martin, *Minä ja Sinä*. Suom. Jukka Pietilä, alkut. *Ich und Du*, 1923. 2. painos. Helsinki: WSOY, 1993.

Butler, Judith, *Gender trouble – Feminism and the Subversion of Identity*. London: Routledge, 1990.

Cartledge, Paul, ”The Politics of Spartan Pederasty”. Im: Siems, Andreas, K. (ed.), *Sexualität und Erotik in der Antike*, pp. 385–415. Darmstad: Wege der Forschung 605, 1988.

Darwin, Charles, *Lajien synty luonnollisen valinnan kautta eli luonnon suosimien rotujen säilyminen taistelussa olemassaolosta*. Suom. A. Koskimies, alkut. *The Origin of Species by Means of Natural Selection or the Preservation of Favored Races in the Struggle of Life*, 1859. Hämeenlinna: Karisto, 1913.

Descartes, René, ”Metodin esitys”. Suom. Sami Jansson, alkut. *Discours de la méthode*, 1637. *Teokset*, osa I. Helsinki: Gaudeamus, 2001.

---, ”Mietiskelyjä ensimmäisestä filosofiasta”. Suom. Tuomo Aho et al., alkut. *Meditationes de prima philosophia*, 1641. *Teokset,* osa II. Helsinki: Gaudeamus, 2002.

---, ”Pariisin pyhän teologisen tiedekunnan dekaanille ja tohtoreille”. Suom. Tuomo Aho et al., alkut. 1641. *Teokset,* osa II. Helsinki: Gaudeamus, 2002.
Deleuze, Gilles ja Félix Guattari, *Capitalisme et Schizophrénie, tome 1 – L'Anti-Œdipe.* Paris: Les Éditions de Minuit, 1972.
Derrida, Jacques, *La voix et le phénoméne*. Paris: Presses Universitaires de France, 1967.
Eco, Umberto, *Ruusun nimi*. Suom. Aira Buffa, 12. painos, alkut. *Il nome della rosa*, 1980. Helsinki: WSOY, 1990.
Ellis, Walter M., *Alcibiades*. London: Routledge, 1989.
Flex, Walter, *Der Wanderer zwischen beiden Welten*. München: C. H. Beck Verlag, 1918.
Forde, Steven, *The Ambition to Rule – Alcibiades and the Politics of Imperialism in Thucydides*. Ithaca: Cornell University Press, 1989.
Foucault, Michel, *Dits et Ecrits, vol. II – 1976–1988*. Paris, Gallimard, 2001.
---, *Histoire de la sexualité, vol. 3 – Le souci de soi*. Paris: Gallimard, 1984.
---, *Les mots et les choses – Une archéologie des sciences humaines.* Paris: Gallimard, 1966.
---, *Résumés des cours au Collège de France – 1970–1982*. Paris: Julliard, 1989.
Freud, Sigmund, *Johdatus psykoanalyysiin*. Suom. Erkki Puranen, 3. painos, alkut. *Vorlesungen zur Einführung in die Psychoanalyse, 1915–1917 und Neue Folge der Vorlesungen zur Einführung in die Psychoanalyse,* 1932. Jyväskylä: Gummerus, 1981.
---, *Toteemi ja tabu – Eräitä yhtäläisyyksiä villien ja neuroottisten sielunelämässä*. Suom. Mirja Rutanen, alkut. *Totem und taboo*, 1913. Helsinki: Love-kirjat, 1989.
Fromm, Erich, *Tuhoava ihminen*. Suom. Matti Kannosto, alkut. *The Anatomy of Human Destructiveness*, 1973. Helsinki: Kirjayhtymä, 1976.
---, *Vaarallinen vapaus*. Suom. Markku Lahtela, alkut. *Escape from Freedom*, 1941. Helsinki: Kirjayhtymä, 1962.
Gilgamesh – Kertomus ikuisen elämän etsimisestä. Suom. Jaakko Hämeen-Anttila. Helsinki: Basam Books, 2002.
Hankamäki, Jukka, *Dialoginen filosofia – Teoria, metodi ja politiikka*. Helsinki: Yliopistopaino, 2003.
---, *Filosofia räjähti, tulevaisuus palaa – Vähä katekismus filosofiselle anarkistille*. Helsinki: Like, 2005.
---, *Filosofiset viuhahdukset – Populaarifilosofisia tekstejä sekseistä, vallasta ja filosofisista liikkeistä*. Helsinki: Feenix, 2007.
---, *Minä – Minäfilosofioiden filosofiaa*. Helsinki: Yliopistopaino, 1995.
---, *Minän rakentuminen ihmistieteissä*. Tampere: Tampereen yliopisto, 1994.
---, *Työttömän kuolema – Johdatus uuteen työyhteiskuntaan ja työn filosofiaan*. Helsinki: Yliopistopaino, 2005.
Hegel, Georg Wilhelm Friedrich, *Oikeusfilosofian pääpiirteet, eli, Luonnonoikeuden ja valtiofilosofian perusteet*. Suom. Markus Wahlberg, alkut. *Philosophie des Rechts*, 1821. Oulu: Pohjoinen, 1994.

---, *Phänomenologie des Geistes – Werke in zwanzig Banden*, Bd. 3, Orig. 1807. Frankfurt am Main: Suhrkamp, 1975.
Heidegger, Martin, *Einführung in die Metaphysik*. Orig. 1935. Tübingen: Max Niemeyer, 1953.
---, *Gelassenheit – Rede am 30. Oktober 1955 in Meßkirch gehalten*. Pfullingen: Neske, 1959.
---, *Sein und Zeit*. Orig. 1927. Tübingen: Max Niemeyer, 2001.
---, *Was heißt denken?* Orig. 1954. Tübingen: Max Niemeyer, 1984.
Herakleitos, *Yksi ja sama – Aforismeja*. Suom. Pentti Saarikoski. Helsinki: Otava, 1971.
Hitler, Adolf, *Taisteluni,* Osat 1–2. Suom. Lauri Hirvensalo, alkut. *Mein Kampf*, 1925–1926. Helsinki: WSOY, 1941.
Homeros, *Ilias*. Suom. Otto Manninen. Helsinki: WSOY, 1990.
---, *Odysseia*. Suom. Otto Manninen. Helsinki: WSOY, 1990.
Hooven, F. Valentine III, *Tom of Finland – Elämäkerta*. Suom. Eeva-Liisa Jaakkola, alkut. *The Life and Times of Tom of Finland*. Helsinki: Otava, 1992.
Irigaray, Luce, *Spéculum – De l’autre femme*. Paris: Les Éditions de Minuit, 1979.
James, William, *Uskonnollinen kokemus*. Suom. Elvi Saari, alkut. *The Varieties of Religious Experience*, 1902. Hämeenlinna: Karisto, 1981.
Kalevala. Koonnut Elias Lönnrot. Helsinki: Like, 1998.
Kant, Immanuel, *Die Metaphysik der Sitten*. 14. Aufl. Ditzingen: Reclam, 1990.
---, *Tiedekuntien riitely*. Suom. Heikki Kirjavainen, alkut. *Der Streit der Fakultäten*, 1798. Helsingin yliopiston Systemaattisen teologian laitoksen julkaisuja XIV. Helsinki: Luther-Agricola-Seura, 1998.
Kemppainen, Liisa, *Family Predictors of Severe Mental Disorders and Criminality in the Northern Finland 1966 Cohort*. Acta Universitatis Ouluensis, Series D, Medica, 649. Oulu: Oulun yliopisto, 2001.
Koraani. Suom. Jussi Aro, Armas Salonen ja Knut Tallqvist. Helsinki: WSOY, 1980.
Kropotkin, Pjotr, *Mutual Aid – A Factor in Evolution*. Orig. 1902. London: Freedom Press, 1987.
Ksenofon, ”Muistelmia”. Teoksessa: Ksenofon, *Sokrates*, s. 7–159. Suom. Pentti Saarikoski. Helsinki: Otava, 1960.
Kubizek, August, *Adolf Hitler – Mein Jugendfreund*. Orig. 1953. Graz: Leopold Stocker Verlag, 2002.
Lagerborg, Rolf, *Den platoniska kärleken*. Stockholm: Bonniers, 1915.
Langer, Walter C., *Adolf Hitler – Mies ja myytti*. Suom. Keijo Kylävaara, alkut. *The Mind of Adolf Hitler*, 1972. Kirjayhtymä: Helsinki, 1973.
Levinas, Emmanuel, *Autrement qu’être ou au-delá de l’essence*. Den Haag: Martinus Nijhoff, 1974.
---, *Etiikka ja äärettömyys – Keskusteluja Philippe Nemon kanssa*. Suom. ja esip. Antti Pönni, alkut. *Éthique et infini*, 1982. Helsinki: Gaudeamus, 1996.

---, *Totalité et infini – Essai sur l'extériorité*. Den Haag: Martinus Nijhoff, 1961.

Linna, Väinö, *Tuntematon sotilas*. Porvoo: WSOY, 1955.

Machtan, Lothar, *Hitlers Geheimnis – Das Doppelleben eines Diktators*. Berlin: Alexander Fest, 2001.

Malcom, Norman, *Ludwig Wittgenstein – Muistelma*. Suom. Pentti Polameri, alkut. *Ludwig Wttgenstein – A Memoir*, 1984. Helsinki: WSOY, 1990.

Mann, Thomas, *Kuolema Venetsiassa*. Suom. Toini Kivimäki, 2. painos, alkut. *Der Tod in Venedigt*, 1912. Hämeenlinna: Karisto, 1957.

Mauss, Marcel, *Essai sur le don – Forme et raison le l'échange dans les sociétés archaïques*. Orig. 1925. Quebec: L'université du Quebec, 2002.

Mead, George, H., *Mind, Self, and Society from the Standpoint of a Social Behaviorist*, vol. 1. Ed. by Charles W. Morris, 1934. Chicago: The University of Chicago Press, 1962.

Merleau-Ponty, Maurice, *Phénoménologie de la perception*. Paris: Gallimard, 1945.

More, Thomas, *Utopia*. Suom. Marja Itkonen-Kaila, alkut. *Utopia*, 1516. Helsinki: WSOY, 1991.

Mosse, George L., *Nationalism and Sexuality – Respectability and Abnormal Sexuality in Modern Europe*. New York: Howard Fertig, 1985.

Nibelungeinlaulu – Saksalaisten kansalliseepos. Suom. Toivo Lyy. Jyväskylä: Gummerus, 1934.

Nietzsche, Friedrich, *Antikristus.* Suom. Aarni Kouta, 2. painos, alkut. *Der Antichrist,* 1895. Helsinki: Unio Mystica, 1995.

---, *Ecce homo*. Suom. Tuikku Ljungberg, alkut. *Ecce homo – wie man wirt, was man ist*, 1888. Helsinki: Unio Mystica, 2002.

---, *Epäjumalten hämärä, eli, miten vasaralla filosofoidaan*. Suom. Markku Saarinen, alkut. *Götzen-Dämmerung*, 1888. Helsinki: Unio Mystica, 1995.

---, *Iloinen tiede ("La gaya scienza")*. Suom. J. A. Hollo, alkut. *La gaya scienza – Die fröhliche Wissenschaft*, 1886. Helsinki: Otava, 1989.

---, *Näin puhui Zarathustra – Kirja kaikille eikä kenellekään*. Suom. J. A. Hollo, alkut. *Also sprach Zarathustra*, 1883–1885. Helsinki: Otava, 2001.

Nissinen, Martti, *Homoerotiikka Raamatun maailmassa*. Helsinki: Yliopistopaino, 1994.

Novalis, *Fragmentteja*. Suom. Vesa Oittinen, alkut. 1798–1799. Helsinki: Otava, 1984.

Nygren Anders, *Eros och Agape – Den krista kärlekstanken genom tiderna, 1–2*. Orig. 1930 ja 1936. Stockholm: Bonnier, 1966.

Platon, "Alkibiades I". Suom. A. M. Anttila, *Teokset*, osa 7. Helsinki: Otava, 1990.

---, "Alkibiades II". Suom. A. M. Anttila, *Teokset*, osa 7. Helsinki: Otava, 1990.

---, "Faidon". Suom. Marja Itkonen-Kaila, *Teokset*, osa 3. Helsinki: Otava, 1979.

---, "Kharmides". Suom. Marianna Tyni. *Teokset*, osa 1. Helsinki: Otava 1977.

---, "Parmenides". Suom. A. M. Anttila. *Teokset*, osa 3. Helsinki: Otava, 1979.

---, "Pidot". Suom. Marianna Tyni. *Teokset*, osa 3. Helsinki: Otava, 1979.

---, ”Valtio”. Suom. Marja Itkonen-Kaila. Helsinki: Otava, 1981.
Plutarkhos, ”Alcibiades and Coriolanus; Lysander and Sulla”. In: *Plutarch’s Lives in Eleven Volumes*, vol. 4, s. 1–115. Cambridge, Massachusetts: Harvard University Press, 1959.
Pyhä Raamattu – Vanha testamentti, Uusi testamentti. Suomen evankelis-luterilaisen kirkon kirkolliskokouksessaan vuonna 1992 käyttöönottama suomennos. Mikkeli: Suomen Pipliaseura, 1994.
Rousseau, Jean-Jacques, *Émile eli kasvatuksesta*. Suom. Jalmari Hahl, alkut. *Émile*, 1762. Helsinki, WSOY, 1933.
---, *Yhteiskuntasopimuksesta, eli, Valtio-oikeuden johtavat aatteet*. Suom. J. V. Lehtonen, alkut. *Du contrat social, ou, Principes du droit politique*, 1762. Hämeenlinna: Karisto, 1997.
Rumi, Mawlana Jalaladdin, *Rakkaus on musta leijona*. Suom. ja valikoinut Jaakko Hämeen-Anttila. Helsinki: Basam Books, 2002.
Rumi, Dzalaladdin*, Ruokopillin tarinoita – Kertomuksia Dzalaladdin Rumin Masnavista*. Suom. Jaakko Hämeen-Anttila, alkut. *Masnavi*. Helsinki: Basam Books, 1995.
Röhm, Ernst, *Die Geschichte eines Hochverräters*. Orig. 1928. München: Franz Eher Verlag, 1934.
Scheler, Max, *Der Formalismus in der Ethik und die Materiale Wertethik*. Orig. 1913–1916. Bern: Francke, 1980.
Sheehan, Thomas, ”Reading a life – Heidegger and hard times”. Charles Giugnon (ed.), *The Cambridge Companion to Heidegger*, pp. 70–96. Cambridge: Cambridge University Press, 1993.
Simpson, Mark (ed.), *Anti-Gay*. London: Freedom Editions, 1996.
Snellman, Johan Vilhelm, ”Kahdenlaista rakkautta”. *Kootut teokset*, osa 4. Alkut. 1842. Helsinki: Edita ja Opetusministeriö, 2001.
---, ”Persoonallisuuden idean spekulatiivisen kehittelyn yritys”. *Kootut teokset*, osa 3. Alkut. *Versuch einer speculativen Entwicklung der Idee der Persönlichkeit*, 1841. Helsinki: Edita ja Opetusministeriö, 2001.
---, ”Valtio-oppi”. *Kootut teokset*, osa 5. Alkut. *Läran om staten*, 1842. Helsinki: Edita ja Opetusministeriö, 2001.
Spengler, Oswald, *Länsimaiden perikato – Maailmanhistorian morfologian ääriviivoja*. Lyhentäen suom. Yrjö Massa, alkut. *Der Untergang des Abendlandes*, 1919. Helsinki: Kirjayhtymä, 1961.
Taeger, Fritz, *Alkibiades*. Stuttgart: Gotha, 1925.
Tamagne, Florence, *Histoire l’homosexualité en Europe – Berlin, Londres, Paris, 1919–1939*. Paris: Éditions du Seuil, 2000.
Thesleff, Holger, *Platon*. Suom. Marja Itkonen-Kaila. Helsinki: Otava, 1989.
Theweleit, Klaus, *Männerphantasien*, vol. 1–2. 3. Aufl., Orig. 1977–1978. München: Piper, 2000.
Thukydides, *Peloponnesolaissota*, osa 2. Suom. J. A. Hollo. Helsinki: WSOY, 1964.
Vanggaard, Thorkil, *Phallos, Symbol und Kult in Europa*. Übers. Herbert Drube. München: List, 1971.

Weber, Max, *Politik als Beruf*. Orig. 1919. Leipzig: Reclam, 1992.
Weil, Simone, *Painovoima ja armo*. Suom. ja johd. Maija Lehtonen, alkut. *La pesanteur et la grâce*. 2. painos. Helsinki: Otava, 1976.
Wikner, Pontus, *Psykologiska självbekännelser*. Orig. 1887. Stockholm: Askild & Kärnekull, 1971.
Wilde, Oscar, *Dorian Grayn muotokuva*. Suom. Kai Kaila, alkut. *The Picture of Dorian Gray*, 1891. 3. painos. Helsinki: WSOY, 1991.
---, *Teleny*. Suom. Erkki Vainikkala, alkut. *Teleny*, 1893. Gummerus: Jyväskylä, 1992.
Wittgenstein, Ludwig, *Filosofisia tutkimuksia*. Suom. Heikki Nyman, alkut. *Philosophische Untersuchungen*, 1953. Helsinki: WSOY, 1981.
---, *Tractatus Logico-Philosophicus eli loogis-filosofinen tutkielma*. Suom. Heikki Nyman, alkut. 1918. Helsinki: WSOY, 1971.
Wright, Georg Henrik von, *Tiede ja ihmisjärki*. Suom. Anto Leikola, alkut. *Vetenskapen och förnuftet*, 1986. Helsinki: Otava, 1987.

Sic luceat lux
vestra coram hominibus.

Jukka Hankamäen teokset

1. Enkelirakkaus
Filosofia ja uskonto homoseksuaalisuutena

2. Rakkauden välittäjä
Kulttuurikritiikki ja eettisen ihmisen ideaali Simone Weilin ajattelussa

3. George Herbert Mead ja symbolinen interaktionismi
Tutkimus minuuden, merkitysten ja yhteiskunnan rakentumisesta

4. Dialoginen filosofia
Teoria, metodi ja politiikka

5. Filosofia räjähti, tulevaisuus palaa
Vähä katekismus filosofiselle anarkistille

6. Filosofiset viuhahdukset
Populaarifilosofisia tekstejä sekseistä, vallasta ja filosofisista liikkeistä

7. Työttömän kuolema
Johdatus uuteen työyhteiskuntaan ja työn filosofiaan

8. Kansallisfilosofinen manifesti
Tie tulevaisuuden Suomeen

9. Kuka halusi murhata filosofin?
Romaani filosofian hulluista päivistä ja myös rikoksesta

10. Suomalaisen nykyfilosofian historia
Mustelmani taisteluista tieteen ja filosofian kentillä

Verkkokolumnien kokoelmat

1. Sensuurin Suomi
Filosofisesti korrekteja kolumneja arkipäivän ajatusrikoksista

2. Kansanvallan varkaat
Kirjoituksia kansanvallan kaventamisesta Suomessa

3. Valhe kaatuu
Fatwoja ja jeremiadeja eripuraisesta Euroopasta

4. Minuutti on mennyt
Synkkää yksinpuhelua vieraantuneesta valtakunnasta

5. Sanaakaan en vaihtaisi pois
Kirjoituksia maahanmuutosta, monikulttuurisuudesta ja kansainvälisyydestä

6. Vastahankaan
Punavihreän kuplan puhkaisuja

7. Ankara totuus
Ansaittuja analyysejä ja valittuja verkkokolumneja

8. Poliittisesti korrektia
Kutkuttavan kivaa kujerrusta vastuuvalheista ja vihatotuuksista sinulle, kyyhkyläiseni

Mediatutkimukset

1. Totuus kiihottaa
Filosofinen tutkimus vasemmistopopulistisen valtamedian tieto- ja totuuskriisistä

2. Pavlovin koirat
Tieteellinen tuomio median ja byrokraattien kostosta

Filosofinen rakkaus samaan sukupuoleen

”Kun poika rakastaa poikaa...” Mistä on kyse miesten välisessä rakkaudessa: intohimosta, kauneudesta, Jumalasta?

FT, VTT Jukka Hankamäki analysoi suurtyössään, miten filosofia, tiede ja uskonto perustuvat homoseksuaaliseen rakkauteen – ja länsimaista ajattelua leimanneet kahtiajaot homoseksuaalisuuden torjumiseen. Teos syväluotaa filosofian, vallan ja seksuaalisten kulttuurien historiaa alkaen Sokrateen ja Jeesuksen päivistä sekä päätyen Nietzschen ja Hitlerin aikakaudelle.

Kirjoittaja pohtii, miksi monet suuret uskonnot ovat suhtautuneet kielteisesti homoseksuaalisuuteen, vaikka homoerotiikka liittyy kiinteästi useisiin muihin henkisen elämän muotoihin: tieteisiin, taiteisiin, kirjallisuuteen ja filosofiaan.

Ihmisten henkiset pyrkimykset ovat perimmältään homososiaalisia, sillä merkitykset opitaan kokemuksellisesti. Samaa sukupuolta olevat ihmiset voivat ymmärtää toisiaan paremmin kehollisen samankaltaisuutensa vuoksi. Niinpä uskonnot ajautuvat ristiriitoihin erottaessaan jumalallisen viisauden ja maallisen nautinnon toisistaan.

Kirjoittajan mukaan käsitteellis-teoreettisen tiedon ja kehollisen kokemisen kahtiajako on levinnyt uskonnoista myös tieteiden ja filosofian alttareille. Parhaan mallin filosofiselle elämälle tarjoaa kreikkalaisesta antiikista tuttu poikarakkaus, jossa henkisyys ja älylliset pyrkimykset liittyivät aistimaailmaan.

Tämä on harmoniaa ja tasapainoa korostava filosofinen tie, jota kulkiessa viisauden rakkaus on sopusoinnussa maallisen rakkauden kanssa. Toinen vaihtoehto on heteroseksuaalisen arvomaailman mukainen elämäntapa, jonka vallitessa ihmiset alistavat rakkautensa lajinsäilytyksellisille tarkoitusperille.

Kirjan lopussa esitetään kritiikkiä tieteellisen ja poliittisen vallan hetero-seksistisyyttä kohtaan sekä luonnostellaan homoseksuaalisen arvomaailman ja persoonallisuuskäsityksen ympärille rakentuva valtio, jossa homoseksuaalinen identiteetti voi toteutua filosofisena elämänkäytäntönä.

www.hankamaki.fi

Yleinen kirjastoluokka: 11